BARBARA
TAYLOR BRADFORD

PREȚUL SUCCESULUI

UNIVERS

UNIVERS

BARBARA TAYLOR BRADFORD

PREȚUL SUCCESULUI

— o saga plină de forță și dinamism, imposibil de lăsat din mînă.

„Una dintre cele mai captivante cărți scrise vreodată, comparabilă doar cu faimoasa *Pe aripile vîntului.*"

„EVENING NEWS"

ISBN 973-34-0243-5

Vol. I—II Lei 856

Coperta de VASILE SOCOLIUC

Redactor: DENISA COMĂNESCU

BARBARA TAYLOR BRADFORD
A Woman of Substance

First published in Great Britain by
Granada Publishing Ltd 1980

© Barbara Taylor Bradford 1979

Toate drepturile asupra acestei versiuni
sînt rezervate Editurii UNIVERS.

Barbara Taylor Bradford

PREȚUL SUCCESULUI

VOLUMUL II

Traducere de
SANDA ARONESCU şi IRINA NEGREA

Editura UNIVERS • București, 1992

PARTEA A TREIA

POVÎRNIȘUL
1905 - 1910

„Știu: umilința este
Ambiției la început o scară:
Acela care-o urcă nu privește
Decît spre ea..."

WILLIAM SHAKESPEARE, *Iuliu Cezar*
(trad. Tudor Vianu)

27

- AICI E RĂȚOIUL JEGOS, drăguțo, spuse spoitorul, oprindu-și calul și căruța pe Drumul York-ului și arătînd spre cîrciumă cu degetul lui butucănos și nu prea curat. Dar scrie Lebăda Neagră, exclamă Emma, citind numele de pe firma care se legăna în bătaia vîntului. Pentru a întări denumirea scrisă, alături se afla imaginea unui heleșteu alb pe care plutea pictura oarecum primitivă a unei lebede de abanos cu gîtul arcuit atît de dizgrațios, încît de-abia mai semăna cu imaginea reală a păsării elegante.

Nevasta spoitorului, o țigancă cu zulufi negri, smochinită și tuciurie la față, chicoti gălăgios, văzînd uimirea Emmei.

- Da, fetițo, așa zice ei la *Lebăda Neagră* în Leeds, Rățoiul Jegos. Nu te-ai prins? Chicoti din nou, arătîndu-și cîțiva dinți de aur sclipitori ca și cerceii de aur din urechi, care îi atîrnau sub basmaua în carouri roșii și albe, legată în vîrful părului brunet.

- Ba da, spuse Emma, cu un zîmbet amuzat. Își strînse poșeta la piept și coborî cu grijă din căruță. Spoitorul îi dădu geamantanul mare din piele, pe care Edwin i-l lăsase ieri în cameră, cu cele cinci lire în el. Se uită în sus la spoitor și la țiganca lui, spunînd pe un ton serios și foarte politicos:

- Vă mulțumesc foarte mult că m-ați adus de la Shipley pînă aici. Ați fost foarte amabili.

- Pentru puţin, fetiţo, dar n-a fost nici un deranj, spuse spoitorul cu blîndeţe. Mă bucur că am putut fi de folos unei domnişoare aşa drăguţe ca tine. Scutură hăţurile şi căruţa dărăpănată se urni din loc, în zdrăngănitul şi bălăbănitul vesel al oalelor şi tingirilor legate cu sfoară de margini, mişcîndu-se în ritmul şubred al roţilor vechi. Ţiganca privi înapoi, strigînd:

- Mult noroc la Leeds, frumoaso!

- Mulţumesc, îi răspunse Emma, făcînd cu mîna spre căruţa care se îndepărta. Rămase o clipă afară, în faţa cîrciumii, apoi luă de jos geamantanul, inspiră adînc şi, împingînd, deschise uşile batante din lemn masiv, în partea de sus cu panouri din sticlă mată, gravată cu înfloriturl de crini şi lebede. Se trezi imediat într-un culoar îngust şi sumbru, care mirosea puternic a bere trezită, a fum de ţigară şi puţin a gaz de la ajutajele de pe pereţi. Aceştia erau acoperiţi cu un tapet maro mohorît, care accentua şi mai mult atmosfera respingătoare şi deloc ademenitoare, foarte evidentă în ciuda ajutajelor de gaz care ardeau .

Emma se uită în jurul ei, curioasă. Pe unul dintre pereţi era prinsă o notiţă tipărită frumos, pe care scria cu litere de o şchioapă: *Femeile cu broboadă nu au voie aici!* Avertizarea nu prevestea parcă nimic bun. Peretele din faţă etala pictura dezgustătoare a unui taur dezlănţuit, într-o ramă aurită la fel de urîtă ca şi tabloul. Emma se înfioră, spiritul ei critic revoltîndu-se în faţa acestei hidoşenii. În faţă se găseau alte uşi batante, şi ele intercalate cu sticlă mată, iar Emma o luă repede înainte şi trecu printre ele. Se afla acum la intrarea a ceea ce era, fără îndoială, barul principal. Era luminat strălucitor şi părea cu mult mai vesel, cu un tapet colorat şi cu litografii, în sepia, iar într-un colţ se zărea un pian. În bar nu se aflau decît doi bărbaţi care se sprijineau de peretele din spate, bînd halbe de bere cu guler şi sporovăind ca între prieteni. Privirea ascuţită a Emmei exploră terenul, nescăpîndu-i nimic. Din barul principal se deschideau alte două încăperi. Firma care atîrna deasupra arcadei prin care intrai într-una din ele o desemna ca Sală de Cabaret, în timp ce cealaltă era denumită Bodegă. În bodegă, Emma văzu un muncitor stînd singur şi aruncînd cu săgeţile la ţintă, şi doi bătrîni aşezaţi la o masă, cufundaţi într-un joc de domino, cu pipele de lut strînse puternic între dinţii pătaţi de nicotină, învăluiţi cu totul în rotocoale de fum înăbuşitor.

Emma îşi întoarse privirea spre barul propriu-zis. Cîteva

oglinzi mari atîrnau pe peretele din spatele lui, fiecare dintre acestea ridicînd în slăvi, cu litere aurii şi negre, calităţile berii blonde Tetley şi ale altor beri locale. Sticle nenumărate de băuturi alcoolice sclipeau pe acest fundal de oglinzi, iar sub ele se aflau butoiaşe straşnice cu bere. Tejgheaua lungă de mahon scump era atît de lustruită, încît lucea întocmai ca oglinzile, iar exact deasupra barului din mahon se zărea un smoc de păr blond. Emma traversă liniştit încăperea, bocănind uşor cu cizmele pe duşumea. Cu coada ochiului îi zări pe cei doi bărbaţi uitîndu-se la ea, dar nu le dădu nici o atenţie, privind neclintit drept înainte.

Cînd ajunse la bar, puse jos geamantanul, strîngînd bine poşeta în mîini. Capul blond se mişca de colo-colo, sub bar. Emma îşi drese glasul:

- Nu vă supăraţi, vă rog, spuse ea.

Capul blond se roti, scoţînd la iveală un chip vesel, deschis şi cumsecade. Era o faţă trandafirie şi extrem de drăguţă, cu obraji plini, gropiţe şi ochi căprui jucăuşi şi vioi sub sprîncenele blonde, frumoase.

- Da, iubito? spuse cucoana blondă, ridicîndu-se de pe vine încet şi oarecum greoi, cu o cană de bere şi un şervet în mîini.

Emma era cît pe-aci să rămînă cu gura căscată de mirare, fiindcă faţa aceea cu gropiţe, atît de nemaipomenit de drăguţă şi capul acela blond cu bucle sofisticate stăteau deasupra unui corp enorm de gras şi uimitor de înalt. Acest trup incredibil era încorsetat într-o rochie galbenă de bumbac, cu decolteu pătrat şi adînc şi cu mîneci scurte şi bufante. Îmbrăcămintea scotea puternic în evidenţă un piept gigantic, umeri laţi şi braţe lungi şi dolofane, toate rozalbe şi pufoase.

Cucoana se uita la ea întrebătoare, iar Emma rosti politicoasă:

- O caut pe domnişoara Rosie. Mi s-a spus că este chelneriţă aici la bar.

Faţa trandafirie se destinse, zîmbind larg şi prietenos, deosebit de fermecător şi firesc.

- Păi, ai găsit-o, iubito. Eu sînt Rosie. Cu ce-ţi pot fi de folos, domnişoară?

- Emma simţi cum i se relaxează mădularele încordate şi se trezi şi ea zîmbind automat, răspunzînd surîsului radios etalat de Rosie.

- Sînt o prietenă a lui Blackie O'Neill. Mi-a spus că vă pot lăsa un mesaj pentru el. Şi că puteţi să i-l transmiteţi repede

lui sau unchiului său Pat.

- Ehei! Da! se gîndi Rosie, ascunzîndu-şi o expresie plină de subînţeles. Vasăzică, Blackie se ţinea iar de pozne cu fetele! Păi, se pricepe fără îndoială să şi le aleagă, îşi zise Rosie în sinea ei. Asta arată nemaipomenit. Rosie puse paharul şi şervetul pe bar şi spuse:

- Da scumpo, pot să-i transmit un mesaj lui Blackie. Necazul e că nu-ţi serveşte la nimic. Vezi tu, nu e la Leeds. A plecat ieri. Tocmai l-ai scăpat. Da, a plecat la Liverpool să ducă barca în Irlanda. Parcă mi-a zis ceva înainte de a pleca, că se duce să vadă un preot bătrîn care e foarte bolnav sau pe moarte.

- Vai, Doamne, spuse Emma, întristîndu-se pe dată, ceea ce nu-i scăpă lui Rosie. Chelnăriţa maiestuoasă îşi întinse braţul dolofan, punîndu-şi cu blîndeţe degetele grăsulii pe mîna Emmei.

- Te simţi bine, drăguţo? Am impresia că parcă ţi-e rău. Ce zici de un coniac, sau un rom poate? Să ştii că ţi-ar prinde bine.

- Emma clătină din cap, străduindu-se să-şi potolească neliniştea care o cuprinsese.

- Nu, mulţumesc, domnişoară Rosie. Nu beau alcool, murmură ea. Posibilitatea ca Blackie să fie plecat nu-i trecuse nici o clipă prin minte. Era atît de tulburată, încît îi venea greu să vorbească.

- Atunci, ce-ai zice de un pahar bun de limonadă, continuă Rosie, uitîndu-se atentă la Emma. O să te înviorezi puţin, fiindcă mi se pare că eşti tare slăbită.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, Rosie deschise o sticlă de limonadă şi turnă într-un pahar. Emma nu vroia să cheltuiască bani pe limonadă. Fiecare bănuţ era valoros pentru ea şi totuşi, în acelaşi timp, nici nu vroia s-o jignească pe Rosie, care era atît de bună şi de prietenoasă.

- Mulţumesc, spuse Emma încetişor şi îşi deschise poşeta. Cît costă, vă rog?

- Nu, fetiţo, nu costă nimic. E în contul casei. Rosie face cinste, spuse ea, punîndu-i Emmei în faţă paharul umplut ochi. Haide, soarbe un pic. N-ai să mori, adăugă ea glumeţ şi rîse. Apoi chipul vesel deveni grav. Fata se făcuse albă ca varul şi Rosie observă imediat că mîna mică cu mănuşă albă croşetată tremura ridicînd paharul.

- 'Arry, vino-ncoa! Adu-mi, te rog, un taburet din bodegă! strigă Rosie unuia dintre bărbaţii care stăteau în

celălalt capăt al barului. Am impresia că domnişoara asta nu prea se ţine pe picioare.

- S-a făcut, Rosie, spuse bărbatul pe care îl chema Harry. Se întoarse imediat, aducînd un taburet înalt. Poftim, scumpo, stai jos frumos, zise el, zîmbindu-i călduros Emmei, înainte de a se întoarce lîngă tovarăşul lui.

- Mulţumesc. Emma se cocoţă recunoscătoare pe taburet. Se simţea fără vlagă şi capul i se învîrtea de la vestea alarmantă pe care Rosie i-o dăduse despre Blackie.

Rosie stătea rezemată cu coatele de bar şi se uita atentă la Emma, iar îngrijorarea i se citea pe faţa care-şi pierduse buna dispoziţie de dinainte.

- Uite ce e, drăguţo, ştiu că n-ar trebui să mă amestec, dar ai cumva necazuri? Am impresia că eşti foarte necăjită.

Emma şovăi. Neîncrezătoare din fire, credea totodată cu convingere în vechiul proverb din nord: „Tăcerea e de aur", de aceea nu-i venea să se destăinuie nimănui. Mintea îi lucra acum rapid, cu obişnuita ei isteţime. Se afla într-un loc necunoscut. Un oraş enorm. Nu ştia pe unde s-o apuce. Blackie fiind plecat în Irlanda nu mai avea cui să-i ceară ajutor. Şi astfel, luă o hotărîre rapidă. Va avea încredere în Rosie, dar doar într-o oarecare măsură. De fapt, nu avea de ales. Dar mai întîi, trebuia să mai pună o întrebare de o importanţă vitală. Îi susţinu privirea lui Rosie şi, în loc să-şi verse necazurile, cum se aştepta probabil chelnăriţa, zise:

- Dar ce-i cu unchiul lui Blackie, Pat? N-aş putea să mă duc la el şi să aflu poate cînd se întoarce Blackie? E aici, nu-i aşa?

- Oh, da, drăguţo. Blackie se întoarce în cîteva săptămîni. A spus că a plecat pentru vreo două săptămîni. Dar nu ţi-ar folosi prea mult dacă te-ai duce să-l vezi pe Pat. E la Doncaster cu o lucrare mare de construcţii. Cred că-i plecat pentru o vreme.

Emma oftă, privind ţintă la limonadă. Rosie aşteptă răbdătoare, nevrînd să pară iscoditoare, dar, murind de curiozitate, insistă:

- De ce nu-mi spui mie ce necazuri ai, iubito? Poate te pot ajuta.

După o clipă de şovăială Emma zise:

- Da, am o problemă. Trebuie să găsesc un loc unde să stau. O pensiune. Poate mă puteţi îndruma undeva, domnişoară Rosie. De aceea vroiam să-l văd pe Blackie.

- Zău aşa, fetiţo, ce mă tot domnişoreşti atîta? Noi pe-aici

nu prea ţinem la etichetă.Toată lumea îmi spune Rosie. Rosie şi atît. Dar ce-ar fi să-mi spui şi tu cum te cheamă, dacă tot eşti prietenă cu un prieten de-al meu.

Emma se gîndi la tatăl ei şi la faptul că s-ar putea s-o caute. Dar din bileţelul pe care i-l lăsase va crede că s-a dus la Bradford, şi în plus nici nu ştia nimic despre Răţoiul Jegos sau despre numele de familie al lui Blackie. Era în siguranţă.

- Mă cheamă Emma Harte, zise ea şi adăugă, spre propria ei stupoare, doamna Harte.

Rosie făcu ochii mari.

- Păi, înseamnă că eşti măritată? întrebă ea, gîndindu-se: Dar unde-i soţul? abţinîndu-se însă să-şi mai vîre nasul. Emma dădu din cap, simţind că pentru moment nu era în stare să mai spună altceva. Se surprinsese pe ea însăşi mai mult decît o uimise pe Rosie.

- Ei bine, acum că ne cunoaştem cum trebuie, ca să zic aşa, şi că ştiu ce problemă ai, hai să trecem la miezul problemei. Deci cauţi un loc unde să stai. Mmmmm. Ia să mă gîndesc eu. Rosie se încruntă, cu o expresie gînditoare.

- Ce-ai zice de pensiunea unde stă şi Blackie? N-aş putea merge şi eu acolo? propuse Emma. Se simţea puţin mai calmă şi gîndea mai clar.

- Ei drăcie, nu fetiţo! exclamă Rosie atît de vehement, că Emma tresări. Cum aş putea să las o tinerică drăguţă ca tine să se ducă acolo, în cocina aia nenorocită, lîngă Leylands. E plin de huligani, zău aşa. Nu, iubito, nu-i de tine acolo. Rosie se încruntă şi reflectă în mod serios la această chestiune,vrînd să-i fie fetei de ajutor. După o clipă îşi reluă expresia veselă obişnuită şi zîmbi: Gata, am găsit.Te poţi duce la doamna Daniel. Închiriază camere la ea în casă. Nu e departe de aici. Ajungi imediat pe jos. Îţi scriu adresa ei. Spune-i că te-a trimis Rosie de la Răţoiul Jegos. Acolo ai să fii în siguranţă. E ea un pic cam ţîfnoasă, doamna Daniel, asta, dar e destul de bună.

- Şi cam cît costă o cameră acolo? întrebă Emma încetişor.

Rosie o privi cu atenţie.

- N-ai destui gologani, iubito? o iscodea, cu simpatie. Fata părea din nou vădit tulburată, iar consternarea ei pricinuită de absenţa lui Blackie fusese mai mult decît evidentă. Ce-a mai făcut oare fantele ăsta tinerel? se întrebă Rosie, uitîndu-se ţintă la Emma. Şi totuşi, fata i-a spus că e măritată. Dar îmi mai miroase şi mie şi a altceva decît ceea

ce se vede, hotărî Rosie, perspicace.

Emma era conştientă de faptul că Rosie o studia cu atenţie. Îşi drese glasul şi îşi luă un aer calm.

- Oh, ba da, am cîteva lire, spuse ea, cu convingere, strîngînd, fără să-şi dea seama, şi mai tare poşeta pe care n-o lăsase din mîini de cînd plecase de la Fairley, devreme, în acea dimineaţă. Avea acolo toţi bănuţii şi cele cîteva bijuterii.

Rosie îi adresă Emmei un zîmbet liniştitor.

- Păi, atunci, nu-i chiar aşa de rău, ce zici? Iar doamna Daniel e corectă şi cinstită. N-o să te jupoaie de bani. Cred că o să-ţi ceară cîţiva şilingi pe săptămînă pentru o cameră. Nu cred că intră aici şi mîncarea. Dar poţi să-ţi cumperi şi singură. La capătul străzii ei e o prăvălie cu peşte şi carne şi tot timpul se învîrte pe lîngă casa ei un om cu căruţa care vinde vrute şi nevrute de mîncare.

- O să mă descurc eu, zise Emma, înghiţind din nou cu greu. În ultimele zile, îi venea greaţă numai cînd se gîndea la mîncare. Greaţa pe care o avea dimineaţa o ţinea uneori toată ziua. Spuse: Rosie, îţi sînt recunoscătoare pentru ajutor. Zău că da. Şi sînt convinsă că la doamna Daniel camera o să fie minunată.

- Da, iubito, aşa e. Şi e o persoană curată şi onestă. Uite, stai jos şi odihneşte-te. Mă duc în salonul din spate şi am să aduc o bucăţică de hîrtie să-ţi scriu adresa doamnei Daniel. Rosie se opri şi adăugă : N-ai mai fost pe la Leeds, nu-i aşa, Emma?

- Aşa-i, Rosie.

- Atunci o să-ţi scriu exact cum ajungi acolo. Vin într-o clipită.

- Mulţumesc, Rosie, eşti tare drăguţă.

Rosie se îndreptă repede spre salon, prin cap umblîndu-i tot felul de gînduri. Îi plăcea mult de fata asta care apăruse aşa, din senin. La drept vorbind, o intriga. Emma Harte avea - Rosie se opri în mijlocul salonului, căutind cuvîntul potrivit pentru a o descrie pe Emma. Prestanţă! Da, asta era. Şi arăta şi bine. Ce faţă avea ! se gîndi Rosie, minunîndu-se de-a binelea. Păi, nu mai văzuse niciodată o faţă atît de frapantă. O adevărată frumuseţe, chiar dacă ere un alt fel de frumuseţe. Oarecum neobişnuită. „Nu-i o fată simplă sau o fetişcană din clasa muncitoare. Mai mult ca sigur !" declară Rosie cu voce tare în încăperea goală. Rosie Miller, care considera că se pricepe bine la oameni, din moment ce în

cîrciumă venea în contact cu tot felul de indivizi, de categorii sociale diferite. ştia că *pe ea* nimeni n-o putea păcăli. Da, da, e o adevărată doamnă, decise Rosie. De pildă, felul în care vorbea Emma. Limbajul ei nu avea nici o urmă de dialect sau de regionalisme, iar în vocea ei cultivată nu se simţea decît un vag accent, tipic regiunii Yorkshire. Dar nu numai atît, mai erau apoi ţinuta şi comportarea ei. Ce înseamnă educaţia îşi zise Rosie. Şi hainele ei, se gîndi chelnăriţa, în timp ce scotocea după o bucată de hîrtie şi un creion. Ei da, rochia neagră era un pic cam demodată, dar era făcută din material bun şi croită elegant. Iar pălăria crem era clar din mătase naturală. Rosie se pricepea bine la haine. Da, da, şi nu văzuse decît arareori doamne din lumea bună purtînd pălării dintr-astea. Numai cînd se dusese la Londra. Dar ce cusur aveau, de altfel mănuşile croşetate şi poşetuţa de piele elegantă, cu ramă de baga ? Era limpede că toate aparţineau unei doamne adevărate, la fel ca şi mărgelele de chihlimbar. Rosie se gîndi la geamantanul pe care îl văzuse pe duşumea. Era scump şi făcut din piele *veritabilă*. Da, e bogată, într-adevăr, conchise Rosie. Umezi cu limba vîrful creionului şi se apucă să scrie cu grijă adresa doamnei Daniel. În timp ce scria, lui Rosie i se trezi şi mai mult curiozitatea, întrebîndu-se cum de această Emma Harte ajunsese să-l caute pe Blackie O'Niell, constructorul irlandez. Fără discuţie că era un bărbat tare chipeş. Şi totuşi, nu era decît un muncitor oarecare. Păi atunci, care putea fi oare legătura dintre ei se întrebă Rosie, dezorientată.

- Am venit, exclamă Rosie, apărînd în spatele barului. Ce tristă pare, se gîndi Rosie, uitîndu-se la Emma. Emma sări ca arsă. Se lăsase furată de gînduri.

- Asta-i adresa şi ţi-am scris şi pe unde s-o iei ca să ştii cum ajungi la casa doamnei Daniel, continuă Rosie, dîndu-i Emmei hîrtia.

- Mulţumesc, Rosie. Emma citi hîrtia. Instrucţiunile erau destul de clare.

Rosie se aplecă peste bar, luîndu-şi un aer mai confidenţial:

- Ti-am spus şi mai înainte, n-aş vrea să par băgăreaţă, dar mi se pare că tot mai eşti supărată, iubito. Pot să te ajut cumva? Blackie mi-e foarte bun prieten. Aş vrea să-i răsplătesc bunătatea fiind de ajutor unei prietene de-a lui, mai ales o prietenă aflată la strîmtoare, ca să zic aşa.

Emma rămase tăcută. N-avea nici cea mai mică intenţie

de a-i destăinui lui Rosie necazurile ei reale; pe de altă parte, era o femeie bună la inimă şi în mod cert se născuse la Leeds. Emmei îi veni ideea că ar putea să-i dea un sfat şi într-o altă chestiune. Îşi întoarse privirea spre Rosie.

- Da, mai am şi altă problemă. Trebuie să-mi găsesc o slujbă, îi explică Emma.

- Ooo, iubito, n-am idee unde şi-ar putea găsi de lucru la Leeds o fată tînără şi drăguţă ca tine. Rosie se aplecă mai mult şi, coborînd vocea, nu se putu abţine să nu întrebe: Dar, unde-i soţul tău, scumpo?

Emma n-a fost luată prin surprindere. Se pregătise în sinea ei pentru această întrebare cît timp Rosie lipsise, din moment ce-i spusese că era măritată.

- E în Marina Regală. În clipa de faţă, e trimis în Mediterana. Pentru următoarele şase luni. Rosti aceste cuvinte cu atîta siguranţă şi convingere, încît Rosie o crezu.

- Şi nu mai ai pe altcineva în familie?

- Nu, n-am, minţi Emma.

- Dar unde stăteai înainte? o întrebă Rosie, iscodind-o cu ochi ageri.

Pe deplin conştientă de faptul că Rosie era tot mai interesată de soarta ei, Emma spuse:

- La bunica lui. Lîngă Ripon. Soţul meu e orfan, ca şi mine. Bunica lui a murit de curînd şi acum sînt singură, Winston fiind plecat pe mare. Adică, sînt singură pînă cînd vine el acasă în permisie. Deşi, fără să vrea şi părîndu-i oarecum rău, se lansase într-un şir de minciuni, Emma se străduia să nu se îndepărteze prea mult de adevăr. Era mai simplu şi, ceea ce era şi mai important, mai uşor să ţină minte ce spunea.

- Înţeleg, spuse Rosie, dînd din cap. Şi atunci, cum de l-ai cunoscut pe Blackie nu mai era în stare să-şi stăpînească curiozitatea lacomă.

- Blackie a venit să lucreze ceva pentru ... pentru bunica soţului meu, improviză Emma cu repeziciune. Era întotdeauna drăguţ şi făcea şi treabă în plus, pentru foarte puţini bani. Îi plăcea de bătrînă, înţelegi. Ştia de altfel că nu mai avea prea mult de trăit. Şi i-am spus lui Blackie că atunci cînd bătrîna va muri vreau să vin la Leeds să găsesc de lucru. El mi-a zis să-l caut. Emma se opri şi sorbi din limonadă, pentru a cîştiga timp. Se mira şi ea de capacitatea pe care o avea de a minţi, cît şi de uşurinţa cu care turna atîtea gogoşi. Pe de altă parte, acum trebuia să continue şi să facă povestea

asta convingătoare. Blackie mi-a sugerat că aş putea găsi de lucru într-unul din noile magazine, ca vînzătoare de articole de lux pentru cucoane. S-a gîndit că o persoană bine crescută ca mine ar fi utilă într-o prăvălie. Ştiu de asemenea să cos şi să fac transformări.

- Mda, ce idee mi-ai dat! zise Rosie, simţindu-se extrem de încîntată de ea însăşi. Avusese dreptate cînd spusese că fata asta venea din lumea bună. Pentru ea fusese mai mult decît clar tot timpul că Emma nu l-ar fi putut cunoaşte pe Blackie decît ca muncitor care îi făcea reparaţii la casă. Am să-ţi spun eu ce ar trebui să faci, iubito continuă Rosie, îndatoritoare. Luni dimineaţă, cu noaptea în cap, du-te la Briggate. O să găseşti destul de uşor unde e. O stradă mare. În pasajele alea elegante sînt o mulţime de magazine noi. S-ar putea să dai exact de ce-ţi trebuie ... Rosie se opri brusc. Un grup de bărbaţi intrase în cîrciumă şi se îndrepta spre bar. Oftă şi apoi îi zîmbi Emmei! Mai stai un pic, Emma, te rog. Acum începe să se aglomereze. N-o să prea mai am timp să stau de vorbă cu tine, iubito.

- Mulţumesc, dar cred că aş face bine să mă duc la doamna Daniel, să rezolv cu camera. Emma se ridică în picioare. Faţa i se lumină de un zîmbet. Îţi mulţumesc încă o dată, Rosie, pentru ajutorul pe care mi l-ai dat. Îţi rămîn îndatorată.

Rosie dădu din cap.

- Asta-i bună, fetiţo, pentru puţin. Hei, auzi, ţine legătura cu mine! Să-mi spui cum te-ai aranjat cu casa la doamna Daniel. Ca să-i pot spune lui Blackie pe unde eşti. Şi treci să mă vezi, dacă te simţi singură, sau dacă mai ai nevoie de ceva, scumpo.

- Da, Rosie, aşa am să fac. Îţi mulţumesc încă o dată. La revedere. Emma îşi luă geamantanul şi, zîmbind din nou, ieşi din cîrciumă.

Rosie o urmări gînditoare, cu ochii ei blînzi, ca de căprioară. Ei, drăcie, sper să se descurce, îşi spuse ea în sinea ei. Ce fată drăguţă. Şi complet singură pe lume. Ce revoltător, zău aşa. Rosie spera să o mai întîlnească. Emma Harte avea ceva deosebit.

Odată ajunsă în stradă, Emma studie hîrtia pe care i-o dăduse Rosie şi-o băgă în buzunar, pornind hotărîtă să găsească locuinţa doamnei Daniel. De fapt, în apropierea localului Răţoiul Jegos erau multe camere de închiriat, dar Rosie alesese intenţionat pensiunea doamnei Daniel, chiar

dacă era ceva mai departe decît spusese. Vroia să n-o mai vadă pe fată în zona aceea îngrozitoare a oraşului Leeds, fiindcă Drumul York-ului era înconjurat din toate părţile de cartiere de huligani, unde nici măcar bărbaţii în toată firea nu erau în siguranţă, darămite o fetişcană lipsită de apărare. Şi astfel, teama pe care Rosie însăşi o avea faţă de cartierul acesta, se prelungise ca un braţ protector pentru a o ocroti pe Emma.

Majoritatea străzilor care porneau din aceste mahalale cumplite, întinzîndu-se în toate părţile, nu erau primejdioase, în schimb erau înguste şi urîte, avînd case întunecoase şi sordide, înghesuite una în spatele celeilalte, o crudă moştenire a epocii victoriene, locuinţe mizerabile pentru clasa muncitoare. Emma se concentra asupra denumirii străzilor, grăbind pasul cît putea de repede, pentru că oraşul acesta mare, plin de oameni agitaţi, căruţe trase de cai, trăsuri şi tramvaie, o zăpăcea, părîndu-i-se ciudat în comparaţie cu liniştea din satul Fairley. Şi totuşi, dimpotrivă, nu se simţea fîstîcită. Cu toate acestea, nu se opri să examineze priveliştile acestea noi şi felurite sau să se uite la ele, minunîndu-se. Ca un principiu de bază, Emma nu se gîndea la mai multe probleme în acelaşi timp, iar în acea clipă scopul ei era să se instaleze într-o cameră, să-şi găsească o slujbă şi să aştepte întoarcerea lui Blackie, toate lucrurile în această ordine. Nu îndrăznea să se mai gîndească şi la altceva, mai cu seamă la copil. Privea drept înainte, precaută, păşind grăbită şi reţinînd denumirile; într-o mînă ţinea strîns şi îndîrjit poşeta, iar în cealaltă căra geamantanul de piele.

După treizeci de minute de mers susţinut, fără nici măcar să se oprească să-şi tragă sufletul, oftă uşurată. În faţa ei era strada pe care se afla casa doamnei Daniel. Instrucţiunile lui Rosie .fuseseră explicite. Acum, pentru prima oară, Emma se opri şi puse jos geamantanul, scoţînd hîrtia din buzunar - casa doamnei Daniel era la numărul cinci. Şi această stradă era întunecoasă şi marcată de sărăcie, dar Emma se înveseli dintr-o dată cînd ajunse la numărul cinci. Casa era mai înaltă decît se aşteptase, dar strîmtă şi înghesuită între altele, cu zidurile victoriene înnegrite de funinginea de la fabrici şi de praful industrial. Dar perdelele de dantelă de la ferestrele strălucitoare erau scrobite şi albe, iar ciocănaşul de la uşă sclipea în lumina palidă a soarelui de după-amiază. Cele trei trepte din faţa

casei, spălate neîncetat de-a lungul anilor, căpătaseră o culoare albicioasă-argintie, cu marginile de un galben lucitor de la piatra de curăţat folosită în mod cert zilnic pentru a scoate în relief muchiile uzate.

Emma zbură practic în sus pe scări şi lovi de cîteva ori cu cicănaşul de alamă. După un scurt răgaz, uşa se deschise. O femeie slabă, cu părul cărunt şi cu o expresie posacă pe faţa ridată şi palidă, se uita sever în jos spre Emma.

- Da, ce doreşti? întrebă ea pe un ton tăios.

- Aş vrea să vorbesc cu doamna Daniel, vă rog.

- Eu sînt, rosti femeia scurt.

Cu firea ei îndărătnică, Emma nu se lăsă nicidem intimidată sau descurajată de tonul nesuferit al femeii şi de atitudinea ei neprimitoare. Trebuia să obţină o cameră cu orice preţ. Astăzi. Şi astfel, zîmbi cum se pricepea ea mai frumos şi îşi luă instinctiv un aer fermecător, pe care nici ea nu ştia pînă atunci că-l putea avea.

- Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă Daniel. Numele meu e Emma Harte. Rosie de la Răţoiul Jegos m-a trimis la dumneavoastră. Se gîndea că poate o să vreţi să-mi închiriaţi o cameră.

- Nu primesc decît bărbaţi în pensiune, se răţoi doamna Daniel, îţi dau mai puţin de furcă. Afară de asta, toate camerele sînt ocupate.

- Vai, Doamne, spuse Emma încetişor, pironindu-şi ochii enormi asupra femeii. Şi Rosie care era atît de sigură că o să aveţi o cameră disponibilă. Chiar şi una mică mi-ar fi bună. Emma îşi ridică privirea. Casa-i destul de mare, nu-i aşa?

- Mda, aşa e, dar cele două dormitoare mai bune le-am închiriat deja. Nu mai e decît a doua mansardă, şi pe asta n-o închiriez niciodată.

Emmei i se tăiară picioarele, dar zîmbetul nu-i pieri.

- Poate că vă mai gîndiţi, doamnă Daniel, şi-mi închiriaţi mie cealaltă mansardă. Şi vă spun sigur că n-o să vă deranjez. Rosie o să-mi dea o recomandare dacă ...

- Nu-i vorba de asta, o întrerupse femeia, pe un ton răstit. N-am nimic liber, cum ţi-am spus. Se uită aspru la Emma. Nu pot primi decît doi chiriaşi şi îi am deja. Se pregăti să închidă uşa.

Emma zîmbi, din nou, cuceritor.

- Vă rog, doamnă Daniel, nu vă pripiţi. Nici nu ştiţi ce mult m-aţi ajuta dacă mi-aţi închiria mansarda pentru cîteva săptămîni. Doar pentru cît timp vă convine. Aş putea astfel

să-mi găsesc în altă parte. Rosie era sigură că o să aveţi amabilitatea de a mă primi. A vorbit atît de frumos despre dumneavoastră şi v-a recomandat atît de călduros. Mi-a spus că ţineţi o casă curată şi respectabilă şi că la dumneavoastră o să fiu în siguranţă. Rosie mi-a spus că sînteţi o femeie bună şi cinstită.

Doamna Daniel nu făcu nici un comentariu, dar ascultă cu atenţie.

- Vedeţi, nu sînt din Leeds, se avîntă Emma, hotărîtă să o captiveze pe femeie. Vroia totodată să o convingă de faptul că n-o să-i dea de furcă şi să risipească aparenta ostilitate pe care femeia o nutrea la adresa chiriaşilor de sex feminin. Locuiam la Ripon, cu bunica soţului meu, dar aceasta a murit de curînd. Emma observă expresia de uimire de pe faţa doamnei Daniel cînd o auzi pomenind de un soţ, dar fără să-i lase răgazul să spună ceva, îi explică: Soţul meu e în Marina Regală. E trimis pe mare pentru şase luni. V-aş fi recunoscătoare dacă aş putea sta la dumneavoastră cîteva săptămîni. Aş avea vreme să găsesc un loc unde să stăm amîndoi, atunci cînd scumpul meu bărbat o să vină în permisie.

Femeia tăcea, fiind limpede că reflecta la povestea Emmei. Acesteia îi mergea mintea cu repeziciune. Puterea de convingere, linguşirea şi farmecul nu aveau nici un efect. Poate că ar trebui să-i sensibilizeze lăcomia.

- V-aş putea plăti pe o lună înainte, doamnă Daniel. La urma urmei, nişte bani în plus prind bine întotdeauna, nu-i aşa? Dacă tot nu închiriaţi de obicei mansarda aceea, spuse Emma, cu intenţie subînţeleasă, începînd să-şi deschidă poşeta.

Gertrude Daniel, văduvă şi fără copii, nu era atît de ursuză pe cît părea la suprafaţă. În realitate, atitudinea ei aspră şi faţa posomorîtă ascundeau, de fapt, o inimă destul de blîndă şi un puternic simţ al umorului. Totuşi, resimţea o dorinţă puternică de a închide uşa în nasul fetei. Nu o interesau banii. Şi nu-i plăceau chiriaşele. Îţi făceau totdeauna necazuri. Cu toate acestea, fata asta avea ceva special care îi reţinea atenţia şi, în plus, zisese că *era* şi măritată. Involuntar, şi spre marea ei uimire, se trezi spunîndu-i:

- Hai mai bine în casă. Nu vreau să discutăm toate astea pe treptele de la intrare şi să se uite toţi vecinii de după afurisitele alea de perdele. Asta nu înseamnă că am să-ţi închiriez mansarda, ţine minte. Dar am să te trimit poate să

încerci în altă parte.

Acestea fiind zise, deschise uşa mai larg şi o lăsă pe Emma să intre în holişorul care ducea la salonul din faţă. Gertrude Daniel era acum teribil de derutată. Nu putea să înţeleagă nici în ruptul capului de ce o primise pe fată în casă. Îşi încălcase toate principiile. Soţul ei, Bert, fugise cu chiriaşa aceea cu ani în urmă. Ei bine, dar Bert era acum la un metru sub pămînt. Şi totuşi, de atunci nu mai închiriase niciodată o cameră vreunei femei şi nu avea de gînd s-o facă acum.

Salonul din faţă era un monument de prost gust victorian. Era înţesat de canapele din roshar negru, scaune şi etajere din mahon. Feţe de masă cu găitan acopereau o masă, un pian şi un raft mai mare. Pe diferite porţiuni neumplute de vechituri se aflau lăcrămioare asiatice în ghivece şi cele mai revoltătoare pastişe ale unor picturi celebre în ulei săreau literalmente de pe pereţi, acoperiţi la rîndul lor cu un tapet de catifea roşu-aprins care îţi lua ochii.

- Păi, stai jos, spuse doamna Daniel, cu aceeaşi voce răguşită.

Emma îşi puse geamantanul pe covorul turcesc purpuriu şi se cocoţă pe marginea unui scaun de roshar, strîngînd în mînă poşeta. Cu disperare, încerca să se gîndească să-i spună ceva cu mult mai convingător pentru a-i intra în graţii, cînd doamna Daniel îi întrerupse brusc şirul gîndurilor.

- Acesta e salonul cel mai bun, rosti proprietăreasa, înfoindu-se în pene. E drăguţ, nu-i aşa?

- Oh, da, într-adevăr. Ce frumos, replică Emma cu repeziciune, luîndu-şi cel mai sincer ton posibil, în timp ce se gîndea cît de oribil era.

- Îţi place cu adevărat? o întrebă doamna Daniel, cu vocea dintr-o dată mai blîndă cu o octavă.

- Daaa! *Foarte mult.* Emma îşi aruncă privirea în jur. Păi, e una dintre cele mai elegante încăperi pe care le-am văzut vreodată. E superbă. Ce gust extraordinar aveţi, doamnă Daniel, îşi dădu drumul Emma, venindu-i în minte cuvinte pe care le auzise atît de des înainte la Olivia Wainright. Îi acordă doamnei Daniel un zîmbet luminos şi plin de admiraţie.

- Ei, ce zici de asta. Îţi mulţumesc foarte mult. Doamna Daniel era foarte mîndră de salonul ei şi pentru prima oară se înmuie la faţă.

Emmei nu-i scăpă acest lucru şi profită de ocazie. Îşi deschise geanta ostentativ.

- Doamnă Daniel, nu vreţi să-mi închiriaţi mansarda, vă rog? V-am spus că vă plătesc în avans. Dacă vă faceţi probleme din pricina banilor, eu ...

- Nu, nu-i vorba de asta, exclamă doamna Daniel. Dacă Rosie te-a recomandat, ştiu că eşti în regulă în privinţa gologanilor...

Acum Gertrude Daniel şovăia, cîntărind-o pe Emma din priviri. O examinase amănunţit din clipa în care deschisese uşa. Ca şi Rosie mai devreme, observase imediat hainele fetei. Rochia era puţin demodată, dar de bună calitate. De asemenea, îşi dăduse tot mai bine seama de manierele fetei, de aerul ei de corectitudine şi rafinament, de vocea ei educată. Toate acestea arată că e din lumea bună, se gîndi ea şi înainte de a-şi da seama, spuse:

- Păi, nu ştiu dacă mansarda mea ţi s-ar potrivi, fiindcă văd că eşti o tînără doamnă atît de fină. Dar, dacă tot n-ai unde să te duci acum, am să ţi-o arăt. Ţine minte, însă, nu ţi-o pot închiria decît pentru cîteva săptămîni.

Emmei îi venea s-o ia în braţe pe femeie, atît de uşurată se simţea, dar rămase nemişcată.

- Sînteţi foarte amabilă, doamnă Daniel. Vă mulţumesc din suflet, rosti ea pe un ton demn, imitînd-o din nou pe Olivia Wainright.

- Atunci, hai să mergem sus, spuse proprietăreasa, ridicîndu-se. Se întoarse şi se uită la Emma cu coada ochiului, arcuindu-şi sprîncenele.

- Şi cum se face că o fată tînără şi frumoasă ca tine a ajuns s-o cunoască pe Rosie de la Răţoiul Jegos? întrebă ea, brusc nedumerită de această asociere ciudată.

Nu te îndepărta de adevăr, indiferent cum e, o avertiză pe Emma un glas în adîncul conştiinţei. Şi Emma spuse, fără nici o umbră de ezitare:

- Un muncitor, care obişnuia să mai repare cîte ceva pe la casa bunicii, ştia că bătrîna nu mai avea mult de trăit. I-am explicat că speram ca într-o bună zi să vin la Leeds, să găsesc o casă pentru Winston, adică soţul meu, şi pentru mine, şi poate şi ceva de lucru într-unul dintre magazine. Omul a fost prietenos şi mi-a spus să o caut pe Rosie cînd aveam să vin la Leeds. Ştia el că ea o să mă ajute.

Gertrude Daniel a ascultat atentă, chibzuind la povestea fetei. Vorbea atît de sincer şi cu atîta naturaleţe, încît

categoric relatarea era adevărată. Şi avea un sens. Dădu din cap, mulţumită că fata arunca toate cărţile pe faţă.

- Da, înţeleg. Şi Rosie e o fată tare bună. Gata să ajute pe toată lumea. Cu condiţia ca persoana respectivă să merite. Dădu din nou din cap şi îi făcu semn Emmei s-o urmeze.

Mansarda era într-adevăr mică, dar mobilată cochet cu cîteva piese simple, printre care un pat de o persoană, un dulap, un lavoar sub fereastra micuţă din cornişă, un scrin, un scaun şi o măsuţă. De asemenea, era impecabil de curată. Emma îşi dădu seama de aceasta din prima privire.

- O închiriez, spuse ea.

- Trei şilingi pe săptămînă, psalmodie doamna Daniel, în defensivă. Poate ţi se pare cam multişor, dar e cel mai convenabil preţ pe care ţi-l pot da.

- Da, *este* convenabil, încuviinţă Emma, deschizîndu-şi poşeta. Numără banii pentru chiria pe o lună. Vroia să se asigure că avea un acoperiş deasupra capului pînă cînd Blackie se va înapoia la Leeds.

Doamna Daniel se uită la banii pe care Emma îi pusese pe masă. Văzu imediat că fata plătise pe o lună înainte. Nu ştia sigur dacă vroia s-o aibă în casă atîta timp. Aproape împotriva voinţei ei, luă cei doisprezece şilingi şi-i băgă în buzunar.

- Mulţumesc. Mă duc să-ţi aduc geamantanul.

- Oh, vă rog, nu vă deranjaţi. Îl aduc eu sus... începu Emma.

- Nu-i nici un deranj, zise doamna Daniel, coborînd deja scările zgomotos. Se întoarse aproape imediat cu geamantanul şi îl puse în mansardă. Îşi dăduse seama că era din piele veritabilă şi, de fapt, îl cercetase cu atenţie, un alt gînd venindu-i în minte în timp de urca scările. O fixă pe Emma cu o privire urîcioasă: Am uitat să-ţi mai spun ceva. Din moment ce nu mă pot descurca să am grijă decît de camerele celor doi domni, va trebui să-ţi faci singură patul şi să-ţi ţii curat în mansardă. O măsură pe Emma din cap pînă în picioare, aşa cum stătea în faţa ei, zveltă, frumoasă şi cu o înfăţişare aleasă. Făcu ochii mici. După cum arăţi, am impresia că ai dus un trai de cucoană, o viaţă uşoară, de cînd ai văzut lumina zilei, nu te supăra că-ţi spun. Ştii să faci treabă în casă?

Emma a rămas serioasă la faţă.

- Pot să învăţ cu uşurinţă, remarcă ea, neavînd curajul să spună mai mult, de teamă să nu izbucnească în rîs.

- Îmi pare bine că judeci aşa, zise proprietăreasa tăios. Şi, fiindcă veni vorba, eu nu dau şi de mîncare, nu ştiu dacă ţi s-a spus. Nu în cei trei şilingi pe săptămînă, avînd în vedere preţurile mari de azi.-Doamna Daniel continua s-o studieze pe fata tăcută, care era înconjurată de o aureolă de calm şi demnitate şi, dintr-un motiv pe care nu şi-l putea închipui, adăugă: Dar poţi să foloseşti bucătăria mea dacă vrei, cu condiţia să laşi curat după ce termini. Şi o să-ţi fac loc într-unul dintre bufete, să-ţi pui cîte ceva de mîncare, dacă vrei.

- Mulţumesc, zise Emma, aproape înecîndu-se de rîsul pe care şi-l înfrîna.

- Ei, bine, acum te las, doamnă Harte, ca să-ţi poţi despacheta lucrurile. Doamna Daniel dădu din cap mai cordial şi închise uşa în urma ei.

Emma se ţinu cu mîna de gură, trăgînd cu urechea la zgomotul surd al paşilor doamnei Daniel care se îndepărtau, pînă nu mai auzi nimic. Zbură prin cameră pînă la pat şi-şi băgă faţa în pernă, dîndu-şi drumul nestăvilit la rîs, pînă ce lacrimile i se rostogoliră pe obraji. *Dacă ştiu să fac treabă în casă!* se tot gîndea ea, şi se zguduia iar de hohote de rîs. Dar în cele din urmă, veselia se potoli şi se ridică, ştergîndu-şi lacrimile. Îşi scoase mănuşile croşetate. Îşi privi mîinile, zîmbind amuzată. Poate că nu mai erau la fel de roşii şi asprite de muncă, ca înainte, dar cu greu ai fi putut spune că erau mîini de doamnă. Nu încă. Ce idee bună că am stat cu mănuşi toată ziua, se gîndi ea, fiindcă altfel mîinile m-ar fi trădat.

Se ridică în picioare şi se duse la lavoar. Se privi în oglinda rabatabilă. Rochia neagră şi pălăriuţa crem erau din dulapul Oliviei Wainright, care renunţase să le mai poarte, şi calitatea lor nu putea fi pusă la îndoială. Nu-i fusese greu să imite pedant glasul Oliviei, o dată ce-şi dăduse drumul. La drept vorbind, felul de a vorbi manierat îi venise aproape firesc, pentru că avea urechea bună şi exersase cu Edwin. Spoitorul şi ţiganca lui, Rosie şi doamna Daniel crezuseră că este o tînără doamnă din lumea bună, deşi poate puţin cam scăpătată. Iar lucrul acesta nu era o întîmplare. Era exact impresia pe care se chinuise să le-o lase tuturor la Leeds.

Înainte de a pleca de la Fairley, Emma se hotărîse să-şi facă intrarea la Leeds aşa cum avea intenţia de a continua să fie - ca o tînără doamnă care va ajunge o mare doamnă. Bogată. Zîmbi din nou, dar acum surîsul era cinic, iar ochii

ei, întunecîndu-se de calculele pe care şi le făcea, părură, pentru o clipă, la fel de duri ca smaraldele cu care semănau atît de izbitor. *O să le arate* ea celor din familia Fairley, dar nu se putea gîndi prea mult la asta acum. Timpul ei era preţios şi trebuia planificat riguros şi folosit din plin. Fiecare minut trebuie valorificat. Dacă va fi necesar va lucra cîte optsprezece ore pe zi, în toate cele şapte zile din săptămînă pentru a-şi atinge scopul - să ajungă cineva. Să devină o femeie cu avere.

Brusc, se întoarse de la oglindă, îşi desfăcu boneta, o aşeză pe comodă şi se duse grăbită la pat. Emma detesta atît de mult murdăria, încît era aproape obsedată de acest lucru şi, deşi camera părea meticulos de curată, vroia să cerceteze aşternutul de pe pat. Cuvertura era veche, dar nu prea uzată. O trase deoparte şi se uită atentă la cearceafuri. Nu erau noi; de fapt, pe ici, pe colo erau cîrpite, dar n-aveau nici o pată şi erau proaspăt spălate şi călcate. Pentru a fi complet liniştită, dezveli patul pînă la saltea, o analiză minuţios, o întoarse pe partea cealaltă şi, răsuflînd mulţumită, făcu patul repede la loc, cu obişnuita ei îndemînare.

Obosită cum era, îşi desfăcu totuşi geamantanul şi îşi aranjă lucrurile frumos în dulap şi în comodă. În sertarul de jos al scrinului, găsi două prosoape de faţă curate. Scoţîndu-le afară, ochii i se orpiră pe cîteva cărţi puse în sertar. I se trezi curiozitatea şi luă una dintre ele. Era un volum de poezii de William Blake, legat în piele roşie, închisă la culoare, şi ilustrat frumos cu gravuri. Îl deschise şi se uită la prima pagină. Citi rar, cu glas tare: „Albert H. Daniel. Cartea lui". O puse la loc şi se uită la celelalte volume, legate la fel de elegant. Articula citind nume pe care nu le cunoştea:„Spinoza, Platon, Aristotel". Le puse la loc cu grijă în sertar, întrebîndu-se cine era oare Albert H. Daniel şi gîndindu-se cît de mult i-ar plăcea lui Frank să aibă astfel de cărţi.

Frank, micuţul Frankie. Ţinîndu-şi răsuflarea, se aşeză lăsîndu-se greu pe scaun iar inima îi bătea repede. Se gîndi la tatăl ei şi fu cuprinsă de tristeţe amestecată cu un dor profund, apoi o năpădi un sentiment de vinovăţie, care o epuiză şi o vlăgui. Se prăbuşi moale, sprijinindu-se cu spatele de scaun. Dimineaţa îi lăsase un bilet în care îi spunea că a plecat la Bradford să caute o slujbă mai bună într-unul din palatele mari de acolo. Îi explicase că avea ceva economii care-i vor fi de ajuns pentru cîteva săptămîni. Îl

rugase din tot sufletul să nu-şi facă griji şi îi făgăduise să se întoarcă repede, dacă nu găsea un post corespunzător, adăugînd că, dacă va avea destul noroc să obţină o slujbă bună, îi va scrie adresa ei. Şi ce-am să-i scriu acum? se întrebă ea, îngrijorată. Nu ştia. Şi avea lucruri mult mai importante la care să se gîndească în zilele următoare. Să supravieţuiască. Aceasta mai presus de orice.

28

EMMA era la Leeds de aproape o săptămînă şi nu reuşise încă să-şi găsească de lucru. În ultimele patru zile, fusese plină de conştiinciozitate, în fiecare magazin din Briggate şi de pe străzile învecinate, căutînd orice fel de slujbă şi gata să accepte chiar şi pe cea mai umilă. Dar, spre disperarea şi panica ei tot mai mare, nu se ivea nici un post vacant. Cu îndîrjire, din zori pînă la asfinţit, bătea trotuarele despre care Blackie îi spusese că erau pavate cu aur, dar care i se părea că se făceau tot mai dure şi mai prăfuite de la o clipă la alta.

În aceste patru zile, Emma ajunsese să cunoască bine zonele centrale ale oraşului, fiindcă avea o memorie remarcabilă şi un simţ perfect al orientării. În ciuda cîte unui atac trecător de anxietate profundă, Leeds i se părea un oraş atractiv şi palpitant. Descoperise, spre marea ei mirare, că nu-i era deloc teamă de această metropolă enormă, pe care Blackie i-o descrisese cu atîta exactitate, cu mai bine de un an în urmă. Clădirile înalte, înfricoşătoare datorită dimensiunilor lor incredibile, i se păruseră puţin copleşitoare luni dimineaţă, cînd pornise plină de curaj de la pensiunea doamnei Daniel, hotărîtă şi neabătută în dorinţa ei de a-şi găsi o slujbă. Dar se adaptase repede atmosferei care o înconjura şi care ar fi putut să sperie cumplit pe cineva mai slab din fire, pentru că Emma vedea în acele structuri imense ceea ce erau în realitate: instituţii aducătoare de progres şi tehnică, simboluri ale banilor şi, inevitabil ale puterii. Inima îi bătea întotdeauna mai repede cînd se gîndea la posibilităţile pe care le oferea acestea, iar ambiţia ei arzătoare căpăta putere în mintea-i imaginativă şi optimistă, fiindcă Emma credea cu adevărat că totul era posibil.

Magazinele şi fabricile, dèpozitele şi turnătoriile de fontă, tipografiile şi clădirile cu birouri care se înălţau

deasupra ei, cu o arhitectură sinistră, mîncate şi înnegrite de mizeria oraşului, îi aminteau, în mod ciudat, de dealuri, pentru că aceşti monoliţi înălţaţi comerţului erau tot la fel de implacabili, de imposibil de îmblînzit şi de veşnici. La fel cum din dealurile acelea sălbatice îşi luase o putere inexplicabilă şi ieşită din comun, şi acum căpăta încurajare şi speranţă din edificiile înalte, conturate pregnant pe cerul oraşului Leeds, al cincilea ca mărime din Anglia. Instinctiv, îşi dădu seama că viitorul ei era aici. În avîntul ei tineresc, era hotărîtă ca viitorul ei să fie plin de o bogăţie nespus de mare, la care se adăuga şi puterea irezistibilă pe care tînjea cu atîta disperare s-o obţină şi s-o păstreze pentru totdeauna în mîinile ei mici, dar tenace.

În această dimineaţă, în timp ce-şi tîra picioarele prin oraş, Emma se trezi pe neaşteptate în faţa primăriei din Leeds şi se opri s-o privească, uimită de grandoarea ei austeră. Nenumărate trepte largi duceau spre faţada sudică impunătoare, unde patru lei uriaşi de piatră păzeau portalul în faţa unor coloane corintiene care zburau în sus, pînă la înălţimi ameţitoare. Clădirea era pătrată, iar deasupra ei se înălţa un turn uluitor, susţinut de alte coloane, care aminteau de acelea existente la faţada sudică. Pe cele patru laturi ale turnului se aflau ceasuri, iar deasupra lui se ridica, în vîrf, o cupolă ciudată şi îndrăzneaţă. Deşi era o clădire masivă şi măreaţă, întunecată, victoriană şi de inspiraţie gotică, totuşi nu era urîtă. Emma ajunse la concluzia că era frumoasă, ba chiar cu un exterior elegant, fiind, fără îndoială, lucrul cel mai extraordinar pe care îl văzuse pînă acum la Leeds. În timp ce căsca ochii la clădire, minunîndu-se toată, Emma nu avea cum şti că arhitectul, Kuthbert Broderick fusese şi el îndrăgostit de bani şi de putere, iar primăria lui, inaugurată de regina Victoria în 1858, fusese suprema expresie a acestei iubiri. Fiind înzestrată cu o capacitate de înţelegere excepţională, Emma pricepu intuitiv că această construcţie era personificarea a tot ceea ce însemna oraşul Leeds. În timp ce continua să privească primăria, un gînd atrăgător şi palpitant îi veni în minte: *Fie acest oraş te va cuceri, fie tu îl vei cuceri.* Cu obişnuita ei încredere de sine, se hotărî imediat şi fără nici un fel de ezitare că a doua variantă va fi cea adevărată.

Emma se îndepărtă de primărie, privind în sus spre alte construcţii şi gîndindu-se: În fond, sînt doar nişte clădiri, pline de oameni ca şi tine. Dar imediat se corectă. Nu, ei nu

sînt ca tine, Emma Harte. *Tu* eşti altfel decît ei. Şi vei fi *cu totul* altfel. Tu vei fi o persoană importantă într-o bună zi, şi credea lucrul acesta cu atîta ardoare încît o susţinea, îi întărea curajul şi o îmboldea.

Îşi încercă norocul şi în alte magazine, dar peste tot i se spunea acelaşi lucru: nu avem nici un post vacant. Oftînd în sinea ei, mergea de-a lungul străzii Boar Lane, oprindu-se din cînd în cînd să se uite în vitrine, tot mai fascinată de mulţimea de podoabe şi toalete luxoase etalate: rochii şi bonete, pantofi, poşete şi bijuterii, mobile şi ornamente şi cîte alte lucruri necesare, precum şi articole de lux. Şi văzînd toate aceste magazine elegante, Planul ei cu P mare de a face avere începu să ia amploare. Mereu prezent în mintea ei, acesta fusese pînă atunci vag, nebulos, nedefinit. Acum, dintr-o dată, înţelese cu o imensă certitudine ce avea să facă pînă la urmă - ceea ce avea să însemne Planul cu P mare. *O să-şi facă un magazin.* Propriul ei magazin. Un magazin în care să vîndă lucrurile esenţiale de care oamenii au nevoie în viaţa de zi cu zi. Asta era. Comerţul. Va intra în comerţ. Era limpede că la început magazinul va fi mic. Dar se va mări. Va avea ea grijă de asta. O cuprinse emoţia. O să aibă mai mult decît un magazin, două, poate trei, şi va fi bogată. Remontată de această idee, mări pasul impulsionată de hotărîrea ei. Mintea ei perspicace, inventivă şi fecundă lucra cu repeziciune, plănuind şi urzind proiecte de viitor, neobosită, cum va fi întotdeauna.

Leeds era în vremea aceea, şi încă este, un oraş înfloritor şi plin de viaţă, iar străzile în această zi forfotitoare de vineri erau, ca de obicei, aglomerate de oameni care se duceau grăbiţi spre treburile lor. Tramvaiele treceau huruind dinspre Banca Agricolă spre toate părţile oraşului şi spre cartierele mărginaşe. Trăsuri luxoase cu atelaje mîndre duceau doamne elegante şi domni distinşi spre destinaţiile lor. Prosperitatea, senzaţia aceea de independenţă, nonconformismul, agerimea plină de simţ practic, tipică regiunii Yorkshire şi hărnicia erau specifice locului şi se transmiteau vibrant Emmei, încît aceasta se molipsi instantaneu. Iar ritmul şi puterea oraşului nu slujeau decît la consolidarea şi susţinerea aceloraşi trăsături atît de proprii ei, căci, cu energia, tenacitatea şi avîntul ei, cu voinţa ei îndărătnică şi cu ambiţia ei motoare, Emma era, fără să-şi dea seama, însăşi întruchiparea oraşului Leeds. Aici îi era fără îndoială locul. Simţise lucrul acesta dintotdeauna, iar acum era absolut

convinsă.

Îşi croi drum cu hotărîre spre Hala din Leeds la Kirkgate, o piaţă acoperită, enormă şi întinsă, alcătuită dintr-o conglomeraţie incredibilă de tarabe, unde se vindeau tot felul de mărfuri: cratiţe şi tigăi, ustensile de bucătărie, porţelanuri, ţesături, haine, alimente care se puteau cumpăra pentru acasă sau puteau fi mîncate pe loc, inclusiv piftie de ţipari, plăcinte cu carne, midii, scoici, grămezi de fructe, torturi şi mere caramelizate. Se opri la magazinul cu firma „Marks and Spencer Penny Bazaar", reţinîndu-i atenţia anunţul: *Nu întreba cît costă, preţul e un penny* ! Îşi plimbă ochii privind mărfurile etalate, foarte uşor de văzut şi de cercetat, bine organizate pe categorii şi cu preţuri deosebit de ieftine. Reţinu bine informaţia, privind atentă şi gînditoare. Ce simplă e ideea acestui bazar şi totuşi cît de deşteaptă, îşi spuse ea. Emma mai zăbovi o clipă, analizînd mărfurile care cuprindeau aproape totul de la lumînări de ceară şi produse de curăţat pînă la jucării, obiecte de papetărie şi mărunţişuri, şi apoi, reflectînd în continuare la bazar, plecă mai departe. Era trecut bine de ora două şi simţea cum i se face tot mai tare foame. Cumpără un platou de scoici şi midii de la taraba negustorului de peşte, le puse din abundenţă oţet şi piper, le mîncă folosindu-şi degetele, se şterse pe mîini cu batista şi porni spre Strada Nordului, unde se aflau atelierele de croitorie. În dimineaţa aceea, una dintre vînzătoarele de la un magazin de confecţii din Pasajul Thornton îi sugerase să-şi încerce norocul şi acolo. „Dar du-te pe lumină. E un cartier cam periculos", o prevenise fata.

Era o zi înăbuşitor de caldă. Cerul era închis, iar pe străzile aglomerate şi încinse simţeai că nu ai aer. Emma îşi făcu vînt la faţă şi îşi descheie gulerul de la rochia verde de bumbac, moleşită de căldura puternică care se ridica valuri, valuri din pavaj. Se sprijini de o clădire, la umbră şi, cînd se răcori puţin, porni din nou la drum. Trebuia să-şi găsească o slujbă să se întreţină pînă se va naşte copilul. După aceea, dacă va fi necesar, va lucra noapte şi zi să cîştige banii pentru primul magazin. Zîmbi, cu un fel de încîntare ce nu-i era familiară. Uitase de picioarele ei obosite, extenuarea se risipi şi păşi înainte cu siguranţă şi încredre, ştiind cu certitudine că va reuşi. Nu avea altă alternativă. Nu-şi putea permite să dea greş.

După un timp, urmînd instrucţiunile vînzătoarei, intra pe Strada Nordului. Croitoriile, în realitate nişte mici fabrici,

nu erau greu de găsit, numele lor fiind clar indicate afară. Trei incursiuni în trei ateliere şi trei refuzuri. „Încercă şi la croitoria lui Cohen", strigase după ea unul dintre bărbaţii din ultimul atelier vizitat. „Este pe o străduţă laterală, sus, în capătul Străzii Nordului." Emma îi mulţumi şi plecă. Găsi prăvălia lui Cohen în cîteva minute, dar şi aici i se spuse din nou: „Îmi pare rău, drăguţo, dar nu avem nimic liber". Se opri la capătul străduţei şi privi înapoi. Se hotărî să meargă drept înainte pînă va ajunge pe Drumul York-ului. Se făcuse tîrziu şi simţea că ar fi mai înţelept să se întoarcă la doamna Daniel, cît de repede posibil. Se va odihni în noaptea asta şi o va lua de la capăt mîine, căutînd slujba atît de crucială pentru ea.

Gîfîind, Emma îşi continuă drumul în susul străzii, care era destul de abruptă. Ajunsese aproape de capătul ei, cînd simţi că o loveşte ceva puternic în omoplat şi o piatră i se rostogoli la picioare. Se întoarse cu rapiditate, speriată. Puţin mai în josul străzii, doi tineri jerpeliţi rînjeau prosteşte spre ea. Ridică pumnul ameninţător spre ei. „Băieţi răi ce sînteţi!" le strigă ea. Rîseră batjocoritor şi îşi umplură mîinile de pietre. Crispîndu-se, Emma se pregătea s-o ia la goană, dar imediat îşi dădu seama că pietrele nu-i erau ei destinate, nefiind aruncate în direcţia ei. Spre marea ei oroare, îi văzu pe băieţi bombardîndu-l cu pietre pe un bărbat de vîrstă mijlocie, care alunecase şi căzuse. Încercă să se ridice, dar se împiedică, iar apoi, sub atacul crîncen, se ghemui lîngă zidul unei clădiri, făcînd un efort zadarnic de a-şi proteja faţa. Bădăranii chiuiau, ţipau şi azvîrleau furioşi cu pietre, într-o avalanşă neîntreruptă. Pachetul bărbatului se rostogolise de lîngă el, ochelarii îi erau pe jos şi Emma observă că obrazul îi era însîngerat acolo unde îl lovise una dintre pietre.

Emma era indignată şi revoltată de această demonstraţie dezgustătoare de cruzime inutilă şi neînduplecată şi, încordată la faţă, sări, luînd-o la fugă în josul străzii, mînia dîndu-i o forţă cumplită.

- Plecaţi de-aici, dacă nu chem un poliţai! ţipă ea, arătîndu-le din nou pumnul. În furia ei, nu avea nici un pic de frică. Derbedei ce sînteţi! continuă ea, ridicînd vocea ascuţit. Haide, ştergeţi-o de-aici sau *aduc* imediat un poliţist! Legea ştie să se descurce cu cei de teapa voastră şi n-o să se poarte deloc blînd cu voi.

Cei doi băieţi au rîs de ea cu obrăznicie, scoţîndu-i

limba, strîmbîndu-se şi strigîndu-i vorbe scîrboase, dar, cel puţin, în acest fel atenţia le era distrasă de la bărbat. Emma, întotdeauna curajoasă, era acum atît de furioasă, încît devenise invincibilă. Luă o piatră şi spuse ameninţător:

- Ce-aţi zice dacă v-aş aplica acelaşi tratament? Ridicînd braţul era gata să arunce cu piatra, dar, spre mirarea şi spre marea ei uşurare, băieţii bătură în retragere, dîndu-i cu tifla în timp ce o ştergeau: înjurăturile lor vulgare au mai răsunat un timp după ce dispărură. Emma alergă spre bărbatul care se chinuia să se ridice în genunchi.

Îl luă de braţ, liniştindu-l şi ajutîndu-l să se ridice. Era un bărbat mărunţel şi vioi, cu o constituţie robustă şi rezistenă. Avea părul negru şi ondulat, încărunţit la tîmple şi cu un început de chelie la frunte, trăsăturile puternic conturate şi ochii negri strălucitori.

Compasiunea luase locul expresiei înverşunate de pe faţa Emmei, care spuse, îngrijorată:

- Sînteţi rănit, domnule?

El clătină din cap şi îşi scoase o batistă din buzunar, ştergîndu-şi sîngele de pe obrazul zdrelit:

- Nu, nu sînt rănit, răspunse, clipind din ochi. Îţi mulţumesc, domnişoară. Ai fost foarte drăgută. Clipi din nou şi se uită atent şi concentrat pe jos: Nu mi-ai văzut ochelarii? Mi-au căzut în timpul încăierării ăsteia nenorocite.

Emma îi găsi ochelarii, îi cercetă cu atenţie şi i-i dădu:

- Bine că măcar nu s-au spart, îl informă ea cu un zîmbet de încurajare.

Bărbatul îi mulţumi şi îşi puse ochelarii.

- Aşa, acum e mult mai bine. Acum văd, spuse el.

Emma se aplecă şi îi luă pachetul de pe jos, de fapt, o pungă mare de hîrtie. O franzelă căzuse din ea şi se rostogolise în murdăria de pe jos. Emma o ţinu la distanţă şi suflă pe deasupra ei, încercînd s-o cureţe cu mîinile şi s-o şteargă de praf şi de mizerie.

- Nu-i prea mînjită, explică ea, punînd franzela în punga de hîrtie, pe care, apoi, i-o dădu.

Bărbatul îşi recuperase o calotă mică şi neagră pe care şi-o puse pe cap şi o privea acum pe Emma, gînditor şi tot mai interesat. Vocea îi era plină de recunoştinţă cînd spuse:

- Îţi mulţumesc încă o dată, domnişoară. Mare curaj ai avut să-mi sari în ajutor. Şi să mă salvezi. Zîmbi, cu ochii

strălucindu-i de recunoştinţă. Puţini bărbaţi s-ar fi amestecat în aşa ceva prin locurile astea, darămite o tînără ca dumneata. Da, eşti bună la inimă, într-adevăr, şi plină de curaj. Ai făcut o faptă vitejească remarcabilă. Foarte lăudabil! O privea uimit şi deosebit de impresionat, fără să-şi ascundă admiraţia.

Deşi bărbatul vorbea o engleză corectă şi articula clar cuvintele, totuşi Emma detectă un uşor accent pe care nu ştia de unde să-l ia. Trebuie că e de prin alte ţări, se hotărî ea, iar apoi spuse, încruntîndu-se:

- De ce aruncau cu pietre în dumneavoastră băieţii aceia nesuferiţi?

- Pentru că sînt evreu.

Emma nu prea ştia exact ce înseamnă evreu, dar, cum niciodată nu-i plăcea să-şi arate ignoranţa în vreun domeniu sau altul, alese să nu-i bage în seamă explicaţia, repetînd:

- Şi de ce să azvîrle cu pietre în dumneavoastră din cauza asta?

Omul îi susţinu cu fermitate privirea nedumerită.

- Fiindcă oamenii se tem întotdeauna de ceea ce nu ştiu, de ceea ce nu înţeleg, de lucrurile nefamiliare sau diferite de ale lor, iar această frică se transformă, fără excepţie, în ură. O ură necugetată, care n-are nici un sens. Prin părţile acestea, evreii sînt urîţi şi prigoniţi. Clătină din cap. Ah, ce ciudată este condiţia umană, nu-i aşa? Există oameni care urăsc fără nici un motiv. Pur şi simplu urăsc. Nu îşi dau seama că ura lor nejustificată se întoarce, inevitabil, spre interior, distrugîndu-i. Da, pînă la urmă, ura este autodistructivă.

Cuvintele lui, rostite cu atîta tristeţe, dar fără ranchiună, i se înfipseră Emmei în minte şi o impresionară atît de profund, încît simţi un junghi ascuţit de durere lîngă inimă. Să fie oare nedreaptă ura ei faţă de Edwin? Nu, insistă un glas în adîncul conştiinţei. Nu este o ură necugetată, de felul aceleia despre care vorbeşte omul acesta. Ai toate motivele să simţi în felul acesta. Edwin Fairley a fost necredincios şi te-a trădat. Îşi drese glasul şi atinse uşor braţul bărbatului.

- Îmi pare rău că oamenii vă urăsc şi că încearcă să vă facă rău. Ce îngrozitor trebuie că vă este să trăiţi într-o asemenea... asemenea... Se opri, căutînd cuvîntul potrivit.

- Persecuţie, o ajută omul. Pentru o clipă, ochii lui întunecoşi se umbriră de o tristeţe obsedantă şi străveche, dar apoi un zîmbet uşor şi jalnic îi încolţi pe buzele

generoase: Ah, dar agitaţia asta măruntă de acum nu e nimic în comparaţie cu prăpădul care se petrece alteori. Cînd îi apucă într-adevăr amocul, huliganii şi derbedeii devin excesiv de violenţi. Nemiloşi. Ne atacă pe noi şi casele noastre. Îndurăm nu numai batjocuri, ci şi lovituri, ferestre sparte şi multe alte cruzimi. Clătină din cap dezgustat, apoi se lumină la faţă. Ei, dar astea nu-s treaba dumitale, domnişoară. Nu trebuie să te împovărez cu ele.

Emma era uluită şi tulburată de lucrurile pe care i le spusese şi totodată contrariată de calmul ciudat cu care omul accepta o asemenea situaţie cumplită.

- Dar, poliţaii - poliţia nu poate face nimic să oprească toate astea? strigă ea, cu o voce mînioasă neobişnuit de aspră.

Omul zîmbi crispat.

- Nu prea. Din cînd în cînd mai încearcă să le pună capăt, dar, de cele mai multe ori, se fac că nu observă. Leeds nu este un oraş în care legea se respectă prea mult în vremurile astea. Ne purtăm singuri de grijă, cum putem mai bine. Rămînem uniţi. Ne vedem liniştiţi de treburile noastre. Evităm confruntările care ar putea provoca incidente periculoase. Devenea tot mai conştient de expresia de groază, care se vedea din ce în ce mai mult în privirea fetei, cît şi de uimirea întimpărită pe faţa ci şi, cu o intuiţie bruscă, spuse:

- Nu prea ştii ce înseamnă evreu, domnişoară, aşa-i?

- Da, nu prea, începu Emma şi şovăi complexată, cumplit de ruşinată de a părea atît de neinformată.

Observîndu-i stingherealа, omul spuse cu blîndeţe:

- Dar ai vrea să afli?

- Da, vă rog. Vreau să ştiu totul despre multe lucruri.

- Atunci am să-ţi spun, declară el, zîmbind cu bunătate. Evreii sînt un popor care se trage din iudei şi israeliţi, din triburile lui Israel. Religia noastră se numeşte iudaism. Se bazează deopotrivă pe Vechiul Testament şi pe Tora. Emma asculta cu atenţie, iar omul îi citi pe faţă interesul tot mai mare şi-şi dădu seama de inteligenţa din ochii ei minunaţi. De asemenea, înţelese că era plină de simpatie şi astfel continuă cu răbdare: Cunoşti Biblia, domnişoară?

- Puţin, spuse Emma.

- Atunci, ai citit poate Cartea Exodului. Şi trebuie că ştii cu siguranţă Cele Zece Porunci? Încuviinţă din cap, iar el îşi continuă prezentarea: Cele Zece Porunci au fost date

poporului nostru de către Moise, cînd ne-a scos din Egipt şi a întemeiat naţiunea evreiască. Creştinismul însuşi se bazează pe iudaism. Ştiai?

Deşi nu putea suferi să pară incultă, Emma trebui să spună cu sinceritate:

- Nu, nu ştiam.

Gînditor, se uită în ochii ei, privind-o cu ochii lui negri şi strălucitori.

- Iisus Cristos era evreu şi Iisus, de asemenea, a fost persecutat. Oftă profund şi plin de dezgust. Cred că noi evreii părem ciudaţi unora, din cauza obiceiurilor noastre, a legilor noastre culinare şi a formei de credinţă care nu sînt aceleaşi cu deprinderile celor de altă religie. Zîmbi în sinea lui şi remarcă încetişor, aproape în şoaptă: Dar poate că, la urma urmei, nu sîntem atît de diferiţi, dacă stai să te gîndeşti puţin.

- Bineînţeles că nu sînteţi! Dar oamenii sînt proşti şi neştiutori, exclamă Emma, destul de vehement, dîndu-şi seama cîtă dreptate era în cuvintele lui şi făcînd imediat comparaţia cu situaţia diferenţelor excesive între clase în Anglia, care dădeau naştere, de asemenea, la cruzimi şi nedreptăţi teribile. Îi aruncă o privire rapidă. Aşadar, veniţi din ţara evreilor, nu-i aşa domnule? întrebă ea, gîndindu-se la accentul cu care el vorbea.

- Nu, nu-i aşa. Vezi dumneata, evreii s-au împrăştiat prin lume de-a lungul secolelor. În Spania, Germania, Rusia, Polonia şi în multe alte ţări. Eu sînt din Kiev, din Rusia. Majoritatea evreilor din Leeds a venit tot din Rusia sau din Polonia. Am venit aici pentru a scăpa de teroarea pogromurilor îndreptate împotriva noastră. Eu mi-am primit botezul focului în propria mea ţară, de aceea, oricît de grea ar fi situaţia aici, nu este totuşi atît de cumplită ca în Rusia. În Anglia, e bine. Aici avem libertate, mulţumesc lui Dumnezeu.

Văzînd cît de serioasă şi cu cîtă răbdare îi ascultase povestirea, omului îi veni alt gînd în minte.

- Nu cred să fii din Leeds, căci altfel ai fi ştiut că aici trăiesc mulţi imigranţi evrei ca şi mine şi că sîntem dispreţuiţi de majoritatea oamenilor.

- N-am ştiut, spuse Emma, adăugînd: Vin din Ripon.

- Ah, din zona rurală. Aşa se explică totul! Chicoti, şi ochii săi trişti clipiră pe neaşteptate. Păi, domnişoară, nu te mai reţin cu dizertaţia mea despre evrei. Cele mai

recunoscătoare mulţumiri, din nou, din partea mea. Şi fie ca bunul Dumnezeu să te binecuvînteze şi să te păzească pînă la capătul vieţii.

Emma se înfioră în sinea ei la noţiunea de Dumnezeu, pe care nu o mai recunoştea şi în care nu mai credea, dar, ştiind că omul îi vroia binele, îi zîmbi şi ea prietenos.

- Pentru puţin. Pe cuvînt, pentru puţin. Am fost bucuroasă să vă pot ajuta, domnule.

Omul înclină din cap politicos şi începu să meargă, îndepărtîndu-se. Totuşi, doar după cîţiva paşi, se poticni şi se clătină lîngă zid, cu mîna strînsă pe piept. Emma alergă imediat pînă la el.

- Vă simţiţi bine? Observă că acum era tras la faţă şi alb ca varul, buzele i se învineţiseră, iar pe frunte îi apăruseră broboane de transpiraţie.

- Da, mă simt foarte bine, răspunse el cu vocea sugrumată, chinuindu-se să respire. După o clipă, şopti: N-a fost decît un spasm dureros. Poate din cauza indigestiei.

Emmei nu-i plăcea cum arăta la faţă: de-a dreptul bolnav şi suferind.

- Staţi departe de aici? întrebă ea, insistent. Vă conduc pînă acasă.

- Nu! Nu! Ai făcut deja destul pentru mine. Te rog, te rog. Mă simt bine. Nu-ţi mai face griji.

- Unde staţi? insistă Emma cu fermitate.

- Pe Strada Imperială. Nu se putu abţine să nu zîmbească, în ciuda durerii. Un nume cum nu se poate mai nepotrivit pentru strada aceea micuţă, avînd în vedere că nu are nimic imperial, în nici un sens al cuvîntului. Este în cartierul Leylands, la aproximativ zece minute de aici.

Emmei i se tăiară picioarele la menţiunea acelei zone, ghetoul, fiindcă auzise că e periculoasă, dar rămase calmă, străduindu-se să pară netulburată.

- Haideţi! Vă conduc eu acasă. Nu cred că vă simţiţi deloc prea bine şi, în plus, s-ar putea să mai aveţi nevoie de mine să vă protejez împotriva vreunui nou asalt, remarcă ea. Bărbatul era complet uluit de grija pe care i-o purta şi de dorinţa de a-l ajuta din nou, şi nevrînd s-o deranjeze, încercă din răsputeri s-o facă să se răzgîndească însă, în ciuda protestelor lui, Emma preluă decisă conducerea situaţiei. Apucîndu-şi strîns poşeta, îl uşură de pachet, îl luă de braţ şi porniră încet amîndoi în susul străzii.

Durerile acute din piept îl mai lăsară şi, pe măsură ce

reuşea să respire mai uşor, se simţea mai bine. O examină cu atenţie pe fata aceasta care îi arăta atîta grijă, ajutîndu-l în tot acest timp cu generozitate. Nu mai întîlnise pînă acum asemenea bunătate din partea unui străin. Tuşi, înăbuşindu-şi emoţia care pusese stăpînire pe el, spunînd liniştit:

- Eşti nespus de grijulie şi drăguţă. Nici nu ştii cît te apreciez. Se opri şi se întoarse spre ea, întinzîndu-i mîna: Mă numesc Abraham Kallinski. Îmi faci onoarea să-mi spui cum te cheamă?

Emma îşi vîrî pachetul sub braţ şi îi luă mîna. Bărbatul îi strînse mîna viguros.

- Emma Harte. Omul observă inelul de argint de pe mîna ei stîngă.

- Doamna Harte, presupun? Emma dădu din cap, dar nu-i oferi alte explicaţii. Fiind un om politicos şi civilizat, Abraham Kallinski respecta intimitatea celorlalţi, prin urmare, se abţinu să mai pună alte întrebări.

Mergeau cu paşi hotărîţi şi egali. Emma susţinîndu-l de cot pe Abraham Kallinski; în timpul drumului, acesta îi spuse mai multe lucruri despre el, căci era o persoană sociabilă, un individ cordial şi vorbăreţ. Cu mintea ei iscoditoare şi cu dorinţa crîncenă de a învăţa, Emma îl asculta cu atenţie. Şi aşa află curînd că plecase din Kiev în 1880, îndreptîndu-se spre Rotterdam, şi de acolo la Hull, cel mai important port la mare din ţinutul Yorkshire.

- Ca mulţi dintre evreii veniţi din Rusia şi Polonia, am sosit în Leeds cu intenţia de a merge la Liverpool, şi de acolo să traversez oceanul spre America, explică el. Totuşi a trebuit să stau un timp la Leeds, să strîng bani pentru bilet ul spre America. Acolo unde sînt evrei trebuie să meargă şi alţi evrei, şi cînd am sosit, am venit imediat la Leylands, unde trăieşte majoritatea imigranţilor evrei, căutînd un „Landsmann", adică un om din ţara mea, care să vorbească pe limba mea. Am găsit uşor de lucru, fiindcă evreii sînt uniţi şi miloşi unii cu alţii. Încercăm să ne ajutăm între noi. Rîse, în timp ce îşi amintea. Ei, dar ce tînăr eram pe atunci. Aveam douăzeci de ani. La vîrsta de douăzeci şi unu de ani, am avut norocul de a o întîlni pe tînăra care avea să-mi devină soţie. Ea s-a născut la Leeds. Părinţii ei au fugit din Rusia cu ani în urmă. Şi aşa s-a făcut, doamnă Harte, că am rămas la Leeds. Pînă la urmă nu m-am mai dus în America. Ei, iată că am ajuns, gesticulă el arătînd cu mîna spre locurile din jurul lor. Aici am trăit în ultimii douăzeci şi cinci de ani, dar nu tot

timpul în aceeaşi casă. Intrînd în cartierul Laylands, Emma privi în jurul ei, aruncîndu-şi ochii într-o parte şi alta, cu o curiozitate nedisimulată. Era o îngrămădeală de străzi mizerabile, curţi întunecoase şi străduţe ascunse, casele fiind adunate laolaltă ca şi cum ar fi vrut să fie mai bine apărate unele de către celelalte. Emma se cutremură în sinea ei văzînd aceste dovezi clare de mizerie şi sărăcie, pe măsură ce înaintau pe Strada Byron, intrînd în inima ghetoului. O ceată de copii în picioarele goale, cu haine peticite, se jucau în mijlocul Străzii Imperiale iar cîţiva bărbaţi se grăbeau spre case, cu paşii hotărîţi şi capetele plecate, aruncînd căutături furişe. Ce ciudat arată, se gîndi Emma, cu bărbile astea lungi şi pălăriile mari şi rotunde, îmbrăcaţi cu haine pînă-n pămînt. Sînt cu totul altfel decît domnul Kallinski, care pare atît de englez. Emma zîmbi la această idee, întrucît tocmai aflase că acesta se născuse în Rusia.

Abraham Kallinski se opri în faţa unei case la capătul îndepărtat al uliţei numite Strada Imperială. Spre mirarea Emmei, casa era ceva mai mare şi mai impunătoare decît celelalte, extrem de bine întreţinută, cu perdele albe şi scrobite la ferestrele flancate de obloane de lemn.

- Iată casa mea, spuse el, faţa luminîndu-i-se de o asemenea expresie de bucurie, încît Emma fu impresionată. Îşi trase umerii spre spate, iar vocea îi era plină de mîndrie.

- Atunci n-o să mai aveţi nici o problemă acum, spuse Emma. Mi-a făcut plăcere să vă ascult, domnule Kallinski. A fost foarte interesant. Sper din tot sufletul să vă simţiţi mai bine. La revedere, domnule Kallinski. Îi dădu pachetul, cu acelaşi zîmbet pe faţă.

Abraham se uită lung la această fată frumoasă, de altă credinţă decît el, care îi fusese de mare ajutor, acordîndu-i atît de mult din timpul ei, plină de o compasiune rar întîlnită şi, întinzînd mîna, o prinse de braţ, reţinînd-o:

- Te rog, te rog, intră o clipă. Vreau să te cunoască soţia mea, doamnă Harte. O să vrea să-ţi mulţumească. Va fi foarte recunoscătoare pentru ajutorul pe care mi l-ai dat astăzi, fără nici o urmă de egoism, Te rog!

- Vai, domnule Kallinski, zău aşa, dar nu-i nevoie. Şi ar trebui să cam plec.

- Te rog, doar pentru un moment, o imploră el, cu ochii blînzi şi rugători. E zăpuşeală. Eşti obosită, lasă-ne să ne arătăm ospitalitatea faţă de dumneata. Un pahar de ceai, poate. Şi te mai odihneşti puţin.

Emma se simţea într-adevăr obosită şi îi era sete, dar nu vroia să deranjeze. În plus, nu-i prea plăcea ideea de a se trezi singură în Leylands, mai cu seamă după-amiaza tîrziu.

- Păi, zău că n-ar trebui, începu Emma, ezitînd. Murea de poftă după un pahar cu apă.

Dîndu-şi seama de şovăiala ei, Abraham Kallinski fu acela care preluă comanda acum. Deschise uşa şi o împinse uşor pe Emma.

- Vino. Să intrăm, insistă el. Puţină răcoare o să te învioreze.

Abraham Kallinski o conduse prin casă, intrînd direct într-o bucătărie mare, care i se păru Emmei un fel de cameră pentru de toate. Femeia care stătea în picioare la plită se întoarse, cînd se deschise uşa. Căscă ochii mari.

- Abraham! Abraham! Dar ce ţi s-a întîmplat? ţipă ea, năpustindu-se prin încăpere, cu lingura în mînă. Eşti murdar pe haine şi uită-te la faţa ta. Oh, Abraham, te-au lovit! Îl luă de braţ, pe faţă citindu-i-se suferinţa amestecată cu frică.

- Hai, Janessa, nu te mai agita, spuse el pe cel mai blînd ton posibil şi cu o expresie de tandreţe, fiindcă Abraham îşi adora soţia. Nu sînt rănit. Doar puţin ciufulit. Am avut un mic incident, asta-i tot. M-am împiedicat şi am căzut pe Strada Nordului şi doi puşti huligani au aruncat cu pietre în mine. Ştii doar cum sînt toţi. O aduse pe Emma mai în faţă, ţinînd-o cu mîna sub cot. Ţi-o prezint pe doamna Harte, Janessa. Emma Harte. Mi-a sărit în ajutor. I-a împrăştiat pe băieţi, care au plecat cu coada între picioare, şi apoi a fost atît de drăguţă şi m-a adus pînă acasă. Ea a insistat, de fapt.

Janessa Kallinski puse jos lingura şi o prinse pe Emma de amîndouă mîinile, strîngîndu-i-le tare.

- Ce încîntată sînt să vă cunosc, doamnă Harte. Vă mulţumesc! Vă mulţumesc că mi-aţi ajutat bărbatul! Ce gest milos şi curajos din partea dumitale. Ai fi putut fi rănită şi dumneata. Îi zîmbi cu o recunoştinţă sinceră şi continuă pe un ton cald: Vino, te rog! Stai jos. Dă-mi voie să-ţi ofer ceva rece de băut. Pari obosită şi încălzită.

- Şi eu sînt încîntată să vă cunosc, spuse Emma politicoasă. Şi vă mulţumesc, doamnă Kallinski, v-aş fi recunoscătoare dacă mi-aţi da un pahar cu apă. Janessa o pofti pe Emma să se aşeze.

- Îţi dau apă cu plăcere. Dar trebuie să serveşti cu noi şi un pahar de ceai cu lămîie. Haide acum, te rog, odihneşte-te.

Doamna Kallinski se întoarse într-o secundă cu apa, pe

care Emma o acceptă nerăbdătoare, simţindu-se brusc fericită să stea jos după cît bătuse străzile toată ziua. Nu-şi dăduse seama pînă atunci cît era de obosită şi de istovită.

Adam o urmă pe soţia lui în cealaltă parte a bucătăriei, unde aceasta pregătise masa de seară. Îi dădu pachetul.

- Uite pîinea de Sabat, Janessa. Îmi pare rău că a căzut pe stradă cînd am căzut şi eu, dar nu cred că a păţit ceva. Clipi din ochi. N-are absolut nimic. O privi pe Emma. Te rog, scuză-mă o clipă. Îşi înclină capul, cu o politeţe solemnă, care îl caracteriza şi urcă scările.

Emma îşi plimbă privirea prin bucătărie. Era mare şi plăcută şi mai mult decît adecvat mobilată, cu o canapea şi cîteva scaune confortabile, un bufet şi o masă mare, înconjurată de şase scaune. Masa, aranjată pentru patru persoane, era acoperită cu o faţă de masă albă şi curată, care sclipea de minune în lumina palidă a după-amiezii. Tapetul de pe pereţi era atractiv şi clasic, iar carpeta de pe podea de bună calitate, la fel ca şi celelalte lucruri. Emma o urmărea acum pe Janessa în timp ce făcea ceaiul şi umplea paharele. Era mai înaltă decît bărbatul ei şi zveltă, cu o siluetă atrăgătoare. Faţa, cu tenul proaspăt, era mai degrabă distinsă decît drăguţă, cu trăsături late, slave, iar gura avea buzele pline şi moi. Părul, negru şi strălucitor, neondulat, era strîns la spate şi răsucit pe ceafă, iar ochii erau mari, de un albastru-deschis sub sprîncenele negre bine arcuite. Purta o rochie neagră de bumbac şi un şorţ alb curat care sporea impresia impunătoare şi chiar regească pe care o lăsa. Emma socoti că avea probabil peste treizeci şi cinci de ani. Domnul Kallinski se întoarse după cîteva minute. Îşi periase praful de pe pantaloni, îşi schimbase haina, se pieptănase şi se ocupase de obrazul la care fusese lovit.

Se spălă pe mîini la chiuvetă şi apoi vorbi ceva încet cu soţia lui, înainte de a veni lîngă Emma. Janessa îl urmă şi ea cu o tăviţă cu ceai. Îi dădu Emmei un pahar.

- Ştiu că asta o să vă înviorează mai mult decît apa, doamnă Harte, murmură ea şi se aşează în faţa Emmei.

Emma îi mulţumi şi sorbi din ceai. Era foarte gustos. Dulce şi fierbinte, avea aromă de lămîie de la bucata de lămîie care plutea în el. Emma nu mai băuse niciodată ceai cu lămîie, dar se abţinu s-o spună, vrînd să dea impresia, ca de obicei, că este experimentată ca o tînără doamnă din lumea bună.

Doamna Kallinski îi acordă toată atenţia soţului ei.

- Eşti sigur că te simţi bine, Abraham? Nu te doare nimic? N-ai cumva durerile alea în piept? Nu izbutea să-şi ascundă îngrijorarea.

Domnul Kallinski îi aruncă Emmei o privire, ca pentru a o pune în gardă şi spuse repede:

- Nu! Nu! Nici vorbă de aşa ceva, Janessa. Te rog, nu te mai frămînta. Mi-am revenit complet după căzătură.

Janessa părea a se îndoi, încruntată, dar îi acceptă afirmaţia, dîndu-i crezare. Abraham sorbi din ceai şi apoi privi spre Emma.

- Stai departe de Leylands, doamnă Harte?

- E o bucată de drum. Ştiţi unde e cîrciuma Răţoiul Jegos, pe Drumul York-ului? întrebă Emma. Domnul Kallinski încuviinţă din cap. Păi, eu stau cam la o jumătate de oră de mers pe jos de acolo, la celălalt capăt al Străzii York-ului, în direcţia opusă faţă de Leylands.

- Ah, am înţeles, replică domnul Kallinski. Aruncă o privire la ceas. S-a făcut mai tîrziu decît credeam. Cînd se întorc fiii mei, ceea ce va fi în curînd, o să-i pun să te conducă acasă. Nu-i bine ca o tînără doamnă să umble singură prin zona asta.

Emma era cît pe-aci să refuze această ofertă, dar imediat îşi dădu seama că era înţeleaptă. Nu vroia să se expună vreunei primejdii în ghetou sau în cartierele din jur, şi, astfel, zise:

- Vă mulţumesc. Cred că *ar fi* o idee foarte bună.

- Este cel mai mărunt lucru pe care îl putem face, interveni doamna Kallinski. Ar fi păcat ca soţul dumitale să se îngrijoreze din pricina întîrzierii, nu-i aşa? Apoi continuă, cu bunătatea ei obişnuită: Şi fără îndoială că eşti nerăbdătoare să ajungi acasă, să pregăteşti masa de seară.

Emma îşi drese glasul, fără să răspundă, prudentă ca întotdeauna cînd era vorba să aibă încredere în străini, dar sub privirea afabilă a doamnei Kallinski, se trezi spunînd:

- Nu, nu trebuie să pregătesc cina pentru soţul meu. E în Marina Regală. Cînd e plecat pe mare, ca acum, stau singură.

- Singură! ţipă doamna Kallinski, iar de consternare îi pieri strălucirea radioasă din ochi. Nu mai ai pe nimeni în familie? Gîndul că această fată tînără stătea de una singură la Leeds o îngrozea pe Janessa, care provenea dintr-un clan unit şi plin de dragoste, toţi membrii familiei fiind gata oricînd să se ocrotească şi să se ajute unii pe alţii.

Emma clătină din cap.

- Nu, bunica soţului meu a murit de curînd. Nu mai am pe nimeni altcineva ... Văzu expresia de mîhnire de pe chipul doamnei Kallinski şi remarcă grăbită: Sigur, ne avem unul pe celălalt. Dar mă simt bine. Zău. Stau la o pensiune într-o zonă onorabilă, la o femeie bună, de la care am închiriat o cameră.

Soţii Kallinski schimbară priviri rapide şi pline de subînţeles. Abraham dădu din cap drept răspuns la întrebarea mută a soţiei lui, care, în felul ei obişnuit, comunicase cu el prin ochii ei expresivi. Doamna Kallinski se înclină în faţă, împreunîndu-şi mîinile, faţa ei latră strălucindu-i de bunăvoinţă.

- Dacă nu trebuie să te duci acasă imediat, dacă nu ai nici un alt motiv presant de a pleca, nu vrei să mai rămîi şi să împarţi cina de Sabat cu noi? Ne-ai face o plăcere imensă să stai cu noi.

- Oh, nu, nu se poate, zău aşa, nu se poate, protestă Emma. Sînteţi foarte drăguţă. Dar nu se poate. Roşi, întrebîndu-se dacă nu cumva soţii Kallinski se gîndeau că încercase să le smulgă invitaţia de a rămîne.

- Vă mulţumesc. Sînteţi foarte amabili. Dar n-aş putea să vă deranjez.

- Prostii! exclamă Abraham. Nici vorbă de deranj. Doamne sfinte, după toate cîte ai făcut pentru mine azi! Ridică mîinile, cu palmele spre exterior şi făcu de mai multe ori cîteva gesturi mici în sus, continuînd: Cum am putea să-ţi mulţumim vreodată îndeajuns? Hai, te rog, rămîi la cina de Sabat. Este o onoare pentru noi să te avem la masă. Văzînd expresia de uimire de pe faţa Emmei, îi explică: Ziua noastră de Sabat este sîmbăta. Începe vineri la asfinţitul soarelui, cînd sărbătorim întotdeauna începutul zilei sfinte prin cina de vineri seara.

- Înţeleg, zise Emma. O licărire de îngrijorare i se furişă în ochi şi Emma îşi îndreptă privirea spre ceasul de pe marginea căminului. Abraham o urmări şi dădu din cap, înţelegînd imediat ce era în mintea ei.

- Nu te nelinişti! Nu te mai frămînta! Fiii noştri te vor conduce acasă după cină. Vorbea pe un ton liniştitor. Cu ei eşti în siguranţă, chiar dacă e întuneric.

- Dar eu ... îngăimă Emma.

- Rămîne aşa, doamnă Harte, o întrerupse Janessa, cu amabilitate, dar cu un aer hotărît. Pari obosită, fără îndoială

că din cauza necazului cu derbedeii aceia. Mîncarea o să-ţi prindă bine. O să-ţi dea putere. Şi o să-ţi placă. Întinse mîna şi o mîngîie pe Emma. Avem din belşug. Mai mult decît suficient pentru o persoană în plus, de altfel un musafir care ne face cinste. Te rog, relaxează-te şi, cînd vor veni David şi Victor, te vor întîmpina şi ei cu bucurie. Şi îţi vor mulţumi pentru că l-ai ajutat pe tatăl lor astăzi. Da, vor fi încîntaţi să împartă cu tine cina noastră de Sabat.

Emma cedă sub presiunea convingătoare şi prietenoasă a doamnei Kallinski. În plus, îi era din nou foame şi la doamna Daniel nu avea nimic apetisant de mîncat, pe cînd din oalele care fierbeau pe sobă ieşeau mirosuri delicios de ten-tante.

- Vă mulţumesc. Sînt fericită să stau cu dumneavoastră la masă, dacă nu e nici un deranj.

Soţii Kallinski radiau de încîntare, iar Janessa sări în sus, făcîndu-şi drum repede spre sobă pentru a se ocupa de cratiţele care fierbeau. Vorbea cu Emma în timp ce se uita la ele.

- N-ai mai mîncat mîncare evreiască pînă acum, cred, dar o să-ţi placă. Se întoarse, cu un capac în mînă şi dădu afirmativ din cap. Da, ştiu eu că o să-ţi placă. Mai întîi, avem supă de pui cu găluşte de pască - sînt asemănătoare găluştelor din Yorkshire, dar mai mici, şi pe urmă un pui bine rumenit şi fraged, cu morcovi şi alte legume din supă. O să încheiem cu prăjituri cu miere şi ceai cu lămîie. Da, e bun, ai să vezi... Janessa se opri la mijlocul frazei şi se răsuci în loc. Uşa se deschisese şi faţa i se lumină de plăcere şi de mîndrie cînd îşi văzu cei doi fii intrînd în casă. Zărind-o pe Emma aşezată lîngă cămin, se opriră amîndoi şi o priviră interesaţi şi curioşi.

- David! Victor! Haideţi aici să vedeţi ce musafir avem. Un oaspete care ne face cinste, fiindcă l-a ajutat pe tatăl vostru în mod admirabil să scape azi dintr-un bucluc. O fată minunată, spuse Janessa, punînd capacul la loc, cu zgomot. Se şterse pe mîini cu un şervet de vase curat şi se îndreptă grăbită spre fiii ei, trăgîndu-i în cameră. Haideţi, băieţi, încoace, ea e Emma Harte. Doamna Harte. Îi conduse radioasă spre Emma. El e David , spuse ea, prezentîndu-l pe băiatul mai înalt, iar el e Victor. Tinerii Kallinski dădură mîna cu Emma, mulţumindu-i pentru că îi venise tatălui lor în ajutor. Traversară încăperea pînă la canapea şi se aşezară jos amîndoi.

David fu cel care se adresă lui Abraham, îngustîndu-şi ochii cînd observă vînătaia urîtă, neagră-albăstruie, foarte vizibilă acum, pe obrazul tatălui său, tumefiat şi umflat.

- Ce s-a întîmplat, tată? întrebă el încet şi cu respect, dar în ochi avea o licărire crîncenă şi făcea eforturi să-şi stăpînească mînia explozivă. Ştia că era iar opera prigonitorilor de evrei.

Lent, Abraham îi explică tot incidentul, neomiţînd nici cel mai mărunt detaliu şi ridicînd în slăvi intervenţia curajoasă a Emmei, în cei mai elogioşi termeni. În timp ce vorbea, Emma se uita la băieţi cu un interes tot mai mare, încercînd să ghicească unele lucruri despre ei.

David şi Victor erau diferiţi în toate privinţele, aşa cum sînt în general fraţii între ei. David, care era cel mai mare, la cei nouăsprezece ani ai lui, era înalt ca maică-sa şi bine făcut. Fusese înzestrat cu ochii ei albaştri frumoşi, deşi ai lui erau mult mai închişi la culoare, iar faţa, chipeşă şi deschisă, amintea cumva de conformaţia slavă a oaselor pe care o avea faţa mamei, atît în ceea ce priveşte lăţimea, cît şi forma. Părul îi era negru ondulat, cum fusese şi cel al tatălui său odinioară şi moştenise, de asemenea, de la părintele lui felul de a fi comunicativ, deşi, în mare măsură, David Kallinski era şi mai sociabil, mai plin de viaţă şi mai energic decît Abraham. David era un individ cu iniţiativă, activ, ambiţios şi deştept. Dacă în ochii lui albaştri şi prudenţi exista vreo urmă de cinism, aceasta era cumva contracarată de mărinimia gurii largi şi de comportarea lui prietenoasă. David era inteligent, plin de intuiţie şi axat în principal pe un singur scop - reuşita. Şi, cum cunoştea prea bine adevărata fire a omului, trăia aşadar după o unică regulă, întotdeauna aceeaşi - supravieţuirea celui mai tare. Intenţiona nu numai să supravieţuiască, ci să o facă cum trebuie şi în belşug.

Victor, care avea şaisprezece ani, era mic, aproape ca o pasăre, şi prin aceasta se asemăna, într-o oarecare măsură, cu tatăl lui. Avea părul lucios, negru şi drept ca mama lui, altminteri nu părea a semăna prea mult, din punct de vedere fizic, cu nici unul dintre părinţi. Avea ochii mari şi blînzi, căprui-deschis, iar faţa îi era senină şi blajină, fără nici o trăsătură prea pronunţată, dar era plăcut la înfăţişare. Chipul lui sobru îi oglindea firea, căci Victor Kallinski era un băiat bun şi chibzuit; şi avea ceva din temperamentul tatălui său, fiind dotat, ca şi Abraham, cu o mare indulgenţă

şi o înţelegere profundă a slăbiciunilor omeneşti, deosebit de matură pentru o persoană atît de tînără. Era un gînditor şi un visător, cu un suflet de poet. Victor era cel mai fericit cînd stătea singur şi citea, cînd admira picturile celebre din muzeu, sau cînd asculta muzică de Mahler şi Beethoven. Era rezervat din fire, aproape timid, şi nu-i prea plăcea să stea de vorbă cu oricine, mai cu seamă cu străinii. Victor o privea pe Emma pe furiş, pe sub genele lui lungi şi negre; un zîmbet uşor îi juca pe buze, gîndindu-se ce fată miloasă era şi cum faptele ei de azi nu făceau decît să-i întărească credinţa că omenirea era fundamental bună. La fel ca şi tatăl său, Victor era complet lipsit de amărăciune.

David, cel mai îndrăzneţ şi cu mai multă siguranţă de sine dintre cei doi fraţi, fu primul care îi vorbi Emmei.

- Ce curaj aţi avut să le ţineţi piept băieţilor aceia şi să-l ajutaţi pe tata. Şi nici măcar nu sînteţi evreică, nu-i aşa? comentă el, cu francheţea lui obişnuită. Ochii lui albaştri pătrunzători o măsurară repede, cercetînd-o atent, şi David fu impresionat de imaginea ei, stînd acolo pe scaun, cu mîinile calm împreunate în poală.

- Nu, nu sînt evreică, spuse Emma. Dar nu văd cu ce schimbă asta lucrurile. Aş ajuta pe oricine se află în suferinţă, şi mai ales pe cineva atacat în felul în care a fost tatăl dumitale.

David dădu din cap.

- Şi totuşi, nu mulţi ar face-o remarcă el scurt, întrebîndu-se ce căuta o fată atît de distinsă prin împrejurimile acelea. Deschise gura s-o întrebe, cînd Janessa spuse:

- Doamnă Harte, vino să te speli pe mîini, înainte ca băieţii să treacă şi ei la spălat, şi apoi mîncăm. Soarele aproape a asfinţit. Janessa trecu repede prin cameră şi mai puse un tacîm la masă pentru Emma, rămînînd pe aproape, pînă ce Emma şi apoi băieţii au terminat să se spele.

Stăteau toţi în jurul mesei mari, frumos aranjate, cei patru membri ai familiei Kallinski şi Emma.

- Mai întîi, mama va binecuvînta lumînările, şopti David. Emma stătea perfect nemişcată, urmărea şi asculta cu atenţie totul. Janessa aprinse cele două lumînări şi murmură o rugăciune deasupra lor, într-o limbă străină pe care Emma nu o înţelegea, apoi se aşezară toţi jos, David trăgîndu-i politicos scaunul Emmei, iar Victor mamei sale. Observînd că toţi membrii familiei Kallinski stăteau cu fruntea

înclinată, Emma le urmă exemplul. Cu coada ochiului, îl văzu pe Abraham binecuvîntînd vinul roşu dintr-o ceşcuţă, din nou în limba aceea străină şi ciudată despre care nu ştia că era ebraica. Luă o sorbitură din vin şi spuse o altă rugăciune deasupra pîinii împletite, pe care chiar ea o salvase de pe stradă.

- Tata tocmai a intonat rugăciunea kidduş, iar acum putem mînca, după ce rupem pîinea, o informă mai departe David. Pîinea fu ruptă de către Abraham Kallinski şi trecută din mînă în mînă, iar Janessa aduse farfuriile aburinde cu supă, care miroseau delicios şi astfel masa începu. În timp ce mînca, Emma îşi dădu seama de armonia şi nemăsurata dragoste care existau în această familie. Începu să se destindă, fiindcă atmosfera era caldă şi apropiată sufleteşte, făcînd-o să se simtă atît de mult la largul ei şi atît de bine primită, încît se lăsă copleşită la un moment dat de recunoştinţă şi i se puse un nod în gît, cuprinsă de o emoţie neaşteptată. Se gîndea neîncetat: *De ce sînt evreii urîţi? Sînt oameni drăguţi şi buni, blînzi şi politicoşi. Felul în care sînt trataţi este vrednic de dispreţ.* Iar acest sentiment îl va avea toată viaţa, apărîndu-şi cu putere prietenii evrei, permanent şocată şi mîhnită de excesele rasismului care contaminase oraşul Leeds ca pecinginea, timp de atîţia ani.

Puiul rumenit, ca şi supa dinainte, era foarte bun la gust şi, pentru prima dată de cînd plecase de la Fairley, Emma simţi că mîncase bine şi pe săturate. Îşi dădu seama că se hrănise foarte puţin în săptămîna aceasta de cînd se afla la Leeds. Se hotărî să schimbe această situaţie, căci era suficient de înţeleaptă pentru a înţelege că trebuie să-şi păstreze toate puterile.

S-a vorbit mult la masă, despre tot felul de subiecte care au fascinat-o pe Emma, cea mai mare parte a conversaţiilor fiind condusă de gureşul David şi de tatăl său, doar ceva mai puţin vorbăreţ decît el. Janessa făcea din cînd în cînd cîte un comentariu, clătinînd din cap spre Emma sau mişcîndu-şi-l în semn afirmativ, zîmbind tot timpul blajin, mulţumită de a fi acasă cu cei dragi, desfătată de dragostea evidentă care o înconjura şi de atmosfera festivă a cinei de vineri seara. Victor de-abia dacă spunea cîte o vorbă, dar îi zîmbea uneori Emmei, iar ochii lui căprui-deschis şi blînzi se arătau prietenoşi cu timiditate. Puţin timp mai tîrziu, cînd servi prăjiturile cu miere şi ceaiul, Janessa privi spre Emma, cu scînteieri în ochii ei albaştri.

- Cred că ţi-a plăcut mîncarea noastră evreiască, nu-i aşa, doamnă Harte?

Şi ochii Emmei erau plini de licăriri.

- Oh, da, doamnă Kallinski. A fost delicioasă. Şi vă rog, spuneţi-mi Emma. Înconjură cu privirea întreaga masă. Aş vrea ca voi toţi să-mi spuneţi Emma. Membrii familiei Kallinski încuviinţară cu toţii din cap şi îi zîmbiră.

- Am fi onoraţi, rosti Abraham, solemn şi curtenitor cum avea el obiceiul de a vorbi.

Îşi beau cu toţii ceaiul, cînd David îşi întoarse privirea spre Emma care stătea lîngă el. La fel ca şi ceilalţi, David remarcase aerul ei distins, manierele frumoase şi calitatea rochiei ei, care, deşi din bumbac, era bine croită. Emma îl făcea curios. David spuse:

- N-aş vrea să par iscoditor sau grosolan, dar ce Dumnezeu făceai azi după-amiază pe Strada Nordului? Bineînţeles, slavă Domnului că ai fost acolo. Dar nu-i o zonă prea potrivită pentru nimeni să se învîrtă pe-acolo.

Privirii lui pătrunzătoare, Emma îi răspunse privindu-l, la rîndul ei, la fel de perspicace.

- Căutam o slujbă, spuse ea calm.

S-a lăsat o tăcere totală şi cele patru perechi de ochi ai familiei Kallinski se îndreptară spre Emma. Janessa fu aceea care rupse tăcerea.

- O fată ca tine! Să-şi caute de lucru în cartierul acela îngrozitor! spuse ea, cu respiraţia întretăiată, înmărmurită de-a binelea.

- Da, zise Emma, încet. Întrucît toţi o priveau uimiţi, se simţi obligată să se explice şi astfel se lansă în aceeaşi povestire pe care o născocise pentru Rosie şi pe care o repetase doamnei Daniel, încheind: Iar în ultima săptămînă am fost la toate magazinele de lux din Leeds, să caut de lucru ca vînzătoare, fără nici un succes. Aşa că azi m-am hotărît să-mi încerc norocul pe strada Nordului, la atelierele de croitorie. Dar nici acolo n-am găsit nimic. Tocmai fusesem la Cohen şi mă îndreptam spre casă, cînd i-am văzut pe băieţii aceia atacîndu-l pe domnul Kallinski.

Imediat, trei perechi de ochi se întoarseră de la Emma şi se opriră asupra lui Abraham şi din nou Janessa fu aceea care vorbi:

- Abraham! Abraham! *Tu* trebuie să faci ceva pentru Emma.

- Bineînţeles că trebuie şi o voi face, rispostă el,

zîmbindu-i Emmei, care stătea lîngă el. O mîngîie pe mînă. Nu trebuie să te mai chinui să cauţi în continuare. Luni dimineaţa, la ora opt punct, vino la atelierul meu de croitorie şi o să-ţi dau o slujbă, Emma. Sînt sigur că putem găsi ceva potrivit. Aruncă o privire lui David. Nu crezi că da, fiule?

- Da, tăticule. Putem s-o punem pe Emma, la început, să facă butoniere. Nu-i atît de greu, răspunse David.

Emma era atît de surprinsă, încît aproape amuţise, dar îşi recăpătă repede vocea.

- Vai, dar vă mulţumesc, domnule Kallinski! Ce minunat ar fi! Îşi aţinti privirea asupra lui. Învăţ foarte repede şi voi munci din greu. Se opri şi scutură din cap. N-am ştiut că aveţi un atelier de croitorie.

Abraham chicoti.

- N-aveai de unde să ştii. Apropo, e pe Rockingham, lîngă Drumul Taberei. David o să-ţi scrie adresa exactă. Atelierul nu e prea mare. Avem aproximativ douăzeci de oameni. Dar ne merge destul de bine, facem confecţii pe bucăţi.

- Dar ce înseamnă „confecţii pe bucăţi"? întrebă Emma, consternată de această expresie, dar, ca întotdeauna, nerăbdătoare să clarifice orice lucru pe care nu-l înţelegea.

Abraham îi zîmbi părinteşte.

- Ah, da, sigur că nu eşti familiarizată cu termenul, din moment ce nu te pricepi la comerţul cu haine. Înseamnă că lucrăm pentru croitorii mai mari, cum ar fi Barran şi alţii, aşa cum fac cele mai multe dintre croitoriile evreieşti din Leeds. Sîntem un furnizor din afară.

- Înţeleg, zise Emma. Deci voi faceţi costume pentru croitorii mai mari şi ei se duc să le vîndă. Am dreptate?

- Nu chiar, dar am să-l las pe David să-ţi explice. El este cel care, în această familie, trăieşte, respiră, mănîncă şi doarme cu negoţul de haine.

David rîse fermecător.

- Nu-i tocmai adevărat, tăticule. Se rezemă de spătarul scaunului şi se întoarse parţial spre Emma: Nu confecţionăm un costum în întregime. Noi lucrăm „confecţii pe bucăţi", adică o anumită porţiune dintr-un costum, mînecile sau reverele de la haină, de pildă, sau spatele vestonului, sau, uneori, pantalonii. Deci noi lucrăm piese din confecţii, ceea ce fabricile mari hotărăsc să ne trimită într-o anumită săptămînă.

Emma, promptă ca întotdeauna, zise:

- Dar, de ce? E ciudat cum faceţi. Nu-i oare mai complicat decît dacă s-ar face tot costumul într-un singur loc?

David zîmbi cu gura pînă la urechi.

- Nu, destul de ciudat, dar nu e, fiindcă este foarte bine organizat. Este totodată mai ieftin şi mai rapid. Marii fabricanţi pot produce mai multe costume finite, utilizînd această metodă. Nu fac decît să asambleze toate părţile costumului în propriile lor fabrici. Ideea aceasta a avut-o un croitor evreu numit Herman Friend. A revoluţionat industria confecţiilor de gata şi a permis oraşului Leeds să ajungă cel mai mare centru din lume de confecţii de gata. Iar afacerile se dezvoltă continuu, pe an ce trece. În ochi îi apăru o licărire de emoţie. Ascultă-mă ce-ţi spun, Emma, afacerile de croitorie vor face din Leeds un oraş şi mai renumit într-o bună zi şi imens de bogat. Aşa va fi şi vreau să am şi eu o parte aici.

- Ce idei are şi fiul ăsta al meu, murmură Abraham, scuturînd din cap a mirare, cu o umbră de îndoială în ochi.

Curiozitatea Emmei era puternic stîrnită, aşa cum se întîmplă întotdeauna cînd venea vorba de bani şi de idei noi.

- Omului acesta, Herman Friend, de unde i-a venit ideea asta? Spune-mi mai mult despre el, David.

- Cine ştie de unde i-o fi venit ideea, zise el, ridicînd din umeri. Dar, de bună seamă, a fost o idee care a avut succes. Oricum, Herman Friend avea el însuşi un mic atelier şi făcea piese pentru fabrica lui Hohn Barran, primul fabricant de confecţii care a demarat la Leeds, după ce Singer a inventat maşina de cusut. Este cel mai mare, şi, în plus, nici nu-i evreu, dacă tot a venit vorba. Friend a inventat metoda sistemului de muncă divizată, cînd era încă un furnizor din afară al lui Barran, împărţind confecţionarea unui costum în cinci sau şase operaţii diferite. Procedeul acesta a redus imediat costurile de fabricaţie ale costumelor şi, cum ţi-am spus deja, a mărit producţia. Lucrul acesta însemna, de asemenea, că Barran şi ceilalţi mari producători de confecţii, care au adoptat acest sistem, puteau să-şi vîndă costumele la preţuri mai ieftine. Volumul mărfii era cheia şi acesta a permis ca preţul să devină accesibil muncitorului. Friend a început să dea de lucru şi altor ateliere de croitorie evreieşti şi, pornind de aici, au apărut şi alţi asociaţi.

Emma spuse:

- Ce idee simplă, dar ca multe dintre ideile simple a fost foarte înţeleaptă. David dădu din cap în semn afirmativ, luat oarecum prin surprindere de această afirmaţie. Şi a fost

chiar şi mai uimit cînd Emma continuă: Ca şi bazarul de la Marks şi Spencer, din Hală. Ei bine, şi asta e o idee strălucită. Să pui toate mărfurile pe secţiuni diferite, să le expui astfel încît oricine să le poată vedea cu uşurinţă, să le poată examina şi să se servească. Şi să le fixezi preţuri atît de ieftine. Nu crezi că-i o idee deşteaptă, David?

- Bineînţeles că da! Zîmbi. Ştiai că şi Michael Marks e imigrant evreu venit la Leeds tot din Polonia? A început cu taraba aceea din Hală cu zece ani în urmă. Recent s-a asociat cu Tom Spencer şi acum au bazaruri „Penny" peste tot în Leeds şi se extind şi în alte oraşe; într-o bună zi vor ajunge o reţea naţională. Ai să vezi.

Emma se uita fix la David, cu gura uşor întredeschisă de uimire, emoţia înbujorîndu-i faţa palidă. Deci, avusese ea dreptate. Leeds era într-adevăr locul în care puteai face avere. Acum, spuse:

- Cred că orice e posibil, dacă ai idei bune şi eşti pregătit să munceşti din greu.

- Ai absolută dreptate, Emma, ripostă David. Se lansă într-o altă povestire a unei reuşite în afaceri, pe care Emma o devoră.

David şi Emma ar fi putut sta de vorbă toată noaptea, fiindcă amîndoi clocoteau de ambiţie şi energie şi, ceea ce era foarte surprinzător, aveau o clarviziune incredibilă şi de-a dreptul remarcabilă pentru vîrsta lor; şi, intuitiv, începură să-şi dea seama de acest lucru, simţindu-se instinctiv atraşi unul către celălalt. Dar Abraham aruncă o privire la ceas, exact în acea clipă, şi spuse:

- Cred că e timpul ca voi băieţii s-o conduceţi acasă pe Emma. Şi eu mă simt bine în compania ei, dar se face tîrziu şi nu-mi place ideea să vă ştiu pe străzi cînd cîrciumile se golesc de clienţi. Cred că-i periculos.

- Da, trebuie s-o iau din loc, spuse Emma, împingîndu-şi scaunul în spate. Dar mai întîi trebuie s-o ajut pe doamna Kallinski să strîngă masa şi să spele farfuriile.

- Nu, nu, nu-i nevoie, Emma. Soţul meu are dreptate. Băieţii trebuie să te ducă imediat acasă. David, nu uita să-i scrii Emmei adresa atelierului şi apoi trebuie să plecaţi, zise Janessa.

Emma le mulţumi soţilor Kallinski pentru ospitalitatea lor şi pentru cina minunată, şi chiar şi mai mult pentru slujbă, care era atît de importantă pentru supravieţuirea ei. Promise să fie la atelier luni dimineaţa la ora opt şi îşi vîrî cu

grijă hîrtia în poşetă.

Drumul pînă la casa doamnei Daniel a fost relativ lung, dar Emma s-a simţit în siguranţă, avîndu-i de o parte şi de alta pe tăcutul Victor şi pe volubilul David. N-au dat peste nici o bandă pe străzi şi pentru Emma timpul a trecut repede, cu David care sporovăia despre tot soiul de lucruri, mai ales despre comerţul cu haine. Au insistat s-o ducă chiar pînă la uşa doamnei Daniel. La lumina felinarului cu gaz de pe stradă, David şi Victor se vedeau foarte clar. Emma se uită la Victor, care era solemn, la David care rîdea, gîndindu-se: Sînt atît de deosebiţi unul de celălalt, dar amîndoi sînt foarte sinceri. Îi întinse mîna lui Victor.

- Mulţumesc că m-aţi adus acasă. La revedere, zise ea.

Victor îi apucă mîna ferm.

- Noapte bună, Emma. Şi îţi mulţumesc că l-ai ajutat pe tata. A fost un gest bun din partea ta.

- Da, într-adevăr! exclamă David, care îi prinse, la rîndul său, mîna. Ne vedem luni dimineaţă devreme, la prima oră. Noapte bună, Emma.

S-au întors şi au început să meargă, în timp ce ea potrivea cheia în broască, dar David se opri brusc şi alergă înapoi.

- Gîndim la fel, Emma, spuse el, cu vocea vibrîndu-i încrezătoare, în tăcerea din jur. Ştiu că o să fim prieteni. Prieteni buni.

Emma era serioasă la faţă şi îl credea. Încuviinţă din cap.

- Şi eu cred la fel, David. Îi deschise uşa şi, cînd o văzu cu bine înăuntru, coborî sprinten treptele şi o luă la fugă după Victor, care îl aştepta la capătul străzii.

În acea clipă, David Kallinski nu-şi dădea seama, dar niciodată n-a făcut vreo declaraţie mai profetică. Erau, într-adevăr, asemănători, fiindcă amîndoi erau plini de voinţa de a reuşi. Şi în acea noapte fierbinte de august, în anul 1905, începu o prietenie care avea să dureze mai mult de jumătate de secol. Împreună vor urca, fiecare în felul lui propriu, luptîndu-se să iasă din sărăcia sinistră, învingînd prejudiciile de orice natură, tinzînd spre lucruri mai mari şi mai bune, iar în ascensiunea lor şi în această strădanie vor trage oraşul după ei. Îşi vor pune amprenta de neşters asupra oraşului Leeds nu numai prin realizările lor remarcabile ca magnaţi în afaceri, dar şi prin marile lor opere filantropice. Emma Harte şi David Kallinski, plus o mînă de alţi evrei şi creştini conştiincioşi, ambiţioşi şi vizionari, au fost aceia care au dat naştere măreţiei acestui oraş.

29

ZILELE TRECEAU prefăcîndu-se în săptămîni. August s-a transformat în septembrie, iar apoi, brusc, septembrie a dispărut. Era deja mijlocul lui octombrie şi Blackie nu se înapoiase la Leeds.

Emma se întreba tot timpul ce îl putea reţine oare în Irlanda, făcîndu-şi griji mari cînd stătea în singurătatea mansardei ei micuţe, sperînd că Blackie n-a păţit nici un necaz. Abia aştepta ca Blackie să se întoarcă, fiindcă era cel mai apropiat prieten al ei şi, deşi nu-şi dădea seama de acest lucru, fiindcă îl asocia cu trecutul ei. Blackie O'Neill era singura legătură emoţională cu trecutul ei şi, prin aceasta, cu familia ei, pe care o iubea şi de care îi era dureros de dor. Dar, în esenţă, grija ce o cuprindea periodic ţinea de preocuparea sinceră pentru binele lui Blackie, şi mai puţin pentru binele ei, fiindcă nu avea tendinţa să se autocompătimească. Şi se descurca acceptabil de bine de una singură. Avea slujba ei la atelierul de croitorie al lui Kallinski şi camera ei la doamna Daniel; acestea, deşi erau doar nişte începuturi prea puţin substanţiale, îi dădeau totuşi un anumit grad de securitate care o făcea să se simtă bine.

Proprietăreasa, devenind mai puţin arţăgoasă şi tot mai cordială pe zi ce trecea, o anunţase pe neaşteptate că putea să-i închirieze camera în continuare pe termen nelimitat. Nu-i trebuise mult doamnei Daniel, care avea privirea ascuţită, să observe că Emma era pretenţioasă, cinstită şi destul de rezervată. Îşi vedea de treaba ei şi abia dădea din cap politicos către cei doi chiriaşi bărbaţi atunci cînd se întîlnea cu ei în hol, luînd-o repede pe scări în sus spre camera ei, cu un aer de demnitate distinsă. Nu era genul de persoană care să creeze probleme, îşi dăduse seama Gertrude Daniel şi îi spusese Emmei:

- Poţi să stai cît vrei, fetiţo. Nu-ţi fă griji. Dar deloc, şi, cu această vorbă, faţa neînduplecată a doamnei Daniel se lumină de un zîmbet radios, iar femeia o mîngîie afectuos pe Emma pe mînă.

Emma cîştiga destui bani la Kallinski pentru a-şi permite să se întreţină cum trebuie şi, ceea ce era cel mai important, fără să fie nevoită să intre în economiile ei preţioase. Era foarte grijulie cu banii ei, aproape pînă la zgîrcenie, cheltuind doar pe lucrurile care îi erau necesare, mergînd peste

tot pe jos, chiar şi cînd cădea din picioare de sfîrşeală şi era tentată să ia tramvaiul. Dar, deşi nu era risipitoare, îşi cumpăra mîncare hrănitoare. Era suficient de înţeleaptă ca să-şi dea seama că trebuie să-şi fortifice puterile şi să-şi păstreze energia cu orice preţ. Dacă s-ar fi neglijat, s-ar fi putut îmbolnăvi uşor, fără să mai fie în stare să muncească, un gînd care o umplea de spaimă. La urma urmei, mai era şi copilul la care trebuia să se gîndească.

Munca la micul atelier de croitorie îi ocupa timpul de la ora opt dimineaţa pînă la şase, uneori şapte seara. Emmei îi plăcea efectiv să lucreze acolo, simţind acest lucru chiar din prima zi. Abraham Kallinski îşi conducea cu eficienţă atelierul de croitorie de pe strada Rockingham, dar nefiind tiranic, ci un om drept, nimeni nu se gîndea vreodată să profite de bunătatea lui. Muncitorii nu trebuiau să facă pontajul şi nu exista nici o regulă stringentă cu privire la conversaţii sau la durata pauzelor de ceai şi de prînz. Angajaţii erau plătiţi la bucată şi depindea de ei să cîştige un salariu bun; şi dacă Abraham îşi respecta obligaţiile la timp faţă de producătorii mai mari, era mulţumit şi nu avea de ce să bată moneda pe reguli şi principii.

Cele mai multe fete nu erau evreice, bărbaţii, în schimb, erau toţi evrei. În atmosferă plutea un sentiment minunat de camaraderie, cu tot felul de glume şi tachinări prietenoase ce se auzeau peste uruitul maşinilor de cusut cu pedală. Emma stătea la masa de lucru lungă din lemn, cu picioarele pînă la gambe în resturi şi bucăţi de căptuşeală vătuită, lucrînd agilă şi într-un ritm care le uluia şi pe cele mai experimentate dintre fete. Erau un grup sociabil, toate născute şi crescute la Leeds, cu o veselie suculentă dar plină de bunătate. Vorbeau în dialectul local, specific oraşului Leeds, scurtînd cuvintele, bolborosindu-le pe altele laolaltă, scăpînd toate haş-urile şi punîndu-ie acolo unde nu ar fi trebuit să fie. Emmei îi venea destul de uşor să le înţeleagă pe fete, deoarece graiul vorbit la Leeds era un fel de stîlcire a dialectului din Yorkshire, care se vorbea în zona rurală. Ea însă continua să vorbească corect, avînd mereu în minte vocea melodioasă a Oliviei Wainright, imitînd-o tot timpul ca un papagal, neîngăduindu-şi niciodată să alunece în structurile de limbaj grosolane ale tovarăşilor ei de muncă. Emma ştia că obiceiurile proaste se capătă uşor şi sînt greu de înlăturat. La început, fetele o tachinaseră pentru vocea ei cultivată. „Vorbeşti ca o sticlă şlefuită", declaraseră ele.

Emma pur şi simplu zîmbea şi privea cu atîta bunătate împunsăturile lor, încît foarte curînd fetele încetară, acceptînd-o ca pe una dintre ele. Dar nici una dintre fetele din atelierul lui Kallinski nu s-a obişnuit pe deplin cu frumuseţea şi cu aerul ei distins. Se uitau tot timpul pe furiş la ea, pline de veneraţie, fără ca ea să-şi dea seama de acest lucru.

Abraham o urmărea cu atenţie pe Emma, fiindcă nu-i putea uita vreodată compasiunea şi rarul curaj, dar o făcea fără să-i arate nici un favoritism, deşi ţinea neobişnuit de mult la ea. Emma era permanent conştientă de prezenţa lui Victor în preajma ei, mai ales cînd se izbea de cîte o mică problemă în muncă. Era atît de preocupată de implicarea ei în ceea ce făcea, încît n-a observat nici măcar o dată adoraţia care strălucea în ochii lui blînzi, ori de cîte ori poposeau asupra ei. David era apărătorul ei. O luase sub aripa lui încă din acea dimineaţă de luni, cînd o pusese să facă butoniere. Nu a fost surprins cînd Emma ajunsese să stăpînească această tehnică după numai cîteva zile, devenind una dintre cele mai rapide şi mai competente muncitoare. Conştient de inteligenţa ei superioară şi de uimitoarea uşurinţă de a învăţa cu rapiditate, o trecuse la croitul mînecilor într-o zi cînd unul dintre lucrătorii din acest sector lipsea. David desfăşurase sulul lung de ţesătură fină de Yorkshire pe masa de lemn în formă de capră, însemnînd tiparul cu creta, după un şablon de hîrtie şi mînuind foarfecele cu o dexteritate de invidiat, explicîndu-i Emmei amănunţit totul, în timp ce lucra .

Sub îndrumarea lui David, Emma învăţă curînd să croiască mîneci, revere, apoi piepţi şi părţi din spate ale vestonului, şi, în final, pantaloni. Era întotdeauna gata să se pună serios pe treabă şi să dea o mînă de ajutor, cînd rămîneau în urmă cu comenzile. Pe la mijlocul lui septembrie, ar fi putut cu şurinţă croi un costum întreg de una singură, fără ajutor din partea lui David. Abraham era uluit de uriaşa ei capacitate de muncă şi impresionat de felul în care pricepea cu rapiditate toate aspectele croitoriei. De fapt, amuţise practic în faţa îndemînării, concentrării şi energiei ei nestăvilite. Victor o admira în tăcere. David pur şi simplu zîmbea prosteşte. Îşi dăduse seama de firea ei adevărată de la prima lor întîlnire, ocazie pe care o considera de bun augur, dacă nu într-adevăr norocoasă. Emma Harte era o fată care avea să răzbească în viaţă. Era gata să-şi

parieze ultimul ban pentru aceasta. El avea planurile lui şi ea făcea parte din ele.

Janessa Kallinski îi trimitea neîncetat invitaţii la cina de Sabat de vineri seara, fiindcă şi ea o îndrăgise pe Emma, fiind, ca şi restul familiei, cucerită total de aceasta. Emma îşi aranja cu scrupulozitate vizitele, dînd dovadă de un simţ înnăscut al eleganţei în lume. O bucurau serile petrecute în această casă de evrei, caldă şi plăcută, dar nu vroia să profite de ospitalitatea lor sau să pară îndrăzneaţă sau oportunistă. Şi cînd accepta o invitaţie, întotdeauna aducea un mic cadou. Un buchet de flori cumpărat de la Hală, un borcan de dulceaţă făcut de ea în bucătăria doamnei Daniel şi, o dată o spumă de ciocolată pregătită cu multă rîvnă după reţeta Oliviei Wainright şi transportată cu multă grijă la casa din Leylands, într-unul din cele mai bune castroane de sticlă şlefuită ale doamnei Daniel. Spuma avusese un succes răsunător, făcînd întreaga familie Kallinski să plescăie de încîntare, şi au fost deosebit de darnici cu laudele lor la adresa experienţei ei culinare, despre care şi doamna Daniel îi vorbise cu plăcere.

De obicei însă, Emma îşi petrecea singură timpul liber. Nu se simţea întotdeauna obosită la capătul zilei de lucru, dar, cum nu avea prieteni la Leeds, în afară de familia Kallinski, îşi pregătea cina în bucătăria din spate şi apoi se retrăgea în mansarda ei. Uneori cosea seara, ore în şir, transformînd cu răbdare vechiturile din garderoba Oliviei Wainright. Aceasta i le dăduse înainte să plece la Londra, după înmormîntarea Adelei Fairley. Deşi hainele erau destul de vechi, nici una nu era atît de uzată încît Emma, cu talentul şi dibăcia ei de a mînui acul, să n-o poată repara. Nu te puteai înşela cu privire la calitatea şi eleganţa iniţială a hainelor ei, şi astfel Emma întorcea pe dos manşetele şi gulerele roase, peticea şi cîrpea găurile şi dădea drumul la cusături. Lucra la un taior de lînă gri, o rochie roşie de mătase, diferite fuste şi bluze şi o haină neagră de lînă, precum şi la o rochie neagră care fusese a mamei ei, străduindu-se tot timpul să-şi păstreze garderoba redusă ordonată şi în cea mai bună stare. N-avea nici o intenţie să-şi cumpere ceva nou în următorii cîţiva ani. Din cînd în cînd, citea din cărţile pe care le găsise în fundul sertarului de la comodă. Nu înţelegea întotdeauna operele filozofice, dar acestea îi trezeau interesul şi obişnuia să citească mereu aceleaşi fraze, concentrîndu-se cu atenţie asupra cuvintelor,

cuprinsă de o imensă satisfacţie atunci cînd izbutea să priceapă adevăratul înţeles al cărţilor. Era avidă de a învăţa şi de a dobîndi cunoştinţe, iar unul dintre puţinele lucruri pe care le cumpărase fusese un dicţionar. Dar dintre toate, cartea ei preferată rămînea volumul de poezii de William Blake, în care se cufunda cu regularitate, recitind versurile cu glas tare, rostind cu precizie cuvintele grele, în efortul suprem de a-şi dezvolta şi perfecţiona pronunţia. De fapt, Emma nu-şi irosea niciodată nici o clipă din timpul ei, străduindu-se continuu să progreseze.

În primele ei săptămîni la Leeds, aproape în fiecare noapte, Emma a stat trează, frămîntîndu-se în legătură cu pruncul. Într-o zi îi veni în gînd ideea decisivă că a-şi face griji pentru un eveniment care nu trebuia să se petreacă înainte de luna martie a anului viitor era mai mult decît ridicol. În plus, şi o pierdere de timp, căci pentru Emma, timpul constituia lucrul cel mai de preţ din toate bunurile. Se va gîndi la copil în ziua în care se va naşte, şi nu înainte. Atunci, şi doar atunci, va hotărî următorul pas pe care îl va face. Emma spera să aibă o fată. Îi era teamă că dacă va fi băiat va semăna cu Edwin Fairley şi că din acest motiv îl va urî. Bietul copilaş nu are nici o vină, se tot gîndea ea, spunîndu-şi în fiecare zi: *Ştiu* eu că va fi fată, iar cuvintele acestea o înveseleau întotdeauna.

Emma fusese de două ori în vizită la Rosie, la Răţoiul Jegos, iar ultima oară lăsase un bilet într-un plic închis pentru Blackie, în care îi spunea unde stă şi unde lucrează. Îi scrisese şi tatălui ei. Îi spusese că nu găsise o slujbă potrivită la Bradford, dar că mai stă, sperînd că o să rezolve pînă la urmă. Îi promisese că o să-i dea veşti în curînd. Scrisoarea fusese anume pusă la poştă în Bradford. Deşi Emmei îi părea rău să cheltuiască bani pe biletul de tren, era totuşi prea îngrozită să pună scrisoarea la poştă în Leeds, de teamă de a nu fi descoperită. Şi astfel, cu acel simţ al autoconservării extraordinar de treaz în minte, luase tot drumul pînă la Bradford, pusese scrisoarea la poştă, la oficiul central, şi apoi se urcase în primul tren înapoi spre Leeds.

Ei bine, într-o dimineaţă de sîmbătă, în octombrie, Emma stătea la masa din mansardă, compunînd o altă scrisoare cu scrisul ei meticulos de îngrijit. Din motive clare, această scrisoare trebuia să fie plină de minciuni; minciuni care la început au deranjat-o enorm, pînă şi-a spus că erau, în fond, minciuni nevinovate; şi fiindcă erau menite să-l

ferească pe tatăl ei să afle adevărul cumplit, care l-ar face de ruşine, şi aveau intenţia de a-i alina neliniştea, de fapt nici nu contau. Totuşi, se hotărî ca relatarea să fie cît mai simplă posibil.

Emma scria cu atenţie: *Dragă tăticule, îmi pare rău că nu ţi-am mai scris din septembrie. M-am chinuit mult să găsesc de lucru. Sînt fericită să-ţi pot spune că am obţinut o slujbă la...* Emma se opri, încercînd să născocească un nume atît de comun, încît să fie greu de localizat şi de identificat, continuînd: *doamna John Smith. Voi fi camerista ei. Plecăm azi la Londra şi ne întoarcem peste o lună. Cînd voi fi înapoi la Bradford, voi veni să te văd. Nu-ţi face griji pentru mine, tăticule. Sînt foarte bine. Toată dragostea mea lui Frank şi lui Winston. A ta mereu iubitoare fiică, Emma.* Adăugă şi un post-scriptum: *P.S. Îţi trimit o liră să te ajute să mai ieşi din greutăţi.* Emma împături bancnota de o liră şi o puse în scrisoare, apoi în plic, îl lipi bine, scrise adresa şi lipi timbrul.

Se grăbi să se îmbrace, alegînd rochia neagră care fusese uniforma ei de seară la conacul Fairley şi care era înfrumuseţată acum cu manşete şi guler de dantelă alb ca o spumă. Se întrebase dacă se cuvenea să-şi ia uniformele cînd plecase de la conacul Fairley. N-ar fi însemnat oare că fura? Dar, în cele din urmă, nu a avut nici o mustrare de conştiinţă să le împacheteze în geamantanul de la Edwin. Familia Fairley luase şi pielea de pe ea, şi-apoi uniformele nu i s-ar fi potrivit deloc matahalei de Annie.

O dată ce ieşi din casă Emmei îi reveni buna dispoziţie. Afară era o zi de vară indiană, cu cerul albastru satinat, cu nori de mătase albă şi soare strălucitor. Este o zi cu licăriri de lumină, îşi zise Emma, inspirînd aerul proaspăt şi înmiresmat, deşi era luna octombrie. Merse cu pas iute pînă la Piaţa Mare şi traversă la gară, unde cumpără un bilet spre Bradford. Din fericire, trenul era tras la peron şi se urcă imediat. Cînd trenul intră pufăind în gara din Bradford, Emma sări din vagon, zbură pînă la poştă şi înapoi la gară, atît de repede, încît reuşi să prindă trenul care se întorcea la Leeds.

Emma se simţea mai liniştită acum, după ce expediase tatălui ei scrisoarea şi se relaxă, rezemîndu-se de spătarul banchetei, în timp ce roţile trenului huruiau pe şine. Nu trebuia să-i mai scrie tatălui ei decît peste o lună. Avea deci suficient timp să mai născocească o altă poveste. Deşi nu era mincinoasă din fire, Emma ştia că trebuie să recurgă la

şiretlicuri pentru a-l linişti pe tatăl ei, pînă după naşterea copilului. Probabil că tot îşi mai făcea griji cu gîndul la ea, dar nu atît de mult ca în cazul în care nu i-ar fi scris deloc. Trebuia să-i dea veşti în mod regulat, şi atunci poate nu va încerca să o găsească. Oricum, nici nu ştia unde s-o caute. O credea la Bradford şi în oraşul acela puteau fi sute de doamne John Smith. Ca întotdeauna cînd se gîndea la tatăl ei, simţi un tremur violent din cauza sentimentului de vinovăţie care o cuprinse.

Drumul pînă la Bradford şi înapoi durase cîteva ore şi pe Emma o apucă o foame dureroasă cînd coborî din tren în gara din Leeds. De fapt, îi era atît de foame, încît îi venise ameţeală. Se duse drept în Hală, unde îşi cumpără o porţie mare de scoici, pe care le scăldă în piper şi oţet, căci în ultima vreme devenise foarte poftcioasă la lucruri picante. După ce devoră totul cu poftă, se duse la taraba cu plăcinte şi îşi cumpără o plăcintă cu carne, cu aluat de foietaj pufos, proaspăt scoasă din cuptor, zemoasă şi moale în interior. Hoinări un timp prin Hală, mîncîndu-şi cu dezinvoltură plăcinta şi privind la tot felul de tarabe, iar apoi se îndreptă spre Briggate. În după-amizele de sîmbătă, Emma îşi făcuse obiceiul de a se plimba pe străzile principale din Leeds, căscînd ochii la vitrine, notînd în minte cum erau aranjate galanterele şi tipurile mărfurilor prezentate la vînzare. Intră în cîteva dintre magazinele luxoase, cercetînd felul în care erau etalate mărfurile în interior şi observînd ce cumpărau oamenii, conştientă de emoţia care o cuprindea ori de cîte ori intra într-un magazin. Îi plăceau freamătul, culorile strălucitoare, standurile de mărfuri şi felul ingenios în care acestea erau etalate, clinchetul maşinilor de la casă, feţele interesante ale cumpărătorilor, femeile distinse în haine elegante. Abia aştepta să aibă şi ea magazinul ei. *Magazinele,* se corectă ea, în timp ce se uita atentă la o colecţie de bonete de iarnă, din care nici una nu era pe gustul ei; nu-i plăcea nici felul în care erau expuse.

După cîteva ore de căscat ochii prin magazine, Emma ajunse la concluzia că era timpul să se ducă acasă. Avea de cîrpit şi de făcut şi alte treburi, şi o dureau picioarele. Nici nu intră bine pe uşă, că doamna Daniel tăbărî pe ea, traversînd repede coridorul îngust spre bucătăria din spate. Ochii îi luceau puternic în lumina palidă şi îi aruncă Emmei o privire zeflemitoare, spunînd:

- Te-a căutat un domn!

Emma stătea smirnă, iar inima îi bătea nebuneşte, Tatăl ei? Winston? Izbutiseră pînă la urmă să dea de ea! Nu fi proastă, îşi zise ea cu fermitate. Posibil să fi fost David Kallinski. Mai venise deja o dată, să-i transmită un mesaj din partea mamei lui, dar doamna Daniel nu era acasă şi deci nu-l întîlnise. Da, probabil că David a fost, hotărî Emma. Vorbi cu siguranţă în glas:

- Ah, da?! Şi-a spus numele, doamnă Daniel?

- Nu, dar ţi-a lăsat asta. Doamna Daniel scoase un plic din buzunarul de la şorţ.

- Mulţumesc, doamnă Daniel, spuse Emma, punînd hotărîtă piciorul pe trepte.

- Păi, nu-l deschizi? o întrebă doamna Daniel, arătîndu-şi dezamăgirea, ceea ce pe Emma o amuză.

- Ba da, bineînţeles, replică Emma cu un zîmbet rece. Înclină din cap cu politeţe spre proprietăreasă. Vă rog să mă scuzaţi, doamnă Daniel. Fără să-i mai arunce vreo privire, Emma urcă scările, venindu-i inima la loc. Recunoscuse scrisul lui Blackie. Era de la Blackie, şi categoric nu-i va da satisfacţie doamnei Daniel s-o vadă cum se bucură că primise o scrisoare de la un bărbat care, în mod clar, nu era faimosul ei soţ din Marina Regală, Winston, cel despre care se vorbise atît.

Odată ajunsă în camera ei, Emma rupse plicul, deschizîndu-l cu degetele tremurînde, căutînd imediat din ochi semnătura. Era într-adevăr de la Blackie. O aştepta la Răţoiul Jegos azi, la ora cinci. Emma se trînti pe pat, lăsîndu-şi capul pe pernă, închise ochii, cuprinsă de cea mai copleşitoare senzaţie de uşurare şi de fericire.

Exact la patru, cînd pendula mare din holul din faţă bătu ora, Emma zbură în jos pe scări şi ieşi din casă, înainte ca doamna Daniel să apuce s-o încolţească, chinuind-o cu întrebările ei iscoditoare şi cu curiozitatea ei fătişă. În aparenţă, era reţinută ca de obicei, dar în sinea ei clocotea de nerăbdare la ideea de a-l revedea pe Blackie O'Neill. Ah, ce dor îi fusese de el! Abia acum îşi dădea seama Emma cîtă disciplină şi autostăpînire căpătase, nelăsîndu-se pradă deprimării şi singurătăţii la Leeds, fiind uimită că reuşise să-şi controleze atît de bine emoţiile.

Emma era atît de concentrată să ajungă la destinaţie şi atît de absorbită de gîndurile ei, încît nu băga de seamă cum capetele bărbaţilor şi ale femeilor se întorceau să se uite după ea trecînd în fugă pe trotuar, înspre Drumul York-ului

şi Răţoiul Jegos. Atrăgea atenţia în taiorul de lînă gri pe care îl reparase cu îndemînare, astfel încît părţile uzate să nu se mai vadă. Avea o croială excelentă şi elegantă, deşi simplă. Fusta lungă pînă la gambe era evazată la bază, atingîndu-i gleznele. Peste fustă, avea o jachetă, cu corsaj foarte strîns, cu umeri rotunzi şi mîneci strîmte. Reverele adînci şi basca din talie pînă sub şolduri îi dădeau o eleganţă neobişnuită prin partea locului; taiorul era vechi de cinci ani şi demodat pentru Londra, dar nu şi pentru Leeds, şi era de la Worth. La taior, Emma purta bluza de mătase albastră, tot de la Olivia Wainright, din care se vedeau puţin gulerul şi manşetele de dantelă albă frumoasă. La unul dintre revere, îşi prinsese broşa de sticlă verde de la Blackie, şi asta era singura ei bijuterie, în afară de nelipsitul inel din argint de la mama ei, pe care îl purta la al treilea deget de la mîna stîngă. Mănuşile albe, croşetate, şi poşeta neagră de piele, cu margine de baga, îi completau toaleta.

Emma era acum însărcinată în luna a cincea. Simţea că i se îngroşaseră talia şi şoldurile, dar din afară, sarcina nu era încă vizibilă. Taiorul îi accentua silueta mlădioasă şi-i reliefa eleganţa naturală. Părul lucios, plin de reflexe aurii în lumina soarelui de asfinţit, era pieptănat pe spate, dezvelindu-i chipul oval şi scoţînd puternic în evidenţă V-ul de pe frunte. În această după-amiază, îşi adunase cozile strălucitoare în vîrful capului, într-o pieptănătură Pompadour modificată, pe care nu şi-o mai făcuse înainte; părea astfel mai înaltă decît era în realitate, căci măsura cinci picioare şi şase ţoli, iar pieptănătura îi dădea şi un plus de rafinament. Paşii ei uşori erau sprinteni şi hotărîţi. Se simţea reînsufleţită, iar voioşia ei nu scăpa nici unui trecător.

Emma ştia că pornise la drum cu mult prea devreme. Îşi încetini pasul, nevrînd să ajungă la cîrciumă înaintea lui Blackie. Cînd sosise în august la Leeds, îşi pregătise deja povestea pe care avea să i-o spună. În acest moment al vieţii, fătărnicia nu o prea caracteriza pe Emma. Totuşi, fiind însărcinată, avea un sentiment de autoapărare mai pronunţat decît oricînd, iar prudenţa ei înnăscută se accentua pe zi ce trecea. Atît i-ar mai fi lipsit, ca tatăl ei sau Adam Fairley să tabere pe ea, ceea ce ar fi fost foarte probabil, dacă Blackie ar fi aflat adevărul şi i-ar fi sărit cavalereşte în apărare. Şi astfel, cu puţină şiretenie, scornise o poveste cît mai aproape de adevăr, totuşi destul de mincinoasă pentru a-l păcăli pe Blackie, rămînînd însă complet plauzibilă. Îşi

repeta povestea în timp ce mergea, deşi o ticluise deja cu săptămîni în urmă.

Un mic grup de doamne de la Armata Salvării, splendide în uniformele lor negre şi lungi, cu pălăriile săltîndu-le pe cap, mărşăluiau pe Drumul York-ului, venind din direcţie opusă, cîntînd cît le ţinea gura şi bătînd din tobă. Decît să stea pe afară şi să se expună ritualei dizertaţii de sîmbătă seara despre păcatele băuturii, Emma preferă să intre imediat în cîrciumă. Putea foarte bine să stea de vorbă cu Rosie, dacă Blackie nu ar fi ajuns încă. Deschise împingînd uşile grele de la intrare şi înaintă pe culoarul îngust, care duhnea a bere răsuflată şi a fum. Se opri o secundă, înainte de a trece printre uşile batante interioare. Blackie i-o luase înainte. Vocea lui se auzea peste zumzetul dinăuntru. Emma trecu pragul uşii şi rămase în picioare, la o parte.

Şi iată-l pe Blackie în toată faimoasa lui splendoare irlandeză, mişcîndu-şi buclele negre care îi cădeau pe spate dezvelindu-i faţa bronzată, cu ochii negri şi jucăuşi, cu dinţii albi, strălucînd între buzele roz, cu statura lui frumoasă scoasă puternic în evidenţă de lumina lămpilor de gaz. Pianistul lovea puternic în clape, cîntînd *„Danny Boy"*, iar Blackie stătea în picioare lîngă el, drept şi mîndru, cu o mînă pe capacul pianului, făcînd să răsune glasul lui minunat de bariton deasupra clinchetului de pahare şi murmurului stins al conversaţiilor. Emma îşi duse la gură mîna înmănuşată, pentru a-şi ascunde rîsul care îi ţîşni automat pe buze. Nu-l mai văzuse niciodată pe *acest* Blackie O'Neill. Şi de altfel nu-l văzuse înainte niciodată într-o cîrciumă. Ce spectacol dă, se gîndi ea uimită şi fermecată de atitudinea lui teatrală.

De fapt, Blackie O'Neill ar fi putut fi un actor desăvîrşit. Fără îndoială, avea toate calităţile cerute de arta teatrală - fizic remarcabil, şarm natural, o coordonare instinctivă a mişcărilor, profunzime emoţială şi un magnetism senzual, care devenea fascinant cînd se dezlănţuia, ceea ce categoric se întîmpla şi acum. Blackie îşi şarja rolul, exagerînd în faţa mulţumii care era electrizată. Ajunsese la ultimul cuplet din vechea melodie irlandeză şi, îndepărtîndu-se de pian, se înclină în faţă, aproape plecîndu-se, iar apoi se trase în sus, arătîndu-şi toată înălţimea trupului de şase picioare şi trei ţoli, bombîndu-şi pieptul lat. Şi, alungind braţul maiestuos, încheie triumfător:

Şi te vor auzi, deşi păşeşti uşor deasupra mea
Şi-ntreg mormîntul cald şi dulce-l voi avea,

Şi te vei apleca spunîndu-mi ce mare ţi-e iubirea,
Şi voi dormi în pace pîn'ce te voi avea!

Vocea lui îi mergea Emmei la inimă, ca întotdeauna, şi pe măsură ce ecourile îndepărtate o învăluiau, simţi un nod în gît şi acea tristeţe dulce-amară care o cuprindea ori de cîte ori îl auzea cîntînd. Clipi şi privi în jurul ei. Toţi aveau ochii înlăcrimaţi şi văzu fluturînd albul batistelor scoase pentru a şterge ochii umezi. Mulţimea aplauda frenetic şi Emma auzi mai multe voci strigînd şi cerînd: „Mai cîntă-ne ceva, Blackie, băiatule!"... „Ce-ai zice de *The Minstrel Boy !*"... „Cîntă-ne *Cockles and Mussels*, băiete!" Blackie făcea plecăciuni, zîmbea cu gura pînă la urechi şi iar se înclina, bucurîndu-se vădit de fiecare minut de apreciere. Era pe punctul de a le face plăcerea şi dea da o nouă reprezentaţie, cînd o reperă pe Emma.

- Mai tîrziu, băieţi, strigă el peste tot vacarmul şi din cîţiva paşi rapizi traversă încăperea, făcîndu-şi drum cu forţa printre cei care înconjurau pianul. Emma stătea sfioasă lîngă uşă, strîngînd poşeta la piept. De la înălţimea staturii lui, Blackie o măsură rapid din ochi, cu o privire plină de admiraţie. Era vizibil surprins de schimbarea radicală a înfăţişării ei, deşi încerca să-şi ascundă mirarea. Îi reveni imediat şi spuse, cu entuziasmul lui obişnuit:

- Emma! Ce minunat să te văd, zău că da, fătuco dragă! Blackie o trase spre el, strîngînd-o în braţe. Apoi o împinse puţin, ţinînd-o cu mîinile la distanţă, cum avea el obiceiul, şi se uită atent spre faţa ei întoarsă în sus: Păi, zău că eşti mai frumuşică decît te-am văzut vreodată, Emma. Vorba ceea, o tînără doamnă. Pe cinstea mea că da!

Emma rîse.

- Mulţumesc, Blackie, şi mie îmi pare bine să te văd.

Zîmbi, arătîndu-şi dinţii, la fel de încîntat ca şi ea.

- Hai, codano. Hai să mergem în Sala de cabaret. Cred că-i mai liniştit acolo şi putem sta de vorbă. Este de altfel şi un loc mai *potrivit* pentru o tînără doamnă ca tine. Îi făcu cu ochiul, spunînd aceste cuvinte, şi întrebă: Şi cam ce-ai vrea tu să bei?

- O limonadă, te rog, răspunse ea.

- Aşteaptă-mă aici, făcu el şi se îndreptă spre bar. Emma îl urmări din ochi. Nu-l mai văzuse din primăvară, de aproape nouă luni, şi el, de asemenea, se schimbase. Părea întrucîtva mai matur şi, în ciuda acelei exuberanţe naturale

şi debordante, avea ceva reţinut, iar Emmei i se păru că întrevede şi o anumită tristeţe. Rosie, cu trupul ei uriaş încorsetat într-un satin portocaliu ţipător, zîmbea cu gura pînă la urechi şi îi făcea semne cu mîna Emmei, care îi răspunse la salut. Blackie se întoarse după cîteva secunde, aducînd băuturile.

- Ţine-te după mine, zise el, făcîndu-şi loc cu umerii prin îmbulzeala din încăperea principală.

În Sala de cabaret nu era aproape nimeni, atmosfera fiind fără îndoială mai calmă, iar Emma se simţi imediat mai puţin stingherită aici, decît în cîrciumă. Privi în jurul ei plină de curiozitate. Încăperea era liniştită şi, de fapt, destul de elegantă pentru un local public. Blackie găsi o masă într-un colţ, puse jos băuturile, îi trase Emmei un scaun, cu o gesticulare pompoasă de gentleman, iar apoi se aşeză şi el în faţa ei. Sorbi din halba cu spumă, privind-o cu atenţie peste marginea paharului. Puse apoi halba pe masă şi, aplecîndu-se în faţă, zise pe un ton mai sobru:

- Ia spune, ce se întîmplă de fapt? Ce-i cu tine la Leeds? Un năpîrstoc ca tine. Cred că ţi-am spus de mult că aici nu-i de tine, pînă ce nu mai creşti. Zău că da, Emma Harte.

Emma îi aruncă o privire rapidă.

- Mă simt foarte bine.

- Mda, asta văd şi eu, după cum arăţi. Dar după părerea mea, s-ar fi putut să nu fii atît de norocoasă. Haide, dă-ţi drumul la gură! Ce te-a făcut să pleci din Fairley?

Emma nu se simţea în stare să-i facă încă mărturisiri şi nu-i băgă în seamă întrebarea.

- Da, am avut într-adevăr noroc, admise ea, făcîndu-i parcă o concesie şi, schimbînd subiectul, continuă: N-aveam de unde să ştiu că erai plecat. Mi-a fost dor de tine, Blackie. De ce ai stat aşa de mult în Irlanda? Credeam că n-ai să mai te întorci.

Blackie se întristă la faţă.

- Ah, codano, codano, spuse el, oftînd din greu. Bunul meu prieten, părintele O'Donovan, a murit. Un preot bătrîn pe care-l iubeam din toată inima, şi care m-a învăţat tot ce ştiu. Vreau să zic, bruma de învăţătură pe care o am şi eu. Am stat cu el pînă la capăt. Ce trist a fost, oh, îngrozitor de trist. Clătină din cap, iar sufletul lui de celt păru că jeleşte din nou, căci ochii i se înnegurară de aduceri aminte.

Emma îşi întinse mîna micuţă şi îl mîngîie pe braţ.

- Îmi pare rău, Blackie. Sincer, îmi pare rău. Îmi dau

seama cît de necăjit eşti. Tăcu o clipă, împărtăşindu-i durerea, apoi murmură încetişor: Deci, de aceea ai stat tu în Irlanda atîtea luni.

- Nu, frumuşico. Părintele O'Donovan, Dumnezeu să-l odihnească, a murit în cîteva săptămîni. Dar am mai stat puţin în vacanţă cu verii mei, Michael şi Siobhan, pe care nu-i mai văzusem de-o veşnicie. Apoi mi-a scris unchiul Pat şi mi-a spus că trebuie să mă întorc repede în Anglia. M-am întors la Leeds ieri. Şi desigur, fiind vineri seara, am venit aici să beau o bere. Nici nu ştii cît am fost de uimit cînd Rosie mi-a dat scrisoarea ta. Am rămas trăsnit, dacă vrei să ştii. Se uită la ea oarecum ciudat şi încheie: Hai dă-i drumul, fătuco dragă. Ce te-a făcut să pleci din Fairley?

Emma îl privi cu băgare de seamă şi spuse liniştită:

- Înainte să-ţi spun motivul, Blackie, trebuie să-mi promiţi ceva.

Blackie holbă ochii la ea, uluit mai mult de seriozitatea tonului cu care îi vorbise, decît de rugămintea ei.

- Despre ce e vorba?

Emma se uită calmă în ochii lui.

- Trebuie să-mi promiţi că n-o să-i spui tatălui meu sau *altcuiva* unde mă aflu.

- Şi de ce atîta mister? întrebă Blackie. Taică-tău nu ştie unde eşti?

- Crede că lucrez la Bradford, îi explică Emma.

- Ah, Emma, nu-i bine ce faci. Şi de ce nu vrei să-i spui lui taică-tău unde eşti?

- Blackie, încă nu mi-ai promis ce te-am rugat, insistă ea, tăios.

Blackie oftă.

- Atunci, fie, dacă aşa vrei tu. Jur pe toţi sfinţii că n-am să spun nimănui unde eşti.

- Îţi mulţumesc, Blackie. Avea o expresie demnă pe faţă şi nu se arătă deloc nervoasă sau agitată cînd spuse: A trebuit să plec de la Fairley fiindcă voi avea un copil!

- Isuse Hristoase! explodă Blackie, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Un copil! repetă el, rostind cuvîntul de parcă îl auzea prima dată.

- Da, în martie, îl informă Emma calmă, şi a trebuit să plec pentru că băiatul, adică tatăl, m-a părăsit.

- Ce-a făcut?! zbieră Blackie, făcîndu-se stacojiu la faţă. Dumnezeule mare, îl omor cu mîna mea. Zău că da. Mergem mîine la Fairley şi vorbim cu tatăl tău şi cu taică-său. Şi să fiu

al naibii că o să te ia de nevastă, chiar dacă va trebui să-l snopesc în bătaie ca să-l duc la biserică!

- Ssst, Blackie, zise Emma. Îşi dădea seama că îl apucase o furie cumplită. N-are nici un rost, Blackie. Cînd i-am spus băiatului situaţia, a zis că vrea să se însoare cu mine. Să nu-mi fac griji. Dar ştii ce-a făcut după aceea, chiar în aceeaşi noapte?

- Nu, codano, nici nu-mi trece prin cap, murmură Blackie, cu dinţii încleştaţi. Pentru prima dată în viaţă simţea dorinţa de a ucide. Ideea că cineva ar putea s-o necinstească pe Emma îl aducea în pragul nebuniei de furie.

Emma l-a urmărit foarte atentă pe Blackie, apoi spuse încetişor:

- A făcut ceva îngrozitor, Blackie. *A fugit*. Să se înroleze în Marina Regală. Ei, ce zici de asta?! Făcuse ochii mari, vorbind cu voce joasă. S-a luat după *propriul* meu frate, continuă ea, l-a imitat pe Winston şi a şters-o la miezul nopţii. Pur şi simplu. Cînd am văzut că nu vine la conac să mă vadă, cum îmi promisese, m-am dus eu după el în sat. Şi atunci, taică-său mi-a spus că a fugit. Mi-a arătat pînă şi biletul pe care i l-a lăsat băiatul. Clătină din cap. Ce puteam să fac, Blackie? Nu-i puteam spune lui taică-său. Şi categoric, nici lui taică-meu. Aşa că am fugit la Leeds.

- Dar poate că taică-tău ar fi înţeles... începu Blackie să spună, străduindu-se să-şi păstreze vocea calmă.

- Nu, n-ar fi înţeles! strigă Emma, alarmată, făcîndu-se palidă la faţă. Ştiuse ea că Blackie o să adopte această atitudine şi acum trebuia să-l convingă cu orice preţ că locul ei era la Leeds. S-ar fi supărat şi s-ar fi întristat! Treaba asta l-ar fi răpus, adăugîndu-se morţii mamei mele. Nu vreau să-i aduc necazuri tatei în casă. E mai bine aşa. Emma îşi înmuie vocea. Pe cuvînt, Blackie, aşa e. Îl *cunosc* eu pe taică-meu. Are un temperament aprig şi ar fi fost un scandal cumplit în sat. Mi-ar fi distrus viaţa, a mea şi a copilului. Şi a lui însuşi, deopotrivă. E mai bine să nu ştie nimic. N-ar putea suporta ruşinea.

- Da, fătuco dragă, înţeleg ce spui. Căscă ochii la ea, căzînd pe gînduri. Aşa cum bine presupusese Emma, Blackie nu era deloc şocat de dezvăluirea ei. Surprins, da. Şi furios din cauza laşităţii băiatului care o băgase în bucluc şi apoi o abandonase. Dar Blackie era obişnuit cu slăbiciunile omeneşti, mai cu seamă cu patimile trupului, şi nu era el omul care să dea lecţii de morală. Şi totuşi, în timp ce o

studia mai departe, se simţea teribil de tulburat. Îi trecu prin minte că povestea ei nu prea stătea în picioare. Intuiţia lui nativă îi spunea că ceva nu era deloc în regulă aici, deşi nu-şi dădea seama exact despre ce era vorba. Îi aruncă o privire pătrunzătoare. Pe faţa ei nu se citea minciuna. Îl privea deschis, cu ochi nevinovaţi, cu faţa ei frumoasă scăldată de drăgălăşenie. Blackie îşi înăbuşi senzaţia de neliniştepe care o avea şi spuse, pe un ton mai stăpînit:

- Şi ce vom face cînd se naşte copilul? Ce-ai să faci cu copilul, Emma?

- Nu ştiu încă, Blackie. O să mă gîndesc eu la ceva. Pentru moment, trebuie să-l feresc pe tata... să-l fac să creadă în continuare că am fugit ca să-mi fac viaţa mai bună, că lucrez la Bradford. După ce se naşte copilul, sigur că am să mă duc să-l văd, ca să ştie şi el că sînt bine într-adevăr. Între timp, am să continui să-i scriu şi atunci n-o să-şi mai facă atîtea griji. Înainte ca Blackie să aibă ocazia de a mai spune ceva, Emma se repezi să-i explice cum făcuse cu scrisorile pe care le expediase de la Bradford şi, de asemenea, îi povesti tot ce i se mai întîmplase de cînd venise la Leeds. Îi zugrăvi un talou ceva mai roz decît realitatea.

Blackie îi acorda toată atenţia şi, în timp ce o asculta, începu să-şi dea seama că schimbarea ei era mai profundă decît înfăţişarea exterioară. Deşi diferenţa aparută era vagă şi subtilă, totuşi exista, şi nu era doar produsul pieptănăturii ei complicate şi al hainelor elegante, fără îndoială nişte vechituri de la conac. Emma era profund schimbată. Dar asta era de aşteptat, stabili el. E pe punctul de a deveni mamă, iar experienţele din ultimele luni îşi spun, desigur, cuvîntul. Apoi, îl străfulgeră o idee. Emma nu mai era copilandra înfometată a dealurilor. Era o femeie tînără şi frumoasă şi izbutise într-un fel să se preschimbe peste noapte într-o doamnă. Nu, nu peste noapte. Lucrul acesta se petrecuse treptat, în ultimul an şi jumătate. Îşi dădu seama de asta acum. El fusese cel care detectase firea ei rasată, din prima zi cînd o întîlnise, iar lucrul acesta era acum evident pentru toată lumea. Zîmbi crispat. Asta explica descrierea strălucitoare pe care i-o făcuse Rosie.

Vocea ei melodioasă îi întrerupse gîndurile.

- Soţii Kallinski sînt foarte drăguţi şi atît de buni, Blackie. Tare aş vrea să-i cunoşti. Şi îmi place să lucrez în confecţii. Mă descurc foarte bine, ştiai, Blackie?! spunea Emma. O să mă simt foarte bine la Leeds, Blackie. Ştiu eu că da.

- Da, aşa cred şi eu, Emma. Dar nu vrei să te gîndeşti mai departe, remarcă el. Cum ai să poţi avea grijă de copil şi să şi lucrezi în acelaşi timp? o întrebă el vehement.

Emma îi aruncă o privire înţepătoare.

- Ţi-am spus mai înainte. La problema asta o să mă gîndesc mai tîrziu. În clipa de faţă, trebuie să strîng bani. Să mă întreţin pe mine şi să pun deoparte pentru cînd se va naşte copilul. Se aplecă în faţă, îi luă mîna strîngîndu-i-o uşor, în speranţa de a-l linişti. Te rog, nu-ţi fă griji. Există întotdeauna o soluţie pentru toate, spuse ea cu voce sigură.

Îi zîmbi, iar chipul ei atît de aproape de al lui, îl vrăji şi din nou o privi ca pe o femeie, iar inima îi bătu tot mai tare. O vedea într-o cu totul altă lumină decît înainte.

Fără nici un fel de gînd ascuns, Blackie spuse cu insistenţă:

- Am eu o soluţie, Emma! Mărită-te cu mine! Aşa ai să fii în deplină siguranţă. O să am grijă de tine şi de copil. Hai, mărită-te cu mine, codano.

Emma rămăsese complet uluită. Se uita uimită la Blackie, aproape amuţită, şi pentru prima dată de cînd plecase de la Fairley o lăsară puterile, impresionată profund de acest gest afectuos şi lipsit de egoism din partea lui. Îşi lăsă capul în jos, iar lacrimile îi curgeau pe obraji, picurîndu-i pe mîinile cu care scotocea în poşetă după batistă. Se şterse la ochi şi printre lacrimi, spuse cu vocea tremurată:

- Oh, Blackie, ce minunat gest din partea ta să mă ceri de soţie! Ce lucru frumos ai făcut. Se opri, privind adînc în ochii lui arzători. Dar n-aş putea face aşa ceva. N-ar fi deloc cinstit din partea mea să te împovărez cu o nevastă şi cu odrasla altui bărbat. La urma urmei, şi tu ai planurile tale. Ai să ajungi bogat, milionar, cum spuneai. Nu-ţi trebuie responsabilitatea unei familii. Nu ţi-aş putea face aşa ceva, Blackie.

Blackie vorbise spontan, nefiind nici măcar sigur de sentimentele sale reale faţă de Emma, şi totuşi, deşi îşi dădea seama de adevărul spuselor ei, simţi o împunsătură ciudată de dezamăgire cînd ea îl refuză.

- Dar nu poţi sta de una singură, continuă el, luîndu-i mîna micuţă într-a lui. Ţi-ar fi mult mai bine cu mine, fătuco dragă. Zău că da.

- Şi ce s-ar întîmpla cu tine, Blackie O'Neill? Ţi-ar fi şi ţie mult mai bine cu mine? Zîmbi cu puţină teamă, iar lacrimile îi străluceau încă pe gene. Nu, eu nu cred că da. Nu

vreau să-ţi fac aşa ceva, Blackie. Răspunsul este nu. Nu mă mărit cu tine. Dar oricum, îţi mulţumesc. Mă simt onorată şi măgulită că m-ai cerut de nevastă, crede-mă pe cuvînt, Blackie.

Îşi dădea seama că Emma era hotărîtă şi nu era pe deplin sigur dacă se simţea sau nu uşurat de refuzul ei. Îl încercau tot felul de sentimente. Cu toate acestea, se simţi obligat să spună:

- Prea bine, codano, n-o să mai discutăm despre asta. Cel puţin, pentru moment. Hai să zicem că oferta mea rămîne deschisă... pe termen nelimitat!

Emma nu se putu abţine să nu rîdă printre ultimele lacrimi. Clătină din cap.

- Oh, Blackie, ce o să mă fac eu cu tine.

Mînia lui Blackie se risipea cu încetul, îndoielile pe care le avusese cu privire la povestea ei fură temporar date uitării şi începu şi el să rîdă cu ea. După cîteva clipe, zise:

- O să-ţi spun eu ce ai să te faci cu mine, codana mea dragă. Ai să vii şi ai să ciuguleşti ceva cu mine la cină, la una din cafenelele alea şic despre care ţi-am vorbit, iar apoi te duc eu la Varieteu. Astă-seară o s-o vedem pe Vesta Tilles şi o să-ţi placă mult spectacolul, cred. Ce zici Emma? Sigur că da, şi ce bine e să te mai şi distrezi din cînd în cînd. Ce spui? Accepţi invitaţia mea?

- Da, mi-ar plăcea mult să vin cu tine. Mulţumesc, Blackie... Ezită, apoi mărturisi aproape sfioasă: Mă bucur că te-ai întors la Leeds. Nici nu ştii cît de bine mă simt să te ştiu pe-aproape, tu, prietenul meu.

Ridicîndu-şi buza de sus, tipic irlandeză prin lungime, Blackie zîmbi din inimă, dezvelindu-şi dinţii albi şi strălucitori.

- Da, Emma, eu sînt prietenul tău, confirmă el. Şi mă bucur că ai avut încredere în mine. Acum, că ştiu ce te aşteaptă în următoarele cîteva luni, pot să-mi fac şi eu nişte planuri şi să fiu sigur că voi fi pe-aproape cînd ai să ai nevoie de mine. Dar astă-seară n-o să mai discutăm despre problemele tale. Categoric, şi o să înfruntăm problemele una cîte una, pe măsură ce se ivesc. Acum ieşim în oraş! Te scot în lume, Emma, draga mea.

Emma îi zîmbi, însufleţită la faţă. Era plină de recunoştinţă că problemele ei băteau miraculos în retragere acum, cînd era cu Blackie. Se simţise în siguranţă cu el din prima zi cînd se întîlniseră pe dealuri şi ştia instinctiv că el o

va proteja întotdeauna.

Blackie ieşi după ea şi intrară în camera principală, care acum era plină de lume. Cu greu se putu abţine să nu observe cum capetele bărbaţilor se întorceau să se uite atenţi după ea, cu priviri pline de admiraţie. Se îndreptă de spate, arătîndu-şi întreaga statură înaltă şi îşi înălţă capul. E o femeie frumoasă, ce-i drept, se gîndi el. Păi, nu există bărbat pe lume care să nu fie mîndru şi încîntat să o aibă alături. Categoric, ăsta-i adevărul, hotărî Blackie în sinea lui.

Apoi, Blackie O'Neill se opri brusc în drum, căscînd ochii ţintă la spatele ei drept, la capul ei înclinat delicat. Cu o strălucire bruscă de înţelegere, îşi dădu seama de ce povestea ei îl deranjase mai devreme. Această Emma transformată, alunecînd parcă atît de graţios în faţa lui, nu s-ar fi putut încurca cu vreunul dintre băieţii grosolani din sat. Niciodată. O asemenea idee nu era doar de neconceput, ci şi absurdă. Atunci, cine-i tatăl copilului? se întrebă el, complet năucit. Îşi dădu seama că ar fi o prostie s-o întrebe în seara aceasta. Scoţîndu-şi din minte acest nou gînd tulburător, Blackie îşi compuse un zîmbet plăcut şi o ajunse din urmă pe Emma. O luă de braţ şi o conduse afară în stradă, sporovăind cu ea în stilul lui vivace, străduindu-se să pară cît mai normal. Dar în ochi avea o strălucire meditativă.

30

BLACKIE şi EMMA stăteau jos în tramvaiul care îi ducea la Armley. Era o după-amiază friguroasă de duminică, la începutul lui ianuarie 1906. Emma se cuibărise în colţul ei pe scaun, întorcîndu-şi spre el profilul frumos al chipului, într-o tăcere de gheaţă.

Isuse, Marie şi Iosife! se gîndi Blackie exasperat. E atît de încăpăţînată uneori, încît e de-a dreptul ţeapănă. Se uită la ea cu coada ochiului şi se întoarse apoi şi mai descurajat de expresia îndărătnică de pe faţa ei. Ştia că nu trebuie să scoată o vorbă. Îl refuzase cu încăpăţînare să facă această excursie, din prima zi cînd îi pomenise de ea, cu două săptămîni în urmă. Făcuse uz de toată puterea lui de convingere şi de vorba moale irlandeză pentru a o determina să accepte şi, cînd izbutise, încuviinţarea ei fusese dată tot în silă. Uneori n-o înţelegea deloc pe Emma şi îşi dăduse deja seama, de multă vreme, că era o femeie extrem de complexă, cu cea mai îndărătnică voinţă pe care Blackie avusese

ghinionul de a o întîlni vreodată. Pe de altă parte, trebuia să recunoască faptul că era uimitor de inteligentă, chiar sclipitoare şi înzestrată cu multe calităţi. Iar în cele mai multe ocazii era flexibilă şi receptivă la sugestii, slavă Domnului.

Blackie o privi din nou cu atenţie. În mod surprinzător, acea expresie dură nu-i diminua cu nimic frumuseţea. De fapt, îi conferea parcă un aer ciudat de autoritar şi deosebit de atrăgător. Azi, avea părul dat pe spate şi împletit, cozile formînd inele care îi cădeau în jos pe ceafă, prinse cu o fundă mare de tafta neagră la baza gîtului. Purta o beretă scoţiană ecosez, verde cu negru şi o eşarfă asortată pe care i le dăduse el de Crăciun; bereta era pusă pieziş, iar eşarfa lungă înfăşurată în jurul gîtului şi aruncată lejer peste umerii mantoului de lînă neagră. Mîinile, încleştate ca de obicei pe poşeta neagră, erau băgate în mănuşi de lînă, de culoarea sticlei verzi, pe care i le tricotase credincioasa Rosie. Tonurile de verde-închis ale eşarfei şi ale beretei îi veneau admirabil, scoţînd în evidenţă verdele ochilor ei spendizi şi paloarea de alabastru a tenului imaculat. Nu încăpea nici o îndoială. În aceste ultime luni de sarcină, Emma arăta extraordinar de sănătoasă şi de îngrijită, impecabil pusă la punct, ca întotdeauna.

Tramvaiul ieşi huruind din centrul oraşului, îndreptîndu-se spre Whingate Jonction, la Armley, un sat pitoresc cocoţat pe un deal, situat la aproximativ o jumătate de oră distanţă cu tranvaiul. Blackie stătea pierdut în contemplaţie, aşteptînd cu răbdare ca Emma să-şi schimbe dispoziţia şi rugîndu-se ca aceasta să se întîmple înainte de a ajunge la destinaţie. Ce fericit va fi cînd se va naşte copilul şi Emma o să poată merge la Fairley. Deşi îşi accepta sarcina într-un mod filozofic şi dînd dovadă de foarte puţină nelinişte, Blackie ştia că Emma îşi făcea excesiv de multe griji în legătură cu tatăl ei şi cu Frank. Insistase chiar ca el să se ocupe de expedierea acelor scrisori atît de importante către tatăl ei, bătîndu-l la cap să caute prieteni de-ai lui care s-ar fi putut să meargă la Londra. Era hotărîtă să păstreze în continuare aparenţele, pretinzînd că era în călătorie cu acea inexistentă doamnă John Smith, ceea ce putea explica uşor absenţa ei din Bradford. Cum avusese noroc, Blackie reuşise s-o mulţumească în noiembrie şi decembrie, cînd cîţiva dintre camarazii lui de la cîrciumă au plecat la oraş să găsească de lucru la docurile londoneze din East End.

Aceştia acceptaseră din toată inima să pună la poştă scrisorile Emmei către tatăl ei, fără să adreseze nici o întrebare jenantă. Totuşi, Blackie îi spusese Emmei:

- Tatăl tău se va mira de ce nu-i dai o adresă, să-ţi poată scrie şi el, remarcă el.

- Nu, nu-i adevărat, apreciase Emma tăios. În scrisoarea din noiembrie i-am spus că plec la Paris cu doamna mea, iar în scrisoarea din decembrie i-am spus că o însoţeam în Italia. Atîta vreme cît are veşti de la mine, altceva nu mai contează. Blackie se uită la ea, complet uluit de maşinaţiile din mintea ei.

- Se pare că te-ai gîndit la toate, spuse el sec. Emma nu catadicsi să răspundă la această remarcă şi conversaţia se încheie în acest punct.

Blackie o privi din nou pe furiş, se trase mai aproape şi o luă cu braţul de umeri, aşezîndu-se mai comod pe scaun lîngă ea.

- Sper că ai să găseşti de cuviinţă să te muţi la Armley, spuse el cu prudenţă, încordat, în aşteptarea unei reacţii puternice din partea ei, care, în mod surprinzător, nu venea. Emma stătea neclintită, privind ţintă, drept înainte. Încurajat, Blackie continuă: Ai să fii mai mulţumită locuind cu Laura Spencer. Crede-mă pe mine ce-ţi spun, codano. Acum, cînd mama ei, care era văduvă a murit, caută un locatar, pe cineva cu care să împartă cheltuielile casei. Şi ce casă frumoasă are. Mică, desigur, dar confortabilă şi bine aranjată. Răposatul de taică-său a fost maistru la tipografie, iar maică-sa era ţesătoare. Aveau ceva bani şi se descurcau binişor. Se vede după casă, mobilă şi toate celelalte, iar Laura o duce şi ea straşnic de bine. Se opri, cercetîndu-i faţa, şi continuă pe un ton vesel: Ai să te simţi cu adevărat bine acolo. Şi cum ţi-am mai spus deja, Laura îţi poate face rost de o slujbă la fabrica Thompson din Armley, unde lucrează şi ea. Nu ştiu de ce te încăpăţînezi atît, Emma.

Îşi răsuci capul pe neaşteptate şi se uită la el agitată, iar ochii verzi îi scăpărau:

- Fiindcă nu-mi place să-mi schimb locul! Tocmai am învăţat problemele de croitorie şi tu vrei acum să plec de la Kallinski şi să încep să lucrez la fabrică, să învăţ să ţes. N-are nici un rost, Blackie. Şi în afară de asta, îmi place la doamna Daniel. Este foarte drăguţă în ultima vreme şi m-am obişnuit într-adevăr cu bucătăria ei.

Blackie o dezaprobă, mormăind:

- Dar, Emma, vei avea o casă întreagă la dispoziţie, pe care s-o împarţi doar cu Laura. Şi nu numai atît, dar stă la numai zece minute distanţă de fabrica Thompson. La Leeds ai de mers dimineaţa trei sferturi de oră pe jos pînă la atelierul lui Kallinski şi tot atît de mult cînd te întorci seara acasă. Este enorm de mers pe jos, pe vremea asta aspră. Pînă şi familia Kallinski a înţeles cîtă dreptate am, iar David mi-a spus deunăzi că vor fi fericiţi să te primească înapoi, după ce se naşte copilul. Deci, ce-ai de pierdut? Eu cred că nimic. Oftă plictisit. Eşti o fată îndărătnică, Emma, iar eu nu-ţi vreau decît binele.

Emma îşi dădea seama de caracterul practic al propunerii lui, dar de astă dată era nehotărîtă:

- Nu ştiu zău...

Sesizîndu-i şovăiala, Blackie profită de ocazie şi spuse pe un ton ferm:

- Uite ce e, tot ce-ţi cer este să te gîndeşti la asta cu atenţie, să cîntăreşti toate variantele înainte de a lua decizia pripită de a nu te muta la Laura. Îi prinse mîna îndîrjită şi i-o strînse: Şi, te rog, fii drăguţă cu Laura. Mi-e prietenă bună şi n-aş vrea să te porţi grosolan sau cu nasul pe sus cu ea.

Emma se înroşi şi îl privi aspru.

- Grosolan! Nu mă port niciodată grosolan cu nimeni! Şi ştii foarte bine asta. Şi nici nu sînt cu nasul pe sus, Blackie O'Neill.

Îşi dădu seama prea tîrziu ce greşeală făcuse şi, sperînd s-o îndrepte, spuse cu cea mai suavă voce:

- Ştiu că nu vrei să fii cu nasul pe sus, Emma, draga mea. Uneori, ei bine, uneori, asta-i impresia pe care o laşi, că... hai să zicem îţi cam dai puţin aere.

- Crezi? zise ea mirîndu-se, încruntîndu-se şi muşcîndu-şi buza. Emma rămase uluită de această afirmaţie, fiindcă nu ştia că putea fi uneori îngrozitoare. Întotdeauna, felul ei distant de a fi venea din faptul că era foarte preocupată de problemele şi de nenumăratele ei planuri, şi din nimic altceva. Rămase tăcută, chibzuind la vorbele lui şi simţindu-se jignită.

Intuind că s-ar fi putut să se simtă ofensată, Blackie remarcă, blajin:

- O să-ţi placă de Laura. E o fată încîntătoare, zău că da. Şi ştiu că şi ea o să te placă, Emma. Da, crede-mă pe mine, codano.

- Nu sînt chiar aşa de sigură, avînd în vedere ceea ce toc-

mai mi-ai spus, se opuse Emma.

Blackie rîse puţin încurcat.

- Zău, hai să nu mai vorbim despre asta. Tot ceea ce trebuie să faci este să-ţi foloseşti puţin din farmecul extraordinar pe care îl ai din plin, şi totul va fi minunat. Îi strînse din nou mîna şi continuă: Armley este un locşor minunat şi foarte sigur. E frumos mai ales vara, cînd înfloresc pomii. Acolo este şi Parcul, unde cîntă fanfara în fiecare duminică; mai sînt şi alte alei şi străzi plăcute, pe unde te poţi plimba. În plus, spitalul St.Mary e aproape şi poţi să naşti copilul acolo, cînd va veni vremea. Şi mai există şi o mulţime de magazine, aşa că n-o să trebuiască să te duci pînă la Leeds, dacă ai nevoie de ceva. Păi, ce să zic, ai tot ce-ţi trebuie la Armley.

Emma îl privi cu băgare de seamă.

- Magazine, zise ea gînditoare. Dar credeam că Armley e un sătuc. Nu se poate să fie atît de multe magazine, Blackie.

- Oh, ba da, sînt, codano. Vezi tu, Armley este destul de întins, ca să zic aşa. E destul de mare, într-adevăr. Şi sînt o mulţime de case frumoase. Palate, ce mai tura-vura, unde trăiesc oameni bogaţi. Industriaşii şi alţii de felul ăsta. Există cîteva magazine bune pe Strada Mare, care fac comerţ pentru cei din lumea bună. Le-am văzut eu cînd m-am dus la Laura mai înainte. O să te poţi şi tu uita la ele, cînd mergi pe strada principală ca să ajungi la casa Laurei.

- Ce fel de magazine? insistă Emma, întorcîndu-şi privirea spre el, foarte interesată.

Conştient de faptul că îi captase toată atenţia şi observîndu-i atitudinea schimbată, Blackie vorbi cu însufleţire, sperînd s-o influenţeze mai mult.

- Păi, să mă gîndesc. Sînt băcănii, măcelării şi prăvălii de legume şi fructe, toate pe Strada Mare, împreună cu o măcelărie cu carne de porc, un magazin de băuturi şi o pescărie, lăptăria Keene, o drogherie şi un vînzător de ziare. Am remarcat, de asemenea, un magazin de textile, o galanterie, un magazin de pantofi şi un magazin de articole de lux pentru doamne. Este o stradă foarte animată, aproape cam ca Briggate, zău că da. Păi, eu zic că sînt magazine care vînd practic de toate, Emma.

Emma l-a ascultat cu atenţie, schimbîndu-şi rapid şi complet ideile preconcepute legate de mutatul la Laura Spencer.

- Hai, mai spune-mi despre sat, zise ea. De exemplu, cît de mare e? Cîţi oameni locuiesc acolo?

- Ah, Emma, iubito, acum m-ai prins. Trebuie să mărturisesc că nu ştiu exact ce mărime are sau cîţi oameni stau la Armley. Dar cred că numărul lor este destul de mare, din moment ce magazinele au un dever aşa crescut. Şi apoi, sînt şi cîteva biserici şi capele şi destule şcoli, aşa că eu cred că este multă lume prin împrejurimi. Da, e un loc prosper, pe cuvîntul meu. Laura mi-a spus că există şi o bibliotecă şi cluburi liberale, conservatoare şi muncitoreşti. Păi, la Armley există şi închisoare. O temniţă îngrozitoare, după cum arată. Blackie îi făcu cu ochiul. Şi sînt şi o grămadă de cîrciumi. Eu personal ştiu cel puţin şase.

Emma rîse pentru prima oară de cînd plecaseră.

- Se putea să nu ştii tu tocmai asta.

- Şi ce-i rău, mă rog, în faptul că unei haimanale tinere ca mine îi place din cînd în cînd cîte o halbă de bere amară sau o cinzeacă de whisky irlandez? întrebă Blackie bătăios, luîndu-şi un aer jignit. Apoi, o trase de mînă, atrăgîndu-i atenţia. Haide, codano! Am ajuns, vei vedea singură cum e la Armley.

Tramvaiul ajunsese la capăt, oprindu-se la jumătatea dealului. Blackie sări sprinten jos şi o ajută pe Emma să coboare.

- Cu grijă, iubito. E destul de rău pe jos. N-aş vrea să te văd alunecînd şi să-l deranjezi pe Tinker Bell, spuse el, apucînd-o bine de mîini.

- Tinker Bell?

- Da, Tinker Bell. Aşa-i zic eu copilului, în sinea mea, bineînţeles. Ştii de unde, de la Tinker Bell din Peter Pan. Nu-ţi place ce nume i-am dat fetiţei?

- Emma rîse.

- Ba da, Blakie. Dar de unde ştii că o să fie fată?

- Fiindcă aşa îmi spui tu tot timpul. Blackie îi prinse braţul sub al lui, îşi băgă mîinile în buzunarele de la mantoul cel nou bleumarin şi zise: Acolo e cartierul Towers, unde trăiesc bogătaşii. Se înclină, arătînd spre un drum străjuit de copaci. Iar Strada Mare e drept în faţa noastră. Acum ai grijă cum mergi, căci poţi aluneca.

- Da, Blackie. Se trase mai aproape de el, tremurînd. Vîntul din nord, care sufla de pe deal, era îngheţat şi înţepător. Emma privi în sus. Cerul era ca o boltă de gheaţă înălţată deasupra lor, de un alb glacial, soarele palid de iarnă de-abia se zărea, ca o monedă micuţă de argint, aruncată acolo sus la întîmplare, într-un colţ îndepărtat al

firmamentului nemărginit şi adînc. Acum, cînd tramvaiul se oprise domnea o linişte stranie, fiindcă nu se vedea nici o trăsură şi nici ţipenie de om, în această duminică rece şi mohorîtă.

- Acolo e Parcul Charley Cake, o informă Blackie, rotindu-şi capul spre parcela de pămînt în formă triunghiulară de pe cealaltă parte a drumului. Ai să ai un loc drăguţ aici unde să stai vara cu Tinker Bell şi să te uiţi la trecători.

- N-o să am nici un fel de timp să stau undeva cu nici un Tinker Bell, i-o întoarse Emma, deşi tonul cu care i-a răspuns a fost blînd. Îl privi, sceptică. Parcul Charley Cake! Ce nume mai e şi ăsta? Pun pariu că tu l-ai născocit.

- Zău, aşa, de ce trebuie întotdeauna să pui la îndoială ceea ce îţi spun: Am să-ţi zic Emma neîncrezătoarea, dacă nu te potoleşti, fetiţo. Oricum, să ştii că aşa se cheamă, pe cuvîntul meu. Laura mi-a spus că, acum cîţiva ani, un om, pe care îl chema Charley, făcea comerţ cu prăjituri acolo şi aşa şi-a...

- Căpătat numele, încheie Emma în locul lui, cu ochii plini de veselie. Te cred, Blackie. Nimeni n-ar fi putut inventa un astfel de nume.

Blackie zîmbi, arătîndu-şi dinţii, dar nu spuse nimic şi continuară să meargă în tăcere. Emma privea în jurul ei foarte interesată. Treceau acum pe lîngă un şir frumos de case orientate cu faţa spre Strada Mare. Îi aminteau de o scenă de basm. Bucăţi imense de zăpadă pufoasă, ca nişte plăcinte, se întindeau peste acoperişurile roşii, atîrnînd ameninţător la capete, iar din streşini picurau nenumăraţi ţurţuri, ca nişte acadele sclipitoare de zahăr în văzduhul străveziu. Ca prin farmec, zăpada şi gheaţa preschimbaseră micile locuinţe în nişte case fantastice de turtă dulce. Gardurile, porţile şi copacii negri şi desfrunziţi erau, de asemenea, poleiţi cu fulgi de zăpadă îngheţaţi, care Emmei i se păreau aidoma ornamentelor argintii de deasupra unei prăjituri minunate de Crăciun. Lămpi cu gaz şi lumini de foc sclipeau roşiatic prin ferestre şi rotocoale de fum ieşeau din coşuri, acestea fiind singurele semne de viaţă de pe Strada Mare. Casele păreau plăcute şi îmbietoare şi Emma îşi închipui în fiecare cîte o familie fericită; părinţi încălzindu-se fără nici o treabă în faţa flăcărilor jucăuşe, copii roşii în obraji la picioarele lor, mîncînd mere, portocale şi castane prăjite, toţi rîzînd şi bucurîndu-se de după-amiaza tihnită, înconjuraţi de dragoste. Se gîndi cu un dor teribil la tatăl ei

şi la Frank şi tînji din tot sufletul să stea şi ea cu ei în faţa focului, în căsuţa lor din Fairley.

- Ei bine, Emma, uite şi primele magazine, o anunţă Blackie, vocea lui răsunînd în tăcerea din jur. Se întind încolo, pe Strada Mare pînă la Drumul Lateral. Ia uită-te, codano, şi spune dacă te-am minţit?

Emma îi urmări direcţia privirii, cu ochii căscaţi de emoţie şi uitînd de tristeţea dinainte.

- Da, ai avut dreptate, se învoi ea. Trecură pe lîngă prăvălia de peşte, pe lîngă galanterie, farmacie şi magazinul cu articole de confecţii de lux pentru doamne şi Emma admise că era o zonă comercială într-adevăr frumoasă. Era enorm de intrigată şi îi încolţea în minte o idee. Va fi mai uşor să aibă un magazin aici. Chiriile sînt mai mici decît la Leeds, socoti ea logic. Poate că îmi pot deschide primul magazin la Armley, după ce se naşte copilul. Şi ar fi un început. Era atît de entuziasmată de această idee, încît, cînd ajunseră pe strada unde locuia Laura Spencer, avea deja magazinul şi îşi închipuia diversele mărfuri din el. Putea Blackie mult şi bine să-i zică Emma neîncrezătoarea, căci, în mod cert, Emma nu avea nici un fel de îndoială asupra unui singur lucru: reuşita ei finală. Primul ei magazin *va fi* la Armley şi ea o să se ocupe cu stăruinţă de clientela bogată. De aici puteau veni banii. Şi Blackie spusese asta.

Merseră pe strada unde se aflau case cu terase, toate îngrijite şi respectabile, cu uşi vopsite în verde, cu ferestre strălucitoare, grădini îngrijite şi porţi negre de fier. Exact înainte de a ajunge la casa Laurei Spencer, Emmei îi trecu prin minte un gînd. Se opri şi-l înhăţă pe Blackie de braţ.

- Ce i-ai spus Laurei despre mine? întrebă ea.

Blackie se uită ţintă la ea, uşor surprins.

- Păi, exact ce mi-ai zis să-i spun, răspunse el liniştit. Aceeaşi poveste pe care o spui tuturor, pînă la cel mai mic amănunt, *doamna* Harte, soţie de marinar, viitoare mamă, prietena dragă a lui Blackie O'Neill.

Emma zîmbi uşurată, încuviinţînd din cap şi porniră amîndoi pe aleea grădinii. Se întreba cum era Laura, dar, dintr-un anumit punct de vedere, lucrul acesta aproape că nu avea importanţă. Important era ca *ea* să-i facă o impresie bună Laurei. Emma îşi dădu seama că Blackie îi dezvăluise prea puţine lucruri despre prietena lui şi nu ştia la ce să se aştepte în timp ce stăteau pe treptele de la intrare. Categoric nu era pregătită să o vadă pe fata care le deschise uşa şi îi

salută atît de fermecător şi cu o vădită încîntare. Laura Spencer avea o faţă strălucitoare şi liniştită de madonă, în ochi o expresie plină de încredere, iar zîmbetul îi era atît de plăcut şi de drăgălaş, încît Emma înţelese imediat că se afla în faţa unei persoane total diferită de oricare fiinţă pe care o întîlnise vreodată.

Laura îi pofti în casă, criticînd vremea aspră de afară, căinîndu-i pentru drumul lung şi friguros pe care trebuiseră să-l facă, fiind sincer preocupată ca ei să se simtă la largul lor. Le luă mantourile, fularele şi bereta scoţiană a Emmei şi le atîrnă în cuierul de lîngă uşă, apoi îi trase în salon, mişcîndu-se cu graţie infinită, în timp ce îi îndruma spre scaunele grupate în jurul unui foc vioi.

Vorbind, Laura o luă pe Emma de mîini.

- Ce fericită sînt să te cunosc, Emma. Blackie mi-a spus atîtea lucruri minunate despre tine. Doamne Sfinte, ai mîinile reci! Stai jos aici, dragă, şi scoateţi frigul ăsta din oase.

Emma zise:

- Şi eu sînt bucuroasă să te cunosc, Laura. Fără să se arate nepoliticoasă inspectînd încăperea, Emma observă rapid tapetul discret cu dungi albastre şi albe, draperiile de catifea albastre de la ferestre, cele cîteva mobile din mahon, puţine la număr, dar lustruite bine cu ceară, cît şi aspectul atractiv al celorlalte ornamente. Camera era mică, dar cochetă şi nicidecum încărcată cu oribilul salon din faţă al doamnei Daniel. Predomina o senzaţie de armonie şi confort.

Laura se adresă amîndurora, scuzîndu-se:

- Îmi pare rău că nu m-am pregătit cum se cuvine pentru voi, dar a trebuit să vizitez o prietenă bolnavă şi am întîrziat mai mult decît mă aşteptam. Am ajuns doar cu puţin înaintea voastră. Oricum, ceaiul va fi gata imediat, ibricul fierbe deja.

Blackie spuse:

- E-n regulă, Laura. Nu te agita atît. Nu ne grăbim deloc, aşa că ai tot timpul, iubito. Rostise aceste cuvinte atît de blînd şi de domol, încît Emma îşi întoarse repede privirea spre Blackie, foarte interesată. Emma desluşi o diferenţă pronunţată în atitudinea lui, care era reţinută, iar pe faţa lui se citea o expresie de blîndeţe amestecată cu respect. Lucrul acesta n-a surprins-o pe Emma. Sesizase deja că manierele alese ale Laurei aveau puterea de a trezi tot ceea ce era mai bun în fiecare om.

- Vă rog, scuzaţi-mă cîteva clipe, continuă Laura, cu glasul ei plăcut, aşezînd restul serviciului de porţelan pe masă. Mai am de făcut cîte ceva la bucătărie.

Într-un murmur, Blackie şi Emma îşi arătară consimţămîntul, iar Blackie zise:

- Te deranjează dacă îmi aprind pîpa, Laura? Traversînd încăperea, la jumătatea drumului Laura întoarse capul, clătinîndu-l şi rîzînd din ochi.

- Nu, bineînţeles că nu. Te rog, simte-te ca acasă, şi tu la fel, Emma.

Din colţul ei privilegiat de lîngă cămin, Emma o putea vedea pe Laura în bucătărioara de lîngă salon. Era îmbrăcată cu o rochie de lînă bleu-pal, cu jupă largă, mîneci lungi şi un guler mare alb, cuminte şi, deşi rochia era puţin uzată şi cîrpită pe ici-pe colo, prin simplitatea croielii şi culorile de altădată, sporea impresia de puritate şi virtute pe care Laura o lăsa. Ce frumoasă e, se gîndi Emma, tulburată de fata aceasta înaltă şi mlădioasă, înconjurată parcă de o aură de spiritualitate.

Trăsăturile Laurei Spencer erau atît de clasic desenate, atît de fragile, iar osatura atît de fină, încît faţa ei părea uneori că păleşte. Existau oameni fără discernămînt care ar fi considerat-o banală şi ştearsă şi nu ar fi fost deloc de acord cu Emma.

Emma, în schimb, vedea delicateţea trăsăturilor ei, aidoma unui bibelou din porţelan de Dresda, sporindu-i atît de mult frumuseţea aleasă, reflexele aurii din părul ei de culoarea mierii, asemeni unor irizări sclipitoare, sensibilitatea şi înţelepciunea care îi umpleau ochii enormi, căprui, cu o luminozitate radioasă. Şi vedea în frumuseţea Laurei ceea ce era cu adevărat - o reflectare exterioară a purităţii. Emma nu se înşela în aprecierile ei. Laura Spencer avea, cu adevărat, ceva deosebit: foarte simplu, refuza să admită răul. De religie romano-catolică, era neclintită în credinţă despre care nu discuta niciodată şi nici n-o impunea prietenilor, fiind principalul resort al vieţii ei. Pentru Laura, Dumnezeu nu era nici nebulos şi nici îndepărtat, prezenţa lui era constantă, eternă şi nemuritoare.

Aşa cum stătea acolo în salonul confortabil, ascultînd vocea uşoară a Laurei, care răsuna din bucătărie, Emma nu-şi dădea seama pe deplin de toate aceste lucruri. Dar, într-un mod ciudat, graţia interioară a Laurei i se transmisese, ca

prin miracol, şi ei, şi trăia o senzaţie de pace atît de profundă, încît era uimită. Emma continua să o privească cu atenţie pe Laura, gîndindu-se: *Vreau să fie prietena mea. Vreau să mă placă. Vreau să stau în casa asta cu ea.*

- Eşti foarte cuminte, codano, zise Blackie. Cred că e ceva cam ciudat cu tine. De obicei, nu-ţi mai tace gura.

Emma tresări. O luase prin surprindere.

- Mă gîndeam, răspunse ea. Blackie zîmbi şi trase din pipă. Emma era captivată de Laura, exact aşa cum Blackie anticipase, şi lucrul acesta îl încînta.

- Te rog, Blackie, vrei să aduci ibricul în bucătărie? strigă Laura, ca să pun ceaiul la macerat.

- Sigur că da, frumoaso, exclamă el. Ridică ibricul de aramă aburind, de pe plita căminului, şi păşi prin cameră, un munte de om într-un spaţiu atît de mic.

- Pot să te ajut cu ceva? se interesă Emma, săritoare, ridicîndu-se şi ea.

Laura privi prin uşa bucătăriei.

- Nu, îţi mulţumesc, Emma. Acum totul e gata. În cîteva secunde apăru în salon, ducînd o tavă mare cu farfurii cu mîncare, iar Blackie venea în urmă cu ceainicul.

Aşezîndu-se, Emma se gîndi cît de frumos aranjase Laura masa.

- Ai gusturi artistice, Laura. Masa arată splendid, spuse Emma din proprie iniţiativă. Îi zîmbi Laurei, care părea încîntată de acest compliment oferit cu timiditate.

- Da, e un ospăţ regesc, spuse Blackie, uitîndu-se de asemenea la masă. Dar nu trebuia să pui atîtea şi să te osteneşti aşa, Laura. Ai destul de făcut cu treburile tale la biserică şi operele de binefacere.

N-a fost nici un deranj, Blackie. Ştii că îmi place să gătesc. Şi că mă bucur să am musafiri. Acum, haideţi. Serviţi-vă. Bănuiesc că vă e foame la amîndoi după drumul de la Leeds încoace. Cred că ţi-ai făcut poftă de mîncare, Blackie!

- Da, aşa-i, răspunse el, servindu-se cu un sandvici. O parte din exuberanţa naturală a lui Blackie ieşi la suprafaţă în timpul ceaiului, făcîndu-le pe fete să chicotească tot timpul la povestioarele lui, spuse aşa cum ştia el, cînd vroia să-i distreze pe alţii. Actorul din el nu putea fi redus la tăcere prea mult, şi deveni atît de exploziv, încît nici Emma şi nici Laura nu mai putură strecura o vorbă. Laura, totuşi, reacţiona rapid la unele din cele mai revoltătoare vorbe ale

lui, şi Emma îşi dădu seama că fata aceasta bună era înzestrată cu simţul umorului, în ciuda seriozităţii ei fireşti şi că felul ei blînd de a fi ascundea o putere de judecată riguroasă.

În ceea ce o privea, Laura Spencer era impresionată de Emma. Iniţial, a fost uluită de frumuseţea ei izbitoare, dar în timp ce pregătea ceaiul, Laura a studiat-o discret şi şi-a dat seama repede de felul de a fi plăcut, dar totuşi demn, al fetei mai tinere decît ea. Descoperise şi inteligenţa din ochii aceia verzi, care n-aveau pereche, şi rafinamentul chipului ei oval. Blackie îi spusese că Emma locuia într-o mansardă neconfortabilă şi că îşi petrecea ore întregi ducîndu-se şi venind pe jos de la muncă. Era îngrijorat de sănătatea ei. Şi nici nu era de mirare, se gîndi Laura. Are nevoie de puţin răsfăţ şi îngrijire într-o perioadă ca asta: însărcinată în luna a şaptea şi complet singură. Fu cuprinsă de un val de afecţiune faţă de Emma de parcă era sora ei.

Pe măsură ce serveau ceaiul, Blackie medita la cele două fete aşezate în stînga şi în dreapta lui la masă. Le iubea pe amîndouă, deşi în feluri diferite şi era mulţumit că se plăceau una pe cealaltă. Ştia el că aşa va fi, deşi, din punct de vedere fizic şi temperamental, erau exact opuse. Îi aruncă pe furiş o privire Laurei, care îşi ştergea gura delicată cu un şervet. Aşa era Laura, cu o fragilitate de porţelan, retrasă, spirituală şi atît de lipsită de egoism. Se uită cu coada ochiului la Emma. Pe lîngă drăgălăşenia blîndă a Laurei, frumuseţea Emmei era nemiloasă şi sălbatică; avea ceva înspăimîntător în ea, şi Blackie bănuise de mult că s-ar putea să ajungă neîndurătoare şi fără scrupule dacă va fi vreodată nevoie. Şi totuşi, în ciuda diferenţei dintre ele, aveau în comun cîteva trăsături - integritatea, curajul şi compasiunea. Poate că aceste calităţi le vor face să se împrietenească, se gîndi el. De asemenea, deşi Laura, la cei douăzeci şi unu de ani ai ei, nu era decît cu cîţiva ani mai mare decît Emma, Blackie era convins că va avea grijă de ea cu o afecţiune de mamă. La fel, simţea că prezenţa Emmei în casă, energică şi vioaie, va diminua sentimentul de singurătate pe care Laura îl avusese de cînd îi murise mama, cu patru luni în urmă. Aşa spera el.

Emma îi vorbea Laurei cu entuziasm despre afacerile de croitorie şi despre atelierul lui Kallinski, iar vocea ei însufleţită îi atrase atenţia. Blackie se întoarse s-o privească pe Emma. În strălucirea roşiatică a salonului, faţa ei

înflăcărată clocotea de viaţă. Ar putea orbi orice bărbat cu înfăţişarea ei, îşi zise el în sinea lui. Apoi se întrebă, aşa cum făcuse atît de des în ultima vreme, cine era persoana pe care o orbise cu şapte sau opt luni în urmă. Tot nu îndrăznise s-o întrebe cine era, cu adevărat, tatăl copilului ei. Îşi reprimă acest gînd tulburător, îndreptîndu-şi atenţia asupra lucrului esenţial din acel moment - cum să aducă vorba despre problema mutatului Emmei la Laura şi a angajării la fabrica Thompson. Aproape ca şi cînd i-ar fi ghicit gîndul, o auzi pe Laura spunînd:

- Din ceea ce povesteşti se vede că îţi place foarte mult comerţul cu confecţii, Emma. Şi, din cîte aud, ai învăţat repede croitoria. Sînt sigură că nu ţi-ar fi deloc greu să înveţi să ţeşi... Laura se opri, nevrînd să pară îndrăzneaţă sau insistentă.

- E greu să ţeşi? întrebă Emma, cu prudenţă.

- Nu , nu prea. Nu cînd i-ai priceput rostul şi ai înţeles procedeul. Nu cred că ţie o să ţi se pară greu, Emma. Pe cuvînt că nu.

Emma îi aruncă repede o privire lui Blackie, iar apoi se întoarse din nou spre Laura, spunîndu-i:

- Poţi să-mi găseşti o slujbă la fabrica lui Thompson? Eşti sigură că da?

- Da, sînt convinsă! exclamă Laura. Am vorbit cu maistrul acum cîteva zile şi mi-a spus că poţi să începi cînd vrei. La fabrică se caută fete noi pentru ucenicie. Ca începătoare, desigur, mergi direct la războiul de ţesut.

Emma reflectă o fracţiune de secundă şi se hotărî. Trecu direct la subiect.

- Ai vrea să stau cu tine aici, în casă, Laura? N-am să te deranjez deloc şi o să-mi plătesc partea mea. Nu-şi luă privirea atentă de la Laura.

Chipul angelic al Laurei se lumină de un zîmbet de încîntare, iar frumoşii ei ochi castanii se aprinseră.

- Desigur, Emma. Mi-ar plăcea să stai aici. Oricum, nu-mi mai pot permite să întreţin casa asta de una singură şi totodată mi-ar părea rău să renunţ la ea. Am trăit aici cea mai mare parte din viaţă. În afară de asta, tu ai fi o companie minunată pentru mine. Căutam pe cineva cu concepţii ca ale tale, o persoană plăcută ca tine. Se aplecă în faţă şi îi strînse mîna Emmei cu afecţiune, într-un fel anume, liniştitor. Şi, de asemenea, cred că şi tu te vei simţi mai bine aici, cu mine peste două luni, cînd vei naşte. Pot să am grijă de tine,

Emma. Şi ştiu că Blackie e de acord.

- Sigur că da, interveni Blackie, încîntat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

- Haide, lasă-mă să-ţi arăt restul casei şi camera pe care o vei avea, Emma, sugeră Laura. O luă înainte pe scările abrupte şi înguste. Laura deschise o uşă pe palier. Asta o să fie camera ta, Emma, anunţă ea cu un zîmbet luminos. Intră prima şi aprinse o lumînare de pe comodă.

- Măi, să fie, ia spune, nu-i drăguţă şi plăcută?! afirmă Blackie, rămas în pragul uşii. O împinse pe Emma înainte.

Emma privi în spate, spre el.

- Ba da, este, zise ea.

Ocupînd cea mai mare parte din spaţiu, se afla un pat de alamă, acoperit cu o cuvertură multicoloră. Pereţii erau albi şi exista pînă şi o bucată de preş pe podea, lîngă pat.

- Asta a fost camera părinţilor mei, spuse Laura. Şi apoi adăugă, destul de timid: M-am gîndit că o să-ţi placă, Emma. Avînd în vedere că e mare şi are un pat dublu, soţul tău ar putea sta aici cînd vine acasă în permisie. Emma deschise gura, dar şi-o închise la loc imediat, văzînd faţa lui Blackie.

Blackie zise:

- Aă..., păi, nu urmează să vină acasă pentru o bună bucată de vreme. O perioadă *foarte* lungă. E pe mare. Aşa că nu avem de ce să ne facem griji pentru asta! Se uită în jurul lui, întrebîndu-se cu disperare cum să schimbe subiectul şi continuă rapid, într-un potop de cuvinte: Ia uite, Emma, vezi spaţiul acela de acolo, de lîngă fereastră? Între garderobă şi lavabou? Ai putea să-ţi montezi acolo maşina de cusut şi să faci rochii pentru doamne, cum spuneai că voiai. Pe Laura n-ar deranja-o. Nu-i aşa, Laura, iubita mea? Spera că izbutise să evite o discuţie neplăcută despre afurisitul acela de bărbat imaginar al Emmei.

- Nu, absolut deloc. Nu o să mă deranjeze. Laura o privi pe Emma care inspecta camera, o cută încreţindu-i încă fruntea netedă. Laura se gîndi cu groază: Vai, Doamne! Nu-i place casa. Dar nevrînd s-o influenţeze în nici un fel, avu inspiraţia să zică: E puţin cam frig aici, sus. Ce-ar fi să coborîm? Poţi să-mi spui mai tîrziu, Emma. Nu trebuie să te hotărăşti acum.

Emma văzu licărirea de consternare de pe faţa Laurei şi o prinse de braţ.

- Îmi place camera! Zău că da. Aş vrea să locuiesc cu tine şi să împărţim cheltuielile. Adică, dacă îmi permiţi, Laura.

Porniră toţi trei împreună spre salon. Blackie aruncă nişte lemne pe foc, iar Laura îşi scoase caietul de cheltuieli ale casei. Veni lîngă Blackie şi Emma în faţa căminului.

- Chiria este patru şilingi pe săptămînă, aşa că jumătatea ta va fi doi şilingi, Emma. Apoi, mai e costul lemnelor şi al cărbunilor, iarna, şi al gazului pentru lămpi. Dacă ai putea împărţi şi asta cu mine, ţi-aş fi foarte recunoscătoare. Totul la un loc se va ridica aproximativ la cinci şilingi pe săptămînă, iarna. Dar va fi mai puţin vara.

- Cinci şilingi! exclamă Emma.

Laura o privi, căscînd ochii, o expresie de îngrijorare inundîndu-i ochii.

- Vai, Doamne. E prea mult? Poate că aş putea...

- Nu, nu e prea mult, o întrerupse Emma. Mă aşteptam să fie mai mult. Categoric, e foarte convenabil. Păi, eu dau trei şilingi pe săptămînă pentru mansarda de la doamna Daniel.

Laura se uită la Emma pieziş şi Blackie tună:

- Ţi-am zis eu tot timpul că afurisita asta de femeie te jupoaie de vie, şi nu vrei să mă asculţi! Ah, Emma! Ar fi trebuit să te muţi la Laura de acum cîteva săptămîni, aşa cum mă tot rugam de tine.

- Sst, Blackie. Nu te ambala aşa, spuse Laura delicat, dar ferm. Îi dădu Emmei caietul de socoteli. Poţi să te uiţi şi singură la cifre. Vreau să ştii cît costă fiecare lucru.

Emma nu vru să ia caietul, dar Laura o forţă. Aruncă o privire superficială pe el fiindcă ştia că fata asta nu ar încerca niciodată s-o stoarcă de bani. După o clipă, i-l dădu înapoi.

- Laura, te rog! N-am de ce să mă uit pe toate cifrele astea. Ştiu că eşti corectă. De fapt, poate că nici nu-mi iei îndeajuns. Nu vreau să fii în pierdere.

Laura spuse:

- Da, e de ajuns. Chiar aşa e. Puse la loc caietul de socoteli în sertarul de la bufet şi continuă: Ţi-a spus Blackie că nu te plătesc la fabrică în prima lună, cînd înveţi să ţeşi? Emma dădu din cap. Laura îşi drese glasul şi se uită cu atenţie la Emma, apoi zise: Ei bine, pentru această primă luni, nici tu nu trebuie să-mi dai mie bani.

- Nu, aşa ceva nu se poate. Nu ar fi corect, strigă Emma.

Laura era de neînduplecat.

- N-am să iau bani de la tine atîta vreme cît tu nu cîştigi, Emma. Fata mai mare văzu mîndria imensă care izbucnise pe faţa Emmei; înţelegînd că aceasta nu ar putea primi nici un

fel de pomană şi nevrînd s-o necăjească şi mai mult, remarcă încetişor: Nu-mi dai decît cei doi şilingi pentru chirie. E o cale de mijloc. Emma acceptă cu părere de rău, ca să n-o jignească pe Laura, deşi era hotărîtă să-i plătească în întregime cei cinci şilingi. O să-i scoată din economiile ei.

- Atunci, s-a făcut. Emma o să se mute duminica viitoare. O aduc eu însumi, zău că da! declară Blackie, preluînd comanda. Le zîmbi radios amîndurora. Aţi văzut, am avut dreptate. Ştiam eu că o să meargă şi că o să vă plăceţi.

Emma zîmbi, dar nu făcu nici un comentariu. Era fericită că luase hotărîrea de a se muta la Armley şi de a împărţi cu Laura casa. O senzaţie de pace, ciudată şi copleşitoare, o cuprinse şi se destinse pe scaun, simţindu-se dintr-o dată la largul ei şi încrezătoare în viitor, cum nu fusese de multă vreme. Totul avea să fie bine. Ştia asta acum. Emma nu era conştientă pe de-a-ntregul de lucrul acesta atunci, dar nu avea să uite niciodată prima ei întîlnire cu Laura Spencer. De-a lungul anilor, ajunse să-şi dea seama că Laura era singura persoană cu adevărat bună pe care o cunoscuse vreodată, şi o iubea profund.

În vinerea următoare, Emma îşi lua un trist rămas bun de la colegii ei de muncă din atelierul de croitorie, cărora le părea rău că pleacă, şi de la întreaga familie Kallinski, alături de care a luat cina de Sabat, la insistenţele Janessei. După masă, Janessa o luă pe Emma deoparte.

- Vreau să-mi promiţi că ai să-mi ceri ajutorul, dacă ai să ai nevoie de ceva în lunile următoare, zise ea. Armley nu-i chiar atît de departe şi pot ajunge acolo imediat.

- Oh, doamnă Kallinski, ce drăguţ din partea dumneavoastră. Vă mulţumesc. Vă promit că aşa am să fac.

A fost o despărţire plină de lacrimi şi doar David părea a nu fi speriat. Ştia că drumurile lor se vor încrucişa din nou. Intenţiona să aibă grijă să se întîmple aşa. Emma îi dădu adresa ei din Armley şi el îi smulse promisiunea de a scrie de îndată ce se va fi instalat. Pînă şi doamna Daniel avea lacrimi în ochi cînd Emma plecă şi o rugă, de asemenea, să ţină legătura cu ea.

Luni dimineaţa Laura a dus-o la fabrica Thompson. Din clipa în care a intrat acolo, Emma a urît locul acela într-atît, pe cît îi plăcuse micul atelier al lui Abraham Kallinski. Nu era nici un fel de camaraderie acolo. Nu se glumea şi nu se rîdea. Domnea o disciplină rigidă, iar supraveghetorii erau

aspri şi exigenţi, plimbîndu-se încolo şi încoace printre războaiele de ţesut. Emma detestă imediat duhoarea de lînă brută, nedegresată, şi o asurziră suveicile cu zdrăngănitul lor neîntrerupt; în a treia zi de muncă, îşi pierdu complet curajul, cînd văzu cum o suveică zbură desprinzîndu-se şi lovi o fată pe faţă, lăsîndu-i o cicatrice pe viaţă, un accident care nu era deloc neobişnuit.

Laura era o bună profesoară, răbdătoare şi explicită în sfaturile pe care i le dădea; cu toate acestea, Emmei i se păru dificil procesul de ţesere şi era îngrozită să nu-i apară vreun „laţ", ceea ce se întîmpla cînd vreo sută de fire sau mai multe se rupeau pe război. Îţi lua ore în şir să repari un „laţ". Acestea erau ore preţioase irosite degeaba şi ţesătoarea trebuia să lucreze nebuneşte pentru a recupera timpul pierdut. Dar Emma fu atentă şi nu i se întîmplă niciodată să-i apară vreun „laţ" pe toată perioada cît a lucrat la ţesătorie.

Cu felul ei sîrguincios de a fi, persevera, fiindcă era hotărîtă ca nimic să n-o biruie; ştia, de asemenea, că nu avea altă alternativă decît să arate că este o ţesătoare competentă ca să-şi poată cîştiga existenţa. Cu puterea ei de concentrare, cu mintea rapidă şi cu degetele ei dibace, într-o lună ajunse să stăpînească meseria de ţesătoare aşa cum Laura prezisese că se va întîmpla! Căpătă tot mai multă încredere în ea pe măsură ce îi creştea experienţa, dar tot nu-i plăcea să lucreze în acel mediu posomorît şi rigid controlat.

Ea şi Laura începeau la ora şase dimineaţa şi terminau la şase seara, zile nesfîrşite şi mohorîte pentru Emma. Pe măsură ce săptămînile se tîrau înainte, Emma se simţea tot mai greoaie din cauza copilului şi din ce în ce mai istovită şi mai sfîrşită. Spre groaza ei, i se umflau tot timpul gleznele de la statul în picioare ore în şir la războiul de ţesut şi adesea îi trecea prin minte că o să nască copilul acolo pe jos, în ţesătorie. Totuşi, Laura era o mare mîngîiere pentru Emma, care nu mai contenea să se minuneze de buna ei dispoziţie, tot întrebîndu-se ce s-ar fi făcut fără sprijinul puternic şi fără devotamentul ei.

Într-o marţi seara, spre sfîrşitul lui martie, Emma ştiu că avea să nască şi Laura o duse la spitalul St.Mary la Hill Top. După zece ore de munci, dădu naştere copilului exact cu o lună înainte de cea de-a şaptesprezecea ei aniversare. Spre bucuria Emmei, era fată.

31

EMMA stătea în faţa focului din salonul casei Laurei, privind posomorîtă în gol, chinuită de o problemă; o problemă de o prioritate absolută. Trăise cu ea în ultimele zile, din clipa în care se născuse copilul. Acum, ştia că trebuia s-o rezolve cît mai urgent. Emma avea multe imperative, dar, mai presus de toate, se situa preocuparea ei pentru copil. Era esenţial să ia imediat o hotărîre în legătură cu viitorul lui. Nu-şi putea permite nici o amînare.

Emma se înmfioră, dîndu-şi brusc seama că îi era frig la picioare şi că o cuprinsese o senzaţie de amorţeală în toate mădularele. Se puse în mişcare cu vioiciune, dar nu atît de iute ca de obicei, luă vătraiul şi îl împinse între lemnele din cămin, supărată, ca şi cum ar fi vrut să se scuture de neputinţă. Lemnele se împrăştiară şi trosniră, scăldînd camera în lumină, care se revărsa peste ordinea sclipitoare şi confortul plăcut al încăperii.

Lumina scînteie peste copilul întins la picioarele ei, în pătuţul improvizat, pe care Laura îl amenajase dintr-un sertar, căptuşindu-l cu pături groase şi perne de puf. Fetiţa era lungită pe o parte, cu puful de păr blond-argintiu sclipind la lumina focului, cu faţa rotunjoară şi trandafirie întoarsă spre Emma, cu mînuţa răsucită într-un pumn în miniatură lîngă buzele delicate. Dormea într-o pace desăvîrşită. Copilul acesta era al ei. *Parte din ea.* Cum ar putea vreodată renunţa la ea? Pe neaşteptate, o dorinţă crîncenă de a o proteja o năpădi pe Emma şi simţi cum acea putere de concentrare asupra ţelului de a reuşi, de a se ridica deasupra situaţiei ei materiale îi creşte înzecit. „N-am să îngădui să ţi se întîmple ceva!" şopti ea încetişor, dar cu vehemenţă, către fetiţa care dormea. „Nu! Şi ai să ai tot ceea ce banii pot aduce mai bun. Îţi făgăduiesc!"

Pentru cîteva momente, Emma continuă să-şi studieze fetiţa, care acum avea patru zile, apoi se întoarse din nou spre foc. *Pentru binele copilului ei nici un sacrificiu n-ar fi prea mare.* În cele din urmă, luă cămaşa de noapte din flanel pe care o lucra hotărîtă să nu mai zăbovească asupra viitorului. Începu să coasă. Pas cu pas. Zi cu zi. Încet. Încet. Construind, în timp ce mergi mai departe. Acesta este singurul mod de a reuşi.

În timp ce continua să facă acele cusături perfecte,

Emma se simţi învăluită de o descurajare totală, nefirească. Ştia că nu putea păstra copilul lîngă ea, chiar dacă dorea din tot sufletul.Trebuia să lucreze la ţesătorie să-şi cîştige existenţa şi nu găsea pe nimeni disponibil care să aibă grijă de copil în timpul zilei. Emma nu vroia să ia în considerare ideea unei adopţiuni sau a orfelinatului. Nu mai rămînea decît o singură soluţie. Nu era prea fericită la gîndul acestei alternative; totuşi, ajunsese să-şi dea seama, după cîteva nopţi nedormite, că nu avea de ales. Răsucea fără încetare în minte problema copilului, luptîndu-se cu avantajele şi dezavantajele planului pe care îl născocise, gînduri de tot felul trecîndu-i prin minte tot atît de repede cum înainta acul pe tivul cămăşii de noapte.

- Alo! Hei! E cineva acasă?

Tresărind, Emma îşi ridică privirea. Pe uşa care se deschisese, intra Blackie O'Neill. Afară era o zi răcoroasă de martie, iar vîntul îi ştfichiuise obrajii veşnic bronzaţi, colorîndu-i în cele mai roz nuanţe şi îi ciufulise părul, transformîndu-l într-o claie de bucle jucăuşe. Avea un aer dezinvolt şi nepăsător, iar Emmei i se păru că era foarte încîntat de el însuşi. Căra mai multe pachete.

- Blackie! Nu te aşteptam atît de curînd! exclamă Emma, surprinsă. Lăsă lucrul şi se ridică, netezindu-şi automat părul splendid.

Zîmbind cu gura pînă la urechi, Blackie puse pachetele pe masă. O trase pe Emma spre el şi o înconjură cu braţele lui uriaşe, strîngînd-o la piept cu putere şi cu vădită afecţiune.

- Păi, ce să mai zic, după naşterea asta, eşti imaginea întruchipată a sănătăţii şi frumuseţii! remarcă el, uitîndu-se la ea cu atenţie. Emma se sili să zîmbească, încercînd să-şi ascundă neliniştea, dar nu spuse nimic. Părînd că nu bagă de seamă starea ei abătută, Blackie continuă cu entuziasm:

- I-am adus cîteva cadouri fetiţei. Nişte fleacuri care s-ar putea să-ţi placă. Arătă spre masă.

- Oh, Blackie, eşti prea darnic! *Nu trebuie* să-ţi cheltuieşi toţi banii pe copil. Abia ai cumpărat eşarfa aceea săptămîna trecută.

- Pentru asta sînt făcuţi banii, cred eu. Să fie cheltuiţi. Îşi scoase mantoul, cu o mişcare din umeri şi se duse să-l atîrne în cuierul de lîngă uşă. Mie şi unchiului meu Pat ne merge mai bine ca oricînd. Am căpătat trei slujbe importante săptămîna asta şi va trebui să mai angajăm nişte oameni. Da,

succesul plutește în aer în familia O'Neill. Se întoarse și îi făcu Emmei cu ochiul. Oricum, ca să zic așa, ieri mi-a căzut o pleașcă. Am pariat pe calul cîștigător la cursele de la Doncaster. Așa să știi, iubito. Cîte o liră în fiecare direcție, douăzeci la unu, și am strîns o sumă bună. Așa că, azi-dimineață, mi-am zis: Blackie O'Neill, dacă tot ești doldora de bani săptămîna asta, și ai ceva gologani în plus în buzunar, trebuie să-ți împarți norocul cu Emma. Și m-am dus imediat la Briggate și am cumpărat cîte ceva pentru scumpetea de Tinker Bell.

- Mă bucur că ai cîștigat, Blackie. Dar n-ar fi mai bine să-ți pui banii deoparte ca să poți să-ți construiești casa aia nemaipomenită despre care tot vorbești? sugeră Emma, pragmatică.

Blackie se amuză. Ridică din umeri.

- O să am eu casa mea în stil georgian, într-o bună zi, Emma. Iar cei cîțiva șilingi pe care i-am cheltuit astăzi nu contează așa de mult. Se lăsă jos cu statura lui enormă și îngenunche pe podea, lîngă pătuț. Trase cu ochiul la copil. Nu-i așa, că-i tare scumpă! Netezi păturica pătuțului cu infinită grijă. Un îngeraș, zău așa! Fetița se mișcă și își deschise ochii, clipind cu genele ei lungi și argintii. Gînguri și dădu din picioare sub cuvertură. Lui Blackie i se aprinseră ochii.

- Uită-te iubito! Cred că l-a și recunoscut pe unchiul ei Blackie. Pe cinstea mea că da!.

- Așa se pare. Și e un copil dulce, Blackie, și tare bun. N-a plîns deloc de cînd am venit acasă de la maternitate. Emma privi acum spre masă. Îți mulțumesc pentru cadouri, Blackie.

- Ssst! vociferă Blackie, îndreptîndu-și spatele. Haide, Emma. Deschide-le. Începe cu ăsta. Îi înmînă cel mai mare pachet. Emma se așeză pe scaun și îl desfăcu. Vai, Blackie, ce drăguță e, exclamă ea, scoțînd o hăinuță roz tricotată, ornată cu panglici roz.

Blackie radia de fericire.

Uite aici bonețica și botoșeii care se asortează cu hăinuța, zise el, oferindu-i un alt pachet. Sper să-i vină bine toate. A trebuit să ghicesc mărimea, fiindcă nu sînt obișnuit să cumpăr lucruri pentru așa o gîgîlice. Se uită îngrijorat la Emma. Crezi că i se potrivesc?

- Perfect. *Absolut perfect*. Mulțumesc, Blackie.

- Desfă-l și pe ăsta. E ultimul, spuse el. Nu atît de practic

ca boneţica şi hăinuţa, cred. Dar, într-un fel, necesar. Ştii, Tinker Bell trebuie să aibă şi cîteva jucării, draga mea.

Nerăbdătoare, Emma rupse hîrtia şi scoase un miel alb şi miţos care purta frumos la gît o fundă mare, roz şi un clopoţel.

- Vai! Ce drăguţ! Şi ai cumpărat şi o sunătoare. Scutură inelul de os lustruit, care avea, de asemenea, agăţat un clopoţel, apoi puse amîndouă jucăriile în pătuţ, lîngă copil. Se ridică în picioare şi îl sărută pe Blackie. Îţi mulţumesc, Blackie. Eşti atît de bun cu noi! Emma era impresionată de solicitudinea lui şi de grija evidentă cu care alesese hăinuţele şi jucăriile.

- Ei, pentru puţin, dragostea mea, zise el şi privi în jurul lui. Dar pe unde o fi Laura?

- Este o vînzare cu preţ redus în scop de binefacere la biserica catolică în după-amiaza asta şi ea se ocupă de una dintre tarabe. Se va întoarce la timp pentru ceai. Rămîi şi tu, nu-i aşa? Noi aşa ne gîndeam.

- Sigur că da. Se instală pe scaunul din faţa Emmei şi căută în buzunar după ţigări. După ce aprinse una, zise: Şi cînd trebuie să te duci la ţesătorie, iubito?

O clipă, Emma nu-i răspunse, apoi îşi ridică fruntea încet.

- Cînd vreau eu. Maistrul i-a spus Laurei că pot să-mi iau liber toată săptămîna, după ieşirea din spital. Nu avem prea mult de lucru acum şi, oricum, pentru ţesătorie nu prea are importanţă, din moment ce sînt plătită la bucată. Nu trebuie să-mi dea salariu cînd nu lucrez.

- Stai acasă şi săptămîna viitoare? Aşa cred că ar trebui, remarcă Blackie, uitîndu-se mai bine la ea.

- Aşa zice şi Laura. Îşi face griji pentru sănătatea mea. Dar eu mă simt foarte bine. Zău că da, Blackie. M-aş putea duce la fabrică luni, dar ... vocea i se pierdu şi Emma privi la lucrul de mînă încheind gînditoare:... nu cred că o voi face, totuşi. Mai am treabă săptămîna viitoare. Îşi coborî ochii, nedînd alte explicaţii. Blackie nu vru să insiste cu alte întrebări, ştiind că ar enerva-o. Emma nu avea întotdeauna chef de confidenţe şi el învăţase că era mai bine să nu-i pună întrebări cînd nu trebuie.

După o clipă, ea zise:

- Deci, afacerile merg bine, aşa-i?

- Da, codano! Şi nu cred că ştiai, dar am început să desenez primele planuri pentru prima mea casă, pe care eu o

proiectez. Rîse ironic. Păi, de fapt, nu-i chiar o casă *întreagă*. ci doar o aripă, pe care o construim la o casă care există deja, pentru un client din Headingley. Proprietarului, un bogătaş în toată legea, aş putea adăuga, i-au plăcut ideile mele şi mi-a spus să merg înainte şi să fac planurile. Orele de desen tehnic de la seral încep să dea roade. Ai să vezi, draga mea.

- Ce minunat, Blackie.

Cuvintele fuseseră rostite oarecum apatic şi Blackie îi observă imediat faţa trasă şi vădita lipsă de interes. O studie cu atenţie şi-i văzu licărirea întunecată din ochii verzi şi expresia neînduplecată de pe buze. Nu, nu neînduplecată. Amărîtă, hotărî el. Se întrebă în sinea lui ce o frămînta, dar, din nou, se abţinu să-i pună vreo întrebare. În timp ce îşi continua expunerea despre aripa casei pe care trebuia să o proiecteze şi s-o clădească, Blackie o urmărea cu coada ochiului. În cele din urmă, nu se putu abţine să nu spună:

- De ce eşti aşa cătrănită, dragostea mea? Nu prea îţi stă în fire să fii aşa. Nu-i răspunse. Zău, Emma, eşti ca o curcă plouată. Ce te necăjeşte?

- Oh, nimic, zău... şovăi şi apoi îşi dădu drumul la gură, fără să vrea. Sînt puţin îngrijorată în legătură cu faptul că fetiţa nu e botezată.

Blackie rămase înlemnit. Se uita la ea cu ochii căscaţi, neînţelegînd şi îşi dădu capul pe spate, hohotind de rîs. Emma păru jignită, dar el nu se putu abţine.

- Îngrijorată de faptul că fetiţa nu e botezată! repetă el, încercînd să-şi înghită hohotul de rîs. Nu-mi pot crede urechilor, Emma. Ce importanţă are asta pentru tine? La urma urmei, nu mi-ai tot spus, tu de luni de zile, că eşti atee?

- Ba da, sînt! În privinţa *asta* nu m-am schimbat! ţipă Emma. Dar nu cred că e bine să n-o botez. Poate va crede în Dumnezeu cînd se va face mare şi atunci s-ar putea să-mi reproşeze, dacă află vreodată că n-a fost botezată.

Îşi dădu seama că era foarte serioasă şi, astfel, spuse:

- Păi de ce nu te duci la vicarul de la Biserica lui Hristos şi nu aranjezi...

- Vai, n-aş putea face aşa ceva, interveni Emma cu asprime, ţintuindu-l cu o privire rece. Vicarul ar cere certificatul ei de naştere, aşa cum se obişnuieşte şi ar vedea imediat că fetiţa e... e... nelegitimă, şi atunci nu ar fi de acord. În afară de asta, nu vreau ca el sau oricine altcineva să ştie ce probleme am.

- Zău aşa, Emma, dacă nu vrei să te duci la biserică, nu ştiu ce poţi face. Nu văd nici o soluţie. Nu o poţi boteza şi cu asta basta.

- Da, ştiu şi eu. Nu ţi-aş fi pomenit despre asta, dacă nu m-ai fi întrebat de ce sînt necăjită! Şi ai dreptate, nu se poate face nimic. Nu-mi rămîne decît să sper că fetiţa nu va fi supărată pe mine într-o bună zi.

Dacă se va supăra pe tine, va fi pentru că e nelegitimă şi nu pentru lipsa botezului, se gîndi Blackie. Dar zise:

- Eşti plină de contradicţii, codana mea. Dar uite ce e, Emma, dacă e atît de important pentru tine, de ce nu am duce copilul la o biserică în altă parte a oraşului Leeds? Una unde nu prea ar avea cine să te cunoască, şi s-o botezăm acolo. Atunci n-ar mai conta cine ar vedea certificatul de naştere.

- Nu! Nu! Nu vreau ca nimeni să afle că e nelegitimă, se răsti Emma.

Brusc, lui Blackie îi veni o idee. O idee minunată.

- Gata, ştiu! O să facem noi botezul nostru. Chiar acum, aici. Sări în picioare şi se duse hotărît la chiuveta din bucătărie. Apa de la Leeds Corporation este la fel de bună ca oricare alta pentru botez, zic eu, strigă el, vesel. Adu-mi un vas.

- Ce vrei să spui prin „facem noi botezul nostru"? Nu înţeleg. Îşi încruntă sprîncenele

- Dacă tot eşti aşa de îngrijorată de faptul că fetiţa nu e botezată, am s-o botez eu. *Acum*. Ad-o la chiuvetă. Haide, o îndemnă el, stînd în pragul uşii de la bucătărie.

O neîncredere totală i se întipări Emmei pe faţă.

- Tu! Dar se poate? Adică, e un botez de-adevăratelea?

- Bineînţeles că da. Fă ce-ţi spun, ordonă Blackie. În problema asta, pot face treaba la fel de bine ca un vicar sau un preot. Să ştii că, deşi sînt un catolic îndepărtat de la credinţă, tot mai cred în Dumnezeu. Nu mă duc eu la biserică, Emma, dar nu mi-am pierdut niciodată credinţa. Fii sigură de asta. Iar Dumnezeu trăieşte în fiecare din noi. Asta e convingerea mea sinceră. Îl simt în inimă, iar lucrul ăsta e cel mai important. Să-I simţim veşnic dragostea şi prezenţa în noi.

Deşi Emma era uluită, ştia că Blackie credea în fiecare vorbă pe care o spunea. El continuă cu o voce tandră:

- Nu cred ca El să se supere că preiau eu problema, în acest caz urgent. Şi El o va primi ca pe unul dintre copiii Lui

binecuvîntaţi, Emma. Crede-mă pe mine că aşa va fi. Propriul Lui fiu. Iisus, a zis: „Lăsaţi copiii să vină la mine, căci a lor este Impărăţia Cerului". Crede-mă, te rog, ceea ce contează este botezul şi spiritul de dragoste care îl animă, şi nu omul care oficiază sau locul unde se petrece. N-avem nevoie nici de biserică şi nici de cristelniţă, Emma.

- Te cred, Blackie. Vreau să botezi tu copilul.

- Aşa te vreau, Emma mea, zise Blackie. Acum, ia fetiţa şi ad-o aici. Blackie îşi vedea de treabă la chiuvetă, pregătind vasul cu apă călduţă, iar apoi dădu fuga la bufet şi trase un sertar, căutînd un prosop.

Emma ridică fetiţa din pătuţul improvizat şi o cuibări în braţe, mîngîindu-i feţişoara şi şoptindu-i drăgăstos. „Oh, fetiţa mea scumpă" exclamă Emma, extaziată de copil. Dintr-o dată, figura lui Edwin Fairley îi izbucni în faţa ochilor. Ce bine ar fi fost dacă Edwin nu s-ar fi arătat atît de crud. Dacă Edwin ar vedea copilul acum, l-ar iubi ca şi mine. Spre groaza ei, Emma descoperi că nu-i putea şterge faţa sau numele. Nu s-a gîndit la el de săptămîni întregi, iar atunci cînd a făcut-o a fost cu ură. Aproape că nici nu-şi adusese aminte de el cînd se născuse copilul. Gîndurile acestea neobişnuite, legate de Edwin Fairley, o absorbeau într-atît, încît îi deturnară atenţia şi îi diminuară vigilenţa.

Blackie striga din cealaltă parte a camerei:

- Şi cum o s-o cheme, atunci, pe Tinker Bell? Te-ai gîndit la un nume?

Emma era atît de preocupată, încît nu trebui să se gîndească de două ori. Numele lui Edwin îi stătea pe vîrful limbii şi spuse automat, fără să se gîndească:

- Edwina... În timp ce numele acesta îi ieşea de pe buze, Emma îngheţă lîngă chiuvetă, înspăimîntată de propria ei neglijenţă. Ce m-a făcut să spun acest nume? se miră ea, furioasă pe ea însăşi. Niciodată nu a avut intenţia să-i dea copilului numele lui Edwin. Cu săptămîni în urmă, se hotărîse să-i spună Laura. Emma simţi că i se scurge tot sîngele din vene.

Blackie rămase cu gura căscată, holbîndu-se la ea. Îşi dădea seama cît era de încordată, omoplaţii ieşindu-i prin mătasea bluzei albe pe care o purta. Repetă în gînd numele de Edwina şi apoi, fără să se gîndească mai mult, ştiu cine era tatăl copilului. Edwin Fairley. În mintea lui nu încăpea nici o îndoială asupra acestei chestiuni. Totul se potrivea perfect. De ce nu s-a gîndit înainte la Edwin? Era atît de lim-

pede. Şi luni de zile avusese suspiciuni în legătură cu povestea ei, convins că, atît de pretenţioasă, Emma nu s-ar fi putut încurca cu vreun bădăran din sat. Pe Blackie îl durea sufletul pentru Emma şi dorea din toată inima s-o consoleze. Dar se stăpîni. Deşi Emma stătea cu faţa întoarsă, Blackie era pe deplin conştient de stinghereala ei şi îşi dădu seama că o luase gura pe dinainte. Ştia sigur că nu a vrut niciodată să-i dea copilului numele de Edwina. De ce să-l fi pronunţat atît de ostentativ în faţa lui? Nu, cu prudenţa ei, Emma n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. A fost o greşeală pe care acum n-o mai putea îndrepta cu abilitatea ei obişnuită.

Aşa că Blackie adoptă un ton detaşat şi spuse, arătîndu-se vesel:

- Şi unde ai găsit tu un nume atît de distins, codano? Probabil că în vreuna din revistele alea ilustrate. Categoric, e într-adevăr ceva la modă, dar foarte potrivit pentru scumpetea de Tinker Bell. Îmi place. Zău că da.

Emma încuviinţă din cap, nesimţindu-se în stare să vorbească. Blackie se afera cu prosopul, înfăşurîndu-şi-l în jurul braţului, apoi încercă apa, fără să se grăbească, lăsîndu-i timp să-şi recapete stăpînirea de sine.

- Ei, păi sînt gata, spuse el, cu un zîmbet luminos. Ţine copilul în faţă, Emma... Da, aşa e bine. Bravo, codano.

Venindu-şi oarecum în fire, Emma spuse:

- Numele ei întreg va fi Ed... Edwina. Se poticni, bîlbîindu-se, apoi înghiţi şi continuă mai hotărîtă: Laura Shane...

- Shane! o întrerupse Blackie, vizibil surprins.

- Da, ca pe tine. Nu pot să-i pun Desmond sau Patrick, iar Blackie ar suna ciudat, nu crezi?

Blackie chicoti.

- Aşa-i! Aşa-i! Ce măgulit mă simt şi dă-a dreptul încîntat, Emma. Deci, hai să începem. Îşi muie degetele în vasul cu apă şi, cu un gest larg, făcu semnul crucii pe fruntea copilului.

- Stai puţin, exclamă Emma, făcînd ochii mari. Eu nu sînt romano-catolică şi nici fetiţa mea nu e. La anglicani, vicarul doar stropeşte cu apă. Nu face cruce. Trebuie să procedăm cum trebuie. Ia-o de la capăt, te rog.

Blackie îşi muşcă buzele, abţinîndu-se să nu zîmbească. Pentru o aşa-zisă atee, Emma era destul de ciudată.

- Sigur că da, înţeleg, Emma. Şterse cu prosopul urma crucii de pe fruntea copilului şi reîncepu. Îşi muie din nou

degetele mari şi bronzate în apă şi, ceremonios, stropi cu cîteva picături copilul, care se uita ţintă la el, fără să clipească.

- Te botez Edwina Laura Shane Harte. În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfîntului Duh. Blackie îşi făcu cruce, apoi se aplecă şi sărută copilul. Îi zîmbi Emmei şi o sărută şi pe ea.

- Gata, fătuco dragă. Copilul e botezat. Te simţi mai fericită acum?

- Da, Blackie. Mulţumesc. A fost frumos. Şi uită-te numai la ea. Zîmbeşte din nou şi nici măcar n-a plîns cînd ai stropit-o cu apă. O să am eu grijă să aibă o viaţă bună. Tot ce-i mai bun, Blackie. Îşi întoarse faţa spre el, iar privirea ei era solemnă. O să aibă cele mai frumoase haine şi o să fie o doamnă adevărată. O să am eu grijă de toate astea. Nimic nu mă va putea opri. Expresia serioasă se înmuie, preschimbîndu-se într-un zîmbet drăgălaş! Mă întreb cum o să arate cînd va fi mare, Blackie.Tu ce crezi?

Ca o Fairley, asta-i sigur, cugetă Blackie, uitîndu-se cu obiectivitate la copil. De altfel, se vedea deja, aşa mică cum era.

- O să fie adorabilă, Emma. Daa, crede-mă pe mine. Dar pune-o înapoi în pătuţ şi scoate sticla de porto a Laurei. Cred că am putea măcar să bem un pahar în sănătatea ei.

- Vai, Blackie, dar crezi că e bine? Laura s-ar putea supăra dacă intrăm în...

- Nu fi prostuţă, Emma, strigă Blackie, prăpădindu-se de rîs. N-o s-o deranjeze. Şi oricum, mă duc eu mai tîrziu la magazin şi mai iau o sticlă. Trebuie să închinăm paharul pentru Edwina. Aşa se obişnuieşte.

Emma dădu din cap, încuviinţînd, şi făcu aşa cum îi spusese Blackie. Ciocniră în sănătatea fetiţei, cu paharele micuţe în care Emma turnase vinul de Porto rubiniu.

- Să fie sănătoasă, bogată şi deşteaptă, îi ură Blackie, luînd o sorbitură, şi n-am să mai adaug şi frumoasă, fiindcă ştim că o să semene cu maică-sa!

Emma îi zîmbi cu mare duioşie şi se aşezară în faţa focului bînd vinul, cufundaţi fiecare în propriile gînduri. După un scurt timp, Emma zise:

- Nu-i putem spune Laurei despre botez. Nu ar fi de acord. Ar zice că nu se cade. De asemenea, s-ar mira de ce nu m-am dus la biserică.

Blackie dădu din cap şi se încruntă.

- Mda, cam ai dreptate aici. Şi totuşi, ce-ai să-i spui,

Emma? La urma urmei, ea nu ştie adevărul. O să i se pară ciudat dacă nu botezi copilul.

- Am să-i spun că o s-o fac la Ripon, zise Emma, dîndu-şi seama în timp ce vorbea că se hotărîse, în sfîrşit, în ceea ce privea viitorul imediat al fetiţei.

- Ripon? Şi de ce acolo? îi aruncă Blackie o privire curioasă.

Emma îl privi cu atenţie, îşi drese glasul şi spuse încet:

- Pentru că acolo mă voi duce săptămîna viitoare cu fetiţa. O duc la verişoara mea, Freda. Blackie părea înmărmurit şi Emma îi explică repede: O să stea acolo cu verişoara mea. Ştii că nu pot ţine copilul cu mine, dacă mă duc la lucru. Ai zis asta chiar tu, acum cîteva luni.

Blackie îşi îngustă privirea.

- Atunci, înseamnă că ai ţinut legătura cu verişoara ta? A fost de acord s-o ia pe Edwina?

- Nu, mi-a fost frică să-i scriu de teamă să nu mă refuze. Dar dacă ajung acolo cu fetiţa, ştiu că n-o să mă respingă, zise Emma, vorbind pe cel mai sigur ton din lume. Freda e o femeie cumsecade, Blackie, şi a fost foarte legată de mama, deşi e cu mult mai tînără. E mămoasă şi îi plac copiii. Are şi ea doi micuţi. Ştiu eu că n-o să mă refuze cînd o să vadă fetiţa. Şi o să-i plătesc ca să aibă grijă de Edwina.

Blackie oftă.

- Mda, înţeleg latura practică a lucrurilor, dar n-o să-ţi fie dor de copil, Emma?

- Oh, da, Blackie, o să-mi fie. Doamne, şi cît de mult! Dar imediat ce voi fi pe picioarele mele, o voi aduce pe Edwina înapoi să stea cu mine. Între timp, o să mă duc s-o văd, o dată sau de două ori pe lună.

Blackie clătină din cap, cu un aer de suferinţă, îl durea sufletul lui de celt la gîndul că Emma trebuia să fie despărţită de copilul ei. Dar spuse, vesel:

- Şi cînd ai de gînd să mergi la Ripon?

Emma îşi muşcă buza.

- O să duc copilul acolo săptămîna viitoare, înainte de a merge la slujbă. Joi. O să stau la Freda în noaptea aceea şi toată ziua de vineri, ca să fiu mai mult cu fetiţa. Văzu groaza de pe faţa lui şi ţipă: Trebuie s-o fac! N-am încotro! Era pe punctul de a plînge şi îi tremura vocea.

- Ştiu, Emma, ştiu. Nu te mai necăji, replică Blackie, cu simpatie. Se aplecă în faţă şi îi strînse uşor braţul. Este calea cea mai înţeleaptă în această situaţie.

- Măcăr o să fie cu cineva din familie şi o să respire aerul curat de la ţară, sublinie Emma cu fermitate, ca şi cînd ar fi vrut să se convingă pe ea însăşi, la fel ca şi pe Blackie, de înţelepciunea hotărîrii ei.

Blackie rosti:

- Şi tatăl tău? Verişoara ta n-o să-i spună de copil?

- Nu, nu-i va spune dacă o rog eu, se împotrivi ea, pe un ton sigur, sperînd că are dreptate. Ştie şi ea cum e tata şi o să mă protejeze de dragul mamei. Erau ca două surori. Emma îl privi drept în ochi şi continuă: Ei o să-i spun tot adevărul. Blackie, despre băiatul din sat care m-a părăsit şi a fugit la marină. Va trebui să-i spun.

- Mda, cam aşa zic şi eu, remarcă Blackie, convins acum că adevărul fusese uşor denaturat. Apoi îi veni în minte un alt gînd şi chibzui un minut, înainte de a spune:

- Emma, înainte ai pomenit despre certificatul de naştere. Va trebui să te duci să înregistrezi naşterea copilului la un grefier în Leeds pentru a obţine certificatul. Şi va trebui să dai numele tatălui. Aşa cere legea.

Emma se întunecă la faţă de supărare. Se gîndise şi ea la lucrul acesta şi o deranja destul de mult. Stătea nemişcată fără să răspundă.

- Îmi pot închipui la ce te gîndeşti, codano. Cînd grefierul o să te întrebe numele, ai să spui „tată necunoscut", aşa-i?

- Da, recunoscu ea încet.

- Da, ştiam eu. Ei bine, cred că ar trebui să mă treci *pe mine* ca tată, spuse el cu insistenţă.

Emma rămase ca trăsnită.

- Vai, Blackie, nu pot! nu vreau! De ce să ai tu responsabilitatea asta?

Privirea lui pătrunzătoare era neclintită.

- Vrei să dai numele tatălui adevărat, Emma? întrebă el, intenţionat.

- Nu! exclamă ea, scăpărîndu-i ochii.

- Păi atunci n-ar fi mai bine să pui numele *meu* în certificat? Îmi dau seama că actul o să demonstreze în continuare că e nelegitimă. Dar măcar un nume, aşa cum e el, o să sune mai bine decît „tată necunoscut". Mai gîndeşte-te la asta, fătuco dragă.

- Dar, Blackie...

Îşi ridică mîna, făcînd-o să tacă, şi pe faţa lui se citea o expresie dojenitoare.

- Iţi dai seama cît de des tot spui „dar, Blackie"? Niciodată nu eşti de acord cu mine. Am hotărît aşa, anunţă el cu o voce care interzicea orice alt comentariu. Şi am să vin cu tine la notar, să fiu sigur că faci cum ţi-am zis. Întinse mîna şi o mîngîie din nou pe braţ. Ai să vezi, Emma, ce bine o să fie. Şi sînt fericit să-mi asum responsabilitatea, cum zici tu, pentru Tinker Bell. Zîmbi pieziş. Vreau să zic Edwina Laura Shane. Fina mea scumpă, cum ar veni.

Emmei i se umplură ochii de lacrimi. Scotoci după batistă şi îşi suflă nasul, străduindu-se să-şi înăbuşe emoţia.

- Ce bun eşti, Blackie. Nici nu ştiu de ce faci atîtea pentru mine.

- Fiindcă ţin la tine, Emma, şi la micuţă. Cineva trebuie să fie cu ochii în patru pentru voi două, pe lumea asta, zic eu, remarcă el încetişor, afecţiunea reflectîndu-i-se în ochii negri şi strălucitori.

- S-ar putea să regreţi mai tîrziu. Adică să regreţi că ţi-ai înscris numele pe certificatul de naştere.

Blackie rise, negînd.

- Nu regret niciodată nimic din ceea ce fac, codano. Sînt de părere că e păcat să-ţi pierzi timpul cu regrete.

Un zîmbet scurt apăru pe buzele Emmei. Ştia că era zadarnic să încerce să-i schimbe părerea, o dată ce se hotărîse. Şi el era foarte încăpăţînat cînd vroia. Se uită ţintă la foc, gînditoare.

- Trebuie să ţin certificatul de naştere într-un loc sigur încuiat. Laura nu trebuie să-l vadă niciodată, zise ea. Vorbea atît de încet, încît vocea aproape nici nu i se auzea.

Blackie nu era sigur că auzise bine. Se aplecă în faţă şi întrebă?

- Ce ai zis?

Îl lăsă să se bucure de-o privire adîncă plină de subînţeles.

- Am spus că Laura nu trebuie să vadă niciodată certificatul de naştere. Din cauza numelui tău care va fi înscris acolo.

- Nu-mi pasă de asta, exclamă Blackie. Dar nu trebuie să-l vadă pentru simplul motiv că ar şti că eşti nemăritată şi că fetiţa e nelegitimă. Doar i-am spus Laurei că eşti căsătorită cu un marinar, pe care îl cheamă Winston Harte! I-am spus bietei fete o grămadă de minciuni. Uiţi toate astea, Emma. Oftă adînc. Asta-i necazul cu minciuna.

Emma roşi.

- Erau doar minciuni nevinovate. Le-am spus de dragul copilului şi tu ai fost tot timpul de acord cu mine, i-o întoarse ea încrîncenată.Şi apoi, să ştii că nu uit nimic. Nu mă gîndeam decît că trebuie să te feresc *pe tine*. Şi nu vreau s-o fac pe Laura să sufere, ceea ce s-ar întîmpla dacă ţi-ar vedea numele pe certificatul de naştere. Ar putea crede că tu eşti într-adevăr tatăl.

- Şi ce dacă? întrebă Blackie, şi mai uimit.

- Laura te iubeşte, Blackie.

- Mă iubeşte! Laura! Mă duci cu preşul, codano. Izbucni în rîs şi scutură din cap, nevenindu-i să creadă ce auzise. Pînă şi Iadul ar îngheţa înainte ca Laura să se uite la *mine* de două ori. Nu trebuie să-ţi amintesc că este o romano-catolică convinsă şi credincioasă şi că ştie că eu nu sînt dus la biserică. Zău aşa, Emma. Ce idee trăsnită! Să mă iubească, să fim serioşi! Pe toţi sfinţii, jur că ţi-ai pierdut minţile.

Emma îi aruncă o privire afectuoasă, dar plină de nerăbdare.

- Eşti cel mai mare prost, Blackie O'Neill. Nu vezi nici măcar ce-ţi sare în ochi. Sigur că te iubeşte. Foarte mult.

- Ţi-a spus ea asta? strigă el, privind-o ciudat.

- Nu, nu mi-a spus. Dar *ştiu eu* că da. Observîndu-i expresia plină de scepticism, Emma adăugă cu vehemenţă: Ştiu eu aşa, în adîncul meu, că te iubeşte.

Blackie nu s-a putut abţine să nu rîdă din nou.

- Ai o imaginaţie foarte bogată, Emma. Zău că da. Nu cred nici un pic, dar deloc.

Emma ridică din umeri, resemnată.

- Nici nu-i nevoie, dar e adevărat, reafirmă ea cu putere. Pot să-mi dau seama după felul cum te priveşte şi îţi vorbeşte uneori. Pun pariu că dacă i-ai propune, s-ar mărita cu tine.

Blackie era uluit. Pe faţă i se aşternu o expresie stranie, pe care Emma nu o putea descifra. Emma spuse grăbită:

- Nu care cumva să-i zici că ţi-am spus ceva. S-ar necăji, dacă şi-ar da seama că am vorbit despre ea în absenţa ei. Şi oricum, de fapt *nu mi-a zis* efectiv niciodată că te iubeşte. Este doar părerea mea.

Blackie tot nu răspundea. Emma se ridică şi se duse lîngă el. Îl atinse uşor pe umărul puternic şi el îşi ridică ochii spre ea, clipind dintr-o dată.

- Promite-mi că n-ai să-i spui Laurei, Blackie. *Te rog.*

- Promit că n-am să spun nimănui, zise el, mîngîind uşor mînuţa de pe umărul lui. Mulţumită la gîndul că Blackie se

va ţine de cuvînt, Emma dădu din cap şi se duse uşor spre bucătărie.

- Trebuie să mă apuc să pregătesc ceaiul îi strigă ea peste umăr.

- Da, fătuco drago, zise el şi mai aruncă un lemn pe foc. Blackie se instală confortabil în fotoliu şi îşi aprinse o ţigară, rîzînd pe înfundate din cînd în cînd, enorm de amuzat de cuvintele Emmei şi deloc convins de adevărul lor. Prostioare romantice şi copilăreşti din capul Emmei, se gîndi el şi trase adînc din ţigara Woodbine. Cu toate acestea, descoperi că Emma îl făcuse să se gîndească la ceva tulburător. Se tot învîrtea în jurul posibilităţii ca Laura să-l iubească o idee care nu-i trecuse niciodată prin minte înainte, atît de ameţitoare, încît se cutremură. Încetul cu încetul, multe dintre lucrurile pe care Laura le spusese sau le făcuse în ultimii cîţiva ani, îi veniră din nou în minte, foarte vii; lucruri pe care le considera fără însemnătate, dar care acum căpătau sens, în lumina celor spuse de Emma. Avea Emma dreptate cu presupunerile ei despre ataşamentul Laurei faţă de el? Pentru nimic în lume nu ştia cum să răspundă la această întrebare. Şi totuşi, pe Emma n-o păcălea nimeni. Era foarte perspicace şi de fapt se mirase adesea de intuiţia ei în legătură cu ceilalţi oameni. Năucit, se tot gîndea la Laura Spencer şi îşi dădu seama că îi era greu să măsoare profunzimea şi intensitatea propriilor lui sentimente faţă de ea. Oh, o iubea. Nu încăpea nici o îndoială. Era într-adevăr imposibil să nu o iubeşti pe fata asta blîndă şi bună la inimă. Dar cum o iubea? Era îndrăgostit oare de ea? Vroia să-i fie soţie şi mamă a copiilor lui? Vroia să-şi împartă restul vieţii şi patul cu ea? Era oare ea ţinta dorinţei şi pasiunii lui de bărbat? Clătină din cap, încurcat, incapabil să-şi delimiteze şi să-şi înţeleagă sentimentele adevărate faţă de Laura. Dar Emma? O iubea şi pe ea. Întotdeauna fusese convins că era vorba doar de un ataşament de frate; acum, se întreba dacă nu cumva se amăgise, fără să-şi dea seama. Îşi aduse aminte de seara aceea, la Răţoiul Jegos, cînd îi ceruse să se mărite cu el dintr-un sentiment de protecţie, şi totuşi, în acea seară văzuse că era o tînără deosebit de atrăgătoare. Blackie se simţea în mare încurcătură în sinea lui. Se putea oare, era oare posibil ca el s-o iubească de fapt pe Emma aşa cum un bărbat viril iubeşte o femeie, din toată inima şi din tot sufletul lui? Se chinuia să-şi analizeze cu obiectivitate, implicarea sentimentală faţă de amîndouă fetele, dar pînă la

urmă îşi dădu seama că era şi mai nedumerit şi mai zăpăcit decît înainte, într-o totală dilemă. Cum se poate oare ca un bărbat să iubească două femei în acelaşi timp? se întrebă el, tot mai iritat. Îşi trecu mîna prin păr, neglijent. Ei poftim, asta-i bună, Blackie O'Neill, îşi zise el în sinea lui. În timp ce se străduia să răspundă la aceste întrebări neliniştitoare pe care le ridicase conversaţia lui cu Emma, Blackie avea în ochii negri şi luminoşi o privire interiorizată şi meditativă. Dar răspunsurile îl ocoleau, într-un mod înnebunitor, şi această situaţie avea să continue la fel pentru o bună bucată de vreme.

32

ULIŢA PRINCIPALĂ din satul Fairley era pustie, fiind ora două după-amiaza, duminica. Era o zi răcoroasă de aprilie şi, firesc pentru această perioadă a anului, cerul era încărcat de nori cenuşii care se rostogoleau îngrămădindu-se de-a lungul crestei dealurilor negricioase şi implacabile, întinse spre orizontul fumuriu, într-o tăcere sinistră. Soarele spălăcit se retrăsese de cîteva ore, iar satul părea neprimitor, zidurile de piatră cenuşii şi vîrfurile acoperişurilor de ardezie topindu-se în peisajul semi-industrial respingător, ca o gravură ternă de tonuri uniforme, sub cerul metalic şi mohorît. Vîntul care sufla dinspre vîlceaua calcaroasă învecinată aducea miros de ploaie dinspre Marea Nordului, prevestind o aversă iminentă. Plouase deja cu găleata mai devreme, iar acoperişurile şi pietrele de pavaj aveau un luciu argintiu şi sticlos, foarte puternic în peisajul acesta lugubru.

Urcînd dealul abrupt, Emmei i se părea că satul era mai mic decît îl ştia ea, ciudat de micşorat, dar avea acum repere de comparaţie mai vaste şi îşi dădu seama că ochii i se obişnuiseră cu clădirile impunătoare din Leeds şi construcţiile frumoase din Armley. Înfăţişarea deprimantă a locurilor se atenua şi nu mai avea importanţă, fiindcă se simţea cuprinsă de fericire. Zîmbea în sinea ei. Abia aştepta să-i vadă pe tatăl ei şi pe Frank, şi această întîlnire, pe care o dorise atît de fierbinte îi ocupa gîndurile în întregime, aşa cum se întîmplase în ultimele zile. Ei nu ştiau că venea azi; nu le scrisese să-şi anunţe vizita apropiată, vrînd să le facă o surpriză plăcută. Pe chipul luminos i se citea din plin aşteptarea plină de nerăbdare. Frank trebuie că a mai cres-

cut în astea zece luni, se gîndea ea. Se întreba cum mai arată atît micuţul Frank, care avea acum treisprezece ani, cît şi tatăl ei. Înainte de a porni la drum în această dimineaţă, Emma dăduse mare atenţie înfăţişării ei, hotărîtă să arate cît mai bine. Lucrul acesta era motivat parţial de sentimentul ei de mîndrie, dar şi de dorinţa de a-i demonstra tatălui ei că îi mersese bine de una singură în lume. Purta rochia de mătase roşie şi mantoul de lînă neagră, care fuseseră ale Oliviei Wainright şi ghete negre noi, cu bumbi, pe care le cumpărase doar săptămîna trecută. Punga de cumpărături pe care o ducea conţinea cadouri alese cu grijă: şosete, o cămaşă şi o cravată pentru tăticul ei, plus tutunul lui de pipă preferat; şosete, o cămaşă şi rechizite pentru Frank, împreună cu o ediţie a romanului *David Copperfield*. Şi, deasupra acestor lucruri, pusese cu grijă un buchet de flori de primăvară, pentru mormîntul mamei ei. Intrase în economiile ei preţioase pentru a cumpăra toate astea, dar o făcuse cu bucurie şi cu dragoste; iar în poşeta neagră avea trei bancnote noi-nouţe de cîte o liră, pentru tatăl ei, să-l ajute la cheltuielile familiei.

Dealul era abrupt, dar Emma îl urca cu uşurinţă. Mergea cu paşi săltaţi şi hotărîţi, simţindu-se minunat de însufleţită. Fiind optimistă din fire, acum era neobişnuit de încrezătoare în viitor.

Copilul era instalat confortabil, la verişoara ei, Freda, în Ripon. Aşa cum prevăzuse vorbind cu Blackie, Freda s-a arătat mai mult decît dispusă s-o ia pe Edwina şi asta pentru cît timp vroia Emma. Iar dacă a fost cumva surprinsă de sosirea neaşteptată a Emmei la uşa ei sau şocată de povestea pe care aceasta i-o spusese, Freda, iubitoare şi miloasă, nu a lăsat să se vadă nimic din ceea ce simţea. A trecut uşor peste toate. Primirea ei a fost sinceră şi s-a agitat în jurul Emmei, comentînd extaziată despre cît era de drăguţă Edwina şi ce temperament docil avea. I-a promis să aibă grijă de copil, ca şi cum ar fi fost al ei, făgăduind solemn să păstreze secretul în legătură cu situaţia Emmei faţă de Jack Harte, cu care nu era în termeni buni şi de la care, i-a explicat ea, nu mai avea nici o veste de cînd murise Elizabeth, în 1904. Cînd a plecat din Ripon pentru a se întoarce la Armley, avea o stare de spirit mai calmă şi, deşi era întristată că trebuia să se despartă de copil, încrederea ei în Freda, care semăna atît de mult cu mama ei, a ajutat-o considerabil să-şi aline dorul. Ştia că Edwina se afla pe mîini bune şi că va fi îngrijită şi

iubită cu un devotament total.

Acum, trecînd pe lîngă Calul Bălan, la jumătatea dealului, Emma grăbi pasul, nevrînd să dea ochii cu vreunul din bărbaţii sau băieţii din sat, veşnicele haimanale care rămîneau în urmă gustînd o ultimă halbă şi nepărăsind niciodată cîrciuma înainte de ora două. S-ar putea ca vreunul din ei să-i iasă în cale din clipă în clipă, întorcîndu-se spre casă la dejunul întîrziat. Abia făcuse cîţiva paşi dincolo de cîrciumă, cînd auzi uşa deschizîndu-se şi zgomotul unor glasuri răguşite răsună în aerul rece, în timp ce cîţiva bărbaţi ieşiră clătinîndu-se pe stradă, vociferînd veseli din cauza cantităţilor enorme de bere pe care le băuseră. Emma o luă mai repede.

- Emma!

I se tăiară picioarele şi îi veni s-o ia la fugă, neavînd chef să se amestece într-o conversaţie sau să se expună întrebărilor curioase ale localnicilor. Mări pasul, fără să privească înapoi. Beţivi bădărani, se gîndi ea, dispreţuitoare.

- Emma! Pentru numele lui Dumnezeu, Eu sînt. Winston!

Se opri brusc, rotindu-se în loc, cu faţa luminată. Fratele ei mai mare, arătînd splendid în uniforma de marină, venea în goană după ea pe stradă, făcîndu-i semn cu pălăria albă de marinar, fără să se mai gîndească la tovarăşii lui. Aceştia se uitau cu gura căscată după Winston, aruncîndu-i ocheade Emmei, care stătea nemişcată pe deal. Winston urcă gîfîind pînă la ea. Îşi desfăcu braţele şi o strînse la piept, acoperindu-i faţa şi părul de sărutări. O năpădi un val cald de fericire şi se atîrnă strîns de el, simţind aceeaşi dragoste puternică şi sinceră faţă de el ca întotdeauna. Străpunsă parcă de un junghi puternic, îşi dădu seama ce dor i-a fost de el.

După ce stătură strîns îmbrăţişaţi cîteva secunde, se desprinseră unul de celălalt şi, automat, se priviră fix, cercetîndu-se şi întrebîndu-se din ochi. Privind în sus spre Winston, Emma îşi trase răsuflarea. Întotdeauna a fost frumos la faţă, dar mai mult ca o fată. Acum era extraordinar de chipeş. Se maturizase de cînd îl văzuse ultima oară. Ca şi înainte, pometii lui înalţi, fruntea lată, nasul drept, gura plină şi bărbia frumos conturată aveau aceleaşi trăsături frumoase, dar acum păreau, totuşi, mai puţin delicate. Faţa lui exprima putere şi trăda o bărbăţie enormă. Ochii lui mari de albăstrea, sub sprîncenele negre şi arcuite, cu gene negre,

groase şi răsucite, erau mai luminoşi decît îşi amintea ea şi de-a dreptul orbitori în lumina rece a Nordului. Vîntul sufla prin părul lui negru, iar dinţii, imaculat de albi, străluceau pe faţa lui proaspătă, în timp ce-i zîmbea. Crescuse şi se împlinise. Era practic la fel de înalt ca şi tatăl lor, cu umeri laţi şi numai fibră. Parcă-i prea frumos, se gîndi Emma. Femeile trebuie că-l adoră, dar bărbaţii sigur îl urăsc, fu concluzia ei, iar apoi se întrebă cîte fete oare îi căzuseră deja la picioare şi cîte inimi sfărîmate lăsase prin porturile pe unde trecuse. Pentru sexul opus era irezistibil, îşi dădu ea bine seama. Se minuna în sinea ei că exemplarul acesta nemaipomenit de bărbăţie era fratele ei; băieţelul acela slăbănog şi neastîmpărat, care o necăjise fără milă, o trăsese de păr, se certase şi se bătuse cu ea, dar care fusese la nevoie aliatul ei de nădejde şi pe care nu încetase niciodată să-l adore în taină.

Uitîndu-se la Emma, Winston se gîndea, la rîndul lui: S-a schimbat enorm. Are ceva foarte diferit. Este mai sigură pe ea, chiar mondenă. Pe cinstea mea, e o fată straşnic de frumoasă. Se corectă. Nu, Emma e acum femeie, numai bună de măritat. Îl năpădi un sentiment de posesiune plin de gelozie, atît de puternic şi de devastator, încît se cutremură de intensitatea acestor porniri. Cel mai minunat om de pe acest pămînt nu-i suficient de bun pentru sora mea. Şi îşi dădu seama în acea clipă că o adora cu adevărat. La drept vorbind, aceasta avea să fie problema majoră a vieţii lui. În ochii lui, nici o altă femeie nu se va putea măsura vreodată cu sora lui.

- Arăţi minunat, spuse Emma în cele din urmă, rupînd tăcerea, cu ochii plini de cea mai afectuoasă strălucire.

- La fel şi tu, surioară, spuse Winston. Te-ai făcut şi tu mare. Îi zîmbi cu dragoste şi mîndrie, şi surîsul îi îngheţă pe buze. Bucuria i se stinse, amintindu-şi cît de mult suferise bietul Frank după Emma, şi cît de mult mai suferea încă, şi o licărire de furie îi pătrunse în ochii aceia uluitori. O înşfăcă de braţ, cu brutalitate.

- Ei, Emma dragă, unde dracu' ai fost atîtea luni? Ne-am speriat de moarte! Cum ai putut s-o ştergi aşa?

Pe faţa Emmei se zărea un zîmbet ascuns.

- Aha, rîde ciob de oală spartă, ia spune?

Winston o privi, mînios.

- Eu sînt bărbat. E altceva. Dar tu n-aveai voie să fugi aşa. Era nevoie de tine acasă.

- Nu mai ţipa, Winston, zise Emma. Tăticu' ştie unde am fost. I-am scris cu regularitate şi i-am trimis bani.

Winston o studie de aproape şi se încruntă ameninţător.

- Da, dar n-ai pus niciodată adresa în scrisorile alea, ca să-ţi putem scrie şi noi. N-ai făcut bine, Emma.

- Tăticu' ştie că am fost plecată cu doamna aceea, doamna John Smith din Bradford. Te rog, Winston, nu mai fi aşa supărat şi dă-mi drumul. Mă doare.

- Iartă-mă, bîigui Winston şi îşi slăbi strînsoarea puternică. O luă de mînă. Haide, să nu mai stăm aici să ne dăm în spectacol. Văd deja vreo jumătate de duzină de perdele de dantelă răsucite. Aproape că o tîrî pînă la Top Fold.

- Cred că acum eşti pe un vapor, nu-i aşa, Winston? întrebă ea cu afecţiune, sperînd să-i risipească starea de nervi.

- Da, răspunse Winston laconic.

Fără să se sperie de tonul lui tăios, Emma persistă:

- Unde staţionaţi acum, Winston?

- Scapa Flow.

- Păi, să-mi dai adresa să-ţi pot scrie în fiecare săptămînă. Ai vrea?

- Dacă vrei tu.

- Da, eu vreau. Şi o să-ţi dau şi eu adresa mea. Ai să-mi răspunzi la scrisori, nu-i aşa, Winston?

- Da.

Emma oftă în sinea ei. Îl cunoştea totuşi destul de bine pentru a nu se lăsa descurajată de răspunsurile lui morocănoase. Era limpede că tonul evaziv din scrisorile ei, în legătură cu locul unde s-a aflat în ultimele luni, îl mai rodea încă. Spera ca tatăl ei să nu aibă aceeaşi atitudine ca el şi să nu-i poarte nici un fel de ranchiună. Spuse, acum, pe un ton vesel:

- Ce interesant trebuie că e la marină. Să vezi tot felul de locuri. Mă bucur aşa de mult că te-ai înrolat, Winston, zău că da. Păi, poţi vedea toată lumea, aşa cum ai visat tu dintotdeauna să faci, de cînd erai mic. Nu-i răspunse, dar Emma văzu că se mai îmblînzise la faţă şi insistă: E foarte pasionant, nu-i aşa?

Winston nu putu să mai rămînă supărat pe draga lui Emma pentru multă vreme. Bruscheţea faţă de ea era provocată de teama lui tot mai mare. Nu trebuia s-o supere inutil. Nu acum, cînd în cîteva minute avea să sufere un şoc teribil. Şi astfel, se prefăcu vesel, spunînd:

- Da, ai dreptate. E pasionant. Îmi place marina, Emma. Învăţ foarte multe. Nu numai despre viaţa pe mare, dar şi multe alte lucruri, probleme teoretice. E fascinant. Am de gînd să fac carieră în marină, Emma. Ultima afirmaţie îi făcu mare plăcere Emmei. Deschise gura, dar înainte să aibă timp de a comenta, Winston se repezi să continue: O să-ţi spun ceva ce n-am mai spus nimănui vreodată, Emma. La început, eram cam speriat.

Emma făcu ochii mari.

- Speriat, *tu* ? Nu te cred.

Winston se simţea uşurat că izbutise să-i distragă atenţia de la întrebările legate de familie. Îşi drese glasul:

- Ei bine, ba da, mărturisi el, cu un zîmbet strîmb pe buze. Prima dată m-am urcat pe vas noaptea. Era o noapte rece, întunecoasă, şi ploua, şi ne-au mutat de la Shotley Barracks, vizavi de Harwich, la Sheerness. Barca de la postul de pază a tras lîngă nava de linie şi, urcîndu-mă pe scara de bord la puntea superioară, am văzut strălucind în lumina slabă literele astea uriaşe, de alamă, pe cloison: „Cu frică de Dumnezeu, slujeşte-l pe Rege". Am avut o senzaţie ciudată în stomac. Eram copleşit, Emma, şi speriat. Cuvintele acelea aveau atîta înţeles şi erau aşa de solemne. Impresionant, efectiv. Am înţeles brusc ce însemnau marile tradiţii ale Marinei Britanice şi tot ceea ce semnificau. Onoare, curaj şi glorie moştenite de la bărbaţi ca Drake, Raleigh şi Nelson. Am priceput că eram în slujba Regelui meu şi a ţării. Am fost cuprins de mîndrie şi de un simţ al datoriei. În acea noapte, cred, am început să iau marina în serios. Nu mai era doar un mijloc de a evada din Fairley sau o glumă.

Emma era impresionată şi mişcată de cuvintele lui.

- Sînt mîndră de tine, Winston. Pariez că şi tăticu e.

Remarca aceasta îi şterse lui Winston zîmbetul de pe faţă.

- Grăbeşte-te, spuse el, mărind pasul.

Emma trebui să alerge ca să se ţină după el.

- Păi, nu-i aşa că şi tăticu' e? întrebă ea, veselă, neluîndu-i în seamă expresia sumbră şi zîmbind cu toată gura.

- Ştiu eu, mormăi Winston, ţinîndu-şi capul întors.

- I-ai spus toate astea? Despre vechile tradiţii din marină şi despre ceea ce-ai simţit tu? Ce mult i-ar plăcea, Winston. Crede-mă. Ştii că a fost şi el un bun soldat în Războiul Burilor, plin de patriotism.

Încercînd să ocolească orice discuţie despre tatăl lor,

Winston zise:

- Dar, ia mai spune-mi despre tine, Emma. Ce-ai mai făcut? Ceea ce văd eu, este că vorbeşti foarte elegant.

Amuzată, se uită la el cu coada ochiului şi spuse pe un ton glumeţ:

- La fel ca tine, Winston Harte. Crezi că eu sînt surdă?

- Nu, cum aş putea. Am fost foarte atent cu mine, Emma. Din toate punctele de vedere. Şi nu numai în ceea ce priveşte vorbirea corectă. Am să fiu avansat, anunţă el. Doar nu crezi că am de gînd să rămîn printre matrozi, ce zici? Urc în grad. Următorul pas voi fi marinar capabil, apoi marinar fruntaş. În cele din urmă, am de gînd să ajung subofiţer, poate chiar secund într-o bună zi.

- Nu şi amiral? îl tachină Emma.

- Îmi ştiu limitele, i-o întoarse el, dar cu voce blîndă. O luă de umeri protector, aşa cum făcea cînd erau copii. Emma îşi dădu seama imediat de dragostea lui tăcută. Zîmbi în sinea ei, gîndindu-se ce minunat era să fie din nou cu Winston, iar în cîteva clipe îl va strînge în braţe pe tatăl ei şi pe micuţul Frank, şi totul va fi ca înainte.

Mergeau grăbiţi, coborînd în tăcere, şi cînd ajunseră la poarta grădinii care duce la căsuţa lor, Emmei i se umplu inima de fericire şi se desprinse din îmbrăţişarea lui Winston, alergînd pe cărarea pietruită, împinsă înainte de emoţia ei tot mai mare. Nu văzu expresia de amărăciune care îi întunecă faţa lui Winston.

Cînd Emma intră, Frank stătea cu spatele la uşă, uitîndu-se la plita, de lîngă cămin.

- Ai întîrziat, Winston dragă. Mătuşa Lily o să plesnească de supărare, dacă află. Am încercat să-ţi ţin mîncarea caldă, dar acum arată cam ciudat. Ei, dar asta e, Winston. Băiatul mai mic se îndreptă de spate şi se răsuci în loc. Aproape scăpă din mîini farfuria, în clipa în care o văzu pe Emma. Îşi lăsă colţurile gurii în jos şi făcu ochii atît de mari, încît parcă îi umpleau feţişoara subţiratică ca nişte rezervoare lichide de lumină verde. Rămăsese cu gura căscată de uimire. Apoi trînti neatent farfuria pe masă, zgomotos, şi se năpusti prin cameră. Se aruncă în braţele larg deschise ale Emmei, cu atîta putere, încît aproape că o trînti la pămînt. Îl ţinu strîns la pieptul ei, mîngîindu-l pe păr. Băiatul începu să plîngă, suspinînd de parcă i se rupeă inima. Emma tresări, impresionată şi încercă să-l potolească.

- Frank, iubitule, nu mai plînge aşa. Sînt aici, teafără şi

nevătămată şi plină de cadouri pentru tine. Cadouri care or să-ţi placă, Frank.

Işi ridică spre ea faţa pistruiată şi udă şi spuse, fonfăit:

- Mi-a fost dor de tine, Emma. Nici nu ştii cît de mult. Credeam că n-ai să te mai întorci. Niciodată în viaţă.

- Nu fi prostuţ. Intotdeauna mă voi întoarce să te văd. Şi mie mi-a fost dor de tine, Frank. Haide acum, încetează cu plînsul şi lasă-mă să-mi scot haina.

Winston îşi aruncase şapca pe un scaun şi, fiind incapabil să se uite la Emma din cauza neliniştii pe care o resimţea, se zgîia dezgustat la mîncarea din farfurie. Aceasta se coagulase de mult, transformîndu-se într-un terci de budincă moale, de carne de vacă prăjită crocant, piure de cartofi şi varză de Bruxelles, toate plutind laolaltă într-o zeamă aproape uscată.

- Nu mi-e prea foame, bolborosi el cu voce joasă. Spre disperarea lui, Winston descoperi că îşi pierduse sîngele rece. Cum să-i spună? Nu-i mai venea în minte nici un cuvînt potrivit.

- Mătuşa Lily o să se supere foc dacă nu mănînci, îl avertiză Frank.

Emma îşi agăţă haina în spatele uşii şi se întoarse la cămin, cu punga de cumpărături. Puse florile în chiuvetă şi scoase cadourile pentru Frank, sperînd să-i aducă un zîmbet pe feţişoara lui lipsită de veselie.

- Astea sînt pentru tine, iubitule, spuse ea, cu un surîs luminos, iar apoi i se adresă fratelui mai mare: Imi pare rău, Winston. Ţie nu ţi-am adus nimic. Nu ştiam că eşti acasă, în permisie. Dar nu-i nimic, sînt sigură că asta o să-ţi prindă bine. În timp ce vorbea, îşi deschise poşeta şi scoase una dintre bancnotele noi de o liră. Poftim, Winston. Cumpără-ţi nişte ţigări şi o halbă, două.

Îi duse cadourile lui Frank, care le primi în tăcere. Apoi, ochii i se luminară.

- Îţi mulţumesc, Emma. Este exact ceea ce îmi trebuia. Era sincer încîntat.

Emma îşi vedea acum de treabă la bufet, scoţînd celelalte lucruri.

- Astea sînt pentru tăticu', spuse ea, pe un ton vesel şi degajat. Unde e? Se uită de la Winston la Frank, pe faţă citindu-i-se bucuria aşteptării.

Winston puse zornăind cuţitul şi furculiţa pe farfurie, iar Frank stătea în picioare privind în gol spre ea, cu cadourile

strînse la piept. Nici unul nu vorbea.

- Unde-i tăticu'? întrebă Emma. Tot nu-i răspundeau, iar Winston îşi coborî privirea, dar şi-o ridică repede din nou, prevenindu-l din ochi pe Frank, care se îngălbeni.

- Ce s-a întîmplat? De ce tăceţi amîndoi? Puse întrebarea pe un ton aspru, iar frica începea să i se prelingă prin vene. Nerăbdătoare, îl înhăţă pe Winston de braţ şi îşi apropie faţa de a lui, privindu-l în ochi.

- Unde e, Winston?

Winston îşi drese glasul nervos.

- E lîngă mămica, Emma.

Emma se simţi uşurată.

- A, vrei să spui că s-a dus la mormîntul ei. Ce rău îmi pare că n-am ajuns puţin mai devreme ca să pot să merg cu el. Ce-ar fi să dau fuga pînă acolo şi să-l ajung din urmă...

- Nu, Emma, nu se poate, strigă Winston, sărind în sus. O înconjură cu braţul şi o duse spre un scaun. Stai jos un minut, Emma.

Winston se aşeză şi el pe un scaun în faţa ei. Îi luă mîna şi o ţinu strîns.

- Nu m-ai înţeles, iubito, începu Winston cu vocea joasă, atît de stinsă, încît de-abia se mai auzea. N-am vrut să spun că tăticu' s-a dus la mormîntul mamei. Am vrut să spun că este acolo, cu ea. Îngropat lîngă ea, în cimitir.

Winston o urmărea cu atenţie, gata să vină lîngă ea dacă trebuia, plin de dorinţa de a-i îndepărta durerea. Dar Emma părea că nu înţelege.

- Tăticu' a murit, spuse Frank, cu francheţea lui copilărească obişnuită. Avea vocea îndurerată.

- A murit, şopti Emma, nevenindu-i să creadă. Nu se poate să fie mort. Nu e posibil. Aş fi ştiut dacă murea. Aş fi ştiut în sinea mea. În inima mea. Ştiu eu că da. Rostind aceste cuvinte, îşi dădu seama după expresia lor lugubră că era adevărat. Chipul Emmei se boţi de durere. Lacrimile îi ţîşniră în ochi şi se revărsară rostogolindu-i-se pe obraji în tăcere, căzîndu-i în stropi mici pe rochia de mătase roşie.

Lui Winston i se împăienjeniseră ochii şi plînse ca atunci cînd murise tatăl lui. Lacrimile erau acum pentru Emma. Fusese mult mai apropiată de tatăl lor decît el sau Frank. Îşi trecu mîna peste ochi cu hotărîre, decis să se ţină tare. Trebuia să încerce s-o consoleze, să-i aline suferinţa. Îngenunche la picioarele Emmei şi îi luă trupul în braţe. Ea se prăbuşi pe el, zguduită de hohote de plîns.

- Vai, Winston! Vai, Winston! N-am să-l mai văd niciodată. N-am să-l mai văd niciodată! se tînguia ea.

- Gata, gata, iubito, spuse Winston, mîngîind-o pe păr, murmurîndu-i cuvinte duioase şi strîngînd-o la piept, blînd şi tandru. După o bucată de vreme, suspinele ei se răriră şi încetul cu încetul încetară de tot.

Frank făcea ceaiul la chiuvetă, înghiţîndu-şi lacrimile. Trebuia să fie curajos, ca un băiat mare. Aşa îi spusese Winston. Dar cumplita durere a Emmei îl molipsise şi umerii i se zgîlţîiau de o suferinţă mută. Winston îşi dădu seama de nefericirea băiatului şi îi făcu semn lui Frank, întinzînd braţul. Frank veni repede în fugă şi îşi îngropă şi el capul la pieptul lui Winston, care îşi îmbrăţişa sora şi fratele, cu dragoste şi cu mare dăruire. Acum, el era capul familiei şi purta responsabilitatea amîndurora. Stătură toţi trei ghemuiţi împreună, suferind în tăcere, găsindu-şi mîngîierea în această apropiere, pînă ce, în cele din urmă, îşi plînseră toate lacrimile.

Bucătăria era plină de umbre care se unduiau liniştit, lumina amurgului de afară pătrunzînd sumbru prin geamurile de la ferestre, iar în vatră lemnele ardeau încet, cu flăcări care abia pîlpîiau. Nu se auzea nici un zgomot, în afară de fluieratul şuierător al ibricului pe plită, ticăitul tacticos al vechiului ceas şi răpăitul ploii de primăvară, care lovea ferestrele. Vocea lui Winston răsună parcă în gol în această tăcere jalnică.

- Acum n-am mai rămas decît noi trei. Trebuie să fim apropiaţi. Trebuie să fim o familie. Asta ar dori tăticu' şi mămica. Trebuie să avem grijă unul de altul. Emma, Frank, mă auziţi?

- Da, Winston, şopti Frank.

Înmărmurită şi îndurerată, Emma se trase în sus şi se şterse cu mîna pe faţă. Era albă de suferinţă. Avea ochii umflaţi şi roşii, gura îi tremura, dar îşi recăpătă cu fermitate stăpînirea de sine, zîmbindu-i anemic lui Winston. Dădu din cap în semn că îi înţelesese cuvintele. Nu putea vorbi.

- Frank, adu, te rog, ceaiul la masă, spuse Winston, ridicîndu-se obosit. Se aşează în scaunul din faţa Emmei şi îşi scoase o ţigară. Se uită la pachetul de ţigări Woodbine şi îşi aminti, cu o senzaţie nostalgică de tristeţe, cum se plîngea tatăl lui întotdeauna de capetele ţigărilor.

Emma se ridică în picioare. Se aşează cu faţa spre Winston.

- De ce nu mi-ai spus imediat, cînd te-am întîlnit afară, lîngă Calul Bălan? murmură ea.

- Dar cum aş fi putut, Emma? Acolo, în mijlocul străzii. Eram atît de uşurat să te văd, că nu mă puteam gîndi decît la cît eram de bucuros că eşti teafără şi sănătoasă. Am fost fericit pentru o fracţiune de secundă. Iar apoi mi s-a făcut frică. De aceea am tot sporovăit despre marină şi te-am zorit spre casă. Ştiam că or să te lase puterile. Şi vroiam să fii aici, în casa asta, cînd vei auzi vestea cea rea.

- Da, ai avut dreptate. Ai făcut cum era mai bine. Cînd a...a... Îşi apăsă batista pe faţă şi se strădui să-şi înăbuşe suspinele. Fusese copleşită de durere la moartea mamei ei, dar într-un anumit fel, căci se aşteptase la aşa ceva de luni de zile. Vestea morţii tatălui ei a fost atît de neaşteptată, încît se simţea distrusă, într-o stare cumplită de şoc.

- A murit la cinci zile după ce ai plecat, anul trecut, în august, spuse Winston trist, trăgînd din ţigară, pe chipul lui citindu-se deznădejdea.

Emma se făcu îngrozitor de galbenă la faţă, iar trăsăturile îi erau atît de rigide şi atît de încremenite, de parcă ar fi fost cioplite în piatră. Şi eu care n-am ştiut nimic, se gîndea ea. I-am scris în toate aceste luni. I-am scris minciuni teribile. Şi în tot acest timp, el era mort, îngropat în pămîntul rece. Îşi acoperi gura cu mîna, înăbuşindu-şi cu greu un hohot de plîns, suspinînd în tăcere.

În cele din urmă, Winston o linişti din nou şi Frank aduse ceaiul. Emma luă o ceaşcă. Mîna îi tremura atît de tare, încît trebui să pună ceaşca jos. Privea în gol şi în cele din urmă izbuti să întrebe:

- Cum a murit? Avea vocea stinsă. Se uită la Frank, apoi la Winston.

- A fost un accident, zise Winston. Eu eram la Scape Flow. Mătuşa Lily mi-a trimis o telegramă şi mi s-a dat voie să vin acasă în permisie, pentru motive familiale. Nu ştiam unde să te găsim, Emma. Ne tot gîndeam că ai să te întorci în cîteva zile. Speram degeaba. Dar...

Emma tăcea. Nu avea nici o scuză. O spaimă care îi făcea greaţă i se instală în stomac, vinovăţia amestecîndu-i-se cu durerea care era copleşitoare. După cîteva secunde, întrebă cu vocea tremurătoare:

- Ce fel de accident? Acum era hotărîtă să afle totul, oricît de sfîşietor ar fi fost. Se întoarse spre Frank, care se aşezase lîngă ea.

- Tu ai fost aici înainte ca Winston să sosească. Poţi să-mi explici? Ţi-ar fi prea greu, Frank? Prea dureros, iubitule?

- Nu, Emma. Pot să-ţi spun. Simţi un nod în gît. Winston a spus că trebuie să fiu curajos şi să accept loviturile grele ale vieţii, îngînă el cu voce serioasă, cum făcea uneori. Emma se simţi înduioşată. Era doar un băieţel şi încerca să fie atît de curajos.

- Eşti un băiat bun şi curajos, Frank. Spune-mi cum s-a întîmplat. Dar nu te grăbi. Îi strînse mîna, liniştindu-l.

- Păi, vezi tu, Emma, în sîmbăta în care ai plecat, eu şi tăticu' lucram la fabrică, după cum ştii. Pe scurt, a fost un incendiu şi tăticu' a avut arsuri. Pe spate, pe umeri şi pe picioare. Arsuri de gradul trei, după cum spune doctorul Mac. Şi a înghiţit o mulţime de fum.

Ascultîndu-l, pe Emma o treceau fiori de gheaţă. Se cutremură şi inima i se strînse, imaginîndu-şi durerea tatălui ei, suferinţa pe care, fără îndoială, o îndurase din cauza acestor răni chinuitoare. Încercă să se stăpînească, nevrînd să-l tulbure pe Frank care era gata să plîngă.

- Te simţi bine, Emma dragă? întrebă el, cu solicitudine.

- Da, Frank. Termină de povestit.

Vorbind cu gravitate, îi explică în amănunt rănile pe care tatăl lor le suferise, îngrijirea şi atenţia pe care le primise, preocuparea lui Adam Fairley, devotamentul doctorului Mac şi al soţici lui, cît şi al doctorilor de la spitalul din vale.

Cînd termină, Emma spuse, înecîndu-se de plîns:

- Ce îngrozitor a fost ca tata să moară aşa, cu asemenea dureri. Nici nu mă pot gîndi. Ce groaznic trebuie că a fost pentru el.

Frank o privi cu atenţie.

- Mătuşa Lily spunea că tăticu' nu mai vroia să trăiască. Vorbea pe un ton înăbuşit şi din faţa lui nu mai rămăseseră decît oasele şi pistruii, iar Emmei i se părea că arată ca un omuleţ bătrîn.

Se uita la el stupefiată, cu sprîncenele adunate.

- Cum de-a putut spune ceva atît de sinistru şi de cumplit despre tăticu' nostru?! Ce înţelegea ea prin asta, iubitule?

Frank îl privi pe Winston, care dădu din cap, încuviinţînd.

- Ne-am dus să-l vedem pe tata în fiecare zi, explică Frank. Tom Hardy ne lua în trăsura stăpînului. Tăticu' nu părea să se facă mai bine, Emma. Miercuri, după accident, cînd eram acolo, mătuşa Lily i-a spus: „Ascultă, Jack, nu

poţi continua aşa, băiete. Trebuie să faci un efort. Altfel ai să ajungi lîngă biata Elizabeth, în cimitir". Şi tăticu' s-a uitat ţintă la ea, atît de ciudat, cu o privire pierdută în ochi. Apoi a spus: „Ce mult aş vrea să fiu lîngă Elizabeth, Lily". Şi cînd am plecat, l-am sărutat şi mi-a zis: „La revedere Frankie. Să fii întotdeauna un băiat bun". Exact aşa. Pe acest ton final. Şi cînd l-a sărutat pe Winston — lui Frank îi zburară ochii spre fratele lui. Spune-i tu ce ţi-a spus, Winston.

Winston îşi trecu mîna prin păr.

- Tăticu' mi-a zis: „Ai grijă de cei mici, Winston. Rămîneţi uniţi. Şi cînd Emma se întoarce de la Bradford, spune-i că culeagă o crenguţă de iarbă-neagră pentru mine şi mămica ta, sus, la Acoperişul Lumii, şi s-o ţină tot timpul lîngă ea, să-şi aducă aminte". Şi apoi... Vocea lui Winston se frînse, amintindu-şi. Inspiră adînc şi continuă cu blîndeţe: Tăticu' a încercat să mă ia de mînă, Emma, dar mîinile lui erau complet arse şi bandajate, aşa că mi-am plecat faţa lîngă a lui şi m-a sărutat iar, spunîndu-mi: „Vă iubesc pe toţi, Winston. Dar cel mai mult o iubesc pe Elizabeth şi nu pot trăi fără ea". Am început să plîng, dar tăticu' zîmbea, cu o lumină atît de strălucitoare în ochi. Avea ochii la fel de însufleţiţi ca ai tăi, Emma, şi părea fericit. Fericit cu adevărat. A spus că nu trebuie să fiu trist, fiindcă el se ducea la mămica. Ca să fiu sincer, am crezut că delirează puţin. Atunci doctorul a intrat şi ne-a rugat să plecăm. Pe drumul de întoarcere la Fairley, mătuşa Lily a spus că tăticu' o să moară de inimă rea şi nu din cauza arsurilor. Că nu a încetat nici o clipă să o plîngă pe mămica. A murit în noaptea aceea, Emma. Liniştit, în somn. De parcă ar fi vrut să moară, aşa cum spunea mătuşa Lily.

Emma zise, gîtuită de un suspin:

- Dar a înţeles că nu mă întorsesem de la Bradford şi că de aceea nu eram acolo, Winston?

Fratele ei încuviinţă din cap.

- Da, Emma, şi nu era supărat. A spus că nu era nevoie să te vadă pentru că te avea în inimă pe veci.

Emma îşi închise ochii care o ardeau şi se rezemă de spătarul scaunului. Tatăl meu a avut nevoie de mine şi eu n-am fost acolo, se gîndea ea. Ce bine era dacă mai aşteptam cîteva zile. Era înspăimîntată să audă mai mult, dar nu se putea abţine să nu afle celelalte amănunte.

- Cred că a fost un incendiu cumplit. După cît se pare, n-ai păţit nimic, Frank, slavă Domnului. Au fost răniţi mulţi

oameni? Cine a mai murit?

- Nu, n-am fost rănit deloc, o liniști Frank. Cîțiva oameni au avut arsuri minore, care nu erau însă grave. Doar tăticu' a murit, Emma.

Emma îl privi perplexă.

- Dar dacă a fost un incendiu la fabrică, categoric...

- Incendiul nu a fost în clădirea fabricii. A fost în depozitul mare, o întrerupse Frank. Tăticu' traversa curtea și a zărit flăcările dezlănțuite. Dacă n-ar fi intrat în depozit, nu ar fi pățit nimic. Păi, conașul Edwin era în ziua aceea în curtea fabricii și se chinuia să deschidă ușa de la depozit. A intrat înăuntru. Tăticu' a intrat alergînd după el, prevenindu-l cît era de periculos. Un balot în flăcări cădea de pe rampă, lîngă conașul Edwin. Tăticu' s-a aruncat peste conașul Edwin, să-l protejeze. Balotul l-a lovit pe tata, care i-a salvat viața conașului Edwin, și asta cu un curaj lipsit de egoism, după cum spunea stăpînul.

Emma se făcu rece ca gheața.

- Tatăl meu i-a salvat viața lui Edwin Fairley! strigă ea cu atîta ferocitate, încît pînă și Winston tresări, uluit de tonul ei. A murit ca să salveze un Fairley! Tatăl meu s-a sacrificat pentru unul dintre *ei* ! Spunea ce avea în minte, plină de venin. Nu-mi vine să cred! țipă ea. Începu să rîdă isteric, toată amărăciunea din ea ieșind la iveală.

Frații ei se holbau la ea, nevenindu-le să creadă ce vedeau. Frank se făcu mic de frică și se trase de lîngă ea. Winston spuse:

- Bine Emma, dar oricine ar fi făcut la fel ...

- Oare?! se repezi ea, sărind de pe scaun. Stătea în picioare în mijlocul bucătăriei, furia aceasta vulcanică fiind ca o forță extraordinară în trupul ei subțiratic. Ar fi făcut așa ceva *stăpînul* Fairley? Sau *conașul* Gerald? Sau *conașul* Edwin? Din nou scuipă cuvintele cu o ură virulentă. Și-ar fi riscat ei viața pentru el? Niciodată. Niciodată, vă spun eu. Pentru nimic în lume. Vai, Doamne! Nu mai suport, urlă ea, tremurînd din tot corpul de o furie fulgerătoare.

- Calmează-te Emma, calmează-te. O să ți se facă rău. Asta este și nu se mai poate face nimic, zise Winston, zdruncinat de reacția ei violentă și temîndu-se pentru ea.

- Stăpînul s-a purtat atît de frumos, interveni Frank, încercînd și el s-o potolească. Îmi plătește salariul tatei. Primim o liră pe săptămînă. Și o să mi-l plătească pînă împlinesc cincisprezece ani...

- Nemaipomenit, ce să zic! se răţoi Emma sardonic, cu o privire ameninţătoare şi rea. Astă înseamnă patruzeci şi opt de lire pe an. Rîse caustic. Presupun că ţi le-a dat în ultimele zece luni. Şi o să ţi le mai plătească încă doi ani. Foarte frumos din partea lui, n-am ce zice! Tonul ei era muşcător. Afît valora viaţa tatălui meu pentru familia Fairley? Aproximativ o sută cincizeci de lire, cu cîţiva şilingi mai mult sau mai puţin. Ce glumă. Ce glumă sinistră! Îşi ţinu respiraţia, cu pieptul umflat. *Asta e tot ce valora el* ? mai întrebă ea o dată.

Winston îşi drese glasul şi spuse cu o voce foarte blîndă:

- Păi, face mai mult de atît. Stăpînul, vreau să zic. L-a mutat pe Frank în birourile fabricii şi îl pregăteşte să fie funcţionar. Şi în fiecare duminică, mătuşa Lily se duce la conac şi bucătăreasa îi dă un coş cu mîncare. Destul pentru toată săptămîna. Pentru ea şi pentru Frank. Ştii, mătuşa Lily s-a mutat aici, Emma, să aibă grijă de Frank. A renunţat la casa ei, cînd a murit tata. Acum s-a dus pînă la conac, Emma, să ia mîncarea. Asta e de mare ajutor.

- Un coş cu mîncare, repetă Emma sarcastic şi rîse răutăcios. Măi, măi, măi. Ce generos e stăpînul. Îşi roti brusc capul şi se încruntă la Frank: Mă mir că nu te îneci cu mîncarea asta, Frank dragă. Eu aşa aş păţi! Se răsuci pe călcîie şi păşi prin cameră, ţinînd capul sus. Frank şi Winston se uitară fix la spatele ei ţeapăn şi schimbară priviri îngrijorate. Îşi puse haina pe ea şi luă florile din chiuvetă. Se opri în cadrul uşii şi privi în jurul ei. Mă duc la cimitir, spuse ea, pe un ton oţelit. Şi apoi, o să mă duc la Acoperişul Lumii. Mă îndoiesc că e iarbă-neagră acolo, în această perioadă a anului, dar am să văd. Oricum, vreau să rămîn singură puţin. Mă întorc mai tîrziu şi o să mai stăm de vorbă. O să facem nişte planuri pentru viitorul lui Frank. Aş vrea, de asemenea, s-o văd şi pe mătuşa Lily.

- Vin cu tine, zise Winston. Amîndoi venim, nu-i aşa, Frank? Băiatul mai mic dădu din cap în semn de încuviinţare.

- Nu! exclamă Emma. V-am spus că vreau să fiu singură. Să mă gîndesc puţin.

Închise uşa binişor în urma ei, înainte ca ei să aibă timp să protesteze. Urcă încet pe Top Fold, tîrîndu-şi picioarele, cuprinsă de o senzaţie de sfîrşeală. Se îndrepta spre cimitirul micuţ de lîngă biserică, conştientă doar de suferinţa ei zdrobitoare. Se închise şi se întunecă la faţă, iar

în ochi avea o lumină rece, privind înainte neabătută. Şi apoi, ura ei totală faţă de familia Fairley, gata să se dezlănţuie, se înteţi din nou, punînd stăpînire pe ea, înlocuind suferinţa pe care o resimţea. Nu se va mai sfîrşi niciodată durerea pe care această familie i-o pricinuia? Avea să fie blestemată să-i suporte pînă la capătul vieţii? Blestemaţi să fie cei din familia Fairley. Cu toţii. Lua-i-ar naiba! Lua-i-ar naiba! Lua-i-ar naiba! Arde-i-ar focul iadului!

33

ŞI AŞA A ÎNCEPUT: cea mai asiduă dorinţă de a cîştiga bani care a existat vreodată, cel mai chinuitor şi nemilos program de lucru care a fost conceput vreodată, asumat de bună voie de o fată de şaptesprezece ani.

Ziua, Emma lucra la fabrică; noaptea, după o gustare uşoară mîncată la repezeală, se retrăgea în dormitorul ei din casa Laurei şi desena, croia şi cosea haine pentru o clientelă tot mai numeroasă, formată din femei din partea locului, cărora devotata de Laura le spusese despre măiestria Emmei în mînuirea acului şi despre preţurile rezonabile pe care le cerea.

Duminicile, Emma făcea plăcinte cu fructe, plăcinte cu slănină şi ouă, plăcinte cu carne şi tot felul de prăjituri fine şi patiserii; pregătea creme, jeleuri, creme de ouă şi şarlote, folosind reţetele Oliviei Wainright, satisfăcînd cererile vecinilor pentru petreceri şi ocazii speciale şi, în scurt timp, ale oamenilor bogaţi din împrejurimi.

Cînd nu era absorbită de eforturile ei culinare, pentru a-şi mări numărul clienţilor, făcea conserve de fructe şi legume, de ceapă murată, varză roşie şi nuci; făcea kech-up şi sosuri aromate şi gemuri, pe care le eticheta şi le data îngrijit cu scrisul ei meticulos, toate constituind provizii pe care le punea deoparte în cămara Laurei, pentru a fi vîndute mai tîrziu în magazinul ei. Emma trăia din salariul săptămînal pe care îl cîştiga ca ţesătoare la fabrică, şi fiecare bănuţ pe care îl obţinea din croitorie şi din comenzile de mîncare intra în „afacere", cum o numea ea, pentru a cumpăra tot ce-i trebuia pentru cusut şi gătit.

Lucrul acesta o îngrijora pe Laura, dar Emma îi atrăgea atenţia că „trebuie să cheltuieşti bani dacă vrei să faci bani" şi refuza s-o asculte cînd o avertiza că o să se „afunde pînă

peste cap". Totuşi, nu a trecut mult şi Emma a început să obţină un mic profit, spre marea ei satisfacţie şi spre enorma uşurare a Laurei.

Emma era tenace şi nemiloasă cu ea însăşi, adunînd, economisind şi muncind şapte zile şi şapte nopţi pe săptămînă. Acum nu mai avea vreme de pierdut. Primul ei ţel — cel dintîi magazin. Şi după aceea, mai multe magazine, pînă ce va avea o reţea de magazine, la fel cum Michael Marks avea o reţea de bazaruri „Penny". Dar ea va avea magazine elegante, care vor livra mărfuri pentru clientela bogată. De aici se puteau cîştiga bani cu adevărat, mari cantităţi de bani, dacă erai un detailist iscusit. Pentru a-şi face acest prim magazin, Emma avea nevoie de bani. Bani pentru chirie. Bani pentru instalaţii, dotări şi galantare. Bani pentru a cumpăra mărfuri. Trebuia să găsească soluţia pentru a obţine aceşti bani şi era hotărîtă ca nimic şi nimeni să n-o oprească. Emma nu se îndoia de succesul ei final. „Eşec" şi „înfrîngere" erau cuvinte complet şterse acum din vocabularul ei, căci încrederea ei în ea însăşi era absolută şi ştia, de asemenea, că avea o trăsătură esenţială şi deosebit de vitală - o enormă capacitate de muncă.

Timp de un an întreg, după ce a aflat de moartea tatălui ei, Emma nu şi-a luat niciodată liber, cu excepţia vizitelor la Edwina, o dată pe lună. Îi părea rău că nu avea timp să se ducă mai des la Ripon, aşa cum îi promisese Fredei, dar îşi alina cumplitele sentimente de vinovăţie şi de neliniştе amintindu-şi în sinea ei că muncea pentru viitorul Edwinei.

În toată această perioadă, Emma n-a făcut decît un singur drum la Fairley să-l vadă pe Frank, şi aceasta cînd Winston era din nou acasă în permisie. Hotărîseră, ea şi fratele ei mai mare, în acea sfîşietoare duminică de aprilie, ca Frank să rămînă la Fairley cu mătuşa lor Lily. Li se părea amîndurora că era soluţia cea mai bună. Va continua să lucreze în birourile fabricii, pînă va împlini cincisprezece ani. La această vîrstă, conveniseră ei, Frank era în stare să decidă singur dacă vroia să urmeze o carieră de scriitor. Dacă va dori acest lucru, Emma şi Winston vor găsi cumva o modalitate ca s-o facă; poate că lucrînd la Leeds, pe post de corector la unul din ziare, şi învăţînd astfel meseria de ziarist şi urmînd şcoala la seral; sau poate că vor avea destui bani amîndoi să-l trimită la şcoală.

- Frank e înzestrat cu inteligenţă, Winston. O inteligenţă extraordinară. Şi are aptitudine pentru scris. Este talentat,

efectiv. Şi e păcat să se irosească, declarase Emma. Indiferent cum, trebuie să-i oferim toate şansele. Winston încuviinţase din cap. Emma mai luase şi o altă hotărîre în acea după-amiază. Îl informase pe Winston, în termeni precişi, că trebuia să-i trimită în mod regulat lui Frank rechizite de scris.

- Chiar dacă trebuie să renunţi la cîteva halbe şi ţigări, îi ordonase ea. La rîndul ei, Emma se angaja să-i procure lui Frank un dicţionar bun şi alte cărţi, la alegerea ei. Trebuia să ia contact cu literatura, cu piesele lui Shakespeare, romanele lui Dickens, Trollope şi Thackeray, cu opere filozofice şi istorice. Victor Kallinski se pricepea foarte bine la cărţi şi o va ajuta să le aleagă pe cele mai potrivite. Şi Frank îşi primise însărcinările lui. Trebuia să studieze sîrguincios, citind în fiecare seară şi în tot timpul liber pentru a-şi continua instruirea de unul singur. Mătuşa Lily primise ordin să pună în practică acest program.

- Să nu te prind că tragi chiulul, Frank, avînd în vedere că Winston şi cu mine facem un efort special pentru tine, îl avertizase Emma pe un ton nespus de sever. Frank fusese cum nu se poate mai încîntat să-i accepte propunerea şi nu se arătase cîtuşi de puţin înspăimîntat de orarul strict pe care i-l fixase Emma. Abia aştepta să sosească primele cărţi şi ştia, de asemenea, că nu se va răzgîndi în ceea ce priveşte scrisul.

Emma le spusese lui Winston, Frank şi mătuşii Lily doar frînturi de adevăr, cînd le dăduse adresa ei de la Armley. Le explicase că îşi zicea *doamna* Harte şi că îşi inventase un soţ la marină, doar pentru a fi protejată împotriva tinerilor nepoftiţi şi plictisitori care ar fi putut altfel să-i facă curte. Winston zîmbise de acest şiretlic. Chiar o felicitase pentru simţul ei de autoconservare şi îi spusese că este practică. Emma nu a suflat o vorbă despre Edwina.

Ştiind că Winston făcea progrese în marină, că viitorul lui Frank era temporar stabilit, iar Edwina se afla pe mîini sigure la Ripon, Emma se simţea liberă să se lanseze în Planul ei cu P mare şi să se consacre în exclusivitate propriilor ei ambiţii. Era plină de energie şi puternic implicată în programul ei de lucru, care ar fi dat gata pe oricine altcineva. Uita de zilele care treceau, de ceea ce o înconjura şi de orice altceva ar fi putut să-i tulbure gîndurile de fată obişnuită.

Uneori i se întîmpla să uite şi de prietenii ei. La început,

Blackie crezuse că Emma nu o să fie în stare să reziste la această muncă grea şi, astfel, o prevenise liniştit pe Laura să nu se amestece. Dar, pe măsură ce lunile treceau şi Emma persevera trudind la nesfîrşit, amîndoi au fost cuprinşi de îngrijorare. David Kallinsky era atît de neliniştit, încît într-o seară l-a căutat pe Blackie la Răţoiul Jegos.

Încordat şi fără nici un preambul, David s-a lansat imediat în motivul vizitei lui.

- Pe mine Emma nu vrea să mă asculte, Blackie. Cînd am vorbit ultima oară cu ea, i-am sugerat că ar trebui să fie mai îngăduitoare cu ea însăşi, că ar trebui să nu lucreze decît în timpul săptămînii, ca toată lumea cu scaun la cap, şi să-şi ia liber la sfîrşit de săptămînă. I-am spus ceva legat de faptul că toate trebuie făcute cu moderaţie, şi ştii ce mi-a ripostat?

Blackie a clătinat din cap, la fel de îngrijorat ca şi David.

- N-am idee, băiete. Debitează tot felul de remarce ciudate în ultimele zile.

- Mi-a zis: „După părerea mea, moderaţia este o calitate teribil de supraevaluată, mai cu seamă cînd este aplicată muncii, David". Poţi să-ţi închipui aşa ceva?

- Mda, pot. Emma e încăpăţînată, David. Şi ceea ce-mi spui tu nu mă surprinde. Am încercat şi eu de curînd să stau de vorbă cu ea, dar fără succes. Nu vrea să asculte de nimeni, a bombănit Blackie.

- Mai încearcă să stai de vorbă cu ea, Blackie. *Te rog*, l-a implorat David. Convinge-o să-şi ia liber duminica asta. Am să vin şi eu la Armley şi o să mergem să ne plimbăm în parc şi să ascultăm muzică. Blackie, promite-mi că ai *să încerci*.

- Pe cuvîntul meu că aşa am să fac, David! Am să fiu foarte categoric cu ea. O să-i spun că ne îngrijorează pe toţi. Cred că asta o s-o convingă, zău. Am s-o aduc pe Emma în parc, împreună cu Laura, chiar dacă va trebui s-o înşfac de ceafă şi s-o tîrăsc pînă acolo!

În duminica respectivă, fiind o după-amiază splendidă şi însorită de iulie, David Kallinski mergea pe Drumul Stanningley spre intrarea de la Parcul din Armley. Purta cel mai bun costum al lui şi o cămaşă sclipitor de albă, care contrasta cu cravata închisă, de culoarea vinului, înnodată frumos deasupra vestei şi prinsă cu un ac cu perlă artificială. Hainele îngrijit călcate şi ghetele negre, lustruite fără cusur, îi dădea un aer ferchez ireproşabil. Părul negru şi des îi strălucea ca tăciunele, iar faţa chipeşă, proaspăt bărbierită şi mirosind discret a esenţă de laur, îi vibra de plăcere la

gîndul de a o vedea pe Emma.

Intră în parc printre porţile frumoase de fier, deasupra cărora se aflau armoariile oraşului, şi o luă la plimbare pe aleea principală, o şosea lată care ducea spre o fîntînă mare, construită în stil clasic. Rămase în picioare, degajat, cu mîinile în buzunare, urmărind jeturile înalte de apă care ţîşneau sus, în văzduh şi cădeau în cascadă înapoi, în fîntînă, sclipind ca sute de şiraguri de mici diamante în care se reflecta lumina soarelui. Fascinat de construcţia complicată a fîntînii, se apropie şi citi inscripţia:

Ridicată de WILLIAM GOTT *din Casa* ARMLEY
la comemorarea celui de-al şaizecilea an
al Domniei Majestăţii Sale Regina VICTORIA
1837-1897

Membrii familiei Gott erau proprietari de ţesătorii, foarte bogaţi şi dăruiseră multe statui oraşului Leeds. Atunci cînd îşi va putea permite, se hotărî David, va face mai degrabă donaţii filantropice care să-i ajute pe oameni, în loc să construiască statui şi fîntîni care, deşi frumoase, erau total nefolositoare.

Plecă mai departe, traversînd grădinile splendid aranjate, amenajate în stil italian şi flancate de alei plantate cu tei tineri, ulmi şi plopi, foarte umbroşi în această zi dogoritoare. Grădinile străluceau în culori fantastice. Straturile stilizate de flori erau scăldate de bogăţia de roşu şi roz a muşcatelor vesele, de violetul închis şi galbenul strălucitor al panseluţelor cu petale catifelate, de albul, rozul şi movul degeţelelor înalte şi graţioase. Felurite nuanţe de verde, luxuriante şi îmbietoare, se unduiau în depărtare, luminate de petice de limba-peştelui, roz şi albe, cu năsturei veseli sărind ca focul de-a lungul nuanţelor reci de albastru ale stînjeneilor. La marginea grădinilor se aflau tot felul de tufişuri şi copaci, fiindcă Parcul din Armley conţinea mai multe specimene decît oricare alt parc din Leeds; copaci feluriţi îşi întindeau ramurile întunecoase şi lucioase spre tufişuri cu flori ca merele, în timp ce fagi roşcaţi, cu frunzele tremurînd sclipitoare în adierea caldă, se înălţau maiestuos deasupra unor imitaţii de portocali înfloriţi, împodobiţi cu ghirlande de rozuri palide trandafirii. Alei cu stînci artificiale şi parcele întinse, cu iarbă moale ca satinul, de culoarea smaraldului, erau încercuite de alte tufişuri şi copaci, iar de-a lungul potecilor pavate cu dale şi acoperite cu pietriş se întindeau liziere plantate cu o

sumedenie de flori strălucitoare.

Pe aceste poteci se plimbau dădace în uniforme scrobite, împingînd cărucioare; perechi de îndrăgostiţi; doamne frumos îmbrăcate, însoţite de bărbaţi în costume elegante. David se amestecă printre ei, gîndindu-se la scena idilică din această zi splendidă. Era bucuros că trăia şi că avea viitorul în faţă, cu atîtea lucruri de văzut şi de făcut, cu atît de mult de realizat. Reuşita îi făcea parcă semn cu mîna, chemîndu-l, David fiind convins, ca şi Emma, că afacerile lui vor prospera.

Şi de ce nu? Trăia în anul 1907, cînd domnia Regelui Edward era la apogeu, iar reputaţia de care se bucura în rîndul poporului rămăsese intactă; un an cînd societatea flirta, dansa, vîna, naviga şi rîdea, dînd uitării domnia apusă şi plină de milostivenie a Regelui Bertie; un an cînd aristocraţia îşi făcea un zeu din plăcere, negîndindu-se deloc la tristele realităţi ale vieţii sau la război, căci prăpădul din Africa era dat uitării, iar pacea în Europa - asigurată.

Pe scurt 1907 era un an cînd clasele conducătoare îşi trăiau din plin viaţa lipsită de griji, neluînd în seamă lumea cu chipul împietrit de dincolo de tărîmurile glorioâsei şi invincibilei lor Anglii. Şi fiecare englez, inclusiv David Kallinski, se legăna în iluzia unei false securităţi, datorită exemplului lor exuberant. Anii care urmau erau plini de promisiuni. Schimbarea plutea în aer. Lucrurile nu puteau decît să se amelioreze. Pentru toţi, viitorul era luminat de speranţă.

Prin urmare, David mergea în pas vioi, îndreptîndu-se spre pavilionul pentru orchestră. Această construcţie, asemănătoare cu o pagodă, un tribut suspect plătit imperiului Angliei aflat la mare depărtare, adăuga ceva exotic şi oriental parcului tipic englezesc, părînd ciudat de nepotrivită în decorul tihnit şi delicat de aici. Mai cu seamă în această după-amiază, cînd avea ca oaspeţi pe membrii fanfarei militare a Gărzilor de Grenadieri, uluitori în uniformele lor minunate şi strălucind din cap pînă în picioare — ca în proverbiala zicală englezească din armata britanică „Scuipă şi lustruieşte" —, fiind astfel ciudat de nepotriviţi în această copie oarecum excentrică şi fantezistă a ceainăriei unui mandarin.

Îşi plimbă privirea peste băncile din faţa estradei şi, nezărindu-şi prietenii, se instală într-unul din scaunele micuţe din fier forjat. Fanfara termină de exersat şi, după cîteva acorduri, îşi începu programul cu imnul naţional. În

timp ce se desfăşura acest concert, lui David îi veneau în minte gînduri despre Emma, captivîndu-l cu totul. Îi ieşea rareori din minte în ultima vreme şi îşi dădea seama că îl interesa nu numai ca parteneră de afaceri, ci şi ca femeie. Sentimentele duioase dar totodată pătimaşe pe care le nutrea faţă de ea îl învăluiseră pe nesimţite, luîndu-l prin surprindere. Dar ce simţea ea faţă de el? se întrebă el. Mai avea vreun sentiment în afară de afecţiune şi prietenie? Era oare prea prinsă de munca ei ca să se mai gîndească şi la el? Şi era măritată, o realitate de care el trebuia să ţină seama. Cît de reduse erau perspectivele oricărui bărbat care avea ghinionul să se îndrăgostească de o femeie măritată! Dar el o iubea. Pe unde o fi afurisitul ăla de bărbat al ei? se întrebă David. Soţul care lipsea nu apăruse deloc pe scenă, nici măcar atunci cînd se născuse copilul. Marinarii mai vin acasă în permisie, nu-i aşa? Era un mister, dar David nu se hazardase s-o întrebe pe Emma despre soţul ei, sau dacă îl mai iubea. David bănuia că nu. Emma nu vorbea niciodată despre el şi nici nu părea să-i fie dor de el. David oftă. Trebuia să recunoască faptul că era legat de mîini şi de picioare. Nu avea cum, cinstit vorbind, să-i facă declaraţii, ţinînd cont de statutul ei de femeie măritată.

Pierdut în reveria lui, David tresări auzind vocea lui Blackie lîngă umărul lui.

- Aici erai, flăcăule! David îşi ridică repede privirea şi fu dezamăgit să constate că doar Laura Spencer îl însoţea pe Blackie. David se ridică în picioare şi luă mîna întinsă a lui Blackie. Se aplecă şi o sărută afectuos pe Laura pe obraz, adresîndu-i un zîmbet vesel, care îi masca sentimentele reale. Cu toate acestea, nu a izbutit să-şi ascundă descurajarea din voce cînd a întrebat:

- Ce s-a întîmplat cu Emma? Unde e?

- Vai, David, ce rău îmi pare că trebuie să-ţi spun că Emma a refuzat invitaţia. Am încercat, zău că da, s-o conving să vină cu noi. Dar a fost încăpăţînată ca de obicei. Are de terminat o rochie afurisită pentru o cucoană din Towers şi nu vrea să se clintească din loc, explică Blackie cu o mică strîmbătură. Cu toate astea, a zis că o să fie încîntată să te vadă la cină la Laura, mai tîrziu. Blackie continuă pe un ton vesel: Haide, băiete, nu mai fi aşa amărît! Peste cîteva ceasuri ne întoarcem acasă. Pînă atunci, isprăveşte şi ea. Îşi roti capul spre Laura. Ia spune, iubito, cam ce-ai vrea tu să faci?

Hai să ne plimbăm, dacă David e de acord, murmură Laura încetișor.

Da, hai să ne plimbăm, zise David

Porniră toți trei hoinărind, îndepărtîndu-se de fanfară și de acordurile nemaipomenite ale melodiei *Tărîm de speranță și glorie*. David îi aruncă o privire Laurei. Era strălucitoare. Purta o rochie simplă, făcută dintr-o muselină ieftină, galben pal, cu model imprimat cu margarete și rămurele verzi, iar țesătura subțire plutea în jurul ei ca un nor estompat de lumina însoritâ, scoțîndu-i în evidență silueta mlădioasă și grația din mișcări. Fața îi era umbrită de o pălărie de pai cu boruri mari, împodobită cu trandafiri galbeni și roz, întreaga ei ființă avînd astăzi ceva eteric. Sub borurile acelei pălării, chipul ei părea incandescent, încadrat de părul auriu și iluminat de ochii ei strălucitori.

- Ce bine arăți, Laura, îi spuse David galant. Și îmi place rochia ta. Îți vine foarte bine, draga mea.

- Îți mulțumesc, David, zise ea. Emma mi-a făcut-o. Tot ea a împodobit și pălăria asta veche și a transformat-o, făcînd-o să arate ca nouă. E foarte talentată, nu-i așa?

David dădu din cap, iar Blackie mîrîi.

- Da, dar nu știu ce-o să facă ea cu talentul ăsta în cimitir.

- Blackie! Cum poți vorbi atît de îngrozitor! strigă Laura. Îi aruncă lui David o privire fulgerătoare. Tăcea, dar observă că își mușca buza și că părea îngrijorat. Plină de înțelepciune, Laura nu mai făcu altă remarcă, dar se uită amenințător și destul de rece la Blackie, care avu delicatețea de a se arăta mîhnit.

Se plimbau încet prin parc. Blackie și Laura discutau prietenește despre tot felul de lucruri generale; David, de obicei vorbăreț, tăcea melancolic. În cele din urmă, ajunseră în vîrful unei culmi abrupte, unde treptele o luau în jos spre rîul Aire. Laura se plînse că îi era cald, așa că se așezară pe o bancă sub umbra unei sălcii plîngătoare. David privea posomorît peste rîu, ochii poposindu-i gînditori pe ruinele mănăstirii de călugări cistercieni „Abbey of Kirkstall", de pe malul celălalt. Apoi admiră peisajul tihnit care se întindea la orizont, zăbovind asupra pădurilor Horsforth, dincolo de ruinele încununate, mai departe, de satul Rawdon și de Wharfedale's Reach. Oftă, scoțîndu-și pachetul de țigări. Îi oferi una lui Blackie, care o acceptă cu un murmur de mulțumire. Pînă la urmă, David nu s-a mai putut abține. Se

întoarse cu faţa la Blackie şi spuse:

- Nu pot să pricep, Blackie. Care-i motivul ce o împinge atît de tare pe Emma?

- Ura, simplă şi adevărată, replică Blackie automat, dar mai bine şi-ar fi muşcat limba. Furios pe el însuşi, se întoarse cu spatele.

Laura îşi înăbuşi un ţipăt, acoperindu-şi gura cu mîna. Zise:

- Vai, Blackie, nu se poate aşa ceva!

David era la fel de tulburat de această afirmaţie.

- Ura! spuse el brusc. Emma nu-i în stare de aşa ceva. E drăguţă şi dulce. Şi apoi, ură faţă de cine?

O clipă Blackie nu răspunse. Se blestema în gînd. Era un prost cu gura mare. Un nătărău. Asta era, categoric. După părerea lui Blackie, ura Emmei era faţă de familia Fairley. Dar nu avea de gînd să divulge acest lucru lui David sau Laurei.

- Haide, Blackie. Răspunde-mi insistă David. Nu mai fi atît de misterios.

Blackie se dezmetici.

- Nu ştiu, zău, David. Nu trebuia să vorbesc aşa de pripit, băiete. Dar ştii cum sînt irlandezii, spun mereu vrute şi nevrute. Oricum, să ştii că nu m-am gîndit la nimeni anume. Blackie se opri, cu o falsă nevinovăţie pe faţă. Cred că e vorba de o ură faţă de condiţiile vieţii ei, încercă el să-şi îndrepte greşeala. Şi ură faţă de sărăcie. Asta o împinge pe Emma. Cumplita ei nevoie de bani.

David părea cam sceptic, încruntîndu-se.

- Ştiu şi eu că Emma vrea bani. Dar, în fond, şi tu vrei asta, Blackie. Asta vreau şi eu. Pe de altă parte, nu ne închinăm viaţa acumulării lor, excluzînd orice altceva.

Blackie se înclină în faţă, cu o privire intensă în ochii lui negri.

- Da, băiete, dar noi vrem bani din alte motive decît Emma. Am impresia că tu vrei bani ca să trăieşti mai bine. Nu-i aşa? Vrei o casă frumoasă, David, şi o trăsură elegantă, şi haine frumoase. Cîte ceva din lucrurile alese, cred, exact ca şi mine. Şi un pic de siguranţă pentru viitor, nu-i aşa?

David dădu din cap, căci Blackie grăise adevărul.

- Dar ai spus că Emma vrea bani pentru alt motiv. Pentru ce vrea bani?

Blackie zîmbi uşor, oarecum ciudat.

- Îi vrea ca o armă.

- O armă! Împotriva cui? întrebă Laura.

Blackie o luă binişor de mînă.

- Nu te indispune, Laura. M-ai înţeles greşit, iubito. Îi părea rău că se lansase în această discuţie şi nu putea să sufere s-o continue, dar îl încolţiseră. Două perechi de ochi întrebători îl ţintuiau locului. Trebuia să-şi explice afirmaţiile cît mai bine posibil. Blackie îşi drese glasul: Vreau să spun că Emma crede că banii sînt o armă...

- Împotriva cui? strigă David, întrerupîndu-l brusc. Tot nu i-ai răspuns Laurei.

- Împotriva nimănui anume, David. Ridică din umeri. Poate împotriva lumii. Da, cred că îşi va folosi banii, atunci cînd îi va avea, împotriva lumii. Sau, mai degrabă, împotriva acelora care ar putea încerca să-i facă rău. Vedeţi voi, Emma vrea banii să se protejeze pe ea şi pe Edwina. Are intenţia să construiască o fortăreaţă în jurul ei şi al copilului, pentru ca nimic să nu le atingă. Niciodată. Asta-i tot ce-am vrut să spun, băiete.

David era nu numai sceptic, dar şi şocat.

- Zugrăveşti o imagine foarte stranie, Blackie. Asta nu este Emma pe care o cunosc eu.

- Da, băiete, dar eu o cunosc mai bine decît tine şi de mai multă vreme. Cred că înţeleg ce o mînă, murmură Blackie, amintindu-şi expresia aceea exigentă din ochii Emmei, în prima zi cînd o întîlnise pe dealuri. Ştiu mai mult ca sigur că n-o să-şi găsească liniştea pînă nu va obţine acel magazin. Iar apoi va fi vorba de alt magazin, şi de încă unul, şi încă unul; Emma intenţionează să fie o femeie foarte bogată într-o bună zi. Şi ştii ceva, David? O să reuşească. Sînt absolut sigur.

- Dar cu ce preţ? întrebă David. Uită-te la ea acum. E subţire ca o aşchie şi complet epuizată. În ultima vreme, are tot mai des cearcăne negre sub ochi. Îşi opri privirea asupra Laurei. Trebuie să recunoşti că am dreptate.

Laura mărturisi:

- Da, ai dreptate într-o oarecare măsură, David, dar, ca să fim corecţi faţă de Emma, se hrăneşte totuşi cum trebuie şi are grijă de ea.

- Cu excepţia faptului că nu doarme deloc.

- Ah, ba da, David! îl contrazise Laura, apărîndu-şi prietena. Cel puţin cinci ore. Se pare că nu are nevoie de atîta odihnă ca ceilalţi oameni. Dar, desigur, ca să fiu sinceră, şi eu sînt îngrijorată din cauza ei. Laura puse uşor mîna pe

brațul lui Blackie. Poate că tu ar trebui să discuți din nou cu ea. Despre faptul că trebuie s-o ia mai ușurel.

- Cît de puțin o cunoști, Laura, dacă îți închipui că ar ține cont de ce i-aș spune eu. Nu vrea să mă asculte, spuse Blackie cu părere de rău.

- Adică vrei să spui că nu ne rămîne decît să stăm deoparte și să ne uităm la ea cum se distruge muncind! strigă David, înfierbîntat.

Blackie nu s-a putut abține să nu rîdă în hohote.

- Dacă te-ar auzi Emma ce spui, zise el, rîzînd. Părerea ei e că nimeni n-a murit din cauza muncii grele. Din lene, însă, poate că da. Și știi și tu prea bine ce-a zis despre moderație, David. Blackie clătină din cap, cu o expresie veselă în ochi. Da, nimeni nu e ca Emma.

David îl privi atent pentru o clipă, apoi se întoarse și trase din țigară, încercînd să analizeze cuvintele lui Blackie.

- Știi, Blackie, la început am crezut că ideea Emmei de a avea un magazin e o prostie, se încumetă Laura, dar acum încep să fiu de părere că s-ar putea să fie cel mai bun lucru. Ar scăpa astfel de fabrică. Urăște locul acela.

David spuse:

- Speram că o să se asocieze cu mine. Pînă la anul, pe vremea asta, voi strînge destui bani ca să pornesc propria mea fabrică. Intenționez să fac o linie de confecții pentru femei și, de asemenea, să lucrez comenzi pentru alții, așa cum face tatăl meu. Emma a creat deja o serie de modele pentru mine. Se lumină la față. Le-ai văzut, Laura?

- Da, Emma mi-a arătat schițele. Are niște idei minunate, cred. Păi, mantoul acela cu glugă detașabilă și jacheta cu două fețe sînt extraordinare, iar îmbrăcămintea pentru femeile gravide este pur și simplu revoluționară, nu crezi? N-am mai auzit pînă acum pe nimeni care să facă astfel de fuste care se înfășoară în jurul corpului, bluze și rochii care se lărgesc, pe măsură ce talia se îngroașă. Nu-i așa, David?

- Ba da. E foarte avansată pentru timpurile astea, în ceea ce privește creația de modele vestimentare.

- Nu vă pot contrazice în această privință, interveni Blackie. Ascultați-mă bine amîndoi, hai să nu privim doar latura neagră a situației. Pînă la urmă, Emma se va descurca foarte bine. Are o fire de supraviețuitor. Dar dacă aveți impresia că v-ați mai liniștit puțin, ce-ar fi să discutăm cu ea, cu toții, astă-seară?! Cu tact, ca să n-o supărăm. Poate toți

trei împreună o să putem obţine ceva de la ea. Blackie nu era deloc convins că Emma le va da vreo atenţie, dar voia să le aline îngrijorarea, în special a Laurei.

- Da, hai să facem ceva, încuviinţă David. Îl privi acum pe Blackie, prevăzător, înainte de a începe pe un ton prudent: Ia ascultă, Blackie, ştiu că nu-i treaba mea, dar unde dracu' e bărbatul ăla al Emmei? Mi se pare un pic cam ciudat că n-a venit acasă în permisie. Emma a început să lucreze la tata în august 1905. Asta înseamnă acum aproape doi ani, şi în tot acest timp nici urmă de soţ.

Blackie anticipase, de fapt, această întrebare de luni de zile, temîndu-se de ea. O avertizase pe Emma în repetate rînduri că era timpul să-şi pregătească o poveste plauzibilă. Săptămîna trecută îi spusese că în curînd avea să anunţe că bărbatul ei marinar o părăsise. Trăgînd adînc aer în piept, Blackie se hotărî acum s-o scutească de această problemă.

- Vai, David, ce bine îmi pare că m-ai întrebat. Se întoarse repede spre Laura şi îi luă mîna într-a lui. Şi, de fapt, şi tu trebuie să afli, dragostea mea. Emma era puţin cam jenată, neştiind cum să vă dea vestea. Vedeţi voi, afurisitul ăla de soţ - se opri brusc şi îi strînse mîna Laurei, scuzîndu-se. Iartă-mă, iubito, ştiu că nu-ţi place cînd înjur. Deci ticălosul ăla de bărbat al ei a tulit-o, cum s-ar spune. A părăsit-o pe Emma acum cîtva timp. Rugîndu-se din tot sufletul să fie convingător, Blackie continuă: Se pare că vrea să facă nu ştiu ce grozăvie de carieră în marină. I-a spus Emmei că nu vrea o nevastă care să-i stea în cale. Nu cred că-l vom vedea vreodată prin părţile astea. Nu, nu se va mai întoarce. Aşa presupun eu.

- Vai, Blackie, ce groaznic pentru biata Emma şi pentru copil, strigă Laura, iar Blackie îi simţi mîna tremurînd într-a lui.

Blackie o înconjură cu braţul.

- Haide, frumoasa mea, n-ai de ce să te frămînţi aşa. Emma nu-i prea afectată, ba chiar deloc. Cred că, de fapt, e bucuroasă. Păi, nu mi-a spus ea mie: „Bine c-am scăpat de el", după ce mi-a povestit toate amănuntele, minţi el cu dezinvoltură.

David stătea complet nemişcat, dar inima începuse să-i bată mai repede, iar prin vene îl treceau fiori de emoţie.

- Ce rău îmi pare de ce-mi spui, remarcă el pe un ton egal care nu trăda defel fericirea pe care o simţea. Dar, dacă Emma nu e nefericită, atunci tot răul e spre bine. În timp ce

vorbea, se întreba cît costa un divorţ.

Blackie încuviinţă din cap.

- Mda, ai dreptate.

David sări în sus. Deznădejdea i se risipise.

- Ce-ar fi să pornim înapoi şi să ascultăm puţină muzică, înainte de a ne duce acasă?

- Bună idee, se arătă Blackie de acord. O ajută pe Laura să se ridice de pe bancă şi se îndreptară încet în direcţia estradei. Iar Blackie se gîndea: Trebuie s-o pun pe Emma în gardă că am scăpat-o de bărbatul ăla al ei, marinarul.

În timp ce aceste discuţii se desfăşurau în parc, Emma nu era acasă cosînd, aşa cum credeau prietenii ei. Se dusese la Joe Lowther, care locuia în cealaltă parte o orăşelului Armley.

În clipa în care Laura şi Blackie plecaseră, Emma s-a schimbat repede cu rochia neagră de mătase, şi-a pus pălăria de pai Leghorn şi şi-a luat şaizeci de lire din cutia de tablă neagră, în care îşi ţinea economiile. Ieşise în viteză din casă, călcînd practic pe urmele prietenilor ei, cu o expresie de hotărîre pe faţă.

Cu totul din întîmplare, ieri, în timp ce pornise la cumpărături după coloniale, *l*-a văzut. Magazinul. *Magazinul ei.* Era unul dintre cele trei magazine situate unul lîngă celălalt într-o construcţie cu faţada spre Strada Oraşului şi era de închiriat. Emma se oprise brusc, privindu-l uimită şi ca hipnotizată. I se părea potrivit pentru ea, din toate punctele de vedere. Momentul era bun: acum avea bani pentru chirie şi pentru mărfuri. Vitrina mare şi goală fusese văruită, dar mai rămăsese în centru un spaţiu micuţ neacoperit unde fusese lipit un anunţ pe dinăuntru. Scria DE ÎNCHIRIAT, iar dedesubt numele proprietarului - domnul Joe Lowther şi adresa lui. Emma memorase detaliile şi se îndreptase grăbită spre casă, tîrziu, sîmbătă după-amiaza, hotărîtă să fie primul ofertant în ziua următoare. Nu-i păsa că era duminică, o zi cînd în mod normal nu se făceau afaceri, din moment ce ea era gata să facă afaceri în fiecare zi a săptămînii.

Acum, în timp ce mergea cu paşi sprinteni prin labirintul de străzi, cu răsuflarea aproape tăiată din cauza emoţiei tot mai mari, aproape că regreta că îşi pusese rochia neagră. Îi ţinea prea cald pe o zi atît de dogoritoare. Cu toată zăpuşeala şi în ciuda faptului că îi era cald cu rochia aceea,

Emma nu şi-a încetinit paşii şi în cincisprezece minute se apropie deja de strada pe care locuia Joe Lowther. Găsi casa şi urcă treptele de piatră, hotărîtă. Bătu cu putere de trei ori şi aşteptă. Trecură cîteva clipe, înainte ca uşa să fie deschisă de un tînăr înalt şi robust. Era chipeş, cu ochi mari şi cenuşii şi cu părul şaten, cu o înfăţişare plăcută, sincer şi cinstit la faţă. Era în cămaşă, cu părul ciufulit.

Holbă ochii la Emma, vădit surprins de faptul că îl căuta cineva.

- Da, domnişoară, cu ce vă pot fi de folos? întrebă el, cu asprime.

- Aş vrea să vorbesc cu tatăl dumneavoastră, vă rog, spuse Emma cu politeţe, încercînd să zîmbească.

- Cu tatăl meu? Cred c-ai greşit casa, domnişoară. Tatăl meu a murit de şase ani.

- Vai, Doamne, cred c-am făcut o greşeală. Căutam casa unui domn Joe Lowther.

- Aici e, domnişoară. Eu sînt Joe Lowther.

Emma era surprinsă.

- Oh! Păi, scuzaţi-mă, vă rog, dar am avut impresia că sînteţi cam tînăr pentru a fi proprietarul magazinului de pe Strada Mare. Magazinul de închiriat, spuse Emma, cu obişnuita ei francheţe. Îşi dădu seama imediat că tînărul se cam supărase şi se repezi să continue: Dumneavoastră sînteţi domnul Lowther?

- Exact, eu sînt, spuse tînărul. Îşi îngustă privirea. Deci te interesează magazinul? Pentru *mama* dumitale?

- Nu, zise Emma, uşor amuzată. Categoric, era ironic din cauza aluziei ei la înfăţişarea lui tinerească, şi de aceea Emma zîmbi radios, iar privirea ei verde şi neclintită, calmă şi plină de siguranţă nu se dezlipea de pe faţa lui. De fapt, vreau să închiriez magazinul pentru mine.

Joe Lowther spuse:

- O! nu mai spune, chiar aşa! Nu eşti totuşi cam *tînără* ? Ce experienţă la vînzarea cu amănuntul ai dumneata, domnişoară?

Emma era de părere că lucrul acesta nu-l privea pe el, dar se abţinu să i-o spună, fiind destul de precaută şi nevrînd să-l supere din nou. În loc de aceasta, spuse:

- Am ceva experienţă şi m-am ocupat destul de mult cu croitoria şi cu comenzi de mîncare, aici, în Armley. Am deja o afacere frumuşică, iar acum vreau un magazin de unde să pot coordona totul. Vocea îi vibra, plină de încredere, cînd

adăugă: Şi categoric, nu sînt prea tînără, domnule Lowther.

Joe clătină din cap.

- Nu. Nu. Nu se poate. Nu sînt dispus să-ţi închiriez magazinul, domnişoară, spuse el, cu oarecare bruscheţe.

Emma nu-i luă în seamă replica tăioasă.

- Dar eu sînt dispusă să preiau magazinul acum, domnule Lowther. Imediat. Astăzi. Emma urcă două trepte pînă ce ajunse la acelaşi nivel cu Joe Lowther. Se uită ţintă la el, exercitîndu-şi tot farmecul şi zîmbindu-i ademenitor. N-am putea intra în casă să discutăm despre asta, domnule Lowther? întrebă ea cu glasul catifelat ca o mătaşe.

- Nu văd ce rost ar avea, din moment ce n-am să mă răzgîndesc, declară el, cu încăpăţînare. Apropierea de ea îi distrăgea atenţia şi, în timp ce se uita la chipul ei, care era doar la cîţiva centimetri de el, Joe simţi că îl năpădesc căldurile pe sub guler.

Emma îşi deschise poşeta, recurgînd la singura stratagemă în care avea absolută încredere.

- Pot plăti în avans, domnule Lowther.

Fără tragere de inimă, Joe îşi întoarse privirea care i se încrucişă cu a Emmei şi descoperi că era vrăjit de ochii aceia strălucitori care îl studiau cu o concentrare rece. Ce-or să gîndească vecinii dacă o poftesc înăuntru? se întreba el. Dar, cum de obicei nu era nepoliticos, lui Joe îi era acum ruşine de brutalitatea dinainte şi se trezi spunînd pe un ton mai amabil:

- Da, ai dreptate într-o anumită privinţă, mai bine am intra în casă. Mobilul fusese faptul că îi păsa de bîrfa de pe stradă şi, pentru ca ea să nu creadă că îşi schimbase părerea în legătură cu magazinul, Joe se simţi obligat să adauge: Nu-i prea potrivit niciodată să discuţi despre afaceri în pragul uşii, şi mai cu seamă duminica. De obicei, nu fac afaceri *duminica*, domnişoară.

- Ei bine, pentru toate lucrurile există un început, domnule Lowther, spuse Emma, privindu-l amuzată pe sub genele dese. Îşi dădea seama că Joe nu se simţea la largul lui şi intenţiona să profite de acest lucru.

E neobrăzată la culme, se gîndi Joe, clocotind de supărare şi de enervare. Cu toate acestea, deschise uşa mai mult şi o invită în casă. O pofti în salon.

- Scuză-mă. Mă întorc într-un minut. Ia loc, te rog, spuse Joe. Închise uşa după el, retrăgîndu-se.

Emma stătea în picioare în mijlocul camerei, clipind din

ochi în lumina difuză. Se strîmbă, obişnuindu-şi ochii cu lumina supărătoare. Încăperea îi amintea de salonul din faţă al doamnei Daniel, plin de fleacuri victoriene şi supraîncărcat de mobilă. Dar e mobilă de calitate, se gîndi ea. Doar că-i prea multă. Se aşeză pe un scaun de roshar neconfortabil, aşteptînd.

De cînd se afla la Leeds, Emma descoperise trei lucruri importante: banii aveau un efect foarte convingător. Încearcă doar să pui o sumă de bani gheaţă pe masă şi puţini oameni ar putea rezista să nu-i ia; plata în avans era, de asemenea, o altă tentaţie irezistibilă şi, cu cît avansul era mai mare, cu atît era mai tare; şi, în sfîrşit, trebuia profitat de ocazie cu hotărîre, imediat ce se ivea, fiindcă lucrul acesta nu se întîmpla de două ori în aceeaşi săptămînă. Emma se gîndea la toate aceste chestiuni, dar cel mai mult se întreba dacă Joe Lowther putea fi influenţat de bani. Fără să ştie exact de ce, nu era sigură de acest lucru. Se încruntă, reflectînd la Joe şi străduindu-se să-l evalueze. Categoric era timid. Mai ştia că îl speriase în pragul uşii şi, după mintea ei perspicace, lucrul acesta o punea într-o poziţie favorabilă. Şi totuşi, nu însemna că el va fi de acord să-i închirieze magazinul. Era clar convins că tinereţea ei reprezenta un dezavantaj, în ciuda faptului că nici el nu părea cu mult mai mare decît ea. Avea probabil vreo douăzeci, douăzeci şi unu de ani. Totuşi, trebuia să-l convingă cu orice preţ că se pricepea şi avea experienţă la vînzarea cu amănuntul şi că, prin urmare, va fi o chiriaşă pe care se putea conta. Poate că plata chiriei pe trei luni ar reprezenta o propunere destul de atrăgătoare. L-ar linişti cu privire la intenţiile ei serioase şi totodată ar ilustra spiritul ei de afaceri dobîndit în ultimul an. Apoi, Emmei îi veni ideea că trebuia să se arate nespus de fermecătoare. Joe Lowther va ceda în faţa farmecului. Farmec şi bani. O combinaţie imbatabilă. Emma îşi netezi rochia, simţindu-se calmă cînd uşa se deschise.

Jack îşi pusese cravată şi sacou şi îşi pieptănase frumos părul spre spate. Emma văzu firele de păr strălucind de apă. Îşi lăsă repede capul în jos, ca să n-o vadă zîmbind. Joe Lowther i se părea acum destul de transparent. Se va da o mică luptă între ei, dar cînd va pleca din casă, magazinul va fi al ei.

Joe se aşeză în faţa Emmei şi, luîndu-şi cel mai răstit ton, începu:

- Ei bine, domnişoară, referitor la magazin. M-am gîndit la această problemă şi m-am hotărît definitiv că nu pot să-ţi închiriez magazinul.

- Şi de ce nu, mă rog? întrebă Emma, cu cel mai suav glas posibil.

- Fiindcă două persoane au dat deja faliment cu el anul acesta şi aveau totuşi mult mai multă experienţă decît *dumneata*. Nu vreau să-ţi par aspru, domnişoară, dar trebuie să înţelegi că nu pot risca închiriind magazinul unei începătoare. Caut un chiriaş care se pricepe într-adevăr la vînzarea cu amănuntul şi care o să facă magazinul rentabil, în aşa fel încît să nu mai trebuiască să-mi fac griji la gîndul că va rămîne neocupat o bună perioadă de timp. Am şi altceva de rezolvat decît să stau să fac pe dădaca.

Emma îi adresă lui Joe un zîmbet care ar fi putut topi jumătate din toată gheaţa de la Cercul Polar, făcînd ochii mari, dar gravi.

- Vai, sigur că înţeleg toate astea, domnule Lowther, răspunse ea. Şi într-un anumit fel, vă înţeleg şi reţinerea cauzată de vîrsta mea. Totuşi, lucrul acesta nu prea are importanţă, dacă vă gîndiţi la faptul că am făcut comerţ şi înainte, acasă. Am avut clientela mea căreia îi *vindeam* mărfuri. Afacerile mi-au mers extraordinar de bine. Am cîştigat o mulţime de bani făcînd croitorie şi mîncare de casă. Am clienţi buni şi constanţi, majoritatea din lumea bună şi, categoric, ar fi gata cu toţii să mă sprijine, dacă aş avea un magazin. Emma se opri şi faţa i se lumină de un surîs strălucitor. Păi, m-au asigurat de lucrul ăsta, minţi ea cu abilitate. Aşa că, după cum vedeţi, nu sînt deloc neexperimentată cum credeţi, şi am perspective.

- Lumea bună, spuneai, remarcă Joe, destul de impresionat. Şi de cînd te ocupi de afacerea asta măruntă, stînd acasă?

- Cam de un an, zise Emma, aplecîndu-se înainte, înflăcărată la faţă. Şi nu-i chiar aşa de *măruntă*, să ştiţi.

Joe o privi cu atenţie. Era directă şi se purta negustoreşte, nelipsindu-i categoric nici siguranţa de sine. De fapt, nu mai întîlnise niciodată o fată cu atîta prezenţă de spirit ca ea. Moralul şi entuziasmul ei erau reconfortante, aproape molipsitoare, iar îndoielile în legătură cu tinereţea şi capacitatea ei i se risipeau rapid. Îl tulbura, dar întotdeauna se simţise încurcat în prezenţa fetelor, iar o fată atît de frumoasă ca ea îl făcea categoric să se simtă nesigur

pe el. Cu toate acestea, ea nu voia decît să închirieze un magazin de la el, şi nimic mai mult.

- Păi, nu prea ştiu ce să zic, începu el, şovăind.

Dîndu-şi seama că ezita, Emma îşi ridică mîna.

- Staţi un minut, domnule Lowther, spuse ea, pe un ton autoritar. Am spuş mai devreme că am să-ţi plătesc în avans. Îşi deschise poşeta neagră şi scoase un sul de bancnote. După cum vedeţi, domnule Lowther, nu am pretenţii deşarte. Sînt o femeie cu ceva avere, deşi tînără, şi, într-adevăr, îţi pot plăti *cum trebuie* în avans. Ştiu că pot face magazinul rentabil, domnule Lowther. Cred că peste şase luni va fi o reuşită.

Joe se holba la ea, nevenindu-i să creadă.

- Ei, haida-de! E un pic cam tras de păr. Crezi poate c-am venit cu pluta? Nu sînt un ageamiu, să ştii.

Emma ajunse la concluzia că aceşte comentarii nu erau demne de vreun răspuns. În loc să-i răspundă, îi întinse mîna:

- Ce nepoliticoasă am fost, domnule Lowther. Nici nu m-am prezentat. Mă numesc Emma Harte.

Îi luă mîna, nehotărît. Îi simţi răceala impasibilă prin mănuşa croşetată, iar felul ei de a strînge mîna era hotărît şi puternic, aproape bărbăteşte.

- Încîntat să te cunosc, domnişoară Harte, rosti el.

- Sînt *doamna* Harte, zise Emma.

- Vai, scuză-mă, spuse Joe, cuprins de o dezamăgire neaşteptată.

Emma profită de moment pentru a reveni la ceea ce o interesa.

- Nu ştiu cît costă chiria, dar sînt pregătită să vă plătesc pe cîteva luni înainte. Trebuia să-şi facă oferta atît de tentantă, încît să n-o poată refuza. Să zicem pe *şase* luni înainte? De bună seamă, asta dovedeşte lealitatea mea şi încrederea pe care o am în mine însămi.

Joe era în încurcătură, toată fermitatea risipindu-i-se sub forţa personalităţii ei irezistibile şi încîntătoare. Îşi dădu seama că se simţea atras de ea. Periculos de ispitit de ea. Cu firea lui curată, Joe se simţea îngrozit. O femeie măritată! Apoi îşi dădu brusc seama. Acesta era adevăratul motiv pentru care nu voia să-i fie chiriaşă. Îi era teamă să nu-l vrăjească.

Emma ştia că avea toate atuurile şi făcu mutarea finală. Se înclină în faţă şi îl atinse uşor pe braţ. Joe tresări ca

muşcat de şarpe.

- Uitaţi ce e, domnule Lowther, spuse Emma cu fermitate. Am o altă idee. În afară de faptul că vă plătesc în avans, sînt gata de asemenea să vă dau o scrisoare de confirmare prin care să declar că, în cazul în care dau faliment, nu voi părăsi magazinul pînă ce nu veţi găsi un alt chiriaş. Cu alte cuvinte, garantez că vă voi da un preaviz convenabil înainte de a pleca. Să spunem cu trei luni înainte? sugeră ea, cu o voce sinceră.

Joe descoperi că îi era imposibil s-o contrazică pe fata asta. Propunerile ei nu erau doar logice, ci şi în favoarea lui. Ar părea un imbecil dacă ar refuza o asemenea ofertă.

- Ei bine, spuse el în cele din urmă, eşti foarte convinsă, într-adevăr, că ai să ai succes cu magazinul, doamnă Harte. Altfel nu mi-ai propune o astfel de învoială. Dar cred că este destul de corectă. Nu vrei mai întîi să vezi magazinul, înainte de a te încumeta în această afacere riscantă?

- Ştiu magazinul, domnule Lowther, spuse Emma, fluturînd cu mîna prin aer. Am intrat acolo de cîteva ori. Chiriaşul dumitale dinainte era prost organizat, marfa era slabă şi mult prea scumpă pentru calitatea ei şi, de altfel, se vedea clar că nu se pricepea să-şi achiziţioneze produsele. Nu numai atît, dar nici nu-şi cunoştea clientela!

- Ah! spuse Joe, redus la tăcere.

- Presupun că ne-am înţeles, domnule Lowther, zise Emma tăios.

- Ăăă, da, bineînţeles. Îţi voi închiria magazinul. O guinee pe săptămînă. Adică patru guinee pe lună. Magazinul are şi dependinţe de locuit. O bucătărie-sufragerie spaţioasă, un dormitor şi o cămară uriaşă pentru depozitare. Dacă vrei, poţi locui acolo, în spatele magazinului şi chiar foarte confortabil.

Emma încuviinţă din cap.

- Da, probabil că voi sta acolo. Mi se pare normal. Deci patru guinee pe lună înseamnă cam patruzeci şi opt de guinee pe an, nu-i aşa? Începu să desfacă bancnotele, făcînd rapid socoteli în minte. Îmi puteţi da o chitanţă, vă rog? întrebă ea, politicos, dîndu-i banii.

- Firește, spuse Joe. Şi am să-ţi dau şi cheia şi registrul de chirie. Am să trec acolo că ai plătit pe şase luni. Este pe numele dumitale sau al soţului?

- Pe al meu, vă rog. Soţul meu e la marină, domnule Lowther. Prin ţări străine.

- Nu ştiam, zise Joe.

Emma încuviinţă din cap, continuînd:

- Am să-ţi scriu scrisoarea de confirmare cu privire la preavizul de trei luni. O voi aduce mîine aici. Eşti de acord? I-o poţi arăta avocatului, dacă vrei.

- Nu. Nu. Nu e necesar. Şi îmi convine mîine seară, zise Joe. Se ridică în picioare. Mă duc să aduc cheia şi registrul de chirie. Mă întorc într-o clipită.

- Nu vrei să numeri banii? întrebă Emma, arătînd cu capul spre lirele din mîna lui.

- Am încredere în dumneata, zise Joe. Scuză-mă, te rog, doamnă Harte.

Emma îl auzi fluierînd în timp ce traversa bucătăria. Pe chipul ei se aşternu un zîmbet de autofelicitare şi de încîntare. Abia se mai putea stăpîni! Avea acum primul ei magazin.

34

JOE LOWTHER îşi ridică umerii, îmbrăcat în mantoul negru, şi îşi vîrî mîinile în buzunare, dîrdîind în timp ce mergea înainte cu pas iute. Un vînt năprasnic şuiera pe stradelă, suflînd în jurul lui rafale învolburate de lapoviţă şi ninsoare. Era ud din nou pînă la piele, aşa cum se întîmplase în fiecare seară din această săptămînă. Decembrie aducesc o vreme urîtă, care acum, la sfîrşitul primei săptămîni, părea a se fi instalat pentru mult timp. Astă-seară întîrziase mai mult decît altă dată. Se lăsase influenţat din nou şi rămăsese la turnătorie să încheie socotelile, făcîndu-i o favoare specială domnului Ramsbotham, care în ultima vreme căpătase prostul obicei de a-i da de lucru în plus. Dar întîrzierea îl irita din alt motiv mai însemnat. De obicei, vineri seara, după cină, se ducea acasă la Emma Harte să o ajute la contabilitatea magazinului. Astă-seară nu va izbuti să ajungă la ea, înainte de ora zece, iar Joe, produsul unei educaţii tipice clasei mijlocii, era foarte strict cînd venea vorba de respectarea convenienţelor. Nu i se părea corect să se ducă în vizită la o femeie tînără, care trăia singură, la o oră atît de tîrzie. Şi totuşi, îi promisese şi simţea că era o datorie de onoare să se ţină de cuvînt.

Joe o învăţase pe Emma contabilitate şi de aceea considera că era inutil acum să-i supravegheze registrele contabile. Cu toate acestea, o făcea de bună voie şi, dacă era să

fie sincer cu el însuşi, abia aştepta momentul. Emma se pricepea formidabil de bine la cifre şi ţinea registre foarte meticuloase. Recent, îi venise ideea că, de fapt, ei îi plăcea să trudească pe coloanele nesfîrşite de cifre mai mult decît lui. Iar adevărul era că lui nu-i plăcea deloc contabilitatea. Nu avea nici un fel de chemare pentru aşa ceva. Totuşi, îşi făcuse ucenicia în biroul de contabilitate de la topitorie, de la vîrsta de cincisprezece ani şi, după nouă ani, meseria aceasta devenise un mod de viaţă pentru el. Niciodată nu-i trecuse prin minte lui Joe să-şi caute un patron mai pe gustul lui. Se obişnuise prea mult cu munca de acolo şi, din moment ce nu era ambiţios şi nu simţea imboldul de a o porni în direcţii noi, rămînea înlănţuit de registrele plictisitoare ale lui Ramsbotham. Cu firea lui apatică, Joe nici nu se gîndise că dacă voia, nu trebuia să muncească deloc. Nu putea să sufere inactivitatea şi, ceea ce era şi mai important, îi era teribil de frică să nu se plictisească. Funcţia pe care o avea la topitorie îi umplea zilele şi îl ajuta că contracareze serile pustii, de singurătate, care se căscau inexorabil în faţa lui, lună după lună, an după an.

Căci Joe Lowther ar fi putut înceta să mai lucreze cînd mama lui murise în urmă cu patru ani. Atunci, Frederick Ainsley, avocatul familiei, îl chemase să asiste la citirea testamentului şi Joe descoperise, spre profunda lui uimire, că maică-sa îi asigurase nu numai o situaţie confortabilă, ci şi o avere frumuşică. „Ai o Moştenire, băiatule", îi spusese domnul Ainsley, vorbind apăsat, aşa cum se potrivea în această ocazie, ţinînd seama şi de mărimea averii. „Datorită eforturilor imense şi deosebit de lăudabile, de-a lungul anilor, ale bietei mamei tale răposate şi ale bunicii tale, înaintea ei", intonase cuvintele avocatul. Frederick Ainsley continuase apoi să-i enumere proprietăţile pe care Joe le avea acum, mulţumită asiduităţii neabătute a celor două femei. Moştenirea, la care Joe se simţi imediat obligat să se gîndească ca fiind scrisă cu majuscule, includea opt magazine pe Strada Mare, un şir de case în Armley, cîteva case cu terasă în apropiere de Wortley şi, spre uimirea şi mai mare a lui Joe, două terenuri mari lîngă strada St. Paul, chiar în Leeds. „Mai bine le-ai păstra, Joe", îl sfătuise Ainsley. „Valoarea lor va creşte. La Leeds se construieşte foarte mult. Cînd le vinzi, va trebui să iei un preţ foarte mare. În sfîrşit, Joe, amuţit, aflase că mama lui îi lăsase cincizeci şi cinci de mii de lire bani gheaţă la banca Midland. În ziua

aceea fantastică, Joe ieşise clătinîndu-se din biroul avocatului, ameţit de şoc. Mai tîrziu, stînd în tramvaiul care îl ducea acasă, spre Armley, îl cuprinsese o furie rece. Maică-sa nu încetase niciodată cu ameninţările plîngăreţe legate de dezastrul financiar care se profila la orizont. Tatăl său, care avusese un temperament blînd, fiind ţinut sub papuc, fusese tîrît, fără milă, prematur în mormînt, din cauza extenuării şi a lipsei de hrană adecvată şi de îngrijire medicală. De ce fusese mama lui atît de crudă, cînd aveau atît de mult? se întrebase el, iar resentimentul la adresa ei nu se diminuase cu timpul.

În ultimii cîţiva ani, Joe nu se atinsese de acest capital. Pur şi simplu îl sporise, vărsînd la bancă profitul de pe proprietăţi în fiecare lună. Spre deosebire de zgîrcita de maică-sa, Joe nu era avar din fire şi atît timp cît avea îndeajuns pentru nevoile lui zilnice, îi era suficient. În cea mai mare parte a timpului, nici nu se gîndea la bani.

Totuşi, în această seară se gîndi la bani, în timp ce înainta cu greu pe străzile umede şi întunecoase. În urmă cu două săptămîni, Emma îi spusese că investea în prima fabrică de confecţii a lui David Kallinski, pe Drumul York-ului. Crease deja o serie de confecţii de femei pentru David, iar entuziasmul ei era molipsitor. Cînd Emma îi sugerase ideea că David l-ar putea lăsa şi pe el să investească, Joe fusese surprins. „Banii trebuie exploataţi, Joe", decretase Emma şi îl informase că spera să-şi dubleze banii în foarte scurt timp.

Deşi Joe era prudent din fire, lucrul acesta se datora în principal timidităţii, şi nu unei precauţii anume. Atitudinea lui de „laissez-faire" faţă de afaceri îl determinase să ridice cu nepăsare din umeri şi să accepte să investească, dacă David dorea acest lucru. Emma spusese că se va ocupa de această problemă. „Cred că două mii de lire ar fi suma potrivită", continuase ea. „Asta dacă îţi poţi permite. Ca om de afaceri, ar trebui să ştii, fără ca eu să-ţi mai spun, că banii sînt un instrument ce trebuie folosit pentru a aduce bani şi mai mulţi, Joe. De ce să stea degeaba, depuşi la bancă?"

De fapt, n-am nevoie să cîştig mai mulţi bani, îşi spunea Joe acum în sinea lui. Era aranjat pentru toată viaţa. Pe de altă parte, nu prea era dispus să piardă cele două mii de lire. Alungă acest gînd fatalist. Joe avea o încredere neştirbită în perspicacitatea înnăscută a Emmei, cunoscînd-o pe pielea lui, şi îşi dăduse seama de multă vreme de inteligenţa ei

sclipitoare în chestiuni de afaceri, ceea ce era uluitor la o fată de douăzeci şi unu de ani. Avea încredere în raţionamentul ei. De asemenea, Joe era suficient de inteligent ca să recunoască faptul că, de fapt, investea în fabrica de confecţii doar în glumă. Îi plăcea de David şi de Emma şi, fiindcă avea puţini prieteni şi se simţea jalnic de singur, dorea din tot sufletul să se implice în viaţa lor, să ia şi el parte la această afacere pasionantă.

Joe era atît de absorbit de aceste gînduri felurite, încît se trezi imediat în pragul uşii casei sale. Îşi scutură zăpada de pe cizme, în timp ce urca scările. Îl întîmpinară arome delicioase de mîncare, iar căldura bucătăriei îi alungă sentimentele de singurătate.

Doamna Hewitt îi punea masa pentru cină.

- Ai venit, Joe! strigă ea, radioasă. Ei drăcie dar eşti îngheţat bocnă, dragule. Vino lîngă foc să te încălzeşti.

- Bună, doamnă Hewitt, zise Joe, scoţîndu-şi şapca şi chinuindu-se să se dezbrace de haină. Se duse grăbit la chiuvetă, frecîndu-se pe mîini ca să se dezgheţe. Se şterse pe păr şi pe faţă, se spălă pe mîini şi apoi se aşeză jos, lîngă foc.

- Ce noapte aspră, doamnă Hewitt, şi foarte rece. Cred că o să îngheţe totul.

Doamna Hewitt dădu din cap.

- Da, băiete, cred că ai dreptate. Îl privi, încruntîndu-se: Nu, băiatule, de ce stai acolo cu cizmele alea ude în picioare, dragul meu. Scoate-le imediat. Să ştii că aşa te apucă durerea de dinţi, iubitule, stînd cu ghetele ude în picioare.

Joe zîmbi amuzat de această zicală bătrînească; dar îşi desfăcu ghetele şi le puse pe vatră, ca să-i facă plăcere. Era o bătrînică drăguţă şi avea grijă de el mai bine decît o făcuse maică-sa vreodată înainte, iar în trei seri pe săptămînă îşi aducea contribuţia la transformarea acestei case deprimante într-un cămin.

- Ia uită-te la prăjitura asta cu cremă de ouă, exclamă doamna Hewitt, arătînd spre desertul de pe masă. Ai mai văzut vreodată ceva atît de apetisant? Ţi-am cumpărat-o de la doamna Harte. Ei drăcie, Joe, nu-i de mirare că afacerile îi merg atît de înfloritor. Şi felul în care le-a instruit pe cele două fetişcane ale doamnei Long, să-i fie ajutoare, pur şi simplu mă lasă cu gura căscată.

Joe îi zîmbi.

- N-am crezut că o să reuşească atît de bine cînd a luat primul magazin. Dar mi-a dovedit mie, şi altora, de

asemenea, că n-am avut dreptate.

- Mda, băiete, ai un chiriaş bun, recunoscu doamna Hewitt.

- Ce-avem de mîncare? întrebă Joe, încălzindu-şi mîinile. Miroase tare bine.

- N-am nici un merit pentru cina ta de astă-seară, Joe, ripostă bătrîna. Ţi-am cumpărat o plăcintă cu carne şi rinichi de la doamna Harte, ştiind că ţi-a plăcut cea de data trecută.

- Minunat, doamnă Hewitt.

- Stăteam de vorbă azi cu Laura Spencer, în galanterie, şi ştiai, modelul pentru rochia de mireasă pe care o face pentru fata verişoarei mele este creat de doamna Harte. Domnişoara Spencer mi-a spus că doamna Harte va crea modele de confecţii pentru una dintre fabricile mari din Leeds.

- Aşa e, zise Joe.

- Şi de ce nu mi-ai spus şi mie, Joe?

- Nu m-am gîndit s-o fac. Dar e atît de important?

- Sigur că da, Joe. Tot ceea ce are de-a face cu Emma Harte este important. Păi, toată lumea e de părere că este o tînără foarte drăguţă. Atît de politicoasă şi de demnă. Pe Strada Mare nu se vorbeşte decît despre magazinele ei elegante. Şi ce fată frumoasă e. Duse castronul cu napi în cuptor şi continuă: Vrei o bere, Joe? Am una la rece, în cămară.

- Nu te refuz, doamnă Hewitt. Mulţumesc. Joe îşi aprinse pipa şi se rezemă de spătarul scaunului, încălzindu-şi picioarele jilave.

- Păi, totul e gata acum, Joe, declară doamna Hewitt. Am terminat cu oalele şi cina te aşteaptă frumos în cuptor, iubitule. Bea-ţi berea mai întîi şi apoi te serveşti singur. Eu trebuie să plec. Rămîi cu bine...

Mai tîrziu, după ce şi-a citit ziarul, Joe a scos din cuptor plăcinta cu carne şi legumele şi s-a aşezat la masă. Tocmai terminase de mîncat, cînd o lovitură puternică în uşă îl făcu să tresară. Uşa se deschise, zburînd în lături, şi un vîrtej de fulgi de zăpadă împreună cu doamna Minton, una dintre chiriaşele sale, pătrunseră înăuntru. Era stacojie la faţă şi după licărirea furioasă din ochii ei Joe îşi dădu seama că lucrul acesta nu se datora vîntului îngheţat, ci mai degrabă stării ei de nervi.

- Vai, de mine, doamnă Minton... începu el.

- Ia nu mă mai domni atît, Joe Lowther, urlă ea. E o crimă. O crimă nenorocită. *Ştiam eu că aşa o să fie!* De cînd s-a mutat acolo, am ştiut că umblă după magazinul meu. Şi cînd i-ai închiriat celălalt magazin, pe colţ, i-am spus lui bărbat-meu că nu va trece mult timp pînă o să mă scoată afară. Şi uite unde am ajuns, azvîrlită în mijloc între magazinul ei alimentar şi galanterie, şi are de gînd să mă înghesuie şi să mă strîngă pînă ce mă împinge afară, în mijlocul drumului, pe Strada Mare. Să nu spui că n-am dreptate! Scoasă din sărite, doamna Minton se opri să-şi tragă răsuflarea, ţinînd mîinile în şold şi uitîndu-se la el cu o căutătură cruntă.

- Te rog, doamnă Minton, potoleşte-te. Habar n-am despre ce naiba vorbeşti.

- Vorbesc despre Emma Harte, dacă vrei să ştii! Ţinteşte să pună mîna pe magazinul meu. Nu-mi trebuie nici o vrăjitoare care să-mi prezică aşa ceva. Vrea să se extindă peste magazinul meu. Magazinul pe care-l am de zece ani. Agenţii comerciali sînt de părere că nu-i bună de nimic, îngîmfata asta de doamnă Harte. „Doamna jegoasă" cum au poreclit-o ei. I-a îndepărtat complet şi se duce singură şi cumpără direct de la fabricanţi şi depozite, în loc să ia de la agenţii comerciali. Iar apoi reduce masiv preţurile, în aşa fel încît nimeni de pe Strada Mare nu mai izbuteşte să vîndă ceva. Ce ticăloasă perfidă şi şireată e Emma Harte asta!

- Doamnă Minton! vociferă Joe. Emma Harte este o fată drăguţă, care munceşte din răsputeri. Şi nu încearcă să te strîngă cu uşa. Pur şi simplu îşi conduce magazinele negustoreşte. Joe se uită ţintă, dezgustat, la femeia aceea şleampătă, îmbrăcată cu o haină murdară şi cu o eşarfă soioasă. Era întruchiparea vie a magazinului ei împuţit, un monument de dezordine, condus în cel mai neglijent stil posibil.

- Aha, să dea dracu' dacă nu mă aşteptam să-i iei apărarea, strigă doamna Minton. I-am spus soţului meu că n-am să rezolv nimic cu tine. Era la mintea cocoşului că ai să ai grijă de o femeie de stradă! Da, da, şi nu te mai uita aşa la mine. Toată lumea ştie ce este între voi doi! Făcu un pas înainte, apropiindu-se şi îl privi pe Joe drept în faţă, şuierînd: Femeia ta de consumaţie, asta e nenorocita aia de Emma Harte, şi pe deasupra mai e şi măritată! Mă mir că nu i-ai făcut încă un plod. Dar timpul nu-i pierdut, băiete.

Joe se îngălbenise la faţă.

- Cotoroanţă bătrînă, spurcată la gură şi scîrboasă ce eşti! Nu e nimic între doamna Harte şi mine, în afară de relaţii de afaceri. Şi mai bine ţi-ai ţine gura, doamnă Minton, dacă nu vrei să te trezeşti cu vreo citaţie pentru calomnie. Nu-ţi permit să vorbeşti în felul acesta dezgustător!

Doamna Minton se aplecă în faţă, fluturîndu-i sub nas registrul de chirie, pe care îl ţinea strîns în mînă. Joe avu impresia că o să-l plesnească.

- Cred că ai face mai bine să pleci, doamnă Minton, spuse el pe un ton glacial. Pînă nu-mi ies de tot din fire. Sînt sătul pînă peste cap de dumneata.

Scuturînd din cap cu dispreţ ea se răsuci pe călcîie şi porni spre uşă. Privi în spate, aruncînd din ochi flăcări de duşmănie, şi ţipă:

- Să ştii că n-o să-i dau satisfacţia să mă scoată afară, fiindcă plec eu pe cont propriu. Iar tu poţi să-ţi iei afurisitul ăsta de registru de chirie şi să ţi-l bagi pe gît! Aruncă prin cameră spre Joe cu registrul de chirie, care ateriză pe prăjitura cu cremă de ouă.

Uşa se trînti în spatele ei. Joe se zgîi la registrul de chirie, care plutea în crema de ouă, îl pescui de acolo şi îl duse la chiuvetă, ştergîndu-l cu o cîrpă de vase. Se uită la el. Zgripţuroaica bătrînă şi nenorocită, se gîndi el, îmi datorează chiria pe o lună. Ştia că trebuia să-şi pună pofta în cui. Nu-i păsa.

Joe era îngrozit de ceea ce îi spusese doamna Minton despre Emma şi despre el. Mai mult ca sigur, vorbele acelea erau produsul răutăţii care o rodea. Sau era oare careva prin vecini care credea cu adevărat că între ei era ceva? „Femeie de stradă" nu era un apelativ prea grozav la adresa unei femei. Nu era decît alt mod de a spune „tîrfă". Trebuia să se aştepte ca unii oameni să clevetească, mai cu seamă cei de teapa doamnei Minton. Dar n-o atinsese nici măcar cu un deget pe Emma, şi simţi cum se înroşeşte la faţă. Cuprins de vinovăţie, îşi aminti de acele nopţi în care stătuse treaz, întins în patul lui neprihănit, abia mai reuşind să respire, nemaiputînd suporta pasiunea arzătoare cu care o dorea pe Emma. În nopţile acelea cumplite, se închipuise plimbîndu-şi mîinile pe trupul frumos al Emmei, sărutînd-o pătimaş pe gură, mîngîindu-i sînii tari şi făcînd dragoste cu ea cu pasiune. Se înfioră şi îşi închise ochii, încercînd să şteargă obsedantele imagini erotice, închipuiri lascive şi senzuale.

După cîteva momente, Joe se simţi mai calm. Una era să doreşti o femeie şi să mori de pofta de a o poseda şi cu totul alta realitatea, iar implicaţiile înfiorătoare ale cuvintelor doamnei Minton îl dezgustau. Joe oftă plictisit, recunoscînd în sinea lui că Emma distrusese afacerea babornitei, chiar dacă nu o făcuse intenţionat. Avea grijă ca produsele şi magazinele ei să fie mai frumoase şi mai atrăgătoare decît celelalte din vecinătate. Specialităţile ei, ca de pildă mîncărurile de casă delicioase, erau renumite, la fel ca şi confecţiile pe care le făcea, reuşind să acapareze clientela bogată de jur împrejur, pe mile întregi. Cu îndrăzneala şi cu felul ei de a face comerţ, cele două magazine deveniseră cele mai frecventate de pe Strada Mare, în mai puţin de trei ani, iar beneficiile pe care le obţinea erau ridicate. Joe îşi dădea seama de acest lucru din verificarea săptămînală a registrelor ei contabile. Cifrele erau atît de mari, încît ea îşi putea permite să investească două mii de lire în afacerea lui David, aşa cum avea şi el intenţia să facă. Genul acesta de succes dădea naştere, cu siguranţă, la invidie şi la bîrfă răutăcioasă.

Joe se ridică în picioare, decis să nu se mai gîndească la acuzaţiile doamnei Minton. Se va duce la Emma chiar acum şi îi va spune că doamna Minton era pe punctul de a elibera locul. Emma putea acum să-şi deschidă al treilea magazin. Deşi nu-i suflase nici o vorbă, Joe ştia că se gîndea de cîtăva vreme la asta. Era şi logic, trebuia să recunoască. Odată doamna Minton plecată, Emma putea într-adevăr să se extindă, iar cele trei magazine alăturate ar fi ca magazinul universal pe care visa ea să-l aibă într-o bună zi. Aruncă o privire la ceas. Era trecut bine de ora nouă. Ridică din umeri. Dă-i dracului de vecini. Nu-mi pasă ce cred ei. Urcă scările să-şi pună o cămaşă curată.

Emma stătea în mijlocul magazinului alimentar şi îşi studia cu satisfacţie produsele făcute de mîna ei. Totul arăta frumos, se hotărî ea, şi meritase categoric să se scoale la patru şi jumătate dimineaţa să creeze expoziţia specială de mărfuri de Crăciun. Ochii ei ageri descoperiră un grăunte de praf pe una dintre vitrinele de sticlă şi Emma zbură pînă acolo cu o cîrpă. Îndepărtă praful imediat şi se trase înapoi, plimbîndu-şi privirea deasupra vitrinelor care sclipeau de la lumina strălucitoare a aplicelor cu gaz de pe pereţi. Acum erau absolut perfecte, nimic nu le umbrea splendoarea

impecabilă. Înăuntru, mîncarea arăta delicioasă. Erau prăjituri de Crăciun, cu migdale în vîrf; budinci rotunde cu stafide, învelite în şifon curat, fiecare legată cu o fundă roşie şi veselă; mai multe feluri de pateuri cu carne, de mărimi diferite; prăjituri de Crăciun în formă de buturugă, cu un strat gros de ciocolată pe deasupra şi ornamentate cu crenguţe de vîsc din marţipan. Ajutată de cele două fete Long, Emma petrecuse ore în şir pentru a coace toate aceste bucate de sezon, dar ştia că hărnicia îi va fi răsplătită. Fiecare produs se va vinde, împreună cu rezervele suplimentare depozitate în cutii mari de tablă, în cămara răcoroasă.

Emma netezi faţa de masă albă şi proaspătă din faţa vitrinelor de sticlă cu mîncare şi îşi privi aranjamentul de importuri din străinătate, delicatese pe care le achiziţionase pentru sărbători şi pe care nici un alt magazin din Armley nu le avea. Deplasă puţin vasul din porţelan albastru cu alb în care pusese ghimbir cristalizat, astfel încît fructele glazurate franţuzeşti şi rahatul să se vadă mai bine, îndreptînd totodată cu îndemînare cutiile de curmale egiptene şi smochinele din Grecia. Se duse apoi grăbită în spatele tejghelei şi se întoarse înapoi cu o tavă cu coşuleţe de paie, în care erau fructe de marţipan şi purceluşi de Crăciun, care sosiseră ieri din Germania. Cu o seară înainte, Emma căptuşise coşurile cu fîşii de hîrtie verde creponată şi legase funde roşii de mînere. Avea marfă din abundenţă, dar se aştepta la un dever mare în următoarele zile. Era al treilea Crăciun de cînd avea magazinul, şi acum reputaţia ei în cartier era atît de bună, încît nu mai avea temeri în legătură cu vînzările. Era convinsă că va fi asaltată de clienţi, atît cei obişnuiţi, cît şi alţii noi.

Emma aruncă o ultimă privire prin magazin, căutînd cea mai neînsemnată imperfecţiune. Nu descoperi nici una. Pe nenumăratele rafturi, care se întindeau de jur împrejur pe pereţi şi în sus pînă în tavan, se aflau cutii de conserve cu şuncă, carne de porc şi carne de vînat, cutii minunate de tablă, negru cu auriu, cu ceaiuri amestecate, tot soiul de alte alimente, precum şi fructe şi legume la sticlă şi, de asemenea, gemuri făcute de ea. Dedesubt, erau aranjate borcane cu coajă zaharisită de fructe, vişine glasate, umplutură pentru prăjituri şi sosuri de afine şi mere pentru curcanii şi gîştele de Crăciun. Trei butoaie uriaşe, la dreapta tejghelei laterale, erau pline ochi cu nuci, mere şi portocale pentru

tradiţionalii ciorapi de Crăciun ai copiilor, iar aroma slabă de fructe plutea plăcut prin aer, combinîndu-se cu aromele amestecate de ierburi şi mirodenii picante din Indii, cu mirosul delicios de dulciuri proaspăt coapte şi cu miresmele de brînzeturi şi cărnuri pregătite, care îţi lăsau gura apă. Ah! cît de mult îi plăcea magazinul! Aici se afla în siguranţă, departe de familia Fairley şi ferită de ei. Se gîndea, de asemenea, cu enormă plăcere, la vînzările apropiate şi la profiturile ce creşteau constant, iar pe faţă i se aşternu imediat un zîmbet.

Emma se îndreptă acum spre uşă, trase obloanele în sus şi desfăcu zăvoarele, pregătindu-se pentru primii clienţi. Aceştia aveau să fie, fără îndoială, bucătăresele şi jupînesele de la casele bogate, care de obicei veneau glonţ, dimineaţa devreme, să-şi dea comenzile. Emma spera ca lista lor de cumpărături să fie mai lungă decît oricînd în această săptămînă.

Cînd ceasul bătu ora opt, Emma îşi luă poziţia ei obişnuită în spatele tejghelei, aşezîndu-se pe un taburet, lîngă soba cu gaz. Se aplecă în jos şi deschise un dulap din care scoase registrul de contabilitate pentru magazinul de galanterie. În anul în care luase cu chirie de la Joe Lowther cel de-al doilea magazin, afacerile realizate depăşiseră cu mult cele mai îndrăzneţe visuri ale ei. Laura, pe care o convinsese să se ocupe de acest magazin, se dovedise deopotrivă capabilă şi eficientă, iar vînzările se dublaseră în primele şase luni. Emma examină cu atenţie coloanele de cifre minunate şi oftă plină de satisfacţie. Viitorul Edwinei şi al ei erau acum asigurate.

Auzind clinchetul clopoţelului de la uşă, Emma ridică repede capul şi puse registrul în dulap, încuindu-l. Se ridică în picioare, zîmbind spre femeia care intra. Era menajera de la una dintre reşedinţele minunate situate pe străduţa elegantă şi aparte, cunoscută sub numele de Turnuri.

- Bună dimineaţa, doamnă Jackson, zise Emma. Aţi ieşit devreme la cumpărături.

- Bună dimineaţa, doamnă Harte. Ei drăcie, te cam înţeapă frigul azi. Ce bine c-am ajuns în magazinul dumitale, e cald şi plăcut. Nu ştiu de ce ceilalţi negustori nu-ţi urmează exemplul şi nu-şi încălzesc localul. Doamna Jackson tremura de frig, în timp ce se apropia de tejghea, cu două coşuri mari. M-am gîndit că e mai bine ca, înainte de toate, să-mi dau comanda, deşi nu-l trimit pe băiatul

grădinarului s-o ridice decît mai încolo, săptămîna asta. Îi dădu coşurile şi se aşează pe taburet, la celălalt capăt al tejghelei.

Emma puse coşurile la o parte, zicînd:

- Pot să vă ofer o ceaşcă bună de ceai fierbinte, doamnă Jackson?

Faţa femeii, palidă şi înfrigurată de la vremea rece de afară, parcă se lumină.

- Sigur că da, dragă, dacă nu-i nici un deranj. Ce ger teribil am înghiţit venind încoace pe Strada Mare, zău aşa.

Pe vremea aceasta rece, Emma avea întotdeauna pregătită o oală uriaşă cu ceai, pe care îl oferea cu generozitate clienţilor ei. Descoperise că un pic de ospitalitate nu costa nimic, dar aducea dividende enorme. Ridică ceainicul de pe masa de lîngă sobă, potrivi capacul şi turnă ceaiul.

- Lapte şi zahăr, nu-i aşa, doamnă Jackson? Şi cum se mai simte micuţul Freddy? Şi-a revenit după pojar? întrebă Emma. Îşi făcuse o regulă din a şti ce făceau copiii şi soţii clientelor ei, ce necazuri şi dureri aveau, şi era gata întotdeauna să se ofere să le asculte păsurile cu simpatie.

Doamna Jackson acceptă ceaiul, radiind de încîntare.

- Vai, ce drăguţ din partea dumitale să-ţi aminteşti de Freddy. De Crăciun o să fie pe picioare. Îşi deschise poşeta şi scoase o bucată de hîrtie. Uite lista, doamnă Harte. Cred că-i completă, dar am să mă mai uit puţin pe-aici, dacă nu te deranjează şi... Doamna Jackson se opri la mijlocul frazei. Clopoţelul sună, iar uşa se deschise.

Pe faţa Emmei se ivi un zîmbet mirat, dar plin de încîntare.

- Blackie! exclamă ea, credeam că vii abia deseară.

- Bună dimineaţa, Emma, bună dimineaţa, doamnă, răspunse Blackie vesel, înclinîndu-şi capul în direcţia doamnei Jackson. Sper că nu te deranjez, Emma.

- Nu, deloc. Vino aici după tejghea şi serveşte-te cu nişte ceai, pînă termin cu doamna Jackson, zise Emma, îndreptîndu-şi atenţia spre clientă. Se uită repede peste listă. Da, totul pare limpede, doamnă Jackson. Totuşi, poate că ar trebui... Emma se opri, uitîndu-se gînditoare la menajeră. Mă întreb dacă n-ar fi bine să mai luaţi nişte pateuri cu carne şi nişte „buturugi" de Crăciun. Ştiţi cît de mult le plac copiilor, iar anul acesta sărbătorile ţin mult. Ca

să fiu sinceră, am multe comenzi de onorat. Nu vă pot promite că va mai rămîne mare lucru pînă la sfîrşitul săptămînii, dacă v-aţi hotărî că vreţi ceva în plus.

- Ah, nu m-am gîndit la asta. Păi, cred că mai bine măriţi comanda. Nu vreau să se supere coniţa pe mine. Pune de trei ori mai mult din fiecare şi mai adaugă o prăjitură de Crăciun, zise doamna Jackson. Ochii îi căzură pe mărfurile din import expuse şi se îndreptă spre masă, cu cana de ceai în mînă.

- Ei drăcie, ce bine arată astea. Cercetă o cutie de rahat şi citi cartonaşul Emmei, scris cu grijă: „În exclusivitate pentru firma Harte. Stoc limitat".

Emma se prefăcea că verifică lista de cumpărături, urmărind-o pe doamna Jackson pe sub gene. Alesese intenţionat acele cuvinte cu o seară înainte, ştiind că vor impresiona snobismul clienţilor ei.

Doamna Jackson continuă să se uite la dulciurile străine, iar apoi spuse:

- Nu ştiu ce să zic despre astea. Sînt interesante, dar s-ar putea să i se pară cam fistichii coniţei.

- A, credeţi, doamnă Jackson? Întotdeauna am avut impresia că oamenii bogaţi au o adevărată predilecţie pentru astfel de delicatese, spuse Emma intenţionat. De fapt, îmi pare rău că nu am comandat mai multe. Produsele astea se vînd ca pîinea caldă. Ei bine, ieri chiar, una dintre bucătăresele de pe Strada Turnuri m-a rugat să-i păstrez cîte două din fiecare, improviză ea cu repeziciune. Sigur, îmi dau seama totuşi că sînt puţin cam scumpe.

Doamna Jackson îi aruncă Emmei o privire tăioasă.

- Coniţei mele nu-i pasă de preţ, doamnă Harte, zise ea, defensiv. O să iau *trei* din fiecare!

Emma zîmbi. Învăţase să profite de spiritul de competiţie care exista între bucătăresele şi menajerele locale, care încercau tot timpul să se întreacă una pe alta.

- Foarte bine, doamnă Jackson. Am să-mi notez şi o să le pun deoparte imediat!

Doamna Jackson îşi plimbă privirea la întîmplare peste rafturile din spatele Emmei.

- Dacă tot faci asta, mai adaugă, te rog, la listă şi o cutie cu şuncă din import şi patru sticle din condimentul acela preparat de dumneata. Stăpîna *mea* aşteaptă o mulţime de oaspeţi *aleşi* de sărbători. E mai înţelept să fim pregătiţi.

- Da, e adevărat. Şi oricum, îl puteţi trimite pe băiatul

grădinarului pînă aici, mai încolo în timpul săptămînii, dacă aţi uitat cumva ceva. Ştiţi că întotdeauna fac tot ce pot pentru *dumneavoastră* doamnă Jackson.

Menajera se înfoie în pene.

- Ce bine îmi pare că sînt o clientă favorizată, doamnă Harte. Ştiu că mă pot bizui pe dumneata. Acum, crezi că am omis ceva de pe listă, pentru că dumneata te pricepi aşa de bine la aprovizionare? Vreau ca stăpîna să fie mulţumită de meniurile mele de sărbători.

Emma se prefăcu că se gîndeşte profund.

- Dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş mai adăuga două cutii de porc şi trei borcane de sos de mere. Pentru eventualităţi neprevăzute. Şi poate şi cîteva feluri de brînză, care să meargă împreună cu prăjiturile de Crăciun. Lăsaţi-mă pe mine, doamnă Jackson. O să aleg cele mai bune brînzeturi ale mele şi poate că şi alte cîteva produse.

Doamna Jackson puse cana pe tejghea, arătînd de parcă Emma tocmai îi făcuse o mare favoare.

- Îţi mulţumesc, doamnă Harte. Ce atentă eşti şi cîtă osteneală îţi dai pentru mine. Trebuie să recunosc că mi-ai uşurat existenţa de cînd ai apărut pe Strada Mare. Nu mai am atît de mult de gătit zilele astea. Păi, trebuie să plec. Un Crăciun Fericit, dragă. Se opri la uşă, făcînd cu mîna.

- Crăciun Fericit, doamnă Jackson. Şi ţineţi minte, n-aveţi de ce să vă faceţi gînduri. Am eu grijă să respect întocmai comanda, strigă Emma după ea.

- Sînt sigur că da, spuse Blackie, zîmbind cu gura pînă la urechi, în timp ce ieşea de după tejghea şi se aşeza pe taburetul de pe care se ridicase doamna Jackson. Ai putea să vinzi cărbuni băştinaşilor din Africa cea neagră. N-am mai văzut în viaţa mea aşa ceva, Emma. Păi, cred că ai dublat comanda bietei femei.

- Am triplat-o, zise Emma, cu un zîmbet plin de mulţumire.

Blackie clătină din cap, luîndu-şi o expresie serioasă.

- Ei bine, Emma, tocmai am trecut pe la tine să-ţi spun condoleanţele mele.

- Condoleanţe?

- Mda, înţeleg că bărbatul tău, marinarul, s-a prăpădit pe neaşteptate acum cîteva săptămîni. Am auzit că a murit de febră tifoidă în Oceanul Indian. Ce trist. Îşi dădu pe spate capul formidabil şi hohoti. Emma rîse cu el.

- Dumnezeule, Emma, cîtă imaginaţie ai! Tu ar trebui să

te apuci de scris, şi nu Frank. Auzi la ea, febră tifoidă în Oceanul Indian!

- Ei bine, trebuia să-l omor, zise Emma. Mă deranja tot mai mult...să am un bărbat. Chiar şi unul care m-a părăsit. Şi m-am gîndit că e mai bine să ziç că a murit departe şi că a fost îngropat în mare.

Blackie chicoti.

- Aşa-i. Aşa-i. Se uită la rochia ei roşie. Văd că nu porţi doliu.

- Nu cred că prietenii mei se aşteaptă să port doliu după un bărbat care m-a părăsit, nu-i aşa? Presupun că Laura ţi-a spus.

- Într-adevăr. Mi-a spus că ai primit o scrisoare de la Amiralitate, într-una din dimineţi. Ce de baliverne, n-am ce să zic!

- Trebuia să fac în aşa fel încît să pară autentic, Blackie. Nu sînt decît minciuni nevinovate. De acum încolo pot spune adevărul.

- Ah, da, ia te uită!

- Da, bineînţeles, spuse Emma cu fermitate. Dar nu despre Edwina. Trebuie s-o protejăm cu orice preţ. Nimeni nu trebuie să afle că este nelegitimă, Blackie.

- Eu n-am să te trădez, codano. Ştii asta. Apropo, ieri l-am văzut pe David Kallinski. M-am dus să mă uit la fabrică, ca să-mi pot face planurile pentru transformări. Sper că nu te deranjează, dar i-am spus că bărbatul tău a murit.

- Oh! Şi ce-a zis? întrebă ea, prudentă.

- A spus că-i pare rău. Dar mie mi s-a părut că arată exact ca unul care a cîştigat un milion de lire. Blackie o cercetă cu atenţie. Ce se întîmplă între voi doi, Emma?

- Păi, nimic, spuse ea, fără ezitare. Sînt partenera lui de afaceri, asta-i tot.

- A, da, zise Blackie, gînditor. Ei bine, mie mi se pare că el e de altă părere.

- Prostii. Te laşi copleşit de imaginaţia ta bogată de celt. Ai o fantezie şi mai mare decît Frank.

Blackie nu ripostă. Băgă mîna în mantou, scoase un teanc de hîrtii şi i le dădu Emmei.

- Uite planurile pentru renovarea magazinului din mijloc şi unirea celor trei, cum ai vrut tu, fătuco dragă. Vreau să se poată intra în magazinul doamnei Minton din ambele părţi. Adică, din galanterie şi prin zidul ăsta de aici. Am să fac un fel de pasaj care să le lege pe toate trei. Ce zici de ideea

asta?

- Splendid, Blackie! Ştii că am încredere în raţionamentul tău. O să mă uit la planuri deseară. Cînd vei începe? întrebă ea, nerăbdătoare.

- Din cîte te cunosc, bănuiesc că ai vrea să mă apuc imediat, dar va trebui să aşteptăm să treacă Crăciunul, Emma. O să lucrăm repede, şi ai să poţi intra în magazin pe la mijlocul lui ianuarie.

35

DAVID KALLINSKI stătea rezemat pe canapeaua din bucătăria-sufragerie a Emmei, în spatele magazinului alimentar, şi privea gînditor la ultima dintre schiţele ei. O ţinu la distanţă, îngustîndu-şi ochii, pentru a o cerceta mai bine.

În timp ce continua s-o privească atent, David se simţi cuprins de un val de emoţie şi strînse mai tare mîinile pe desen. Deşi era greu de crezut, desenele ei pentru colecţia de iarnă erau şi mai frapante decît îmbrăcămintea de vară. De fapt, erau superbe. Liniile erau estompate şi elegante, contrabalansate de detalii excepţionale, culorile fiind combinate cu abilitate, obţinînd efecte total diferite. Avea un extraordinar simţ al culorilor, chiar dacă puţin cam îndrăzneţ. Doar Emma s-ar fi putut gîndi la amestecuri atît de neobişnuite - roşu de Burgundia asortat cu roz strălucitor, bleumarin scos în relief de un verde de culoarea mărului, ciclamen intens cu străfulgerări de liliachiu şi, în cealaltă parte a spectrului, un „mélange" de tonuri bogate autumnale, înviorate de alb pur, griuri aburite şi nuanţe de albastru combinate cu violet, plus verde de brad cu scînteieri de roz. Şi toate mergeau splendid împreună. Şi nu numai atît, dar, din pricina simplităţii construcţiei lor de bază, a liniilor clare şi a lipsei generale de zorzoane, creaţiile ei erau ideale pentru tehnicile producţiei de serie pe care el le utiliza la fabrică.

David zîmbi încîntat, mîndru de Emma. Nu ştia de unde îi răsărise talentul artistic, dar era de necontestat, iar gustul ei fără pereche avea un fler unic. Îşi dăduse seama de mult, minunîndu-se destul, că Emma era înzestrată de la natură. Nu exista alt termen potrivit pentru a descrie incredibilul ei talent care, combinat cu extraordinara ei energie, o făcea formidabilă. În afară de aptitudinea ei excepţională de

creatoare de modele, Emma avea capacitatea înnăscută de a înţelege capriciile publicului, darul straniu de a discerne dinainte ceea ce clienţii doreau şi, un lucru încă şi mai important, ceea ce vor cumpăra. Parcă ar fi avut un duh care îi spunea toate lucrurile, iar afacerile riscante în care se lansa erau imediat încununate de succes. David avea impresia că Emma Harte ar putea scoate bani în oricare domeniu s-ar implica, fiindcă avea o mînă de aur. Atît el cît şi tatăl lui rămăseseră descumpăniţi în faţa capacităţii ei desăvîrşite de a pricepe problemele financiare şi de a concepe scheme monetare complexe, toate rezistînd cu bine examenului atent al contabilului lor şi primind aprobarea uimită a acestuia. Citea o foaie de bilanţ aşa cum alţi oameni citesc ziarul, putînd să calculeze cu exactitate, în cîteva minute, punctele slabe şi aspectele pozitive. Nu avea decît douăzeci şi unu de ani şi deja urca pe treptele ambiţiei cu cei mai rapizi şi hotărîţi paşi. David avea impresia că nimic n-o putea reţine - aidoma încercării zadarnice de a înfrîna fulgerul, conchisese el de multă vreme deja. Reuşea tot timpul să-l uluiască şi David nu îndrăznea să-şi imagineze unde va ajunge ea peste zece ani. În vîrful scării, îşi dădu el cu părerea, iar perspectivele erau ameţitoare.

David puse schiţa alături de celelalte şi îşi aprinse o ţigară. Lucrurile se desfăşurau conform graficului, exact cum plănuise el. Se lansase în afacere de patru luni, avîndu-i parteneri pe Emma şi pe Joe Lowther. Emma avea şi rolul de desenatoare şi de creatoare de modele, iar fratele lui, Victor, era administratorul fabricii. Peste o lună, David urma să împlinească douăzeci şi cinci de ani şi nu avea nici un fel de îndoială cu privire la viitorul firmei de îmbrăcăminte Kallinski sau la destinul lui. Avea intenţia să ajungă un membru bogat şi important al comunităţii; şi întregul oraş Leeds, dacă nu şi ţinutul Yorkshire, vor ţine seama de el, într-o bună zi. Îşi făgăduise lui însuşi acest lucru, cu ani în urmă, şi avea intenţia fermă de a se ţine de cuvînt

David se lansase în afaceri pe cont propriu cu fler, siguranţă şi agresivitate, iar începutul fusese neaşteptat. La prezentarea iniţială a colecţiei de vară, primele mostre au fost acceptate cu entuziasm de către cumpărătorii de la marile magazine din Leeds, Bradford, Sheffield şi Manchester, care, din fericire, îşi urmaseră primirea favorabilă de comenzi surprinzător de mari. Extraordinara energie pe care Emma, Victor şi el o consumaseră şi orele

nesfîrşite pe care le petrecuseră pentru a da drumul la prima colecţie fuseseră fără discuţie răsplătite.

David nu a putut rezista tentaţiei de a mai răsfoi o dată schiţele. Le întinse pe toate pe podea, abia izbutind să-şi stăpînească emoţia. Da, slavă Domnului, izbutise din nou! Linia aceasta nouă nu putea fi întrecută de nici un alt producător din Leeds, şi nici măcar de la Londra. Era absolut sigur că după prezentarea colecţiei de iarnă, comenzile vor fi uriaşe. Avea viziunea ameţitoare de a-şi tripla volumul afacerilor în următoarele luni, fiindcă, la fel ca Emma, David Kallinski era un negustor înnăscut - fermecător, suav şi dăruit total afacerilor.

Emma îi întrerupse şirul gîndurilor, intrînd în cameră cu o plăcintă cu carne şi rinichi, din cămara depozit. David îşi ridică privirea şi i se tăie parcă respiraţia. Emma se schimbase şi îşi pusese una din mostrele lor, care îi venea extraordinar de bine. Deşi modelul rochiei nu era prea îndrăzneţ, fiind clasic şi sobru, lîna fină se lipea de trupul ei frumos, subliniindu-i delicat curba înaltă a sînilor, rotunjimea netedă a coapselor şi lungimea picioarelor ei frumoase. Rochia era de culoare verde-închis, iar nuanţa aceasta îi accentua strălucirea ochilor şi aspectul diafan al pielii. Observă că îşi pieptănase altfel părul minunat şi bogat. Îl trăsese pe spate, astfel încît V-ul de pe frunte era extrem de vizibil, dar de astă dată îl periase, lăsîndu-l liber, iar apoi îşi prinsese pletele dese într-o plasă verde-închis, un fel de fileu, cu o fundiţă de catifea verde deasupra. Părul roşcat prins în fileu îi cădea pe umeri, încadrîndu-i chipul splendid şi dîndu-i un aer nevinovat. Este cea mai ademenitoare făptură din lume, se gîndi David, minunîndu-se.

Dîndu-şi seama, jenată, că David o studia prea mult, Emma se opri, încruntîndu-se.

- Nu-ţi plac desenele, David? întrebă ea, înţelegînd greşit expresia feţei lui.

- Doamne Sfinte, ba da! strigă el. Eînt excelente, Emma. Nu, e prea puţin spus. Sînt remarcabile. Ai făcut o treabă fantastică. Pe cuvînt.

Emma zîmbi.

- Nu mai exagera aşa, făcu ea pe modesta, dar răsuflă uşurată. După ce puse plăcinta în cuptor, traversă încăperea, alunecînd parcă şi se aşeză pe jos, la picioarele lui, cu spatele la foc. Răsfiră schiţele, făcînd repede cîte o prezentare pentru fiecare, cu o figură plină de înflăcărare.

Sugeră mici modificări la unele desene, explicîndu-şi ideile cu privire la cele mai potrivite modalităţi de croit şi de confecţionat, oferindu-se să-şi spună părerea despre costuri. Cînd se lansaseră la început, Emma făcuse calcule de costuri pentru fiecare fază de fabricaţie şi, din acest motiv, puteau produce mai mult şi cu cheltuieli mai mici decît concurenţa. Îşi reînnoi aceste idei, iar David se apleca înainte, pe faţă citindu-i-se nerăbdarea. Asculta cu atenţie, reţinînd tot ceea ce îi spunea. Sfaturile ei se dovediseră întemeiate şi el le urma întotdeauna.

Cînd Emma termină ce avea de spus, David zise:

- Rămine un singur lucru la care nu ne-am gîndit - numele colecţiei. Trebuie să ieşim imediat cu un nume, fiindcă am dat deja în fabricaţie colecţia de vară şi urmează să comand etichetele. Nu cred că denumirea de „Îmbrăcăminte Kallinski" este prea inspirată, nu-i aşa?

Emma îşi ridică repede privirea. Nevrînd să-i jignească sentimentele, ezită înainte de a spune:

- Nu, nu prea! Nu-i prea... nu-i prea feminin, David. Dar nu-mi vine altă idee. Hai să-l întrebăm şi pe Victor! Are nişte idei grozave la lucruri din astea.

David zîmbi, arătîndu-şi dinţii.

- Mă aşteptam să sugerezi asta, aşa că l-am întrebat deja. Victor mi-a spus un nume, azi după-amiază. Într-un fel mi-a plăcut, deşi nu sînt sigur că tu ai să fii de acord. A sugerat să folosim numele faimoasei tale tize.

- Faimoasa mea tiză? La cine Dumnezeu s-o fi gîndit? Nu ştiam că am o tiză.

- Nici eu nu ştiam, deşi mi-e ruşine să recunosc. Asta nu dovedeşte decît cît de ignoranţi sîntem. S-a gîndit la prima Emma Hart. Aici „Hart" se scrie fără „e".

Pe faţa Emmei se citea o curiozitate făţişă.

- Prima Emma Hart, repetă ea. Cine e?

- Prima Emma Hart a fost o doamnă foarte faimoasă cu o reputaţie foarte proastă, depinde din ce unghi priveşti. Să-ţi explic. Tiza ta s-a căsătorit cu William Hamilton şi a devenit Lady Hamilton. Asta e numele pe care Victor a propus să-l adoptăm. David rîse de mirarea ei. Emma Hart a fost Lady Hamilton a lui Nelson. Marea lui iubire. Amanta lui. Moştenirea lăsată naţiunii în renumitul său testament, mi-a zis Victor. Nu-ţi aduci aminte din cărţile de istorie, fetiţo? o tachină el.

-Oh! *Acea* Lady Hamilton! Mmmmm. În fond, nu-i un

nume rău. Nu-i rău deloc, reflectă ea. Destul de distins, cînd te gîndeşti mai mult. „Rochiile Lady Hamilton". Nu, din moment ce noi facem şi costume şi mantouri, va trebui să se cheme „Îmbrăcămintea Lady Hamilton", nu-i aşa?

- Da, aşa e. Dar îţi place, Emma? Ca să fiu sincer mie mi-a plăcut imediat, dar voiam să discut mai întîi cu tine, înainte să dau etichetele la făcut. Ce zici?

Emma chibzui, repetînd numele în minte. Avea ceva atrăgător şi suna destul de distins. Îşi aminti că Nelson era marele erou maritim al lui Winston. Poate că lucrul acesta era de bun augur. S-ar putea ca numele să fie cu noroc.

- Da, îmi place! Hai să-l folosim, David!

- Cum rămîne cu Joe? N-ar trebui să-i cerem şi lui părerea?

- Doamne sfinte, David, dar ştii prea bine că Joe va fi de acord cu orice îi sugerăm noi. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa *lui*. Rîse. Ce ne-am face fără Victor? Sîntem doi inculţi, nu-i aşa?

- Poate că da, dar ne pricepem să cîştigăm bani. Ei, ce-ai zice de o picătură de sherry pentru a sărbători numele ales? David sări în picioare, aplecîndu-se deasupra Emmei. Îi întinse mîinile şi o ajută să se ridice. Emma îşi înălţă capul, zîmbindu-i lui David. Privirile li se întîlniră. Se uitară ţintă unul la celălalt timp de o clipă, nereuşind să-şi întoarcă privirile, ochii lui albaştri şi strălucitori rămînînd agăţaţi de privirea ei verde aprins. Emma simţi un tremur interior, aşa cum se întîmpla întotdeauna în ultima vreme, ori de cîte ori David o atingea. Se făcu roşie la faţă, iar inima începu să-i bată nebuneşte. Continua să se uite ţintă la faţa lui plină de adoraţie, hipnotizată parcă de acea flacără de safir, atît de plină de dor.

Dîndu-şi bine seama de ezitarea şi de reţinerea ei, David se mişcă rapid. O trase în braţele lui, căutîndu-i gura cu buzele. Îi atinse buzele şi i le desfăcu uşor, dar insistent. Emma gustă dulceaţa caldă a limbii lui şi se simţi copleşită de simţuri. Degetele îi zburară fără să vrea la ceafa lui, plimbîndu-şi-le prin părul negru şi cîrlionţat, de parcă mîngîierea ei ar fi fost un tăciune aprins. David o ţinea strîns lipită de el, mîinile lui puternice alunecîndu-i peste umeri, pînă spre şale. Cu palmele îi apăsa trupul zvelt strivindu-l de corpul lui musculos, iar îmbrăţişarea i se făcu mai strînsă, Emma simţind pe coapsă dovada dorinţei lui. Situaţia aceasta dura de cîteva săptămîni - sărutările, mîngîierile, privirile

înfocate. De fiecare dată cînd rămîneau singuri, se simţeau amîndoi pătrunşi de dorinţa trupurilor lor, care tînjeau să se împlinească unul în celălalt.

David o tulbura pe Emma, făcînd să i se taie răsuflarea de emoţie şi să-i vină parcă ameţeală. Pasiunea ei ascunsă, trezită cu ani în urmă doar şovăielnic şi trecător, iar apoi înăbuşită, ieşea la suprafaţă tot mai persistent cînd David o săruta şi o ţinea în braţe. Emma tremura, vibrînd de nelinişte şi de spaimă; în prezenţa lui o cuprindeau întotdeauna vechi senzaţii cunoscute. Încerca să se lupte cu sentimentele ei năvalnice, dar mintea i se împotmolea, iar Emma se lăsa în voia sărutărilor lui senzuale.

Se lăsară în jos pe sofa, căzînd pe ea, fără să se dezlipească unul de celălalt. David se aplecă peste Emma, cu ochii ţintuiţi de ai ei, plini de dor. Imaginea lui îi umplu privirea, pînă ce Emma se pierdu în ea, închizînd ochii. David o mîngîia pe faţă, o săruta pe pleoape, pe frunte şi pe buze. Cu mare grijă, îi desfăcu funda de catifea verde şi îi scoase fileul, dîndu-i drumul la păr, care i se revărsă ca o cascadă pe umeri. Îşi trecu mîna prin el, minunîndu-se de frumuseţea ei şi de pasiunea înflăcărată pe care i-o trezea. Ardea de dorinţa de a o poseda total şi ştia că niciodată nu se va sătura de ea.

Ochii însufleţiţi ai lui David se plimbau pe trupul ei, întins atît de languros pe sofa; îşi dădu seama că nu mai era în stare să se abţină. Începu s-o mîngîie pe faţă, pe gît, pe umeri şi pe sîni, simţind că i se strînge gîtul de emoţie cînd sfîrcurile ei se întăriră prin materialul fin al rochiei sub dezmierdarea lui. Dorinţa îi creştea, transformîndu-se într-o durere delicioasă, aproape de nesuportat.

Emma îşi deschise ochii şi văzu o strălucire fugară de supliciu întunecînd albastrul ochilor lui, care se umbriseră parcă. David se trase mai aproape de ea, prinzînd-o de umeri, strivindu-i gura cu buzele-i pasionate. Îi acoperea trupul cu al lui, apăsîndu-se pe ea, iar Emma se desfăta sub greutatea lui. Vocea lui scrîşni lîngă gîtul ei:

- Oh, Emma! Emma, iubita mea! Nu mai pot suporta!

- Ştiu, David, ştiu, murmură ea. Îl mîngîia pe părul negru şi cîrlionţat, ţinîndu-i capul lîngă pieptul ei, îmbrăţişîndu-l ca pe un copil. Cu mîna îi mîngîia umerii laţi şi un ţipăt de dor îi tremură pe buze. Îşi înclină capul, punîndu-şi-l pe al lui, iar părul îi alunecă în jurul lor, ca un văl mătăsos. Fremătă de un suspin adînc, dîndu-şi seama că îl iubea pe

David Kallinski şi că îl voia pentru tot restul vieţii, dar corectitudinea ei firească combinată cu frica teribilă de urmările unei apropieri sexuale nelegitime nu-i dădeau voie să cedeze emoţiilor copleşitoare. Nu era din cauză că nu avea încredere în David. Avea. Ştia că n-o va trăda niciodată. Era altfel decît Edwin Fairley. Şi totuşi, îşi înfrînă acele dorinţe puternice, înăbuşindu-le şi în cele din urmă îl respinse cu raţiunea, dacă nu şi cu inima.

Emma îi şopti foarte uşor în păr:

- Trebuie să încetăm. De fiecare dată e tot mai rău, şi nu e bine pentru tine. Nu trebuie să lăsăm ca situaţia să ne scape de sub control. Îl împinse de lîngă ea, cu nespusă blîndeţe, şi se ridică în capul oaselor, ameţită şi tremurînd.

David se rezemă cu spatele de canapea şi luă o şuviţă din părul Emmei. O sărută, lăsînd-o apoi să cadă. Zîmbea în colţul gurii.

- Emma, te iubesc atît de mult. Nu-ţi fie teamă de mine. N-o să-ţi fac nici un rău. Niciodată.

Emma se înfioră, auzind acest cumplit ecou al trecutului.

- Nu mi-e teamă de tine, David, îi răspunse ea liniştit. Mi-e frică de mine, cînd sînt cu tine, ca acum, şi de ceea ce s-ar putea întîmpla cînd ne apropiem atît...atît...

- Te rog, n-ai de ce. Îi atinse buzele cu degetul. Sînt de acord cu tine. Nu putem continua aşa. E o nebunie. Dar trebuie să fim împreună, Emma. Nu mai pot îndura multă vreme această tortură. Îi prinse mîna şi-i spuse cu o mină foarte serioasă: Mărită-te cu mine, Emma. Cît de repede posibil, o imploră el. Ştii şi tu că trebuie să ne căsătorim.

- Să ne căsătorim! strigă ea.

David zîmbi.

- Da, să ne căsătorim. Nu mai fi aşa şocată. De cîţiva ani vreau să mă însor cu tine. M-am ţinut în frîu doar din cauza situaţiei. Chicoti. Credeai că am intenţii necinstite, Emma? N-aş putea încerca niciodată să te compromit. Te iubesc mult prea mult... David se opri brusc, căscînd ochii de mirare. Emma, ce s-a întîmplat? Eşti albă ca varul!

- Nu pot să mă mărit cu tine, David, spuse Emma cu voce joasă şi sugrumată.

- Dar de ce? Nu fi caraghioasă! Rîse, necrezînd ce-i spunea. Ţi-am spus că te iubesc şi ştiu că şi tu mă iubeşti. Este consecinţa cea mai firească, nu-i aşa? Să ne căsătorim. Asta fac oamenii cînd se iubesc, Emma.

Emma se ridică clătinîndu-se pe picioare şi păşi prin

cameră. Privi pe fereastră şi ochii i se umplură de lacrimi. Descoperi că nu era în stare să-i răspundă.

David rămase cu gura căscată, uitîndu-se la spatele ei ţeapăn, la umerii încordaţi, uimit de atitudinea ei.

- Ce e, Emma? Pentru numele lui Dumnezeu, răspunde-mi! îi ceru el.

- Nu pot să mă mărit cu tine, David. Te rog, hai să lăsăm lucrurile aşa cum sînt, zise Emma, clipind din ochi pentru a-şi şterge lacrimile.

- Ba da, poţi, afirmă David, cu înverşunare. Nu există nimic care să te oprească. Soţul tău e mort. Eşti liberă. David se opri, reluînd apoi cu o ardoare calmă: Emma, te iubesc mai mult decît orice şi oricine pe pămînt. Vreau să te dezmierd şi să te ocrotesc pînă la capătul zilelor. Aparţinem unul altuia, Emma. Ştiu asta în adîncul sufletului meu. Şi o ştii şi tu. Între noi este ceva foarte special — o legătură indestructibilă. Emma tot nu-i răspundea, iar lui David îi trecu prin minte un alt gînd. Este din cauza Edwinei? întrebă el repede. Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu ea. Nu mi-e frică de răspundere. Am s-o adopt, Emma, şi vom trăi toţi trei împreună. Vom fi fericiţi şi eu...

- Nu este din cauza Edwinei.

- Atunci spune-mi un motiv plauzibil pentru care nu vrei să te măriţi cu mine! îi ceru el, palid şi răvăşit de neliniştc.

- David, nu pot să mă mărit cu tine, fiindcă mama ta nu m-ar accepta niciodată.. N-ar fi niciodată de acord să te însori cu cineva de altă credinţă. Nu trebuie să-ţi spun eu asta. Vrea să te însori cu o evreică de la care să aibă nepoţi evrei...

- La dracu' cu asta! o întrerupse David, ridicînd glasul furios. Nu-mi pasă ce vrea *maică-mea*, Emma. *Eu* te vreau *pe tine* de soţie şi asta e tot ce contează.

- N-o pot mîhni pe mama ta, şopti Emma. S-a purtat minunat cu mine, aproape ca o mamă. O iubesc şi n-o voi înşela. Tu eşti fiul ei cel mare, David. Dacă ne-am căsători, lucrul acesta ar ucide-o. Recunosc că ţine foarte mult la mine, dar nu ar fi acelaşi lucru — să mă primească dintr-o dată ca pe o noră. Pe mine care nu sînt evreică, ea care este atît de drept-credincioasă. Te rog, ascultă ce-ţi spun, David. Este adevărul şi trebuie să ţii seama de el.

David se aplecă în faţă pe canapea, cu mîinile strîns încleştate.

- Vreau să te uiţi în ochii mei şi să-mi spui că nu mă

iubeşti, Emma. Întoarce-te şi spune-mi asta.

- Nu pot, zise Emma încetişor.

- De ce? strigă el, cu vocea spartă.

- Fiindcă te iubesc, David. La fel de mult cît mă iubeşti şi tu. Emma se răsuci încet şi traversă camera. Îngenunche la picioarele lui, uitîndu-se ţintă la el. Îl mîngîie în treacăt, pe faţă.

O prinse strîns în braţe, dezmierdînd-o pe păr şi sărutînd-o pe obrajii scăldaţi în lacrimi.

- Atunci, numai asta contează, draga mea. Numai asta contează.

- Nu, David. Emma se trase deoparte şi se ridică, aşezîndu-se lîngă el. Alte lucruri contează în viaţă. Nu vreau să fiu responsabilă pentru suferinţa şi durerea părinţilor tăi. Nu vreau să semăn discordie în familia ta. Au fost prea buni cu mine ca să merite aşa ceva. În afară de asta, nu m-aş mai suporta pe mine însămi. Îi cercetă chipul îndîrjit. David, nu înţelegi că nu e posibil să-ţi clădeşti fericirea pe suferinţa altor oameni? Dacă ne-am căsători, ar fi totul bine la început, dar pînă la urmă chinul şi dezamăgirea lor s-ar interpune între noi. Ar măcina încet ceea ce aveam, distrugînd totul pînă la sfîrşit.

David se uitase fix la mînuţa ei pricepută care îi strîngea tare mîna. Era atît de mică şi atît de ciudat de lipsită de apărare. În cele din urmă, îşi ridică privirea şi văzu candoarea din privirea ei verde şi îşi dădu seama cît de serios vorbise.

- Vrei să spui că eşti gata să ne sacrifici fericirea, a ta şi a mea, doar din cauza unor convingeri religioase care nu sînt numai învechite, ci şi complet ridicole! Nu pot să cred aşa ceva. Nu din partea *ta*. Nu de la Emma *mea*. Emma cea vitează, care s-ar lupta cu lumea întreagă pentru tot ceea ce îşi doreşte!

- Da, cred că aşa sînt. Dar lucrurile nu stau chiar aşa, David. Te rog, încearcă să înţelegi... Se întrerupse brusc. Îl jignise profund, ceea ce nu putea suporta.

David îşi trase mîna din a ei şi şi-o trecu peste faţă. Se simţea oribil de sfîrşit, fiindu-i aproape greaţă, iar în piept avea o durere insuportabilă. Parcă se scurgea viaţa din el. Avea senzaţia că cineva îi răpise toate speranţele şi visele, smulgîndu-i promisiunea viitorului din mînă. Dar ştia că Emma avea dreptate. Ştia, de asemenea, că nu se va răzgîndi, cum de altfel nici mama lui nu-şi va schimba părerea.

David sări în picioare, păşind de colo-colo în faţa focului. După cîteva minute, se opri şi se întoarse spre Emma, uitîndu-se ţintă la ea.

- Este ultimul tău cuvînt? întrebă el atît de încet, încît Emma de-abia îl auzi.

- Da, David. Îmi pare rău, dar n-o pot distruge pe mama ta.

- Înţeleg, Emma. Scuză-mă, te rog. Trebuie să plec. Îmi pare rău de cină, dar mi-a cam pierit pofta de mîncare. Ieşi afară, înainte ca ea să-i vadă ochii scăldaţi în lacrimi.

Emma se ridică repede în picioare.

- David! Aşteaptă! Te rog, aşteaptă! Uşa se trînti în urma lui şi Emma rămase singură. Se uită lung la uşă cîteva clipe şi apoi luă schiţele de pe jos şi le puse în bufet. Vag se gîndi la mîncarea care se strica în cuptor, dar era copleşită de senzaţii atît de intense de deprimare şi de tristeţe, încît nu mai avea puterea s-o scoată afară. Gîndurile ei se concentrau asupra lui David şi nu asupra ei, căci în subconştientul ei ştiuse dintotdeauna că relaţia lor era sortită eşecului. Puteau fi prieteni şi parteneri de afaceri, dar atît. Petrecuse destul de mult timp cu Janessa Kallinski pentru a înţelege că mama lui David nu ar tolera aşa ceva. Emma rămase multă vreme privind în gol în camera pustie, chipul lui David dansîndu-i în faţa ochilor. N-avea să uite niciodată, cît timp va trăi, expresia lui de om rănit.

Cam după o oră, Emma fu trezită din stupoarea ei de o lovitură puternică la uşă. S-a întors David! Zbură în vestibulul micuţ, inima săltîndu-i în piept de bucurie, cu numele lui pe buze. Deschise uşa cu nerăbdare şi se trezi uitîndu-se fix la faţa umflată a lui Gerald Fairley.

Emma era atît de uimită, încît pe moment rămăsese fără grai. Dar imediat mîna i se încordă pe clanţă, iar ea se crispă, presimţind primejdia. Încercă să închidă uşa, dar el îi anticipase mişcarea. Se împinse înăuntru şi închise uşa puternic după el.

Emma îşi recăpătă vocea.

- Ce doreşti? întrebă ea, cu răceală. Cum de reuşise s-o găsească?

Gerald rînji.

- Nu mă pofteşti înăuntru, Emma? întrebă el.

- Nu. N-am nimic de discutat cu tine. Te rog să pleci imediat, zise ea, adunîndu-şi tot curajul şi adoptînd cel mai glacial ton posibil.

După atîţia ani de ghiftuire, Gerald era dezgustător de obez, un munte masiv de carne. Pe faţa unsuroasă de grăsime avea o expresie batjocoritoare.

- Mai pune-ţi pofta-n cui! Am să-ţi spun cîteva cuvinte, *doamnă* Harte, exclamă el, dispreţuitor.

- Îţi repet, eu n-am nimic de discutat cu tine. Pleacă, te rog.

- Unde-i copilul? i-o întoarse Gerald, cu o intenţie criminală în ochii vicleni.

- Ce copil? spuse Emma flegmatic, dar picioarele îi tremurau şi tînjea după ajutor, dorind ca David să se întoarcă.

Gerald îi rîse în faţă.

- Haide, nu-mi veni mie cu chestii de-astea! Ştiu că ai făcut un copil cu Edwin. N-are rost să negi. Mi-a mărturisit la sfîrşitul ăsta de săptămînă. Ştii, i-am spus că te-am găsit. Cu totul întîmplător, bineînţeles, de vreme ce nu te căutam. Nătărăul vroia să vină să te vadă. Vroia să vă ajute pe tine şi pe copil. Dar nu puteam tolera aşa ceva. Gerald îşi apropie mai mult faţa buhăită. Emma se trase înapoi, lipindu-se de perete, abia mai respirînd. Gerald zîmbea. Ce mică e lumea, Emma. Săptămîna trecută am cumpărat ţesătoria lui Thompson. Închipuieşte-ţi cît am fost de surprins cînd ţi-am văzut numele în registrele alea vechi. Ai lucrat acolo ca ţesătoare, înainte să ieşi în lume. Văd că te-ai băgat în comerţ, spuse el pe un ton depreciativ. Ia spune, unde-i copilul?

- N-am nici un copil, insistă Emma, cu pumnii strînşi de o parte şi de alta a corpului.

- Nu mă minţi. Mi-ar fi foarte uşor să verific. Ţine minte un lucru, *doamnă* Harte. Am bani şi putere. Mă pot duce la spitalul local — St. Mary, nu-i aşa? — şi după ce împart în dreapta şi stînga cîteva lire pot să mă uit în registru oricînd vreau.

Emmei i se făcu un gol în stomac. Ştia că spunea adevărul. În ciuda acestui lucru, era hotărîtă să nu recunoască nimic.

- *Nu am nici un copil*, repetă ea, fără să clipească din ochi.

- Oh, haida-de, Emma, nu-mi vinde mie gogoşi. Edwin n-ar fi mărturisit aşa ceva, dacă nu era adevărat, mai ales acum, cînd e pe punctul de a se logodi cu Lady Jane Stansby. O înşfăcă de braţ. Am senzaţia că ai fi în stare să foloseşti

copilul ăsta mai tîrziu ca să-l şantajezi pe Edwin. E un lucru obişnuit la stricatele din clasa muncitoare. Dar am de gînd să-ţi zădărnicesc planurile. Familia Fairley nu-şi poate permite nici un scandal. Aşa că, haide, dă-i drumul. Unde e micuţul bastard? Şi ce e, băiat sau fată?

Emma îl privi cu asprime.

- Ţi-am spus deja, nu am nici un copil de la Edwin, zise ea, cu brutalitate, cu ochii arzînd de o ură puternică. Îşi trase braţul. Şi dacă vreodată mă mai atingi cu un deget, Gerald Fairley, o să te omor!

El rîse şi apoi îşi mută privirea spre scările luminate de veioza din dormitor. O dădu la o parte cu brutalitate din drum, urcînd treptele în salturi. Emma îşi recăpătă echilibrul şi se repezi sus după el.

- Cum îndrăzneşti să intri cu forţa în casa mea! Mă duc să chem poliţia! ţipă ea.

Gerald dispăruse în dormitor şi, cînd Emma intră înăuntru grăbită, îl găsi trăgînd sertarele afară şi aruncînd conţinutul lor prin cameră.

- Ce-ţi dă prin minte să faci? strigă ea, tremurînd de furie.

- Caut o dovadă a copilului pe care spui că nu-l ai. Vreau să ştiu unde este şi cine îl are. Intenţionez să merg pînă la capăt cu această chestiune înainte ca tu să apuci să faci vreun rău.

Emma stătea ţeapănă şi neclintită în mijlocul camerei, cu o licărire primejdioasă în ochi. Gerald Fairley era un prost nătărău. Nu va găsi nimic aici care să-l conducă la Edwina.

Gerald se întoarse, plin de ură în priviri, şi se mişcă greoi, legănîndu-şi hidos trupul masiv. O înşfăcă de umeri şi începu s-o scuture cu atîta violenţă, încît Emmei i se bălăbănea capul în faţă şi în spate.

- Stricato! Nu eşti decît o tîrfă nenorocită! Hai dă-i drumul! Unde-i copilul?

Pe obrajii palizi ai Emmei apăruseră pete vii de culoare, dar insinuările josnice treceau peste ea, neimpresionînd-o, căci Gerald Fairley nu merita nici măcar dispreţul ei.

- Nu există nici un copil, spuse Emma scrîşnind din dinţi. Şi dă-mi drumul, monstru scîrbos ce eşti.

Gerald continua s-o zgîlţîie şi mai tare, cu mîinile uriaşe înfipte în umerii ei, pînă o făcu să se chircească de durere. Brusc îi dădu drumul pe neaşteptate, aruncînd-o cu atîta

putere, încît Emma se clătină şi căzu cu spatele pe pat. Gerald fu impresionat de bogăţia părului ei revărsat, de faţa încîntătoare şi silueta ei frumoasă şi ademenitoare, şi se simţi excitat. Începu să rîdă, privind-o poliţicios.

- Ce-ai zice să-mi arăţi şi mie un pic din ce i-ai făcut frăţiorului meu de bună voie, Emma Harte? Femeile ca tine sînt de obicei gata la aşa ceva, la orice oră din zi şi din noapte. Ce-ai zice să ne iubim puţin, *doamnă* Harte? Lui Edwin întotdeauna i-au plăcut femeile arătoase. Nu mă deranjează să culeg ce-a lăsat frăţiorul meu.

Emma căscă gura la el, atît de stupefiată, încît se simţea paralizată. Înainta spre ea şi văzu, spre oroarea ei, că se descheie la pantaloni. Se trase înapoi, lipindu-se de perne, şi apoi încercă să se furişeze afară din pat. Dar era prea tîrziu. Gerald eră pe ea, zdrobind-o şi culcînd-o pe spate cu greutatea lui masivă. Se lupta cu fusta ei, încercînd să i-o ridice. Emma începu să dea din picioare şi Gerald rînjea, imobilizînd-o cu braţul. Îşi apropie faţa mai mult, întinzîndu-şi buzele spre ea. Emma mişca din cap într-o parte şi în alta, luptîndu-se cu el, împingîndu-l, dar, deşi avea putere fizică, el era mult mai tare decît ea. Începu să se răsucească deasupra ei, gîfîind şi gemînd, apăsîndu-şi corpul îngrozitor peste ea, încercînd să-i tragă fusta în sus, fără să reuşească, fiindcă se împiedica în propria lui greutate enormă. Gîfîitul, gemetele şi legănatul se înteţiră şi apoi, cu un tremur final, căzu ca o cîrpă lîngă ea, zăcînd culcat pe spate, epuizat. Emma se trase în sus şi sări pe podea, respirînd scurt şi sacadat. Îndepărtîndu-se de el, îşi atinse cu mîna marginea rochiei. Era groaznic de udă. O senzaţie de scîrbă i se ridică în gît şi avu impresia că o să vomite. Se repezi la grămada de haine şi de lenjerie amestecate şi împrăştiate pe jos şi apucă un prosop. Îşi şterse rochia şi se repezi la masa de cusut. Îşi răsuci degetele apucînd foarfecele şi se întoarse spre Gerald, cu ochii plini de licăriri ucigaşe.

- Ridică-te şi ieşi afară, înainte să te omor! îi aruncă ea, gîfîind cu atîta venin, încît bărbatul privi mirat, luat prin surprindere. Se mişca pe podea, cu foarfecele ridicate în mînă ca un pumnal. Gerald se îngălbeni la faţă. Emma stătea deasupra lui.

- Ascultă-mă ce-ţi spun, Gerald Fairley, te omor dacă nu-ţi scoţi imediat hoitul obscen de-aici!

Gerald rîse batjocoritor.

- Nu cred că eşti atît de proastă încît s-o faci, zise el. Se ridică în şezut şi se încheie la pantaloni, cu o încetineală insolentă.

- Nu mă provoca, şuieră ea.

Gerald se ridică greoi de pe pat.

- Trebuie să recunosc că îmi plac tigroaicele, Emma. Mă excită mai mult. O să mă întorc, fata mea. Iar data viitoare ai să fii mai cooperantă. Nonşalant, îi dădu un bobîrnac pe gulerul rochiei. Ai să scoţi asta de pe tine şi toate celelalte lucruri. Ai să fii gata, aşteptîndu-mă. Vreau să-ţi savurez trupul minunat, şi să mă bucur puţin de împerecherea cu cineva din clasa muncitoare. Din cîte aud, sînteţi ca iepurii. Rînji. Ceea ce e bun pentru Edwin, este categoric bun şi pentru mine!

Emmei îi venea pur şi simplu să-l scuipe în faţă, dar încercă să se abţină, nevrînd să se coboare la nivelul lui.

- Ieşi din casa mea, imediat, Gerald Fairley, şi să nu te mai prind vreodată pe-aici, dacă nu vrei să dai într-adevăr de bucluc.

Gerald se răsuci în loc, împleticindu-se pe scări şi rîzînd din gîtlej. Emma veni după el, turbată de furie. Rămase în picioare în capul scărilor, urmărindu-l cum cobora, tîrîndu-şi anevoie greutatea imensă. Aruncă furioasă cu foarfecele după el, iar acestea zdrăngăniră pe treptele de piatră şi aterizară la picioarele lui.

- Nici nu meriţi să-ţi dau vreo atenţie, Gerald Fairley! urlă ea. Emma se repezi acum în jos pe scări, împinsă de furia ei tot mai mare. Cînd ajunse la picioarele scării, îşi ridică privirea uitîndu-se ţintă la el, fără nici un fel de frică, perfect stăpînă pe ea, aprinsă la faţă de ură. Făcu un pas, apropiindu-se, şi spuse cu o răceală cumplită: Da, am să te distrug! Pe toţi! Familia Fairley va blestema ziua în care a cunoscut-o pe Emma Harte. Auzi ce-ţi spun? Am să vă distrug! Jur că aşa am să fac!

- Ai să ne distrugi! Tu? O tîrfă stricată? N-ai nici o şansă. Gerald chicoti în barbă şi, furioasă, Emma se repezi la el. Îl zgîrîie cu unghiile pe faţă, umplîndu-l de sînge. Tîrfă mică şi afurisită ce eşti! ţipă Gerald, iar apoi îşi aruncă spre spate capul hidos şi rîse. Îmi plac tigroaicele, *doamnă* Harte, aşa cum ţi-am spus înainte. Ţine minte, am să mă întorc. Sînt tot timpul prin preajmă. Am să trec pe la tine într-o după-amiază, să ne mai distrăm puţin.

- Ieşi afară! Ieşi afară!

În clipa în care uşa se trînti în spatele lui, Emma răsuci cheia în broască şi trase repede zăvoarele. Se duse în salon, trase perdelele şi îşi spălă pata dezgustătoare de pe rochie, frecînd-o cu o cîrpă, pînă locul rămase curat. Apoi se aşeză în faţa focului, cu trupul zgîlţîit convulsiv de suspine grele, fără lacrimi. Îi era rău şi se simţea tulburată şi înfricoşată. Pentru prima oară de ani de zile îi era din nou teamă de familia Fairley. Slavă Domnului că Edwina era la Ripon. Gerald n-o s-o găsească niciodată acolo. Dar era suficient de tîmpit încît să se întoarcă aici şi ideea aceasta o umplea de groază.

Lumea e o junglă, zise ea, tremurînd ghemuită în faţa focului, aproape stins. Şi sînt încă vulnerabilă faţă de animalele din ea. Nu am încă destui bani să pot construi un zid în jurul Edwinei şi al meu. Sîntem dureros de expuse. Am nevoie de ocrotire. Să gîndi apoi la David, cu dor şi deznădejde. Lucrul de care avea nevoie era un soţ. Îi era extrem de clar acum. Dar David, dragul ei David îi era interzis. Oricît de mult s-ar iubi, obiecţiile familiei lui ar înfige pînă la urmă un cui între ei. Mintea îi lucra febril. Unde să găsească un bărbat care s-o protejeze, pe ea şi pe Edwina? Cu cine să se mărite? Apoi ideea îi veni fulgerător în minte. Joe Lowther! Ştia că o iubeşte. Problema era că *ea* nu-l iubea. Îl plăcea. Nici nu s-ar fi putut altfel. Era cumsecade, bun şi de nădejde. Dacă se va mărita cu Joe, îl va lipsi de cel mai important dintre toate lucrurile într-o căsătorie - dragostea. Trebuia, de asemenea, să ţină seama de faptul că va trebui să împartă patul cu el, să se supună avansurilor lui sexuale şi să-i facă şi copii. O luă cu frig gîndindu-se la toate astea. Cum să se dea de bună voie unui alt bărbat, cînd David îi umplea inima şi sufletul? Şi totuşi nu avea altă alternativă. Emma începu să plîngă, hohotele ei răsunînd în tăcerea din micul salon.

- Iartă-mă, David! ţipă ea. Iartă-mă pentru ceea ce am să fac, dragul meu.

PARTEA A PATRA

PODIȘUL 1914 - 1917

„Viața devine tot mai dificilă, pe măsură ce se apropie de culme - luciditatea crește, responsabilitatea crește."

FRIEDERICH NIETZSCHE

36

SALA DE CONSILIU a ziarului „Yorkshire Morning Gazette", cu pereți îmbrăcați în lambriuri de stejar pe care erau atîrnate gravuri străvechi ale unor celebri autori englezi, cu mobilă de mahon atît de bine lustruită, încît lucea ca sticla, era plină de fum și vibra de atîta încordare. Adam Fairley și lordul Jocelyn Sydney ședeau unul în fața celuilalt de cele două părți ale imensei mese de conferințe, cu figuri mohorîte, cu priviri grave, fumînd țigară de la țigară într-o tăcere apăsătoare, iar scrumierele de cristal din fața lor erau pline de mucuri strivite, mărturie a ceasurilor de așteptare și de tensiune.

Adam, îmbrăcat impecabil cu un costum albastru-închis, se mișcă neliniștit în scaunul de piele neagră și își trecu mîna prin părul blond cu fire argintii. Gura încrețită de oboseală, se strînse brusc și ochii lui albaștri-cenușii fixară ceasul care ticăia cu o precizie necruțătoare în liniștea de plumb.

- Fir-ar să fie! exclamă el, nemaifiind în stare să se abțină. Se întoarse cu fața spre Jocelyn: E aproape unu. Dacă Parker nu se grăbește, ratăm prima ediție. Stă la editorialul ăla de mai bine de douăzeci de minute. Ce Dumnezeu o fi făcînd neghiobul ăla?

Jocelyn îl privi prin fum.

- Stă și cîntărește fiecare cuvînt, fără îndoială. Trebuia să fi știut asta pînă acum, băiete.

- Îl mai las cinci minute şi pe urmă mă duc peste el ... Adam se întrerupse, căci un băiat de la tipografie dădu buzna în încăpere. Uşa grea de stejar se dădu de perete şi în liniştea sălii de consiliu năvăli zumzetul activităţii febrile a unui ziar în curs de apariţie.

- Poftiţi corectura pentru pagina întîi, domnule. Şi domnul redactor şef a zis să vă spun că porneşte rotativa în cinci minute.

Băiatul trînti în faţa lui Adam foaia încă umedă, din care picura cerneală pe masă, şi dispăru. Uşa se trînti în urma lui, apoi se făcu din nou linişte. Jocelyn traversă repede încăperea. Cu o mînă pe umărul lat al lui Adam, se aplecă şi privi corectura. Titlul principal era imprimat cu litere uriaşe, negre şi clare, de-a curmezişul întregii pagini.

ANGLIA DECLARĂ RĂZBOI GERMANIEI

Două perechi de ochi cercetară repede titlurile mai mici de pe foaia tipărită pe o singură parte: **A izbucnit marea conflagraţie. Un vas britanic puitor de mine, scufundat. Belgia a fost invadată. Două noi vase de război pentru flota noastră. Guvernul preia controlul asupra căilor ferate. Asigurarea rezervelor de hrană. Garanţiile statului pentru riscurile războiului pe mare.**

Jocelyn bătu uşor cu degetul editorialul.

- Cum a tratat Parker acest articol, Adam? În graba mea s-ajung aici astă-seară, mi-am uitat ochelarii şi nu văd literele astea mici.

Adam citi repede corectura şi spuse:

- Cred că Parker a cuprins tot ce este important. Îşi ridică ochii spre Jocelyn. Trăiesc de ani de zile cu groaza acestui război. Acum conflictul a izbucnit şi nu există cale de întoarcere.

Jocelyn îl fixă pe Adam cu o privire sticloasă.

- Ai vorbit serios cînd ai spus mai devreme că va fi un război care se va prelungi mult timp?

- Foarte serios, spuse Adam sec. Contrar celor spuse de unii experţi din Londra, eu cred că va dura mulţi ani. Cel puţin doi.

Jocelyn făcu o faţă lungă.

- Aşa de mult?

Adam confirmă din cap, cu o figură tristă.

- Da. Şi va fi un război de uzură. Un măcel sîngeros cum n-a mai cunoscut pînă acum omenirea. Ascultă vorbele mele, Jocelyn.

- Dă Doamne să te-nşeli, Adam. Mă rog din toată inima.

Adam nu răspunse. Îşi aprinse o ţigară şi privi îngîndurat în gol, încercînd să-şi închipuie groaznicele consecinţe ale intrării Angliei în război.

- Amîndoi avem nevoie de o băutură zdravănă, anunţă Jocelyn după cîteva clipe. Se duse repede la bufet şi mîinile îi tremurară cînd pregăti două pahare de coniac cu sifon şi le duse la masă. Îi întinse unul lui Adam şi se lăsă greoi în scaunul de lîngă el. Nici unul nu se osteni să ridice paharul în acea clipă sumbră şi îşi sorbiră băuturile în tăcere, preocupaţi de gîndurile lor.

Adam Fairley, recent numit preşedinte al consiliului de administraţie al ziarului „Yorshire Morning Gazette", stătea neobosit de veghe la ziar, de patru zile, ca să trieze relatările care năvăleau de la birourile din Londra şi de la agenţia Reuter, studiind veştile extrem de grave, urmărind cum Anglia era inevitabil atrasă în criza europeană. Vechiul lui prieten, Jocelyn Sydney, fusese un vizitator constant, măsurînd cu paşii sala de consiliu, dar insistînd că atîta timp cît era pace, putea fi evitată nebunia războiului. Adam primise optimismul înnăscut al lui Jocelyn cu un pesimism total, care demonstra cît de limpede vedea lucrurile şi cît de bine înţelegea realitatea, declarînd că era mult prea tîrziu pentru a mai putea fi evitată catastrofa care-i ameninţa.

Acest pesimism se simţi în glasul lui Adam, cînd se trezi brusc din cugetările lui şi spuse:

- Nu sîntem chiar aşa de bine pregătiţi pentru acest război cum vrea guvernul să ne facă să credem, Jocelyn.

Pe faţa lui Jocelyn se aşternu o expresie de uimire amestecată cu spaimă. Deschise gura, dar înainte de a reuşi să rostească vreo vorbă, Adam spuse repede, încercînd să înăbuşe temerile care încolţeau în sufletul lui Jocelyn.

- Cu excepţia flotei, desigur. Slavă Domnului că în ultimii trei ani Winston Churchill a fost comandantul ei suprem. Numai el şi alţi cîţiva bărbaţi luminaţi au întrezărit ameninţarea unui război iminent şi au încercat să se pregătească pentru a-i face faţă. Tonul lui Adam deveni mai precaut cînd continuă: Jocelyn, ştiu că nu te-ai dat niciodată în vînt după Churchill, dar trebuie să recunoşti că a înţeles pericolul pe care-l reprezintă Germania pe mare încă din 1911, cînd s-a apucat să reorganizeze flota. Şi a făcut o treabă bună. Retrăgînd vasele noastre din China şi din Mediterana şi concentrînd flota teritorială şi cea de luptă în

Marea Nordului, a sporit incredibil forţele noastre.

- Da, e foarte adevărat, confirmă Jocelyn. Şi apoi Churchill a avut întotdeauna un ţel pe care eu îl consider cît se poate de lăudabil - restabilirea invincibilităţii Flotei Regale de Război.

- Da, numai că forţele navale sînt singurele care sînt puternice, Jocelyn. Armata nu e la fel de bine organizată iar forţele noastre aviatice sînt minore, deşi Churchill a încercat în ultimul timp să le pună pe picioare. Adam se opri, trase din ţigară, apoi conchise: Ministerul de Război a fost întotdeauna extrem de ineficient. De fapt, ceea ce ne trebuie nouă acum este un nou ministru de război!

- Crezi că Asquith va numi un nou ministru? întrebă Jocelyn.

- Sînt sigur că va fi nevoit s-o facă, răspunse Adam categoric. Nu se poate ca în acelaşi timp să fie prim-ministru şi să conducă şi Ministerul de Război, într-o perioadă de criză ca aceasta. Din cîte îl cunosc eu pe Asquith, sînt absolut sigur că va avea bunul simţ să recunoască acest lucru. Şi sper că va avea înţelepciunea de a-l alege pe lordul Kitchener pentru acest post. El este omul de care avem nevoie în aceste clipe de primejdie. Şi asta nu numai pentru că este un om extrem de competent, dar şi pentru că numirea lui ar ridica moralul cetăţenilor.

- Înţeleg ce vrei să spui, aprobă Jocelyn. La urma urmelor, Kitchener e un erou naţional.

- E mai mult de atît, Jocelyn. Este o instituţie naţională. Este simbolul reuşitei în faţa cetăţenilor. Toate angajamentele militare pe care şi le asumă dau rezultate. Adam îşi agită băutura, chibzuind. Va trebui, desigur, să sporească efectivele. Armata teritorială nu e prea numeroasă. De fapt, cel care va fi numit ministru de război va trebui să declanşeze imediat o campanie de recrutare pentru front a bărbaţilor necăsătoriţi.

Faţa palidă a lui Jocelyn deveni lividă.

- O campanie pentru recrutarea bărbaţilor necăsătoriţi, repetă el, zguduit. Nu mă gîndisem la asta.

- De vreme ce nu avem un sistem de înrolare obligatorie, ţara trebuie să se bazeze pe voluntari - de obicei bărbaţi necăsătoriţi, între optsprezece şi treizeci de ani. Adam se opri, sesizînd expresia bolnăvicioasă de pe faţa lui Jocelyn. Nu te simţi bine, bătrîne? Arăţi de-a dreptul îngrozitor.

- Băieţii! rost Jocelyn în şoaptă. N-am să pot să-i opresc,

Adam. Se vor oferi imediat voluntari, amîndoi. Tu ai noroc, Adam. Gerald va fi respins la examenul medical, iar Edwin e căsătorit. Şi pe lîngă asta, el se simte responsabil faţă de tine şi de Jane.

- Ca să fiu sincer cu tine, nu sînt prea sigur de Edwin. Uneori acţionează impulsiv. Să nu crezi că faptul că e căsătorit îl va reţine, dacă se hotărăşte să plece pe front. Edwin va socoti că are, în primul rînd, o datorie faţă de Rege şi ţară, şi apoi faţă de familie sau chiar faţă de Jane. Tare mi-e teamă că aceasta va fi pe primul plan înainte de orice altceva.

Jocelyn îşi muşcă nervos buza.

- Ce porcărie îngrozitoare! Adam, cine ar fi crezut acum cîţiva ani că vom fi împinşi în această situaţie catastrofală?

- Bruce McGill m-a prevenit în urmă cu zece ani că va izbucni un mare război, spuse Adam încet, cu o privire îngîndurată. A avut dreptate. Asta se întîmpla în 1904...

- Nu mai spune! Extraordinar! exclamă Jocelyn. Nu ştiam că bătrînul Bruce este un oracol politic.

- Nu ştiu dacă e un oracol politic, remarcă Adam, dar întîmplător este un om extrem de bogat şi de influent şi are prieteni în cercuri înalte. Cînd a fost la Londra anul trecut împreună cu fiul lui, Paul, presimţea tot felul de lucruri rele, dar nu i-am dat atenţie. Încep să cred că sînt şi eu un struţ, cu toţi ceilalţi. Adam se ridică. Presupun că amîni vînătoarea, Jocelyn.

- Fireşte. Cred că nu-i mai arde nimănui de potîrnichi în vremurile astea, răspunse Jocelyn cu un zîmbet vag. Îţi mulţumesc că m-ai invitat aici, la ziar. Apreciez gestul tău, bătrîne.

- Mi-a făcut plăcere compania ta, Jocelyn. Acum hai s-o ştergem. Simt că-ncep să mă sufoc în încăpërea asta.

Peste o oră şi jumătate, noul automobil Daimler a lui Adam intra pe aleea din faţa conacului Fairley. Adam îi spuse scurt noapte bună şoferului şi urcă în fugă scara.

Murgatroyd se învîrtea prin holul de la intrare, slab luminat. Cînd îl văzu pe Adam, se repezi spre el, servil ca întotdeauna.

- Doamna Fairley a coborît în bucătărie să ne spună mie şi bucătăresei că am intrat în război. Cumplită veste, într-adevăr.

Adam îşi drese glasul.

- Da, e adevărat, Murgatroyd. Ne aşteaptă pe toţi zile

grele. Dar trebuie să strîngem rîndurile ca să fim puternici în aceste clipe de cumpănă pentru ţară. Observă dîra de lumină care se strecura din bibliotecă. Doamna Fairley nu s-a retras încă, Murgatroyd?

- Nu, domnule. Vă aşteaptă. Am făcut focul şi i-am adus acum cîteva minute o ceaşcă de cacao fierbinte, că e o noapte tare rece.

- Înţeleg. Adam traversă holul.

Olivia auzise glasul lui Adam şi ajunsese deja în mijlocul bibliotecii, cînd el intră.

- Vai, Adam, e absolut îngrozitor! strigă ea, repezindu-se în braţele lui.

El o strînse o clipă la piept, mîngîind-o pe păr.

- Da, scumpa mea. Dar puteam să ne aşteptăm la asta şi trebuie să fim curajoşi. Se dezlipi de ea şi privi în jos, spre faţa ei. De ce m-ai aşteptat? E foarte tîrziu, iubito.

Ea îi întoarse zîmbetul.

- Eram tare nerăbdătoare să te văd.

- Mă tem că sînt cam terminat.

- Poate că ţi-ar face bine să bei ceva.

- Cred că da. Am să beau un păhărel înainte de a ne duce la culcare. Un coniac, te rog.

Olivia îi aruncă o privire duioasă şi iubitoare. Adam o urmări traversînd cu pas uşor încăperea, şi inima-i veni la loc ca întotdeauna cînd se afla în preajma ei, uitînd pe moment de război. Olivia era îmbrăcată cu o rochie de seară din crêpe de chine albastru aprins, care-i aplatiza silueta zveltă şi-i reflecta culoarea ochilor. Încă n-avea riduri pe faţă şi şuviţa albă, care ieşea în relief în bogatul ei păr şaten, era şocantă. La cincizeci şi patru de ani, era o femeie atrăgătoare, şi după părerea lui Adam, era tot mai frumoasă pe măsură ce îmbătrînea. Erau căsătoriţi de şase ani. După ce o respinsese în 1901, Parlamentul adoptase în sfîrşit, în 1907, legea prin care se permitea căsătoria unui bărbat cu sora soţiei decedate, deci cu cumnata sa. Adam o convinsese pe Olivia să devină soţia lui în 1908 şi erau atît de absorbiţi de fericirea lor, atît de potriviţi unul cu celălalt, încît nimeni altcineva nu mai exista pentru ei.

- Apropo, mai devreme a sunat Edwin. I-am spus vestea cea rea, spuse Olivia, întorcîndu-se la cămin cu paharul de coniac.

Adam înţepeni.

- Şi cum a reacţionat?

- Uluitor de calm, după părerea mea. Vine mîine împreună cu Jane cu maşina de la Kirkby Malzeard şi stau la noi o săptămînă, după cum plănuisem.

- Asta-i o veste bună, spuse Adam. Din cîte-l cunosc pe Edwin îl şi vedeam înapoindu-se val vîrtej în oraş ca să fie în miezul evenimentelor. Mă bucur că vin. Măcar vei avea şi tu o companie plăcută cît voi lipsi în timpul zilei.

- Crezi că sînt fericiţi, Adam?

- Zău că n-am habar. Dar de ce mă-ntrebi? Îi trecu prin cap că poate observase şi Olivia ciudata lipsă de afecţiune dintre fiul şi nora lui.

- Nu pot să-mi dau seama care-i realitatea, spuse Olivia, gînditoare, dar sînt distanţi unul cu celălalt. Edwin este absolut fermecător şi foarte atent. Dar nu e prea tandru. Parcă n-ar fi soţ şi soţie. Şi uneori am observat o privire îngrozitor de goală în ochii lui Edwin. Olivia se opri, privindu-l fix pe Adam. Văzînd că nu răspunde, îl presă: N-ai observat, iubitule?

Deşi n-avea chef să se angajeze într-o astfel de discuţie, Adam recunoscu:

- Ba da, ca să fiu sincer, am observat. Dacă e ceva în neregulă în relaţia lor, categoric că Edwin e de vină. S-a schimbat radical în ultimii ani. Îşi dedică douăzeci şi patru de ore pe zi avocaturii, sau, cel puţin, aşa mi se pare mie. Nu are alte preocupări şi pare a fi hotărît să devină cel mai mare avocat din Anglia, înainte de a împlini treizeci de ani. Şi am impresia că o neglijează teribil pe Jane.

- Aşa este, confirmă Olivia.

- Şi totuşi are toate motivele să fie fericit cu ea. Jane este frumuşică, fermecătoare şi are o comportare extrem de matură şi de demnă. Păcat că n-au copii. Îţi mărturisesc că eram dornic să am un nepot. Mă aşteptam să fi avut unul pînă acum. În fond sînt căsătoriţi de trei ani.

Olivia privea focul din cămin şi după o lungă clipă, se întoarse spre Adam.

- Crezi că e adevărată povestea aceea urîtă pe care ţi-a spus-o Gerald acum cîţiva ani? Povestea despre Edwin şi Emma Harte?

- Categoric nu! exclamă Adam, dorind să creadă şi el ce spune.

Întotdeauna o ocrotise pe Olivia şi nu vroia s-o tulbure, dezgropînd morţii. Prin urmare, pentru prima oară în viaţa lui, o minţi. Gerald n-are nici un respect faţă de adevăr.

Povestea lui nu este doar incredibilă, dar şi neîntemeiată. A izvorît fără îndoială din dorinţa lui de a-l micşora pe Edwin în ochii mei. Ştii că Gerald a fost întotdeauna extrem de gelos pe fratele lui.

Olivia nu se lăsă întru totul convinsă.

- Îmi amintesc că atunci ai făcut nişte cercetări discrete în legătură cu Emma şi copilul, dar eşti sigur că informaţiile tale au fost corecte, Adam?

- Bineînţeles! Puse jos paharul cu coniac şi luă mîna Oliviei. De ce te preocupă deodată, atît de mult, această poveste veche? E de mult dată uitării.

- Nu ştiu nici eu, iubitule. Probabil pentru că am început să vorbim despre căsnicia lui Edwin şi despre fericirea lui. Dacă tu spui că povestea nu e adevărată, înseamnă că Edwin nu are nimic pe conştiinţă. Privirea ei iscoditoare cercetă faţa lui Adam. Şi totuşi mi-a trecut deseori prin minte că are ceva pe conştiinţă. Poate că ceea ce mă răscoleşte este privirea aceia ciudată din ochii lui.

Adam se încruntă.

- Hai, zău, încetează, iubito, spuse el cu blîndeţe. Ai o imaginaţie prea bogată. Gerald a înşirat nişte minciuni. Sînt absolut convins de asta. Cît despre privirea din ochii lui Edwin, poate că exprimă dezamăgirea faţă de căsnicia lui. Ar trebui să ştii la fel de bine ca mine că nu toate căsniciile sînt aşa de fericite ca a noastră.

- Asta-i adevărat, murmură ea şi oftă. Bietul Edwin! E îngrozitor pentru el dacă n-o iubeşte pe Jane. Şi pentru ea trebuie să fie tare dureros.

Dorind să încheie discuţia, Adam spuse cu un ton categoric:

- E foarte tîrziu, scumpa mea. Hai să ne ducem sus, la culcare.

După ce părăsiră biblioteca, Adam recunoscu în sinea lui că în acel moment anume nu-l preocupa în mod deosebit căsnicia lui Edwin. Grija care-l măcina era că Edwin se va înrola ca voluntar, căci Adam ştia că fiul lui nu prea mai punea preţ pe siguranţa lui personală. Era tragic că cel mai uman instinct se stinsese în Edwin în ziua cînd murise Jack Harte. Adam ştia că fiul lui cel mic nu se sinchisea dacă trăieşte sau nu şi că această atitudine, cuplată cu un puternic simţ al datoriei patriotice, îl va împinge pe Edwin să se înroleze.

37

EMMA strînse şi mai tare receptorul şi inima începu să-i bată mai iute ca de obicei.

- Frank, nu vreau să faci asta! Îţi expui viaţa inutil. E o nebunie şi...

- Ba nu este, o întrerupse Frank, şi vocea lui suna în gol pe circuitul interurban. Ascultă, Emma, am cochetat chiar cu ideea de a mă înrola, dar ştiu că aş fi respins la examenul medical, din cauza vederii proaste şi a plămînilor mei slabi. Dar e nevoie de reporteri de război. Trebuie să plec, Emma.

- Dar de ce tocmai tu, Frank? Eşti un copil! strigă Emma revoltată.

- Ba nu sînt un copil. Împlinesc douăzeci şi trei de ani luna viitoare. Tonul lui deveni mai vehement. *Vreau să plec* ! Te rog, Emma, încearcă să înţelegi. Şi redactorul meu şef vrea să mă trimită. Este, într-un fel, o cinste pentru mine.

- *O cinste* ! strigă ea sufocată, nevenindu-i să creadă. Dacă vrei să ştii părerea mea, este o cinste de care te poţi foarte bine lipsi! Vei sta în tranşee. În miezul luptei. Vor fi nişte condiţii cumplite şi ai spus chiar tu că n-ai o constituţie robustă. Te rog, Frank, mai gîndeşte-te. Mai chibzuieşte puţin înainte de a lua o hotărîre definitivă! îl imploră Emma.

- M-am hotărît deja, spuse fratele ei cu un ton categoric. Oricum e prea tîrziu. De aceea te-am sunat acum. Plec pe front la ora cinci dimineaţa.

- Ah, Frank, de ce ai făcut asta fără să fi vorbit mai întîi cu mine? îl mustră Emma.

- N-o să păţesc nimic. Zău, Emma. De ce vrei să faci să-mi fie mai greu decît îmi e? Ai grijă de tine şi transmite-le tuturor sărutări. O să vă dau veşti cînd voi putea şi dacă voi putea. O să afli unde sînt din reportajele mele din „Chronicle". Păstrează-le pentru mine şi te rog, Emma, nu-mi purta de grijă. La revedere, iubito.

- Ah, Frank! Frankie! Vocea i se sugrumă şi trebui să-şi înghită nodul care i se pusese în gît pentru a-şi veni în fire. La revedere, Frank. Ia-ţi o manta de ploaie şi nişte ghete solide.. Se opri, incapabilă să mai continue.

- O să-mi iau. La revedere.

Închise telefonul. Pe Emma o trecură fiori cînd şi-l imagină pe Frank străbătînd cîmpurile de bătălie din Ţările de Jos. Era vestea la care se aşteptase cel mai puţin şi

rămăsese încremenită, temîndu-se pentru viaţa fratelui ei. Nu era îndeajuns că Winston era undeva, pe mare, cu flota de război, acum se avîntase şi Frank în luptă. În ultimele săptămîni se îmbărbătase permanent cu ideea că dacă Anglia intra în război, măcar fratele ei mai mic nu va fi în pericol, din cauza constituţiei lui fragile. Şi aşa ar fi fost, dacă el nu şi-ar fi făcut renumele pe care-l avea în presă. Fiind deja o stea în ascensiune pe firmamentul gazetăriei, Frank era genul de tînăr reporter pe care se băteau editorii de ziare. Stăpînea perfect limba engleză, era incisiv şi receptiv, şi totodată un maestru al frazei descriptive, neegalat în redarea unei stări sau a unei atmosfere. Şi pe lîngă toate acestea, avea o fire romantică, aventuroasă, care nu se temea de pericol. Emma trebuia să fi bănuit că va dori să fie corespondent de război şi acum, gîndindu-se mai bine, îşi dădu seama că părea, de fapt, foarte fericit că pleacă.

Deodată, fără nici o logică, Emma îşi dori ca Frank să nu fi fost atît de talentat şi să fi fost un incapabil. Atunci n-ar fi fost în pericol. Poate că indirect era vina ei şi dacă Frank va fi ucis nu şi-o va ierta niciodată. Trebuia să-l fi lăsat acolo unde lucra, la săptămînalul ăla de doi bani din Shipley, de unde nu s-ar fi clintit, îşi spuse ea furioasă. Dar n-am avut de lucru şi am intervenit, pentru că m-a impresionat talentul lui şi m-am ambiţionat pentru el. Mi-am făcut ambiţii mult prea mari, hotărî ea. Se mustră, dar după o clipă, pragmatismul ei înnăscut ieşi ca de obicei la iveală, căci la douăzeci şi cinci de ani, Emma era mai presus de orice o fire practică, trăsătură care se accentuase o dată cu trecerea anilor. Eşti ridicolă, îşi spuse ea hotărîtă, recunoscînd că Frank ar fi răzbit la fel de bine şi fără ajutorul ei. Un asemenea talent strălucit n-ar putea fi niciodată ţinut mult timp în frîu. Şi în afară de asta, el ştiuse întotdeauna perfect care îi este destinul. Ea îl împinsese doar în vîrf ceva mai repede, atîta tot. Rolul ei fusese de minimă importanţă. Ea îi făcuse doar rost de un post de reporter stagiar la ziarul „Mercury" din Leeds, prin relaţiile ei de prietenie cu Archie Clegg, redactorul şef adjunct. După aceea, nimic nu-l mai reţinuse pe Frank. Ascensiunea lui fusese fulgerătoare, uluindu-i atît pe ea, cît şi pe Archie şi pe colegii lui. Desigur că mai cîntărise şi romanul. Dacă era cinstită cu ea însăşi, trebuia să admită că ea avusese un rol hotărîtor în propulsarea acestuia în atenţia celor care îl puteau aprecia. Dar chiar dacă n-ar fi făcut-o ea, ar fi făcut-o Frank în cele din urmă. Cînd împlinise

douăzeci de ani, Frank îi arătase un roman la care lucrase doi ani, rugînd-o timid să-l citească şi mormăind că „de fapt, nu era prea grozav".

Aşa ocupată cum era, Emma stătuse toată noaptea să-l citească şi în dimineaţa următoare dăduse buzna peste Frank, la ziar.

- De ce-ai spus că nu e grozav? strigase ea, abia reuşind să-şi stăpînească emoţia. E minunat! Şi va fi publicat. Las' pe mine!

Îl invitase pe Archie Clegg la o masă scumpă la Metropole, în Leeds şi apoi îl pisase fără încetare, zi de zi, pînă ce el se angajase să trimită cartea la un prieten de-al lui, editor la Londra. Cartea a fost acceptată imediat de editura „Hollis and Blake" şi Emma personal negociase un contract avantajos pentru Frank. După cîteva luni, cînd a apărut pe piaţă, a fost primită elogios de critică. Şi ceea ce a fost mai important, cel puţin pentru Emma, romanul a avut şi un răsunător succes comercial. Frank devenise celebru peste noapte şi la cîteva luni după publicarea cărţii, i se oferise un post la „Daily Chronicle" şi plecase în Fleet Street cu binecuvîntarea Emmei. În acel moment, era considerat drept unul dintre cei mai strălucitori scriitori tineri din presa engleză şi avea viitorul asigurat. Sau, mai precis, îl avusese asigurat pînă în seara aceea.

- Să-l ia naiba de război! strigă Emma cu glas tare, cuprinsă de o furie neputincioasă. Îl considera un incident teribil de neplăcut, întrucît îi dădea peste cap planurile minuţios întocmite. Şi, deşi unica ei preocupare erau afacerile, era destul de înţeleaptă ca să-şi dea seama că va avea şi consecinţe mai serioase. Războiul va întoarce lumea pe dos şi va secera mii de vieţi, perspectivă care o îngrozea.

Se ridică brusc. Reflexiile asupra trecutului şi anticiparea morbidă a viitorului erau o pierdere de vreme, ceea ce pentru Emma era păcatul cel mai condamnabil. Nu putea face nimic ca să schimbe ceva şi nici nu putea să ţină sub control nişte evenimente inevitabile, care îi scăpau, evident, de sub control. Îşi strînse capotul de mătase albastră, tremurînd uşor, deşi era o noapte caldă, şi traversă holul, producînd cu tocurile papucilor un ţăcănit metalic pe pardoseala de marmoră, care amuţi cînd începu să urce scara acoperită cu un preş. Pendula-dulap, plasată la cotul scării, bătu ora două şi bătăile ei melodioase răsunară puternic în tăcerea casei adormite. Emma intră tiptil în dormitor, îşi

scutură de pe umeri capotul şi se strecură în patul cu baldachin.

Joe o mişcă uşor.

- Emma?

- Iartă-mă, Joe. Te-am trezit? şopti ea, trăgîndu-şi plapuma.

- Nu. M-a trezit telefonul. Cine era? întrebă el cu o voce somnoroasă.

- Frank. Pleacă pe front, corespondent de război. Peste cîteva ore. N-am putut să-l conving să nu plece, Joe. Mi-e atît de teamă pentru el, spuse Emma cu glas pierit.

- Nu e cam devreme? Am intrat în război doar de cîteva zile. Nu putea să mai aştepte?

- L-am implorat să se răzgîndească, dar n-a vrut să m-asculte. Acum le port de grijă la amîndoi... O trecură fiorii şi îşi lipi faţa de pernă ca să-şi înăbuşe lacrimile care începeau să-i ţîşnească.

Joe simţi că tremură. Se trase mai aproape de ea.

- Nu-ţi face griji, Emma, murmură el. Nu vor păţi nimic. Oricum porcăria asta o să se termine în cîteva luni.

Emma gemu, înăbuşindu-şi furia. Joe n-avea simţul realităţii. Ea prevăzuse de luni de zile acest război. Vorbele ei căzuseră pe un teren sterp şi nu se mai ostenise să-ncerce să-l convingă. Joe îi atinse timid umărul. O strînse apoi mai tare şi o rostogoli pe spate. Se ridică în cot, prvind-o în ochi în semiîntuneric. Emma îi simţi răsuflarea fierbinte şi se încordă imediat. Mirosea uşor a ceapă, bere şi a tutun stătut şi ea întoarse capul, dezgustată. Joe începu s-o sărute pe faţă, îşi strecură cealaltă mînă pe sub plapumă şi o apucă de sîni.

- Joe, te rog, nu acum!

- Nu fi atît de rece cu mine, Emma, şopti el cu glasul îngroşat.

- Nu sînt rece, dar n-am chef să...

- Niciodată n-ai chef, îi replică el tăios.

- Eşti nedrept şi ştii asta, spuse Emma, înţepată. Am avut o zi grea şi sînt îngrijorată pentru Frank. De ce nu te gîndeşti şi la mine? Oricum, în ultimul timp n-ai fost deloc prudent. Nu vreau să rămîn iar însărcinată.

- O să am grijă, Emma, îţi promit, spuse el cu un glas dulceag. Te rog, iubito. Au trecut cîteva săptămîni.

- Zece zile, spuse Emma sec, înfuriată de insensibilitatea şi de egoismul lui.

- Dar te doresc, gemu el şi neluînd în seamă protestele ei, o trase în braţele lui. Te rog, Emma, nu mă respinge.

Emma nu răspunse. Luînd tăcerea ei drept consimţire, Joe îi mozolea cămaşa de noapte din mătase, răsuflînd tot mai rapid şi mai greu. Începu să-i exploreze corpul, plimbîndu-şi mîinile insistent şi brutal peste picioarele, coapsele şi sînii ei. Emma îşi întoarse capul, evitîndu-i sărutările. Închise ochii, încercînd să-şi înăbuşe impulsul de a-l da la o parte. În cei patru ani de cînd erau căsătoriţi, Emma făcuse un efort uriaş de a face faţă exigenţelor sexuale ale lui Joe Lowther şi ştia că totuşi va ceda din nou. Era mai simplu decît să-l respingă, prevenind astfel certuri ulterioare violente. Şi pe lîngă asta, făcuse un tîrg cu ea însăşi să fie o soţie bună pentru Joe şi ea nu încălca niciodată un tîrg. Nesocotise nestăvilita agresivitate şi lăcomia sexuală a lui Joe, care păreau să sporească în loc să se diminueze cu timpul.

Era prea tîrziu să se retragă, fără a isca o scenă explozivă, aşa că Emma îşi lăsă automat corpul moale. Apoi îşi lăsă mintea să umble slobodă, gîndindu-se la alte lucruri, retrăgîndu-se în lumea ei. Începu să facă nişte calcule matematice complicate în legătură cu ultimele ei investiţii, căutîndu-şi refugiu în afaceri, pentru a şterge realitatea momentului.

Joe se rostogoli gîfîind peste ea, lovindu-şi ritmic trupul de a-l ei. Corpul ei era pentru el un fel de nicovală. Ritmul se înteţi, zdruncinînd brutal detaşarea pe care Emma şi-o impusese; prevăzuse că Joe îşi va pierde orice reţinere şi într-adevăr el o ignoră total în sălbatica lui uitare de sine. Îi înşfăcă picioarele şi le ridică violent, lipindu-le de pieptul lui şi în clipa aceea Emma simţi că o să explodeze. Îşi înghiţi un ţipăt de durere, de furie şi de repulsie neaşteptată, în timp ce el se repezea la ea iarăşi şi iarăşi, ca un taur care atacă, urmărindu-şi neabătut scopul.

Apoi rămase nemişcat. Slavă Domnului că, în sfîrşit, se liniştise. Joe se lăsă epuizat lîngă ea cu răsuflarea încă grea, dar revenind treptat la normal. Emma îşi întinse picioarele înţepenite şi îşi legănă scîrbită capul pe pernă, în timp ce din colţul ochilor îi ţîşneau lacrimi de umilinţă şi în gură simţea gustul amar al sîngelui în locul unde-şi muşcase buza pe dinăuntru. Era dezgustător să facă dragoste cu sila, devenea insuportabil, căci Joe n-o atrăgea fizic şi nu trezea în ea nici dorinţă, nici pasiune. Şi nici nu încercase vreodată. În ciuda

obsesiei lui față de actul sexual, sau poate tocmai din cauza ei, nu lua în seamă lipsa ei de reacție. Poate că dacă ar fi dat dovadă de mai multă considerație, dacă ar fi fost sensibil și înțelegător față de necesitățile ei de femeie, situația s-ar fi îmbunătățit. Dar așa cum era, Emma considera că în mod inevitabil se degrada. Nu știa nici ea cu adevărat cît timp va mai putea tolera asalturile lui neîncetate asupra trupului ei, pe care le răbda de atîta timp. Joe părea a fi permanent într-o stare de maximă excitare și asta o înspăimînta.

Joe o înconjură cu brațele și își îngropă capul la pieptul ei.

- A fost minunat, iubito, spuse el liniștit, cu o voce ciudat de sfioasă. Ești prea mult pentru un singur bărbat. Cu tine nu mă satur niciodată.

Parcă n-aș ști, se gîndi ea furioasă, dar nu făcu nici un comentariu. Se desprinse de ea, se întoarse cu spatele și peste cîteva minute dormea buștean. Nici măcar nu mi-a spus noapte bună, se gîndi Emma enervată la culme și se îngrozi. Se strecură încetișor din pat și se duse tiptil la baie, tălpile ei goale îngropîndu-se în grosimea frumosului covor Wilton. Încuie ușa după ea, își azvîrli cămașa de noapte mototolită, își prinse părul în ace și se băgă în cadă. Ghemuită în fața robinetelor, dădu drumul la apă pînă ce curse fierbinte, cu aburi, atît de fierbinte, încît abia suporta să stea în cadă. Se săpuni din belșug pe tot corpul, frecîndu-și energic pielea albă și delicată pînă se făcu roșie și lucitoare. Apoi se întinse în apă, sperînd că îi va alina durerea trupului și-i va calma nervii surescitați. După puțin timp, începu să se relaxeze. Ieși din cadă și se șterse cu prosopul. Umblînd prin baia elegant decorată, Emma își zări imaginea în oglindă. Se opri să-și privească fața. Nu se vedea nici o urmă de suferință sau de disperare pe ovalul palid, dar, de fapt, nu se vedea niciodată. Blackie spunea mereu că Emma avea fața impenetrabilă a unei orientale și ea începea acum să-l creadă. În fond, impenetrabilitatea asta îmi slujește admirabil scopurile, își spuse ea. Scoase o cămașă de noapte curată dintr-un scrin, și-o trase peste cap, își luă papucii și coborî repede scara.

Emma intră imediat în micul birou de lîngă salon, intenționînd să lucreze o oră. Era trează de-a binelea și n-avea astîmpăr și întotdeauna se cufunda în muncă ori de cîte ori dorea să alunge din gînd chestiuni neplăcute. Dar prin ușile de sticlă dinspre terasă pătrundeau razele de lună și rămase

cu privirea aţintită asupra grădinii, admirîndu-i frumuseţea.

Împinse energic uşile şi ieşi pe lunga terasă pavată cu dale care se întindea pe toată lungimea acelei laturi a casei. Era o frumoasă noapte de august, atît de liniştită şi plină de miresme, încît se simţi învăluită de aerul acela dulce. Emma respiră adînc, simţindu-se brusc eliberată, scăpată de necazuri. Îşi ridică privirea. Cerul se înălţa sus de tot, gol şi albastru ca albastrul din coada unui păun, senin şi fără nori. Luna plină era o sferă perfectă cu suprafaţa sticloasă, imaculată, iar razele ei strălucitoare îmbrăcau în argint copacii şi tufişurile, peluza care cobora dinspre terasă şi superbele straturi cu flori care punctau perimetrul grădinii, sub umbra întunecată a bătrînelor ziduri de piatră îmbrăcate în iederă.

Emma traversă terasa şi rămase o clipă în capul scării de piatră care cobora spre grădină, cu mîna pe una din urnele aşezate pe marginea ei. Privirea ei se roti peste grădina atît de tipic englezească, de o frumuseţe blîndă, pastorală, plină de pace. Nu-ţi venea să crezi că de cealaltă parte a Canalului Mînecii se dezlănţuise un război sau să accepţi faptul că mii de tineri englezi se pregăteau să intre în acea sinistră şi sîngeroasă bătălie.

Emma înaintă încet spre fundul grădinii, îndreptîndu-se spre locul ei special, ungherul izolat pe care-l iubea cel mai mult. Aici, lîngă un vechi ceas solar, splendide tufe de rododendroni şi minunate mănunchiuri de bujori îşi etalau rozul, movul şi albul translucid. Joe vroise să cultive trandafiri în această porţiune, dar Emma se opusese în termeni cît se poate de categorici, neîngăduind să se planteze nici o tufă de trandafiri nicăieri în grădină. Nu-i spusese niciodată lui Joe că nu putea suferi această floare şi că parfumul ei îi făcea atîta greaţă, încît îi provoca vărsături violente.

Un fag superb, uriaş, îşi pleca ramurile pînă la pămînt, alcătuind o boltă ocrotitoare, în care se împleteau diverse nuanţe de verde, deasupra unei vechi bănci de grădină. „Banca lui mami" îi spuneau copiii, căci aici venea ea întotdeauna cînd vroia să scape de activităţile obositoarei ei gospodării, să mediteze şi să se relaxeze. Şi copiii învăţaseră că nu trebuiau să-i tulbure niciodată singurătatea în acest loc personal. Îi năvăliră în minte gînduri despre Joe, năruindu-i echilibrul pe care abia reuşise să şi-l creeze. Se crispă îngrozită, amintindu-şi patima cu care făcuse dragoste cu ea. Apoi se pomeni gîndindu-se: Sărmanul Joe!

Nu se poate abţine. Furia i se risipi atît de brusc, încît Emma rămase uimită de această schimbare de sentimente.

Mai devreme, cînd zăcea strivită sub Joe şi turba de ură, Emma se gîndise să-l părăsească. Acum, cugetînd din nou la asta, ezită. O despărţire era de neconceput, nu numai din cauza copiilor şi a dragostei care-i lega de el şi pe el de ei, dar şi pentru că ea însăşi avea nevoie de Joe din mai multe motive întemeiate. Şi în afară de asta, Joe n-ar renunţa la ea. O iubea la disperare. Uneori îşi dorea ca Joe să fie un afemeiat şi în acele rare ocazii, cînd ea îl respingea, să-şi caute alinare în braţe mai primitoare. Începu să-şi dea seama că era o idee absolut ridicolă. Joe n-o dorea decît pe ea. Nici o altă femeie nu-i putea satisface pofta arzătoare, ea era unicul obiect al patimii lui.

Emma se lăsă pe speteaza băncii, gîndindu-se obiectiv la căsnicia ei şi recunoscînd în cele din urmă că n-avea nici o intenţie să-şi schimbe modul de viaţă. N-o atrăgea nici o alternativă şi oricum ar fi fost Joe, era un tampon între ea şi cei care ar putea dori să-i facă vreun rău ei sau Edwinei. Şi pe lîngă asta, trebuia să admită că, în ciuda faptului că era profund nefericită în căsnicie, ţinea la Joe. Era mereu atent cu ea şi nu se amestecase niciodată în afacerile ei. Era desigur flegmatic şi încăpăţînat şi deseori îl apucau furiile cînd ea îl stîrnea sau bombănea zile în şir pentru nişte fleacuri. În ciuda acestor cusururi, teribil de enervante, nu era un om rău.

Emma nu se putea coborî să poarte pică unui om şi recunoscu din nou că Joe Lowther era în multe privinţe un soţ bun. În primul rînd, îi cumpărase această casă, în decembrie 1910, la patru luni după căsătorie, cînd era însărcinată cu primul lor copil. Anterior, în iunie, chiar în preajma cununiei lor, Joe mai primise pe neaşteptate o moştenire, cu mult mai impresionantă decît cea lăsată de mama lui. Bătrîna lui străbătuşă din partea mamei murise la vîrsta de nouăzeci şi unui de ani. Neavînd copii şi nici alte rude, Joe fusese unicul beneficiar al testamentului ei. În afară de suma de o sută cincizeci de mii de lire bani lichizi şi de imensa ei casă din Old Farnley, îi lăsase lui Joe patru spaţii comerciale în centrul oraşului Leeds. Erau clădiri de fabrici operante, închiriate permanent unui tăbăcar, unui fabricant de încălţăminte, unui tipograf şi unui vînzător de cereale cu ridicata. Venitul anual pe care i-l aduceau aceste proprietăţi întrecea atît de mult aşteptările lui Joe, încît

rămase uluit. Își evaluase situația financiară și ajunsese la concluzia că își putea ușor permite să cumpere o casă liberă în zona Turnurilor și s-o întrețină la un nivel confortabil.

Casa era situată într-un mic parc privat, izolat, în partea de sus a satului, înconjurat de ziduri înalte și având în față porți mari de fier. O alee circulară ducea spre cele opt vile cochete aflate în incinta parcului, fiecare de sine stătătoare, având ziduri joase și cîte o grădină bogată. Emma își dorise casa din prima clipă cînd pășise în ea, în acea zi friguroasă de decembrie și fusese impresionată de dimensiunile ei și încîntată de splendida priveliște pe care o ofereau grădinile și întregul parc. La parter erau numeroase săli de primire spațioase și bine proporționate, incluzînd un salon oficial, o sufragerie impresionantă, un alt salon și un mic birou. În partea din spate a casei erau o bucătărie imensă, o cămară, odăile servitorilor și o spălătorie. La etaj, cele opt dormitoare de diferite dimensiuni și cele trei băi ofereau suficient spațiu pentru familia lui Joe, care urma să se mărească o dată cu apropiata venire pe lume a noului născut. Etajul al doilea, de sub streașina bătrînei case din piatră cenușie, era alcătuit din două mansarde și o încăpere îmbrăcată în lemn de cedru pentru depozitat lucruri.

Întrucît casa era atît de mare și Emma ținea să se ocupe de afacerile ei și după nașterea copilului, Joe consimțise în cele din urmă să angajeze un mic personal. O văduvă din localitate, doamna Fenton, fusese adusă ca menajeră și bucătăreasă, iar doamna Hewitt, fosta femeie de serviciu a lui Joe, venea zilnic să facă curat. Nepoata doamnei Hewitt, Clara, angajată inițial ca doică pentru Edwina, rămăsese la ei să aibă grijă de Christopher, care se născu în iunie 1911.

În ziua în care Emma, Edwina și Joe se mutară în casă, Emma încercase un sentiment atît de adînc de siguranță, încît se relaxase pentru prima oară după mulți ani. În acest conac splendid, atît de elegant și de izolat, Emma avea, în sfîrșit, convingerea că este ocrotită împotriva familiei Fairley și mai ales împotriva lui Gerald Fairley. Se cutremura cînd își amintea cum năvălise brusc și violent în viața ei, în urmă cu patru ani. Acea oribilă seară de aprilie mai era încă vie în memoria ei și Emma știa că n-o va uita niciodată. Luni de zile după acea vizită trăise într-o permanentă stare de neliniște.

Emmei îi trebuiseră cîteva săptămîni ca să-l convingă pe

David Kallinski că nu va reveni asupra hotărîrii ei. În cele din urmă, el acceptase cu tristeţe şi, deşi rămăseseră prieteni şi parteneri de afaceri, David găsise că era mai înţelept să-şi limiteze relaţia lor la afaceri. Înţelegîndu-i motivele, deşi tînjea după el, Emma îşi tăinuise sentimentele, nearătînd ce simţea, în speranţa că îl va ajuta să-şi vindece rănile.

Apoi, calculat, folosindu-se de ingenioase şiretlicuri feminine, începuse să-l vrăjească pe Joe Lowther, ca să-l determine s-o ceară de nevastă. Deja îndrăgostit de ea, cucerit de frumuseţea ei şi impresionat de hărnicia şi de priceperea ei în afaceri, Joe fusese o ţintă uşoară şi dispusă să fie atinsă. Pe măsură ce prietenia lor devenea tot mai strînsă, Joe îi făcea curte cu tot mai multă îndrăzneală. Nefiind respins, îi ceruse, timid, mîna peste o lună şi fusese nebun de fericire cînd ea acceptase, nedîndu-şi seama că el fusese cel curtat şi manevrat.

În noaptea în care el îi ceruse mîna şi după ce ea acceptase, Emma îi spusese lui Joe că Edwina era un copil nelegitim. O făcuse cu o totală candoare, omiţînd însă cu multă abilitate să menţioneze identitatea tatălui. Repetase pur şi simplu povestea pe care o născocise pentru Blackie O'Neill cu mulţi ani în urmă. Joe, impresionat de onestitatea ei, îi admirase stoicismul cu care purtase singură o asemenea povară. Îi spusese că n-o interesa trecutul ei şi într-adevăr aşa era. Era atît de amorezat de Emma, încît pentru el nu conta decît faptul că ea îl acceptase ca soţ.

Emma, care nu dorise să-şi înceapă căsnicia cu o minciună despre împrejurările naşterii copilului ei, era totuşi conştientă că nu va avea încotro şi va trebui să-i spună lui Joe adevărul. Joe credea că era văduva unui marinar pe nume Winston Harte. Dar atunci cum să-i explice existenţa fratelui ei — tot marinar şi purtînd acelaşi nume ca inexistentul soţ decedat? Din acest motiv, îi destăinuise aceste jumătăţi de adevăr Laurei şi apoi lui David, la cîteva săptămîni după căsătorie. Nici unul din ei nu păruse şocat şi acceptaseră cu multă înţelegere explicaţia ei.

Momentul cel mai cumplit fusese pentru Emma confruntarea cu Winston şi Frank, căci trebuise să le explice şi lor existenţa fiicei ei de trei ani, care, evident, nu era odrasla lui Joe. Frank, avînd încă faţă de Emma un sentiment de teamă amestecată cu respect, nu îndrăznise să rostească nici o vorbă de învinuire. Winston, pe de altă parte, o plasase pe

Emma pe un piedestal şi fusese cuprins de furie, dezamăgit şi plin de incriminări. După ce se calmase, reuşi să se convingă că Emma fusese amăgită şi făcuse acest lucru împotriva voinţei ei, deci putea s-o absolve de orice vină şi să rămînă cu imaginea ei nepătată. Îl blestemase pe ticălosul care o violase pe sora lui nevinovată, într-un limbaj marinăresc atît de pitoresc, încît atît Emma, cît şi Joe rămăseseră cu gura căscată.

Cunoscînd inteligenţa şi intuiţia fraţilor ei, Emma îşi înflorise povestea pentru ei, inventînd drept tată al copilului un nebulos gentleman cu un trecut îndoielnic, pe care, după spusele ei, l-ar fi cunoscut în Leeds. Îl avertizase pe Joe dinainte, comunicîndu-i că nu îndrăznea să le spună că profitase de ea un băiat din Fairley, fiindcă, dacă făcea asta, ar fi urmat represalii în sat. Joe găsise că era într-adevăr un motiv serios şi devenise aliatul ei. Cît despre Emma, ea era mulţumită că nu mai trebuia să inventeze tot felul de poveşti despre trecutul ei, pentru că nu era mincinoasă din fire.

Da, Joe s-a purtat frumos, îşi spuse Emma. Insistase s-o adopte pe Edwina după ce se căsătoriseră şi-i dăduse numele lui. O iubea pe Edwina ca pe propriul lui copil, dacă nu chiar mai mult, bănuia uneori Emma.

În timp ce-i rătăceau prin minte aceste gînduri, Emma se simţi ca niciodată cuprinsă de remuşcări pentru că se înfuriase pe Joe. Se comportase ca un gentleman şi manifestase chiar destulă generozitate faţă de ea — şi Emma îşi făcu reproşuri. Judecînd totul la rece, îşi dădu seama că îl răsplătea prea puţin dăruindu-i trupul şi fiindu-i o soţie credincioasă.

Emma ştia că nu va fi uşor, cînd se gîndea cum îşi dezlănţuia poftele în intimitatea dormitorului lor. Dar îşi recăpătă controlul cu o detaşare rece, hotărîndu-se să fie pe viitor mai înţelegătoare, mai atentă şi mai afectuoasă cu soţul ei.

38

DIMINEAŢA următoare o găsi pe Emma la biroul ei din magazinul universal, mai devreme ca de obicei. Îmbrăcată elegant, într-o rochie de mătase neagră cu o croială severă şi cu perle la gît, „uniforma Harte" cum îi spunea Joe — studia două registre groase. Era atît de absorbită de acele cifre negre şi mărunte, înşirate pe coloane meticulos aranjate pe

paginile late, încît era doar vag conştientă de trezirea la viaţă a magazinului şi de zgomotul traficului de afară.

Atenţia Emmei se concentra asupra bilanţului magazinului pe care îl cumpărase în ultima parte a anului 1912, îl renovase şi-l inaugurase cu mare pompă în ianuarie 1913.

Magazinul avusese succes din prima clipă. Reclame strălucitoare, concepute de Emma personal, atrăgeau publicul la uşile sale. Oamenii se îmbulzeau să privească şi să evalueze luxosul şi exoticul centru comercial în incinta eliberată de magazinul Lister, odinioară cel mai conservator magazin, luat acum în stăpînire de o parvenită oarecare, o femeie tînără şi ambiţioasă cu idei moderne. Spre surprinderea lor, se pomeniră că sînt captivaţi de ambianţa încîntătoare şi de nota de bun gust a fiecărui etaj. Transpuşi într-o stare de euforie de interioarele elegante cu oglinzi sclipitoare, covoare de pluş, efecte armonioase de lumină şi mai ales de aerul parfumat, oamenii rămîneau să scotocească, să exclame şi să admire şi, inevitabil, se simţeau îmbiaţi să cumpere, fără a-şi da seama că fuseseră ademeniţi de ambianţa plăcută şi rafinată să cheltuiască bani, printr-o pregătire psihologică subtilă care devansa cu mult epoca în care trăiau.

Iscusinţa cu care Emma îşi etalase toate produsele atrăgea privirile, uluite de calitatea, de rafinamentul şi de preţurile lor rezonabile. Mărfurile erau „le dernier cri" şi atît de elegante, încît cucoanele din Leeds şi din alte oraşe învecinate, descopereau că nu pot rezista tentaţiei şi se căutau cu entuziasm în portofel, încurajate cu drăgălăşenie de fermecătoarele şi manieratele vînzătoare, sever instruite de Emma în ceea ce ea numea „arta vînzării de la sine" şi pe care în anii următori o va numi „vînzare lină".

Un alt factor care a contribuit la popularitatea magazinului a fost localul pe care Emma îl deschisese la etajul al doilea. Îl decorase în stilul unei grădini englezeşti de ţară, utilizînd tapet cu scene pastorale, paravane din nuiele vopsite în alb, imitaţii de garduri vii şi colivii de păsări ce adăposteau cópii extrem de fidele ale unor păsări colorate. Îl denumi „Pavilionul Elisabetan" şi îmbrăcă toate chelnăriţele în uniforme simple, verde pal, împodobite cu şorţuleţe şi bonete de organdi. Decorul încîntător, care aducea o schimbare înviorătoare faţă de pompozitatea încărcată a stilului victorian, atmosfera plăcută, serviciul

ireproşabil şi preparatele simple, dar gustoase făceau din Pavilionul Elisabetan un local foarte căutat. El deveni un loc şic de întrunire la cafeaua de dimineaţă, la o gustare uşoară sau la un ceai de după-amiază. Femei elegante începură să-şi dea rendez-vous acolo şi puţine erau acelea care părăseau magazinul fără să facă o cumpărătură cît de mică, după cum prevăzuse Emma cu multă abilitate. Această inovaţie, un punct de plecare unic pentru un magazin universal, declanşă o modă în Leeds, determinîndu-i pe concurenţii ei invidioşi să-i urmeze exemplul. Dar imitaţiile lor rococo erau lipsite de gust în comparaţie cu elegantul ei local, a cărui faimă era atît de mare, încît deverul lui n-a fost afectat.

Ambalarea mărfii sub formă de cadou a fost, de asemenea, o idee pe care Emma o visa de mult, amintindu-şi marea ei bucurie cînd primise de la Blackie acel dar splendid ambalat, la a cincisprezea ei aniversare. Acest mic serviciu nu era prestat de alte magazine locale, cîştigînd astfel un alt avantaj la vînzare. Cu instinctul ei sigur de percepere a dorinţei publicului, Emma era convinsă că acest gest simbolic, care costa relativ puţin timp, efort şi bani, îi va încînta pe clienţi, mai ales pentru că era gratis. Şi se dovedi că avusese dreptate. Un cadou învelit în hîrtie argintie, legat cu fundă argintie şi împodobit cu o rămurică de violete de mătase, deveni emblema Magazinelor Harte. Ca şi curtoazia şi amabilitatea portarului, care ajuta clienţii să ducă pachetele, deschidea portierele trăsurilor şi maşinilor şi se oferea să facă şi alte mici servicii galante, adăugînd o notă de distincţie intrării principale, cu splendida lui uniformă albastru regal. În fine, în strădania ei de a-şi convinge clienţii să-şi cumpere tot ce le trebuia de la magazinul Harte şi în cantităţi cît mai mari, Emma asigura livrarea mărfurilor la domiciliu de trei ori pe săptămînă. Clienţii ei ajunseră să se bizuie pe această livrare şi vînzările crescură atît de mult, încît trebui să-şi revizuiască orarul şi să-şi trimită dubele ei albastre de cinci ori şi uneori de şase ori pe săptămînă, pentru a face faţă comenzilor.

În acea dimineaţă de sîmbătă, la douăzeci de luni după ce magazinul îşi deschisese uşile, Emma Harte avea activul mai mare decît pasivul şi profiturile erau în ascensiune. Avea în mînă o sumă de bani gheaţă, mai mult decît suficientă, care i-ar ajunge cîţiva ani buni, decise ea, trecînd în revistă cifrele. Cu toate acestea, n-avea chef să scoată în acel moment cincizeci de mii de lire din contul din bancă al

magazinului, chiar dacă acest cont era ticsit de depuneri. Ţara se afla în război de numai patru zile, dar cu simţul ei de premoniţie, Emma ştia că se pot aştepta la un asediu îndelungat şi că s-ar putea ca afacerile ei să sufere o cădere spectaculoasă, dacă oamenii nu vor mai face cumpărături în zilele grele care-i aşteptau. Trebui să admită că n-avea rost să pericliteze stabilitatea magazinului, acţionînd pripit sau extinzîndu-se prea mult.

Emma reveni la registrul depozitului Gregson, una din firmele ei de vînzări en gros. Parcurse cu privirea cifrele, făcînd în minte cîteva socoteli. Rezervele ei de bani lichizi pentru această firmă erau cu mult mai mari decît contul din bancă al magazinului, în principal pentru că era în posesia ei de mai mult timp, pentru că vindea produse în cantităţi mari şi, practic, n-avea cheltuieli de regie. În afară de asta, era extrem de bine aprovizionată şi un an de zile nu avea nevoie să cumpere mărfuri de la fabricanţi, deci n-o aşteptau mari cheltuieli de bani lichizi.

Întoarse pagina. Privirea i se opri asupra rubricii „Sume de încasat". O rapidă adunare a cifrelor îi aminti Emmei că avea de primit aproape o sută optzeci de mii de lire de la diverse magazine din Londra, Manchester şi Scoţia, care cumpărau în mod regulat de la depozitul ei cu vînzare en gros. Nu era îngrijorată. Banii vor începe să curgă în următoarele treizeci de zile. Cu toate acestea, îşi dădu seama că de cîteva săptămîni o serie de magazine întîrziau plăţile. Îşi notă numele clienţilor care depăşiseră termenul de plată şi care intrau în perioada ultimativă de nouăzeci de zile, hotărîndu-se să exercite de îndată presiuni asupra datornicilor. Termenul fixat de ea era de treizeci pînă la şaizeci de zile, deşi pentru clienţii vechi şi apreciaţi extindea deseori creditul pe perioade mai lungi. Acum va trebui să înceteze această practică, conchise ea calmă. Deşi dădea dovadă de multă înţelegere cînd era vorba de probleme personale, Emma era foarte încăpăţînată şi lipsită de orice sentimente, cînd era vorba de afaceri. Joe o acuzase odată că are o inimă de piatră şi Emma îi răspunse:

- Da, e adevărat. Ca un bancher.

Emma se lăsă pe speteaza scaunului, lovindu-şi uşor dinţii cu capătul creionului, îngîndurată, apoi se aplecă în faţă şi luă tăietura din ziarul „Financial Times", care şedea pe biroul ei de săptămîna trecută. Articolul relata în detaliu despre închiderea Bursei londoneze şi creşterea ratei ban-

care de la 4 la sută la 8 la sută în ziua de vineri, 31 iulie. Ambele măsuri făcuseră senzaţie şi pentru Emma erau semnificative pentru modul dramatic în care percepeau criza cercurile financiare. Emma îşi dăduse seama că prima acţiune avea ca scop doar evitarea panicii, lăsînd răgaz comercianţilor să se echilibreze înainte de a fi somaţi să-şi pună la punct conturile destabilizate de la Bursă. Dar Emma era conştientă că mărirea ratei bancare avea ca scop să împiedice scurgerea aurului în afara ţării. Pentru Emma, care urmărea totul şi cîntărea toate posibilităţile, acesta fusese semnul de cel mai rău augur. Orice ar spune politicienii, războiul era iminent.

Aceste evenimente o îndemnaseră să facă demersuri pentru angajarea într-o afacere la care se gîndea mai de mult. În loc să fie intimidată şi să abandoneze această iniţiativă, ea fusese de fapt încurajată să se avînte în ea. În acelaşi timp, mărirea ratei bancare o făcuse să respingă ideea de a se împrumuta la bancă pentru finanţarea proiectului, după cum avusese de gînd iniţial, în ciuda faptului că în trecut nu ezitase să se folosească de banii băncii.

De fapt, cînd Emma începuse să-şi extindă afacerile în 1910, ea intrase în arena marilor finanţe cu numeroase şi puternice avantaje psihologice. Era optimistă din fire şi nu-i era deloc teamă să rişte, încredinţată fiind că poate să-şi clădească singură norocul în afaceri. Riscurile ei erau riscuri calculate şi într-un sens era o jucătoare cu metodă şi aşa va fi toată viaţa. David Kallinski o înţelegea, căci şi el era făcut din acelaşi aluat.

În acelaşi timp, Emma avea nişte nervi de fier şi toate aceste caracteristici o distingeau de mulţi dintre concurenţii ei de atunci, de sex masculin, care erau lipsiţi de imaginaţie şi se temeau să nu piardă ceea ce acumulaseră cu atîta trudă. Emma nu era deloc inhibată de asemenea temeri, avînd o fire curajoasă şi fiind receptivă la orice posibilităţi de afaceri, de care profita cu promptitudine. Nici nu-şi bătea capul cu tranzacţii scrise sau cu împrumuturi pe termen lung. Folosise totul în avantajul ei în ultimii patru ani şi era hotărîtă s-o mai facă dacă era necesar.

Dar nu în acest moment, îşi spuse ea, gîndindu-se la acea rată bancară de 8 la sută. Era o dobîndă scandaloasă. Avea destui bani lichizi în contul Gregson şi magazinele îi datorau o imensă sumă de bani. Putea ridica uşor cele cincizeci de mii de lire de care avea nevoie fără a periclita afacerile

depozitului. Scoase din sertarul biroului carnetul de cecuri pentru depozitul Gregson, completă un cec, îl bagă într-un plic, scrise pe el „pentru Frederick Ainsley" şi bagă carnetul de cecuri înapoi, în sertar. Se uită la ceas, ridică telefonul şi formă numărul depozitului.

După cum se aştepta, răspunse Vince Hartley, directorul depozitului.

- Bună dimineaţa, Vince. M-am uitat prin registru şi am observat că o parte din clienţii noştri au rămas în urmă cu plăţile, spuse ea.

- Bună dimineaţa, doamnă Harte. Da, ştiu. Tocmai voiam să discut cu dumneavoastră despre...

- Vreau să începi să aduni aceşti bani, Vince. Începînd de luni, la prima oră, îl întrerupse Emma. Şi nu le mai expedia obişnuitele cereri de plată. Telefonezi, apoi le trimiţi telegrame. Vreau rezultate imediate. Dacă nu pot plăti integral, insistă să plătească în rate. Şi poţi să atragi atenţia magazinelor, care au ajuns la termenul de şaizeci de zile sau l-au depăşit, că am de gînd să încep să le iau dobîndă. Imediat. Rate bancare de 8 la sută.

Vince Hartley îşi ţinu respiraţia.

- Nu e cam dur, doamnă Harte? Nu cred că o să le convină. S-ar putea să nu mai cumpere de la noi.

- Puţin îmi pasă dacă le convine sau nu. Şi-mi pasă şi mai puţin dacă n-or să mai cumpere de la noi.

- Dar depozitul geme de mărfuri. O să rămînem cu ele pe cap, dacă nu sîntem prevăzători.

- N-o să rămînem, spuse Emma cu un ton categoric. A izbucnit războiul. Mărfurile vor fi în cantitate mică şi greu de procurat. Pot să epuizez toate mărfurile din stoc, dacă va fi nevoie. De fapt, probabil că o să am nevoie de ele. Mulţi dintre fabricanţii de la care cumpărăm îşi vor orienta producţia către mărfuri solicitate de guvern. Uniforme militare sau alte asemenea lucruri. Deci nu mă îngrijorează deloc stocurile de marfă din depozit. Într-un sens, ele sînt chiar o mană cerească.

- Da, vă înţeleg punctul de vedere, admise Hartley, cu regretul că nu-i venise lui ideea. Dar Emma Harte o lua întotdeauna cu mult înaintea tuturor. Hartley continuă: Voiam să mai menţionez o problemă. Doi dintre agenţii noştri comerciali, cei care acoperă reţeaua din Scoţia, şi-au dat demisia. Se înrolează azi în armată. Ni se descompletează personalul. Să angajez oameni noi pentru a-i înlocui.

- Nu-i nevoie. Ne ajung cei doi care lucrează în Manchester şi Londra. După cum ţi-am spus, s-ar putea să am nevoie de mărfuri pentru magazin şi nu vreau să epuizez stocul din depozit. Ocupă-te luni de datoriile neachitate la timp şi anunţă-mi rezultatele la sfîrşitul zilei. Sper să acţionezi cu o mînă forte, Vince. N-am timp să mă ocup personal de asta, dar mă voi ocupa dacă va fi nevoie.

- Fiţi liniştită, doamnă Harte. Vă puteţi bizui pe mine, spuse Hartley nervos, ştiind că fiecare vorbă a ei trebuia luată în serios.

- Pe luni, Vince. La revedere. Emma se lăsă comod în scaun, întrebîndu-se dacă să le dea drumul şi celorlalţi doi agenţi comerciali rămaşi şi să oprească toate vînzările către alţi achiziţioneri, pentru a păstra stocurile pentru ea, în caz de lipsă de marfă. O bătaie în uşă îi întrerupse cugetările. Ridicîndu-şi privirea, Emma o văzu pe Gladys Barnes, tînăra ei secretară, care-şi băgase capul în deschizătura uşii.

- A venit domnul Ainsley, doamnă Harte.

- Te rog, pofteşte-l înăuntru, Gladys.

- Da, doamnă Harte.

Emma se ridică, îşi netezi fusta şi îşi aranjă cu un gest automat părul, traversînd încăperea pentru a-l întîmpina pe avocatul ei, pe care-l aştepta. De aceea, rămase foarte surprinsă şi se enervă, cînd în pragul uşii apăru Arthur, fiul lui Ainsley.

Tînărul Arthur Ainsley, înalt, subţire şi blond, chipeş ca o vedetă de teatru, era conştient de calităţile lui fizice şi de efectul pe care ele îl produceau asupra majorităţii femeilor. Îmbrăcat elegant, şi avînd ceva din înfăţişarea unui dandy, juca rolul cocoşului irezistibil, de aceea intră cu un aer vesel şi plin de energie.

Şi-a uitat racheta de tenis, se gîndi Emma cu dispreţ, dar îi acordă un zîmbet cuceritor.

- Bună dimineaţa, domnule Ainsley.

- Bună dimineaţa, doamnă Harte. Arătaţi superb, ca întotdeauna. Ainsley îşi arătă dinţii lui perfecţi şi strînse mîna pe care i-o întinsese Emma, ţinînd-o în mîna lui mai mult decît ar fi dorit ea.

- Vai, dar vă mulţumesc, domnule Ainsley. Luaţi loc, vă rog. Emma se duse la birou şi se aşeză în spatele lui, încă zîmbind, pentru a-şi ascunde iritarea. După părerea ei, Arthur Ainsley era un papiţoi şi-l socotea un fel de curier al lui

taică-său, deşi era asociatul lui la firma de avocatură.

- Vine şi tatăl dumneavoastră? întrebă ea cu un ton neutru.

- Nu, mă tem că nu. Ieri seară a ajuns acasă îngrozitor de răcit. De aceea am venit eu în locul lui, răspunse Arthur, cerîndu-şi scuze cu un glas suav.

- Îmi pare rău, îngînă Emma.

- Totuşi, continuă repede Arthur, m-a rugat să vă spun că puteţi să-l sunaţi acasă, dacă socotiţi că va fi necesar după întrevederea noastră. Adică, dacă dumneavoastră credeţi că nu vă pot ajuta în problema pe care o aveţi.

- Nu am nici o problemă, domnule Ainsley, spuse Emma cu răceală. Voiam doar să duc la bun sfîrşit o anumită chestiune pe care o discutasem cu tatăl dumneavoastră. Cred că veţi putea s-o trataţi în mod adecvat, de vreme ce în cea mai mare parte s-a făcut ce era de făcut.

Arthur Ainsley trecu cu vederea tonul ei condescendent, deşi se crispă puţin. Pe tot parcursul anului precedent, încercase, fără succes să intre în graţiile Emmei şi asta îl înfuria. Răspunse cu o amabilitate studiată:

- Sper din toată inima să fiu în stare, doamnă Harte. Ştiţi că întotdeauna doresc să vă fiu pe plac.

- E adevărat, spuse Emma, dornică să încheie acest subiect. Ieri dimineaţă, cînd am vorbit cu tatăl dumneavoastră, nu i-am explicat de ce voiam să discut azi cu el, deci n-a avut cum să vă pună la curent. Permiteţi-mi să vă informez eu. În urmă cu cîteva săptămîni, am început negocierile cu domnul William Layton, patronul filaturii de lînă din Armley. Domnul Layton doreşte de mai mult timp să-şi vîndă fabrica. E prea bătrîn ca să mai poată conduce fabrica în mod eficient şi afacerile lui erau într-un declin vertiginos. În principal, din cauza slabei calităţi a stofei pe care o fabrica şi a unei desfaceri neorganizate. De fapt, părerea mea este că e la un pas de faliment. Domnul Layton a acceptat să-mi vîndă fabrica la preţul de cincizeci de mii de lire. Am considerat că este o cifră destul de rezonabilă, deşi fabrica e mică, practic nu există nici un pic de bunăvoinţă şi clienţii sînt puţini. Are de asemenea pe cap o cantitate uriaşă de deşeuri pe care va trebui efectiv să le arunce, să scape de ele, pur şi simplu...

- Mie nu mi se pare o ofertă avantajoasă, interveni Arthur, sperînd s-o impresioneze.

Emma se încruntă şi ridică mîna.

- Vă rog, lăsaţi-mă să termin, domnule Ainsley! Avea un glas care te îngheţa. Maşinile sînt bune şi clădirea e solidă, deşi ar avea nevoie de mici renovări. Apoi, filatura Layton are stocuri imense de lînă brută, care sînt pentru mine de o importanţă majoră. Oricum, ca să revenim la subiect, domnul Layton a acceptat condiţiile mele, adică să-i dau cincisprezece mii la semnarea contractului de cumpărare, zece mii după trei luni şi plata finală de douăzeci şi cinci de mii de lire după şase luni. Aceasta este aproximativ durata de timp de care am nevoie pentru a pune fabrica pe picioare. Eram pe punctul de a ne duce să semnăm contractul, cînd domnul Layton s-a răzgîndit. A pretextat că nu mai vrea să vîndă. Mi s-a părut o minciună străvezie, dar, firește, a trebuit să-i respect hotărîrea.

- Puteaţi să-l obligaţi să respecte înţelegerea, chiar dacă a fost doar verbală, exclamă Arthur. Sînt convins că tata v-a spus acest lucru.

- Da, mi-a spus, spuse Emma. Totuşi, m-am hotărît să nu procedez aşa. Domnul Layton este un om bătrîn şi nu voiam să-l hărţuiesc. La urma urmelor, avea tot dreptul să se răzgîndească. I-am spus tatălui dumneavoastră că o să caut o altă fabrică pe placul meu, dacă-mi doresc atît de mult să achiziţionez una. Ca să descopăr acum cîteva zile, dintr-o sursă de-a mea, demnă de încredere, că domnul Layton a primit o altă ofertă, explică Emma. Oferta nu era mai avantajoasă decît a mea, dar condiţiile erau, pare-se, mai atrăgătoare pentru domnul Layton. Concurentul meu era dispus să plătească în loc de trei rate, două rate a cîte douăzeci şi cinci de mii de lire fiecare. Prima la semnarea contractului, a doua după şase luni. Domnule Ainsley, eu nu sînt o femeie neînţelegătoare, dar duplicitatea domnului Layton m-a îngrozit. În fond, noi am făcut tîrgul, pentru ca apoi el să-mi întoarcă spatele şi să-şi retragă cuvîntul. Mai mult de atît, n-a avut eleganţa de a mă informa despre această ofertă, pentru a-mi lăsa posibilitatea de a o lua şi eu în considerare.

- Vă înţeleg sentimentele, doamnă Harte, spuse Arthur cu un zîmbet cuceritor. Presupun că doriţi să daţi curs acestei noi oferte ...

- Nu. S-o îmbunătăţesc, într-un anumit sens. M-am hotărît să dau toţi banii o dată. Luni.

Arthur Ainsley îşi îndreptă ţanţoş spatele şi îşi frecă nervos bărbia.

- Dar asta nu înseamnă că îmbunătăţiţi oferta! Pur şi simplu nu faceţi decît să modificaţi defalcarea plăţilor. Ce vă face să credeţi că şi cealaltă parte nu va face acelaşi lucru? Şi atunci veţi intra într-un impas şi Layton s-ar putea să refuze în continuare să vă vîndă dumneavoastră fabrica. Şi de unde ştiţi că n-au încheiat deja tranzacţia?

Emma zîmbi încrezătoare.

- N-au încheiat-o şi întîmplător ştiu că partea respectivă nu are la îndemînă bani gheaţă pentru a achita integral suma în acest moment. N-a făcut altceva decît să modernizeze fabrica pe care o deţine şi să introducă maşinării costisitoare. Îmi dau seama, desigur, că ar putea face un împrumut la bancă pentru a cumpăra filatura Layton. Ceea ce ar fi fost o treabă foarte bună acum o săptămînă, dar astăzi, cînd rata băncii este de 8 la sută, cred că rivalul meu s-ar putea să mai stea pe gînduri. Am fost informată că e deja îndatorat la bancă pînă peste cap. S-ar putea ca banca să nu mai accepte să-i acorde credit. Am convingerea că dacă acţionez rapid pot să-l scot cu totul din discuţie.

- Da, poate că reuşiţi, consimţi Arthur prudent.

- Am înţeles, de asemenea, că domnul Layton nu doreşte negocieri prelungite. Creditorii îi stau în spinare şi el vrea să vîndă repede. Deci nu credeţi că eu tratez de pe poziţii de forţă?

Arthur confirmă din cap, vizibil impresionat. Emma era permanent o surpriză atît pentru el, cît şi pentru tatăl lui. Atunci îi veni o altă idee.

- Ascultaţi! Haideţi să ne gîndim o secundă la următorul lucru. Sînteţi sigură că doriţi să investiţi cincizeci de mii într-o nouă afacere într-o perioadă ca asta? Sîntem în război. Nu prea cred că e momentul să riscaţi.

- Nu risc deloc şi, mai mult, exact acesta este momentul potrivit pentru a cumpăra filatura Layton, deoarece intenţionez să obţin contracte guvernamentale pentru a fabrica stofă pentru armată. Stofă de uniforme, domnule Ainsley. Cu aceste contracte pot să pun fabrica pe picioare şi s-o fac profitabilă peste noapte.

- Văd că nu vă scapă nimic! Arthur n-avea nici o îndoială că Emma va obţine contractele, totuşi se simţi obligat să spună: Sînteţi sigură? Sînteţi cu adevărat sigură că le puteţi obţine? Mă gîndesc că fabricanţii tradiţionali de stofă din Yorkshire vor umări şi ei aceleaşi contracte. S-ar putea să v-o ia înainte.

- Nu cred, domnule Ainsley, spuse Emma încet, cu un zîmbet încrezător. Bineînţeles că vor umbla după ele, dar eu am relaţii la Londra. Şi, în orice caz, guvernul va avea nevoie de o mare cantitate de stofă pentru uniforme, credeţi-mă. Vor fi destule afaceri de învîrtit.

Total uluit, Arthur spuse:

- Tata a considerat întotdeauna că aveţi un remarcabil simţ de previziune şi este limpede că păreţi încrezătoare. Ce aţi vrea să facă în legătură cu fabrica Layton?

- Sunaţi-l pe domnul Layton şi prezentaţi-i oferta mea îndată ce vă duceţi luni la birou. Aranjaţi o întîlnire cu el pentru luni după-amiază. Voi merge împreună cu dumneavoastră şi putem semna pe loc. Şi aveţi grijă să fie şi avocatul lui de faţă. Nu vreau nici o amînare.

- Am înţeles, spuse Arthur, imitînd tonul ei de om de afaceri.

Emma luă hîrtiile de pe birou şi i le întinse.

- Acestea sînt contractele originare. Am făcut diverse modificări, pe care le-am socotit necesare. Dar sînt sigură că sînt în regulă. De fapt, schimbările sînt atît de mărunte, încît pînă la prînz veţi putea întocmi forma finală a contractelor.

Femeia asta ştie cu siguranţă să dea ordine, se gîndi Arthur cu o oarecare invidie, dar dădu din cap.

- Nu e nici o problemă, afirmă el.

- Şi acesta este cecul pentru achitarea integrală a preţului. Emma îi dădu plicul şi continuă: Vreau să-l luaţi azi cu dumneavoastră ca să-i puteţi spune domnului Layton cu toată sinceritatea că aveţi cecul asupra dumneavoastră cînd staţi de vorbă cu el. Emma îl fixă pe Arthur cu ochii ei verzi, care acum îi sticleau. O amuza văzînd cît de uluit era. Nu cred că veţi avea probleme cu domnul Layton. Îi fac o ofertă care i se va părea extrem de dificil de refuzat în condiţiile actuale, spuse ea. Ştiu că rivalul meu nu va putea acţiona la fel de rapid ca mine.

- O, sînt întru totul de aceeaşi părere, spuse Arthur cu un zîmbet dezarmant. Îmi pot îngădui să vă invit la o gustare luni, înainte de a ne duce la Layton? Mi-ar face plăcere.

Emma se prefăcu necăjită.

- Ah, vai, nu pot. Sînteţi foarte amabil, dar am deja o întîlnire luni la ora mesei. Ne întîlnim în biroul dumneavoastră la ora două, dacă vă convine, şi putem răsfoi contractele înainte de a ne întîlni cu domnul Layton.

Arthur îşi ascunse dezamăgirea, conştient că farmecele

lui n-aveau nici un efect asupra ei.

- Bine, e-n regulă. Mai doriţi să discutăm ceva? întrebă el, dornic să mai prelungească vizita.

Veşnic presată de timp şi neavînd chef de trăncăneală inutilă, Emma spuse:

- Nu, cam asta-i tot. Se ridică brusc. Arthur sări de pe scaun şi îşi ridică servieta. Emma îl conduse la uşă. Vă mulţumesc că aţi trecut pe la mine, domnule Ainsley. Şi vă rog, transmiteţi-i sănătate tatălui dumneavoastră. Sper să se restabilească repede. Îi întinse mîna, strîngîndu-i-o iute pe a lui şi deschise uşa. Arthur se pomeni că e expediat din birou cu o asemenea viteză, încît abia de apucă să-şi ia un rămas bun politicos.

Rămasă singură, Emma zîmbi. Arthur Ainsley e un înfumurat, se gîndi ea, apoi uită cu totul de el, concentrîndu-şi atenţia asupra treburilor magazinului.

La cîteva minute după ce Ainsley plecase din birou, Joe dădu buzna pe neaşteptate. Hotărîndu-se cu o seară înainte să fie cît mai drăgăstoasă cu el, Emma îl primi cu căldură, dar se pomeni confruntată cu o reacţie morocănoasă. Deşi o enervase că năvălise peste ea în dimineaţa ei cea mai ocupată şi o nedumerea purtarea lui antipatică, zîmbetul nu se şterse de pe faţa Emmei. Deschise gura să-l întrebe de ce e supărat, cînd el o scuti de această osteneală.

- Ce naiba caută aici Arthur Ainsley? bombăni el, prăbuşindu-se în scaunul abia eliberat de tînărul Arthur.

- Pentru că este avocatul nostru. Să nu-mi spui că ţi-a scăpat din vedere acest lucru, Joe.

- *Tatăl lui* este avocatul nostru, i-o reteză Joe.

- Frederick Ainsley e bolnav. Aveam de pus la punct o afacere urgentă şi l-a trimis pe Arhur în locul lui.

- Nu-mi place individul ăsta! anunţă Joe.

Tonul lui Joe era atît de aspru, încît nedumerirea Emmei crescu.

- Pentru numele lui Dumnezeu, dragul meu, de ce eşti atît de tăios? Arthur Ainsley îmi pare un om plăcut şi capabil.

- Te-a cucerit pe tine, Emma, fiindcă eşti femeie. Individul e un muieratic. O lichea!

Emma izbucni în rîs.

- O, Joe, nu fi prost! Oricum, cred că viaţa lui particulară îl priveşte personal.

- Nu-mi place cum se poartă cu tine, Emma. Am observat cum se căzneşte să-ţi intre sub piele şi cum pur şi simplu îţi

face ocheade. Dacă vrei să-mi ştii părerea, e al dracului de sigur pe farmecele lui fatale.

Emma îşi înghiţi un zîmbet. Joe era cuprins de gelozie, sentiment pe care nu şi-l arătase pînă atunci. Dar e drept că nici nu-i dăduse prilejuri să fie gelos şi nici n-avea intenţia s-o facă. Bărbaţii erau ultimul subiect care o preocupa.

- Ascultă, Joe, te agiţi degeaba. Eu nu încurajez avansurile lui Arthur Ainsley. Ca să-ţi spun sincer, nici nu le-am băgat de seamă. Nu-i vina mea că domnul Ainsley îl trimite la mine cu probleme de afaceri. Hai zău, iubitule, nu fi copil, spuse ea jucăuşă.

Joe se simţi deodată un neghiob şi rînji ruşinat.

- Ai dreptate, dar ce treabă atît de urgentă aveai, încît trebuia rezolvată sîmbăta?

Emma îi spuse de hotărîrea ei de a cumpăra fabrica Layton, explicîndu-i cîteva din implicaţiile acestei tranzacţii şi necesitatea de a acţiona relativ rapid.

- Atacul prin surprindere este deseori arma cea mai bună, sublinie ea. Percy Lomax îşi închipuie că a pus mîna pe fabrica Layton. Crede că m-a păcălit, dar se înşală. Nimeni nu mă păcăleşte pe mine. Niciodată!

Joe o privi îndoit.

- Nu crezi că te întinzi mai mult decît ţi-e plapuma? strigă el.

- Ce vrei să spui? întrebă ea surprinsă.

- Eu cred că avînd magazinul, depozitul Gregson şi magazinul de confecţii Lady Hamilton, ai ce face douăzeci şi patru de ore pe zi, fără să-ţi mai iei pe cap şi blestemata aia de filatură.

Emma rîse.

- Dar n-o să mă ocup eu de ea, Joe.

- După cum te ştiu, o să vrei să ai un rol activ în administrarea ei. Nu laşi tu nimic la voia întîmplării şi vei fi nevoită să te implici. Din cîte am auzit, filatura Layton trebuie reorganizată, nu-i aşa?

- E adevărat. Dar am chibzuit bine la toate dinainte. O să-mi iau un director priceput.

- Pe cine? Doar ştii că e greu de găsit un om bun.

- Ben Andrews. Am...

- Ben Andrews! Doamne, Emma, dar lucrează la Thompson de un secol! N-o să-l convingi în vecii vecilor să plece de acolo.

- Ei, uite, aici te înşeli, Joe. Am avut cîteva întrevederi cu

Ben şi vrea să plece de la Thompson. E de ajuns să spun eu o vorbă. Nu prea-i mai place acolo de acum patru ani, de cînd au venit noii proprietari. Abia aşteaptă să plece, dacă vrei să ştii adevărul.

Joe rînji.

- Îmi ridic pălăria în faţa ta, Emma. Te pricepi la racolări. Ben e un om extraordinar. E cel mai bun în domeniul afacerilor cu lînă. Fabrica Thompson este creaţia lui.

Emma confirmă din cap.

- Ştiu. Şi tocmai ăsta e secretul reuşitei mele. Ştiu să găsesc oameni potriviţi şi sînt dispusă să dau puterea celor care sînt capabili s-o mînuiască. Şi sînt şi foarte generoasă. I-am făcut lui Ben o ofertă căreia Thompson nu-i poate face faţă, chiar dacă el ar vrea să rămînă la ei.

Observînd-o cu o admiraţie amestecată cu invidie, Joe văzu cum zîmbetul ei satisfăcut se preface într-un zîmbet victorios. Nu se putu abţine să nu rîdă. Clătină din cap, spunînd:

- Presupun că eşti moartă de plăcere că ai posibilitatea să-l angajezi pe Ben Andrews, avînd în vedere că a fost stăpînul tău cînd lucrai la Thompson. Şi nu pot spune că te condamn pentru asta.

- Ba nu mor deloc de plăcere, spuse Emma încet, cu toată sinceritatea. Iniţial se îmbătase cu ideea de a-i ademeni pe Ben Andrews, pe cei trei maiştri de bază şi douăzeci dintre cei mai buni ţesători de la Thompson. Fără conducerea competentă a lui Ben şi fără acei muncitori experimentaţi, producţia va scădea catastrofal şi fabrica Thompson va fi într-o situaţie dezastruoasă. O cuprinse un fior de adevărată exaltare. Făcuse primul pas împotriva familiei Fairley, proprietarii firmei J.P.Thompson şi Fiul.

- Felicitări, Emma. În sfîrşit, eşti patroană de fabrică.

- Încă nu mă felicita, Joe! exclamă Emma. Cred în superstiţia că nu e bine să te bucuri înainte de a încheia o tranzacţie.

- O, se va încheia, Emma! Nu mă-ndoiesc de asta nici o clipă, spuse el cu un zîmbet ciudat. Tu obţii întotdeauna ce doreşti. Nimic nu te mai poate opri cînd ai luat o hotărîre. Dai năvală, îi dai pe toţi la o parte şi eşti atît de pornită să-ţi atingi ţelul, încît calci în picioare pe oricine-ţi stă în drum.

Emma îşi ridică privirea spre Joe, surprinsă de cuvintele lui aspre şi de tonul lui sarcastic. De obicei nu lua în seamă provocările lui, dar acum nu se putu abţine să nu spună

furioasă:

- Vorbeşti despre mine ca şi cum aş fi dură şi nemiloasă. Şi nu sînt. Sînt pur şi simplu o femeie de afaceri. Şi în afară de asta, nimeni nu mi-a oferit nimic pe tavă. A trebuit să muncesc ca un cîine pentru tot ceea ce am dobîndit, Joe.

- Nu pot tăgădui acest lucru. Munca este marea ta pasiune, o pasiune care te devorează. Nu-i aşa? Privirea lui era dură şi acuzatoare.

Emma oftă. Începu să răsfoiască hîrtiile, abia aşteptînd ca Joe să plece şi neavînd nici un chef de gîlceavă.

- De ce eşti în oraş atît de devreme? întrebă ea cu blîndeţe, schimbînd subiectul.

- Mă duc la birou. Am rămas în urmă cu cîteva registre ale proprietăţilor, spuse el dezinvolt şi se ridică. Apoi mă întîlnesc cu Blackie la dejun, la Metropole. Vreau să discut cu el despre instalarea unui nou acoperiş la tăbăcărie şi consolidarea ultimului etaj. Pînă acum a fost copleşit cu contracte de construcţie şi nu s-a putut ocupa de aceste lucrări, dar amîndouă trebuiau începute de mult.

- Transmite-i sărutări din partea mea şi spune-i că duminică vin s-o văd pe Laura. Expresia Emmei se schimbă, îmblînzindu-se cînd vorbi despre prietena ei. Sînt îngrijorată pentru Laura, Joe. Nu pare să se fi întremat încă după ultimul avort. Trebuie să se pună pe picioare. Aş vrea să pot face ceva pentru ea...

- Nu poţi face nimic, exclamă Joe. E treaba lui Blackie. Ar trebui să se mai stăpînească şi el şi să n-o mai ... Lasă propoziţia neterminată şi roşi.

- Lase însărcinată, încheie Emma în locul lui cu un dispreţ glacial. Cine vorbeşte!

Joe alungă înţepătura ei fluturînd din mînă, deşi roşi şi mai tare.

- Şi pe lîngă asta, faci şi aşa destul pentru Laura, Emma. Îi porţi atîta de grijă acestei femei, de parcă ar face parte din familia ta!

- Dar face parte! i-o reţează Emma. E ca o soră pentru mine, e cea mai scumpă prietenă a mea. Aş face orice pentru Laura. Orice pe lume!

- Ştiu asta! Joe se îndreptă spre uşă. Ne vedem acasă, Emma. Pa!

- La revedere, Joe.

După ce plecă, Emma rămase cu privirea aţintită asupra uşii pe care el o trîntise cu brutalitate şi clătină din cap. E cu

capsa pusă în dimineaţa asta, se gîndi ea scîrbită. Dar n-avea timp să se preocupe de Joe şi de arţagurile lui. Luă registrele, le duse în seiful unde le ţinea de obicei şi le încuie acolo, la loc sigur. Se întoarse la birou, cu pasul sprinten, cu capul sus. Era pe punctul de a deveni patroană de fabrică, înfingîndu-i astfel lui Gerald Fairley un cuţit în spinare. Rîse cu glas tare. Avînd simţul ironiei, Emmei îi surîdea ideea de a reuşi să-şi extindă afacerile, făcînd prin aceasta un rău familiei Fairley. Privi fotografia în ramă de argint a fiicei ei de opt ani, care se afla pe birou. „Asta se cheamă dreptate poetică", se adresă ea fotografiei: „Dreptate pentru amîndouă. Şi acesta este de-abia începutul."

Emma îşi lăsă capul pe speteaza scaunului. Se gîndi din nou la război, încercînd să evalueze efectul pe care îl avea asupra comerţului şi a industriei. Reconsiderarea cugetărilor ei o îndemnă să ia o hotărîre bruscă. Va înceta categoric să mai vîndă anumite tipuri de mărfuri altor comercianţi. Fără îndoială că va avea nevoie cu timpul de cea mai mare parte a stocurilor din depozit pentru magazinul Harte şi n-avea o altă alternativă decît să reducă într-o oarecare măsură activitatea celor doi agenţi comerciali rămaşi şi să le limiteze aprovizionarea. Începu să facă o selecţie a mărfurilor de care se putea dispensa uşor în propriul ei magazin. „Dragul şi bătrînul ei Gregson!" îngînă ea în şoaptă. „E cea mai bună investiţie pe care am făcut-o pînă acum."

Şi într-adevăr aşa era. În 1910, la cîteva luni după ce se căsătorise cu Joe, Emma aflase că depozitul Gregson, o firmă de vînzări en gros, care funcţiona ca o verigă intermediară între fabricanţi şi distribuitori, fiind într-o situaţie dificilă, era de vînzare pe un preţ de nimic.

Emma îl vroia. Mai exact spus, şi-l dorea cu patimă. Şi era hotărîtă să-l obţină, dîndu-şi seama de uriaşul său potenţial de a face bani în cantităţi ce nu erau deloc de lepădat. Era, de asemenea, mijlocul pe care-l căutase, mijlocul care-i putea permite să-şi pună în aplicare două dintre planurile ei cele mai ambiţioase - expansiune rapidă cu o investiţie mică şi achiziţionări masive de la fabricanţi, pentru a obţine mărfuri de calitate la preţuri reduse. Cumpără depozitul cu două mii de lire şi avînd spirit de iniţiativă şi fiind expeditivă din fire, se debarasă în mod inteligent şi uluitor de repede de mărfurile lui demodate şi de proastă calitate. Tehnica ei era simplă, dar absolut sigură.

Micşoră drastic preţurile şi vîndu totul magazinelor locale; acestea erau permanent în căutare de chilipiruri pentru vînzările lor de solduri, care aveau loc de două ori pe an.

După cum prevăzuse cu isteţimea ei, scoase într-adevăr bani frumoşi din stocurile depozitului. Cu ajutorul acestor bani şi convingîndu-i pe fabricanţi să-i acorde credit pe o perioadă îndelungată, făcu achiziţii masive. Cîţiva dintre fabricanţii mai mărunţi de confecţii începură chiar să producă numai pentru ea. Drept urmare, o mare parte a mărfurilor ei era de primă calitate şi la preţuri rezonabile. Folosind serviciile a patru agenţi comerciali veterani, care lucrau pe bază de comision, Emma ajunse apoi să vîndă en gros unor distribuitori din Londra, Scoţia şi Lancashire. Totodată era acum în situaţia demnă de invidiat de a-şi permite să stocheze marfa celor trei magazine proprii, fără s-o coste nimic şi, aprovizionînd în mod inteligent magazine situate în regiuni îndepărtate, marfa ei rămînea o marfă selectă, fără concurenţă.

La începutul lui 1911, cînd depozitul Gregson mergea ca pe roate, Emma îl rugase pe Joe să-i vîndă şi cele trei magazine pe care le închiriase de la el şi celelalte cinci pe care le deţinea. Joe nu vroise să i le vîndă, deşi Emma îi oferise cinci mii de lire. Întrucît neînsemnatul venit pe care el îl încasa de la fiecare magazin era de cincizeci de lire, făcuse remarca usturătoare că el va obţine astfel un profit imediat, chiar de la propria lui soţie.

- Nu vreau nici un profit, sărise Joe să se apere, continuînd să bombăne că el n-avea chef să vîndă, preferînd venitul pe care-l aduceau magazinele.

- Dar sînt dispusă să-ţi dau echivalentul chiriei pe zece ani la fiecare magazin, plus încă o mie de lire, strigase Emma, gata să-şi iasă din fire.

Joe se opusese categoric să-şi reducă numărul proprietăţilor. Dar acceptă un compromis, pentru a reinstaura liniştea în familie şi ca s-o împace, sugerîndu-i să-i închirieze celelalte cinci magazine, lăsîndu-l pe el proprietar. Pentru Emma era o alternativă neinteresantă, avînd motivele ei personale pentru care îşi dorea magazinele, aşa că refuză scurt să ia în seamă această propunere.

Impasul fusese rezolvat de Frederick Ainsley, care, spre surprinderea Emmei, deveni apărătorul ei şi o susţinu cu mărinimie. Din fericire, impresionanta lui forţă de con-

vingere şi vorba lui dulce avură efect asupra recalcitrantului Joe.

„Cele trei magazine au atîta succes numai datorită muncii neobosite a Emmei. Înainte de a i le închiria ei, erau un fiasco, Joe, fiind mai tot timpul pustii", remarcase dibaci Ainsley. „În aceste condiţii, nu crezi că ar merita să posede ceea ce a construit cu atîta hărnicie? Este investiţia ei pentru viitor. Şi ce ai de pierdut, Joe, băiete? E dispusă să plătească un preţ excelent, care reprezintă mai mult decît o compensaţie pentru venitul pe care-l încasezi acum şi în acelaşi timp îţi ia de pe cap povara întreţinerii şi a reparaţiilor. Fii un băiat cumsecade, Joe, şi ia măcar în considerare posibilitatea vînzării celor opt magazine. E în avantajul tău. Cele cinci mii de lire ar putea fi uşor investite în ceva mai lucrativ."

Frederick Ainsley îşi exprimase în particular nedumerirea că Joe nu se oferise să-i dea Emmei titlurile de proprietate ale magazinelor. „Ca dar de nuntă, de pildă", murmurase galant curtenitorul avocat. Era foarte ataşat de Emma, simţind cît era de inteligentă şi de pricepută în afaceri. În ochii lui, iscusinţa de a mînui banii şi curajul de a risca reprezentau o combinaţie redutabilă. Erau caracteristicile unui geniu al afacerilor.

Emma scuturase din cap cu vehemenţă.

- Nu! Eu vreau să i le *cumpăr* ! Ca să ştiu că sînt cu adevărat ale mele şi că nimeni nu poate contesta acest fapt! strigase ea.

Apreciind perspicacitatea comentariilor ei şi ghicind exact ţelul ei final, Frederick Ainsley se oferi bucuros s-o sprijine. Avocatul recurse la o altă tactică pentru a o ajuta pe Emma să-şi împlinească dorinţa. Îi prezentă pur şi simplu lui Joe mai multe posibilităţi de investiţii care garantau obţinerea unor dividende mari.

- Gîndeşte-te la posibilitatea de a-i vinde Emmei. E o ocazie care nu se iveşte în fiecare zi, remarcase Ainsley, ca din întîmplare. Şi ai putea obţine un profit frumos de pe urma celor cinci mii de lire.

Joe se gîndi şi în cele din urmă vîndu, deşi oarecum împotriva voinţei lui, rămînînd cu un sentiment cam neplăcut de pe urma întregii afaceri.

Emma ştia că trebuia să ipotecheze depozitul Gregson ca să facă rost de bani pentru cumpărarea magazinelor, dar acest fapt n-o reţinu deloc. Voia să-i plătească lui Joe

întreaga sumă imediat. Şase luni mai tîrziu, achitase ipoteca depozitului şi peste alte douăsprezece luni era pregătită să pună în mişcare partea a doua şi cea mai ambiţioasă a planului ei bine ticluit - achiziţionarea magazinului universal din Leeds.

Pentru a finanţa acest proiect, Emma vîndu în Armley cele opt magazine la preţul total de douăzeci de mii de lire. Uluit, Joe insinuă că se făcea vinovată de afaceri oneroase, insistînd asupra faptului că umflase cu bună ştiinţă preţul magazinelor peste valoarea lor reală de piaţă, pentru a-şi atinge scopurile personale. O preveni asupra repercursiunilor.

- Prostii! îi replicase Emma cu răceală, înfuriată de tonul lui acuzator. Eu nu vînd *numai* clădirile, cum ai făcut tu, Joe. Eu vînd şi mari stocuri de marfă de calitate şi nişte vaduri comerciale excepţionale. Şi toate renovările pe care le-am făcut? Am dat bani pe ele!

Joe dăduse din umeri, ascunzîndu-şi dezaprobarea sub o mască de indiferenţă studiată şi anunţase că el se spăla pe mîini de toată afacerea aceea dubioasă.

Cu îndrăzneala şi monumentala siguranţă de sine a unui vechi întreprinzător rafinat, Emma făcuse încă o ipotecă, mult mai mare, asupra depozitului, făcuse un împrumut la bancă, oferind drept garanţie noul magazin, aruncase în joc douăzeci de mii de lire şi cumpărase magazinul Lister. Îşi răscumpără obligaţiile de la bancă într-un răstimp relativ scurt, dorind să capete titlul de proprietate asupra magazinului curat, fără angarale, iar ipoteca asupra depozitului reuşi s-o achite într-un an.

O bătaie puternică în uşă întrerupse şirul gîndurilor Emmei care inventaria stocul din depozitul Gregson. Îşi ridică privirea. Intră Gladys.

- Eu sînt. V-am adus o ceaşcă de ceai fierbinte. M-am gîndit că v-ar prinde bine, doamnă Harte, înainte de a coborî în magazin.

- Eşti drăguţă că te-ai gîndit, Gladys. Mulţumesc.

Emma împinse scaunul înapoi, îşi propti picioarele încălţate în pantofi eleganţi pe birou şi sorbi din ceai, revizuind în minte inventarul depozitului Gregson.

Trase concluzia că va reuşi uşor să asigure o bună aprovizionare a magazinului Harte pe durata războiului şi cu puţinul noroc al omului care riscă, pe care ea-l avea, va putea supravieţui fără prea multe pierderi.

Studie din nou ultima pagină a inventarului în dorința de a-și face o imagine completă înainte de a coborî în magazin. Dar o obseda gîndul la fabrică. Abia aștepta să pună mîna pe fabrica Layton. Era o adevărată mină de aur. Apoi își închipui ce figură va face Gerald Fairley cînd directorul lui, trei maiștri și cei mai buni țesători vor pleca.

Îl așteaptă o mare surpriză pe ticălos, se gîndi ea, răzbunătoare.

39

EDWIN FAIRLEY dădea tîrcoale magazinului universal Harte și se uita într-o vitrină, încercînd să-și facă curaj să intre. Așa pățea de fiecare dată cînd ajungea la ușă. Îi pierea inevitabil curajul preț de vreo zece minute și, uneori, definitiv.

Se făcu că studiază elegantele rochii lungi, de seară, din vitrină, amintindu-și de întîia dată cînd trecuse pe lîngă magazinul din Strada Comercială. Asta se întîmplase cu mai mult de un an în urmă cînd se oprise pe loc, înlemnit, frapat imediat de numele de pe firmă și privise uluit literele din metal argintiu care alcătuiau numele E.HARTE pe placa din lemn vopsit în albastru regal de deasupra ușii. Se gîndise că e o coincidență și plecase mai departe, apoi făcuse brusc cale întoarsă, ros de curiozitate.

Edwin îl abordase pe portar și se interesase cine era patronul acelui nou și minunat magazin. Portarul îl informase politicos că proprietara magazinului era o anume doamnă Harte. După încă alte cîteva întrebări de sondaj, căpătase niște răspunsuri surprinzătoare, după care se îndepărtase repede, profund tulburat. Nu mai existase nici o îndoială în mintea lui, după măgulitoarea descriere a doamnei Harte pe care o smulsese portarului, că acela era într-adevăr magazinul Emmei. Peste cîteva ceasuri îi confirmase acest lucru și Gerald, care nu se putuse abține să nu adauge vulgarul avertisment că trebuia să se încheie bine la pantaloni înainte de a intra acolo. Edwin îi întorsese scîrbit spatele, ascunzîndu-și furia și înăbușindu-și o dorință violentă de a-i da un pumn în nas fratelui său.

Și de atunci, magazinul îl atrăsese ca un magnet. De cîte ori venea în Yorkshire, își găsea o scuză față de Jane, ca să se ducă singur la Leeds și gravita în mod automat în jurul magazinului Harte, mînat de un amestec de sentimente. În

cele din urmă, îşi făcuse curajul să intre în magazin şi fusese absolut copleşit de eleganţa interiorului şi uluit de neobişnuita ascensiune a Emmei. Şi se simţise, în mod ciudat, mîndru de ea. Revenise apoi, în mai multe ocazii, dînd tîrcoale prin jur, în speranţa că o va zări pe Emma. Dar n-o zărise niciodată şi se blestemase în sinea lui pentru comportarea lui copilăroasă, jurîndu-se de fiecare dată să nu se mai chinuiască într-un mod atît de ridicol.

Şi totuşi, iată-l din nou acolo, în acea sîmbătă caldă de august, cînd trebuia să fie la Fairley cu Jane şi familia, tînjind să intre, în speranţa că o va zări măcar o clipă pe Emma Harte, dar şi temîndu-se să dea ochii cu ea. Nătărăule, şopti el furios şi neputincios în faţa propriei lui nehotărîri.

După ce se mai uită cîteva clipe în vitrină, Edwin respiră adînc, îşi aranjă cravata şi deschise uşile. Simţindu-se prost printre clientele care se îmbulzeau la parter, se îndreptă imediat spre raionul de galanterie bărbătească.

Grăbit şi preocupat cum era, nu observa privirile admirative pe care i le aruncau unele din doamnele care se dădeau la o parte spre a-l lăsa să treacă. La douăzeci şi şase de ani, Edwin Fairley era un tînăr chipeş. Înalt şi bine clădit, producea o impresie bună şi, moştenind înclinaţia tatălui lui pentru haine elegante, era întotdeauna îmbrăcat impecabil. Dar ceea ce le făcea pe multe femei să întoarcă capul după el şi să comenteze, era chipul lui. Deşi trăsăturile erau delicate şi ascetice, gura avea în ea ceva senzual, iar expresia nedefinită a ochilor trăda patimă.

Ajuns la raionul de galanterie, Edwin ceru să vadă nişte cravate de mătase şi le examină, în timp ce se uita pe furiş peste umăr, căutînd-o neliniştit cu privirea în mulţime pe acea femeie fără de pereche. Cumpără în cele din urmă o cravată de mătase pe care nu şi-o dorea, pentru că se jena să plece după ce vînzătoarea fusese atît de amabilă. După ce refuză să-i fie ambalată sub formă de cadou, plăti, luă pachetul şi se îndepărtă.

După ce făcu această primă cumpărătură, Edwin descoperi că începea să se relaxeze şi se plimbă prin celelalte raioane cu o oarecare siguranţă de sine, uitîndu-se prin ele, ca să-i mai treacă vremea. Se opri la tejgheaua cu parfumuri şi cumpără două sticluţe de colonie frăţuzească scumpă pentru soţia şi mătuşa lui. Rugă vînzătoarea să i le ambaleze pe fiecare sub formă de cadou, ca să mai întîrzie puţin în

magazin. Vînzătoarea dădu din cap, zîmbi şi îşi văzu de treaba ei. Edwin se rezemă nonşalant de tejghea, cercetînd parterul magazinului cu ochii lui cenuşiu-deschis. Se întoarse şi privi în susul scării principale.

Şi atunci o văzu.

Emma cobora scara. Edwin îşi ţinu răsuflarea. Era mai frumoasă ca oricînd, îmbrăcată modern, cu o rochie de mătase neagră care-i cădea în falduri în jurul corpului ei bine făcut. Recunoscu imediat că avea o ţinută distinsă şi că frumuseţea ei de femeie tînără era în plină floare. Se opri la cotul scării ca să discute cu un client şi chipul i se lumină, plin de viaţă. Edwin o fixă intens cu privirea, hipnotizat de acea frumoasă faţă ovală, incapabil să-şi deslipească ochii de ea şi inima i se frînse.

Edwin nu mai dăduse ochii cu Emma de nouă ani, dar acum simţea de parcă ieri o ţinuse în braţe, în grota de pe dealuri. Îi venea să se repeadă spre ea, să-i ceară iertare, s-o întrebe de copilul lor. Dar nu îndrăznea. Ştia, cu un sentiment sfîşietor de disperare, că ea l-ar alunga precis, aşa cum o alungase el de mult de tot, în acea dimineaţă oribilă, în grădina de trandafiri.

Emma continuă să coboare scara şi pluti apoi pe pardoseală cu infinită graţie şi cu mult aplomb, evident stăpînă pe ea şi pe magazinul ei. Şi atunci, spre imensa lui groază, Edwin îşi dădu seama că venea direct spre el. Rămase înţepenit pe loc, incapabil să se mişte sau măcar să-şi întoarcă capul şi inima îi bubuia în piept. Spre extrema lui uşurare, Emma se opri la o altă tejghea şi se angajă într-o conversaţie cu un vînzător. La un moment dat, se uită peste umăr şi privirea i se fixă drept asupra lui, sau cel puţin aşa i se păru. Înţepeni. Părea preocupată de ceva şi îşi îndreptă privirea spre raionul de bijuterii. Clătină din cap, se aplecă în faţă şi îşi continuă discuţia. Îl văzuse sau nu? Sau pur şi simplu nu-l recunoscuse? Edwin alungă pe loc această idee. Aşa ceva era de neconceput. Nu se schimbase prea mult şi, în orice caz, asemănarea cu tatăl lui era atît de pronunţată, încît cu greu s-ar fi putut înşela cineva asupra identităţii lui.

Vînzătoarea i se adresă. Edwin tresări, reveni la realitate şi-i acordă atenţie. Fata îi întinse pachetele şi nota de plată, sporovăind tot timpul, amabilă, cu el. El îi auzea vag glasul, printre zgomotele asurzitoare care-i răsunau în cap. Trebui să-şi mobilizeze toată forţa de stăpînire ca să nu-i tremure mîinile cînd îşi scoase portofelul. Văzu cu coada ochiului

cum Emma se apropie de el şi lăsă capul în jos, cu inima cît un purice.

Emma trecu atît de aproape de el, încît ar fi putut s-o atingă. Auzi foşnetul uşor al rochiei de mătase şi simţi în nări parfumul ei, o mireasmă proaspătă şi delicată de lăcrămioare. Era teribil de tulburat şi trebui să-şi înăbuşe impulsul de a întinde mîna şi a o apuca de braţ.

Şi apoi se îndepărtă. O urmări dispărînd în alt raion, zîmbind şi dînd din cap graţios către clienţi.

Edwin îşi termină treaba şi ieşi buimăcit din magazin, fără a privi înapoi, simţindu-se bolnav şi istovit. Rămase o clipă pe loc în stradă, trăind din nou acel sentiment îngrozitor că pierduse ceva şi golul, care-i măcina inima şi care nu-l părăsise niciodată, îl îngheţa mai tare ca oricînd.

Porni spre piaţa centrală a oraşului, deplasîndu-se orbeşte prin mulţime, ignorînd traficul şi înghesuiala, avînd în faţa ochilor doar chipul ei. Chipul pe care nu-l va uita niciodată, cît timp va trăi. Era întipărit în creierul lui ca un semn gravat în oţel. Respirînd adînc de cîteva ori, Edwin reuşi în cele din urmă să-şi vină în fire şi se îndreptă cu paşi hotărîţi spre poşta principală, propunîndu-şi brusc un scop precis. Tocmai luase o hotărîre şi nimic nu-l putea face să se abată de la ea.

Termină repede treaba la poştă. Se mai opri într-un loc, rezolvă extrem de rapid ceea ce avea de făcut şi plecă. Îşi găsi automobilul Daimler parcat lîngă gară, îi spuse şoferului să-l ducă acasă şi se lăsă pe speteaza canapelei din spate, epuizat şi nefericit.

În drumul de întoarcere spre Fairley, Edwin se gîndea la Emma. Şocul revederii fusese atît de puternic, încît îşi dădu, în sfîrşit, seama de ce se temuse atît de acest ţel spre care năzuise. Emma trezise în el dorinţe de mult uitate şi îl făcuse dureros de conştient de sterilitatea vieţii lui. Îi răscolise sentimentul de vinovăţie şi de ruşine, care, de fapt, nu fusese niciodată definitiv îngropat în sufletul lui.

Amintirea ei îl tortura. De ce nu putea găsi satisfacţie în braţele altor femei? Şi fuseseră destule în ultimii cinci ani. De ce, Doamne, de ce căuta tot timpul femei care semănau măcar vag cu ea? Mereu era în căutarea unei alte Emma. Mereu irezistibil atras de ochi verzi, de păr castaniu-roşcat, de piele albă şi mătăsoasă, pentru a se simţi apoi dezamăgit, nesatisfăcut şi, în cele din urmă, cu sufletul sfîşiat. Treaz sau în somn, Emma îl urmărea.

Se gîndi la copilul lor. Simţea o nevoie imperioasă să-l vadă. Trebuie să aibă acum opt ani, dacă trăieşte. Dar sigur că trăieşte, îşi spuse el convins, dorind să creadă că acea parte din el şi din Emma exista într-o altă fiinţă omenească. Era fată sau băiat? Semăna cu Emma sau cu el? Sau avea cîte puţin din amîndoi?

Un zîmbet amar îi trecu pe faţa palidă şi trasă, în lumina slabă din maşină. Ce ironie a soartei ca Emma să aibă de la el un copil nelegitim, un copil care îi era interzis, în timp ce Jane nu rămăsese niciodată însărcinată şi nu-i dăruise fiul sau fiica după care tînjea. Şi-o imagină pe Emma, apoi pe Jane. Nu trebuia să se însoare cu ea. Trebuia să fi rezistat presiunilor familiei. O soţie stearpă, proastă, insipidă. Ea era crucea lui. Nu, nu, era un gînd murdar şi nedrept. Nu putea s-o condamne pe biata Jane. Era tandră şi iubitoare şi nu era deloc vina ei că el n-avea ce să-i ofere. El îi aparţinea Emmei Harte; era un adevăr de necontestat şi nu se va schimba niciodată decît prin moarte.

Edwin rămase în ghearele acestei negre dispoziţii toată după-amiaza şi o mare parte a nopţii. Se luptă cu ea în timpul mesei de familie, care i se păru mai mult ca oricînd interminabilă, participînd politicos, dar încordat, la conversaţie. Primi bucuros sugestia tatălui lui de a se retrage în bibliotecă. Edwin era extrem de mulţumit că Gerald nu era acasă, căci de cînd se întorsese de la Leeds căutase mereu un prilej de a-i vorbi tatălui lui.

Adam turnă băuturile şi se instalară în faţa focului. Tatăl lui conversă amabil despre diverse fleacuri, pînă ce Edwin nu se mai putu abţine.

- Tată, vreau să discut ceva cu dumneata, anunţă el brusc.

Adam se încruntă, privindu-l cu luare aminte.

- Pare a fi ceva serios, Edwin. De fapt, toată seara ai fost cam posomorît. Sper că nu s-a întîmplat nimic.

- Nu, tată, totul e în regulă. Edwin ezită o clipă, apoi îşi drese glasul. Voiam să te anunţ că am luat azi o hotărîre. M-am hotărît să mă înrolez. Imediat.

Adam se schimbă brusc la faţă şi puse cu multă grijă pe masă paharul cu coniac şi sifon.

- Edwin, cred că te cam pripeşti. E încă prea devreme. Nu vreau să te repezi să pleci la luptă pînă nu mai avem ceva veşti, ca să aflăm cum se desfăşoară evenimentele. Te rog să mai chibzuieşti, fiule.

- Nu pot, tată. Nu vreau să te supăr sau să-ţi fac griji, dar

trebuie să plec. Te rog, încearcă să înţelegi punctul meu de vedere.

- Edwin, tu nu trebuie să te oferi voluntar. Numai bărbaţilor necăsătoriţi li s-a cerut să plece pe front.

- Ştiu asta, tată, dar eu m-am hotărît. Edwin se ridică, luă de pe masă „Yorkshire Morning Gazette" şi spuse: Tată, cred că nu-i nevoie să-ţi citesc hotărîrea guvernului. Probabil că o cunoşti. Ziarul o publică deja de cîteva zile. Totuşi am să ţi-o citesc.

- Ascultă, Edwin... începu Adam.

Edwin ridică mîna şi îşi coborî privirea spre ziar, citind din el atent şi rar:

- „Regele şi ţara au nevoie de tine! Vei răspunde la chemarea ţării? Pe zi ce trece, evenimentele sînt tot mai grave şi chiar în această clipă Imperiul este în pragul celui mai mare război din istoria lumii. În aceste momente de criză, ţara ta îşi cheamă toţi tinerii să se adune sub drapelul ei şi să se înroleze. Dacă fiecare tînăr patriot va răspunde chemării, Anglia şi Imperiul vor ieşi din război mai puternice şi mai unite ca oricînd. Dacă eşti necăsătorit şi ai între optsprezece şi treizeci de ani, răspunde la chemarea ţării şi du-te la cel mai apropiat centru de recrutare, a cărei adresă o poţi obţine la orice oficiu poştal. ŞI ÎNROLEAZĂ-TE ASTĂZI!" Edwin puse ziarul pe canapea şi se aşeză, cu privirea aţintită asupra tatălui lui.

Adam clătină din cap obosit.

- Ah, Edwin, Edwin, nu încerca să faci apel la sentimentele mele patriotice. Ştiu că ţara e în mare pericol, dar eu sînt îngrijorat pentru tine. Hotărîrea guvernului face apel la bărbaţi necăsătoriţi. Te rog, Edwin...

- E prea tîrziu, tată. M-am înregistrat azi după-amiază, cînd am fost la Leeds. Luni trebuie să mă prezint.

- Doamne! Edwin!

- Iartă-mă, tată. Te rog, nu te supăra şi dă-mi binecuvîntarea. Nu vreau să plec fără permisiunea dumitale.

- Doamne fereşte, Edwin, n-aş îngădui aşa ceva, pentru nimic în lume. Adam se ridică brusc şi veni să se aşeze lîngă fiul lui pe canapea. Îl luă de după umeri şi preţ de o secundă, care i se păru înfiorătoare, crezu că o să-l podidească plînsul. Gata, hai să terminăm cu prostiile astea, fiule. Sigur că aş fi vrut să mai aştepţi. Dar fireşte că îţi dau binecuvîntarea.

- Îţi mulţumesc, tată.

Adam se ridică şi îşi mai prepară o băutură. Se rezemă de poliţa căminului şi se uită în jos, la Edwin, cuprins de o mare nelinişte. Simţeam de cîteva zile că ai să faci acest pas; dar asta nu înseamnă că suport mai uşor vestea. Probabil că aş fi procedat la fel la vîrsta ta şi sînt absolut sigur că şi tata ar fi simţit ce simt eu acum. Adam clătină din cap. Dar eşti atît de tînăr, Edwin... Atît de tînăr...

- Toţi englezii care se duc pe front sînt la fel, tată.

Adam îl privi pe Edwin pieziş.

- Soţiei tale, Jane, i-ai spus, fiule?

Edwin confirmă din cap.

- I-am spus cînd ne îmbrăcam pentru masă. A fost tulburată, dar a înţeles. Ştii că în familia ei au fost mai multe generaţii de soldaţi. Fratele ei ne-a spus că are de gînd să se înscrie voluntar săptămîna viitoare.

- Înţeleg, spuse Adam, îngîndurat. Crezi că Jane o să vină să stea cu noi, în strada South Audley? Ştii că nouă ne-ar face plăcere şi cred că în Piaţa Eaton nu s-ar simţi la largul ei. Va fi teribil de singură în casa aceea mare, doar cu servitorii.

- Îţi mulţumesc, tată. Apreciez bunătatea dumitale. Dar Jane mi-a spus că vrea să se ducă la Londra săptămîna viitoare, să închidă casa şi să se întoarcă în Yorkshire. Vrea să stea cu tatăl lor, de vreme ce pleacă şi fratele ei. Se simte bine la ţară şi cred că ar fi cel mai înţelept lucru, în condiţiile de faţă. Nu crezi?

- Ba da, desigur, Edwin. Deci totul e stabilit, încheie Adam, privind trist flăcările din cămin.

După cîteva clipe de tăcere, Edwin spuse:

- Tată, vreau să-ţi dau ceva. Un obiect pe care-l am de ani de zile. Bagă mîna în buzunarul smokingului şi scoase o batistă de mătase. I-o întinse lui Adam, care o luă, absent.

În timp ce tatăl lui dezvelea obiectul care se afla în ea, Edwin continuă:

- Am găsit-o cu mulţi ani în urmă. Acum aş vrea să-ţi aparţină dumitale. Ştiu că dumneata ai pictat-o şi că seamănă uluitor de mult cu mătuşa Olivia.

Adam privea cu atenţie piatra rotundă din batista de mătase, contemplînd chipul acela drăgălaş. Vopselele de ulei erau extrem de bine conservate. Îşi plimbă un deget peste ea.

- Ai lăcuit-o tu din nou, Edwin?

- Da, tată. Pentru a proteja vopseaua.

Adam continuă să privească piatra, în timp ce îi reveneau

în minte amintiri uitate. Pictase piatra aceea cînd avea vreo şaptesprezece ani. Deceniile scurse de atunci se risipiră. O văzu stînd sub stîncile de pe Acoperişul Lumii, cu părul fluturînd în bătaia vîntului, cu ochii ei albaştri ca floarea de cicoare reflectînd lumina şi-i auzi vag glasul, peste ani.

„Adam, o să am un copil".

Edwin îşi ridică privirea spre tatăl lui, nedumerit de expresia de pe faţa lui.

- E mătuşa Olivia, nu-i aşa? întrebă el insistent, risipindu-i lui Adam amintirile.

Adam nu răspunse. Zîmbi, împresurat de amintiri. Dar nu, niciodată nu uitase cu adevărat. Înfăşură piatra în batistă, cu un gest aproape tandru. I-o înapoie lui Edwin.

- Păstreaz-o tu, fiule. Tu ai găsit-o. Vreau să fie a ta. Într-o zi am să-ţi spun povestea de care e legată această piatră, dar nu acum. Nu e momentul. Îi aruncă lui Edwin o privire ciudată. Presupun că ai dat peste ea în vechea grotă de pe dealuri, lîngă Stîncile Ramsden.

Edwin îl observa cu atenţie pe tatăl lui.

- Da, într-adevăr. Înghiţi şi spuse: Mai e ceva, tată. Un lucru pe care vreau să ţi-l spun de ani de zile. Din păcate, n-am avut niciodată curajul. Îmi apasă de mult conştiinţa. Trebuie să mă descarc înainte de a pleca pe front.

Adam se aşeză în fotoliu, mîngîind paharul cu băutură.

- Atunci descarcă-ţi sufletul, Edwin, spuse el cu blîndeţe. Poate că te vei simţi mai uşurat după ce vei vorbi cu mine. Te poţi bizui pe toată înţelegerea mea.

- Păi, uite cum a fost, începu Edwin nervos. Of, Doamne, trebuie să mai beau ceva, strigă el, ridicîndu-se brusc şi traversînd încăperea.

Nu-mi seamănă numai la înfăţişare, ci în toate celelalte privinţe, îşi spuse Adam, privind în urma lui Edwin. Îşi aprinse o ţigară şi se lăsă pe speteaza fotoliului, aşteptînd. O să-mi spună de Emma Harte şi de copil, se gîndi Adam.

40

LORDUL KITCHENER fusese numit Secretar de Stat la Ministerul de Război şi mobilizase o armată de o sută de mii de voluntari de la primul apel. Winston Churchill avea deja flota pregătită şi între şase şi douăzeci august, patru divizii ale Forţei Expediţionare Britanice traversaseră Canalul Mînecii, urmate la începutul lunii septembrie de diviziile a

cincea şi a şasea. Nu fusese scufundat nici un vas, nu se pierduse nici măcar o viaţă omenească şi pentru Churchill fusese un triumf, în calitatea sa de consilier combatant al Marinei Regale Britanice. Restul Marii Britanii se pregătea de război cu o viteză uluitoare şi nici unul din cetăţenii săi nu rămase neafectat, pe măsură ce se scurgeau acele zile sinistre.

Tunurile care bubuiseră în august au continuat să bubuie în septembrie, octombrie, noiembrie şi decembrie 1914, prelungindu-se pînă în 1915. Ele aduseră măcel, dezastru, mizerie. Sute de mii de tineri, speranţa unei noi generaţii, au fost seceraţi pe însîngeratele cîmpuri de bătălie ale Franţei şi Belgiei.

Pentru britanici şi aliaţii lor miza era cumplită: lichidarea sau supravieţuirea. Ei înţeleseseră că acest război nu avea ca scop cîştigarea unei fortăreţe sau a unei ţări, ci dobîndirea dreptului inalienabil al oricărei naţiuni de a vieţui şi de a se dezvolta aşa cum dorea.

Ca orice persoană inteligentă, Emma Harte Lowther chibzuia deseori la consecinţele războiului, la condiţiile cărora vor trebui să le facă faţă şi la viitorul afacerilor, dar nu întîrzia prea mult cu gîndul asupra anilor care aveau să vină. Pentru ea, prezentul imediat era prioritar şi de aceea nu mai avea răgaz să facă speculaţii. Înţelegea prea bine cîte posibilităţi comerciale se iveau în această perioadă şi nu se dădea înapoi să acumuleze bani. De aceea, ori de cîte ori simţea că o mustră conştiinţa pentru că profită de pe urma războiului, îşi alunga îndoielile cu un raţionament logic: cineva trebuia să fabrice uniformele pentru soldaţi şi dacă n-o făcea ea, ar face-o alţii. O şi făceau, de fapt. Majoritatea fabricanţilor de stofe din West Riding producea stofă kaki sau bleumarin pentru marină şi albastră pentru aviaţie, destinată Marii Britanii şi aliaţilor. Din războaiele de ţesut din Yorkshire ieşeau milioane de metri de stofă pentru haine militare.

În ultimul timp, Emma era preocupată de gîndul că în aceste zile se dedica cu totul muncii şi, spre ruşinea ei, îşi neglija familia. Dar sentimentul vinovăţiei era repede alungat de treburile ei urgente şi de conştiinţa faptului că n-avea încotro şi trebuia să continue pe aceeaşi cale. Alerga între magazinele Harte, depozitul Gregson, filatura Layton şi fabrica de confecţii, întotdeauna de parcă era pe ultima sută, conducînd toate treburile cu eficienţa, cu farmecul şi autoritatea care o caracterizau. Şi totuşi, nu ştiu cum se

făcea, dar timpul nu-i mai ajungea.

Spre uşurarea ei, magazinele Harte mergeau bine, stînd singure pe picioare. Deşi ritmul afacerilor mai scăzuse oarecum, nu întrevedea nici o blocare serioasă. Stocul aflat în depozitul Gregson exista încă, fiindcă redusese distribuţia şi fiindcă găsise noi surse de aprovizionare. Filatura Layton funcţiona normal, sub conducerea iscusită a lui Ben Andrews şi onora uriaşe contracte guvernamentale, cu destulă uşurinţă pare-se şi cu mai multă promptitudine decît mulţi dintre concurenţii ei. David şi cu ea întrerupseseră temporar linia de fabricaţie pentru marca Lady Hamilton, o dată cu izbucnirea războiului şi întreaga producţie fusese orientată spre confecţionarea de uniforme. În general, situaţia era sub control, întreprinderile ei erau stabile şi îndeosebi filatura şi fabrica funcţionau la un înalt nivel de productivitate şi făceau bani frumoşi.

Dar în acea după-amiază rece de decembrie a anului 1915, Emmei nu-i era mintea la afaceri. Aşezată pe locul de lîngă şofer, într-unul din microbuzele firmei Harte, în drum spre David, gîndurile ei se îndreptau spre ziua de Crăciun. Era hotărîtă să organizeze un Crăciun cît mai sărbătoresc, în ciuda lipsurilor şi a proastei dispoziţii care-i copleşea pe toţi.

Frank venea să stea cu ei cîteva săptămîni şi Emma aştepta acest eveniment cu o nerăbdare copilărească, teribil de fericită la gîndul că îl va revedea pe fratele ei. Fusese rănit în noiembrie, dar, din fericire, rănile nu erau grave. Fusese lovit de un glonte în umărul drept şi trimis acasă, în Anglia, în convalescenţă. Dacă ar fi putut veni şi Winston acasă în permisie, s-ar aduna toată familia, dar avînd simţul realităţii, Emma era conştientă că nu exista nici cea mai mică şansă în acest sens. Bătăliile navale erau în toi şi veştile de pe toate fronturile erau proaste. Cu toate acestea, vor avea un brad împodobit şi o masă de Crăciun cu friptură de curcan, budincă de prune şi toate condimentele tradiţionale, cu vin fiert şi daruri pentru toată lumea. Şi, lucrul cel mai important, Frank va avea parte de tot ce-i putea ea oferi: dragostea şi odihna de care avea atîta nevoie şi tot confortul unui cămin.

Peste cîteva minute, microbuzul ajunse la fabrica de confecţii de pe Drumul York-ului. Emma îi spuse şoferului să aştepte şi dispăru repede înăuntru. Intrînd în biroul lui David, rămase surprinsă, văzîndu-l pe Abraham Kallinski,

instalat lîngă David.

Vechiul ei prieten se ridică şi o îmbrăţişă cu multă căldură, iar ochii lui căprui îi sticliră pe sub ochelari. O măsură cu privirea şi spuse:

- Dar arăţi minunat, Emma! E o plăcere să te văd. Nu te-am mai văzut de atîta timp!

Emma zîmbi.

- Ce mai faceţi? Cum se simte doamna Kallinski?

- Bine. Şi eu la fel. Janessa mă întreabă mereu de tine. I-e dor de tine, Emma. Şi mie mi-ai lipsit.

- Regret că v-am neglijat pe amîndoi în ultimul timp, spuse Emma. Zîmbi cu amărăciune. Dar de o vreme încoace, afacerile par să-mi răpească tot timpul.

- Da, desigur! Micuţa mea Emma a devenit un mare magnat, exclamă Abraham, privind-o cu afecţiune şi mîndrie. Emma continua să-l uluiască şi acum cu succesele ei, pe care el le considera extraordinare, mai ales ţinînd seama că era femeie.

David stătea în picioare în spatele biroului tixit de hîrtii ce trebuiau rezolvate. Rîse.

- Nu te mai arăta atît de surprins, tată. Întotdeauna am prezis că Emma va ajunge departe.

Ocoli biroul, o luă de după umeri şi o sărută pe obraz. Automat, Emma îl înconjură cu braţele. Simţi puterea mîinilor lui, care o lipiră strîns de el şi apăsarea degetelor ei crescu uşor. Se îndepărtară unul de celălalt, fără a-şi da drumul la mîini şi schimbară o lungă privire.

Abraham Kallinski îi privea părinteşte, gîndindu-se, cuprins deodată de tristeţe: Fiul meu. Fiul meu. O ţine prea mult în braţe. Ştiu eu ce-nseamnă această privire din ochii unui bărbat! Ferească Dumnezeu s-o observe vreodată nevastă-sa, Rebecca, sau Joe. Abraham îşi drese glasul şi spuse.

- Vino încoace, Emma. Vino şi aşază-te lîngă mine.

Arătă spre celălalt scaun, din faţa biroului lui David.

Emma se aşeză şi spuse:

- Sper că nu s-a întîmplat nimic rău. De ce m-ai chemat să vin atît de urgent, David?

David se lăsă pe speteaza scaunului şi ochii lui albaştri şi vii se concentrară asupra ei.

- Vreau să-ţi fac o propunere, în speranţa că o vei accepta. Şi că îi vei da curs.

Emma rîse uşor.

- Doar ştii că am o încredere oarbă în judecata ta. Despre ce e vorba.

- Tata a fost foarte tracasat în ultimul timp. Ar vrea s-o lase mai moale, să nu mai muncească atît. David îşi aprinse o ţigară. Am discutat despre problemele lui şi cred că am găsit o soluţie avantajoasă pentru toate părţile implicate. M-am gîndit că am putea fuziona compania lui cu a noastră, preluînd, relativ fără nici o problemă, fabrica lui şi conducerea ei. Asta l-ar scuti de răspunderea de a o administra numai el, singur. Va continua, desigur, să mai lucreze, dar nu atîtea ore ca acum. David o privi, aşteptînd răspunsul. Ei, ce părere ai?

Percepînd imediat uriaşul potenţial exîstent în această propunere şi întrevăzînd un mijloc de expansiune simplu, dar rapid, Emma nu stătu pe gînduri.

- E o sugestie excelentă. Se întoarse spre Abraham. Aţi fi fericit dacă am face acest lucru, domnule Kallinski?

- Da, Emma. Şi Janessa ar fi fericită. Îmi duce mereu grija. E atît de îngrijorată, încît eu sînt îngrijorat de grija ei, răspunse el, cu un zîmbet crispat.

- Atunci, hai să unim cele două companii, David, spuse Emma. Eu sînt cu totul de acord. Şi taman acum este momentul s-o facem.

- Trebuie puse la punct o serie de detalii, Emma. Dar înainte de asta, vreau să ştii care sînt sentimentele mele personale faţă de ideea pe care ţi-am sugerat-o, spuse David. Dacă eşti de acord, cred că ar trebui să achiziţionăm efectiv afacerile tatei, la un preţ bun, care să-i asigure un profit decent. În fond, şi-a închinat ani întregi propăşirii acestei companii. L-am putea numi director al companiei-mamă, cu un salariu de director. Cred că ar trebui, de asemenea, să împartă profiturile cu noi. Va mai primi în plus un salariu pentru administrarea fabricii lui. Ce părere ai, Emma despre aceste condiţii?

- Sînt de acord cu tine, David. Tatălui tău i se cuvin toate acestea, după atîţia ani de activitate în afaceri. Stabiliţi voi amîndoi un preţ echitabil. Sînt sigură că pentru mine va fi convenabil orice veţi decide voi. Rîse, scuturînd din cap şi-i aruncă lui David o privire afectuoasă. Nu-mi pot închipui ce motive ai avut să crezi că aş fi obiectat. E vorba, în fond, de afacerile tale, David. Tu conduci compania şi tu deţii cele mai multe acţiuni.

- Îţi faci pe deplin datoria şi eşti asociata mea. David

zîmbi, uşurat. E-n regulă. O să discut cu tata, apoi eu şi cu tine putem pune la punct, mai tîrziu, ultimele detalii. Apoi o să discut cu Frederick Ainsley ca să întocmească documentele într-o săptămînă, două.

- Perfect, spuse Emma. Se răsuci în scaun şi i se adresă lui Abraham, punîndu-i întrebări despre contractele guvernamentale, despre sursele de aprovizionare cu stofă, forţa de muncă şi producţia. În timp ce ei erau angajaţi în această lungă conversaţie, David se lăsă pe speteaza scaunului, privind-o cu atenţie pe Emma.

Razele soarelui de iarnă se revărsau prin fereastră, scăldînd-o pe Emma într-o lumină puternică. Are, într-adevăr, acel gen special de frumuseţe a englezoaicelor, care arată cel mai bine în lumina zilei, se gîndi David. Acea frumuseţe inimitabilă, pe care au imortalizat-o Gainsborough şi Romney. Şi totuşi, în mod ciudat, Emma nu era conştientă că este foarte frumoasă. Era, desigur, lipsită de orice orgoliu personal şi contribuia şi acest lucru la farmecul ei. Era plină de prospeţime, răspîndea numai lumină în jurul ei şi avea o vitalitate, de natură aproape senzuală. Nu-i de mirare că e irezistibilă pentru toţi bărbaţii, de orice vîrstă, reflectă David. Ciudat, dar nici de acest lucru nu era conştientă..

- Nu eşti de acord, David ?

David tresări şi îşi îndreptă brusc spatele:

- Iartă-mă, eram cu gîndurile aiurea.

- Spuneam că ar trebui să preluăm imediat compania. Consolidînd forţa noastră de muncă, cred că am putea să creştem producţia şi să facem să funcţioneze ambele companii cu şi mai multă eficienţă. Tatăl tău este de acord.

- E o idee excelentă! O să-l trimit chiar mîine pe Victor acolo. Se uită la tatăl lui. Îţi convine, tată?

- Voi fi bucuros să-l primesc înapoi, spuse Abraham. Ne vom linişti şi eu şi maică-ta.

Emma se ridică. Se ridicară şi bărbaţii.

- Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să plec, spuse ea. I-am promis Edwinei că astăzi vin devreme acasă, s-o ajut să împodobească pomul de Crăciun. Abia aşteaptă. Nu vreau s-o dezamăgesc.

- Să nu faci asta niciodată, spuse Abraham. E foarte urît să-ţi încalci promisiunea faţă de un copil. Îl privi pe David cu înţeles. Ceea ce tu faci atît de des cu nepoţii mei, spuse el, oftînd adînc.

- Numai din pricina afacerilor, tată, se apără David.

- Aĥ, da, afacerile. Afaceri şi iar afaceri. Hai, du-te, Emma. Transmite-i salutări lui Joe.

- Şi dumneavoastră transmiteţi-i complimente doamnei Kallinski. Spuneţi-i că o să trec pe la dumneavoastră în curînd.

- Te conduc, spuse David, ţinîndu-i Emmei haina şi luînd-o posesiv de braţ.

Bradul este exact cît trebuie de înalt, hotărî Emma. Îl alesese special pe acesta, deşi se găseau şi exemplare mai mari, ca să evite o etalare ostentativă de bogăţie, neadecvată, după părerea ei, pe timp de război. Menajera îl fixase într-un vas, cu o seară înainte, şi acum stătea pe o masă învelită cu o cuvertură, într-un colţ al salonului, lîngă cămin. Emma se dădu cîţiva paşi înapoi, cu capul înclinat într-o parte, privindu-l cu un ochi critic. Era un brad tînăr şi sănătos, verde-închis, viguros, cu ramuri dese şi bogate.

- Bună, Emma. Ai venit devreme acasă.

Emma se întoarse, căci Joe intrase în salon şi se ducea spre cămin, frecîndu-şi palmele.

- Bună, Joe. I-am promis Edwinei că o ajut să împodobească bradul.

- A, da, uitasem.

Continuînd să scoată din cutii ornamentele, Emma îi relată despre întrevederea cu cei doi Kallinski.

- Cred că e o idee excelentă să ne unim forţele, nu crezi? încheie ea, privindu-l peste umăr.

Joe se încruntă.

- Nu sînt prea convins. Nu va însemna muncă şi griji în plus pentru tine?

- De ce pentru mine? Pe umerii lui David cade povara acestor afaceri.

- Eu cred că aveţi şi aşa destul. Mai ales tu.

Joe era morocănos şi, ca întotdeauna, duşmănos faţă de orice inovaţie.

- Nu mai fi atît de silnic, Joe. Uneori nu te-nţeleg, spuse Emma încet. Şi trebuie să ne gîndim puţin şi la domnul Kallinski. Nu s-a simţit bine în ultimul timp. Fuziunea celor două companii e cea mai bună soluţie pentru el.

- Bătrînul putea să-şi fi vîndut altcuiva compania, sugeră Joe.

- Da, ar fi putut. Dar de ce s-o fi făcut? Era foarte firesc să se adreseze lui David, explică Emma. Şi în afară de asta, Abraham Kallinski a fost întotdeauna bun cu mine. Sînt

bucuroasă că-i pot face viaţa ceva mai uşoară.

- Eu mă gîndesc numai la tine, Emma. Totuşi, dacă tu crezi că e o idee atît de grozavă, cine sînt eu ca să critic ceva? Tu şi cu David faceţi oricum întotdeauna ce vreţi cu fabrica.

- Îţi spunem întotdeauna care-s planurile noastre, interveni Emma repede, detectînd iritarea din glasul lui.

- Da, ştiu. După consumarea faptului.

- Ah, Joe, te rog, nu mai fi aşa de acru! Sîntem în ajunul Crăciunului. Hai să nu ne luăm la harţă!

- Cine se ia la harţă? replică Joe. Hai, zău, Emma, cum deschid gura, mă acuzi că... Se opri brusc şi glasul i se schimbă, devenind tandru, cînd rosti:

- Bună, iubito. Hai, intră. Nu sta în uşă.

Emma se întoarse. Edwina stătea-n deschizătura uşii. Traversă în fugă încăperea.

- Tati! Tati! strigă ea, repezindu-se la Joe. El o ridică şi o învîrti în aer. Rochiţa din catifea albastră se umflă şi părul ei lung, pînă la talie, de un blond atît de deschis, încît era aproape argintiu, flutură în urma ei, sclipind în lumina lămpii. Rîse fericită şi după ce o mai roti de cîteva ori, Joe o puse pe podea, ţinînd-o de braţe ca să-şi revină.

- N-ai ameţit, îngeraş, nu?

- Nu, tati. Îşi ridică feţişoara ei delicată spre el şi îi zîmbi, făcînd gropiţe.

- Bine că ai venit, scumpo, spuse Emma. Te aşteptam. Am despachetat toate ornamentele ca să putem începe.

- Bună, mamă, spuse Edwina fără să se uite la Emma. Îl apucă pe Joe de mînă. Tati, mă ajuţi tu să împodobesc pomul? Te rog, te rog. Hai spune da, tati. Îşi fixă rugătoare ochii ei luminoşi, argintii, asupra lui.

Joe rîse şi o mîngîie pe cap.

- Sigur că o să te ajut, iubito.

Edwina îl trase spre brad. Se urcă pe scăunelul pregătit de Emma lîngă masă, ţinînd încă strîns braţul lui Joe.

Emma avea în mînă un clopoţel de argint.

- Unde să-l pun, scumpo? întrebă ea, zîmbindu-i fetiţei ei de nouă ani.

Edwina nu-i răspunse. Îşi ridică privirea spre Joe, dăruindu-i un zîmbet fericit.

- Unde să-l atîrnăm, tati?

- Nu prea mă pricep la asemenea lucruri. Poate aici. Arată o creangă.

- Mamă, dă-mi, te rog, clopoţelul.

Emma i-l întinse fără să scoată o vorbă. Edwina îi dădu imediat clopoţelul lui Joe.

- Agaţă-l tu, tati, în pom. Unde vrei tu. Tu trebuie să fii primul.

Acest mic ritual continuă cîteva minute. Ori de cîte ori Emma lua un glob şi sugera un loc pentru el, Edwina i-l înşfăcă repede, ignorînd sugestiile ei şi adresîndu-se întotdeauna lui Joe. Încremenită, Emma se îndepărtă de pom cu paşi nesiguri, profund jignită. Ea era intrusă, nedorită. Se retrase în faţa căminului, uitîndu-se la ei cum rîd fericiţi împreună. Simţi un fior de tristeţe, dar îl alungă repede. Nu trebuie să fie geloasă pe afecţiunea dintre ei doi. Ar trebui să fie fericită că se iubesc atît de mult.

Joe şi Edwina erau atît de absorbiţi unul de celălalt şi de pom, încît nu observară că Emma ieşise discret din cameră. Închise încet uşa în urma ei şi se rezemă de ea. Îşi înghiţi nodul din gît, simţind lacrimi în ochi şi o durere în piept. După o clipă, îşi reveni şi traversă cu paşi siguri holul cu dale de marmoră. Îşi luă haina din debara, ridică cele două coşuri de pe pardoseală şi se strecură iute afară din casă.

Era o noapte friguroasă, întunecoasă şi fără lună şi fulguia uşor. Din fericire, ardeau toate felinarele de la porţile de fier ale caselor, luminîndu-i drumul cu pîlpîirea lor firavă, cînd porni pe aleea din faţa vilelor din cartierul Turnuri. Zăpada începuse să se aşeze. Va fi un Crăciun alb pînă la urmă, cum îşi dorise atît de mult Edwina. Emma îşi muşcă buzele. Crăciunul îşi pierdu brusc tot farmecul pentru ea. Se gîndi, cu amărăciune, la bobîrnacele pe care le primea din partea Edwinei, încă buimăcită de jignirea pe care i-o adusese. Cîteva secunde mai tîrziu, Emma împingea poarta ultimei vile din şir, în care locuia familia O'Neill. Blackie o cumpărase în 1913, la doi ani după căsătoria cu Laura. Deşi nu era acel splendid edificiu în stil georgian, pe care visase să-l construiască cu ani în urmă, era destul de impozantă şi Blackie îi făcuse îmbunătăţiri de mare amploare.

Micuţa slujnică irlandeză o întîmpină voioasă. Îi luă Emmei paltonul, fularul şi coşurile şi o întrebă politicoasă de sănătate. Emma tocmai voia s-o întrebe unde e doamna O'Neill, cînd Blackie apăru în capul scării acoperite cu un preş roşu.

La douăzeci şi nouă de ani, Blackie O'Neill avea o statură impozantă şi anii care se scurseseră îl trataseră cu

generozitate. Făcuse ceva avere împreună cu unchiul Pat şi firma lor de construcţii era acum una din cele mai mari din Leeds. Reuşise în viaţă. Nu era încă milionar, după cum se lăudase că va ajunge, dar era totuşi un om bogat şi devenise, cum îşi dorise el, un „mahăr". Purta haine elegante şi costisitoare. După ce se însurase cu Laura, ea îl convinsese cu mult tact să-şi înfrîneze predilecţia pentru cravate ţipătoare, veste din brocart colorat şi bijuterii pretenţioase. Grosolănia lui fusese în mare parte atenuată şi într-un fel, devenise chiar un rafinat. Vizibilul lui accent irlandez aproape dispăruse. Laura avusese o influenţă bună asupra lui, în sensul că îl cizelase şi îl domesticise fără a-i altera însă firea entuziastă. Şi încă mai avea acel talent actoricesc, care, după cum descoperise, era pentru el un atú în afaceri.

O salută pe Emma, făcîndu-i semn cu mîna şi coborî sprinten scara, cu o mină veselă.

- Emma, iubirea mea! E o bucurie să te vadă omul, strigă el şi o strînse în braţe cu atîta forţă, încît picioarele ei se desprinseră de pe podea. O învîrti, apoi o puse jos cu grijă în faţa lui şi, aşa cum făcea de obicei, îi ridică bărbia şi îşi coborî privirea spre ea. Ce-i cu mutra asta? Parcă ai fi pierdut o liră, ca să găseşti apoi şase penny.

Emma pufni în rîs, fără să vrea, contaminată ca de obicei de veselia lui Blackie.

- N-am păţit nimic, Blackie. Sînt doar cam prost dispusă.

- Tu, prost dispusă? Nu pot să cred una ca asta. O privi cu luare aminte. Precis nu te frămîntă nimic? întrebă el, cercetînd-o ostentativ cu privirea.

- Nu, zău că nu. Unde-i Laura?

- Te aşteaptă în salon. O zori să traverseze holul. Bănuia că ai să treci pe-aici.

Laura şedea lîngă foc şi tricota un fular kaki, pe care-l aruncă de o parte şi se repezi spre Emma, îmbrăţişînd-o cu tandreţe.

- Emma, iubito! M-am gîndit eu că o să-ţi găseşti timp să ne vizitezi în seara asta. Ştii că n-ai mai fost pe la noi de o săptămînă?

La vederea celei mai dragi prietene a ei, tristeţea se risipi de pe faţa Emmei.

- Ştiu. Am fost ocupată pînă peste cap. Zîmbi. Ţi-am adus obiectele pe care le doreai de la magazin. Pentru serbarea de Crăciun de la şcoala duminicală. Mi le-a luat slujnica. Am mai pus şi cîteva lucruşoare pentru copiii sărmani.

- Ah, Emma, eşti atît de bună! Îţi mulţumesc.

Laura o luă pe Emma de braţ şi se duseră amîndouă sporovăind, spre cămin.

- Văd că sînt în plus, le tachină Blackie. Vă las cu bîrfele voastre muiereşti. Dar să nu dureze prea mult, scumpelor. Mă întorc imediat să beau cu voi ceva de Crăciun.

Stînd în salonul acela frumos decorat şi ascultînd glasul cristalin al Laurei, Emma descoperi că începe să i se risipească încordarea. Îşi dădu seama că senzaţia aceea de linişte şi de căldură nu venea de la focul care duduia în cămin, ci era determinată de prezenţa mîngîietoare a Laurei. Femeia aceasta blîndă, atît de dragă inimii ei, reuşea întotdeauna s-o liniştească. Laura vorbea despre serbarea pe care o organizase pentru elevii şcolii duminicale la care preda şi pe măsură ce Emma asculta, o observa pe prietena ei cu tot mai multă plăcere. Laura arăta extrem de bine în seara aceea. După ultimul ei avort, survenit în urmă cu doi ani, îşi recăpătase complet puterile şi acum era înfloritoare şi plină de viaţă. Cu rochia albastră, cu părul ei blond ca mierea, strîns într-un coc şi lăsînd astfel la vedere faţa senină şi delicată, semăna parcă mai mult ca niciodată cu o madonă, se gîndea Emma. Laura era fericită cu Blackie şi singurul lucru care-i întuneca viaţa era dezamăgirea de a nu-i fi dăruit un copil.

- Organizarea serbării mi-a înghiţit aproape tot timpul liber în ultimele săptămîni, îi explică Laura. Blackie mi-a găsit un brad minunat pentru holul bisericii. O să-l împodobesc mîine.

Emma se crispă şi îşi dădu seama că se schimbase la faţă. Laura îşi ridică ochii din fularul pe care-l tricota. Se opri şi o privi pe Emma.

- Vai, iubito, dar arăţi îngrozitor! Ce s-a întîmplat?

Emma clătină din cap.

- Nimic, zău, reuşi ea să spună şi îşi coborî repede ochii, privindu-şi mîinile.

- Ba s-a întîmplat ceva. Te cunosc prea bine. Te rog, ai încredere în mine şi spune-mi ce ai pe suflet. O să-ţi facă bine.

Emma îşi drese glasul.

- Edwina a fost foarte tăioasă cu mine astă-seară. Şi acest fapt mă necăjeşte foarte mult. După un lung oftat, Emma îi relată incidentul cu pomul de Crăciun.

Laura se încruntă, apoi spuse:

- Emma, doar ştii că fetele gravitează întotdeauna în

jurul taţilor. Nu-i nimic neobişnuit. O să-i treacă. Sînt sigură că e doar o etapă pe care o va depăşi.

- Întotdeauna şi-a arătat preferinţa faţă de Joe, spuse Emma încet. Nu am nimic împotrivă. Mă bucur că sînt atît de legaţi unul de celălalt. Dar mă necăjesc aceste manifestări de răceală. Mă străduiesc din tot sufletul să-i cîştig afecţiunea.

- Ştiu, Emma. Laura oftă, întinse mîna şi o strînse pe Emma de braţ. Copiii sînt uneori atît de răutăcioşi! Dar, de fapt, nu sînt răi. Pur şi simplu nu se gîndesc şi la ceilalţi, asta-i tot.

- Poate că ai dreptate.

- Şi e un copil foarte bun, nu-i aşa?

- Într-un fel e prea bună. M-am gîndit deseori că Edwina s-a născut matură, cugetă Emma, apoi continuă: Uneori, simt că Edwina trăieşte într-o lume a ei, Laura. E foarte distantă. Şi are întotdeauna o privire dusă departe.

Laura rîse, încercînd să risipească vizibila îngrijorare a Emmei.

- Dar e foarte firesc, iubito. Aşa sînt fetele, visătoare.

- Probabil, spuse Emma, dorind să creadă spusele Laurei.

- Iar faptul că e distantă înseamnă, probabil că aşa e ea, mai reţinută din fire. Blackie tocmai spunea deunăzi...

- Ce spuneam? Blackie intră, dînd buzna pe uşă. Se învîrti pe lîngă Laura şi Emma, pufăind dintr-un trabuc.

- Tocmai îi spuneam Emmei că tu o consideri pe Edwina o mică cuconiţă rafinată, cu maniere alese, îi spuse Laura.

- Aşa e. Şi e o frumuseţe de fată! Se întoarse şi se duse spre bufet. Ce vă pot oferi, doamnelor? întrebă el vesel, turnîndu-şi un whisky irlandez.

- Ce doreşti, Emma? Hai, te rog, bea şi tu ceva o dată, o îndemnă Laura cu blîndeţe.

- Cred că o să beau, rîse Emma. Astă-seară simt nevoia. Dă-mi, te rog, un sherry, Blackie.

- Şi presupun că şi pentru tine, la fel, iubita mea Laura.

- Da, te rog, Blackie. Dar unul mic.

- Un Crăciun fericit celor mai iubite doamne ale mele, spuse Blackie cu efuziunea lui tipică de galanterie, ridicînd paharul.

- Un Crăciun fericit, spuseră ele în cor, apoi Emma adăugă caustică, dar mai mult în glumă: Sper, într-adevăr, că noi sîntem cele mai iubite doamne ale tale. Am fi foarte

furioase dacă ar mai exista şi altele.

Blackie rînji.

- Laura mi-a spus că venim la tine de Crăciun. Abia aştept. Trebuie să profităm de acest Crăciun mai mult ca oricînd şi să-l facem mai sărbătoresc.

Amîndouă îl priviră mirate.

- Ce vrei să spui, Blackie? întrebă Laura.

- A, nimic, iubito, răspunse el cu un ton normal, regretîndu-şi spusele.

- Blackie, te rog, nu ocoli răspunsul. Ştii despre război ceva ce noi nu ştim? insistă Laura.

- Nu, absolut nimic, spuse el, recăpătîndu-şi accentul irlandez. Hai să nu vorbim despre război, iubito. Se aşeză lîngă Laura pe canapea şi o luă de mînă. Privind-o prudent pe Emma, spuse: Am auzit că fabrica Thompson merge prost. Produce stofă proastă şi nici nu respectă contractele cu guvernul.

- Aşa se pare, spuse Emma cu un ton neutru. Pe chipul ei nu se citea nimic şi schimbă, abilă, subiectul.

Anul Nou aduse veşti şi mai dezastruoase pentru Anglia şi aliaţii ei. În tranşee mureau mii de bărbaţi şi numărul total al victimelor era atît de mare, încît lumea întreagă era îngrozită. Pe 4 ianuarie 1916, prim-ministrul Henry Asquith luă cuvîntul în Camera Comunelor şi propuse serviciul militar obligatoriu pentru toţi bărbaţii necăsătoriţi apţi pentru înrolarea în armată. Proiectul de lege întîmpină o opoziţie imensă, mai ales din partea conservatorilor şi a adepţilor vechiului sistem de înrolare în armată prin voluntariat. Dar luni, 24 ianuarie, proiectul a fost adoptat la al treilea scrutin cu o majoritate de 347 de voturi, faţă de numai 36 de voturi contra. Şi astfel, pe 2 martie, intră în vigoare prima lege a serviciului militar obligatoriu.

Deşi această măsură se aplică la început doar bărbaţilor necăsătoriţi, pe măsură ce treceau zilele, Emma începu să fie tot mai alarmată. Citea ziarele cu atenţie, studiind desfăşurarea războiului, conştientă că zi de zi era nevoie de tot mai mulţi soldaţi din cauza tributului plătit de bărbaţii Angliei. Îşi dădu seama că era doar o chestiune de cîteva săptămîni pînă ce vor fi mobilizaţi şi bărbaţii căsătoriţi. Şi avu dreptate.

Citind „The Times" într-o dimineaţă de la începutul lui mai, văzu că temerile ei se adeveriseră. Parcurse repede articolul care

relata că primul ministru ceruse permisiunea de a supune Camerei un nou proiect de lege asupra serviciului militar.

- Joe, cred că bărbaţii căsătoriţi vor fi siliţi să se înroleze, spuse ea calmă.

Joe se uită la ea cu o privire gravă, peste masa aşezată pentru micul dejun.

- Trebuia să se întîmple şi asta, Emma. Kitchener se plînge de cîteva săptămîni că mai e nevoie de oameni.

Emma dădu din cap.

- Noua lege stabileşte că toţi cetăţenii britanici, între optsprezece şi patruzeci de ani trebuie consideraţi apţi de înrolare în forţele regulate, pentru serviciul militar general, cu excepţia celor scutiţi din diverse motive. Îi aruncă un zîmbet vag. Presupun că tu nu eşti scutit, nu?

- Nu, iubito, nu sînt.

Cîteva zile mai tîrziu, Emma citi, mîhnită şi resemnată, că, deşi părerile Camerei asupra proiectului de lege erau împărţite, majoritatea membrilor era în favoarea ei. În cele din urmă, pe 27 mai, noua lege a serviciului militar primi sancţiunea regală.

În seara aceea, Emma şedea în salon cu Frank, care locuia din nou la ei, şi comentau vestea.

- Ce înseamnă, de fapt, „sancţiunea regală"?

- Înseamnă că în acest moment crucial al destinului său, naţiunea engleză a recurs la o metodă de pe vremea normanzilor şi saxonilor, cînd regele avea dreptul să adune oameni, corăbii şi orice bunuri existente pe teritoriul său, în scopul apărării naţiunii, îi spuse Frank pe un ton solemn.

Emma înţelese. Dar faptul că înţelesese nu-i domoli zbuciumul sufletesc.

După ce, pînă atunci, se plînsese şi vociferase întotdeauna împotriva birocraţiei care amînă oamenii şi-i poartă pe drumuri, Emma blestemă acum extraordinara ei eficienţă. Cei trei bărbaţi care ocupau cel mai important loc în viaţa ei plecară cu grosul trupelor. Mai întîi David, cu infanteria, apoi Joe şi Blackie, care plecară împreună. La sfîrşitul lui mai se înrolară amîndoi în vechiul regiment al tatălui ei, Seaforth Highlanders, un regiment mult îndrăgit de oamenii din Yorkshire.

- Numai că eu nu sînt din Yorkshire, declarase Blackie. Eu sînt irlandez, locuiesc în Anglia, sînt căsătorit cu o englezoaică, desprinsă de vechea credinţă şi slujesc într-un regiment scoţian, ba pe deasupra, mai port şi fustă. E un caz

unic, nu?

Laura şi Emma rîseră şi ele o dată cu el, dar amîndouă aveau inima grea.

Joe şi Blackie au fost imediat trimişi la Ripon la instrucţie de cîmp. Orăşelul acesta, în care se afla garnizoana, era pentru Emma un loc plin de amintiri. După două săptămîni, veniră acasă într-o permisie de douăzeci şi patru de ore, în drum spre Tilbur, unde urmau să se îmbarce pentru Franţa. Într-o dimineaţă umedă de iunie, Emma îi conduse la gară. Laura, care era însărcinată, se rugă s-o lase şi pe ea să meargă, dar Blackie o refuză categoric.

- În starea în care eşti nu se poate, iubito, spuse el cu blîndeţe, mîngîind-o pe păr. Nu vreau să te necăjeşti şi să-ţi faci rău ţie şi copilului.

În ultimul moment, Blackie trebui s-o reţină aproape cu forţa pe Laura, care se agăţase disperată de braţul lui, străduindu-se în zadar să-şi stăpînească lacrimile. Dar cînd îşi luară rămas bun de la ea, pe faţa ei palidă şi încordată se citea un imens curaj. Rămase în picioare la fereastră, alcătuind o imagine estompată pe fondul geamului şi le făcu cu mîna celor trei, care străbătură aleea din grădină şi dispărură apoi din vedere.

Călătoriră în tăcere pînă la Leeds. Emma rămase uluită cînd sosiră în gara oraşului. Mulţimi întregi de soldaţi de la multe alte regimente, ca şi de la regimentul Seaforth Highlanders, pătrundeau în marş prin porţile gării. Peroanele mohorîte, înnegrite de funingine, erau ticsite cu alte sute de soldaţi şi de femei şi fete de toate vîrstele şi categoriile sociale, soţii, mame, iubite, care-şi luau bun rămas de la bărbaţii lor. Blackie duse echipamentul în tren, iar Emma şi Joe rămaseră pe peron ţinîndu-se de mînă.

- O să te descurci, iubito, spuse Joe, strîngînd-o şi mai tare de degete. Nu-ţi face griji pentru mine. Tu ai grijă de tine şi de copii.

Emma îşi muşcă buzele, încercînd să se ţină tare. În ultimele luni, Joe fusese surprinzător de tandru şi de atent cu ea, dîndu-şi seama, evident, că se apropia momentul despărţirii şi deveniseră în multe privinţe mult mai apropiaţi unul de celălalt.

- Tu să ai grijă, Joe, spuse ea încet.

Blackie li se alătură peste cîteva secunde. Emma îl apucă de mînă şi îl trase la pieptul ei.

- Şi tu, Blackie, să ai grijă. Încercă să rîdă. Aveţi grijă

amîndoi să nu faceţi vreo poznă... Se opri, căci îi tremurau buzele.

Joe îi ridică cu blîndeţe faţa spre a lui.

- Unde-i celebrul tău zîmbet, iubito?

- Iartă-mă.

Se auzi fluieratul locomotivei şi nori de abur şi fum îi învăluiră, în timp ce trenurile îşi puseră motoarele în mişcare pentru a porni în călătoria spre sud. Blackie o cuprinse pe Emma după umeri.

- La revedere, fătuco dragă. Să fii sănătoasă şi să ai grijă de Laura în locul meu. Vezi să fie liniştită şi n-o lăsa să se agite. O sărută pe obraz şi ochii îi erau umezi.

Emma îşi înghiţi nodul din gît şi ridică ochii spre Blackie.

- O să am grijă. Îţi promit că o să am grijă să nu i se întîmple nimic nici ei, nici copilului.

Blackie sări pe scara trenului şi rămase atîrnat de bară, întorcîndu-şi capul ca să-i lase o clipă singuri.

Joe o luă pe Emma în braţe.

- Ai fost cea mai bună soţie, iubita mea. Văzînd pe chipul ei o umbră de teamă, adăugă repede: Tocmai de aceea poţi fi a naibii de sigură că o să mă întorc la tine!

- Ştiu că o să te întorci, iubitule. Şi tu ai fost un soţ bun. Ai grijă ce faci acolo.

El dădu din cap, nefiind în stare să-i răspundă. O sărută încă o dată şi ea simţi cum i se amestecă, pe obraji, lacrimile cu ale lui. Joe îi dădu drumul brusc şi sări pe scară lîngă Blackie. Roţile începură să se învîrtă, scrîşnind strident pe şine şi trenul porni. Se mişca atît de încet, încît Emma merse un timp pe lîngă el, ţinîndu-l pe Joe de mînă.

Deodată răsună glasul singuratic al unui soldat, duios şi melancolic: „Lăsaţi acasă-n vatră să ardă focul/ Deşi acum v-a părăsit norocul". Un alt glas i se alătură, apoi un altul şi un altul, pînă ce cîntecul răsună în toată gara şi soldaţii din celelalte trenuri şi multe dintre femei reluară refrenul, iar deasupra tuturor glasurilor se ridica glasul de bariton al lui Blackie, frumos şi amplu, ca întotdeauna.

Trenul prinse viteză. Joe îi dădu drumul Emmei şi ea se opri imediat şi le făcu cu mîna. Zîmbetul ei de adio era luminos şi plin de curaj, deşi o podidise plînsul. Urmări trenul pînă ce se pierdu din vedere, apoi se întoarse şi plecă, înghiontită de mulţime, orbită de lacrimi şi întrebîndu-se disperată dacă îi va mai vedea vreodată pe vreunul dintre ei.

41

EMMA se aşează pe marginea patului lui Christopher, cu cartea de poveşti în mînă. Lampa îi scălda faţa într-o lumină trandafirie, alcătuindu-i o aureolă în jurul capului. Închise cartea şi îi zîmbi fiului ei.

- Gata, Kit. E timpul să adormi.

Kit o privi fix cu ochii lui căprui-deschis, îndepărtaţi unul de celălalt, şi feţişoara lui rotundă, acoperită de o pudzderie de pistrui decoloraţi, era foarte serioasă pentru un copil de cinci ani.

- Te rog, mami, încă o poveste, o imploră el. Te rog, mami. Mi-ai promis că astă-seară o să-mi citeşti mai mult şi nu-i aşa că tu nu-ţi încalci niciodată promisiunile? Cel puţin tu aşa spui tot timpul.

Amuzată de metoda lui de convingere, deloc subtilă, dar neînduioşată de ea, rîse şi-i ciufuli părul în joacă.

- Ţi-am citit mai mult ca altădată, Kit. Acum trebuie să te culci. E trecut de ora ta de culcare.

Puse cartea pe masă şi se aplecă în faţă să-l sărute pe obraz. Braţele lui mici şi vînjoase îi cuprinseră gîtul şi se cuibări lîngă ea.

- Miroşi aşa de frumos, mami! Ca o floare. Ca un buchet întreg de flori, îi şopti el la ureche.

Emma se smulse zîmbind de lîngă el şi îşi netezi părul.

- Hai, culcă-te, Kit. Noapte bună şi vise plăcute.

- Noapte bună, mami.

Emma stinse lumina şi închise încet uşa în urma ei. Se opri la uşa Edwinei, ezitînd, nesigură, înainte de a bate uşor la uşă şi de a intra. Edwina şedea în pat, în capul oaselor şi citea. Părul ei blond-deschis se revărsa bogat în jurul umerilor firavi, vizibili prin cămaşa de noapte subţire, din bumbac. Ridică capul şi îşi aţinti ochii ei reci, argintii-cenuşii, asupra Emmei, părînd deranjată că este tulburată în intimitatea ei.

- Am venit doar să te sărut înainte de culcare, spuse Emma prudentă, traversînd încăperea. Şi, te rog, să nu consumi gazul pînă la miezul nopţii.

- Nu, mamă, spuse Edwina. Puse cartea lîngă ea şi continuă s-o fixeze pe Emma, cu o expresie răbdătoare pe faţă.

Emma se apropie de pat.

- Ne-am distrat bine astă-seară la masa copiilor, nu-i aşa? remarcă ea veselă, în dorinţa de a întări legătura, deşi firavă, care se crease recent între ele.

Edwina dădu din cap.

- Da. Fetiţa o studie o clipă, apoi spuse: Cînd vine unchiul Winston să stea cu noi?

- Nu ştiu, precis, scumpo. Sper că foarte curînd. În ultima scrisoare spunea că o să-i dea în mod sigur permisie.

- Mă bucur că vine. Îmi place unchiul Winston, spuse Edwina entuziasmată.

Surprinsă de această destăinuire neaşteptată şi încurajată de ea, Emma se aşeză încet pe pat, perfect conştientă, ca întotdeauna, de oroarea Edwinei faţă de orice contact fizic.

- Sînt fericită că-ţi place. Te iubeşte foarte mult. Şi el, şi unchiul Frank.

- Vine şi unchiul Frank? Adică tot atunci cînd vine unchiul Winston în permisie?

- Da, Edwina, aşa plănuiseră. Vom petrece împreună cîteva seri minunate. O să jucăm mimă, o să cîntăm... Te bucuri, nu-i aşa?

- Da, o să fie plăcut. Edwina îi acordă Emmei un zîmbet cuceritor, care-i îmblînzi faţa rece şi aduse puţină căldură în ochii aceia argintii, enormi.

Observînd-o pe Edwina cu atenţie, Emma simţi că i se opreşte inima în loc. Reapăruse. Zîmbetul acela. Zîmbetul acela care te topea şi pe care şi-l amintea prea bine. Lăsă ochii în jos, simţind că în ei pătrunsese un strop de teamă şi netezi, nervoasă, cuvertura.

- O să ne facem mîine planuri în legătură cu vizita unchiului Winston, spuse ea cu glas scăzut şi se ridică brusc. Se apleacă, o sărută în grabă pe Edwina, de teamă să nu fie respinsă, apoi continuă:

- Noapte bună, iubito. Somn uşor.

- Noapte bună, mamă, răspunse Edwina politicoasă, cu un ton rigid şi se întoarse la cartea ei, fără să-i mai acorde Emmei nici o importanţă şi uitînd complet de ea. Pentru această fetiţă de zece ani, mama ei, femeia despre care toţi susţineau că e frumoasă, fermecătoare şi deşteaptă, aproape că nici nu exista. Edwina trăia într-o lume creată întru totul de ea şi nu îngăduia ca nimic şi nimeni să pătrundă în ea. Nu iubea decît doi oameni, pe Joe şi pe verişoara Freda din Ripon.

Copilul acesta era o enigmă pentru Emma. Coborî scările sprintenă şi zîmbetul Edwinei îi rămăsese încă în minte cînd intră în birou. Începe să semene tot mai mult cu *ea*, pe zi ce trece, se gîndi Emma cu un sentiment acut de neliniște. Dar nu e decît o asemănare fizică, se consolă ea, alungînd repede din minte acele trăsături de caracter care erau tot mai vizibile la fiica ei şi care din cînd în cînd o deranjau. Biroul era acoperit cu un vraf de hîrtii pe care Emma trebuia să le vadă urgent, aşa că se aşeză, hotărîtă să le răsfoiască în seara aceea. După o jumătate de ceas, îşi dădu seama că nu se mai putea concentra, puse jos stiloul enervată şi se lăsă pe speteaza scaunului, întrebîndu-se ce era cu ea. Suprasolicitare? Oboseală?

În dimineaţa aceea îi zburaseră gîndurile aiurea şi se simţise neliniştită, această stare fiind pentru ea fără precedent. Dar persistase toată ziua şi plecase de la magazin mai devreme ca de obicei, conştientă că are nevoie să se desprindă puţin de afacerile ei şi asaltată de o dorinţă disperată de a ajunge acasă, la copii.

Menajera avea zi liberă, iar pe Clara, devotata femeie care avea grijă de copii, o gonise din bucătărie şi pregătise ea însăşi masa. Îi făcuse plăcere să gătească şi să muncească şi ea o dată cu mîinile şi nu cu mintea. Acel interludiu casnic o înviorase. Mai tîrziu luase masa de seară împreună cu Clara şi copiii în camera copiilor şi trăise un sentiment atît de puternic de seninătate în lumea lor netulburată de nici un nor, încît toate grijile ei dispărură.

A fost un moment plăcut, îşi spuse Emma în sinea ei şi se jură să nu se mai priveze de prezenţa copiilor, cum făcuse atît de des în ultimul timp. N-o să mai îngăduie ca afacerile să-i răpească mereu din timpul afectat lor. Era o perioadă a vieţii preţioasă pentru copii şi Emma voia s-o trăiască împreună cu ei. Pînă şi Edwina fusese mai prietenoasă şi mai deschisă ca de obicei în timpul cinei, cugetă Emma, cu adevărat încîntată. Iar faptul că fetiţa îşi declarase brusc ataşamentul faţă de Winston era extrem de important, avînd în vedere că Edwina era întristător de lipsită de sentimente faţă de majoritatea oamenilor. Pentru Emma fusese o revelaţie şi spera că anunţa o schimbare în bine.

Gîndurile fugare ale Emmei se opriră asupra fiicei ei. E o Fairley din cap pînă în picioare, fără nici o îndoială. Emma descoperise de mult cît de bine semăna Edwina cu bunica ei din partea tatălui. Era copia fidelă, imaginea reflectată, în

oglindă, a Adelei.

Oare Winston şi Frank observaseră această asemănare? se întrebă ea. Nu făcuseră niciodată nici un comentariu. Pe de altă parte, cu Blackie lucrurile stăteau cu totul altfel. Emma credea că el descoperise cu mulţi ani în urmă adevărul, deşi şi el evitase, discret, acest subiect şi nu îşi exprimase niciodată nici cea mai mică bănuială, prin vreo privire cu subînţeles sau vreo aluzie neglijentă.

Emma se gîndi apoi la Edwin Fairley. Ura ei faţă de el rămăsese aceeaşi, totuşi era acum de altă natură - izvora din intelect şi nu din inimă. Drept urmare, era mai puternică decît înainte, pentru că acum era obiectivă şi prin aceasta căpătase o direcţie precisă.

Chiar dacă ar fi dorit să uite familia Fairley, Emma ar fi descoperit că acest lucru era practic imposibil, întrucît „Yorkshire Morning Gazette" relata în mod curent despre activităţile lor sociale sau din alte domenii. Ştia o mulţime de lucruri despre Edwin. Avea grad de căpitan în armată şi primise Crucea Victoria „pentru vitejie mai presus de îndatoriri". Halal vitejie, se gîndi ea, făcînd o grimasă dispreţuitoare. Văzuse, de asemenea, în ziarul din ziua precedentă anunţul despre naşterea fiului lui. Soţia lui, lady Jane Fairley, fiica contelui de Carlesmoor, născuse un băieţel de trei kilograme şi jumătate, care urma să fie botezat Roderick Adam, în amintirea celor doi bunici ai lui.

Dar pe Emma n-o interesa viaţa lui Edwin Fairley - deocamdată. Ţintele ei principale erau Adam şi Gerald Fairley şi aceasta dintr-un motiv foarte simplu: ei aveau în stăpînire filaturile Fairley şi prin ele, averea familiei Fairley. Soarta familiei era în mîinile lor. În decursul anilor, Emma ajunsese la concluzia că modul cel mai eficient prin care se putea răzbuna pe ei era prin afaceri. Le crease deja probleme uriaşe la filatura Thompson, fiindcă descoperiseră că era practic imposibil să înlocuiască forţa de muncă pe care le-o sustrăsese. Ştia absolut tot despre acţiunile lor de la diversele firme şi despre starea generală a tranzacţiilor lor comerciale. Îşi adunase informaţiile cu o răbdare fără margini, cu o perseverenţă inimaginabilă, în cea mai mare taină şi îşi formula deja planurile de viitor.

Erau expuşi şi vulnerabili în faţa ei şi ei nu ştiau!

Adam Fairley, întotdeauna neglijent cu afacerile lui, devenise în ultimul timp şi mai neglijent. Olivia Wainright Fairley căzuse la pat, măcinată de o boală ciudată şi el călca

rareori, aproape niciodată, în Yorkshire. Totul era în mîna lui Gerald Fairley, care era cu adevărat un neghiob. El era veriga slabă a lanţului de fier pe care ea avea de gînd să-l desfacă şi să-l azvîrle, aşa cum tatăl ei, fiica ei şi ea însăşi fuseseră azvîrliţi de ei. Şi ochii verzi şi plini de viaţă ai Emmei se fixaseră cu o ură înverşunată mai ales asupra lui Gerald Fairley. Nici o femeie nu poate şterge din minte amintirea oribilă a bărbatului care a încercat s-o violeze şi Emma nu făcea excepţie. Da, Gerald era cheia prăbuşirii lor. Tot ce avea ea de făcut era să întindă piciorul şi să-l lovească, şi atunci toţi ceilalţi vor cădea în urma lui. În mintea ei nu exista nici o îndoială asupra rezultatului final. O dată ce ea îşi stabilea un ţel, nimic n-o putea împiedica să nu şi-l atingă.

Se auzi soneria de la uşă, care răsună în toată casa aceea, cufundată în tăcere, făcînd-o pe Emma să tresară şi smulgînd-o din meditaţiile asupra familiei Fairley. Se ridică şi se duse în hol, rochia de mătase foşnindu-i în timp ce se deplasa cu iuţeala ei obişnuită. Deschise uşa din faţă, întrebîndu-se cine putea fi la ora aceea, şi se pomeni în faţa unui curier de la telegraf.

- Bună seara, doamnă, spuse el, salutînd politicos cu mîna la şapcă. Îi înmînă telegrama, îşi duse din nou mîna la şapcă şi coborî în fugă scara. Emma închise uşa, privind plicul galben. Era fără îndoială de la Winston, care-şi anunţa sosirea.

Emma se duse cu pas uşor pînă la mijlocul holului şi se opri sub candelabrul de cristal, unde lumina era mai bună şi desfăcu plicul. Parcurse repede cu privirea primul rînd şi făcu ochii tot mai mari, iar zîmbetul i se stingea de pe faţă, pe măsură ce citea: „Cu profund regret şi cu cele mai alese condoleanţe, Ministerul de Război se vede silit să vă anunţe că soţul dumneavoastră, soldatul Joseph Daniel Lowther din batalionul întîi al detaşamentului Seaforth Highlanders a fost ucis în luptă, în ziua de 14 iulie în Franţa...".

Celelalte cuvinte îşi pierdură conturul şi se contopiră, iar Emma se prăbuşi pe scaunul din hol, încremenită şi pe moment, nevenindu-i să creadă. Privea în gol spre peretele din faţa ei, ochii i se întunecaseră şi buzele îi tremurau. Într-un tîrziu, îşi întoarse din nou, îngrozită, privirea spre telegramă, făcută ghem între degetele ei încleştate. O netezi şi o reciti. Sfîşietoarele cuvinte i se întipăriră încet, încet în minte şi inima i se strînse.

Nu poate fi adevărat! E o greşeală! O eroare îngrozitoare! protestă Emma în interiorul ei, mişcînd din cap dintr-o parte într-alta, tăgăduind cuvintele. Joe nu putea să moară. Simţi că se sufocă, izbită de realitate şi rămase încremenită pe scaun, ca o stană de piatră, lovită de şocul care o paraliza total.

După un timp, care păru o veşnicie, Emma se ridică de pe scaun cu un imens efort, silindu-şi picioarele tremurătoare să se deplaseze înainte şi orbecăi spre scară. Se apucă de balustradă, ca să se ţină pe picioare, căci tot corpul îi era cuprins de o senzaţie de slăbiciune, aproape de leşin. Urcă scara cu multă greutate, tîrîndu-şi picioarele ca de plumb, unul după celălalt, mişcîndu-se cu mare caznă, ca o bătrînă infirmă, cu dureri artritice. Ajunse clătinîndu-se pînă în dormitor, se prăbuşi pe pat şi zăcu nemişcată, privind fix în tavan ca în transă, cu ochii întunecaţi de suferinţă.

Bietul Joe! Bietul Joe! Ucis, după numai cîteva săptămîni pe front! Era prea tînăr ca să moară. Era nedrept. Nedrept! Emma începu să plîngă şi lacrimile îi şiroiau pe faţă, nestăvilite. Nu-l va mai vedea niciodată pe Joe. Mintea i se înceţoşă, gîndindu-se la Kit şi la Edwina, care dormeau atît de liniştiţi în paturile lor. Nu putea să le spună vestea. Nu acum. Mai are timp şi mîine.

Gîndurile ei îndurerate începură să zboare. Cum murise Joe? Şi unde era trupul lui? Voia cadavrul lui. Deşi în condiţiile respective era o idee nebunească, voia să-l înmormînteze cum se cuvine. O urmărea gîndul că trupul lui Joe zace mutilat şi uitat undeva, în Franţa. Era o imagine înfricoşătoare, care i se înfipsese drept în creier.

Emma zăcea în dormitor, neştiind cît era ceasul, văzînd cum se lasă noaptea, părăsită şi singură în nenorocirea ei. Şi nu se putea consola de pierderea lui Joe. Fusese cinstit şi bun - acum alungă din gînd toate trăsăturile care o enervaseră, uită şi repulsia pe care o încerca în patul conjugal. Şterse cu buretele tot ce fusese neplăcut, amintindu-şi doar ce fusese frumos.

Şi plînse toată noaptea pentru pierderea unui om cumsecade, pentru tot ceea ce făcuse şi reprezentase el, pentru viaţa pe care o trăiseră împreună.

Era o splendidă după-amiază de duminică, spre sfîrşitul lui octombrie, una din acele neaşteptate zile de vară tîrzie, radiind o lumină cristalină care scălda cerul de peruzea.

Grădina era învăluită într-un abur auriu; copacii şi tufele îşi schimbau deja culoarea, frunzişul tomnatic căpătînd nuanţe diferite, de la galben şi portocaliu, pînă la purpuriu şi maron-roşcat.

Laura O'Neill şedea îngîndurată pe banca din grădină. Gîndurile ei se îndreptau ca întotdeauna spre Blackie, aflat în Franţa. Nu mai primise nici o scrisoare de cîteva săptămîni. Pe de altă parte, nu sosise nici telegrama de care se temea. În ciuda lipsei oricărei veşti, Laura era pe deplin convinsă că Blackie era şi va continua să rămînă teafăr şi că se va întoarce acasă, la ea, după terminarea războiului. Credinţa ei nestrămutată în Dumnezeu cel atotputernic era temelia pe care îşi clădise viaţa şi Laura era absolut sigură că Blackie se afla sub ocrotirea Lui divină. Fiind dintotdeauna o femeie credincioasă, acum se ducea zilnic la biserică, neţinînd seama de sfaturile Emmei de a sta în pat, să se odihnească. Aprindea nenumărate lumînări pentru Blackie şi Winston şi pentru toţi ceilalţi bărbaţi care luptau. Şi inima ei bună se frîngea de durere pentru cei care-şi pierduseră fii, soţi şi iubiţi, şi mai ales pentru Emma, rămasă văduvă cu patru luni în urmă.

Emma lucra în celălalt capăt al grădinii, umplînd un coş cu superbe crizanteme de iarnă, aurii şi arămii. Ochii căprui-deschis ai Laurei erau aţintiţi asupra prietenei ei celei mai dragi şi inima i se strînse, de dragoste şi compasiune. E cumplit de slabă, se gîndi ea. Şi epuizată. Trudeşte ca un cal şi responsabilităţile pe care le are sînt o povară care i-ar doborî şi pe cei mai puternici şi mai perseverenţi bărbaţi.

Laurei i se părea că Emma căpătase după moartea lui Joe o forţă aproape inumană. În afară de faptul că administra afacerile ei personale şi proprietăţile lui Joe, avea un rol important şi în conducerea fabricilor Kallinski. Şi printre picături, îşi mai găsea timp pentru a se dedica cîteva ceasuri copiilor, încercînd să le ofere dragoste şi siguranţă. Aşa îşi învinge Emma suferinţa, îşi spuse Laura. Numai aşa poate să meargă mai departe. Munca şi copiii au devenit fortăreaţa ei. Laura oftă adînc. Moartea nu este niciodată definitivă. Fiinţa iubită dispare, dar întotdeauna rămîn ceilalţi, cei lăsaţi în urmă ca s-o jelească. Tristeţea vieţii este veşnic prezentă şi totuşi există şi bucurie în viaţă, se gîndi Laura. De pildă, copilul pe care-l purta ea în pîntec. Copilul pe care îşi dorea atît de mult să i-l dăruiască lui Blackie. Îşi puse

mîinile ocrotitor, cu dragoste, pe pîntec, şi-i mulţumi lui Dumnezeu că de data asta nu avortase. Da, exista moarte, dar exista şi naştere. O continuă reînnoire... acest ciclu nesfîrşit este veşnic, aceasta este soarta implacabilă a omului.

Emma îşi termină treaba, îşi scoase mănuşile de grădină şi veni să se aşeze pe bancă, lîngă Laura.

- Nu ţi-e răcoare, nu? întrebă ea. Cred că în curînd ar trebui să intrăm în casă. Nu vreau să răceşti, tocmai acum cînd te simţi atît de bine. Emma se uită la Laura cu o privire drăgăstoasă. Mai ai doar două luni şi îi vei pune lui Blackie în braţe fiul şi moştenitorul dorit.

Laura dădu din cap şi ochii ei străluceau de fericire.

- A fost o sarcină foarte uşoară, Emma. O minune. Îi mulţumesc lui Dumnezeu în fiecare zi.

- Şi eu, iubito.

Laura luă mîna Emmei într-a ei şi spuse cu blîndeţe:

- N-am vrut să te mai necăjesc, aducîndu-ţi aminte de asta, dar Edwina se simte mai bine?

- Ceva mai bine. Emma coborî glasul. Dacă ar plînge, suferinţa ei pentru pierderea lui Joe s-ar mai alina. Dar ea ţine totul în ea şi mă înspăimîntă această stăpînire de sine. Nu e firească.

Laura o privi cu înţelegere.

- Aşa este, nu e sănătos să-ţi înăbuşi o asemenea durere şi atîta suferinţă. Sărmana Edwina, îl adora pe Joe.

- Am stat de vorbă cu ea ore-n şir, am încercat s-o consolez, să-i arăt că sînt alături de ea, dar nu prea am avut succes. Parcă ar vrea să îndure singură totul. Cu stoicism. Nu ştiu ce să mai fac... Emma se opri. După o clipă, adăugă cu tristeţe în glas: Uneori cred că l-am judecat greşit pe Joe.

- Ce vrei să spui? întrebă Laura mirată.

- Păi, acum, cînd privesc în urmă, îmi dau seama cît de bun era, cît de generos, în multe privinţe. Uite testamentul lui, de pildă. Am rămas trăsnită cînd mi l-a citit domnul Ainsley şi am aflat că Joe mi-a lăsat toate proprietăţile lui. Mă aşteptam să-l numească pe Kit singurul beneficiar, lăsîndu-i lui afacerile şi toate celelalte. Nu reuşesc să dau uitării acest gest. În fond, Kit este unicul lui fiu.

- Joe i-a lăsat toţi banii lui Kit, scumpo, interveni iute Laura. În afară de renta anuală pentru Edwina. Ascultă, Emma, el a apreciat întotdeauna priceperea ta în afaceri. Nu l-a înşelat pe Kit. A fost pur şi simplu înţelept, ştiind că tu te

vei ocupa de toate cu eficienţă, asigurînd astfel viitorul copiilor. A avut încredere în tine, Emma. Ştia că tu vei face ceea ce se cuvine.

- Probabil. Dar tot am senzaţia că i-am făcut multe nedreptăţi.

Laura îi strînse Emmei mîna cu afecţiune.

- Ai fost o soţie bună. Nu începe acum să te învinuieşti pentru lucruri deja consumate. Şi nu uita că relaţiile dintre oameni nu sînt niciodată fixe. Ele se schimbă de la o zi la alta, pentru că sînt extrem de complexe şi pentru că şi oamenii se schimbă. Şi intervine viaţa. Intervin probleme care creează tensiuni. I-ai dăruit mult lui Joe, chiar dacă aţi avut uneori şi neînţelegeri. Eu ştiu că l-ai făcut fericit. Fii convinsă de asta, Emma.

- Sper că l-am făcut fericit, şopti Emma.

Observînd tonul trist din glasul Emmei şi dorind s-o distragă, Laura spuse vioaie:

- Hai să intrăm în casă, scumpo. Mi-e cam frig şi aş bea un ceai. În timp ce vorbea, se ridică şi îşi strînse şalul galben în jurul umerilor.

Emma o luă pe Laura de braţ şi porniră pe peluză.

- Ce m-aş face fără tine, scumpa mea Laura? Eşti atît de înţeleaptă şi întotdeauna îmi ridici moralul.

- Acelaşi lucru pot să-l spun şi eu despre tine, Emma. Eşti cea mai bună prietenă pe care-am avut-o, vreodată.

42

- A, AŢI SOSIT, doamnă Lowther, spuse doctorul Stalkley, trecînd grăbit prin uşile batante ale sălii de aşteptare. Doamna O'Neill a întrebat de dumneavoastră.

Emma se ridică, ţinînd strîns poşeta la piept.

- Vă rog, spuse ea îngrijorată, totul este în regulă? Nu înţeleg cum s-a întîmplat aşa, deodată.

Doctorul o mîngîie părinteşte pe umăr.

- S-a pus problema dacă s-o operăm sau să lăsăm naşterea să decurgă normal. Dar din motive religioase, doamna O'Neill s-a opus categoric operaţiei...

- Ce vreţi să spuneţi? Nu vă înţeleg, domnule doctor, îl întrerupse Emma cu un ton categoric.

- Doamna O'Neill nu ne-a permis s-o operăm, căci exista eventualitatea – chiar marea probabilitate – de a pierde copilul. Desigur că ar fi fost mai înţelept şi mai sigur s-o

operăm. Dar n-a vrut să pună cu nici un chip în pericol viaţa copilului.

- Dar ea se simte bine? întrebă Emma.

- E slăbită, răspunse doctorul încet, ocolind privirea Emmei.

- Şi copilul?

- Este un băieţel minunat, doamnă Lowther.

Emma îl privi mai cu luare aminte.

- Doamna O'Neill e în afară de orice pericol, nu?

- Este obosită, firește. A fost o naştere dificilă, spuse doctorul. Dar haideţi să nu ne mai pierdem vremea cu discuţiile. Abia aşteaptă să vă vadă. Poftiţi, vă rog.

Emma îl urmă de-a lungul unui coridor, în timp ce mintea îi lucra cu repeziciune, încercînd să evalueze gravitatea situaţiei. Instinctul îi spunea că doctorul Stalkley se eschiva de la un răspuns clar şi gîndul ăsta o înspăimînta. Cînd ajunseră în dreptul uşii de la salonul Laurei, doctorul se opri şi se întoarse spre Emma. Nu i se citea nimic pe faţă cînd rosti:

- Am trimis după preot.

- După preot! De ce ?

- Ne-a rugat doamna O'Neill. Doctorul clătină din cap. E foarte slăbită. Vă rog să n-o surescitaţi.

Emma îl apucă strîns de braţ.

- Nu cumva e...

- Vă rog, doamnă Lowther, să nu pierdem vremea.

O introduse în salon şi închise încet uşa în urma ei. Emma se apropie repede de pat, cercetînd-o cu privirea pe Laura, care zăcea rezemată de perne. O izbi imediat teribila epuizare a Laurei. Faţa ei frumoasă, atît de palidă în lumina aceea rece, era marcată de urmele unei oboseli atroce, iar sub ochii imenşi avea cearcăne vineţii. Văzîndu-şi prietena, se lumină la faţă. Emmei i se strînse inima, recunoscînd toate semnele sigure ale unei mari suferinţe, dar nu-i pieri zîmbetul de pe faţă nici o clipă. Se aplecă asupra Laurei şi o sărută pe obraz. Mîngîindu-i părul blond ca mierea, revărsat pe pernă, îi spuse încetişor:

- Cum te simţi, iubito?

Laura zîmbi.

- Sînt atît de fericită şi recunoscătoare! E băiat, Emma!

Emma se aşează pe scaunul de lîngă pat. Îşi înghiţi nodul din gît şi adoptă un ton cît se poate de vesel:

- Da, e minunat. Blackie va fi în culmea fericirii.

Laura dădu din cap şi ochii îi străluceau. Se întinse după mîna fină a Emmei, o apucă într-a ei şi o strînse.

- Aştepţi de mult, scumpa mea?

- Nu, minţi Emma. Şi nu-ţi face griji din pricina mea. Acum tu eşti cea care are nevoie de toată grija şi atenţia. Cred că într-o săptămînă îţi vor da drumul şi ai să vii să stai cu mine şi copiii. O să te îngrijesc aşa cum m-ai îngrijit şi tu după ce am născut-o pe Edwina. Ai să vii, nu-i aşa, iubito?

Un zîmbet firav flutură pe buzele livide ale Laurei.

- Vreau să-l cheme Bryan, spuse ea.

- E un nume frumos.

- Şi Shane Patrick, după Blackie şi unchiul Pat.

- Vor fi încîntaţi, iubito.

- Apropie-te, Emma, şopti Laura, ca să te pot vedea mai bine. Parcă s-a mai întunecat, nu?

- Da, afară se înserează, spuse Emma, deşi lumina era încă destul de puternică.

Frumoşii ochi ai Laurei îi cercetau chipul.

- Aş vrea ca Bryan să fie crescut ca un bun romano-catolic. Îl ştii pe Blackie. E atît de nepăsător cu anumite lucruri... O să te ocupi tu de asta, în locul meu, da?

Pe Emma o cuprinse din nou teama.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să-mi promiţi că ai să te îngrijeşti ca unchiul Pat să facă tot ce trebuie cît e Blackie plecat şi că vei avea grijă de Bryan pînă se va întoarce tatăl lui de pe front.

- Dar ai să faci tu toate astea, iubito.

Ochii strălucitori ai Laurei nu şovăiră o clipă.

- Sînt pe moarte, Emma.

- Nu spune asta!

- Emma, ascultă-mă. *Te rog, ascultă-mă.* Mi-a mai rămas atît de puţin timp, şopti Laura şi glasul ei istovit vibra de nerăbdare. Promite-mi că ai să te îngrijeşti ca unchiul Pat să-l boteze pe Bryan în biserica romano-catolică şi că are să se ocupe de educaţia lui religioasă cît timp va lipsi Blackie. Şi promite-mi că o să ai grijă de Blackie în locul meu.

Pe moment, Emma nu mai fu în stare să rostească o vorbă.

- Îţi promit, spuse ea într-un sfîrşit, cu glasul îngroşat şi tremurînd de emoţie.

Laura ridică mîna cu greu şi atinse faţa Emmei. Îi zîmbi.

- Te iubesc, Emma.

- Ah, Laura, şi eu te iubesc. Emma nu-şi mai putu stăpîni

lacrimile, care i se rostogoliră pe obraji şi picurară pe mîna Laurei.

- Nu plînge, iubito. N-ai de ce să plîngi.

- Ah, Laura... Laura...

- Taci, iubito. Nu plînge.

Emma trase adînc aer în piept şi se strădui să-şi recapete calmul:

- Laura, acum ascultă-mă tu pe mine. Trebuie să te lupţi. Încearcă din răsputeri, iubito. Te rog, luptă-te să trăieşti, o imploră ea cu multă ardoare. Cuprinse trupul plăpînd al Laurei în braţele ei puternice şi o cuibări la piept, lipind-o strîns de ea, de parcă ar fi încercat să-i insufle prietenei ei muribunde o fărîmă din imensa ei putere, din voinţa ei de neclintit, aşa cum făcuse de mult, tare de mult, cu mama ei.

De pe buzele Laurei ieşi un suspin, un suspin ca un freamăt uşor, abia perceptibil.

- Prea tîrziu, spuse ea cu glas sfîrşit.

Emma o aşeză la loc pe perne. Buzele îi tremurau, chipul îi era livid şi încordat.

- Te rog, încearcă, iubito. Încearcă, de dragul lui Blackie. De dragul copilului. De dragul meu.

Se auzi un foşnet şi preotul intră cu o geantă neagră în mînă. Atinse uşor umărul Emmei.

- Trebuie să primească Sfînta Împărtăşanie, doamnă Lowther, spuse el.

Emma se ridică şi se îndepărtă, destul de stăpînă pe ea, deşi simţea că i se înmoaie genunchii. Lacrimile i se rostogoleau nestăvilite pe obraji, apoi se întunecă la faţă, văzîndu-l pe preot cum se apleacă asupra Laurei. Ar fi vrut ca preotul să plece. Era un vestitor al morţii. Dacă ar pleca, Laura ar rămîne în viaţă. *Nu există Dumnezeu!* Nu există, mă auzi? strigă Emma la el, dar strigătul răsună doar în capul ei, nerostit.

Emma simţea că i se frînge inima. Încăperea era cufundată în tăcere; singurele zgomote erau foşnetul slab produs de sutana preotului, cînd acesta se apropie mai mult de pat, murmurul şoptit al glasului lui şi al Laurei, în timp ce ea se spovedea şi el o ierta de păcate. Păcate, se gîndi Emma cu amărăciune. Ea n-a păcătuit niciodată. Laura n-a făcut niciodată vreun rău cuiva. A dăruit doar dragoste tuturor celor pe care-i cunoaşte. N-a păcătuit niciodată dinaintea lui Dumnezeu. N-a păcătuit niciodată dinaintea oamenilor. Niciodată. Absolut niciodată.

Preotul îi dădu Sfînta Cuminecătură, făcu semnul crucii şi-i bagă Laurei în gură hostia. O mirui. Emma îşi întoarse capul şi privi pe fereastră. Totul era atît de zadarnic! Era chiar un păcat. Dacă ar fi operat-o, probabil că ar fi murit copilul, dar Laura ar fi trăit. Dogma asta romano-catolică era barbară. Era o nebunie. Cui îi păsa de copil? Ei pe Laura o cunoşteau şi o iubeau.

După ce termină cu ultimele ritualuri, preotul se apropie de Emma.

- Doamna O'Neill vrea să vă vorbească, i se adresă el îndurerat.

Emma trecu pe lîngă el, nepoliticoasă şi, repezindu-se spre pat, îşi apropie faţa de a Laurei.

- Sînt aici, iubita mea. Ce s-a întîmplat?

Pleoapele Laurei se ridicară încet.

- Iartă-mă că insist să-mi promiţi atîtea. Te mai rog încă un lucru. Arată-te vitează în faţa unchiului Pat. E atît de bătrîn şi o să aibă nevoie de curajul tău, Emma.

- Ah, Laura, Laura, nu mă părăsi!

Laura zîmbi şi chipul ei radia o lumină interioară. Ochii îi erau atît de mari, încît păreau să-i cuprindă toată faţa, iar privirea îi era fermă şi împăcată.

- Emma, în vocabularul meu nu există cuvîntul moarte. Cît timp vei trăi tu, cît va trăi Blackie, voi trăi şi eu, căci voi amîndoi veţi purta veşnic amintirea mea în inimile voastre. Iar Blackie îl va avea pe Bryan.

Emma nu era în stare să rostească o vorbă. Îşi apăsă mîinile pe buze şi umerii i se zguduiau. Laura zise:

- Spune-i lui Blackie că îl iubesc.

- Da, jubito. Emma îşi muşcă buza şi clipi ca să-şi alunge lacrimile care o orbeau. Ah, Laura, ce-o să mă fac fără tine? rosti ea cu glasul înecat de lacrimi, doborîtă de durere.

- Ai să te descurci, Emma. Sînt foarte sigură de tine. Eşti atît de bună şi de vitează! Şi nu uita, Dumnezeu nu ne dă niciodată o povară prea grea de suportat.

- Ah, Laura, nu pot să...

- Şi, te rog, nu uita de cadourile mele de Crăciun pentru copii. Cîinele din cuşcă e pentru Kit, iar pentru Edwina este gata împachetat parfumul de iasomie. E în dormitorul meu. O să-l găseşti. Am şi pentru tine ceva, prea iubita mea Emma... Laura închise ochii şi zîmbetul ei, atît de radios cu o clipă mai înainte, era acum doar umbra trecătoare a unui zîmbet pe faţa ei.

- Nu voi uita, iubito.

Emma simţi cum mîna Laurei se lasă moale în mîna ei.

- Laura! Laura! strigă ea, apăsîndu-i mîna rece de buzele ei.

Doctorul Stalkley trebui să descleşteze cu forţa degetele Emmei din mîna Laurei, atît de strîns i-o ţinea. Preotul o conduse afară din încăpere, şoptind vorbe de simpatie. Emma nu-l auzea, sfîrşită şi amuţită de cumplita ei suferinţă.

După cîteva minute veni şi doctorul.

- Cred că peste cîteva zile vă vom putea da copilul acasă, doamnă Lowther. Vă vom anunţa cînd să veniţi să-l luaţi. Aceasta a fost dorinţa doamnei O'Neill.

Emma aproape că nici nu-l auzi.

- Da, înţeleg, răspunse ea mecanic, cu glas sfîrşit. Aveţi adresa şi numărul meu de telefon.

Îi părăsi brusc, fără să-şi ia rămas bun.

Emma împinse uşa spitalului St.Mary, ieşi şi porni pe alee, spre porţile de fier, umblînd ca o somnambulă. Se întoarse şi o luă în sus spre vîrful dealului, urcînd cu pas egal, privind înainte, dar fără a vedea nimic. Era o după-amiază rece de decembrie şi cerul, văduvit de soare, era încărcat de nori de zăpadă, iar peste deal bătea un vînt aprig care-i usca lacrimile ce i se prelingeau pe obraji.

Emma străbătu cărarea durerii ei cu paşi mărunţi - paşi şovăitori uneori şi adesea lenţi, dar nu se poticni niciodată. Îşi îngropă durerea adînc, în suflet, şi lumea nu vedea decît acel chip indescifrabil pe care-l ştia. Pe măsură ce treceau săptămînile şi lunile, se deprinse să-şi suporte durerea sufletească şi copleşitoarea singurătate.

Băieţelul Bryan stătea cu ea şi copiii ei. Blackie, care venise acasă într-o scurtă permisie pentru înmormîntare, fusese de acord că în împrejurările respective era lucrul cel mai înţelept de făcut, recunoscînd că fiul lui va trăi într-o atmosferă mai normală în casa ei decît dacă ar fi fost dat în grija unei doici în casa unchiului Pat. Imposibil de consolat şi doborît de durere, Blackie se întorsese aproape imediat pe front şi Emma rămase din nou singură.

La început, Emma îi purtase pică bebeluşului, văzînd în el cauza morţii Laurei, pînă într-o bună zi, cînd îşi dădu seama brusc că era nedreaptă şi aspră. Înţelese atunci că în felul acesta trăda dragostea şi încrederea Laurei în ea, tăgăduind astfel, prin atitudinea ei, şi propria dragoste nestrămutată faţă de Laura. Doar era fiul Laurei, copilul pe

care ea şi-l dorise cu atîta patimă şi pentru care murise, ca el să poată trăi. Pe Emma o cuprinseră remuşcările, i se făcu ruşine de ea însăşi şi primi copilul în inima ei înţelegătoare ca pe propriul ei copil. Bryan avea tenul închis al lui Blackie şi părul lui negru ca tăciunele, în schimb ochii erau ai Laurei, mari, limpezi şi aveau aceeaşi nuanţă, căprui-deschis, catifelat. Era un copil bun, moştenind firea blîndă a Laurei, iar zîmbetul lui, era leit zîmbetul Laurei, şi Emma cînd îl vedea, îl ridica din leagăn şi-l strîngea la piept, copleşită de dragoste şi hotărîtă să-l îndrăgească întotdeauna.

Uneori, Emma uita că Laura murise şi ducea mîna automat după telefon ori de cîte ori avea de făcut o destăinuire mai deosebită, apoi lăsa mîna în jos şi şedea un timp, pierdută în valul amintirilor din ultimii zece ani, cu ochii umezi, cu inima îndurerată. Dar copiii îi alungau durerea şi suferinţa. Emma le dedica tot timpul liber, conştientă că aveau nevoie de ea mai mult ca oricînd acum, după ce Joe îi părăsise exact în perioada lor de formare şi ea li se dăruia cu generozitate. Winston veni acasă în permisie, iar Frank o vizita regulat. Îşi găsi astfel mîngîiere în sînul familiei.

PARTEA A CINCEA

CULMEA
1918 - 1950

„Cel care urcă pînă-n creastă va găsi
Învăluit în nori și în nămeți piscul semeț.
Cel care-i mai presus de toți îi va privi
Pe cei de jos, care-l urăsc, cu suveran dispreț."

Lord BYRON, *Pelerinajul lui Childe Harold*

43

- DE CE EȘTI SUPĂRAT, FRANK? întrebă Emma, privindu-l pe fratele ei peste masa așezată pentru cină la hotelul Ritz.

Pe fața sensibilă a lui Frank se citea consternarea. Întinse mîna și o strînse de braț.

- Nu sînt supărat, iubito. Sînt doar îngrijorat pentru tine.

- Dar mă simt mult mai bine, Frank. Zău că da; m-am restabilit complet după pneumonie, îl asigură ea cu un zîmbet vioi.

- Știu, Emma. Arăți minunat. Dar sînt cu adevărat îngrijorat pentru tine sau, mai bine zis, pentru viața pe care o duci, răspunse el calm.

- Pentru viața mea? Ce vrei să spui? Ce-i cu viața mea? exclamă ea.

Frank clătină din cap în semn de părere de rău.

- Mă-ntrebi ce-i cu viața ta? Ah, Emma tu nu te mai oprești ca să chibzuiești un pic? Muncești în virtutea inerției. De fapt, trudești și acum la fel ca atunci cînd erai la conacul Fairley...

- E ridicol ce spui! exclamă Emma, întunecîndu-se la față.

- Recunosc că nu mai freci podele, replică el repede, dar tot trudești, deși ești înconjurată de lux. Ai ajuns o roabă a

afacerilor tale, Emma. Oftă. N-o să te eliberezi niciodată.

- Nu vreau să mă eliberez, spuse Emma, izbucnind-în rîs. Nu te-ai gîndit niciodată că s-ar putea să-mi placă munca mea?

- *Muncă* ! Atîta ştii, muncă şi iar muncă! Exact la asta mă referam. N-ar fi timpul să te bucuri puţin de viaţă? Acum, cît mai eşti tînără.

Îi aruncă o privire precaută şi adăugă cu un ton prudent:

- Peste cîteva luni împlineşti douăzeci şi nouă de ani. Cred că ar trebui să te gîndeşti să te recăsătoreşti.

Pe Emma o umflă rîsul.

- Să mă recăsătoresc?! Frank, eşti nebun de legat! Cu cine să mă mărit? Nu există nici un bărbat pe aici. Doar ştii că încă e război.

- Da, dar o să se sfîrşească anul ăsta. După ce a intrat şi America în război, situaţia a început să se schimbe şi Aliaţii au avansat mult. Sînt sigur că peste vreo nouă luni se va declara armistiţiul şi bărbaţii se vor întoarce.

- Dar sîntem abia în ianuarie, rosti Emma printre hohote de rîs, cu ochii larg deschişi. Este evident că lipsesc toţi bărbaţii tineri. Este încă prematur, scumpule.

- De pildă, ce-ai zice de Blackie O'Neill? îi sugeră Frank, pîndindu-i reacţia. Întotdeauna te-a adorat. Acum sînteţi amîndoi liberi. Şi în afară de asta, în ultimul an te-ai ocupat de Bryan de parcă ar fi fost copilul tău.

Observînd că era tulburată, Frank zîmbi jenat şi încheie:

- Nu sînteţi doi străini.

- Ah, Frank, nu fi prost! spuse Emma cu aerul că alungă acest gînd, fluturînd uşor din mînă. Blackie mi-e ca un frate. Şi apoi nu sînt sigură că vreau să mă recăsătoresc. Lăsînd la o parte orice alte considerente, nu cred că mi-ar plăcea să se amestece vreun bărbat în afacerile mele.

- Afacerile astea blestemate, Emma! Uneori nu te-nţeleg. Îşi ridică îngrijorat ochii spre sora lui. Ştiu că acum te simţi în siguranţă. Eşti o femeie bogată, eşti pe picioarele tale şi Joe te-a lăsat cu de toate. Scumpa noastră Em, cam cîţi bani îţi trebuie ţie ca să fii mulţumită?

Un mic zîmbet flutură pe buzele ei, auzind acest diminutiv afectuos din copilăria lor şi dădu degajată din umeri.

- De fapt, nu-i vorba de bani. Mă pasionează cu adevărat afacerile, Frank. Zău că îmi dau multă mulţumire sufletească! Apoi trebuie să mă gîndesc şi la copii. La

viitorul lor. Şi pot să mă descurc în viaţă fără nici un ajutor sau sfat, oricît de bine intenţionat ar fi şi din partea oricui ar veni.

Frank ridică mîna.

- Eu cred pur şi simplu că ar trebui să iei lucrurile mai uşor şi, în sfîrşit, să te relaxezi şi tu.

Emma se aplecă în faţă.

- Ascultă, Frank, să ştii că dacă nu-ncetezi să-mi porţi de grijă, mă supăr şi iau primul tren spre Leeds dacă... se întrerupse şi coborî privirea.

- Ce s-a întîmplat?

- Nimic. Cei doi bărbaţi de la masa de vizavi. Se tot uită la noi. Mă-ntrebam dacă nu cumva îi cunoşti. Dar nu te uita acum, că or să observe.

- I-am văzut cînd au intrat. Oberchelnerul le făcea plecăciuni şi se arăta foarte săritor. Nu-i cunosc. Dar îmi dau seama că tînărul, maiorul acela chipeş, e australian, judecînd după insigna de pe uniformă. E din brigada a patra a armatei australiene.

- Un colonist afurisit! Nu mă mir ă.

Amuzat de enervarea care-i sticlea în priviri. Frank spuse:

- Ce vrea să-nsemne asta?

- M-a enervat de cînd s-a aşezat. De cîte ori îmi ridic ochii mă pomenesc că e cu privirea pironită pe mine, de parcă m-ar preţălui, spuse ea furioasă.

- Hai, zău, Emma, ce-oi fi vrînd? Tu nu-ţi dai seama, iubito, cît de frumoasă eşti! Frank cuprinse cu privirea rochia ei de catifea verde bouteille, perlele sidefii de la gît şi din urechi, părul lins, prins la spate într-un coc. Arăţi ca de optsprezece ani, Emma. Şi mă bucur că nu-ţi dai cu smacuri pe faţă, cum fac în ultimul timp toate femeile. Zîmbi. Da, eşti fără îndoială cea mai arătoasă femeie din această încăpere.

- Nu prea ai de unde alege, răspunse Emma scurt şi cuprinzător, dar zîmbi şi întrebă cu un glas neobişnuit de sfios pentru ea: Chiar sînt cea mai arătoasă, Frank?

- În mod sigur.

Chelnerul se apropie de masă şi spuse respectuos:

- Scuzaţi-mă, domnule, dar vă caută cineva la telefon.

Frank dădu din cap şi se întoarse spre Emma.

- Nu lipsesc mai mult de un minut. Scuză-mă.

Îşi trase scaunul şi se ridică.

- Pînă mă-ntorc, uită-te pe meniu şi hotărăşte-te ce pud-

ding doreşti.

- Bine, dragul meu.

Emma îl urmări pe Frank cu privirea cum traversă restaurantul hotelului Ritz. Arăta foarte distins şi rafinat în smoching şi ea era teribil de mîndră de realizările lui şi de cursul pe care-l luase viaţa lui. Era un scump şi era permanent preocupat de fericirea ei. Emma zîmbi, întrebîndu-se ce ar spune Frank dacă ar afla de firma Emeremm. Probabil că-mi va mai ţine o predică şi-mi va spune că îmi iau prea multe pe cap, cugetă ea. Dar firma asta va fi baza adevăratei mele avuţii. Noua afacere fusese o idee genială, chiar dacă acest lucru o spunea ea însăşi. Era o firmă de achiziţii pe acţiuni, pe care o finanţase vînzînd fabrica de încălţăminte şi tăbăcăria lui Joe la nişte preţuri exorbitante şi în cele unsprezece luni de existenţă realiza deja profituri. Denumirea de Emeremm fusese născocită de ea, fiind o prescurtare a cuvintelor „emerald" (smarald) şi Emma. Într-o bună zi avea de gînd s-o denumească Concernul Harte, dar deocamdată nu voia să se ştie că ea se află în spatele acestei firme. Avea motivele ei să ascundă că ea este proprietara. Deşi era singura acţionară, nu figura în consiliul de administraţie şi nici nu făcea parte din conducere. Oficial, firma era condusă de directorul general şi de alţi doi directori numiţi de ea. Oameni cumpăraţi de ea, fiind deci proprietatea ei. Oameni de paie, care îi făceau pe voie.

Emma se uită absentă prin restaurant, cu gîndul la firma Emeremm şi la infinitele ei posibilităţi financiare. Aruncîndu-şi privirea peste celelalte mese, aceasta se încrucişă întîmplător cu privirea maiorului australian şi Emma descoperi, spre uimirea ei, că pe moment nu era în stare să-şi abată privirea în altă parte. E prea chipeş, prea sigur pe el, se gîndi uşor iritată. Părul lucios, sprîncenele groase, mustaţa dichisită de deasupra gurii senzuale ieşeau prea mult în evidenţă cu negrul lor strălucitor pe fondul feţei foarte bronzate, aspre, frapante, iar ochii erau de un albastru deosebit de intens, aproape violet. Chiar şi despicătura din bărbie era mai adîncă decît este normal. Gura lui lată se arcui într-un zîmbet ademenitor, făcînd gropiţe în obraji şi privirea lui deveni atît de îndrăzneaţă şi de provocatoare, încît Emma clipi din ochi. Întoarse capul, roşind. Dar e de-a dreptul necuviincios!, se gîndi ea, simţind că îi ard obrajii. Avea ciudata senzaţie că ştia exact cum arată ea în pielea goală. Emma întinse, stingherită, mîna

după păharul cu vin şi în nervozitatea ei, îl răsturnă. Începu să tamponeze faţa de masă cu şervetul, din ce în ce mai îngrozită.

Chelnerul îi sări prompt în ajutor, şoptind că poate repara uşor stricăciunea şi puse repede un şervet curat peste pată. Luă farfuriile murdare, Emma îi mulţumi şi el se îndepărtă. Maiorul se afla din nou în cîmpul ei vizual şi ea observă cu indignare că privirea lui obraznică era încă aţintită asupra ei. Pe buze îi flutura un zîmbet amuzat, iar ochii lui îi aruncau o sfidare făţişă. Emma luă de pe masă meniul şi îşi îngropă faţa roşie foc între coperţile lui. Îl ocărî pe prostul acela insuportabil din celălalt capăt al restaurantului, care încerca să flirteze cu ea, cu atîta neruşinare, iar pe Frank îl ocărî şi mai mult fiindcă nu mai termina convorbirea lui telefonică.

Pe faţa bronzată, înăsprită de vînt a lui Bruce McGill se citea un amuzament plin de tandreţe şi ochii lui albaştri şi limpezi licăriră cînd spuse:

- Fiule, dacă îţi poţi dezlipi o clipă privirea de pe făptura aceea atrăgătoare, poate că reuşim să purtăm o conversaţie normală în timpul mesei.

- Iartă-mă, tată, spuse Paul McGill. Se răsuci în scaun şi-i acordă tatălui său toată atenţia. Dar este cu siguranţă cea mai fascinantă femeie pe care am văzut-o în viaţa mea. Eşti de acord?

Bruce confirmă din cap.

- Da, băiete. Mă tem că ai moştenit de la mine atracţia faţă de cucoane. N-am putut rezista niciodată unei femei frumoase. Totuşi, aş vrea să stau de vorbă cu tine, Paul. Nu te-am văzut prea des în ultimul timp.

- Peste cîteva săptămîni o să te saturi să mă tot vezi. Rana asta blestemată se vindecă al naibii de încet.

Bruce se arătă îngrijorat.

- Sper că nu te doare prea tare.

- Nu, mă sîcîie doar, mai ales pe vremea asta nenorocită din Anglia. Paul zîmbi stingherit. N-ar trebui să mă plîng, nu? Mai degrabă ar trebui să mulţumesc stelei mele norocoase. A fost o minune că am scăpat din Campania Gallipoli fără o zgîrietură. Şi apoi, asta trebuia să se întîmple neapărat în Franţa!

- Da, ai avut noroc. Chipul lui Bruce capătă o expresie sobră. Sperasem să te retragi după asta, ca să te poţi

întoarce cu mine la Coonamble. Dar probabil că nu există nici o şansă. Te întorci în Franţa, în regimentul colonelului Monash?

- Probabil. Dar hai să nu ne batem capul cu asta acum! Am de gînd să mă distrez în draci cît timp o să stau în bătrîna Anglie.

- Mă bucur să aud asta, fiule. Meriţi, după iadul prin care ai trecut. Dar ia-o uşurel, băiete. Bruce rîse, şi ochii i se înveseliră din nou. Las-o moale cu scandalurile. Dolly îmi aminteşte mereu de ultima întîlnire romantică pe care ai avut-o cu prietena ei.

- Of, Doamne, nu-mi mai aduce aminte, tată! De cîte ori mă gîndesc la porcăria de atunci, mă jur să mă las de femei. Cînd trebuie să fim la Dolly?

- Oricînd după cină, băiete. Doar le ştii pe Dolly şi pe amicele ei de la teatru. Petrecerile ei se prelungesc de obicei pînă în zori. Apropo, sper că nu te deranjează, dar m-am hotărît să nu vin. Poţi să-ţi faci singur apariţia acolo. O să te distrezi bine. Transmite-i regretele mele. Mă tem că nu sînt în formă astă-seară. Şi aş vrea să mă reped şi pînă la South Adley să-l văd pe Adam Fairley.

Paul ridică brusc capul lui negricios.

- Cum se mai simte?

- Nu se simte bine deloc, sărmanul băiat. E într-adevăr foarte tristă toată afacerea asta. E cu totul alt om după moartea Oliviei şi acum a făcut şi congestia asta cerebrală. Mi-e greu să-l văd imobilizat într-un cărucior de invalid. Întotdeauna a fost un om activ. Moartea Oliviei a fost o tragedie şi a suportat-o greu. Ştii că a avut leucemie. Am cunoscut-o în urmă cu vreo patrusprezece ani. Ca să-ţi spun drept, îmi cam plăcea şi mie. Mi-amintesc şi acum cum arăta pe atunci. Era răpitoare. Purta o rochie de culoarea pescăruşilor albaştri şi bijuterii cu safire.

În clipa aceea, Emma şi Frank se ridicată şi ieşiră din restaurant. Paul McGill urmări cu privirea fiecare pas pe care-l făcea Emma. Remarcă postura semeaţă a capului, spatele drept, totala ei siguranţă de sine şi ţinuta regească, în timp ce ieşea, şi toate acestea îl intrigară şi mai tare.

Paul prinse privirea oberului şi-i făcu semn cu mîna. Îi spuse tatălui său:

- O să aflu îndată cine e... Charles, cine era domnul care a plecat adineauri cu doamna în catifea verde?

- Frank Harte, sir. Celebrul Frank Harte de la „Daily

Chronicle". E un tînăr domn minunat. A devenit celebru în calitate de corespondent de război.

- Şi doamna? întrebă Paul.

- Iertaţi-mă, domnule maior, dar mă tem că nu ştiu cine e.

- Deci domnul Harte e o persoană cunoscută! exclamă Bruce.

- O, da, sir. Acum scrie articole politice. Am înţeles că a fost şi este încă în graţiile domnului Lloyd Geoge.

- Mulţumesc, Charles, spuse Bruce. Ne-ai fost de mare folos. Se aplecă în faţă şi îşi fixă privirea asupra fiului său. Ascultă Paul, nu vreau să faci vreo prostie. Te rog să fii prudent. Sînt în relaţii foarte strînse cu o serie de politicieni din această ţară. Nu mi-ar face nici o plăcere să am necazuri din pricina aventurilor tale romantice. S-ar putea foarte bine să fie nevasta individului şi fiind un tip influent, să intri într-un joc periculos.

- Nu-ţi face griji, tată. N-o să-ţi creez necazuri. Dar să mor că nu mă las pînă nu aflu cine este. Paul se lăsă pe speteaza scaunului şi scoase o tabachere de aur. Îşi aprinse o ţigară, în timp ce mintea lui lucra rapid. Imensa avere a tatălui lui îi deschisese toate uşile, toate uşile de care avea nevoie şi începu să-şi enumere prietenii, întrebîndu-se care ar fi candidatul cel mai potrivit pentru a-i înlesni cunoştinţa cu Frank Harte.

În salonul lui Dolly Mosten erau vreo doisprezece oameni, cînd îşi făcură apariţia Emma şi Frank, mai tîrziu, în aceeaşi seară. Abia făcuse trei paşi mici în încăpere, cînd Emma se opri brusc şi-l înşfăcă pe Frank de braţ.

- Frank, trebuie să plecăm! şopti ea.

Pe faţa lui se citi consternarea.

- Să plecăm? Dar abia am sosit!

Emma îşi încleştă degetele de braţul lui şi îl imploră cu privirea.

- Te rog, Frank! Trebuie să plecăm! Imediat!

- Lasă prostiile, Emma. Ar părea un gest ciudat şi nu vreau s-o jignesc pe Dolly. Ar fi o nenorocire mai mare decît moartea. Orice ai spune, în afară de faptul că este una din marile actriţe ale Londrei, lucru ce nu poate fi ignorat, m-a ajutat foarte mult în trecut. Nu mi-ar ierta-o în vecii vecilor. De ce te-ai răzgîndit brusc? Mai devreme voiai să vii.

- Mă simt rău, improviză Emma. Simt că leşin.

- Îmi pare rău, fetiţo, dar e prea tîrziu pentru asta,

mormăi Frank. Dolly Mosten cobora spre ei, într-un nor de şifon galben şi diamante de culoarea canarilor, cu părul roşu aprins, ce alcătuia o aureolă în jurul chipului ei superb, dar lipsit de orice expresie. Şi în urma ei, venea maiorul australian pe care-l văzuseră la Ritz. *Deci asta era* ! se gîndi Frank. O privi ironic pe Emma şi spuse tăios:

- N-o să te muşte.

Emma n-avu timp să răspundă. Dolly îi întîmpină cu multă căldură, făcu prezentările cu celebrul ei glas gîlgîitor, întretăiat de hohote de rîs, şi vivacitatea ei teatrală îi copleşi cu un val de intimitate pe care Emma îl găsi total lipsit de gust. Întoarse capul ca să-l evite pe maior, care răsări în faţa ei ca o pasăre de pradă. Emma se simţi încolţită şi deodată se pomeni că mîna îi era strînsă tare de o mînă mult mai mare şi mai puternică. Emma era în impas şi rămase cu privirea pironită în jos asupra perilor negri şi fini ce împestriţau mîna aceea, aproape temîndu-se să-şi înalţe capul.

- Sînt extrem de încîntat să vă cunosc, doamnă Lowther. Este o plăcere incontestabilă, de care nu speram să beneficiez atît de curînd, deşi, ca să fiu sincer, eram decis să vă cunosc. Ce întîmplare fericită pentru amîndoi că am trecut pe la Dolly astă-seară! îngînă glasul acela sonor, în care abia de se distingea un uşor accent australian.

Diavol înfumurat şi impertinent, se gîndi Emma, cuprinsă din nou de sentimentul de stinghereală şi de tulburare pe care-l încercase la Ritz. Simţea o dorinţă nebună de a-i da o palmă, dar fiind o fiinţă bine crescută, se abţinu. În schimb, ridică, în sfîrşit, capul şi se uită în sus, la faţa aceea care o sfredelea cu privirea. Dădu să deschidă gura. Nu ieşi nici un cuvînt din ea. Clipi, conştientă de expresia strengărească din acei ochi uluitori, de zîmbetul lui sardonic, în timp ce el îi aştepta reacţia.

Emma simţi apăsarea insistentă a mîinii lui Frank pe spate şi apoi, spre groaza ei şi înainte de a se putea opri, spuse cu răceală:

- Am înţeles că sînteţi australian, domnule maior McGill. Sper că manierele deplorabile pe care le-aţi arborat atît de ostentativ mai devreme nu sînt caracteristice naţionalităţii dumneavoastră, ci sînt doar rezultatul proastei dumneavoastră creşteri. Altminteri, compatrioţii dumneavoastră vor fi primiţi cu multă răceală în această ţară, unde femeile sînt tratate cu respect. Aici nu vă aflaţi printre aborigeni, domnule maior.

Dolly abia mai respira. Frank strigă:

- Emma, eşti nepoliticoasă!

Dar maiorul McGill părea să se amuze. Îşi dădu capul spre spate, izbucni în rîs şi-i apăsă şi mai tare mîna, făcînd-o pe Emma să strîngă din ochi.

Emma se întoarse spre Dolly.

- Iartă-mă, Dolly. Nu vreau să fiu nepoliticoasă cu tine. Te rog să mă scuzi. Trebuie să plec. Mă simt îngrozitor. Sînt sigură că ceva mi-a căzut greu la stomac în seara asta. Încercă să-şi extragă mîna, dar maiorul o strînsese ca într-o menghină.

Maiorul spuse:

- Touché, doamnă Lowther. Cred că am meritat-o. Paul se înclină în faţă, plecă uşor capul şi-i oferi Emmei obrazul drept. Vreţi să-mi daţi o palmă ca să terminăm cu povestea asta?

Emma roşi şi se dădu un pas înapoi. Maiorul o trase imediat în faţă, introducînd-o din nou în grup. Spuse:

- Cred că ar fi bine s-o duc pe doamna Lowther la un pahar de şampanie. Şi sper că voi putea s-o conving că şi coloniştii sînt oameni civilizaţi. Vîrî posesiv braţul Emmei sub braţul lui. Emma încercă să-şi extragă braţul, dar el i-l strînse cu cealaltă mînă liberă şi clătină uşor din cap.

- Haideţi, doamnă Lowther, spuse el pe un ton poruncitor.

Emma văzu că privirea lui era nerespectuoasă şi provocatoare şi îl urî mai mult ca oricînd.

- Vă rog să ne scuzaţi, le spuse Paul lui Dolly şi lui Frank, evident foarte mulţumit de el însuşi fiindcă o răpise de lîngă ei.

- O să vă răcoriţi cu un pic de şampanie, spuse Paul, făcînd o plecăciune sofisticată unei perechi cunoscute, dar fără a-şi încetini mersul.

- Poţi să duci un cal la adăpat, dar nu-l poţi sili să bea, şuieră Emma, simţind cum îi clocoteşte sîngele.

- Chiar şi celor mai îndărătnice şi mai temperamentale iepe li se face sete pînă la urmă, doamnă Lowther, spuse el în şoaptă, măsurînd-o îndrăzneţ cu privirea. Depinde, desigur, cînd şi-au domolit setea ultima oară. Dumneavoastră păreţi pîrjolită de sete.

Deşi păreau nevinovate, cuvintele lui erau pline de insinuări şi dorinţa nedisimulată care-i licărea în ochi îi trăda gîndurile şi intenţiile. Emmei îi ardeau obrajii în timp

ce traversară încăperea şi spre exasperarea ei, constată că era extrem de conştientă de apropierea fizică a lui Paul McGill - simţea degetele lui încleştate de ale ei, şi braţul lui atingîndu-i atît de intim umărul gol. La Ritz nu i se păruse atît de înalt şi de solid ca acum - părea s-o copleşească. Degaja o forţă ascunsă, o masculinitate dominatoare care o tulbura. Încăperea se clătina în faţa ochilor ei şi se simţi cuprinsă de slăbiciune. O treceau furnicături ciudate prin tot corpul, şi inima ei îşi înteţi ritmul, bătînd atît de iute sub catifeaua verde, încît se temu că îi va exploda. Era fîstîcită şi stoarsă de vlagă. Asta-i din cauza enervării, îşi spuse ea, fiind convinsă cu adevărat că aceasta era cauza bruştei ei indispoziţii.

Emmei i se părea că salonul lui Dolly devenise de trei ori mai mare şi credea că nu va mai ajunge niciodată la capătul lungului covor de culoare verde chartreuse.

- Vă rog, vreau să mă aşez, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Acolo. Puteţi să vă duceţi după un chelner.

- Nu, nici să nu vă gîndiţi! Nu scăpaţi aşa uşor! strigă Paul.

- Unde mă duceţi?

Paul se opri brusc şi o întoarse cu faţa spre el. Se uită în jos, la ea, şi în ochii lui violeţi se citi îndoiala.

- Păi, nu ştiu precis. Sînt sute de posibilităţi interesante...Observînd expresia glacială de pe faţa ei, izbucni în rîsul acela batjocoritor şi spuse în şoaptă: Nu mai fiţi aşa de speriată. N-am de gînd să fug cu dumneavoastră. Voiam doar să vă răpesc de lîngă fratele dumneavoastră şi de lîngă Dolly. Îşi roti privirea prin încăpere şi arătă cu capul spre stînga. Acolo poate, lîngă palmierul acela. Pare un loc potrivit pentru noi. Un colţişor liniştit şi izolat.

Emma încercă să se elibereze.

- Vă rog, daţi-mi drumul!

- Nici nu mă gîndesc.

O conduse în ungherul acela cu multă dexteritate. Emma îşi dădu seama, din ce în ce mai disperată, că acum nu mai avea nici o şansă să fugă şi recunoscu totodată în sinea ei că se cuvenea să mai rămînă un timp acolo, de dragul lui Frank şi al lui Dolly. Se aşeză pe canapea, fericită că scăpase din strînsoarea maiorului şi luă în silă paharul de şampanie pe care el îl sustrase iute de pe tava unui chelner care tocmai trecea pe lîngă ei.

Dar ea n-avea de gînd să-l încurajeze pe acest individ

arogant şi nici nu intenţiona să-i menajeze sentimentele, aşa că spuse cu un ton glacial:

- Presupun, domnule maior, că tehnica atît de grosolană şi autoritară pe care o folosiţi se bucură de succes în faţa majorităţii femeilor.

Paul confirmă din cap şi îşi încrucişă nonşalant picioarele.

- În general, aşa s-ar părea, spuse el alene. O măsură cu privirea cu o insolenţă care o făcu să roşească de la gît pînă la piept.

.- Pot să vă asigur că la mine nu va avea succes! exclamă Emma, cu un aer trufaş. Eu mă deosebesc de majoritatea femeilor.

- Sînt conştient de asta, recunoscu el, cu aceeaşi licărire strengărească în ochi. De fapt, sînt convins chiar că am descoperit din primul moment această trăsătură la dumneavoastră. Cred că asta m-a şi atras, în afară de uluitoarea dumneavoastră înfăţişare. Rîse. Se pare că sînteţi, de asemenea, uluitor de francă, doamnă Lowther. Încăpăţînată şi pe deasupra impertinentă. Da, vă deosebiţi foarte mult, într-adevăr. O combinaţie de foc şi gheaţă?

- Numai gheaţă, domnule maior, pară Emma.

- Dar ştiţi, gheaţa se topeşte.

- Dar e foarte periculoasă. Mulţi au avut accidente fatale în contactul cu gheaţa, replică ea tăios.

- Întotdeauna m-a atras pericolul, doamnă Lowther. Mi se pare palpitant, provocator. Îmi stîrneşte instinctele masculine.

Emma îi aruncă o privire sarcastică, întoarse capul dispreţuitoare şi se uită prin încăpere, căutîndu-l din priviri pe Frank. Bărbatul ăsta voia să-i smulgă un răspuns imediat şi direct şi încă unul care o înfuria şi o deruta. Cu monumentalul lui egoism, cu înfăţişarea lui nemaipomenită, cu siguranţa lui de sine, cu lăudăroşenia lui şi cu limba lui ascuţită, se deosebea total de toţi bărbaţii pe care-i cunoscuse pînă atunci. Şi nici un bărbat nu cutezase vreodată să fie atît de impertinent cu ea sau să i se adreseze într-un mod atît de plastic. Îl detesta pe maior şi o enerva că îşi închipuia că ea va cădea leşinată la picioarele lui. Mai simţea în el un fel de cruzime, dar care, ciudat, n-o tulbura şi o nedumerea acest lucru, neînţelegînd pe moment că pentru ea cruzimea era o trăsătură bine cunoscută, căreia îi putea face faţă foarte uşor.

Paul se lăsă pe speteaza scaunului, studiind gînditor profilul fin al Emmei şi minunîndu-se de incredibilul lui noroc de a o întîlni pur şi simplu întîmplător, chiar în seara aceea. Se gîndi: Este într-adevăr foarte diferită. O femeie originală. Trebuie să-mi aparţină. Nu-mi voi găsi odihna pînă ce nu va fi a mea. Cu totul. Nu numai cu trupul, ci şi cu inima şi cu mintea. Era profund zguduit, căci nici o femeie nu stîrnise în el o asemenea reacţie. Paul McGill avea treizeci şi şase de ani, era un bărbat în toată legea, aventuros, monden şi charismatic, cu o sexualitate pragmatică, trecînd peste orice deosebiri de clasă, pentru a trezi o reacţie pătimaşă în orice femeie. Vînzătoare de magazin şi doamne din înalta societate îl găseau la fel de irezistibil şi astfel, toate cuceririle sale fuseseră mult prea simple şi atît de numeroase, încît pierduse de mult socoteala idilelor avute. Tactica lui se bazase, pînă în acel moment al vieţii lui, pe atitudinea „ia-mă aşa cum sînt". Şi femeile se îmbulzeau să-l ia, cu o nerăbdare aproape necuviincioasă, după care el dispărea din viaţa lor, cu rînjetul lui dezinvolt intact, cu inima neatinsă.

Cu toate acestea, şi în ciuda atitudinii senine şi hedoniste pe care o adopta, Paul McGill era un bărbat inteligent, abil şi dotat cu fineţe psihologică. Fiind mult mai isteţ decît părea, îşi dădu seama acum, cu o strălucire bruscă de intuiţie, că Emma era plămădită din alt aluat. Ea nu va sucomba în faţa farmecului şi obrăzniciei lui sau a virilităţii lui evidente. Pe această femeie trebuia s-o cucerească fiind înţelegător şi cinstit cu ea şi folosind o strategie subtilă. Recunoscînd dezamăgit că o îndîrjea inutil cu zeflemelele lui, se hotărî să-şi schimbe tactica şi să înceteze imediat s-o mai hărţuiască.

Se aplecă în faţă şi spuse:

- Hai să încetăm cu sfada asta prostească. Stricăm totul.

- Ce stricăm? întrebă Emma tăios.

- Stricăm prima noastră întîlnire. Prima noastră seară împreună.

- Şi ultima!

Paul îşi apropie faţa de a ei.

- Îmi plac femeile spirituale. Presupun că şi domnul Lowther are aceleaşi preferinţe.

Luată prin surprindere, Emma rămase cu gura căscată. Ce gafe face imbecilul, se gîndi ea enervată. Privirea ei era glacială.

- Sînt văduvă, domnule McGill. Soţul meu a fost ucis în urmă cu optsprezece luni. În ofensiva de pe Somme.

Ah, Doamne, se gîndi Paul. Spuse repede:

- Vă rog să mă iertaţi. Regret din toată inima. Habar n-aveam. Sînt un neghiob fără suflet.

Înjură în surdină şi rămase nemişcat. Emma tăcu şi nu reacţionă în nici un fel. Apoi Paul spuse:

- Am fost total lipsit de tact. Pe timp de război trebuie să fii mai precaut. Îmi pare sincer rău. Sper să acceptaţi scuzele mele pentru purtarea mea înfiorătoare de la Ritz. E de neiertat.

Emma îi simţi sinceritatea din glas, îi descoperi înţelegerea din ochi, văzu că de pe faţă îi dispăruse expresia aceea batjocoritoare şi rămase uluită de schimbarea radicală a purtării lui.

- Acceptaţi scuzele mele?

- Da, murmură Emma.

Frank veni spre ei şi îi întinse lui Paul un baston.

- Dolly m-a rugat să ţi-l dau. Se întoarse spre Emma. Cum te simţi? Mai bine, sper.

- Da, mulţumesc. Iartă-mă, Frank, n-am vrut să te pun într-o situaţie neplăcută.

- Ascultă, Frank, vina e numai a mea, interveni Paul. Hai să uităm toată întîmplarea.

- Desigur, Paul.

Le zîmbi şi se îndreptă spre celălalt capăt al încăperii, unde un bine cunoscut politician strînsese lumea în jurul lui.

Privirea Emmei era aţintită spre baston. Paul spuse:

- Sînt rănit. Dar probabil n-aţi observat că şchiopătez. Avea o privire sfioasă cînd spuse: Trebuie să recunosc că m-am căznit să ascund acest lucru cînd am traversat încăperea.

- Aţi reuşit de minune.

Emma se pomeni că îi zîmbeşte şi descoperi că recunoscîndu-şi această mică izbucnire de orgoliu, o determinase să-şi revizuiască opinia asupra lui. Ea ştia bine ce înseamnă respectul de sine şi se mai îmblînzi un pic. Se lăsă pe speteaza canapelei, simţindu-se mai relaxată. Cu zîmbetul lui larg, părea un veşnic adolescent.

- Sper că rana nu e prea dureroasă, remarcă ea în şoaptă.

- Nu, deloc. De fapt, în curînd mă întorc în Franţa.

Paul o cercetă gînditor, cu o expresie serioasă. Era conştient că acum cîştigase teren în faţa ei, dar ezită înainte de a spune:

- Mai am cîteva săptămîni de permisie. S-ar putea să ne mai întîlnim? Ştiu că mă socotiţi un ticălos, dar zău că nu sînt. N-am altă scuză pentru oribila mea ieşire de la Ritz decît să vă mărturisesc că am fost şocat de frumuseţea dumneavoastră. Şi totuşi, nu trebuia să vă produc atîtea neplăceri. Putem lua mîine masa împreună, ca să-mi pot repara greşeala? Ochii îi licăriră. Promit că o să mă comport... ca un ofiţer şi ca un gentleman şi nu ca un australian ticălos.

- Am o întîlnire la prînz, spuse Emma.

- E chiar atît de importantă? Nu puteţi s-o amînaţi?

- Nu cred. Mă întîlnesc cu Frank şi nu mă văd prea des cu el. Va fi dezamăgit.

- Înţeleg. Deodată faţa lui Paul se lumină. Nu vreau să par prea insistent, dar n-aş putea să vin şi eu? Vă invit pe amîndoi la masă. Zîmbi cuceritor. De fapt, veţi fi însoţită de un bărbat, în prezenţa fratelui dumneavoastră.

Emma zîmbi. Vedea perfect prin el.

- Va trebui să-l întreb pe Frank. Nu ştiu ce o să spună.

Spre disperarea lui Paul, Dolly se lansă spre ei şi el se ridică, oferindu-i scaunul. Ea refuză şi spuse:

- Văd că v-aţi revenit din micul vostru „contretemps". Privirea ei trecu peste Emma şi se opri asupra lui Paul. Ce face războnicul rănit? Sper să te distrezi, scumpule. Trebuie să-i facem fericiţi pe viteji noştri soldaţi, nu-i aşa? Îl bătu pe braţ jucăuşă. Văd că eşti pe mîini bune. Presupun că o să ne vedem la masa dată de tatăl tău mîine la prînz.

Mă tem că nu. Am o întîlnire care va dura mult. Cu Soarta.

- Cu Soarta? Dolly se încruntă, încurcată. Nu cred că o cunosc.

Faţa lui Paul rămase absolut imobilă.

- Nu cred că o cunoşti, Dolly.

Dolly dădu din umeri.

- Nu poţi cunoaşte toată lumea din Londra. Vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să circul, scumpilor.

Paul se aplecă înspre Emma, cu o faţă sobră.

- Nu-i aşa că asta voi face?

- Ce anume?

- Voi lua dejunul cu Soarta.

Ea îşi ridică privirea spre el şi zîmbi, cu acel zîmbet unic, care-i lumina faţa cu o strălucire incandescentă.

- Credeam că vei lua dejunul cu Frank şi cu mine, spuse ea.

Frank spuse:

- De ce faci, asta, Emma?

- Ce anume, scumpule?

- Ştii foarte bine ce vreau să spun. Părăseşti Londra atît de brusc.

- Aveam intenţia să stau în oraş doar cîteva zile. Sînt de două săptămîni aici. Trebuie să mă întorc în Yorkshire.

- Nu credeam vreodată că o s-o văd pe soră-mea fugind.

- Dar nu fug.

- Ba da. Din cauza lui Paul McGill, nu?

Emma se uită la el şi îşi muşcă buza. Oftă.

- Da.

- Am bănuit. Dar tot nu pricep de ce te grăbeşti să pleci.

- Pentru că o să mă piseze şi oricum nu-mi place în mod deosebit.

- Emma! Cum poţi spune asta? Dacă nu-l placi, de ce ţi-ai petrecut atîta timp cu el? Din cîte am observat, aţi fost împreună seară de seară, la teatru, la cină, la petreceri, la dejun. Nu prea te-am văzut singură şi să ştii că dai impresia că te-a hipnotizat.

- Frank Harte, nu-i adevărat!

Frank clătină din cap şi privi afară, prin geamul de la taxi. Îşi întoarse apoi privirea spre Emma. După o clipă de chibzuinţă, spuse:

- E mort după tine.

- Prostii!

- Aşa e, îţi spun eu. Oricine vă vede împreună îşi poate da seama. Pur şi simplu te mănîncă din ochi. Şi ştiu că îl placi, Emma.

- Frank, te rog să-mi dai pace!

- Spune-mi un motiv ca lumea pentru care nu mai vrei să te vezi cu el.

- Pentru că este prea fermecător, prea chipeş, prea fascinant. Şi nu pot... să-i ţin piept. Pe lîngă asta... Se opri, glasul îi era şovăitor.

- Pe lîngă asta ce?

- Mă tem că o să mă implic prea tare, dacă rămîn.

- Ştiam eu! Vrei să spui că o să te îndrăgosteşti de el, nu?

- Da. Glasul îi era o şoaptă.

Frank îi luă mîna.

- El ştie că pleci?

- Nu. I-am lăsat un bilet la Ritz. Îl va primi diseară cînd va veni să mă ia.

- Nu-i un gest prea frumos faţă de sărmanul băiat.

- Era singurul lucru pe care-l puteam face. Acum, scumpule, te rog să nu mai vorbim despre Paul McGill. Şi spune-i şoferului să meargă mai repede. O să pierd trenul.

44

DEŞI era o fire calculată, Emma avea şi porniri impulsive, mai ales cînd erau la mijloc sentimente profunde, şi în ziua cînd se întorsese pe neaşteptate în Yorkshire acţionase impulsiv. Recunoscînd că era prinsă în mreje le magneticului Paul McGill, fugise, mînată de panică şi teamă.

Emma ajunsese de mult la concluzia că n-avea noroc la bărbaţi. Ori o făceau ei să sufere ori îi făcea ea pe ei să sufere. Legăturile ei nu fuseseră niciodată echilibrate. Se îndoia că-l va face vreodată să sufere pe un bărbat atît de sigur pe sine ca Paul McGill, dar pentru ea el era o ameninţare. Mulţumirea sufletească de care se bucura în acel moment era în pericol. Nu-şi putea permite să rişte o răscolire emoţională. Nu era dispusă să rişte decît în afaceri.

Dar acum, după două zile, începea să fie surprinsă de totala lui tăcere. Nu eşti şi un pic dezamăgită? o sîcîia un glas mititel, undeva în mintea ei, şi zîmbi stingherită, în timp ce privirea îi rătăci în jurul telefonului. Poate că eşti dezamăgită, dar te simţi şi uşurată, îşi spuse în sinea ei, coborîndu-şi privirea spre ultimul raport de la firma Emeremm. Aproape imediat, gîndurile ei o luară iarăşi razna, revenind la Paul.

Timp de două săptămîni, se ţinuse zilnic după ea. Fusese fermecător, galant, amuzant şi mai mult sau mai puţin un gentleman. O luase în braţe, sărutările lui fuseseră senzuale şi simţise patima care clocotea în el. Ştia că el era conştient că trezise în ea aceeaşi patimă, dar în cele din urmă se stăpînise. Nu-i făcuse nici o propunere stînjenitoare şi nu încercase să o seducă; reticenţa lui o surprinsese, deşi se simţea profund uşurată în faţa acestei manifestări de cavalerism.

O trecură fiori amintindu-şi de îmbrăţişările lui pătimaşe şi alungă imediat din gînd imaginea lui. Era evident că o uitase imediat. Sau poate că suferea de pe urma loviturii date orgoliului lui. Căci era al naibii de orgolios şi fusese

grav rănit în respectul de sine. Era convinsă că nici o femeie nu-i rezistase. Deci s-a terminat cu domnul maior McGill, se gîndi ea. E periculos şi inoportun. Totuşi o cuprinse din nou un val de deziluzie şi clătină din cap, meditînd asupra propriilor ei inconsecvenţe, apoi îşi coborî iar privirea spre hîrtiile pe care le avea în faţă. Afacerile îi reclamau toată atenţia.

Gladys bătu la uşă şi intră încet, roşie toată la faţă.

- Vă caută cineva, doamnă Harte, spuse ea, învîrtindu-se prin faţa biroului.

- Nu aştept pe nimeni în dimineaţa asta. Emma se încruntă. Ce s-a întîmplat, Gladys? Pari foarte agitată... Emma tăcu şi inima i se opri o clipă în loc. Bănuia ce va spune Gladys. O singură persoană din lume putea provoca acea privire specială în ochii unei femei.

- Un anume domn maior McGill, doamnă Harte. A spus că nu-l aşteptaţi, dar că o să-l primiţi precis.

Emma dădu din cap şi chipul ei era ca de piatră.

- Da, desigur că-l primesc, Gladys.

Paul păşi înăuntru, închise uşa ferm în urma lui şi se propti de ea. Purta un trenci peste uniformă şi şapca era trasă strengăreşte pe o parte. Într-o mînă ţinea un coş pentru picnic şi nu mai folosea bastonul. Îi aruncă Emmei o privire cruntă.

- Laşo! spuse el.

- Ce cauţi în Yorkshire? reuşi Emma să rostească şovăielnic.

Inima îi bătea tare şi i se înmuiaseră picioarele.

- Am venit să iau dejunul cu tine. Ridică mîna şi-i făcu cu degetul. Ştiu, nu-i nevoie să-mi spui. Îţi iei întotdeauna dejunul în birou. Privi în jos, spre coş. M-am gîndit la asta şi am adus mîncare pentru picnic. Deci n-ai nici o scuză. Nu răspund de mîncarea metropolei, dar şampania este Dom Pérignon.

- Eşti foarte întreprinzător, spuse ea calm, venindu-şi puţin în fire.

- Da, nu-i aşa?

Puse coşul pe scaun, îşi aruncă şapca peste el şi traversă şchiopătînd încăperea. Se propti cu amîndouă mîinile de birou şi se aplecă în faţă, cu privirea pironită asupra chipului ei palid.

- Ai fugit. Te-ai speriat, spuse el.

Ea nu răspunse, nefiind în stare să nege.

- De cine ţi-a fost frică? De mine? Sau de tine însăţi? întrebă el cu un glas neaşteptat de aspru.

- Nu ştiu. Coborî privirea spre birou. Cred că de tine.

- Prostuţă mică! Nu ştii că sînt îndrăgostit de tine?

Ocoli biroul şi o trase în braţele lui, strivind-o într-o îmbrăţişare puternică şi îşi apăsă tare, neiertător, buzele pe buzele ei. Emma nu mai rezistă. Îl cuprinse cu braţele şi îi întoarse sărutările, lăsînd frîu liber patimii pe care o trezea în ea, răscolindu-i toată fiinţa. Capul i se învîrtea şi o învălui o moleşeală care i se scurse pînă în coapse. El se îndepărtă brusc, aşa cum făcuse de atîtea ori înainte şi se uită în jos spre ea. Îi ridică faţa spre el. Ochii lui, de un violet atît de închis, încît păreau negri, cu sprîncenele ce se arcuiau deasupra lor, erau cît se poate de gravi.

Paul clătină din cap.

- Ai crezut că mă vor descuraja cîteva sute de kilometri? Rîse. Sînt australian. Distanţele nu înseamnă nimic pentru mine. Şi altceva nu prea ai aflat despre mine, Emma. Altminteri ai fi ştiut că sînt foarte tenace. O cuprinse cu braţul, lipind-o de el şi rîse din nou. Ce-o să mă fac cu tine, Emma mea dragă? Emma mea cea încăpăţînată, nărăvaşă, dar adorabilă? Să te îmblînzesc? Dar mă întreb, iubita mea, dacă ţi-ar sta bine hamul.

Emma stătea agăţată de trenciul lui. Îi pierise glasul şi în mintea ei era un haos. Ce spusese? Că e îndrăgostit de ea. Inima o apăsa, picioarele îi tremurau şi nu îndrăznea să deschidă gura. Ştia că dacă ar deschide-o i-ar spune că şi ea îl iubeşte. Paul nu părea afectat de tăcerea ei. Spuse:

- Mai întîi o să luăm dejunul. Apoi o să-mi arăţi magazinul. După aceea vreau să văd filatura Layton. Zîmbi cu zîmbetul lui strengăresc, atît de cuceritor şi zise : Pe urmă vreau să-ţi cunosc copiii şi sper să mă inviţi la cină. Doar n-o să laşi în părăsire un biet soldat singur, o seară întreagă, în acest oraş uitat de Dumnezeu!

Emma scutură din cap.

- Deci ne-am înţeles, da?

- Da, Paul, şopti ea cu un glas surprinzător de blînd.

Paul McGill rămase în Yorkshire trei zile şi în acest răstimp Emma reuşi să cunoască o ipostază a lui foarte diferită. La Londra simţise că există în el un miez adînc de sinceritate şi, deşi dăduse deseori impresia că-i lipseşte tăria sufletească de a rămîne serios foarte mult timp, ea bănuise contrariul. Nu se înşelase. Acum i se dezvălui această latură

meditativă. Era totodată un om bun, calitate pe care şi-o manifesta cel mai făţiş cu copiii ei. O asculta cu atenţie pe Edwina, răspunzînd cu generozitate la întrebările ei despre Australia, iar pe Kit îl trata ca pe un egal. Kit îi sorbea cuvintele şi era fericit cînd Paul îl lua cu sania şi cînd se juca în camera copiilor cu trenurile lui.

Emmei i se părea că Paul scotea în evidenţă tot ce era mai bun în copiii ei căci, pînă şi Edwina, atît de distantă de obicei, ieşea din carapacea ei sub influenţa lui însufleţitoare. Emma îl urmărea îndeaproape pe Paul, bucurîndu-se de interesul lui real faţă de familia ei, dar remarca frecvent o privire ciudată, nostalgică, licărind în ochii aceia violeţi, cînd se credea neobservat. Făcu tot felul de speculaţii asupra cauzei acestei priviri şi îşi puse numeroase semne de întrebare asupra acestui om extraordinar, atît de irezistibil şi de contradictoriu.

În ziua cînd plecă, Paul spuse:

- Nu prea mai am mult timp, Emma. În curînd mă voi întoarce în Franţa. Îmi faci curînd o vizită la Londra?

Emma nu stătu pe gînduri.

- Da, spuse ea, zîmbindu-i.

El îi atinse uşor obrazul.

- Cînd?

- Mîine dimineaţă am o întîlnire. Dar aş putea veni poimîine. Vineri.

- Nu s-ar putea mîine după-amiază? Nu mai avem timp.

- Bine.

Îşi ridică faţa spre el.

- Eşti sigură, Emma?

- Da. În timp ce vorbea, îşi dădu seama că se legase de el definitiv.

Era o seară de februarie extrem de friguroasă şi ploua mărunt, cînd Emma coborî din tren la gara King's Cross. Îl zări înainte ca el s-o vadă. Stătea la bara de la casa de bilete, cu şapca aşezată pe cap în acelaşi unghi strengăresc, cu gulerul de la trenci ridicat. Inima i se zbătu în piept şi începu să alerge. Era un gest nedemn, dar nu se putu abţine. Nu se opri decît în braţele lui, fără suflare şi rîzînd, cu faţa radiind de fericire.

O lipi de el, îi spuse că arată splendid, găsi hamalul care-i ducea bagajele şi o introduse în maşina tatălui lui, stăpîn pe situaţie, ca de obicei. În timp ce-şi croiau drum prin traficul

de seară, Emma simţi ceva deosebit la Paul şi, deşi o ţinea de mînă şi sporovăia cu un glas degajat, Emma vedea că ascunde o frămîntare. Era o încordare stăpînită, dar pentru ea era foarte evidentă.

Daimler-ul se opri înainte de a ajunge la hotelul Ritz unde trăgea Emma de obicei. Paul spuse :

- Cobor aici şi merg pe jos pînă la hotel.

Ea îl privi mirată.

- Dar de ce?

Paul zîmbi.

- Ştiu cît de circumspectă eşti. N-aş vrea să te compromit din clipa cînd ai sosit. Intră singură şi vin şi eu să bem ceva peste o oră. Oricum, ai nevoie de puţină intimitate, ca să faci o baie şi să te schimbi.

- Bine, atunci peste o oră.

El confirmă din cap, coborî din maşină şi trînti portiera.

Emma se lăsă pe speteaza canapelei, înduioşată de grija lui faţă de respectabilitatea ei. Şi deodată se cutremură, dîndu-şi seama că o cuprinsese o senzaţie de acută singurătate, de parcă suferise o pierdere. Ce proastă era! Îl va vedea imediat.

Salonul apartamentului dădea spre Green Park. În şemineu ardea focul, lămpile fuseseră aprinse şi peste tot era plin de flori, toate de la Paul, după cum descoperi Emma citind amuzantele mesaje scrise pe cartonaşele albe introduse în fiecare aranjament floral. Zîmbi încîntată, dar nu stătu mult să le admire. Îşi desfăcu repede bagajele, îşi atîrnă hainele în dulap şi făcu o baie în imensa cadă de marmoră.

Baia îi risipi frigul din oase şi o învioră, apoi Emma îşi puse pe ea un halat din mătase albă şi se aşeză la măsuţa de toaletă, fredonînd încetişor, fericită cum nu fusese de ani de zile. Îşi perie părul lung, pînă ce-l făcu să strălucească în lumina lămpii şi începu să şi-l încolăcească încet pe creştetul capului. Îşi înfigea ultimul ac de păr în coc, cînd, deodată se încordă şi rămase complet nemişcată, cu ciudata senzaţie că nu e singură. Îşi întoarse încet capul şi săltă de pe scaun. Paul stătea rezemat nonşalant de uşa dormitorului, cu picioarele încrucişate, cu un pahar în mînă, urmărind-o foarte concentrat.

- Iartă-mă, n-am vrut să te sperii. Trebuia să bat la uşă, spuse el. Alcătuieşti un tablou foarte frumos, iubita mea.

- Cum ai intrat? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

- Pe uşă, bineînţeles. Veni spre măsuţa de toaletă şi puse o cutie mică de bijuterii în faţa ei. Sînt pentru tine, spuse el. Pune-i.

Emma îi aruncă o privire scurtă şi surprinsă şi deschise cutia. Cerceii cu smaralde licăriră ca două flăcări vezi pe fondul catifelei negre şi Emma îşi ţinu răsuflarea.

- Vai, Paul, ce frumoşi sînt! Se încruntă. Dar nu pot să-i primesc! Sînt mult prea valoroşi.

- Pune-i! porunci el.

Mîinile Emmei tremurau în timp ce îşi înşurubă smaraldele în urechi. Se uită la Paul prin oglindă.

- Sînt superbi! De unde ştiai că smaraldul este piatra mea preferată?

Paul zîmbi.

- N-am ştiut. Dar la ochii tăi trebuie să porţi numai smaralde. Uite cum reflectă lumina din ochii tăi. Puse jos paharul şi cuprinzîndu-i bărbia cu mîinile, îi dădu capul spre spate, se aplecă în faţă şi o sărută pe frunte.

- Dacă nu le primeşti, mă voi simţi foarte jignit. S-ar putea nici să nu mai vorbesc cu tine niciodată.

- În acest caz, presupun că trebuie să le primesc. Dar a fost un gest foarte extravagant din partea ta. Îi zîmbi cu tandreţe. Îţi mulţumesc, Paul.

Se dezlipi de ea.

- Vino dincolo să bem ceva, spuse el, oprindu-se la uşă.

- Să-mi pun rochia pe mine.

- Nu-i nevoie. Vreau să vorbesc cu tine. Eşti destul de decentă aşa.

Emma îşi trase halatul de mătase albă în jurul ei şi îl urmă, simţindu-se intimidată, dar şi îngrijorată de tonul lui şi incapabilă să protesteze. Paul avea un glas grav şi Emmei i se strînse inima. Pleca mai curînd decît se aşteptase în Franţa? Acesta era motivul încordării lui? Cînd intră în salon, îşi dădu seama imediat cum reuşise să intre fără zgomot în apartament. Uşa din celălalt capăt era deschisă şi dincolo de ea se vedea un apartament identic. Ezită, nepregătită pentru un aranjament atît de intim şi speriată de ceea ce implica acest lucru.

- Deci aşa ai intrat, remarcă ea cu glasul puţin mînios.

El nu luă în seamă comentariul ei.

- Eu beau whisky, dar ştiu că tu preferi vin. Mă duc să-ţi aduc un pahar cu şampanie.

Îl urmări cu privirea în timp ce el ieşi din încăpere.

Resentimentele ei se risipiră şi furia i se mai domoli.

Paul îşi imaginase prea multe. Îşi imaginase că ea va fi nerăbdătoare şi dornică să se implice în acest ... acest mic joc al lui. Îşi muşcă buza. Era iarăşi inconsecventă. Ca şi cum n-ar fi ştiut în clipa cînd coborîse mai devreme din tren că nu va mai exista cale de întoarcere. Scena care se juca acum n-ar trebui s-o şocheze. Era exact ceea ce intenţionase el de la început şi o prevăzuse din momentul cînd ea acceptase să se întoarcă la Londra. Şi ea probabil că îl lăsase să creadă că aşa va fi.

Paul se întoarse cu şampania, întrerupînd năvala gîndurilor ei. Îi întinse paharul, se aşeză în faţa ei şi spuse, ca şi cînd i-ar fi citit acele gînduri:

- Nu te condamn pentru că eşti furioasă, Emma. Ştiu că eşti supărată şi stingherită, nu-i aşa?

Ea nu-i răspunse şi se uită în jos la pahar, sorbind apoi repede din el ca să-şi ascundă nervozitatea.

- Sînt un prost. A fost o impertinenţă din partea mea şi-mi cer scuze. Sînt sigur că mi-ai înţeles intenţiile cînd ai văzut uşa deschisă şi celălalt apartament. Vreau să te seduc, bineînţeles. Am plănuit totul de cîteva săptămîni. Gura i se arcui într-un mic zîmbet dezaprobator. Nu sînt prea subtil, nu? Totuşi mi-am dat seama în maşină că te-am împins într-o situaţie din care vei ieşi cu foarte mare dificultate. De aceea, voi face eu asta în locul tău, continuă Paul. Îmi voi termina paharul şi voi ieşi prin uşa aceea. Tu o vei încuia. După ce te vei îmbrăca, voi veni să te iau. Vom merge la masă. Fără nici o obligaţie. Nici acum, nici mai tîrziu. E bine aşa?

Emma îl privi fix.

- Da, desigur. Dar de ce te-ai răzgîndit?

El rîse ironic.

- Da, nu prea mi se potriveşte, nu? Craiul adus pe calea cea bună se comportă onorabil. Dădu din umeri. Mă mir şi eu de mine însumi,.

- De ce vrei să te comporţi onorabil?

- Pentru că te iubesc prea mult ca să manevrez astfel o situaţie, pentru a sluji scopurilor mele şi exclusiv în avantajul meu, fără a mă gîndi la tine şi la sentimentele tale.

- Nu prea înţeleg.

- Trebuie să mă iubeşti şi să mă doreşti la fel de mult pe cît te iubesc şi te doresc eu, Emma. Altminteri toate acestea n-au nici un rost. Dădu pe gît băutura şi se ridică. Acum, du-te şi te-mbracă. Te aştept să ieşim la masă.

Se opri la uşă.

- Încuie-o după mine, spuse el fără să privească înapoi. Emma făcu precum i se spusese şi răsuci cheia, cu o faţă la fel de gravă ca a lui. Se aşeză pe canapea. Nu ştia ce să facă. O iubea. Ea îl iubea. Venise la Londra ştiind că-i leagă un jurămînt nerostit şi totuşi era duşmănoasă şi indignată. Şi mai era şi ipocrită, îşi reproşă ea. Comportarea ei era lipsită de sens. Închise ochii închipuindu-şi-l în spatele uşii încuiate, aşteptînd s-o ducă la masă. Dar aşteptînd şi hotărîrea ei, care va determina configuraţia legăturii lor. Trecuse hotărîrea asupra ei, ca să scape el de responsabilitate? Nu, era nedreaptă. Nu era duplicitar. De ce mă tem să fac acest pas? se întrebă ea. Şi răspunsul o şocă atît de tare, încît începu să i se învîrtă capul. Nu se temea de Paul sau de propriile ei emoţii. Se temea de actul final al dragostei, de consumarea lui, din cauza neplăcutelor ei experienţe sexuale cu Joe. Şi se temea să nu-l jignească pe Paul, ferindu-se de el, se temea să nu se facă de rîs ca femeie. Poate dacă i-ar explica...

Emma traversă alergînd încăperea, descuie uşa şi rămase în prag. Paul stătea aplecat deasupra şemineului, cu capul în jos. Părea cuprins de o cumplită disperare.

- Paul...

Îşi întoarse capul lui negricios şi o privi. Emma se apropie încet de el.

- Vreau... vreau să-ţi vorbesc.

El dădu din cap, uitîndu-se în jos, spre ea, cu o privire gravă.

- Ştiu că am azvîrlit pe umerii tăi povara deciziei. Dar am făcut-o numai pentru că voiam să fiu absolut sigur de tine. Şi să fii şi tu sigură de tine.

Emma întinse mîna şi-i atinse reverele hainei, cu buzele tremurînd, cu o privire întunecată în ochii ei verzi. Îi pierise graiul şi evident şi curajul de a vorbi despre sentimentele ei.

Paul îi luă mîna şi-i sărută vîrfurile degetelor.

- Ce mînă mică şi scumpă! spuse el.

- Ah, Paul!

Chipul ei, înfierbîntat de dragoste, îi spunea tot ce dorea să ştie. O trase spre el şi o sărută pătimaş, apoi o ridică în braţe şi o duse în dormitor. Închise uşa cu piciorul şi se îndreptă spre pat. O puse jos pe pat şi el se aşeză pe margine.

- Spune, iubito! porunci el cu glasul răguşit. Spune!

Privirea lui o ardea.

- Te iubesc, Paul.

- Şi...?

- Te doresc.

- Ah, Emma, Emma, dintotdeauna mă doreşti, iubita mea. Nu înţelegi? Era sortit să se întîmple aşa, din clipa cînd ne-am întîlnit. Îi trase o linie cu degetul pe obraz. Eu am ştiut. Dar tu a trebuit să-ţi dai singură seama, de aceea n-am vrut să forţez lucrurile în seara aceasta. Vroiam şi aveam nevoie să vii spre mine din propria ta voinţă.

Se ridică şi îşi desfăcu cureaua Sam Browne, azvîrlind-o într-o parte. Urmară haina, cravata şi cămaşa. În timp ce el se dezbrăca, ea nu-şi dezlipea privirea de pe faţa lui şi teama i se risipea. Emma se gîndi: n-am mai văzut niciodată un bărbat complet gol. Dar ce trup frumos are! Era bronzat şi musculos. Avea umerii laţi, talia îngustă, picioare lungi şi pîntecul plat.

- Scoateţi-ţi halatul, iubito, şopti el venind spre ea.

Îi acoperi trupul cu trupul lui şi o cuprinse în braţe, zîmbind de sus, spre chipul ei, fără s-o grăbească.

- E păcat să stricăm o coafură atît de exotică, şopti el şi îi scoase încet agrafele din păr. Pletele ei roşcate se revărsară în jurul umerilor, ca un porţelan roz şi fragil, în lumina caldă a lămpii şi lui i se tăie răsulfarea în faţa frumuseţii ei, care i se dezvăluia acum în toată splendoarea. Îşi trecu degetele prin şuviţele grele, apoi o ridică uşor înspre el. Buzele lui le întîlniră pe ale ei, savurîndu-le căldura şi dulceaţa şi amîndoi se cufundară în dorinţa şi patima lor, împiedicate să răbufnească atîtea săptămîni. Ajunse cu gura în scobitura gîtului ei, îi sărută umerii, sînii şi adîncitura dintre ei şi mîinile lui puternice alunecară peste pielea ei bine întinsă, mîngîind fiecare părticică din ea, pînă ce se convinse că dorinţa ei era la fel de mare ca a lui.

Emma se simţi cuprinsă de un val de căldură nemaicunoscută pînă atunci, care se răspîndi ca o arşiţă în fiecare fibră a ei. Tot trupul se arcui, lipindu-se de al lui. Tînjea să se contopească cu el, să devină una cu el şi se minuna de plăcerea pe care i-o dădeau trupul lui şi propriul ei trup, o surprindea uşurinţa cu care îi dispăruse toată reţinerea, de parcă n-ar fi existat niciodată. Şi i se dărui cu totul, primindu-i sărutările şi răspunzînd cu patimă la îmbrăţişările lui .

El simţi cu surprindere lipsa ei de sofisticare sexuală şi

acest lucru îl înduioşă, excitîndu-l şi mai mult. Era ca şi cum el era primul bărbat care o poseda. Dar îşi dădu seama şi de senzualitatea latentă care exista în ea şi scoase la suprafaţă această voluptate ascunsă, purtînd-o pe minunatele valuri ale dorinţei, pînă ce ea începu să tremure sub mîngîierile lui, îi strigă numele şi-i jură iubire.

În cele din urmă, Paul se contopi cu ea; tandreţea îi îmblînzi dorinţa clocotitoare. Îl încolăcirăbraţe şi picioare mătăsoase, fluide şi fără greutate, care-l trăgeau în străfunduri... tot mai adînc... tot mai adînc. Se cufunda năvalnic într-o mare albastră şi caldă, străpunsă de lumina soarelui, ducînd-o şi pe ea cu el. Mai repede, tot mai adînc, în străfundurile întunecoase şi verzi, ca ochii ei. Adînc, în oceanul fără fund. În jurul lui se spărgeau valurile. Inima îi zvîcnea la unison cu ele. Avîntîndu-se cu ea spre infinit, avea senzaţia că îşi pierde cunoştinţa. Simţi cum îl învăluie căldura trupului ei catifelat, în timp ce coapsele ei se ridicau spre el, sînii ei se izbeau de el şi între degetele lui se încolăceau şuviţele mătăsoase ale părului ei. Trupul lui se uni cu al ei, zvîcni şi se afundă în trupul ei. Dumnezeule! Dumnezeule! Aşa să fie veşnic! Un bărbat şi o femeie contopiţi, într-o sublimă unire a două trupuri gemene, a două suflete gemene. Setea lui nesfîrşită se domolise. Suprema bucurie care-l ocolise atîta timp îi cuprindea fiinţa şi el renăscu prin ea. Aceasta era taina vieţii, minunea vieţii, atît de trecătoare în acea clipă finală de adevăr, copleşitoare în fulgerătoarea ei intensitate. Se ridică apoi la suprafaţă, plutind cu ea, acolo sus, în lumina strălucitoare. Ea era lumina. O lumină pură, aurie.

El deschise ochii şi privind în jos spre ea, văzu pe chipul ei roşeaţa unei plăceri necunoscute pînă atunci, văzu cum îi bate pulsul pe gît şi văzu ochii ei verzi, larg deschişi, revărsîndu-şi adoraţia. Era atîta vulnerabilitate şi inocenţă pe chipul ei, că ochii i se umplură deodată de lacrimi. O sărută cu tandreţe şi o trase spre el, jurînd să nu-i mai dea drumul niciodată.

Emma zăcea cu capul pe umărul lui, ameţită, moleşită de euforie, scăldîndu-se în dragostea ei. În toată făptura ei se pogorîse pacea şi cunoştea pentru prima oară în viaţă împlinirea. În ochii ei se citea uimirea, în timp ce contempla misterioasa transformare pe care el o săvîrşise în ea, bucuria pe care el i-o dăruise şi inima ei se înălţă, cuprinsă de dragoste pentru el. Mîna i se odihnea pe pieptul ei, cu

degetele îngropate adînc în părul negru care-l acoperea şi se gîndi: E un bărbat ca oricare altul, dar cu el EU sînt altfel.

Paul îşi trecu mîna peste creştetul ei şi-i sărută părul. Existaseră atîtea femei în viaţa lui înaintea ei, dar aşa cum era convins că el era primul bărbat căreia ea i se dăruise, acum simţea că şi ea era singura care-l posedase cu adevărat. Pătrunsese în sîngele lui şi nu va mai fi liber niciodată. Lumina din ochii lui păli, se întunecă şi privirea i se întristă, ţintită în gol.

- Emma, iubito.

- Da, Paul

- Sînt însurat.

Mîna de pe pieptul lui nu se clinti şi ea rămase total nemişcată în braţele lui, de parcă cineva îi dăduse o palmă şi simţi un gol în stomac. În cele din urmă, spuse cu glas stins:

- Ai ales un moment foarte nepotrivit pentru acest anunţ cutremurător.

El o strînse mai tare, apropindu-şi capul de al ei.

- Nu e deloc nepotrivit. Special am ales acest moment.

- De ce?

- Pentru că voiam să fii în braţele mele cînd îţi voi spune. Unul lîngă altul, ca acum. Ca să te strîng mai tare în braţe şi să te fac să înţelegi cît de lipsită de importanţă este căsătoria mea. Ca să te pot iubi din nou şi să-ţi spun că tu eşti realitatea. Emma nu răspunse, şi el continuă agitat: N-am vrut să-ţi ascund adevărul, Emma. Nu e un secret şi putea foarte bine să fie menţionat în prezenţa ta de către unul din prietenii mei. Bineînţeles că m-am rugat să nu se întîmple acest lucru, pentru că voiam să afli de la mine. Am amînat pur şi simplu să-ţi spun de teamă să nu te pierd. Ştiam că ai fi dispărut dacă ţi-aş fi spus-o mai curînd. N-ai fi îngăduit ca legătura noastră să meargă atît de...

- Ticălos abil şi viclean!

Se smulse de lîngă el şi se dădu jos din pat. El o trase înapoi şi o imobiliză cu brutalitate sub el, cu privirea aţintită asupra chipului ei alb şi rece. Emma simţi că se afundă în adîncurile albastre ale acelor ochi care licăreau deasupra ochilor ei.

- Nu gîndi aşa, Emma! strigă Paul furios, şi toată faţa îi ardea. Te rog să mă crezi! Ştiu ce gîndeşti — că am vrut să-mi ating scopul înainte de a-ţi spune. Dar n-am dorit decît să te fac să mă iubeşti, ca să te leg definitiv de mine. Ştiam că, dacă mă vei iubi, nu vei mai îngădui acest obstacol în calea

noastră. Te iubesc, Emma. Eşti singurul lucru de preţ din viaţa mea.

- În afară de soţia ta! şopti ea.

- Nu mai locuim împreună de şase ani. Şi am încetat să mai trăim ca soţ şi soţie cu un an înainte de asta.

- De cînd sînteţi căsătoriţi? Aproape că nu i se auzea glasul.

- De nouă ani. Emma, este o căsnicie absurdă. Nici nu poate fi numită căsnicie. Dar deocamdată sînt legat de ea din cauza... Din motive legale. După război, se va sfîrşi, o să lichidez. Vreau să-mi petrec tot restul vieţii cu tine, dacă tu mă accepţi. Acum tu eşti viaţa mea. Te rog, iubito, trebuie să mă crezi. Îi tremura glasul.

Emma îl privea fix şi pe moment gîndurile îi întunecară judecata, dar apoi mintea i se limpezi. Simţea încordarea care-l sfîşia. Trăsăturile feţei, expuse nemilos privirii ei, îi trădau chinul sufletesc şi o încremeni sinceritatea care se revărsa din ochii lui.

- Te cred, spuse ea rar, cu un glas mai puternic şi îi trecu un deget peste buze. Da, Paul, ciudat, dar te cred.

45

SĂPTĂMÎNILE CARE URMARĂ au fost o înlănţuire de ceasuri nesfîrşite, pline de vrajă şi extaz, ca un vis în care timpul se oprise în loc. Zilele se contopeau cu nopţile, nopţile se prefăceau în zori şi fiecare clipă în sine era o urzeală de dorinţe şi bucurii, care-i legă pe Emma şi Paul pentru totdeauna.

Existau exclusiv unul pentru celălalt, se doreau unul pe celălalt, nu se bucurau decît de ei doi. Stăteau în cele două apartamente alăturate din hotelul Ritz, aventurîndu-se rareori afară, doar pentru a se plimba prin Green Park sau pentru a lua din cînd în cînd masa, discret, într-un local mai retras, nefrecventat de societatea mondenă. Se iubeau atît de pătimaş, cu atîta dăruire, încît aproape că nu-şi puteau ţine în frîu sentimentele, neîndurîndu-se să împartă nici un minut cu prietenii, iar gelozia le veghea intimitatea. Amînaseră orice proiect, refuzau orice invitaţie, pe Bruce McGill şi pe Frank îi ţineau în şah şi lumea din afară nu mai exista pentru ei.

Erau atît de copleşiţi de atracţia sexuală reciprocă şi de iubirea lor tot mai puternică, încît se priveau speriaţi,

minunîndu-se cum de se petrecuse acest miracol. O simplă privire era la fel de răscolitoare ca un sărut, un simplu gest la fel de grăitor ca o îmbrăţişare şi fiecare vorbă pe care şi-o rosteau era înveşmîntată în propria ei semnificaţie.

Emmei nu-i venea să creadă că totul e adevărat şi era uluită de intensitatea sentimentelor ei atît de profunde. Dar, de data aceasta, nu se apucă să le analizeze. Era nebună de fericire. Împlinirea şi bucuria aceasta înălţătoare alungau durerea, suferinţa şi umilinţa acumulate de-a lungul anilor. Dragostea sfîşia masca impenetrabilităţii; dragostea îi expunea inima, în toată vulnerabilitatea ei; era readusă la viaţă de suflul dragostei. Simţindu-se adorată şi atît de profund înţeleasă de Paul, suspiciunea şi spiritul ei de conservare, înnăscute, care îi dominaseră pînă atunci viaţa, se risipiră ca praful în adierea vîntului. Cu el, era ea însăşi, aşa cum nu mai fusese cu nimeni altcineva. Orice pavăză era, în sfîrşit, dată la o parte în faţa singurului bărbat pe care îl iubea cu adevărat şi căruia i se dăruise fără nici o reţinere.

Paul era pentru ea o revelaţie. Renunţase de mult la masca lui de crai şi la maniera lui sarcastică şi îi îngădui Emmei să-l cunoască, aşa cum nu-i mai îngăduise nici unei alte femei pînă atunci. Ieşi la iveală latura lui meditativă, introspectivă, şi ea descoperi că dincolo de faţada aceea frumoasă şi lustruită se afla un suflet minunat. Era impresionată de inteligenţa lui şi de vastele lui cunoştinţe despre lume. Era captivată de rafinamentul lui şi îi admira acel *savoir-faire* ce izvorăşte în mod inconfundabil din siguranţa pe care ţi-o dă banul moştenit şi din avantajele oferite de o mare avere şi de o educaţie la Wellington şi Oxford. Şi era permanent amuzată de umorul lui atît de viu. Într-un cuvînt, Emma era vrăjită.

Paul, la rîndul lui, era la fel de fermecat, prins în mrejele singurei iubiri adevărate pe care o cunoscuse în atîţia ani de flirturi romantice. O considera cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată în hoinărelile lui în jurul lumii; socotea de asemenea că era cea mai inteligentă femeie din cîte cunoscuse şi agerimea minţii ei îl uluia. Dar ceea ce-l făcea să se minuneze continuu era incredibila ei prezenţă, puternica ei personalitate, care o deosebea de toţi ceilalţi, făcînd-o unică. Parcă emana din miezul ei lăuntric o lumină incandescentă. N-o putea compara decît cu acea vitalitate şi charismă indescriptibile care fac dintr-o actriţă ispititoare o mare vedetă. Pentru amîndoi, fusese un *coup de foudre* —

loviți parcă de trăsnet, se îndrăgostiseră orbește unul de celălalt, dintr-o dată.

Zilele se scurgeau într-un abur de vis, de patimă care se aprindea, se stingea și apoi se aprindea din nou cu o și mai mare intensitate, de discuții animate care se prelungeau pînă noaptea tîrziu, de gînduri și emoții dezvăluite și împărtășite. Descoperiră fiecare în celălalt tot ceea ce își doriseră la un iubit și la un camarad și comunicarea lor era contopirea a două minți, două suflete și două trupuri.

Într-o după-amiază, zăceau îmbrățișați, istoviți de patimă. Paul spuse:

- Nu te superi dacă plec pentru scurt timp, nu-i așa, iubito? Am de aranjat niște treburi.

- Nu, dacă promiți să te întorci repede, răspunse Emma, trecîndu-și buzele peste pieptul lui.

- Nimic nu mă poate ține departe de tine mai mult de un ceas. La patru sînt înapoi, spuse el, sărutîndu-i șuvițele de păr. Se smulse din îmbrățișarea ei și dispăru în baie. Ieși cîteva minute mai tîrziu, proaspăt bărbierit, cu părul lui negru lins dat spre spate și cu un prosop în jurul taliei. Din poziția în care stătea în pat, Emma îl urmărea pe furiș, ca o pisică, cu ochii ei verzi ațintiți asupra lui și descoperi că îi făcea o imensă plăcere să-l observe efectuînd o acțiune atît de simplă cum era îmbrăcatul. Își luă cămașa de pe scaun și mușchii de pe spatele lui lat se încrețiră și ea trebui să-și înăbușe impulsul de a alerga să-l cuprindă în brațe. Se gîndi: A devenit pentru mine întreaga lume.

Se încinse cu cureaua Sam Browne peste tunica militară și veni spre pat. Se aplecă să o sărute și ea îl luă de gît. După o clipă, el îi îndepărtă cu blîndețe brațele.

- Trebuie să plec, iubito.

- Oare unde te duci bărbierit, pomădat și parfumat, de miroase pînă la o poștă? spuse Emma, clipind sfioasă din gene. Domnule maior McGill, dacă aveți un rendez-vous cu o altă femeie, o să vă smulg ochii din orbite! Jur! Și-i smulg și pe ai dumneaei!

El zîmbi și-i atinse jucăuș vîrful nasului.

- „O inimă de tigru ascunsă într-un trup de femeie!"

- Ai dat în boala poeziei, domnule maior? îl tachină ea.

- Mărturisesc că e un citat furat din Shakespeare, din Henric al VI-lea. Paul îi sărută buricele degetelor, o strînse tare și o săgetă cu privirea. Dacă numai te uiți la un alt bărbat, te omor. Se ridică. Să fii cuminte. Nu lipsesc mult.

După ce plecă, Emma dădu cîteva telefoane secretarei de la magazin şi menajerei, nerăbdătoare să se asigure că totul merge bine în Yorkshire în absenţa ei. Uşurată că situaţia era la fel de bună ca după convorbirile de ieri, îl sună pe Frank la ziar.

- Dumnezeule, nu-i de mirare că ninge! exclamă Frank auzindu-i glasul. Deci te-a lăsat puţin din gheare ca să ai răgaz să mă suni. Rîse. Glumesc. Mă bucur pentru tine, Emma.

- Ah, Frank, sînt atît de fericită, încît nici nu-mi vine să cred că e adevărat! Şi să ştii că de data asta te înşeli. Eu l-am lăsat pe Paul din gheare pentru un ceas.

- Mmm, înţeleg. Oricum, se pare că îţi prieşte. Nu te-am auzit niciodată vorbind cu un glas atît de mulţumit. Dar de ce nu mi-ai spus cine e, de fapt?

- Ce vrei să spui?

- Că este singurul fiu, singurul copil al celebrului Bruce McGill. Milionar şi unul dintre cei mai influenţi oameni din Australia. Presupun că ştii că Paul va moşteni o avere enormă. O fermă de oi imensă, drepturi asupra unor zăcăminte şi mine, bazine carbonifere şi Dumnezeu mai ştie cîte altele.

- A pomenit, într-adevăr, de diversele afaceri ale familiei. Dar de unde ai aflat dintr-o dată atîtea lucruri?

- M-am întîlnit ieri cu Dolly Mosten şi mi-a povestit cîte ceva despre Paul...

- Şi ce ţi-a mai spus? întrebă Emma bănuitoare, cu inima strînsă.

- Nimic. Atît. A remarcat doar că familia McGill este extrem de bogată şi de influentă. Ce s-a întîmplat? Pari cam agitată.

- Nu, nu sînt. Rîse. Ce mai faci, Frank? Îţi merge bine? se interesă ea, schimbînd repede subiectul.

- Da, totul e în regulă. Dar mă tem că m-ai prins într-un moment nepotrivit. Nu prea pot să stau de vorbă. Trebuie să intru în şedinţă de redacţie. Poţi să mă suni mîine ca să stăm mai mult de vorbă, iubito?

- Da, desigur.

- Ai grijă. Salutări lui Paul. La revedere.

- La revedere, Frank.

Emma puse jos receptorul şi rămase cu privirea aţintită asupra lui, căzută pe gînduri, în capul ei ţesîndu-se o urzeală complicată, în timp ce cugeta asupra familiei McGill sau,

mai exact, asupra misterioasei doamne Paul McGill. Soţia de care el nu mai pomenise şi despre care ea nu mai îndrăznise să-l descoasă; despre care nu mai voia să ştie nimic. Dar acum Emma era brusc roasă de curiozitate . Cum arăta? Era frumoasă? Cîţi ani avea? De ce eşuase căsnicia lor? Aveau copii? Acesta era motivul pentru care Paul nu divorţase, deşi trăiau de mult timp separat? Emma închise ochii, înăbuşind întrebările care-i năvăleau în minte. Nu va deschide cutia Pandorei. Îi va spune el totul pînă la urmă, era sigură de asta, şi avea de gînd să nu îngăduie ca cine ştie ce nimic să le strice timpul care le mai rămînea de petrecut împreună. Acest timp atît de preţios.

Se uită la ceasul de pe poliţa căminului şi spre surprinderea ei, îşi dădu seama că Paul lipsea de peste două ceasuri. Era deja cinci şi jumătate. Fără nici un motiv logic, o cuprinse panica. Era un sentiment absurd, cu toate acestea, nervozitatea ei spori şi o cuprinse brusc presimţirea că era inevitabil ca Paul s-o părăsească. Se ferise cu prudenţă să menţioneze data plecării lui, dar ea îşi dădu seama că trecuseră deja două săptămîni. În Yorkshire îi spusese că se apropia momentul plecării. Oare sosise? se întrebă ea, sfîrşiată de disperare.

Ca să-şi domolească aceste gînduri neliniştitoare, Emma fugi la baie şi îşi găsi o treabă, ocupîndu-se de toaleta ei. Făcu o baie fierbinte, se uscă bine cu prosopul, se stropi pe corp cu colonie şi se duse în dormitor. Îşi puse pe ea o rochie de casă lungă, din catifea *panne* bleu-deschis, cu un model creat de ea, care-i plăcea lui Paul. Era în stil Empire franţuzesc, cu talie înaltă, corsaj mulat pe corp, mîneci lungi, cu branderburguri de la decolteul adînc, pătrat, pînă la tiv şi îi dădea aerul unei ingenue. Îşi perie părul lung şi-l lăsă despletit, cum îi plăcea lui, şi după ce îşi dădu cu puţin ruj pe buze şi îşi puse cerceii cu smaralde, se duse în salon să aştepte. Făcîndu-se ora şapte, o cuprinse agitaţia şi panica începu să se transforme în adevărată spaimă. Unde era? Dacă avusese un accident? Îşi încleştă mîinile în poale şi toţi muşchii i se încordară. Apoi, instinctiv, îşi dădu seama unde era. Paul era la Ministerul de Război ca să primească ordine. Pleca. Era sigură că asta era. Războiul! Uitaseră zile în şir de el, trăind orbeşte în extazul lor. Dacă va fi ucis... dacă nu se va mai întoarce niciodată? Îşi apăsă mîinile pe ochi, căci o dureau.

- Am sosit, iubito, spuse el intrînd pe uşa care lega apar-

tamentul lui de al ei.

Emma îşi lăsă mîinile în jos, sări în sus, şi alergă spre el, cu faţa încordată.

- Am crezut că ai păţit ceva! spuse ea cu răsuflarea tăiată, apucîndu-l de reverele trenciului.

- Eu nu pot să păţesc nimic, o asigură el. Am îngerul meu păzitor. Şi oricum, nu mi-a trecut vremea. Mai am trecuţi pe răboj toţi acei ani pe care trebuie să-i petrec cu tine. Sper că n-ai uitat că tu eşti soarta mea. Şi soarta încă nu s-a împlinit, iubita mea.

Inima Emmei începu să bată mai normal. Îşi ridică ochii spre el, zîmbi şi se dezlipi de el.

- Eşti ud leoarcă, spuse ea. Dezbracă-te pînă nu răceşti.

Coada ochilor i se încreţi de rîs.

- E cea mai bună propunere care mi s-a făcut în ultimele patru ore, doamnă. Clipi din ochi sugestiv.

- Înţelegi tu ce vreau să spun, ticălosule!

- Sper, spuse el. Dă-mi răgaz zece minute. Am comandat deja masa pentru ora nouă şi la mine în apartament am pus la rece o sticlă de şampanie. Iartă-mă, îngerul meu, vin imediat, îi spuse el peste umăr.

Cînd se întoarse, Paul era în haine civile. Purta o cămaşă albă de mătase, pantaloni negri de stofă şi o haină de casă din mătase cu dungi negre şi purpurii. Avea un aer elegant şi degajat cînd aduse frapiera cu sticla de şampanie, pe care o scoase şi o puse pe măsuţă.

- Sper că e destul de rece, spuse el, deschizînd sticla de Dom Pérignon.

Emma îl studie din nou cu teamă. Aşa cum privirea lui urmărea de obicei orice mişcare a ei, acum îşi concentra ea privirea asupra lui, de parcă îl vedea pentru prima oară. Cînd lipsea o perioadă de timp, oricît de scurtă, era întotdeauna uimită de şocul pe care i-l producea înfăţişarea lui, atunci cînd reapărea. Nu era vorba de ceva anume, ci de felul lui de a fi, în general. Şi o frapa în mod inevitabil cît de autoritar era şi verva cu care făcea totul.

El îi prinse privirea şi îşi ţuguie buzele, zîmbind amuzat şi tandru. Se duse la ea şi-i întinse paharul de şampanie.

- Nu fusei cu altă drăguţă, să mor că nu, spuse el, vorbind ca în mahalalele londoneze.

- Trag nădejde că nu, răspunse ea în aceeaşi manieră. Dar privirea ei era serioasă şi-i cercetă chipul, temîndu-se să întrebe unde fusese. Ai lipsit atît de mult, iubitule, murmură

ea încet.

- Trebuia să mă consult cu tata în cîteva chestiuni. Aveam de discutat afaceri, spuse Paul, ciocnindu-i paharul. În sănătatea ta, frumoasa mea Emma.

- În sănătatea noastră.

Paul se lăsă pe speteaza scaunului.

- L-am cam neglijat pe bătrîn în ultimele săptămîni...

- Eu sînt de vină!

- Nu, nu e nimeni de vină, replică el repede şi îi dărui zîmbetul lui strengăresc. E foarte înţelegător, cînd e vorba de chestiuni de suflet.

- Cu toate acestea l-am lipsit de compania ta într-un moment crucial şi te-am ţinut departe de toţi ceilalţi prieteni ai tăi.

- Ah, dar n-ar trebui să te gîndeşti decît la fericirea pe care mi-ai dăruit-o şi să nu te mai preocupe ceilalţi. Pe mine nu mă preocupă. Aşa am hotărît. Parcă eu am stabilit regulile, nu? Oricum, dacă eu socoteam că e un lucru important, ne puteam vedea cu lumea. Dar nu mi s-a părut important. N-am vrut să fiu împreună cu nimeni altcineva pe lumea asta, în afară de tine. Alţii ar fi profanat lumea noastră intimă. Lumea aceasta, specială, pe care am creat-o pentru noi înşine, aici, în cuibuşorul nostru. Am vrut să nu pătrundă în el nimic care ar putea să ne spulbere iluziile.

- Vorbeşti de parcă ceea ce avem noi ar exista doar aici!

O fixă cu privirea şi ridică dintr-o sprînceană.

- Ba nu! Doamne, Emma, doar ştii că ceea ce avem noi este real oriunde ne-am afla şi în orice clipă de-acum înainte. Nu e o iluzie. E realitatea. Ţi-am mai spus-o.

Îi veni inima la loc.

- Mă bucur că n-am trăit într-o lume iluzorie. Nu mi-ar plăcea să mă trezesc, descoperind că totul a fost un vis ...

Paul văzu cum îi piere zîmbetul şi cum peste faţa ei se aşterne un nor. Fiind întotdeauna într-o profundă armonie cu stările ei sufleteşti, Paul se aplecă în faţă, îi atinse genunchiul şi întrebă:

- Ce este, Emma? Te frămîntă ceva, iubito?

- Aî fost la Ministerul de Război. Apoi te-ai dus să-ţi iei rămas bun de la tatăl tău, nu-i aşa? Pleci, Paul, nu-i aşa? Foarte curînd.

- Da, recunoscu el, cu glasul scăzut.

- Cînd?

- Mîine.

- Dumnezeule!

Paul se duse spre canapea, luă paharul de şampanie din mîna ei tremurătoare şi-l puse pe masă. O trase la pieptul lui, privind-o îngrijorat.

- Am citit cu ani în urmă, la Oxford, despre doi îndrăgostiţi care erau pe punctul de a se despărţi. Mi-a rămas în minte acel pasaj. Suna cam aşa: „Această despărţire nu poate dura mult; căci cei care se iubesc aşa cum ne iubim noi nu pot fi despărţiţi. Vom fi veşnic uniţi în gînd şi gîndul este un minunat magnet. Ţi-am vorbit deseori despre raţiune, acum îţi vorbesc despre credinţă". Văzu că ochii ei, nedezlipiţi de ai lui, erau plini de lacrimi. Le îndepărtă cu tandreţe, de pe genele ei lungi, cu vîrfurile degetelor. Nu plînge, iubita mea. Te rog, nu plînge.

- Iartă-mă, Paul. Cuvintele acelea sînt de vină. M-au îndüioşat. Cine le-a spus? întrebă ea, cu glas tremurat.

- Abèlard le-a spus Heloisei. Au fost rostite în urmă cu cîteva secole, dar sînt şi acum la fel de adevărate ca atunci. Nu le uita, Emma, şi te rog să ai încredere. Crede-mă că vom fi întotdeauna uniţi în gînd, şi de aceea, vom fi ca o singură fiinţă. Şi nu uita că te voi purta în suflet tot restul vieţii.

- Ah, Paul, te iubesc atît de mult. Nu pot trăi fără tine!

Îşi propti pumnul sub bărbia ei, frecînd-o uşor.

- Linişteşte-te, iubito. Trebuie să fii curajoasă. Să nu mai vorbim despre plecarea mea. Să ne gîndim numai la clipa aceasta. Nu există decît această clipă. Măcar pînă se termină porcăria asta.

O clipă, pe buze îi flutură acel zîmbet strengăresc şi o măsură, ca de obicei, cîntărind-o din priviri.

- Mai avem încă în faţa noastră atîtea ceasuri de plăcere! Toată noaptea, de fapt, spuse el. Rîse teatral, străduindu-se s-o distragă, făcînd-o şi pe ea să rîdă. Şi, draga mea, trebuie să mărturisesc cu toată sinceritatea că o noapte cu tine merită...

- Desfrînatule! Destrăbălatule! exclamă ea, zîmbind afectuoasă printre lacrimi.

- O descriere foarte exactă a persoanei mele, aş zice, mai ales dacă vine din partea ta.

O luă în braţe şi îşi plimbă buzele pe curbura dulce a obrazului ei şi în jos pe linia gîtului. Îi vorbi în şoaptă, folosind expresii atît de drăgăstoase şi de intime, încît Emmei i se urcă roşeaţa în obraji. Se încleştă de el, înfingîndu-şi degetele în braţul lui. Inima îi zvîcni, gata să-i

sară din piept, cînd el o împinse pe canapea, îşi apăsă trupul pe trupul ei şi începu să-i desfacă nasturii de la rochie. Îi străluceau ochii atît de tare, încît o orbeau. Îşi lipi buzele de ale ei şi Emma închise ochii.

46

- CUM SĂ I-L AMPUTEZE? strigă Emma, albindu-se la faţă, ca un mort. Dar s-a simţit atît de bine în ultimele zile!

- Nici vorbă de aşa ceva. Fratele dumneavoastră v-a ascuns adevărul, doamnă Lowther. A refuzat să fie operat. În ciuda avertismentelor noastre, s-a împotrivit. Dar nu te poţi împotrivi gangrenei. E foarte virulentă şi în cele din urmă, mortală.

Emma îşi îndreptă brusc spatele, aţintindu-şi privirea asupra doctorului.

- Există vreo alternativă?

Doctorul clătină din cap.

- Nu. Doar dacă puteţi numi moartea o alternativă. Citindu-i spaima pe chip, doctorul se aşează lîngă ea şi îi luă mîna.

- Iertaţi-mă. N-am vrut să fiu brutal. Dar e o situaţie care impune sinceritate, chiar grosolănie, mă tem. Timpul presează.

- Ce s-a întîmplat, domnule doctor? Eu am crezut că aţi reuşit să extrageţi tot şrapnelul din picior şi din gleznă.

- L-am extras, dar gangrena s-a instalat în urmă cu cîteva zile şi progresează rapid. A ajuns deja deasupra genunchiului.Trebuie neapărat să semnaţi hîrtiile prin care ne acordaţi permisiunea de a-l opera. Altminteri... Îşi ridică mîinile într-un gest de neputinţă, cu o expresie gravă pe faţă.

Emma înghiţi.

- Dar... dar Winston trebuie să ia această hotărîre.

- Doamnă Lowther, nu înţelegeţi? Fratele dumneavoastră nu este în stare să ia această hotărîre în actuala lui stare sufletească. Dumneavoastră trebuie să vă asumaţi responsabilitatea. Acum. Astăzi. Mîine va fi prea tîrziu.

Emma îşi muşcă buza şi dădu din cap. Îşi simţi inima grea cînd spuse:

- Daţi-mi, vă rog, hîrtiile.

Doctorul se duse la birou, reveni cu documentele şi i le întinse împreună cu stiloul.

- Să ştiţi că procedaţi bine, doamnă Lowther. E singurul

lucru pe care-l puteţi face. Fratele dumneavoastră vă va fi recunoscător toată viaţa. Vă rog să mă credeţi.

Emma îi adresă o privire sumbră, dar nu făcu nici un comentariu. Semnă şi deşi tremura toată pe dinăuntru, mîna îi era sigură.

- Acum pot să-l văd pe fratele meu? întrebă ea mîhnită.

- Desigur. Vă duc chiar acum la el, spuse doctorul. O conduse afară din cabinet, cu o expresie înţelegătoare pe faţă.

Winston era într-un salon cu alţi marinari răniţi. În jurul lui erau aşezate paravane şi cînd Emma trecu pe lîngă ele şi se apropie de pat, văzu că ochii îi sticleau de durere şi pe frunte avea broboane de sudoare. Se aplecă să-l sărute şi el scoase un strigăt înăbuşit; ochii îi erau febrili. Emma se dădu înapoi, speriată.

- Ce este, scumpule?

- Ai atins patul, gemu el. Nu suport nici cea mai mică zdruncinătură. E o durere cumplită.

Trase adînc aer în piept şi închise ochii.

Emma îl privea consternată. După o clipă, spuse cît se poate de calmă:

- Winston, de ce nu mi-ai spus că ai gangrenă?

El deschise ochii şi o privi cu acea veche expresie de bravură din copilărie.

- Nu vreau să mi-l taie, Emma! protestă el. Nu vreau să fiu toată viaţa un infirm!

Emma se aşeză pe scaunul de lîngă pat şi dădu din cap, cu inima strînsă:

- Îmi închipui ce trebuie să simţi, scumpule. E îngrozitor să ai de înfruntat aşa ceva. Dar dacă nu ţi-l amputează o să... să mori.

- Să mor! strigă el şi ochii lui albaştri nu mai erau febrili, ci sfidători. Mai bine mort decît olog! Sînt tînăr, Emma şi viaţa mea va fi terminată. Definitiv!

- Ba nu, scumpule. Vei fi doar invalid, asta pot să-ţi spun. Şi în clipa asta această perspectivă ţi se pare înspăimîntătoare. Dar nu e preferabil să ai un picior amputat decît să nu mai exişti?

- Nu vreau să mi se taie piciorul, mormăi el cu glas istovit.

Emma continuă cu un ton rugător:

- Ascultă-mă, Winston. Trebuie să te operezi. Trebuie, iubitule. Imediat. Dacă mai stai pe gînduri, infecţia va pătrunde în tot organismul. La acest gînd, glasul i se

sugrumă. Dacă nu vrei s-o faci pentru tine, fă-o pentru mine. Te rog! Te rog, Winston! imploră ea. Te iubesc atît de mult! În afară de copii, tu şi cu Frank sînteţi toată familia mea... Scotoci în poşetă după o batistă, o scoase şi îşi suflă nasul, încercînd să se stăpînească. Am suferit prea multe pierderi în ultimii ani, Winston! Mămica, tăticul, Joe şi Laura. Apoi mătuşa Lily, chiar săptămîna trecută. Nu cred că mai pot suporta să mai pierd încă o fiinţă dragă. N-aş mai putea. M-ar ucide. O podidiră lacrimile şi încheie cu glas tremurat. N-aş putea suporta dacă ai muri şi tu, iubitule.

- Nu plînge, Emma. Te rog, iepuraşule, nu plînge. Îl trecu un spasm de durere, ca un cuţit care-i sfîşie trupul şi se cutremură, se făcu cenuşiu la faţă şi asudă şi mai abundent. Oftă: Bine, să mi-l taie. Ca să-ţi spun drept, nu cred că mai pot suporta durerea. Un zîmbet vag îi înflori pe buzele livide. Cred că e mai bine să ai o pîine decît nici una. Semnează hîrtiile şi să terminăm odată, Emma.

- Le-am semnat deja.

Îşi compusé un zîmbet.

- Trebuia să-mi fi imaginat. Bătrînul stăpîn cu fustă!

Emma zîmbi uşor.

- O să fie bine, Winston. Sînt sigură. Doctorul este în sala de operaţie. Peste cîteva minute vor veni infirmierele să te pregătească. Se ridică. Trebuie să plec. Doctorul a spus să nu stau mult. Acum contează fiecare clipă.

- Emma...

- Da, iubitule...

- O să... poţi să rămîi aici?

- Bineînţeles că rămîn aici, scumpule. Nici nu mă gîndesc să plec pînă nu se termină totul. Îi transmise o bezea, neîndrăznind să se mai apropie de pat.

Emma privea pe fereastra sălii de aşteptare a Spitalului Marinei de pe lîngă capela Allerton, cu gîndul la Winston, aflat acum pe masa de operaţie. Ce cumplit pentru el să-şi piardă un picior! El, care era atît de mîndru de înfăţişarea lui, de virilitatea lui, el, care iubea sportul şi dansul, tocmai el, înzestrat cu un fizic atît de frumos de la natură! Recunoscu că va trebui într-adevăr să facă mari eforturi să se adapteze şi, în multe privinţe, va trebui să înceapă o nouă viaţă. Dar în ciuda restricţiilor pe care i le va impune amputarea piciorului drept, ea era recunoscătoare că rămînea în viaţă. Fusese rănit în timpul unei bătălii navale din Marea Nordului. Vasul de război pe care se afla sosise clătinîndu-se la

Hull, pe jumătate avariat şi aproape că era un miracol că reuşise să ajungă pînă în marele port Humber, în apropiere de Leeds şi de Spitalul Marinei. Altminteri ar fi fost mort pînă acum.

Emma îşi lipi capul de geam şi închise ochii. Peste cîteva săptămîni va împlini douăzeci şi nouă de ani. Doar douăzeci şi nouă de ani şi ea se simţea o femeie bătrînă, istovită şi scîrbită, după toate cîte se adunaseră pe capul ei în ultimele zile. O infirmieră grijulie îi aduse o ceaşcă de ceai şi Emma se aşeză s-o bea... şi să aştepte. Aceasta părea să fi devenit în ultimul timp ocupaţia ei principală: să aştepte. În primul rînd aştepta scrisori de la Paul, cuprinsă de disperare şi de spaimă cînd nu primea nici una, nebună de fericire cînd primea chiar şi un bilet, cît de scurt şi scris în mare grabă.

Scoase ultima scrisoare a lui Paul din poşetă şi o reciti. Era zdrenţuită de atîta folosinţă şi cîteva cuvinte erau şterse de lacrimile ei. Se întorsese în Franţa pentru a-şi relua locul în armata australiană, la ordinele colonelului Monash, la mijlocul lui februarie. Acum era începutul lui aprilie. Era încă sănătos şi la adăpost de orice pericol. Cînd plecase, Paul luase cu el o parte substanţială din ea şi Emma simţea că nu este ea toată, că trăieşte fără el, doar pe jumătate.

Minutele se scurgeau încet. Trecuseră aproape două ore, de cînd Winston fusese dus cu căruciorul în sala de operaţie. Se întîmplase ceva? Era prea tîrziu? Pe neaşteptate, tocmai cînd îi venea să urle de disperare, intră doctorul. Dădu din cap şi zîmbi.

- E-n regulă, doamnă Lowther.

Emma închise ochii şi răsuflă uşurată.

- Sînteţi sigur?

- Absolut sigur. E cam ameţit din cauza anesteziei, dar e tînăr, sănătos şi voinic. Se va restabili repede. Privirea doctorului se întunecă. Un singur lucru...

- Ce anume?

- A trebuit să amputăm foarte sus. Gangrena avansase pînă deasupra genunchiului şi a trebuit să tăiem încă vreo zece centimetri mai sus, ca să fim sigur că scoatem tot.

- Mai exact, ce înseamnă asta?

- Înseamnă că există posibilitatea să nu poată purta o proteză.

- Fratele meu nu-şi va petrece tot restul vieţii în cîrje! strigă Emma. Nici într-un cărucior de invalid! O să poarte proteză chiar dacă... va trebui să-i proiectez eu una specială.

Fratele meu trebuie să meargă, doctore!

Şi a mers. Dar a fost o perioadă cumplită pentru Emma.

Winston trecea de la o stare sufletească la alta fără nici o logică şi, lucru de înţeles, era foarte sensibil. După sentimentul de uşurare pentru faptul că rămăsese în viaţă, îl apuca deprimarea, după deprimare, îl cuprindea furia, sentimentul de frustrare şi autocompasiunea, apoi brusc îl cuprindea din nou euforia, pentru a fi curînd înlocuită cu o stare de neagră disperare.

Emma îl amăgea, îl ameninţa, striga la el, îl implora şi-l provoca, folosindu-se de orice şiretlic pe care-l cunoştea pentru a-i alunga melancolia şi pentru a-l desprinde de ea, singurele ei arme fiind credinţa ei de nestrămutat în invincibilitatea spiritului uman şi convingerea că în viaţă orice e posibil dacă ai voinţă. Treptat, cicălindu-l fără încetare, începu să obţină progrese cu Winston şi după cîteva săptămîni reuşi să-i insufle hotărîrea de a duce o viaţă normală. Emma îi dădu putere şi optimismul ei îi susţinu curajul lui înnăscut.

Centrul de proteze pentru membre al spitalului de pe lîngă capela Allerton din Leeds era deja renumit în toată Anglia pentru remarcabilele cazuri de recuperare realizate aici după izbucnirea Marelui Război. Medicii îşi dădeau multă silinţă să lucreze cu oamenii, mai ales cu cei care îşi pierduseră picioarele, încercînd să-i facă să meargă cît mai curînd posibil. Winston n-a fost o excepţie. Rana i s-a vindecat repede şi după două săptămîni, medicii reuşiră să-l facă să umble în cîrje. I s-au luat măsurile pentru proteză, a ieşit din spital şi s-a dus să-şi petreacă convalescenţa la Emma. Spre uşurarea Emmei, cînd proteza a sosit, a putut s-o poarte, deşi ciotul rămas era foarte scurt. Nu era nevoie decît de încă două rînduri de şosete peste ciot pentru a-l ocroti de atingerea cu metalul. De trei ori pe săptămînă era dus la spital cu un microbuz al firmei Harte, unde i se făcea fizioterapie şi purta proteza timp de o jumătate de oră fără întrerupere. Şi astfel începu lunga şi dificila cazna a acomodării cu proteza şi a deprinderii unui mers corect cu ea.

Într-o zi de octombrie, la opt luni după amputare, Winston păşi efectiv în biroul Emmei, încrezător în sine, zîmbind, sigur pe picioare şi stăpînind perfect proteza. A fost una dintre cele mai fericite clipe din viaţa ei. Abia se observa că şchioapătă puţin şi urmase sfatul Emmei, de a con-

sidera proteza ca o parte integrantă a lui.

- Nu pot să dansez, dar, în rest, pot face aproape orice, o informă el mîndru. Îşi puse bastonul pe un scaun, trăversă încăperea fără el şi se aşeză. Pot bîneînţeles să mă deplasez cu mare viteză dacă e nevoie şi pot să cobor şi să urc scările cu uşurinţă. N-o să-ţi vină să crezi, dar pot să şi înot. Şi acum, după ce am obţinut externarea definitivă din spital, îmi voi căuta o slujbă.

- Winston, dar ţi-am spus de acum cîteva luni că poţi veni să lucrezi la mine. De ce nu vrei?

Winston se încruntă.

- Aici, la magazin? Ce să fac?

- Întotdeauna te-au atras cifrele. Te-aş putea angaja la contabilitate pînă te obişnuieşti, apoi aş vrea să te fac asistentul meu. Am nevoie de un om în care să am totală încredere. Nu uita, Winston, că mai am şi alte afaceri în afară de magazin. Emma tăcu, privindu-l atentă, cu coada ochiului, apoi încheie: De pildă, compania Emeremm.

- Ce-i asta? Nu mi-ai pomenit niciodată de ea. Winston o privi cu precauţie.

- Este o societate de achiziţii pe acţiuni, înfiinţată de mine în 1917. Emma se aplecă în faţă. Eu personal am finanţat-o şi deţin sută la sută din acţiuni, dar e condusă în numele meu de un anume Ted Jones. În afară de Ted şi de ceilalţi directori, nimeni altcineva nu ştie că eu mă aflu în spatele ei. Acum ştii şi tu. Şi nu vreau să se afle mai departe, Winston. Nici Frank nu ştie, aşa că te rog să nu discuţi cumva vreodată cu el despre asta.

- N-am să discut niciodată afacerile tale cu altcineva, spuse el repede. Dar de ce atîta mister?

- În primul rînd, pentru că bărbaţilor nu le place să facă afaceri cu o femeie, mai ales în domeniul marilor finanţe. Mai există şi alte motive, personale, dar deocamdată nu sînt importante.

Winston zîmbi.

- Eşti pentru mine o mare surpriză! exclamă el. Şi nu mi-am dat seama pînă acum cît de mult te-ai realizat. Să ştii că mi-ar plăcea să lucrez pentru tine, Emma. Pare o propunere atrăgătoare.

- Sînt încîntată. Dacă vrei, poţi să-ncepi de luni. Cum hotărăşti tu. Dar dacă vei lucra aici, trebuie să-ţi spun cîteva lucruri despre mine, Winston. În primul rînd, nu-mi plac surprizele, îndeosebi cele urîte. Deci trebuie să-mi spui

întotdeauna totul. Şi dacă faci greşeli, nu le ascunde. Atîta timp cît sînt informată, ele pot fi corectate. În al doilea rînd, vreau să mai înţelegi un lucru absolut necesar. Nu tratez niciodată de pe o poziţie de timorată, ci numai de pe o poziţie de forţă şi dacă nu am forţa necesară, mă asigur că lumea aşa crede. Va trebui să înveţi să procedezi la fel dacă vei acţiona în numele meu. Crezi că eşti în stare?

- Da, Emma.

- E-n regulă. Îl privi foarte concentrată. Cheia succesului în afaceri, după părerea mea, o constituie disciplina, devotamentul, concentrarea şi răbdarea. Şi nu tolerez în afaceri dezlănţuirile temperamentale, căci ele denotă o lipsă de maturitate. Nu insinuez prin asta că eşti pătimaş, dar vreau să înţelegi că trebuie să-ţi ţii întotdeauna firea şi să nu te laşi dominat de sentimente. Zîmbi. Ai vreo întrebare?

- Da, o mulţime. Zîmbi prevenitor. Dar pot să mai aştepte. Pînă luni, cînd încep lucrul. Acum am o întîlnire.

- Cu cine? întrebă ea surprinsă.

Cu una din infirmierele de la spital. Bruneta aceea frumuşică, Charlotte. O scot la un ceai.

Emma rîse, voioasă.

- Văd că nu-ţi pierzi vremea. Mă bucur. Acum ştiu că eşti din nou tu însuţi.

Emma îi spusese lui Winston doar pe jumătate adevărul despre atitudinea ei faţă de afaceri. În decursul anilor, ea adoptase o filozofie nemiloasă - niciodată să nu manifeşti slăbiciune, să nu-ţi pierzi prestanţa, să nu fii încrezător. Deprinsese de asemenea în mod exemplar arta compromisului şi instinctul ei de acomodare îi fusese de folos, permiţîndu-i să negocieze şi să execute diverse manevre cu mai multă flexibilitate decît mulţi dintre rivalii ei rigizi. Avînd o aversiune specială faţă de orice conflict şi confruntare, ea prefera întotdeauna să procedeze pe ocolite şi dacă era necesar, pe furiş şi o mare parte a puterii ei a fost ulterior dobîndită pe furiş.

Mai tîrziu, în aceeaşi amiază, după ce Winston plecase, Emma porni pe ascuns un atac asupra familiei Fairley, dînd o lovitură mortală afacerilor lor. Strategia ei era simplă: manipulă un om slab şi prost care, mai în joacă, mai în serios, îl aduse pe Gerald exact acolo unde voia Emma — drept în ghearele ei.

Această evoluţie nu se produsese din întîmplare. Una din primele achiziţii ale companiei Emeremm, făcută în 1917,

fusese firma Procter and Procter din Bradford, care comercializa țesături. Emma o cumpără din mai multe considerente. Era o investiție sigură, deși fusese prost administrată de-a lungul anilor. Și în plus, vastul lor deplozit era așezat pe o splendidă bucată de pămînt, în centrul Bradford-ului și Emma știa că valoarea acestui teren va crește în mod sigur, o dată cu trecerea timpului. Dar în afară de potențialul firmei, mai era și faptul că proprietarul ei, Alan Procter, era prietenul familiei Fairley și Emma simțise că el era o posibilă verigă de legătură cu dușmanul ei declarat, o sursă de informații vitale despre activitățile acestuia.

La început, Alan Procter ezitase să vîndă, în ciuda faptului că adusese firma în sapă de lemn și avea nenumărați creditori și datorii personale, multe din ele din cauza patimei pentru jocurile de noroc. Cu toate acestea, condițiile impuse de compania Emeremm fuseseră atît de atrăgătoare, încît îl cîștigaseră în mod inevitabil pe Procter. Emma stabilise niște condiții irezistibile. Prețul de achiziție era un preț bun, dar nu exagerat, ca să dea naștere la bănuieli. Și un lucru și mai important pentru Procter, i se oferise un contract prin care rămînea președinte al consiliului de administrație cu un salariu pe care nu-și putea permite să-l refuze. Exista o singură clauză — Procter nu trebuia să dezvăluie schimbarea proprietarului firmei. Dacă o făcea, contractul se anula pe loc.

Constatînd că toate problemele lui se rezolvă văzînd cu ochii, coruptul și exigentul Procter nu se ostenise să afle de ce era necesară păstrarea secretului. De fapt, chiar îi convenea, văzînd în aceasta un mijloc de a continua să-și conducă firma lichidîndu-și în același timp datoriile personale și cele ale firmei și rămînînd basma curată în Bradford. Făcu vînzarea, semnă contractul de angajare și în felul acesta firma deveni proprietatea Emmei Harte. Emma îi dăduse indicații lui Ted Jones să înfiltreze un om de la Emeremm la firma Procter and Procter. „Procter e doar un paravan. Vreau să aibă mîinile legate ca să nu mai poată aduce nici un prejudiciu afacerilor. Persoana pe care o infiltrezi trebuie să intre în grațiile lui Procter, să devină confidentul lui".

Planul ei reuși. Procter era slobod la gură, mai ales după ce aceasta fusese bine îndesată cu mîncare, în cadrul unor mese minunate, luate împreună cu noul administrator - omul de la Emeremm. Emmei îi parveniră tot felul de informații

utile despre asociaţii lui Procter din Leeds şi Bradford, mulţi din ei rivalii ei, şi printre ele, ieşiră la iveală foarte multe despre familia Fairley.

Prin intermediul lui Procter, află Emma la începutul anului 1918, că Gerald Fairley era la mare strîmtoare cu filatura Thompson şi că voia s-o vîndă. „Cumpăr-o la un preţ cît mai mic", îi spuse ea cu răceală lui Ted Jones. Folosind numele firmei Procter and Procter la cumpărare, compania Emeremm achiziţionă filatura Thompson. Crezînd că o vinde lui Alan Procter, un vechi şi credincios prieten, şi fiind într-o situaţie financiară precară, Gerald Fairley acceptase un sfert din valoarea reală a filaturii, spre imensa satisfacţie a Emmei.

O nouă informaţie aterizase pe biroul Emmei chiar în dimineaţa aceea şi ea ridică brusc capul. Gerald Fairley pierduse mulţi bani la cărţi şi alergase la Alan Procter, cerîndu-i cu împrumut două sute de mii de lire. Procter trăncănise faţă de omul de la Emeremm şi se interesase de posibilitatea de a face un împrumut la firmă pentru Gerald Fairley.

Înviorîndu-i-se privirea, Emma şi-o fixă din nou asupra memoriului şi în ochii ei apăru o licărire stranie. Descoperi imediat prilejul pe care-l aşteptase şi se folosi de el, acţionînd cu obişnuita ei promptitudine. Ridică receptorul şi-l sună pe Ted Jones la compania Emeremm, la Londra.

- Îl poţi informa pe Alan Procter că-i poate da lui Fairley un împrumut din banii firmei.

- În ce condiţii, doamnă Harte?

- Vreau un termen categoric de o sută optzeci de zile. Plus o asigurare suplimentară.

- Ce asigurare, doamnă Harte?

- Acţiunile filaturilor Fairley din Armley şi Stanningley Bottom.

Lui Ted Jones i se tăie răsuflarea.

- Cam dure condiţiile, nu credeţi?

- Acestea sînt condiţiile mele, spuse Emma pe un ton glacial. Dacă nu-i convine, Gerald Fairley n-are decît să nu accepte. Şi într-un caz şi în altul mi-e totuna. Nu va reuşi să ridice bani din nici un alt loc. E împotmolit în datorii la toate băncile. Şi din întîmplare, mai ştiu că a împrumutat sume mari de la vechi parteneri de afaceri ai tatălui lui. Şi îi datorează bani şi lui Procter, personal. Rîse sec. Unde să se mai ducă domnul Gerald Fairley, Ted?

- Aveţi dreptate. Îi voi transmite condiţiile omului nostru de la Procter and Procter şi el i le poate transmite lui Alan.

Vă sun mai tîrziu să vă spun ce-am făcut.

- Nu mă grăbesc, Ted. Nu eu sînt la ananghie. Fairley e cel care se prăbuşeşte.

- Aşa este. Neghiobul! Trebuie să fii un fel de geniu al incapacităţii ca să reuşeşti să ai pierderi pe timp de război, cînd toţi ceilalţi fabricanţi de stofe au făcut avere de pe urma contractelor guvernamentale.

- E foarte adevărat. La revedere, Ted.

Emma închise telefonul şi se lăsă iarăşi pe speteaza scaunului. Pe faţa ei frumoasă se ivi un zîmbet de satisfacţie. Se întîmplă mai curînd decît mă aşteptasem, se gîndi ea. Îşi dădu seama atunci că nu trebuie să facă nici un efort special ca să distrugă familia Fairley. Gerald făcea acest efort în locul ei. Chiar din clipa cînd Adam Fairley fusese doborît de un atac cerebral, Gerald luase în deplină stăpînire filaturile şi, lipsit de îndrumarea tatălui său, se poticnise. Acum nu mai am altceva de făcut decît să stau frumos şi să privesc cum îşi sapă o groapă atît de adîncă, încît nu va reuşi niciodată să iasă din ea, îşi spuse Emma.

Mai tîrziu îşi dădu seama că Gerald se va opune fără îndoială condiţiilor puse de Procter and Procter, dar pînă la urmă va fi silit să le accepte, ca să-şi salveze pielea. Şi nu va fi niciodată în stare să facă rost de bani pentru a plăti pînă la termenul fixat. Dar îşi putea permite să fie generoasă. Va mai prelungi termenul cu cîteva luni, creîndu-i lui Gerald Fairley falsa iluzie a unei şi mai mari siguranţe. Cînd Emma va fi gata, îl va priva de dreptul de a achita ipoteca şi va prelua filaturile Fairley. Emma rîse. Îl încolţise pe Gerald Fairley şi el habar n-avea.

După cum bănuise, Gerald Fairley se împotrivi la început condiţiilor şi refuză propunerea mai mult timp decît prevăzuse ea. Spre marele ei amuzament, află că alerga peste tot, încercînd să facă rost de banii de care avea nevoie. Eşuă în mod deplorabil. După patru zile, cuprins de panică şi tratînd de pe poziţia unui om tot mai disperat, reveni în cele din urmă la Alan Procter şi semnă inatacabilul document al firmei, la care fusese silit să anexeze acţiunile celor două filaturi Fairley. O făcu, pentru că, încă o dată, credea că tratează cu un prieten, despre care era convins că nu va acţiona în sensul periclitării dreptului lui de proprietate asupra filaturilor.

După o săptămînă, cînd Emma băgă în seif documentul şi acţiunile, triumful ei era total.

47

DAVID KALLINSKI opri maşina în faţa casei Emmei, apoi se întoarse spre ea.

- Îţi mulţumesc că ai lucrat în dimineaţa asta. A fost un gest frumos să renunţi la o parte din duminica dedicată copiilor.

Emma zîmbi.

- Nu m-a deranjat. Zău că nu. Zău, David. Chiar mă bucur că am reuşit să scap de obsesia modelelor de vară pentru colecţia Lady Hamilton şi ştiam că eşti nerăbdător să le dai în lucru. Emma deschise portiera maşinii. Precis nu intri să bei ceva?

- Nu, mulţumesc. Trebuie s-o întind. I-am promis tatei că trec pe la el. O apucă brusc de braţ. Emma, vreau să-ţi spun ceva. Glasul lui era atît de serios, încît Emma se sperie.

- S-a întîmplat ceva, David?

- Am de gînd să divorţez.

Emma îl privi ca lovită de trăsnet, nevenindu-i să creadă.

- Să divorţezi? David, nu se poate! Ezită, apoi spuse: Nu te înţelegi cu Rebecca?

- Nu mai bine ca înainte de război. Îşi drese glasul. De cînd m-am întors acasă mi se pare viaţa insuportabilă. Mai bine să fiu sincer cu tine... Se opri, privind-o drept în ochi. Eu încă te mai iubesc, Emma. M-am gîndit că dacă voi fi liber... Ei bine, sperasem că te vei căsători cu mine.

Emma înlemni, luată pe neaşteptate şi zguduită de această cerere în căsătorie.

- Ah, David, David! Îi atinse mîna încleştată pe volan şi spuse: Dragul meu, ştii că aşa ceva nu e posibil. N-am făcut acest sacrificiu în urmă cu nouă ani, cînd erai necăsătorit, ca să provoc o catastrofă acum, cînd eşti însurat? Ar omorî-o pe mama ta. Şi pe lîngă asta, tu ai doi băieţi şi am şi eu doi copii. Trebuie să ne mai gîndim şi la alţii, în afară de Rebecca şi de tine. Ţi-am spus cu ani în urmă că nu se poate să-ţi clădeşti fericirea pe nefericirea altora şi sînt convinsă că am dreptate.

- Dar noi doi, Emma? întrebă el cu o privire îndurerată.

- Nu există nici un „noi doi", David. Dîndu-şi seama brusc de dezamăgirea lui, Emma spuse cu blîndeţe: Sper că nu te-am încurajat în nici un fel, David. Ţi-am dat eu vreun prilej să speri?

El zîmbi trist.

- Nu, desigur că nu. Iar eu nu ţi-am spus nimic pînă acum, pentru că mi-am tot analizat sentimentele. Şi, în sfîrşit, săptămîna trecută, am înţeles că trebuie să-ţi spun ce simt. Nu rezolvăm nimic tăcînd. Vezi tu, eu am crezut întotdeauna că mă iubeşti, chiar şi după ce te-ai măritat cu Joe. Am crezut tot timpul cît a durat războiul. Şi asta mi-a susţinut moralul, m-a ţinut în viaţă, într-un anumit sens. Sentimentele mele sînt exact aşa cum au fost mereu şi de aceea am presupus că şi ale tale sînt neschimbate. Dar nu mă mai iubeşti, nu-i aşa?

- Ah, David, sigur că te iubesc. Ca pe un prieten drag. Ca să fiu sinceră, încă te mai iubeam cînd m-am măritat cu Joe. Dar acum dragostea mea faţă de tine este altfel şi eu sînt altfel. Vicisitudinile vieţii lasă urme adînci în noi şi sentimentele se schimbă şi ele. Am ajuns la concluzia că singurul lucru permanent este schimbarea.

- Iubeşti pe altcineva, nu-i aşa? exclamă el, străfulgerat de o intuiţie.

Emma nu răspunse. Coborî privirea, îşi apucă strîns poşeta şi gura i se strînse, devenind o linie subţire.

David spuse:

- Cunosc răspunsul, deşi taci. Nu-i nevoie să-mi cruţi sentimentele, anunţă el pe un ton tranşant, dar fără ranchiună. Trebuia să-mi fi închipuit. Nouă ani e mult. Ai de gînd să te măriţi cu el?

- Nu. A plecat. Nu locuieşte în Anglia. Nu cred că se va mai întoarce vreodată. Abia i se auzea glasul.

David îşi dădu seama că se simţea tristă şi înfrîntă şi în pofida propriei lui suferinţe, în sufletul lui încolţi compasiunea faţă de ea, căci o iubea cu adevărat şi îi dorea tot binele. Îşi puse mîna peste mîna ei şi-o strînse tare.

- Îmi pare foarte rău, Emma.

Emma se uită la el cu o privire întunecată.

- Nu-i nimic. Sper că rana mea e aproape vindecată.

- Deci n-am nici o şansă, Emma, nu? Chiar dacă el dispare.

- Acesta este adevărul, David. Întotdeauna o să-ţi spun adevărul, chiar dacă de multe ori este dureros să-l afli. Nu ţi-aş face cu voia mea un rău pentru nimic în lume şi probabil că nu pot spune mare lucru ca să te consolez. Te rog, iartă-mă, David.

- N-am ce să iert, Emma. Nu te pot învinovăţi pentru că

nu mă mai iubeşti. Privirea lui era blîndă. Sper să-ţi găseşti şi tu liniştea, scumpă Emma.

- Şi eu sper. Deschise portiera. Nu, te rog, nu coborî. Îl sărută pe obraz. Gîndeşte-te bine şi nu face un pas pripit în legătură cu Rebecca şi cu căsnicia ta. E un om bun şi te iubeşte. Şi nu uita că ocupi un loc special în inima mea, David. Sînt prietena ta şi mă vei găsi întotdeauna aici cînd vei avea nevoie de mine.

- Îţi mulţumesc pentru asta. Şi eu îţi rămîn un prieten devotat, Emma, şi dacă pot face ceva ca să-ţi fie mai uşor, acum sau mai tîrziu, ştii bine că o voi face. Zîmbi. Se pare că amîndoi suferim din dragoste. Dacă ai nevoie de un umăr puternic, îţi stau la dispoziţie.

- Îţi mulţumesc că eşti atît de bun şi de înţelegător. Emma încercă să zîmbească. Ne vedem ca de obicei la fabrică săptămîna viitoare. La revedere.

- La revedere, scumpă Emma.

Emma porni pe poteca din grădină fără să privească înapoi. Tălpile îi scîrţîiau pe zăpada tare şi umbla cu capul plecat. Era plină de compasiune faţă de David, conştientă de disperarea lui şi împărtăşindu-i suferinţa. Avea o faţă dură în lumina mohorîtă a iernii, în timp ce gîndurile ei se îndreptară brusc spre Paul. Se opri la uşa din faţă şi respiră adînc înainte de a intra. Îşi scoase paltonul şi pălăria în hol, aruncă o privire spre doamna Fenton care pregătea prînzul de sîmbătă în bucătărie, apoi urcă alene scara spre camera copiilor.

Era săptămîna dinaintea Crăciunului, în anul 1919. Cu exact douăsprezece luni în urmă, Paul McGill fusese în această casă cu ea, cu copiii şi cu fraţii ei. Marele Război se terminase, în sfîrşit, în noiembrie şi Paul venise să stea cu ei înainte de a se întoarce în Australia pentru a fi lăsat la vatră. Fusese un Crăciun fericit, plin de veselie şi dragoste. Emma păruse beată de fericire şi mai îndrăgostită de Paul decît ar fi crezut că e posibil. Simţea că, în sfîrşit, tot ceea ce îşi visase, tot ce îşi dorise îi aparţinea. Pentru totdeauna. Şi acum nu mai avea nimic... doar o inimă zdrobită, singurătate şi disperare. Ce naivă fusese să creadă că ar fi putut fi altfel! Şi cît de diferit va fi acest Crăciun! Rămase cu mîna pe clanţa uşii de la camera copiilor. Se gîndi: Trebuie să fac un efort şi să fiu veselă de dragul copiilor.

Kit şedea la masă şi picta. Ochii i se luminară, sări jos şi traversă ţopăind încăperea. Se repezi spre Emma.

- Mami! Mami! Ce bine că ai venit! strigă el, îmbrăţişînd picioarele Emmei.

Ea îl sărută pe creştet.

- Vai de mine, Kit, ce Dumnezeu ai făcut? E mai multă vopsea pe tine decît pe hîrtie. Ce pictezi tu, scumpule?

- N-ai voie să vezi! Încă nu. E un tablou pentru tine, mami. Cadou de Crăciun. Kit, care împlinise opt ani, îşi ridică ochişorii spre Emma, încreţind nasul şi zîmbind. Dacă vrei, poţi să te uiţi un pic.

- Dacă e o surpriză, nu mă uit.

- Dar poate nu-ţi place, mămicuţo. Dacă nu-ţi place, pictez altul. Eu zic că ar fi *cel mai bine* să te uiţi, că nu se ştie. Te rog! Kit o apucă pe Emma de mînă şi o trase după el prin cameră.

- Ar fi *mai bine*, nu *cel mai bine*, scumpule, îl corectă Emma şi se uită în jos la pictură. Era copilărească, făcută neîndemînatic, fără perspectivă şi culorile ţipătoare erau aruncate la întîmplare. Reprezenta un bărbat în uniformă. Emmei i se tăie răsuflarea. În mintea ei nu era nici o îndoială pe cine voia să reprezinte, avînd o pată neagră, groasă deasupra buzei superioare şi ochi foarte albaştri.

- E foarte bine, scumpule, spuse Emma gînditoare.

- E unchiul Paul. Se înţelege? Seamănă cu el? Chiar îţi place, mami?

- Zău că-mi place. Unde-i soră ta? întrebă Emma, schimbînd subiectul.

- Scîrboasa aia de Edwina e în camera ei. Citeşte sau nu ştiu ce face. N-a vrut să se joace cu mine azi-dimineaţă. Da' nici nu-mi pasă! Eu vreau să-mi termin tabloul, mami. Kit se căţără din nou pe scaun, îşi luă pensula şi atacă tabloul cu şi mai multă vigoare şi entuziasm. Faţa lui pistruiată se concentră. Trebuie să iasă bine pentru tine, mămicuţo. Cred că o să fac şi un cangur. Şi un urs polar.

- Vrei să spui un urs koala, Kit.

- Un urs cum o fi, mami. Unchiul Paul mi-a spus că sînt urşi în Australia.

- Da, iubitule, spuse Emma absentă. Mîncăm peste o jumătate de oră, Kit. Şi nu uita să faci ordine înainte de a coborî. Îi ciufuli un pic părul şi se îndreptă repede spre camera ei, simţind nevoia de a fi singură ca să-şi adune gîndurile răvăşite.

Razele soarelui de iarnă pătrundeau prin ferestrele înalte şi camera era scăldată în lumina lor imaculată. Pereţii

de culoarea piersicii şi covorul în acelaşi ton căpătaseră o nuanţă aurie, iar mătasea verde-pal cu care erau îmbrăcate patul, canapeaua şi cele cîteva scăunele sclipea, făcînd ape cenuşii-argintii. Obiectele de artă în stil georgian, cu patina lor molatecă, punctau încăperea cu culori închise, iar lămpile de cristal cu abajururile lor de mătase crem răspîndeau o lumină caldă pe fondul pereţilor trandafirii. În căminul din marmoră albă ardea focul şi atmosfera era veselă. Emma aproape că nici nu observă ce era în jurul ei. Rămase în faţa focului încălzindu-şi mîinile, simţind că frigul acela glacial din copilărie îi pătrunsese în membre. Capul îi pocnea şi se şi simţea mai deznădăjduită ca de obicei.

Declaraţia de dragoste a lui David şi apoi modul în care ea îl respinsese nu făcuseră decît să-i accentueze sfîşietoarea suferinţă cauzată de Paul McGill. Permanent prezent în sufletul ei, acest sentiment se dezlănţuise acum mai violent ca oricînd şi se simţea total învinsă. După o clipă, se duse la scrin şi deschise sertarul de jos. Băgă mîinile sub cămăşile de noapte din mătase şi scoase de acolo fotografia lui Paul. O pusese acolo cu cîteva săptămîni în urmă, nemaisuportînd s-o vadă pe măsuţa de toaletă. Ochii i se fixară asupra acelui chip atît de iubit, cuprinzînd cu privirea căutătura fermă a ochilor pe sub sprîncenele groase, zîmbetul de pe gura lui lată. Inima ei rănită se strînse de durere. Şi deodată o cuprinse o furie turbată şi azvîrli fotografia cu toată forţa în celălalt capăt al camerei, cu văpăi în ochi.

În clipa cînd aceasta se desprinse din mîna ei, îşi regretă gestul copilăresc şi fugi s-o ridice. Rama de argint se îndoise şi geamul se spărsese, dar spre uşurarea ei, fotografia rămăsese intactă. Îngenunche pe podea, adună cioburile şi le aruncă în coşul de hîrtii. Se aşeză pe scaunul de lîngă cămin, cu fotografia la piept, gîndindu-se la Paul. Fotografia fusese făcută în ianuarie anul trecut, chiar înainte de plecarea lui din Anglia, cînd stăteau împreună la Ritz. Purta uniforma de maior şi arăta teribil de chipeş. Îl văzu atunci cu ochii minţii, pe peronul de la Euston, înainte de a se urca în trenul de feribot. Paul îi ridicase faţa pînă la a lui şi o privise adînc în ochi, cu ochii lui arzînd de dragoste.

- „Mă voi întoarce, iubita mea cea mai iubită. Îţi promit că mă voi întoarce înainte ca tu să simţi măcar că am plecat", spusese el. Iar ea, imbecilă ce era, îl crezuse.

Privi în jos spre fotografie.

- De ce nu te-ai întors, Paul? Doar ai promis! Ai jurat că nimic nu te poate ţine departe de mine!

Întrebarea ei răsună ca din străfunduri în toată încăperea şi Emma nu putea să-şi dea nici un răspuns, din nou nedumerită şi sfîşiată de disperare. Paul îi scrisese de două ori şi ea îi răspunsese imediat. Spre mirarea ei, nu-i răspunsese la cea de a doua scrisoare. Pe atunci, spunîndu-şi că poate scrisoarea se rătăcise, îi scrisese din nou. Dar şi aceea scrisoare rămăsese fără răspuns. În cele din urmă, călcîndu-şi peste imensa ei mîndrie, măzgălise un bileţel circumspect şi apoi aşteptase veşti de la el. Săptămînile se transformară în luni şi tăcerea era absolută. Total derutată şi şocată, nu mai întreprinsese nimic. Îşi pierduse curajul. În octombrie, Emma se resemnase, mîhnită, cu gîndul că Paul nu avea curajul să-i scrie că n-o mai iubeşte. Că totul se terminase. Era singura concluzie pe care şi-o putea imagina în starea ei de deprimare. Pur şi simplu nu mai are nevoie de mine, se gîndi ea. I-am fost de folos atîta timp cît a fost singur în Anglia. Îşi reluase viaţa de dinainte în Australia. Era un bărbat căsătorit.

Emma se lăsă pe speteaza scaunului, privind absentă în gol, cu ochii larg deschişi, fără lacrimi. În lunile care trecuseră, vărsase, noapte de noapte, ultimele lacrimi pe care le va mai vărsa vreodată pentru Paul McGill. Paul McGill n-avea nevoie de ea şi cu asta basta. Nu putea să facă nimic.

- Mamă, pot să intru? întrebă Edwina, băgînd capul pe uşă.

- Da, scumpo, spuse Emma, strecurînd fotografia sub scaun şi silindu-se să zîmbească. Te-ai distrat bine în dimineaţa asta? Îmi pare rău că a trebuit să mă duc la fabrică în ziua destinată vouă. A fost ceva urgent.

- Munceşti prea mult, mamă, spuse Edwina cu reproş. Se aşează pe scaunul din faţa Emmei şi îşi netezi fusta scoţiană.

Emma ignoră remarca ei şi tonul jignitor şi spuse veselă:

- Încă nu mi-ai spus ce-ţi doreşti de Crăciun. Poate că ţi-ar plăcea să vii cu mine la magazin săptămîna viitoare să vezi ce e pe acolo, scumpo.

- Nu ştiu ce-mi doresc de Crăciun, spuse Edwina, urmărind-o pe Emma cu ochii ei argintii. Dar aş vrea certificatul meu de naştere. Te rog, mamă.

Emma încremeni în scaun. Expresia feţei ei rămase

neutră.

- Pentru ce ai nevoie de certificatul de naştere, Edwina? întrebă ea, adoptînd un ton blînd.

- Îmi trebuie pentru paşaport.

- Dumnezeule, dar de ce ai nevoie de paşaport?

- Domnişoara Matthews pleacă la primăvară cu toată clasa în Elveţia şi vreau să mă duc şi eu.

Sprîncenele lungi ale Emmei se îmbinară.

- Observ că ai luat-o de bună că vei pleca. Nu mi-ai cerut voie. Mi se pare un lucru foarte trist, Edwina.

- Îmi dai voie, mamă?

- Nu, Edwina, nu-ţi dau voie, spuse Emma categorică. Ai numai treisprezece ani. După părerea mea, eşti prea mică pentru o călătorie în Europa, fără mine.

- Dar nu mergem singure. Aproape toate fetele merg. Eu de ce nu pot merge?

- Ţi-am spus de ce, draga mea. Eşti prea mică. Şi pe lîngă asta, nu-mi vine să cred că merg majoritatea fetelor. Cîte vor fi în grupă?

- Opt.

- Aşa mai merge. Opt fete dintr-o clasă de douăzeci şi patru înseamnă doar o treime. Cam ai tendinţa să exagerezi, Edwina.

- Deci nu pot să merg?

- Nu în anul care vine. Poate peste doi ani. Va trebui să mă mai gîndesc. Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar trebuia să discuţi întîi cu mine. Hotărîrea mea e definitivă, Edwina.

Ştiind că era inutil să mai încerce s-o convingă pe mama ei cea atît de voluntară, Edwina oftă teatral şi se ridică în picioare. O ura. Dacă ar fi trăit tatăl ei, ar fi lăsat-o să plece în străinătate. Îi zîmbi Emmei, ascunzîndu-şi cu grijă resentimentele:

- Nici nu-i atît de important, spuse ea şi traversă încăperea, îndreptîndu-se spre măsuţa de toaletă a Emmei. Luă peria şi începu să-şi perie părul ei blond-argintiu, lung pînă la talie, privind total absorbită în oglindă. Emma o urmări tot mai enervată, micşorînd ochii cînd văzu în oglindă zîmbetul satisfăcut de pe faţa fiicei ei.

- Eşti teribil de încrezută pentru vîrsta ta, Edwina. N-am mai văzut pe nimeni uitîndu-se atît de des ca tine în oglindă.

- Acum dumneata exagerezi, mamă, replică Edwina înţepată.

- Nu fi impertinentă, spuse Emma furioasă. Ajunsese la

capătul răbdării în dimineaţa aceea şi o lăsau nervii. Dar regretîndu-şi ieşirea, spuse cu un ton mai blînd:

- Azi vine unchiul Winston la ceai. Sper că te bucuri, scumpo, nu-i aşa?

- Nu în mod deosebit. S-a schimbat de cînd a pus mîna pe el femeia aceea.

Emma îşi înăbuşi un zîmbet.

- Mătuşa ta Charlotte n-a pus mîna pe el, cum te exprimi tu atît de bizar. S-a căsătorit cu el. E foarte drăguţă. Şi ştii că ţine foarte mult la tine.

- Dar el s-a schimbat, spuse Edwina cu încăpăţînare. Se ridică. Trebuie să-mi termin lecţiile, mamă. Te rog să mă scuzi.

- Da, draga mea.

Rămasă singură, Emma băgă fotografia lui Paul înapoi în sertar, gîndindu-se la pretenţia Edwinei de a i se da certificatul de naştere, un incident catastrofal pe care nu-l prevăzuse. Alergă jos în birou, închise uşa bine în urma ei şi îl sună pe Blackie în Harrogate.

- Bună, iubito, spuse Blackie.

- Blackie, s-a întîmplat ceva absolut îngrozitor.

El simţi teama din glasul ei.

- Ce s-a întîmplat, Emma?

- Edwina mi-a cerut adineauri certificatul ei de naştere.

- Isuse! Îşi reveni repede. Dar de ce vrea deodată certificatul de naştere?

- Ca să obţină paşaportul pentru o excursie cu şcoala în Europa, anul viitor.

- Presupun că ai refuzat-o.

- Bineînţeles. Dar, Blackie, va veni o zi cînd n-am să pot s-o mai duc cu vorba. Ce-o să mă fac?

- Va trebui să i-l dai. Dar numai atunci cînd va fi destul de mare ca să poată face faţă situaţiei, Emma. Oftă. Trebuia să se întîmple într-o bună zi.

- Dar cum să-i explic prezenţa numelui tău în certificat? Ea crede că Joe a fost tatăl ei.

- Poţi s-o laşi să creadă că eu sînt tatăl ei adevărat.

- Dar asta înseamnă să-ţi asumi o mare responsabilitate.

El rîse.

- Am o spinare lată, scumpo. Trebuia să fi ştiut asta pînă acum. Glasul i se schimbă cînd continuă: Bineînţeles că ai putea să-i spui cine a fost tatăl ei adevărat. Dar presupun că nu vrei să faci asta, Emma, nu-i aşa?

- Nu! Categoric, nu! Emma se hotărî, respiră adînc şi se avîntă. Ştii cine e, nu?

Blackie oftă încet în telefon.

- Pot să-ncerc să ghicesc. Seamănă prea mult cu Adele Fairley ca să mai am vreo îndoială. Edwin este, nu?

- Da, Blackie, răspunse Emma încet, simţindu-se brusc uşurată că, în sfîrşit, îi spusese adevărul. Dar Edwina nu va afla niciodată. Nu trebuie să afle. Trebuie s-o ocrotesc de familia Fairley, toată viaţa.

- Atunci va trebui s-o laşi să creadă că eu sînt tatăl ei adevărat. N-am nimic împotrivă, Emma. Chicoti încet. Hai, iubito, linişteşte-te. Te simt prin telefon cît de încordată eşti. Uită deocamdată această mică problemă. Eşti o femeie deşteaptă. Amînă momentul cît poţi de mult. Poţi să mai eviţi chestiunea asta cîţiva ani. Măcar pînă împlineşte şaptesprezece sau optsprezece ani .

- Cred că am să reuşesc, spuse Emma rar. Nu scăpăm niciodată de trecut, scumpule, nu-i aşa?

- Nu, fătuco dragă. Dar hai să lăsăm trecutul. Nu duce nicăieri. Sper că n-ai uitat despre petrecerea pe care o dau de Ziua Darurilor*, continuă Blackie, încercînd să-i distragă atenţia. Petrecerea pentru casa mea nouă. E o splendoare, Emma, deşi eu sînt cel care o spun.

- Bineînţeles că n-am uitat. Nici nu mă gîndesc să lipsesc. Frank vine de Crăciun în Yorkshire şi mi-a promis că mă aduce el. Abia aştept să văd casa. Ai fost foarte misterios în privinţa ei.

- A, dar o s-o recunoşti din clipa cînd ai s-o vezi, Emma. Este exact aşa cum ţi-o zugrăveam cu ani în urmă, pe dealuri. Frumosul meu conac în stil georgian, pînă la cel mai mic amănunt.

- Mă bucur enorm pentru tine, Blackie. A fost întotdeauna unul din cele mai scumpe visuri ale tale.

- Aşa e, Emma. Trebuie să-nchid telefonul. Îl văd venind pe alee pe frumuşelul meu de Bryan cu dădaca. Nu-ţi mai face griji cu certificatul de naştere. Las-o baltă un an, doi. Ne vom preocupa de el doar cînd va fi absolut necesar.

- O să încerc. Şi îţi mulţumesc, Blackie. Eşti întotdeauna un mare sprijin pentru mine.

- N-ai pentru ce să-mi mulţumeşti, fătuco dragă.

Emma puse jos receptorul şi se aşeză, cufundată în gînduri, preocupată de fiica ei. Avea în ea ceva inabordabil,

* în 24 Decembrie.

o răceală înnăscută şi Emma simţea o ciudată dezaprobare în atitudinea Edwinei şi deseori nu ştia efectiv cum s-o ia.

Voi avea vreodată curajul să-i spun acestui copil adevărul în faţă? se întrebă ea. Cum să-i spun, fără să pierd puţina afecţiune pe care mi-o poartă? Se cutremură la gîndul unei confruntări, oricît de departe se întrezărea ea şi pentru prima oară, după luni de zile, Emma uită pe moment de Paul McGill şi de propria ei nefericire.

Blackie O'Neill traversă impunătorul hol de intrare al conacului său în stil georgian din Harrogate, cu braţul după umerii lui Winston. Îl introduse în bibliotecă şi încuie uşile mari, duble, în urma lor.

- De ce încui uşile? întrebă Winston, mirat. Credeam că am venit aici ca să bem un coniac în linişte.

- Adevărat, adevărat. Dar vreau să-ţi vorbesc între patru ochi şi n-aş dori să fim deranjaţi.

- Cine să ne deranjeze? Toţi sînt preocupaţi să se distreze.

- Emma, de pildă.

- Aha! Deci vrei să vorbim despre sora mea. Asta era?

- Exact. Blackie îşi făcu de lucru la măsuţă, turnînd cantităţi generoase de Courvoisier în două pahare de coniac.

Din poziţia lui de lîngă căminul în stil Adam, Winston îl observa pe Blackie, întrebîndu-se ce avea pe suflet. Clătină din cap nedumerit şi privi în jur cu admiraţie, apreciind eleganţa mobilierului şi frumuseţea decoraţiunilor interioare. Pereţii îmbrăcaţi în lemn de pin albit, acoperiţi din loc în loc cu etajere cu cărţi, se potriveau perfect cu draperiile de catifea verde şi cu covorul de aceeaşi culoare, care acoperea parchetul din mahon. Cîteva canapele şi fotolii adînci erau tapiţate cu catifea de un verde mai deschis şi cu damasc trandafiriu, care, fiind o culoare caldă, scotea în evidenţă verdele mai rece. Încăperea era înnobilată cu măsuţe, console şi un frumos birou, toate creaţii ale lui Sheraton şi Hepplewhite, iar de tavanul foarte înalt atîrna un impresionant candelabru de cristal. Biblioteca, ca tot restul casei, de altfel, era splendidă, mărturie a simţului culorii şi al perspectivei şi a cunoştinţelor lui Blackie despre stilul decorativ al epocii georgiene.

Arătînd extrem de chipeş şi de înfloritor în smoking, Blackie îi întinse lui Winston un pahar cu coniac.

- Noroc, Winston, spuse el.

- Noroc, Blackie.

Blackie alese un trabuc, îi tăie capătul şi îl aprinse încet. Pufăi din el cîteva secunde, apoi, în sfîrşit, îşi aţinti ochii lui negri, strălucitori asupra lui Winston.

- Cînd are de gînd să termine cu prostia asta?

- Care prostie? întrebă Winston încruntîndu-se.

- Să arunce bani în toate părţile. A înnebunit în ultimele şase luni. Sau, cel puţin, aşa mi se pare mie.

- Emma nu aruncă bani în toate părţile. De fapt, nu e deloc extravagantă cu ea însăşi.

Blackie ridică dintr-o sprînceană a mirare şi un zîmbet vag îi flutură pe buze.

- Hai, zău, Winston, nu face pe nevinovatul cu mine! Ştii al naibii de bine ce vreau să spun. Mă refer la modul în care s-a avîntat pe piaţa mărfurilor de larg consum. Ca o nesăbuită, aş putea adăuga.

Winston zîmbi.

- Ba n-a fost deloc nesăbuită. A făcut o avere din asta, Blackie.

- Dar, dar poate s-o piardă foarte uşor! Peste noapte! Ştii şi tu că speculaţiile cu bunuri de larg consum sînt cele mai riscante.

- Ştiu. De altfel şi Emma ştie. Ei îi place să rişte în afaceri, Blackie. Sîntem amîndoi conştienţi de asta. Dar în acelaşi timp este perseverentă şi ştie ce face...

- Totul e prea riscant pentru gustul meu! S-ar putea foarte uşor să ajungă la faliment.

Winston rîse.

- N-o să i se întîmple soră-mii una ca asta. Recunoaşte că trebuie să fii cu adevărat un geniu ca să porneşti de la nimic şi să clădeşti tot ce a clădit ea, cu atîta inteligenţă. Numai un idiot ar face prostia să azvîrle totul pe fereastră. Emma nu-i o proastă şi oricum a încetat să mai cumpere şi să vîndă mărfuri de larg consum în urmă cu cîteva săptămîni.

- Slavă Domnului! Blackie părea uşurat, dar continuă, preocupat: Şi totuşi mă îngrijorează această expansiune rapidă, lansată de ea. Noile magazine din Bradford şi Harrogate recunosc că au fost două achiziţii bune, dar renovările pe care insistă să le facă vor fi foarte costisitoare. Iar astă-seară nu mi-a venit să cred urechilor cînd mi-a spus că are de gînd să construiască un magazin la Londra. Şi, ca de obicei, ideile ei sînt foarte pretenţioase. Ca să fiu sincer,

Winston, am rămas înlemnit. Cum naiba o să plătească toate astea? Asta vreau să știu. Părerea mea este că se întinde prea mult.

Winston clătină categoric din cap.

- Nu-i adevărat! E dată naibii de deșteaptă și nu face niciodată nimic nesăbuit. Cum o să plătească? Ți-am spus adineauri că a scos o groază de bani din afacerile cu mărfuri de larg consum. Pe lîngă asta, a vîndut proprietățile rămase de la Joe la prețuri foarte mari. De fapt, s-a debarasat de toate terenurile lăsate de el, în afară de bucățica din centrul Leeds-ului. Se cramponează de ea pentru că e convinsă că îi va crește valoarea și să știi că are dreptate. Magazinul din Leeds e profitabil și pe lîngă asta, datorită boom-ului intervenit în comerțul cu stofe după terminarea războiului, Layton a devenit o sursă de bani cum n-a fost niciodată. Plouă cu comenzi din toată lumea și pentru a le onora, Ben Andrews a fost nevoit să-i pună pe muncitori să lucreze ore suplimentare. Depozitul Gregson funcționează din nou la maximă capacitate și nu uita că Emma este asociata lui David Kallinski...

Oprindu-se, Winston îl privi amuzat pe Blackie cu coada ochiului.

- Te satisface răspunsul la întrebarea ta despre modul în care intenționează să plătească?

Blackie rîse politicos.

- Da, flăcăule, mă satisface. Clătină din cap minunîndu-se. Este evident că a devenit o femeie foarte bogată - mai bogată decît mi-am închipuit, din cîte-mi spui.

Winston confirmă din cap, cu o licărire de mîndrie în ochi.

- Cam cît crezi că prețuiește? întrebă el cu o spontaneitate pe care și-o regretă pe loc, întrucît nu putea să spună adevărul.

- Nici măcar nu mă pot aventura să ghicesc.

Winston sorbi din coniac pentru a-și ascunde șovăiala. Nu putea să-i spună exact la cît se ridica averea Emmei, fiindcă nu cuteza să dezvăluie existența companiei Emeremm și faptul că ea este proprietara ei. De aceea, alese o cifră mică, clasică și spuse:

- Un milion de lire. Pe hîrtie, bineînțeles.

- Isuse! exclamă Blackie. Știa că Winston nu minte și nu exagerează și era profund impresionat. Blackie ridică paharul. Merită să ciocnim pentru asta. În sănătatea Emmei!

Cred că ne-a întrecut pe toţi.

- În sănătatea Emmei. Winston îl privi gînditor pe Blackie. Da, ne-a întrecut. Şi ştii de ce? Ştii care este secretul marei reuşite a soră-mii?

- Sigur că ştiu. Eu o pun pe seama mai multor calităţi. Şiretenie, curaj, ambiţie şi perseverenţă, ca să numesc doar cîteva.

- O ambiţie ieşită din comun. O perseverenţă ieşită din comun, Blackie. Aceasta este deosebirea dintre Emma şi majoritatea oamenilor. Nimic n-o poate abate din drumul ei şi e în stare să-l înşface de beregată pe adversarul ei în afaceri, mai ales atunci cînd ea este pusă la zid. Dar acestea nu sînt singurele explicaţii ale reuşitei ei. Emma are instinctul ucigaşului de a ajunge în frunte.

- Instinct de ucigaş! Spui lucruri grele despre ea. Vorbeşti de parcă ar fi lipsită de milă.

- Este, în unele privinţe. Winston nu se putu abţine să nu rîdă, văzînd expresia speriată de pe faţa lui Blackie şi spuse: Nu-mi spune mie că n-ai descoperit niciodată această trăsătură la ea!

Blackie chibzui, amintindu-şi întîmplări din trecut.

- Da, uneori am bănuit-o de cruzime, murmură el rar.

- Gata, Blackie am discutat destul despre asta. Sper că ţi-am mai risipit îngrijorarea pentru ea.

- Da. Mă bucur că am purtat această discuţie, Winston. Povestea asta cu mărfurile de larg consum m-a preocupat chiar din clipa cînd mi-a pomenit de ea. M-a băgat în sperieţi, dacă vrei să ştii. Ei, acum că am scăpat de grija asta, ne întoarcem la petrecere?

- Cînd doreşti. Apropo de ucigaşi, am observat că doamna noastră ucigaşă e în căutare de pradă astă-seară. El o soarbe pe Emma din priviri şi se tot gudură pe lîngă ea.

Blackie deveni foarte atent şi interesat.

- Despre cine vorbeşti?

- Cum despre cine? Despre Arthur Ainsley, bineînţeles. Marele erou al războiului - cum se crede el. Ticălos înfumurat!

- Chiar n-am observat, spuse Blackie scurt şi se ridică brusc. Cînd se întoarseră în salon avea un aer preocupat. Îndată după ce intrară, Winston se duse spre Charlotte şi Frank, iar Blackie se îndreptă alene spre pian. Se rezemă de el cu nonşalanţă, dar toată atenţia îi era concentrată asupra Emmei, angajată într-o conversaţie cu Frederick Ainsley şi

cu fiul lui, Arthur.

Blackie se gîndea că Emma arată deosebit de bine în seara aceea, deşi parcă puţin mai palidă şi melancolică ca de obicei. Părul era aranjat într-o coroniţă de şuviţe în creştetul capului şi coafura aceasta înaltă îi făcea faţa să pară mai delicată ca oricînd. Purta o rochie de seară din catifea albă cu decolteu adînc, fără umeri, şi de una din mînecuţe era prins acul cu smarald pe care i-l dăruise Blackie cînd ea împlinise treizeci de ani. Era replica exactă a fundiţei ieftine din sticlă verde, pe care i-o cumpărase tot el cînd ea avea cincisprezece ani, dar era mai mare şi mai frumos lucrată. Blackie fusese măgulit văzînd-o efectiv surprinsă de faptul că el nu uitase promisiunea făcută cu atîta timp în urmă şi îl emoţionase văzînd cît se bucură de acest dar costisitor. Acum i se părea o simplă tinichea faţă de superbii cercei cu smaralde care îi străluceau în urechi.

Băgă automat mîna în buzunar, strîngînd degetele în jurul cutiei de bijuterii, care conţinea un inel cu diamant, pe care-l cumpărase săptămîna trecută. Intenţionase s-o ceară pe Emma în căsătorie în seara aceea. După recenta lor conversaţie despre certificatul de naştere al Edwinei şi dilema ridicată de acesta, luase, în sfîrşit, hotărîrea pe care o rumega de luni de zile. În ultimul timp, începuse să-şi dea seama că deşi n-o venera pe Emma cu acea dragoste spirituală pe care i-o purtase Laurei lui, totuşi o iubea cu adevărat. O iubise neîntrerupt, de cînd era o copilă nevinovată, făptura aceea înfometată din colinele ceţoase. Fericirea ei era importantă pentru el. O găsea atrăgătoare ca înfăţişare, îl amuza şi preţuia prietenia ei. Şi pe lîngă profundul lui ataşament faţă de ea, scumpul lui Bryan o adora şi Bryan avea nevoie de o mamă. Şi, în plus, Blackie mai ajunsese la concluzia că dacă se căsătorea cu Emma, poate că Edwina va suporta mai bine lovitura pe care o va primi cînd va afla că e un copil nelegitim. Va fi pentru ea ca un tată, încercînd să-i ia locul lui Joe în inima ei. Dacă ea învăţa să-l iubească, la rîndul ei, poate că nu va mai privi cu ură numele lui înscris pe certificatul ei de naştere şi el îi va da din toată inima, în mod legal, numele lui.

Punînd lucrurile cap la cap, i se păruse că ideea lui nu putea da greş, pînă la urmă cu cîteva minute, cînd Winston îi făcuse acele dezvăluiri. Dintr-o dată, Blackie o văzu pe Emma în cu totul altă lumină, ca pe o femeie cu o avere uriaşă şi o putere incontestabilă. N-o subestimase niciodată,

era mult prea inteligent pentru aşa ceva. Dar pur şi simplu nu-şi dădusĕ seama, sau nu intuise exact ce devenise ea, fiind prea subiectiv ca să-şi concentreze atenţia asupra ei ca femeie de lume şi ca un mare magnat care izbutise în afaceri. Şi el izbutise, dar ea îi întrecuse cu mult şi pe el şi pe David Kallinski, ceea ce era absolut uluitor. Şi mai mult, acum îşi dădea seama că ea nu va mai fi niciodată o femeie normală, devotată unui soţ, unei familii, unui cămin. Nu mai putea fi niciodată desprinsă de afacerile ei. În multe privinţe, afacerile erau viaţa ei.

Blackie nu mai era sigur dacă ea îl va accepta ca soţ şi poate şi mai convingătoare pentru el era neîncrederea în propria lui capacitate de a-i ţine piept. Şi astfel, Blackie O'Neill, un bărbat fermecător, în vîrstă de treizeci şi trei de ani, bogat, şi pînă atunci un om sigur pe el şi plin de elan, îşi pierdu o fărîmă din încrederea în sine din cauza incredibilelor realizări ale Emmei. Şi ezită în hotărîrea de a-i cere mîna.

Îi prinse privirea Emmei şi ea se scuză faţă de Ainsley şi fiul lui şi veni spre el.

- E o petrecere minunată, Blackie, şi nu-mi pot reveni după surpriza pe care mi-a produs-o casa. E superbă. Îşi ridică privirea spre el şi ochii îi sticleau plini de viaţă pe ovalul feţei palide. Este exact aşa cum spuneai tu, în tonuri pastelate de verde şi albastru şi cu mobile fine. Rîse. Îţi aminteşti că te-am întrebat cine sînt Hepplewhite, Chippendale şi Sheraton?

- Da. Şi îmi mai amintesc că ţi-am spus atunci că într-o bună zi vei ajunge o mare doamnă. Prezicerea mea s-a adeverit.

Emma zîmbi.

Blackie simţi privirea lui Arthur Ainsley aţintită asupra lor şi şpuse încruntat:

- Eram convins că nu-l poţi suferi pe tînărul Ainsley, dar în seara asta pari foarte amabilă cu el.

- Nu-i un tip rău. E mult mai inteligent decît îl credeam şi e amuzant. Mi se pare chiar fermecător.

Privirea lui Blackie se aprinse.

- Desigur. Dacă n-aş şti că e născut în Anglia, aş jura că e un irlandez linguşitor, rosti el.

Emma rîse de remarca lui sarcastică şi recunoscu:

- Ai dreptate, e cam prea mieros uneori. Dar cel puţin e amuzant şi compania lui e plăcută.

- Ai petrecut mult timp cu el? întrebă Blackie pe un ton destul de neutru, deşi îl trecu un fior de gelozie.

- Nu, nicidecum. Mă mai văd uneori cu Arthur în chestiuni de afaceri. De ce mă întrebi? Îi aruncă o privire mirată.

- N-am nici un motiv special. Te-am întrebat doar. Apropo de afaceri, unde ai de gînd să-ţi construieşti magazinul la Londra?

- Am găsit un teren mare în Knightsbridge şi-l pot obţine la un preţ bun. Aş vrea să-l vezi şi tu. Îi atinse braţul. Poţi veni cu mine la Londra săptămîna viitoare, scumpule?

- Bineînţeles, cu mare plăcere. Dacă începi tranzacţiile de cumpărare, eu încep imediat să fac proiectul. O să-ţi construiesc un magazin magnific, Emma. Va fi cel mai bun din Londra.

Discutară cîtva timp despre mult visatul magazin universal. Emma îşi expuse ideile, care erau grandioase, iar entuziasmul ei era atît de molipsitor, încît Blackie se pomeni deodată că îl aţîţa tot mai mult această provocare, lansată lui şi talentului lui. După ce mai discutară un timp, Blackie se aşeză la pian şi începu să cînte. Cîntă cîteva cîntece comice irlandeze amuzante şi Emma se lăsă pe speteaza scaunului, savurînd ca întotdeauna vocea lui minunată. Mai mulţi oaspeţi se strînseră în jurul pianului, aşa cum se aduna lumea la Răţoiul Jegos şi Emma îşi aminti zilele de odinioară şi zîmbi în sinea ei. Apoi, deodată, încremeni, cînd răsună din nou vocea amplă de bariton a lui Blackie, pură şi clară, cîntînd primele versuri din *Danny Boy*. Cuvintele acelea atît de cunoscute treziră în sufletul ei un dor sfîşietor şi o tristeţe copleşitoare.

Glasul lui răsuna tot mai tare, revărsîndu-se în toată încăperea, cînd începu al doilea vers: „Dar cînd tu vei veni, toate rîurile vor seca..."

Emma nu mai suportă să asculte. Se strecură afară din încăpere, cu inima răscolită, simţind că se sufocă gîndindu-se la Paul, numai la el, pe care îl pierduse pentru totdeauna.

Frank şi Winston schimbară priviri îngrijorate şi Frank clătină din cap în timp ce Winston se ridică.

- Mă duc eu. Tu rămîi aici cu Charlotte.

Frank se duse repede după Emma şi o prinse din urmă în holul de la intrare. O luă de braţ şi o împinse în bibliotecă fără să spună o vorbă. Închise uşa, îi înconjură umerii cu braţul, apoi spuse:

- Nu se mai întoarce, Emma. Trebuie totuşi să accepţi

realitatea.

- Am acceptat-o, Frank, răspunse ea cu un glas şoptit, resemnat.

- Ştii că nu-mi place să mă amestec în viaţa ta, Emma, dar nu mai suport să te văd cu inima zdrobită. Trebuie să-ţi spun anumite lucruri. Pe care trebuie să le ştii. Nu mai pot să ţi le ascund.

Emma îl privi precaută.

- La ce te referi?

- Paul McGill e căsătorit.

- Ştiu, dragă Frank. Am ştiut întotdeauna.

- Înţeleg... Gura lui senzuală se strînse, devenind o linie sumbră.

- Probabil că ţi-a spus Dolly Mosten, se aventură Emma.

- Da, ea mi-a spus.

- Dolly e o caţă! N-avea dreptul să...

- Eu am întrebat-o. Am silit-o să-mi spună, de fapt. Dar numai de grija ta.

- A! spuse Emma, privind în jos, nefericită.

- Deci Paul ţi-a spus că e căsătorit. Şi probabil că ţi-a promis că o să divorţeze.

- Mi-a spus că o să rezolve totul după război, şopti Emma, simţind veninul din glasul lui Frank.

Tăcu, iar Frank continuă furios:

- Ţi-a spus că e însurat cu fiica unuia dintre cei mai importanţi oameni politici australieni şi că mama ei face parte dintr-una din primele familii ale Sydney-ului?

- Nu, nu mi-a vorbit niciodată despre soţia lui.

- Cred şi eu! Pun rămăşag că nu ţi-a spus nici că are un copil.

Emma îl privi îngrozită şi buzele îi tremurau.

- Un copil!

- Da. Un băiat. Observ că a uitat să-ţi dezvăluie această informaţie esenţială.

- Într-adevăr, mărturisi Emma, cu inima strînsă. Cu o soţie de care el se înstrăinase ar mai fi putut concura, dar nu se putea lupta cu un copil. Un fiu. Bărbaţii bogaţi, de soiul lui Paul McGill, îşi puneau toate speranţele în noua generaţie, în moştenitorul dinastiei. Nu va renunţa uiciodată la fiul lui de dragul ei.

- Vreau să beau ceva, spuse Frank, ridicîndu-se. Şi ţie ţi-ar prinde bine, judecînd după cum arăţi.

Turnă un pahar de şampanie pentru Emma şi un coniac

pentru el, observînd-o cu atenţie pe sora lui. Dumnezeule, este cu adevărat o femeie puternică, se gîndi el cu admiraţie. Ştia că e şocată şi disperată, dar se stăpînea perfect. Frank spuse:

- Îmi pare tare rău că te-am făcut să suferi, iubito, dar trebuia să ştii.

- Mă bucur că mi-ai spus, Frank. Rîse cu amărăciune. Sper că i-ai dat lui Dolly o friptură.

- E surprinzător cîte îi poate destăinui o femeie amantului ei, mai ales în intimitatea dormitorului.

- Tu şi Dolly! Frank, nu pot să cred! strigă ea neîncrezătoare.

- Da, deocamdată.

- Dar e cu cîţiva ani mai mare ca tine.

- Mai precis, cu zece. Oricum nu e cazul să discutăm acum despre legătura mea cu Dolly, nu?

Nu, ai dreptate. Emma se aplecă în faţă, preocupată. Dar de unde ştie ea atîtea despre familia McGill?

- A fost amanta lui Bruce McGill acum cîţiva ani.

- Se pare că e o boală în familie, să se ţină după fuste, exclamă Emma cu dispreţ. Şi ce ţi-a mai spus? E mai bine să aflu toate detaliile.

- Nu mi-a mai spus mare lucru. Dolly a vorbit mai mult despre averea şi puterea lor. De fapt, nu părea să deţină prea multe informaţii despre soţia lui Paul sau despre fiul lui. Am rămas totuşi cu impresia că soţia lui e învăluită într-un fel de mister. Dolly a spus ceva, în sensul că Paul apărea întotdeauna singur în public, chiar şi la Sydney, înainte de război şi a dat să se înţeleagă că e un... Frank se opri brusc şi se uită în jos, la paharul cu băutură.

- Un ce?

Frank îşi drese glasul.

- Dacă tot o să afli, ei bine, Dolly a insinuat că e un mujeratic.

- Nu mă surprinde, Frank. Nu te simţi jenat că mi-ai spus.

Frank dădu coniacul pe gît.

- Nu mă simt jenat. Mă supără că ai fost jignită. Se ridică şi se îndreptă spre măsuţă, întorcîndu-se cu sticlele de coniac şi de şampanie. Umplu paharul gol al Emmei şi spuse: Întotdeauna mi-a plăcut Paul. Nu mi-aş fi închipuit că e atît de ticălos. Ca să vezi cum te poţi înşela în viaţă. De ce nu vrei să-mi povesteşti totul, Emma? Uneori, îţi face bine să te descarci.

Emma zîmbi sumbru.

- Mă îndoiesc. Dar îţi spun tot ce vrei să ştii, Frank. Poate că ai să poţi să-mi explici comportarea lui faţă de mine.

Confesîndu-se lui Frank, Emma bău treptat toată sticla cu şampanie şi pentru prima dată în viaţa ei se îmbătă deliberat. Cînd peste o oră, Winston apăru în uşă, rămase cu ochii căscaţi de uimire.

- Emma, te-ai pilit! strigă el păşind cu o iuţeală neobişnuită.

Emma ridică paharul şi îl flutură în aer, vărsînd jumătate din conţinut.

- Butătură pentru toată lumea! Pardon! Băutură pentru toată lumea! bălmăji ea şi sughiţă.

- Cum de-ai putut s-o laşi să se îmbete în halul ăsta, Frank? izbucni Winston cu un ton acuzator. Se uită la Emma, întinsă languros pe canapea, cu ochii pe jumătate închişi, cu gura schimonisită într-un rînjet tăcut. Mîine o să turbeze de cap, bombăni el supărat.

- Şi ce dacă? Nu fi aşa de aspru, Winston, spuse Frank încet. Cred că a simţit şi ea nevoia o dată în viaţă să-şi dea în petec.

48

EDWIN FAIRLEY se întunecă la faţă şi în ochi i se citea o mînie rece, cînd spuse:

- Îţi pui singur ştreangul de gît, Gerald. Nu pot să fac absolut nimic ca să te ajut.

Gerald îl privi pe fratele lui stupefiat... Ochii lui negri şi vicleni, care se făcuseră mici pe faţa lui buhavă, păreau şi mai mici şi mai răi ca de obicei.

- Vrei să spui că Procter and Procter acţionează perfect legal? Că pot prelua pur şi simplu filaturile? întrebă el temător.

- Da. Mă tem că la asta m-am referit, Gerald. Un act inatacabil este exact ceea ce spune denumirea - este inatacabil. Şi de vreme ce ai ipotecat şi acţiunile, nu mai ai pe ce conta, dacă nu reuşeşti să achiţi datoria trecută în acest act. A fost un gest necugetat. De ce l-ai făcut?

- Aveam nevoie de bani, mormăi Gerald, incapabil să suporte privirea lui Edwin aţintită asupra lui.

- Ca să-ţi plăteşti nenorocitele alea de datorii la cărţi! Ştiu asta. De ce ai predat acţiunile filaturilor fără să ceri cuiva un sfat juridic? Dacă nu mie, măcar avocatului

familiei.

- N-avea nici un rost. Aveam neapărat nevoie de bani. N-aveam unde să mă duc în altă parte şi erau singurele condiţii pe care le-a acceptat Procter and Procter. Nu-i făceam să se răzgîndească dacă discutam cu avocatul familiei. N-aveam de ales şi am crezut oricum că Alan va fi înţelegător şi că o să-mi lase răgaz să-mi plătesc datoria. Dar acum văd că Alan Procter mi-a întors spatele. E un hoţ ordinar! Mi-a furat filaturile.

- Nu fi ridicol, Gerald! replică răbdător Edwin, uluit cît de lipsit era fratele lui de cel mai elementar simţ al afacerilor. Alan nu ţi-a furat filaturile. I le-ai oferit tu pe tavă. Eşti total lipsit de orice simţ al perspectivei. Şi încă din ce mi-ai spus adineauri, mi-am dat seama că Alan a fost foarte înţelegător. Ţi-a dat un termen de şase luni. Ţi l-a prelungit apoi de trei ori, încă opt luni, cu totul. Ţinînd seama de împrejurări, a fost deosebit de omenos. La urma urmelor, te-a împrumutat din banii firmei. Alan trebuie să răspundă în faţa consiliului de administraţie.

Gerald îşi îngropă capul în mîini, copleşit ca întotdeauna de autocompasiune. După cîteva clipe, îşi ridică privirea şi spuse cu un ton imperios.

- Edwin, trebuie să mă împrumuţi cu bani.

Edwin se îndreptă de spate pe canapeaua Chesterfield şi îl privi pe Gerald uimit.

- Glumeşti! Nu am două sute de mii de lire, plus dobînda care s-a adunat. Trebuie să fii nebun să-ţi închipui că îi am.

- Dar tata ţi-a lăsat bani, Edwin! Trebuie să-i ai! Dar nu vrei să mă ajuţi să ies din încurcătură, se smiorcăi Gerald.

- Ştii foarte bine că tata mi-a lăsat foarte puţini bani, strigă Edwin înfuriindu-se. A trăit toată viaţa pe picior mare şi cheltuia enorm, mai ales după ce s-a însurat cu mătuşa Olivia. Ceea ce mi-a lăsat este o sumă neglijabilă în comparaţie cu ce ai primit tu, iar tu i-ai azvîrlit pe toţi pe fereastră. Edwin îl săgetă pe Gerald cu o privire dispreţuitoare. Apoi spuse: Şi pe lîngă asta, aşa mic cum e, am nevoie de acest venit lăsat ca moştenire. Am de întreţinut o soţie, un fiu şi o gospodărie întreagă.

- Dar cîştigi cu avocatura...

- Nu îndeajuns ca să-ţi întreţin şi ţie viciile, izbucni Edwin pe un ton categoric.

- Tata ţi-a lăsat majoritatea acţiunilor lui la „Yorkshire Morning Gazette". Ai putea lua un împrumut pe baza lor,

spuse Gerald, încruntîndu-se la fratele lui.

- Aş putea, dar n-am intenţia s-o fac. I-am promis tatei să le păstrez şi să mă ocup efectiv de ziar şi n-am de gînd să-mi încalc promisiunea, replică Edwin ferm. Nu pot să pricep cum de-ai putut să intri într-o asemenea încurcătură nenorocită.

- Te rog să nu-ncepi să-mi ţii iar o predică! strigă Gerald, ridicîndu-se brusc. Începu să se plimbe încoace şi încolo prin bibliotecă, evident speriat.

E un laş şi un prost, se gîndi Edwin măsurîndu-l pe fratele lui cu privirea. Lăcomia lui Gerald sporise de-a lungul anilor şi se făcuse cît un elefant; era de o urîţenie vulgară şi viaţa dezordonată pe care o dusese făcuse ravagii pe faţa lui. Gerald i se părea de-a dreptul obscen lui Edwin şi îşi întoarse capul, scîrbit.

Gerald se îndreptă cu mersul lui greoi spre bufetul din lemn negru de nuc şi îşi turnă un whisky mare, sec.

- Bănuiesc că tu nu vrei, mormăi el fără să-şi întoarcă capul.

- Nu, mulţumesc, răspunse Edwin tăios. Trebuie să plec.

Gerald se aşezâ în faţa lui Edwin şi îşi pironi ochii şireţi asupra lui.

- Dacă tot te crezi creierul familiei, spune-mi ce să fac, frate, spuse el cu dispreţ.

- Ascultă-mă, Gerald. Lucrurile pot fi şi mai rele pentru tine. În fond, mai ai încă filatura de aici, din Fairley şi cărămidăria. Îţi sugerez să strîngi cureaua, să reduci cheltuielile cu personalul, să te laşi de cărţi şi să te restrîngi în toate privinţele. Concentrează-ţi atenţia asupra filaturii care ţi-a mai rămas. Nu prea mă pricep la afacerile cu lînă, dar numai un prost nu-şi poate da seama că acum comerţul cu stofă cunoaşte un mare avînt. De fapt, nu pricep de ce filatura Fairley nu merge mai bine. Sînt sigur că poţi s-o pui pe picioare.

Gata întotdeauna să se autojustifice, Gerald replică pe un ton defensiv:

- Lucrurile s-au schimbat. Nu mai e ca pe vremea tatei. Nu ştii ce belele am pe cap. Acum concurenţa a devenit cumplită, Edwin. La Thompson se fabrică aceeaşi stofă ca la noi şi în ultimul timp mi-au înhăţat toţi clienţii. La fel a făcut şi afurisita aia de Emma Harte a ta. Poate că nu ştii că filatura Layton e a ei şi îmi dă mult de furcă. Dacă ar fi să se afle adevărul, păi, să ştii că ea m-a adus la faliment.

Necazurile mele au început din 1914, cînd mi i-a furat de la Thompson pe Ben Andrews şi pe cîţiva dintre cei mai buni muncitori. Gerald începu să împroaşte cu invective: Da, tîrfa ta blestemată îmi stă de mult ca un spin în coaste. Blestemata aia de căţea! Tîrfă nenorocită! E o...

- Să nu te mai aud că o faci pe Emma tîrfă. Ai auzit ce-am spus, ticălosule? strigă Edwin, încleştîndu-şi pumnii şi aplecîndu-se ameninţător în faţă. Se albise la faţă şi ochii îi ardeau.

Gerald rînji batjocoritor.

- Tot îţi mai plînge sufletul după servitoarea aia, Edwin? Ce-ar spune Lady Jane dacă ar afla că aveai mîncărimi între picioare din cauza unei odrasle a clasei muncitoare...?

- Ajunge, porc nenorocit! strigă Edwin, sărind de pe scaun. Trebui să-şi mobilizeze toată puterea de stăpînire ca să se abţină să nu-l pocnească pe Gerald. Am venit la Fairley cu cele mai bune intenţii, în speranţa că te pot ajuta cu sfaturi juridice. N-am venit s-ascult obscenităţile tale despre Emma, spuse el furios. Îl străfulgeră pe Gerald cu privirea şi dispreţul i se citea atît de clar pe chip, încît Gerald se făcu mici în scaun. Edwin continuă:

- Şi întîmplător să ştii că eu sînt foarte mîndru de Emma. A ajuns ceva de capul ei şi arată mult mai bine decît tine! Lepădătură ce eşti! Edwin se îndepărtă brusc de fratele lui, conştient că era gata să-l schilodească dacă-l mai provoca.

- La revedere. N-o să mă mai vezi mult timp.

Gerald îl luă peste picior.

- Eşti prea străveziu, Edwin. Deci aşa, Emma Harte ţi s-a vîrît în suflet, nu? Vai, vai, vaî! O fi avînd ceva tare dulce între craci dacă te ţine de atîţia ani în mrejele ei. Am încercat şi eu o dată să mă culc cu ea, cînd am descoperit că stă în Armley...

- Ce-ai făcut?! Edwin, care ajunsese la jumătatea drumului spre uşă, se răsuci brusc şi veni glonţ spre Gerald. Se repezi la el, îl înşfăcă de revere şi-l scutură cu sălbăticie, turbat de furie. Dacă îndrăzneşti să te uiţi măcar la Emma, te omor! Te omor! Jur pe Dumnezeu că te omor!

Faţa lui Edwin, foarte aproape de a fratelui lui, se schimonosise, răvăşită de un amestec de ură şi de intenţii ucigaşe, pe care Gerald le sesiză în mod vizibil, căci bătu în retragere, brusc speriat.

Edwin dădu drumul reverelor lui Gerald şi îşi şterse palmele de pantaloni cu multă scîrbă, strîmbînd din gură.

- Nu vreau să mă mînjesc atingîndu-te, şuieră el. Eşi un specimen scîrbavnic al omenirii! Eşti vrednic de tot dispreţul!

Se răsuci pe călcîie şi ieşi, tremurînd din toate mădularele, cu capul ameţit de atîta ură şi dezgust.

49

EMMA îşi lepădă pantofii, îşi dezbrăcă rochia neagră strînsă pe corp, pe care o purta întotdeauna la magazin, îşi scoase bijuteriile şi le puse pe măsuţa de toaletă, apoi se descotorosi şi de lenjeria de corp, se înfăşură în halatul de mătase pregătit de cameristă şi se duse repede la baie.

Oprindu-se în faţa oglinzii ovale cu ramă aurită, ca să-şi lege o basma de şifon peste părul recent tuns scurt, Emma zîmbi ca întotdeauna cînd intra în această încăpere din noul ei conac. Era mult prea opulentă şi cînd Blackie îi arătase primele planuri de renovare, Emma îi spusese că e un fel de combinaţie între Sala Oglinzilor de la Versailles şi boudoir-ul unei curtezane. Ceva asemănător cu acesta din urmă nu văzuse niciodată; pe prima o văzuse însă cînd fusese cu Arthur Ainsley la Paris în luna de miere, cu trei ani în urmă. Deşi ea protestase vag că era excesiv de mare, Blackie insistase să execute proiectul exact aşa cum era, rugînd-o să aibă încredere în gustul lui. Spre surprinderea ei, îi plăcuse într-adevăr baia cînd el terminase decorarea, simţind un fel de satisfacţie senzorială la vederea acelor instalaţii luxoase.

Pereţii erau îmbrăcaţi în marmoră roz-sidefie, intersectată de panouri de oglinzi care se înălţau de la pardoseală pînă la tavan, producînd reflexe infinite. Tavanul boltit era bleu-turcoaz, şi de-a curmezişul lui zburdau delfini şi arici de mare roz printre care se împleteau vrejuri delicate de iarbă de mare verde şi anemone de mare mov şi roz intens. Cada ovală, de culoare turcoaz, era îngropată în pardoseala din marmoră roz şi doi delfini de argint în plin elan, fiecare de circa treizeci de centimetri înălţime, stăteau de strajă la cele două capete ale căzii, iar robinetele erau delfini de argint în miniatură. Pe o măsuţă îngustă prinsă în perete şi acoperită cu o oglindă, erau aşezate nenumăratele ei sticluţe de parfumuri franţuzeşti, săruri de baie Floris şi boluri de cristal cu capace de argint în care îşi ţinea loţiunile şi cremele. Blackie mai inclusese un şezlong îmbrăcat în mătase trandafirie, într-un capăt al băii, unde mai era şi o

măsuță pentru cafea, Deco Art, din oglindă și sticlă. In celălalt capăt al șezlongului se afla un uriaș coș de răchită vopsit în roz, din care ieșeau la iveală ultimele reviste ilustrate, reviste de modă și gazete financiare. Ambianța era feminină și din toată casa, această încăpere devenise paradisul Emmei, refugiul în care se putea retrage pentru a se relaxa după o zi grea petrecută la magazin.

Emma își turnă ulei de baie Floris cu miros de gardenia în apa pe care camerista i-o pregătise deja și, după ce își scoase halatul, intră în cadă. Își întinse picioarele lungi, răsfățîndu-se în apa intens parfumată, cu gîndul la petrecerea pe care o dădea în seara aceea. De cînd se căsătorise cu Arthur, ținuseră tot timpul casa deschisă, la scară tot mai mare, dar acesta era cel mai rafinat eveniment monden pe care-l organizase pînă atunci și abia aștepta să înceapă. Petrecerea era dată în cinstea logodnei lui Frank cu Natalie Stewart, fiica unui politician londonez de vază, o legătură pe care Emma o încurajase încă de la început, contribuind cu mult entuziasm la consolidarea ei. În afară de faptul că Natalie era o femeie tînără și frumoasă, Emma răsuflase ușurată la gîndul că fratele ei scăpase din ghearele lui Dolly Mosten. Natalie era o doamnă autentică și deși frumusețea ei de blondă părea cam fragilă, Emma știa că ea ascundea un suflet neînfricat și o șiră a spinării de neîncovoiat. Emmei îi amintea tot mai mult de iubita ei Laura.

Emma nu se abținuse de la nici o cheltuială pentru petrecere, hotărîtă să onoreze logodna lui Frank. Casa arăta splendid, fiecare dintre vastele saloane de primire fiind superb împodobite cu obiecte de artă și tablouri, viu colorate și înecate într-o masă de flori de primăvară. Elegantul conac, fiind de trei ori mai mare decît casa pe care Emma o deținuse în Armley, se preta la primiri pe picior mare și Emma devenise o gazdă fermecătoare, a cărei grație spontană îi făcea pe oaspeți să se simtă la largul lor.

Sectorul alimentar al magazinelor Harte furnizase o cină splendidă. Farfuriile fuseseră aranjate pe o masă lungă în sufrageria oficială. Emma trecu în revistă meniul pe care-l alesese. Două feluri de supă, consommé gelatinat și cremă de creson, servite în cești, spumă de somon afumat cu capere și felii de lămîie, pateuri cu homar, calcan cu maioneză, beef Wellington, turban de pui și limbă, pateuri cu carne de fazan, friptură de miel cu sos de mentă, roșii cu sos tartar,

fasole păstăi şi pomme soufflé. Desertul era alcătuit din prăjituri cu rom şi stafide, compot, cafea şi ceai. Gama de băuturi era îndeajuns de largă pentru a satisface cele mai deosebite şi mai pretenţioase gusturi, hotărî Emma şi îşi propuse să nu uite să-i felicite pe bucătarii de la Harte care se întrecuseră pe ei înşişi cu această ocazie.

Cei o sută de oaspeţi urmau să mănînce pe măsuţe acoperite cu feţe de masă roz, înconjurate de scaune aurii, care fuseseră instalate în sufragerie, în bibliotecă şi în salonul de dimineaţă. După cină, va urma dansul în imensa galerie de marmoră care dădea spre grădină, iar cei care nu doreau să danseze puteau să stea de vorbă în două saloane cochete. Orchestra angajată pentru această serată sosise deja şi cînd Emma părăsi galeria, ei îşi acordau deja instrumentele. În aerul nopţii, se înălţa discret melodia unui cîntec la modă, în timp ce orchestra se încălzea. Totul era sub control. Nu-i scăpase nimic şi o întreagă armată de chelneri şi de fete de serviciu, plus propriul ei personal se vor ocupa de oaspeţi. Arthur îi spusese mai devreme că organizase totul cu eficienţa unui general care plănuieşte manevra de război. Emma închise ochii, simţindu-se moleşită, după ce toată încordarea din timpul zilei se risipise.

Între timp, în apartamentul alăturat, Arthur Ainsley se îmbrăca de seară, la fel de preocupat de detaliile înfăţişării lui, pe cît era Emma de preocupată de organizarea petrecerii. Se dădu puţin înapoi din faţa oglinzii rabatabile şi îşi privi imaginea, extrem de concentrat şi încîntat de ceea ce vedea.

La treizeci şi doi de ani, Arthur avea încă un aer juvenil, impresie accentuată şi mai mult de îmbrăcămintea de dandy şi de eleganţa gesturilor, care deseori îl făceau să pară efeminat. Îşi vîrî manşetele sub mînecile smokingului, îşi potrivi butonii cu diamante şi onix negru de la cămaşă şi întinse mîna după pieptănul aflat pe comoda de lîngă el. Şi-l trecu pentru a patra oară prin părul lui blond şi moale, îşi aranjă cu meticulozitate ondulaţiile şi îşi netezi cu unul din degetele manichiurate mustaţa blondă, dichisită, la care ţinea în mod deosebit. Puse apoi pieptănul jos şi se desfăşură pe toată înălţimea lui, profund absorbit de propria imagine.

Din păcate, Arthur Ainsley nu prea avea cu ce să se laude în privinţa caracterului. Toată viaţa fusese atît de preocupat

de frumusețea lui exterioară, încît nu făcuse nici un efort pentru a dobîndi și calități interioare. În consecință, era un om găunos și superficialitatea îl făcea să nu pună preț decît pe ceea ce era vizibil la suprafață. Nu era prost, urmase cele mai bune școli, dar era atît de indolent și de aplecat asupra lui însuși, încît era total incapabil să rețină mult timp un gînd serios. Era blestemat de soartă să aibă o unică preocupare îngustă, aceea de a se distra și întotdeauna simțea nevoia de a obține satisfacție pe loc, ca un copil. În consecință, deși îi plăceau manifestările exterioare ale averii și succesului, nu era în stare să le obțină pentru el, fiindcă detesta munca serioasă, era leneș și nu era capabil să se concentreze.

Arthur se îndepărtă de oglindă și se uită la ceasul lui de buzunar, din platină cu diamante. Se îmbrăcase prea devreme și mai avea o oră de pierdut pînă la zece, cînd trebuiau să sosească oaspeții. Băgă mîna într-unul din sertarele comodei și scoase o sticlă de coniac. Începu să-și toarne într-un pahar, apoi ezită, strîmbîndu-se la gîndul că Emma nu aproba acest gest.

Arthur Ainsley își găsise refugiul în băutură în urmă cu patrusprezece luni, cînd descoperise că e impotent cu Emma. Credea că bea din cauza impotenței, dar, de fapt, el bea ca s-o justifice. Era mult mai ușor să dea vina pe alcool decît să înfrunte adevăratele motive ale impotenței lui, care erau extrem de complicate. O autoevaluare critică era un procedeu străin firii trufașe a lui Arthur și deci nu putea să-i înțeleagă cauzele. În realitate, devenise impotent cu Emma pentru că era un virtual homosexual și totodată pentru că soția lui avea toate calitățile care lui îi lipseau.

Sentimentele lui Arhur față de Emma oscilau permanent. O dorea în mod frecvent, dar teama lui constantă de un eșec sexual îl izola de ea; avea nevoie de forța și de înțelepciunea ei, dar era invidios și nesigur pentru că nu era la înălțimea ei în propria lui carieră. În felul lui, Arthur o iubea pe Emma. Dar, din păcate, îi purta și multă pică, izvorîtă din cumplitul lui sentiment de neputință. Acesta se manifesta printr-o furie înăbușită și uneori chiar o ura cu adevărat.

Atras tot timpul de Emma, în perioada cînd ea era căsătorită cu Joe Lowther, o urmărise zadarnic luni de zile, după ce se întorsese din război. Apoi, pe neașteptate, de Ziua Darurilor, în 1919, la Blackie O'Neill acasă, ea păru mai binevoitoare ca de obicei cu el și, fiind un tip foarte oportunist, Arthur îi făcuse curte cu și mai mult zel,

manifestînd o rîvnă deosebită, fiind susţinut în anul următor şi de nişte părinţi ambiţioşi. Se căsătoriră în primăvara anului 1920, după trei luni de avansuri turbate.

Arthur crezuse că Emma era la fel de moartă după el pe cît era el după ea, fiindcă vanitatea nu-i permitea să gîndească altminteri. În realitate, Emma se căsătorise cu el din cu totul alte motive. Cumplitele implicaţii ale tăcerii lui Paul McGill şi ale faptului că nu se întorsese în Anglia o dăduseră gata şi suferinţa ei devenise prea dureroasă pentru a mai putea fi suportată. Fiind tot mai singură, se hotărîse să-şi refacă viaţa. Bunul simţ o condusese la concluzia că legătura ei cu Paul n-avea nici un viitor şi recunoscu pînă la urmă că nu numai că era o prostie să mai tînjească după el, dar că, inevitabil, asta însemna să se autodistrugă. Încercă să-l alunge complet pe Paul din inimă, dîndu-şi seama că trebuie să ducă o viaţă mai normală, de dragul copiilor ei şi chiar al ei personal. Convinsă că nu va mai retrăi niciodată dragostea aceea sublimă care o legase de Paul, îşi căutase în locul lui un tovarăş de viaţă, un bărbat cu care să poată trăi comod. Îşi dorea un tată pentru copiii ei şi un bărbat care să-i conducă gospodăria. Într-un cuvînt, era pregătită să facă un compromis, mulţumindu-se, de nevoie, cu mai puţin, în ideea că o mare dragoste nu este întotdeauna condiţia unei căsnicii fericite.

Amuzată la început de avansurile foarte transparente şi pline de nerăbdare ale lui Arthur, cu timpul, Emma ajunsese să-l considere drept soluţia perfectă a problemelor ei. Era un gentleman şi se trăgea dintr-o familie bună. Avea farmec şi se comporta cu o oarecare eleganţă în orice situaţie. Era amuzant, săritor şi amorezat de ea. În afară de asta, plăcîndu-i tot ce e frumos şi avînd un puternic instinct estetic, Emma îl găsea pe Arthur foarte atrăgător. Deşi nu trezea în ea o mare pasiune, nici nu-i provoca repulsie, şi atunci Emma se hotărî să tolereze latura fizică impusă de dragostea conjugală, socotind că pentru ea aveau mai mare importanţă alte aspecte ale relaţiei lor. Emma ştia că Arthur era un om slab şi totuşi se făcu că nu-i observă anumite cusururi din mai multe motive întemeiate: Arthur nu reprezenta o ameninţare pentru ea; Emma înţelese că nu se va amesteca niciodată în afacerile ei sau în modul ei de viaţă; ştia din instinct că ea va dicta întotdeauna. În afara acestor motive, Arthur îi cucerise pe copii şi se purta cu ei cu o naturaleţe pe care ea o aprecia.

Implicîndu-se într-o nouă legătură, Emma voia să șteargă imaginea lui Paul McGill. Era hotărîtă să se mărite repede și Arthur se ivi la orizont drept cel mai potrivit pretendent. Fire expeditivă, Emma se avîntă cu elan, preferînd să acționeze și să se angajeze, decît să aștepte. Nechibzuința aceasta, fără precedent pentru ea, îi lăsară cu gura căscată pe frații ei și pe Blackie, care încercase să intervină, dar toți se confruntară cu o atitudine atît de poruncitoare și de dură, încît se retraseră imediat, dîndu-și seama că era inutil să-și ofere sfaturile după ce ea se hotărîse cu atîta încăpățînare să facă ce vroia.

Emma își recunoscu, dezamăgită, greșeala, după numai cîteva săptămîni de căsătorie, dar era deja prea tîrziu. Plănuise luna de miere. Nu-i trebuise mult timp ca să descopere că farmecul lui Arthur era un farmec ieftin și că umorul lui era deseori la fel de crud, pe cît era de amuzant. Era pedant, iar superficialitatea și indolența lui o îngrozeau. Și pe lîngă asta, apetitul lui sexual era la fel de nesățios ca al lui Joe Lowther, deși Arthur era ceva mai delicat și nu-i provoca repulsie fizică. Cu toate acestea, pentru Emma ajunsese o povară să facă dragoste cu el, pentru că ea îl iubea și îl dorea numai pe Paul.

Dar era destul de cinstită pentru a recunoaște că făcuse o greșeală și întrucît își lua în serios obligațiile, Emma se străduia să mențină o aparență civilizată și simula pasiunea ori de cîte ori era necesar. La început, căsnicia a fost relativ liniștită, mai ales datorită talentului de disimulare al Emmei. Arthur, necunoscîndu-i sentimentele, era nebun de fericire că avusese norocul de a cuceri pe această femeie tînără și frumoasă, care reușise în viață; se împăuna cu renumele Emmei și profita de privilegiile oferite de banii ei. Era aproape tot timpul foarte atent și docil. Din nefericire, după ce se născură gemenii Robin și Elizabeth, în 1921, deveni rece și obraznic cu Emma, considerînd că după ce îi făcuse doi copii, căsnicia lor era sigură, ca și devotamentul ei față de el.

În perioada cînd Emma era însărcinată, Arthur începu să aibă aventuri amoroase și căpătînd gustul relațiilor extraconjugale, îi venea din ce în ce mai greu să renunțe la ele. Cînd el și cu Emma își reluară intimitatea conjugală, Arthur n-a mai fost în stare să se aprindă suficient de tare pentru a duce pînă la capăt actul sexual. După cîteva experiențe catastrofale, Arthur se retrăsese în camera lui. Spre

uşurarea lui, Emma nu făcu caz de absenţa lui din patul ei. În înfumurarea lui, puse aceasta pe seama preocupărilor ei: afacerile, copiii, solicitările unei gospodării mari, şi pe seama nervozităţii provocate de faptul că rămăsese din nou însărcinată, la puţin timp după naşterea gemenilor. Nu-i trecu niciodată prin cap că iubea alt bărbat şi pe măsură ce lunile treceau, era tot mai mulţumit de sine şi tot mai arogant.

În timp ce Arthur se admira în oglindă, Emma ieşi din cadă şi se frecă energic cu prosopul. Rămase o clipă în faţa uneia din oglinzile înrămate, privindu-şi corpul cu detaşare. Sînii plini erau tari şi drepţi, coapsele uşor rotunjite, pîntecul plat. Îşi menţinuse silueta; ţinînd seama că luna următoare împlinea treizeci şi patru de ani şi că născuse patru copii, arăta uimitor de tînără. N-avea deloc o înfăţişare de matroană, datorită programului ei foarte încărcat şi ciudatei ei repulsii faţă de mîncărurile consistente, consecinţa privaţiunilor la care fusese supusă în copilăria ei spartană. Se întoarse, îşi puse pe ea halatul de mătase şi intră în dormitor.

Se aşeză la măsuţa de toaletă şi înclinînd capul într-o parte, luă o perie de păr cu monogramă de argint. Era încîntată că se hotărîse să se tundă scurt săptămîna trecută. Îi plăcea tunsoarea asta care era la modă. Îi şedea bine şi se potrivea perfect cu noile ei toalete de la Vionnet şi Chanel. Se auzi deodată o bătaie puternică în uşă şi răsucindu-se pe scaun, Emma îl văzu intrînd pe Arthur. Se uită cu ochii mari la soţul ei, surprinsă de această apariţie neaşteptată. Îşi trase repede halatul în jurul ei şi îşi înăbuşi un gest de nerăbdare, iritată că fusese deranjată. În ultimele zile, îi fusese tot mai greu să menţină o aparenţă de cordialitate cu el.

- Arthur, m-ai speriat de-a binelea!

- Nu zău?

Privirea Emmei se aprinse, văzînd paharul de băutură din mîna lui.

- Ai început-o cam devreme, nu crezi? spuse ea, încercînd să-şi ascundă enervarea.

- - Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai începe iar! strigă el, îndreptîndu-se spre canapeaua învelită în catifea galbenă. Se tolăni pe ea şi îi aruncă o privire ironică. Eşti uneori îngrozitor de pisăloagă, draga mea. Ca să-ţi spun drept, îi strici omului tot cheful.

Emma oftă, dîndu-şi seama în ce dispoziţie e.

- Aveam o seară lungă în faţă. Nu vreau să...

- ... să mă îmbăt şi să te fac de rîs, iepuraşul meu! exclamă Arthur. Nu trebuie s-o enervăm pe Emma. Doamne fereşte să se întîmple una ca asta! izbucni el pe un ton arogant. Şi ce să fac toată seara? Să-i ţin trena reginei?

Ignorînd ironia lui, Emma se întoarse spre măsuţa de toaletă şi luă de pe ea o sticluţă de Guerlain, L'Heure Bleu. Îşi dădu cu puţin parfum de pe dopul de cristal pe la urechi şi nedorind să provoace ceartă, schimbă subiectul.

- Am primit azi o scrisoare adorabilă de la Kit. Îţi transmite toată dragostea lui. Îi place la şcoală. Mă bucur tare mult că l-am trimis la Rugby. Se simte în elementul lui.

- Da, a fost bună ideea mea, nu? Arthur zîmbi afectat. Să ştii că am o mulţime de idei bune, numai să-mi dai o şansă cît de mică să mi le expun. Dar tu preferi să mă tratezi ca pe un idiot.

După o clipă de tăcere, Emma spuse.

- Trebuie să termin cu îmbrăcatul. Ai venit pentru ceva în mod deosebit, Arthur?

- Pe cinstea mea că da! răspunse Arthur ridicîndu-şi privirea. M-am gîndit să mă mai uit pe lista invitaţilor. Să-mi improspătez memoria.

- E pe biroul meu.

Emma se răsuci pe scaun, luă o pereche de cercei superbi cu două diamante ca două lacrimi şi îi înşurubă, absentă.

- Avem lume destul de distinsă, remarcă Athur, cercetînd lista şi reţinînd printre invitaţi numele cîtorva doamne frumoase şi dispuse poate să-l accepte. Cuprins brusc de dorinţa de a fugi, aruncă lista pe birou şi se retrase spre uşă.

- Mă duc pînă jos să văd ce e pe acolo. Îşi scoase ceasul. E nouă şi jumătate. Te las să te îmbraci.

- Îţi mulţumesc. Emma îl urmări retrăgîndu-se. Clătină din cap, meditînd asupra persoanei lui Arthur. Nu numai că era prost, dar era, în mod cert, de o prostie monumentală. Ea era de vină de toată încurcătura asta. Ce ciudat că în afaceri nu făcea niciodată de două ori aceeaşi greşeală, dar în viaţa personală le repeta mereu. Îl iubise pe David Kallinski, dar se măritase dinadins cu Joe...îl iubea pe Paul McGill, dar se avîntase în căsătoria cu Arthur. Dar împrejurările erau diferite, îşi spuse ea. David fusese inacceşibil pentru ea din cauza credinţei mamei lui. Paul o părăsise pentru că n-o vroia. Se părea că avea talentul de a-şi

alege ca soţi bărbaţi total nepotriviţi. Joe fusese totuşi un om cumsecade, cugetă ea, în timp ce Arthur era o lichea. „Cine se căsătoreşte în pripă, are răgaz să se căiască", spuse ea, amintindu-şi avertismentul fratelui ei. „Fiinţă încăpăţînată ce sînt", bombăni ea.

Emma se ridică hotărîtă. N-avea timp astă-seară să-şi bată capul cu căsnicia asta dezastruoasă. O să se gîndească mai tîrziu la ea. Mîine. Termină repede cu îmbrăcatul şi se privi în oglinda de la dulap. Rochia lungă de seară era ca o păstaie suplă, din mătase turcoaz, brodată cu mii de mărgeluţe în tonuri de bleu pal şi verde smarald. La cea mai mică mişcare a ei, rochia se unduia şi îşi schimba culoarea, ca apa mării în timpul verii, de la albastru, la verde şi la acvamarin. Rochia îi punea în valoare silueta zveltă şi scotea în evidenţă culoarea ochilor ei fără pereche. Adăugînd diamantele şi perlele, se putea spune că era o chintesenţă a eleganţei. Dacă aparenţele au vreo importanţă, atunci era evident că ea avea totul. Un soţ chipeş, copii frumoşi, o înfăţişare plăcută, avere şi putere. Lumea o invidia.

Ceasul sub formă de caleaşcă de pe poliţa căminului bătu de zece, trezind-o pe Emma din reverie. Ieşi din dormitor şi rămase o clipă în capul scării în spirală. Apoi îşi ridică puţin rochia într-o parte şi coborî să-şi întîmpine primii oaspeţi, care tocmai soseau. Faimosul ei zîmbet era neschimbat, dar inima ei era acoperită de un strat de gheaţă.

50

MAJORDOMUL care le deschise uşa conacului Fairley era un bărbat între două vîrste pe care nu-l cunoşteau. Blackie spuse:

- Bună ziua. Numele meu este O'Neill. Am o întîlnire cu domnul Gerald Fairley.

- Domnul vă aşteaptă, sir, răspunse majordomul, deschizînd mai mult uşa. Poftiţi după mine. Îi conduse prin holul de intrare, imens şi mohorît şi îi introduse în bibliotecă. Soseşte imediat. Vă rog să vă faceţi comozi. Se înclină şi se retrase.

După ce se închise uşa, Blackie spuse:

- Probabil că Murgatroyd a ieşit la pensie.

- A murit, zise Emma. Acum doi ani.

- Şi bucătăreasa? întrebă Blackie, amintindu-şi cu drag

de Elsie Turner.

- Ea mai trăieşte. Dar nu mai lucrează aici. E prea bătrînă. Locuieşte în sat.

Blackie se duse spre cămin şi se instală cu spatele spre foc, ca să se încălzească.

- Ce simţi întorcîndu-te în această casă, după atîţia ani?

Emma îi aruncă o privire scurtă.

- Am o senzaţie ciudată, mărturisesc. Îşi roti privirea rece a ochilor ei verzi prin cameră şi rîse cu un rîs lipsit de veselie. Ştii de cîte ori am şters de praf lambriurile, am bătut covoarele şi am lustruit mobilele astea? Clătină din cap întrebătoare şi gura i se strînse instinctiv, devenind o linie sumbră.

- De atîtea ori, încît probabil că ai şi uitat, spuse Blackie.

- Eu nu uit niciodată nimic, răspunse Emma pe un ton tranşant. Se plimbă încet prin bibliotecă, studiind obiectele din ea cu mult interes. Odinioară, încăperea aceasta i se păruse absolut impresionantă, dar în comparaţie cu biblioteca casei ei din Roundhay, părea lugubră şi avea un inconfundabil aer de mizerie. Razele soarelui de aprilie pătrundeau năvalnic prin ferestrele înalte şi lumina lor strălucitoare scotea în relief ponoseala generală. Covoarele persane erau roase, roşul şi albastrul lor strălucitor, ca de pietre preţioase, se înnegriseră, draperiile de catifea de la ferestre erau decolorate, tapiţeria fotoliilor cu spătar drept se uzase.Chiar şi canapeaua purpurie se închisese la culoare şi era năclăită toată, iar pielea era crăpată. Emma recunoscu că obiectele de artă erau frumoase şi evident preţioase, ca şi numeroasele cărţi legate în piele şi trofeele de vînătoare, dar, în ansamblu, se vedea clar groaznica stare de delăsare în care zăcea această încăpere.

Emma dădu din umeri şi se duse să se uite pe fereastră. În depărtare, se înălţau în faţa ochilor ei dealurile sălbatice şi implacabile, alcătuind o linie neagră sinistră ce şerpuia sub cerul senin de primăvară, un cer de culoarea ochilor mamei ei. I se făcu deodată dor să meargă acolo sus, pe dealuri, să urce cunoscuta potecă care străbătea Cîmpul Baptist şi ducea la Stîncile Ramsden şi la Acoperişul Lumii. Locul, pe care-l iubise mama ei cel mai mult, acolo sus, unde aerul rece şi înviorător căpătase culoarea pastel a levănţicăi şi tonuri de roz şi gri estompate. Azi nu era posibil aşa ceva. O asaltară nenumărate amintiri care o purtau înapoi, în trecut. Închise ochii şi auzi trilurile delicate ale ciocîrliilor,

îi pătrunse în nări mirosul bălăriilor după ploaie, simţi ferigile frecîndu-i-se de picioarele goale şi vîntul rece mîngîindu-i faţa.

Din poziţia lui din faţa căminului, Blackie o studia pe Emma, prins şi el în plasa propriilor amintiri. Se gîndi la ziua cînd o întîlnise pentru prima oară, atît de îndepărtată acum. Femeia autoritară şi distantă care stătea în faţa lui nu semăna deloc cu fetişcana sărmană de pe dealuri. Clătină din cap, minunîndu-se de ea şi de ceea ce devenise ea. La treizeci şi patru de ani, Emma Harte Ainsley era fără îndoială la apogeul frumuseţii, o frumuseţe atît de copleşitoare, încît îi făcea pe toţi să tresară şi să rămînă vrăjiţi. Astăzi purta un taior modern din crep de mătase gri-argintie, garnisit cu samur şi o pălărie elegantă din samur. Broşa cu smaralde, primită de la el, sclipea pe gulerul bluzei de mătase gri, în jurul gîtului ei subţire atîrna un colier de perle fără egal, iar sub părul tuns modern se întrezăreau superbii cercei cu smaralde. Nu era doar elegantă, era rafinată şi sigură pe ea, răspîndind în jurul ei aura puterii incontestabile.

Emma se răsuci pe neaşteptate, simţind imediat privirea lui Blackie aţintită cu atîta intensitate asupra ei. Rîse încet.

- De ce te uiţi aşa la mine? Mi se vede furoul?

Blackie zîmbi.

- Nu, te admiram, scumpa mea. Te admiram, atîta tot. Şi îmi aminteam... o mulţime de lucruri.

- Da, rosti Emma rar, cu o privire gînditoare într-adevăr, locul acesta trezeşte tot felul de amintiri, nu-i aşa? Zîmbi vag, se îndreptă spre biroul din colţ şi îşi puse geanta din piele de căprioară pe el.

- Aşa e. Blackie îşi aprinse o ţigară, trase din ea şi îşi schimbă poziţia. Văd că drăguţul de Fairley întîrzie s-apară. Mă-ntreb ce-o fi vrînd să dovedească.

- Ce contează? Emma dădu din umeri. Oricum nu ne grăbim. Se aşeză la birou, biroul lui Adam Fairley de odinioară şi se lăsă pe speteaza scaunului. Îşi scoase încet mănuşile din piele de căprioară, zîmbind pentru sine. Îşi studia mîinile. Mîini mici şi puternice şi în mod sigur nu cele mai frumoase mîini din lume. Dar erau albe şi moi, iar unghiile erau date cu lac roz. Nu mai erau aspre şi înroşite de la frecatul podelelor, de la spălat şi de la lustruitul mobilelor. Nu mai erau mîinile slujnicei care fusese o roabă în casa asta mohorîtă.

Uşa se dădu de perete şi Gerald Fairley intră, cărîndu-şi tonele de carne, cu mersul lui greoi. N-o văzu pe Emma, care era într-un con de umbră şi veni repede spre Blackie cu mîna întinsă.

- Bună ziua, domnule O'Neill. Îl măsură pe Blackie din privire cu un interes nedisimulat. Cînd v-aţi fixat întîlnirea cu mine, numele dumneavoastră mi-a sunat familiar. Acum ştiu cine sînteţi. Făceaţi diverse reparaţii pe aici, cînd eu eram copil.

- Corect, spuse Blackie, înaintînd şi strîngîndu-i mîna lui Gerald. Mă bucur că vă reîntîlnesc, domnule Fairley. Nemaivăzîndu-l de atîţia ani, Blackie rămase uluit de trupul lui de hipopotam, de faţa lui descompusă şi de evidenta lui decădere fizică. Gerald avea o înfăţişare atît de respingătoare, încît Blackie se cutremură de scîrbă.

- Nu uit niciodată chipurile oamenilor, continuă Gerald. Pot să vă ofer ceva de băut înainte de a trece la afaceri?

- Nu, mulţumesc, refuză Blackie politicos.

- Eu aş bea un coniac. Întotdeauna beau un pahar după masă. Gerald tropăi pînă la bufetul de lemn negru de nuc şi îşi turnă o porţie generoasă de coniac. Cînd se întoarse, cu paharul în mînă, o zări pe Emma aşezată la birou. Căscă ochii lui porcini şi pe faţa lui ca o coacăză neagră se aşternu o expresie de totală consternare.

- Ce naiba cauţi tu aici? zbieră el.

- Am venit cu domnul O'Neill, răspunse Emma încet. Chipul ei era lipsit de orice expresie.

- Văd că ştii al naibii de bine să te instalezi aici ca la tine acasă! izbucni Gerald, încă nevenindu-i să creadă. Cum îndrăzeşti să-ţi iei această libertate? Să te aşezi la biroul meu?

- Cred că acum e biroul meu, spuse Emma cu cel mai blînd glas posibil, nedezlipindu-şi privirea de faţa lui Gerald.

- Biroul tău! Ce naiba tot îndrugi? Gerald năvăli în mijlocul camerei şi se întoarse cu faţa la Blackie, pus pe harţă. Ce vrea să spună, O'Neill? Care-i explicaţia pentru toate astea? Am vîndut conacul Fairley firmei de bunuri imobiliare Deerfield. Chiar tu mi-ai spus la telefon că îi reprezinţi şi că ai fost angajat să faci renovările. Atunci ce Dumnezeu caută femeia asta în casa mea? N-aveai nici un drept s-o aduci aici. Nu aşteptă răspunsul lui Blackie şi îşi urni trupul lui monstruos, întorcîndu-se spre Emma. Ieşi afară! Ieşi afară!

zbieră el. Ieşi, n-auzi! Nu permit să fii de faţă la această întrevedere personală.

Emma rămase absolut nemişcată. Nu-i clipea nici măcar o geană. Zîmbi sumbru.

- N-am intenţia să plec. Şi am tot dreptul să mă aflu aici, domnule Fairley, rosti ea cu un dispreţ rece. Înţelegeţi? Eu sînt firma Deerfield.

Preţ de o clipă, vorbele Emmei nu pătrunseseră în mintea buimăcită a lui Gerald. Continuă să se uite la ea, nepricepînd nimic, apoi, ca şi cum fusese ridicat ca prin minune un văl, Gerald bălmăji:

- T-t-t-u eşti firma Deerfield...

- Exact. Emma deschise geanta şi scoase o foaie de hîrtie. Aruncă o scurtă privire asupra ei şi îl privi pe Gerald peste birou. Da, după cum bănuiam, acest birou este trecut în inventar. L-am cumpărat laolaltă cu alte obiecte. Şi, întrucît aţi încasat deja cecul de la firma Deerfield, acesta este biroul meu, după cum aceasta este, fără îndoială, casa mea. Am dat bani pe ele.

Gerald se prăbuşi clătinîndu-se într-unul din fotolii. Ce spusese femeia aceasta? Că ea e proprietara conacului Fairley? Emma Harte, slujnica lor de odinioară? Niciodată, nici într-o mie de ani! Ideea aceasta era de neconceput, era revoltătoare! Ochii lui Gerald se rotiră spre Blackie, care stătea calm în faţa căminului, cu mîinile în buzunare şi cu un uşor zîmbet amuzat pe faţă.

- Este adevărat? întrebă Gerald, cu o voce nesigură. Femeia asta spune adevărul?

- Da, răspunse Blackie, străduindu-se să-şi menţină o faţă serioasă. Zău că n-ar fi vrut să piardă această scenă pentru nimic în lume!

- De ce nu mi-ai spus că vine cu tine cînd ţi-ai fixat întîlnirea? întrebă acum Gerald pe un ton acuzator.

- Nu era de datoria mea s-o fac, spuse Blackie, scoţîndu-şi tabacherea.

Gerald rămase cu privirea aţintită asupra paharului pe care-l ţinea în mînă, în timp ce prin mintea lui năclăită îi treceau tot felul de gînduri de răzbunare. Doamne Dumnezeule, dacă ar fi ştiut că vagaboanda asta mică avea legătură cu firma Deerfield, nu le-ar mai fi vîndut casa! Trebuie să anuleze de îndată vînzarea. Da, fără îndoială că asta trebuia să facă. Apoi simţi că-i vine rău amintindu-şi vorbele rostite de ea cu o clipă înainte. Încasase într-adevăr

cecul şi cheltuise toţi banii. Îi folosise pentru a achita o parte din datoriile de la cărţi. Era prins în capcană. Îşi ridică mîna tremurătoare şi dădu pe gît coniacul dintr-o înghiţitură.

Emma îi aruncă o privire lui Blackie şi ochii ei verzi scînteiară sub sprîncenele aurii, arcuite. Se ridică şi se duse cu pas măsurat spre canapea. Se aşeză, îşi încrucişă graţios picioarele şi îl studie pe Gerald.

- Conform condiţiilor trecute în contractul de vînzare, pînă acum trebuia să fi golit casa, spuse ea cu un glas limpede. Vă mai dau răgaz o săptămînă ca s-o goliţi.

Gerald clipi şi clătină din cap atît de viguros, încît îi tremură bărbia.

- Răgazul e prea scurt, scînci el. Trebuie să-mi mai daţi încă o săptămînă.

- O săptămînă, repetă Emma. Tăcu şi îşi micşoră ochii ei strălucitori. În plus, trebuie să insist să vă luaţi imediat toate obiectele personale din biroul de la filatura Fairley. Astăzi. Mai precis, pînă la ora cinci. Altminteri vor fi împachetate în cutii de carton şi depozitate în curtea filaturii, de unde le veţi putea lua cînd veţi dori. Pînă astăzi la ora cinci.

Gerald se săltă brusc în fotoliu şi o privi încremenit pe Emma. Căscă gura să vorbească, dar nu ieşi nici un cuvînt, atît de terminat era.Şedea cu o privire tîmpă, paralizat de o teamă care-l copleşea tot mai mult.

Emma continuă pe un ton glacial:

- Nu mă înşel bănuind că aţi vîndut conacul Fairley în urmă cu două săptămîni, nu-i aşa? Companiei de comerţ general cu amănuntul.

- Ce-are asta de-a face cu tine? bolborosi Gerald, trezindu-se din amorţeală. Era vizibil stupefiat cînd adăugă: Compania generală de comerţ cu amănuntul este o filială a firmei Procter and Procter, aflată în posesia prietenului meu Alan Procter.

- Cunosc legătura dintre Compania generală de comerţ cu amănuntul şi firma Procter and Precter, spuse Emma. Totuşi sînteţi oarecum greşit informat. Procter and Procter este, la rîndul ei, o anexă a firmei Emeremm. Ea nu aparţine lui Alan Procter. Nu-i mai aparţine de cîţiva ani. Dumnealui este doar un angajat al firmei mamă. Se lăsă din nou pe spătarul scaunului, observîndu-l.

- Alan Procter nu mi-a pomenit niciodată de asta, mormăi Gerald. În mintea lui ameţită pătrunse acum un gînd

îngrozitor şi inacceptabil. Întrebă şovăielnic.

- Cine deţin compănia Emeremm?

- Eu, spuse Emma, zîmbind subtil şi savurînd reacţia de pe chipul lui Gerald. Deci Procter and Procter, Compania generală de comerţ cu amănuntul, ca şi firma Deerfield se află în mîinile mele. Se aplecă în faţă, cu mîinile încleştate. Drept urmare, eu deţin acum toate filaturile dumneavoastră şi conacul Fairley.

- Tu! urlă Gerald, ridicîndu-se pe jumătate. Tu erai!

Se prăbuşi din nou în fotoliu, apucat de un tremur necontrolabil, apoi simţi un junghi atît de puternic, încît îi tăie respiraţia. Se încleştă cu mîinile de piept şi tremurul se accentuă. Se gîndi că s-ar putea să facă un atac de inimă. Deodată îl copleşi realitatea dezvăluirilor ei şi cu groaza în suflet recepţionă cumplitul adevăr. Emma deţine acum tot ce posedase el. Majoritatea întreprinderilor Fairley era în mîinile ei. La fel şi casa familiei. Casa lui părintească. Femeia asta îi distrusese viaţa. Nu-i mai rămîneau decît cîteva acţiuni la „Yorkshire Morning Gazette" şi cărămidăria; puţin îi păsa de amîndouă. Se cutremură şi îşi lăsă capul să-i cadă între mîini.

Blackie se uita calm la Gerald. Văzu un om răvăşit şi prăbuşit, dar Blackie nu simţea nici un fel de milă pentru el. Se întoarse şi aruncînd o privire spre Emma, care şedea liniştită şi demnă pe canapea, stăpînă pe ea şi pe situaţie, lui Blackie, de asemenea, i se tăie răsuflarea. Faţa ei frumoasă era o mască de bronz, ochii ei erau duri ca oţelul şi lui Blackie i se încreţi pielea pe el. Se simţea atîta putere şi atîta ticăloşie în camera aceasta şi o cruzime atît de tangibilă, încît parcă făcea aerul să vibreze. Şi acestea emanau numai de la Emma. Blackie îşi înghiţi nodul din gît şi îşi întoarse privirea, înţelegînd, în sfîrşit, cu adevărat, ce forţă întruchipa ea.

Gerald îşi ridică încet capul şi îi aruncă Emmei o privire plină de venin.

- Căţea mizerabilă şi uneltitoare! şuieră el printre dinţii încleştaţi. Tu te ascundeai în spatele nenorocirilor mele! Ai plănuit cu bună ştiinţă să-mi furi filaturile. M-ai dus la faliment!

Emma rîse sarcastic pentru prima oară în ziua aceea, manifestîndu-şi violent toată ura faţă de Gerald.

- Credeai că te-am ameninţat în van, în urmă cu treisprezece ani, în ziua cînd ai încercat să mă violezi? N-am

să uit niciodată ziua aceea. Şi acum n-ai s-o uiţi nici tu. Te va urmări tot restul vieţii, Gerald Fairley. Îi aruncă un zîmbet straniu, glacial. Da, am jurat că o să te duc la pierzanie în ziua cînd ai intrat cu forţa în casa mea şi m-ai atacat. Dar te-ai aliat cu mine de bună voie. Mi-ai înlesnit planurile. Dacă vrei să ştii adevărul, de fapt, te-ai ruinat singur. Eu ţi-am dat doar un brînci.

Colosala furie şi umilinţa îl făcută pe Gerald să-şi piardă orice urmă de raţiune. Se ridică, nesigur pe picioare. Îi venea s-o ia de gît cu mîinile şi să strîngă, să strîngă, pînă nu va mai rămîne în ea nici o scînteie de viaţă. Trebuia s-o distrugă! Înaintă spre Emma, clocotind de ură, cu ochii bulbucaţi pe chipul lui schimonosit. Ridică mîna, gata s-o lovească.

Blackie, uluit şi înfuriat de ceea ce auzise, reacţionă rapid, apucînd braţul lui Gerald în coborîre şi pară lovitura. Deşi Gerald era uriaş, n-avea forţă şi greutatea îl stînjenea, aşa că nu putea face faţă puterii şi iuţelii lui Blackie. Blackie îl răsuci brutal pe Gerald de jur împrejur şi înşfăcîndu-l cu ambele mîini, îi imobiliză braţele, lipindu-i-le de laturile corpului. Îl strînse ca într-o menghină şi îl împinse înapoi, în fotoliu.

- Să nu mai încerci aşa ceva, Fairley! strigă Blackie, făcîndu-se stacojiu la faţă de furie. Dacă îndrăzneşti să respiri numai în faţa ei, îţi dau o mamă de bătaie cum n-ai primit în viaţa ta!

Ignorînd prosteşte avertismentul lui Blackie, Gerald se căzni să se ridice, înjurînd în surdină. Reuşi să se ridice, asudînd abundent şi o săgetă pe Emma cu privirea. Părea gata s-o atace, dar apoi se răzgîndi brusc şi se repezi la Blackie. Blackie era pregătit şi se dădu la o parte cu agilitate, îşi roti pumnul drept şi-l lovi pe Gerald în falcă. Pe faţa purpurie a lui Gerald se aşternu o expresie de totală surpriză şi consternare, apoi se înmuie şi se prăbuşi la picioarele lor, răsturnînd în căderea lui o măsuţă de mahon.

- Dumnezeule! exclamă Emma, ridicîndu-se.

- A căutat-o cu lumînarea, ticălosul! mormăi Blackie, aruncîndu-i Emmei o privire pătrunzătoare şi surprinsă. De ce nu mi-ai spus că a încercat să te seducă atunci, după ce s-a întîmplat? Aş fi scos din el şi ultima fărîmă de viaţă! După ce terminam cu el, îl lăsam olog!

- Ştiu. De aceea nici nu ţi-am spus niciodată, Blackie, zise Emma încet. Mi s-a părut că e mai înţelept să păstrez

totul pentru mine. Pe atunci n-aveam nevoie de necazuri în plus. Viaţa mea era şi aşa destul de grea. Emma îndreptă masa şi zîmbi vag. Dar acum îţi mulţumesc că ai intervenit. Cred că avea într-adevăr de gînd să mă lovească!

Blackie o privi pieziş, surprins ca întotdeauna de curajul ei. Bestia asta nenorocită!

Emma arătă spre Gerald.

- Ce facem cu el? Nu-l putem lăsa să zacă aici.

În ochii lui Blackie se ivi o licărire răutăcioasă.

- Eu am în cap o mulţime de lucruri pe care aş vrea să i le fac. Dar te asigur că nu merită să intru la puşcărie pentru el. Blackie zări o cană cu apă pe bufetul din lemn de nuc. O aduse lîngă Gerald şi aruncă neceremonios conţinutul peste el. Ajunge şi atît! exclamă apoi, privindu-l pe Gerald cu răceală.

După o clipă, Gerald se ridică cu greu în şezut, împroşcînd apă în jur şi ştergîndu-se pe faţă. Blackie îl ridică în picioare.

- Lasă-te de violenţă, Fairley, m-ai înţeles? Altminteri nu mai răspund de gesturile mele, spuse Blackie cu un ton aspru şi ameninţător. Îl aşeză pe Gerald pe un fotoliu cu o oarecare brutalitate şi rămase în picioare, dominîndu-l.

- Acum, hai să trecem la afacerea în chestiune. Ştii de ce am venit. Presupun că o să ne permiţi să inspectăm puţin locul. Nu prea ai de ales, ţinînd seama de împrejurări.

Gerald nu-l băgă în seamă pe Blackie şi se răsti cu răutate la Emma, manifestîndu-şi duşmănia mai limpede ca oricînd:

- Îţi arăt eu ţine, zbieră el, arătîndu-i pumnul. N-o să scapi nepedepsită! Şi nici aşa de uşor cum îţi închipui tu, Emma!

- Doamna Ainsley pentru tine, spuse Blackie în timp ce Emma se duse spre birou.

Emma îşi luă mănuşile şi geanta şi spuse:

- Acum te rog să ne laşi singuri. Presupun că ai treabă - trebuie să-ţi iei obiectele personale din biroul de la filatură.

Gerald se ridică nesigur pe picioare. Se ţinu de speteaza fotoliului şi spuse cu un ton veninos:

- Te avertizez serios... Glasul i se sugrumă de lacrimile care-i ţîşniră în ochi. O să...

- Nu poţi face nimic, spuse Emma şi se întoarse, scîrbită.

Blackie rosti ferm:

- Ai auzit, Fairley, ce-a spus doamna. Mai bine ai face

mai repede ce spune dumneaei. Cred că ar fi destul de neplăcut să-ţi găseşti boarfele azvîrlite în curtea filaturii.

Gerald ieşi împleticindu-se din bibliotecă, cu umerii încovoiaţi, învins. Trînti uşa după el şi aplicele de pe pereţi zdrăngăniră în lăcaşurile lor.

Emma, care detesta violenţa, se speriase de altercaţia care avusese loc, aşa scurtă cum fusese ea, dar nu-şi pierduse stăpînirea de sine. Se uită la Blackie şi spuse, dorind să încheie subiectul:

- Aşa le trebuie proştilor. Facem un tur prin casă?

- De ce nu? Doar pentru asta am venit, nu?

- E unul din motive, spuse Emma.

Privirea lui Blackie se aţinti gînditoare asupra Emmei. În general, răzbunarea se plăteşte cu un preţ greu şi deşi îi înţelegea motivaţiile, se întrebă, în teorie, dacă pentru ea merita să plătească acest preţ. Fiind un celt superstiţios, Blackie se înfioră brusc. Dorinţa de răzbunare nu este nefirească, dar ea poate împietri şi înăcri sufletul şi deseori îl distruge pe cel care se răzbună. Nu este totuşi mult mai înţelept să-l renegi pe cel rău şi să-l laşi în voia soartei, bizuindu-te pe Dumnezeu să-i plătească cînd îi va fi voia? Se trezi spunînd, atît de încet, încît abia se auzi:

- „Răzbunarea este a mea. Eu voi plăti", spune Dumnezeu.

Emma îi aruncă o privire ciudată, apoi izbucni în rîs. În glasul ei era o notă de ironie, cînd replică:

- Nu fi mistic cu mine! Ştii că nu cred în Dumnezeu. Şi chiar dacă aş crede, tot mi-aş fi luat soarta în propriile mîini. Vezi, tu, Blackie, eu n-am avut timp să-l aştept pe Dumnezeu.

- Şi ai vrut să ai şi satisfacţia de a-i vedea faţa lui Gerald Fairley în momentul cînd va afla că tu ai fost adversarul lui în toţi aceşti ani, afirmă Blackie.

- Mă condamni? întrebă Emma, ridicînd dintr-o sprînceană.

- Nu cred, recunoscu Blackie şi o privi îndelung. Ei, ia spune-mi, Emma, cum te simţi acum, după ce ai reuşit ceea ce ţi-ai pus în cap?

- Vai, dar mă simt minunat! Şi de ce nu? De douăzeci de ani aştept să văd cum se va întoarce roata pentru familia Fairley. De douăzeci de ani, Blackie! Şi să-ţi spun ceva. Răzbunarea e dulce. E tare dulce.

Blackie nu răspunse. Îi înconjură umerii cu braţul şi se

uită în jos, la ea. Spre uşurarea lui, masca aceea rece şi neiertătoare căzuse, fiind înlocuită cu o expresie cît se poate de blîndă, iar din ochii ei de smarald dispăruse acea licărire dură. Îl străfulgeră un gînd.

- Dar cu Edwin Fairley ce faci? întrebă Blackie curios. Îi pregăteşti şi lui ceva?

- Aşteaptă şi ai să vezi, spuse Emma enigmatică şi zîmbi. În orice caz, să nu crezi că Edwin nu va fi tulburat de toate astea. Precis va fi. În primul rînd, îl va îngrozi scandalul care va ieşi, groaznica ruşine. Gerald este practic falit şi asta o ştie toată lumea afaceriştilor din Yorkshire. În plus, veniturile lui Edwin vor fi grav afectate. Tatăl lui i-a lăsat prin testament acţiuni în filaturile Fairley. Acum toate s-au prefăcut în fum, încheie ea victorioasă, fluturînd din mînă cu un gest elocvent.

Blakie spuse încet:

- Există ceva ce nu ştii despre treburile lor?

- Nimic.

Blackie clătină din cap.

- Emma, eşti o femeie uluitoare.

- Nu-i aşa? Uneori mă mir şi eu de mine însămi. Emma rîse. Hai să facem ceea ce ne-am propus să facem venind aici, marele tur al conacului Fairley.

Ieşiră în holul de la intrare şi urcară încet impunătoarea scară, scăldată în lumina stranie cernută prin uriaşul vitraliu care se înalţa foarte sus, deasupra palierului principal. Parcurseră nesfîrşitele culoare întunecate, care miroseau vag a ceară, petrosin şi praf, plus izul acela de mucegai ce venea din pereţi. Lemnul scîrţîia, vîntul se tînguia în streşini, lumina scădea şi Emmei i se părea că de jur împrejurul lor casa aceea străveche îşi dădea duhul. Se uitară prin diverse încăperi, în care mobila era acoperită cu huse mohorîte, apoi pătrunseră în culoarul principal în care dădeau dormitoarele.

Emma se opri la uşa Apartamentului Albastru şi îi aruncă o privire peste umăr lui Blackie, care venea în urma ei.

- Acestea erau camerele Adelei Fairley, remarcă ea şi ezită, cu mîna pe clanţă. Apoi îşi făcu curaj, deschise larg uşa şi intră hotărîtă. Nori de praf se ridicară din covor, dansînd în aerul luminat de soare şi învăluind camera, evident nefolosită de ani de zile şi avînd un aer de delăsare mai pronunţat decît biblioteca. Deşi Emmei nu-i plăcuse niciodată camera aceasta în copilărie, avea o teamă

respectuoasă față de calitatea obiectelor de artă și a altor fleacuri din încăpere. Acum le vedea cu un ochi de cunoscător și se strîmbă. Aici își trăise Adele Fairley toată viața, în lumea ei lăuntrică, izolată de familie, găsindu-și în băutură refugiul din realitate. Emma aflase de mult că Adele era alcoolică. Dar era și nebună? Alungă gîndul neliniștitor al nebuniei ereditare și se strecură în dormitorul alăturat, oprindu-se lîngă uriașul pat cu patru stîlpi, învelit în mătase verde decoloratã. Tăcerea era copleșitoare și cum imaginația știe să joace feste bizare, Emma auzi rîsetul cristalin al Adelei și foșnetul peignoir-ului ei și simți o boare vagă de parfum de iasomie, parfumul pe care-l folosea ea. Clipi iute și i se încreți pielea pe brațe. Rîse de ea însăși, apoi se răsuci pe călcîie și se întoarse în camera de zi.

Blackie o urmă, evaluînd în acest timp totul în jurul lui.

- Sînt camere frumoase, Emma, spuse el, aruncînd o privire în jur. Bine proporționate. Oferă multe posibilități. Va trebui, bineînțeles, să scapi de fleacurile adunate de Adele Fairley.

- O să le arunc, spuse Emma și se gîndi: Ce pomelnic sfîșietor pentru Adele Fairley! Ea, care era atît de frumoasă!

Emma inspectă și celelalte dormitoare, superficial, dar cu o oarecare curiozitate. Rămase șovăitoare în fața măsuței de toaletă din Camera Gri, la care se așeza odinioară Olivia Fairley, gîndindu-se la ea. Olivia fusese cu adevărat bună; îi ușurase truda în casa asta odioasă. Se întrebă dacă nu cumva simpatia ei față de Olivia nu izvora inconștient din evidenta ei asemănare cu mama Emmei. Emma se înduioșă, apoi, se întoarse și părăsi Camera Gri. Dar expresia feței i se schimbă radical în clipa cînd deschise ușa Camerei Stăpînului. Inspectă cu o privire dură decorul auster, gîndindu-se la Adam Fairley. Și Emma își aminti din nou tot ce trăise la conacul Fairley și nu simți nici o remușcare pentru ceea ce făcuse. Răzbunarea ei avusese o lungă perioadă de gestație, dar cu siguranță că meritase.

Cincisprezece minute mai tîrziu, Emma și Blackie coborîră scara principală și traversară repede saloanele de primire de la parter. În tot acest răstimp, Blackie sporovăise entuziast despre renovările pe care le va face și schiță planurile de transformare a conacului Fairley într-o casă elegantă pentru Emma. Emma ascultă, aprobă din cap, dar vorbi puțin. La un moment dat, cînd vizitau salonul, îi atinse brațul lui Blackie și întrebă:

- De ce mă înfricoşa atît de mult casa asta în copilărie?

Blackie îi strînse tare mîna, cu tandreţe.

- Nu ţi-era frică de casă, Emma. Ţi-era frică de oamenii din ea.

- Cred că ai dreptate, replică ea încet. Acum toţi acei oameni sînt nişte fantome.

- Da, scumpa mea, nişte biete fantome. Şi, la urma urmelor, nu-i decît o casă. Ţi-am spus odinioară că nu-ţi poate face niciodată vreun rău.

- Ştiu că mi-ai spus. Emma îl luă pe Blackie de braţ. Hai afară, să vedem domeniul. Aici înăuntru e frig şi cam deprimant.

Emma clipi cînd păşiră afară, în lumina strălucitoare a soarelui.

- Ştii că e mai cald afară decît înăuntru? remarcă Emma, privind în sus spre sumbrul edificiu care se înălţa în faţa ei. Faţa Emmei deveni gînditoare în timp ce se plimba pe terasa cu dale, privind din cînd în cînd conacul Fairley. Casa asta înfricoşătoare era trainică... şi nu puteai scăpa de ea; un bastion al bogăţiei şi al privilegiilor, un monument închinat unei societăţi de mult apuse, unui nemilos sistem de clase, pe care ea îl detesta şi care o jignea profund.

Făcînd semn cu capul spre casă, Emma şopti:

- Tata îi spunea „Nebunia familiei Fairley".

- Asta şi este.

- Dărîm-o! spuse Emma cu o premeditare rece.

- S-o dărîm?! repetă Blackie, privind-o uluit. Ce spui?

- Exact ceea ce am spus. Vreau s-o dărîmi! Cărămidă cu cărămidă, pînă nu mai rămîne nimic în picioare.

- Dar credeam că ai de gînd să locuieşti în ea! exclamă Blackie, încă şocat.

- Ca să fiu sinceră, nu cred că am intenţionat vreodată cu adevărat să fac asta. Tu ai spus odată că e o monstruozitate şi acesta este categoric un adevăr elementar. Monstruozităţile n-au ce căuta în lumea asta. Vreau să fie ştearsă de pe suprafaţa pămîntului ca şi cum nici n-ar fi existat.

- Şi mobila?

- Vinde-o! Dăruieşte-o! Faci ce vrei. Eu nu vreau absolut nimic. Poţi să iei orice doreşti, Blackie. Zîmbi. Ar merita să iei biroul lui Adam Fairley. E o piesă de valoare, să ştii.

- Îţi mulţumesc, Emma. O să mă gîndesc. Blackie îşi frecă bărbia. Eşti sigură de hotărîrea asta? Ai plătit o groază de bani pe casă.

- Sînt foarte sigură.

Emma se întoarse repede şi coborî cu pas uşor treptele terasei, întîrziind puţin la intrarea în grădina de trandafiri. Se văzu cu ochii minţii o fată tînără şi disperată şi îşi aminti ziua cînd îi spusese lui Edwin că este însărcinată, îşi aminti cum o alungase, atît de clar, de parcă totul se întîmplase ieri.

- Şi să distrugi şi grădina, spuse ea cu un ton glacial. Distruge-o cu totul. Nu vreau să mai crească aici nici un boboc de trandafir, nici măcar o singură frunză.

Sătenii rămaseră cu gura căscată la aflarea veştii că Emma Harte, fiica Marelui Jack, devenise proprietara conacului Fairley şi a filaturii Fairley. Era o răsturnare de situaţie atît de uluitoare, încît întrecea orice imaginaţie, şi au fost, pe rînd, surprinşi, miraţi şi, în cele din urmă, amuzaţi în sinea lor de această ironie a soartei prin care se făcea dreptate, atît de neaşteptat. Limitaţi cum erau, prin tradiţie şi prejudecăţi, şi constrînşi să se supună unui rigid sistem de caste, care-i ţinea pe muncitori în frîu, se mirară totuşi de curajul cu care Emma sfidase acel sistem şi încălcase toate regulile fixate de *Establishment*, de secole.

În dimineaţa următoare, femeile stăteau în uşă sau rezemate de porţile grădinilor, cu braţele încrucişate, clătinînd din cap şi minunîndu-se de povestea nemaipomenitei reuşite a uneia din semenele lor. În noaptea aceea, la Calul Bălan, bărbaţii îngrămădiţi la bar, majoritatea muncitori la filatură, făceau speculaţii în legătură cu viitorul filaturii şi se bucurau de prăbuşirea puternicului clan Fairley. Deşi Adam Fairley nu fusese prea iubit, fiindcă nu era din acelaşi aluat cu tatăl lui, care fusese un om sincer, dintr-o bucată şi fiindcă era etichetat „un fandosit" de aceşti nordici aspri, ei totuşi îl respectaseră, recunoscînd că era, de fapt, un om cinstit şi integru. În schimb, Gerald, care era prost şi tiranic, era urît şi nimeni nu-i deplîngea căderea şi nu simţeau nici pic de milă faţă de el. „Bine că am scăpat de o asemenea pacoste" era expresia care se auzea cel mai des în zilele următoare, cînd sătenii aşteptau nerăbdători sosirea noii lor patroane şi viitoare stăpînă a conacului Fairley.

Dar Emma nu veni în sat; cel puţin nu veni pînă ce Gerald Fairley nu părăsi conacul. La două zile după plecarea lui, Rolls-Royce-ul ei gri-argintiu opri în curtea filaturii şi ea intră în fabrică ca să aibă o întrunire cu muncitorii. Direc-

torul filaturii, Josh Wilson, fiul lui Ernest, care-l slujise atît de bine pe Adam, adunase bărbaţii şi femeile în hală. Emma, îmbrăcată cu o rochie mulată pe corp, de culoare bleumarin, cu o pălărie bleumarin pe cap şi un colier de perle la gît, îi salută cordial pe cîţiva dintre bărbaţii pe care şi-i amintea din copilărie, apoi se adresă adunării. Vorbi clar şi răspicat.

- După cum ştiţi prea bine, industria textilă este în declin de optsprezece luni, din momentul cînd preţul lînii a atins cota cea mai joasă, fiind urmată apoi şi de preţul stofei. Din cauza proastei administraţii a patronului dinainte, filatura Fairley a decăzut şi ştiu că mulţi oameni au fost concediaţi în ultimele luni. Emma făcu o pauză, dregîndu-şi glasul. Mă tem că nu-i pot reangaja pe aceşti oameni. Ridică mîna, auzind ridicîndu-se un val de proteste şi plîngeri din mijlocul mulţimii. Totuşi voi acorda o mică pensie celor concediaţi şi celor care nu şi-au găsit de lucru în oraşele din apropiere. Aş vrea, de asemenea, să declar acum cît se poate de categoric că n-am intenţia să închid filatura, după cum sînt convinsă că şi-au imaginat mulţi dintre voi. Dar în condiţiile actuale, trebuie să mă restrîng, să fac economii, să procedez la o reorganizare şi să reduc personalul. De aceea, toţi bărbaţii aflaţi la vîrsta pensionării sau în preajma ei vor fi pensionaţi imediat. Fiecare va primi pensie. Bărbaţii mai tineri, îndeosebi cei necăsătoriţi, vor fi angajaţi la celelalte firme ale mele, dacă sînt dispuşi să plece din Fairley şi să-şi facă o situaţie în Leeds şi Bradford. Cei ce nu doresc să profite de această ofertă pot să rămînă. Eu sper, desigur, că unii dintre voi vor accepta, pentru ca eu să pot reduce forţa de muncă de aici şi să pot opera mai economic. După cum i-am spus şi lui Josh, am de gînd să vînd stofa de calitate pe care o fabricăm celor trei fabrici de confecţii Kallinski din Leeds, dar nici comenzile lor nu vor fi suficiente pentru a menţine producţia filaturii la capacitatea maximă. Am o soluţie la această problemă. Voi începe imediat să produc o stofă de calitate mai proastă, care să fie vîndută la preţuri mai mici în străinătate şi sper că va fi căutată şi aici. Emma zîmbi încrezătoare. Din fericire, îmi pot permite să ies din această criză; şi cu puţin noroc şi cu ajutorul vostru, sînt sigură că pot pune pe picioare filatura, făcînd-o repede profitabilă. Vă repet, n-am de gînd să închid filatura, deci nu vă speriaţi că veţi rămîne fără slujbă. N-am intenţia de a lăsa acest sat să moară de foame.

O aclamară cu entuziasm şi, rînd pe rînd, cu şepcile în

mînă, bărbaţii veniră să-i strîngă mîna, să-i mulţumească şi să-i ureze bun venit din nou la Fairley.

- L-am cunoscut pe tăticul matale, păpuşico, îi spuse unul din ei, iar un altul adăugă:

- Pe cinstea mea că Marele Jack ar fi mîndru de tine.

După ce avu o întrevedere cu Josh Wilson, Emma se urcă în Rolls şi-i spuse şoferului s-o ducă la conacul Fairley. Lucrătorii lui Blackie O'Neill mişunau deja prin toată casa, căţăraţi pe scări şi pe acoperiş. Se scoteau ferestrele, se desfăceau coşurile, se smulgeau ţiglele. Emma zîmbi în sinea ei şi se întoarse la Leeds.

La început, sătenii crezură că se renova conacul şi se bucurară de acest eveniment, aşteptînd cu nerăbdare s-o întîmpine pe Emma Harte, noua stăpînă a conacului. Dar după o săptămînă, îşi dădură seama, cu surprindere, că încet, încet, casa era demolată şi rămaseră stupefiaţi.

La mijlocul lui mai, Emma făcu o a doua călătorie la conacul Fairley. Se plimbă pe terasă, rămasă încă intactă, şi privi marea întindere de pămînt pustie, pe care se înălţaseră odinioară casa şi acareturile. Nu mai rămăsese nici o cărămidă, iar grădina de trandafiri dispăruse şi ea. Emma se simţi cuprinsă de un imens val de uşurare şi de o senzaţie neaşteptată de eliberare. Conacul Fairley, casa în care fusese umilită şi în care suferise atît, parcă n-ar fi existat niciodată. Nu mai putea s-o tulbure cu amintirile dureroase pe care le evoca. Emma alungase toate fantomele copilăriei ei. În sfîrşit, se eliberase de familia Fairley.

Blackie, care sosi după cîteva clipe, îi înconjură umerii cu braţul.

- Ţi-am urmat instrucţiunile cu sfinţenie şi am înlăturat monstruozitatea, fătuco dragă. Dar, asemeni întregului sat, sînt ros de curiozitate, Emma. Hai, spune, iubito, ce ai de gînd să faci cu pămîntul acesta?

Emma se uită în sus, spre el şi zîmbi.

- Îl voi transforma într-un parc. Un frumos parc pentru sătenii din Fairley, căruia îi voi da numele mamei mele.

51

O SĂPTĂMÎNĂ MAI TÎRZIU, într-o frumoasă seară de la sfîrşitul lui mai, Emma coborî dintr-un taxi în faţa hotelului Savoy din Londra şi parcurse grăbită culoarul

înspre barul american. Îl văzu pe Frank înainte ca el s-o vadă. Era aşezat la o masă cu faţa spre culoar şi în timp ce urca cele cîteva trepte spre bar, ea observă că Frank mîngîia, cufundat în gînduri şi visător, paharul cu băutură.

- Un penny ca să-ţi ghicesc gîndurile, spuse ea, oprindu-se în faţa lui.

Frank tresări, ridică repede capul şi privirea i se lumină.

- Ai sosit! Se ridică şi îi trase un scaun. Ce minunat arăţi, scumpa noastră Em!

- Mulţumesc, iubitule. Îşi netezi fusta deux-pièce-ului din mătase verde şi îşi scoase mănuşile albe, din piele de căprioară.

- Mare zăpuşeală, nu-i aşa? Aş bea un gin fizz, Frank. Sper să mă răcorească. Am avut o zi îngrozitoare la magazin.

Frank comandă băutura şi îşi aprinse o ţigară.

- Îmi pare rău că te-am tîrît pînă la Strand, dar este mai aproape de Fleet Street şi trebuie să mă întorc repede la ziar.

- Nu m-a deranjat să vin aici. Îmi place barul ăsta. Dar de ce ai vrut să mă vezi? Părea ceva urgent cînd m-ai sunat la magazin. Ca să fiu sinceră, am fost un pic îngrijorată.

- Iartă-mă, Emma. N-am vrut să-ţi fac griji. De fapt, nu-i o chestiune chiar aşa de urgentă, dar voiam să vorbesc cu tine.

- Despre ce?

- Despre Arthur Ainsley.

Emma ridică brusc din sprîncenele ei arcuite.

- Despre Arthur! Dumnezeule, dar de ce vrei să vorbim despre el?

- Winston şi cu mine am fost cam îngrijoraţi pentru tine în ultimul timp. De fapt, credem că ar trebui să divorţezi de Arthur. I-am promis lui Winston că voi discuta cu tine această problemă.

- Să divorţez! Emma izbucni în rîs, înveselită. Dar de ce? Arthur nu mă deranjează.

- Nu e potrivit pentru tine, Emma şi tu ştii asta. Bea îngrozitor de mult, una la mînă, apoi faptul că umblă cu... Frank înghiţi, apoi trase din ţigară.

- Cu alte femei, încheie Emma propoziţia în locul lui. Părea amuzată. Îmi dau seama că nevasta află întotdeauna ultima. Cu toate acestea, eu ştiu de mult de aventurile lui Arthur. Nu-i nevoie să-mi menajezi sentimentele.

- Şi nu te deranjează? întrebă Frank.

- Monumentala mea lipsă de interes faţă de persoana lui Arthur Ainsley şi a comportării lui înlătură orice bănuială că aş ţine la el. De-fapt, n-am pentru el nici un fel de sentimente.

- Atunci de ce nu divorţezi, Emma?

- În primul rînd, din cauza copiilor.

- Prostii! Îi foloseşti ca scuză. Edwina şi Kit sînt la internat. Nu i-ar afecta cu nimic.

- Mă refeream la gemeni, Frank. Sînt copiii lui Arthur şi au nevoie de un tată.

- Ce fel de tată e Arthur? pufni Frank.

Emma ridică paharul pe care chelnerul i-l aşezase în faţă.

- Noroc!

- Noroc! Acum, hai, dă-mi un răspuns!

- Dar este o prezenţă în viaţa lor! Ţine foarte mult la copii şi zău că se poartă frumos cu ei.

- Cînd e treaz, sublinie Frank cam acru.

Emma oftă.

- Este, desigur, un grăunte de adevăr în ceea ce spui. Dar ascultă, Frank, zău că nu vreau să divorţez de Arthur, deşi am motive. Cel puţin, nu acum. Ştii că nu pot să sufăr scandalurile şi consider că, efectiv, acum nu este momentul. Poate cînd vor fi copiii mai mari, o să mă mai gîndesc.

Glasul îi trena şi părea pierdută în gînduri. Dar îşi reveni.

- Eu sînt destul de mulţumită. Arthur nu se amestecă în viaţa mea sau în afacerile mele şi doar ştii cît de mult ţin la asta.

- Scumpa noastră Em, nu-ţi poţi lua registrele cu tine în pat. Nu-ţi ţin de cald în nopţile friguroase şi în mod sigur nu te pot îndrăgi şi iubi aşa cum ar trebui să fii îndrăgită şi iubită.

Emma rîse.

- De ce voi, bărbaţii, vă gîndiţi întotdeauna la actul sexual?

- Am spus „îndrăgită" şi „iubită". Eşti o femeie tînără. Trebuie să ai pe cineva, o legătură cu un bărbat ca lumea. Doamne, îmi închipui că te simţi tare singură!

Chipul Emmei se înnoură şi ochii ei se întristară pentru o clipă. Clătină încet din cap:

- N-am timp să mă simt singură. Am fost foarte ocupată în ultimele zile, după cum ştii, făcînd mereu naveta între Leeds şi Londra. Şi sînt inflexibilă în privinţa divorţului,

Frank. Acum, hai să nu mai pierdem vremea discutînd despre Arthur. Povesteşte-mi despre casa pe care ai găsit-o în Hampstead. Îi place lui Natalie?

Frank oftă, recunoscînd că era inutil să continue conversaţia şi spuse:

- Da, îi place. Şi mie. E ideală pentru noi. Dar aş vrea s-o vezi şi tu şi să-mi spui părerea. Ştii că e foarte scumpă.

- Aş fi încîntată, Frank, să nu-ţi faci probleme în privinţa preţului. Dacă e mai mare decît îţi poţi permite, îţi dau eu diferenţa.

- Nu pot, Emma, să primesc, protestă Frank.

- Nu fi caraghios! Cu ani în urmă, Blackie mi-a spus că banii sînt făcuţi pentru a fi cheltuiţi şi avea dreptate. Vreau să ai o casă frumoasă, ca să începi cu dreptul această căsnicie. Vreau să fii fericit, Frank. Rîse. Cel care a spus că banii n-aduc fericirea a fost greşit informat, după părerea mea. Ba aduc foarte multă fericire, multor oameni. Şi ca să-ţi spun drept, prefer să fiu nefericită avînd bani, decît neavîndu-i. Îl strînse pe Frank de braţ. Doar ştii că tot ce am vă aparţine ţie şi lui Winston. Va fi o parte din cadoul meu de nuntă pentru tine şi Natalie.

- Eşti atît de generoasă, Emma. Apreciez sincer gestul tău. Ce pot să-ţi spun decît că îţi mulţumesc din suflet?

Frank sorbi din pahar şi continuă:

- Poţi să-ţi rupi mîine un ceas din timpul tău ca să treci s-o vezi?

- Sigur că pot. Ce face scumpa de Natalie?

Frank zîmbi fericit.

- E minunată. O comoară! O iubesc cu adevărat pe fata asta. Zău, Emma.

- Ştiu. Eşti un bărbat norocos, Frank. Vei avea o căsnicie minunată. Natalie este... Emma se opri, ţinîndu-şi respiraţia. Din poziţia în care şedea la masă, avînd o privire de ansamblu asupra barului, Emma vedea o mare parte din culoar şi privirea ei rămase aţintită asupra a doi bărbaţi care stăteau de vorbă la garderobă.

Privind-o cu atenţie pe Emma, Frank întrebă:

- Ce s-a întîmplat?

Emma se uită spre el, albă la faţă, din cauza şocului.

- E Paul McGill! Privi din nou în jos, spre scară. Dumnezeule! Vine încoace! Cred că se îndreaptă spre bar. Trebuie să plec imediat, înainte de a mă vedea.

Frank o apucă de braţ ca s-o reţină.

- Totul e în regulă, Emma. Nu te agita şi te rog, nu pleca, o imploră el în şoaptă.

Ochii Emmei aruncau văpăi.

- Frank! Ştiai că e în Londra, nu-i aşa?

- Da.

- Nu cumva... nu cumva l-ai rugat să vină să ne vadă?

Frank nu răspunse. Se uită în jos, spre pahar.

Emma rosti printre dinţi:

- Dumnezeule! Tu l-ai chemat!

- Îmi recunosc vina, îngînă Frank.

- Ah, Frank, cum de-ai putut face asta?

Emma dădu să se ridice, dar Frank o împinse uşor înapoi, pe scaun.

- Te rog, Emma. Trebuie să rămîi.

Ea îl privi furioasă.

- Dorinţa asta bruscă de a discuta despre Arthur şi despre casă a fost un şiretlic, nu-i aşa? strigă ea pe un ton acuzator.

- Nu! exclamă Frank. Nu-i adevărat! Vroiam într-adevăr să discutăm despre căsnicia ta. Doresc asta de mult. Ţi-am spus că Winston şi cu mine sîntem foarte îngrijoraţi. Şi am într-adevăr nevoie de sfatul tău în privinţa casei. Dar recunosc că am consimţit să pun la cale această întrevedere.

- Dumnezeule! Ce mă fac? şopti Emma cu glasul răguşit.

- Vei fi civilizată cum eşti tu de obicei şi vei ciocni un pahar cu Paul.

- Nu pot, scînci ea. Nu poţi să înţelegi. Trebuie să plec. În timp ce vorbea, Emma îşi dădu seama că era prea tîrziu ca să mai poată pleca în mod elegant. Paul urca repede treptele şi peste o clipă era lîngă masă şi trupul lui masiv arunca o umbră uriaşă asupra lor. Emma îşi ridică încet privirea şi se uită la el cum o priveşte de sus. Slavă Domnului că stătea jos. I se înmuiaseră picioarele şi inima îi bătea nebuneşte.

- Bună, Emma, spuse Paul, întinzîndu-i mîna.

Ea i-o întinse automat pe a ei.

- Bună, Paul, răspunse ea cu glasul sugrumat, tremurînd toată pe dinăuntru. Simţi degetele lui puternice strîngîndu-i-le pe ale ei, simţi cum i se urcă roşeaţa în obraji. Îşi retrase repede mîna şi îşi aţinti, orbeşte, privirea asupra mesei.

Paul îl salută pe Frank ca pe un vechi prieten şi se aşează. Comandă un whisky cu sifon, se lăsă pe speteaza scaunului, îşi încrucişă nonşalant picioarele şi îşi aprinse o ţigară. Îşi îndreptă atenţia spre Emma.

- Mă bucur că te văd, Emma. Arăţi minunat. Nu te-ai schimbat deloc. Şi trebuie să te felicit. Magazinul tău din Knightsbridge m-a dat gata. E absolut superb. E o realizare colosală. Poţi fi mîndră de tine.

- Mulţumesc, îngînă ea fără a îndrăzni să-l privească.

- Frank, şi pe tine trebuie să te felicit. Noua ta carte e splendidă. Mulţumesc pentru exemplarul pe care mi l-ai trimis. Am stat treaz pînă la jumătatea nopţii ca s-o citesc. Nu mă-nduram s-o las din mînă.

Frank rînji, încîntat.

- Mă bucur că îţi place. Şi sînt fericit să constat că se vinde foarte bine.

- E şi normal. E unul din cele mai bune romane pe care le-am citit în ultimii ani. Lui Paul i se aduse paharul cu băutură şi ridicîndu-l, spuse:

- În sănătatea dragilor şi vechilor mei prieteni şi pentru apropiata ta căsătorie, Frank.

Emma tăcea. Nu-l crezuse niciodată pe fratele ei capabil de duplicitate, dar în cazul de faţă fusese, în mod cert, şiret şi era evident în relaţii cordiale cu Paul.

Frank spuse:

- Mă bucur că vei fi aici în iulie. Natalie şi cu mine sperăm că vei veni la nuntă.

Emmei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Îl săgetă cu privirea pe Frank, care nu băgă în seamă privirea ei sfredelitoare şi continuă:

- Şi îţi mulţumesc pentru invitaţia de a lua masa cu tine, la sfîrşitul săptămînii. Natalie mi-a propus ziua de vineri, dacă eşti liber.

- Sînt liber. Şi pentru nimic în lume n-aş vrea să pierd nunta. Privirea lui Paul se fixă asupra Emmei. Poţi să vii şi tu să iei masa cu noi vineri, Emma?

- În mod sigur nu pot, răspunse ea, ocolindu-i privirea.

- Poţi să-ţi consulţi agenda mai tîrziu, îi sugeră Frank.

- N-am nevoie. Ştiu precis că am o întîlnire la ora mesei, anunţă ea tăios, cu un glas ferm, manifestîndu-şi din priviri nemulţumirea faţă de Frank.

Văzînd că pe faţa ei se aşterne acea expresie de îndărătnicie pe care o cunoştea, Paul se abţinu să mai insiste şi întorcîndu-se spre Frank, spuse:

- Unde aveţi de gînd să vă petreceţi luna de miere?

- Ne-am gîndit să ne ducem în sudul Franţei, deşi încă nu ne-am hotărît definitiv.

Emma se lăsase pe speteaza scaunului şi nu-i mai asculta. Conversaţia lor trecea pe lîngă urechile ei, în timp ce ea se retrăgea în sinea ei. Neaşteptata apariţie a lui Paul îi distrusese total echilibrul sufletesc şi în clipa aceea ar fi fost în stare să-l omoare pe Frank cu toată seninătatea pentru participarea lui la acest complot. Era buimăcită şi în sufletul ei izbucniră nenumărate sentimente contradictorii, bine strunite de-a lungul anilor. Şocul provocat de vederea lui era devastator. În faţa ei şedea Paul McGill, discutînd cu Frank, zîmbind, dînd din cap, comportîndu-se de parcă între ei nu s-ar fi întîmplat nimic. Simţi imensa lui putere, forţa şi virilitatea lui ascunsă şi îşi aminti pînă la cel mai mic detaliu zilele pe care le petrecuseră la Ritz. Apoi îşi aduse aminte, cu un fior de tristeţe, cum tînjise după el, cum se topise de dorul lui. Cîtă nevoie avusese de el! Acum era doar la cîţiva centimetri de ea şi Emma îşi stăpîni impulsul de a întinde mîna ca să-l atingă pentru a se asigura că e el în carne şi oase. Dar în loc de asta, ea îl privi pe furiş. Era, ca de obicei, îmbrăcat impecabil, cu un costum gri-închis cu dungi albe şi o cămaşă de mătase albă strălucitoare. Manşetele franţuzeşti erau prinse cu butoni de aur cu safire sclipitoare, la gît avea o cravată de mătase albastru intens iar din buzunarul de la piept îi ieşea o batistă albă. Emma ştia că Paul împlinise patruzeci şi doi de ani la începutul lui februarie, dar arăta exact ca în 1919. Doar faţa îi era mai bronzată şi în jurul ochilor avea mai multe riduri. Coloritul pielii era la fel de viu ca întotdeauna şi rîdea cu rîsul acela profund, plin, pornit din gîtlej. Cît de bine cunoştea acest rî amuzat, sardonic! Deodată o năpădi furia. Cum de îndrăznise să se întoarcă aici cu atîta nonşalanţă, aşteptîndu-se ca ea să se poarte civilizat cu el, după toată suferinţa pe care i-o provocase! Cîtă obrăznicie! Cîtă aroganţă! Indignarea alungă celelalte sentimente şi Emma se înarmă împotriva farmecului lui irezistibil.

Îl auzi vag pe Frank spunînd la revedere. O lăsa singură cu Paul. O îngrozi această perspectivă.

- Trebuie să plec, spuse ea luîndu-şi mănuşile şi geanta. Te rog să mă scuzi, Paul. Trebuie să plec cu Frank.

- Nu pleca, Emma, te rog! Vreau să vorbesc cu tine, spuse Paul cu glasul cel mai blînd din lume. Era absolut necesar s-o reţină cu orice preţ şi totuşi nu îndrăznea să exercite pe faţă nici o presiune asupra ei.

Frank îi aruncă lui Paul o privire conspirativă şi se adresă

Emmei:

- Trebuie să mă întorc în Fleet Street. Am întîrziat.

O sărută absent pe obraz şi plecă, înainte ca ea să mai poată protesta, iar Emma îşi dădu seama că era prinsă în capcană.

Paul chemă chelnerul şi mai comandă de băut, apoi se aplecă în faţă, concentrat. Privirea lui era serioasă, faţa gravă.

- Te rog, nu fi supărată pe Frank. Eu l-am convins să puuă la cale această întrevedere.

- De ce? întrebă Emma şi pentru prima dată îl privi pe Paul în faţă, cu răceală.

Paul se crispă. Ştia că îl aşteptau clipe grele, dar era hotărît s-o convingă de sinceritatea lui.

- Ţi-am spus că voiam să te văd şi să-ţi vorbesc. Doream asta cu disperare!

- Cu disperare! repetă ea şi rîse cinic. Foloseşti vorbe ciudate. Dacă erai chiar atît de disperat, n-ai fi lăsat să se scurgă atîţia ani!

- Emma, îţi înţeleg prea bine sentimentele. Dar întîmplător, aceasta este realitatea. Am fost cu adevărat disperat. Timp de patru ani şi jumătate, insistă el.

- Atunci de ce nu mi-ai scris? întrebă ea şi deodată glasul începu să-i tremure. Se stăpîni, furioasă, hotărîtă să nu lase să i se citească nici o emoţie.

- Ţi-am scris de cîteva ori şi ţi-am trimis şi trei telegrame.

Emma îl privi ţintă pe Paul, cu aerul că nu-l crede.

- Să nu-mi spui că toate s-au pierdut pe drum! Şi că telegramele s-au volatilizat! Mi-ar fi foarte greu să înghit una ca asta.

- Nu, nu s-au volatilizat. Au fost furate, ca şi scrisorile tale către mine, spuse Paul nedezlipindu-şi privirea de faţa ei.

- Cine să le fure? întrebă Emma, întorcîndu-i privirea lui pătrunzătoare.

- Secretara mea personală.

- Dar de ce să fi făcut aşa ceva?

- E o poveste destul de lungă, spuse Paul calm. Aş vrea să ţi-o spun. De aceea voiam să ne vedem! Îmi faci măcar favoarea de a mă asculta? Te rog, Emma.

- Bine, îngînă ea. N-o afecta cu nimic dacă asculta ce avea el de spus şi pe deasupra era roasă de curiozitate.

- Cînd m-am dus în Australia în 1919, singurul meu gînd era să mă întorc la tine, cît mai curînd posibil. Paul se opri cînd apăru chelnerul cu băuturile. După ce acesta se îndepărtase îndeajuns ca să nu mai audă ce vorbeau, Paul continuă: Cum am ajuns la Sydney, am intrat într-o încurcătură teribilă, dar acum n-am să mă ocup de asta. Să-ţi povestesc mai întîi despre scrisori. Cu ani în urmă, tata cultivase pe lîngă el o tînără care lucra în biroul nostru din Sydney. A instruit-o, pentru a face din ea secretara mea personală în perioadele cînd lipseam. După ce am fost demobilizat, a trebuit să preiau toate afacerile, pentru că tata nu se simţea deloc bine, deci am preluat-o şi pe ea. În primele săptămîni, Marion Reese a fost o adevărată mană cerească. În orice caz, timp de două luni, am lucrat ore în şir cu Marion lîngă mine, care mă îndruma, mă ajuta şi mă iniţia în toate chestiunile. Tata a început să se simtă din ce în ce mai rău, pînă ce a căzut la pat. Îţi spun sincer, Emma, că mă bizuiam total pe Marion. Eram împovărat cu nişte responsabilităţi imense şi eu nu mai eram la curent cu afacerile. Paul îşi aprinse o ţigară, trase fumul în piept şi continuă: Înainte de izbucnirea războiului, Marion fusese ca un membru al familiei. Tata ţinea mult la ea şi eu o consideram prietenă şi o angajată foarte preţioasă. Într-un fel, era ca o soră mai mare, fiind cu vreo patru ani mai în vîrstă decît mine. Într-o seară, după ce lucrasem pînă tîrziu, am invitat-o la masă şi i-am făcut destăinuiri. I-am povestit despre tine, despre planurile mele de viitor, despre intenţia mea de a mă căsători cu tine după ce voi fi rezolvat problemele mele conjugale. Pe buzele lui Paul se ivi un zîmbet plin de regrete şi clătină din cap. După cum s-a dovedit ulterior, am făcut o mare greşeală destăinuindu-mă lui Marion. Greşeală pe care am comis-o după ce întrecusem puţin măsura cu băutura. Desigur că nu mi-am dat seama de greşeală pe loc. Marion s-a arătat cît se poate de înţelegătoare. Mi-a promis că mă va ajuta să pun totul din nou pe picioare cît mai repede, ca să pot veni la Londra pentru cîteva luni pentru a...

- De ce a fost o greşeală? îl întrerupse Emma, încruntîndu-se.

- Pe atunci nu ştiam că Marion Reese era îndrăgostită de mine de mai mulţi ani. Nu se întîmplase niciodată nimic între noi şi niciodată n-o încurajasem cu nimic. Fireşte că ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost să părăsesc Australia şi, mai mult, să mă duc la o altă femeie. Dar atunci nu eram

conştient de acest lucru. În orice caz, eu am continuat cu frenezie să reorganizez afacerile şi să-ţi scriu, fără a-mi da seama că devotata mea secretară îmi confisca scrisorile, în loc să le expedieze. Eram derutat şi alarmat, văzînd că nu mi-ai răspuns decît la prima scrisoare. Am trimis două telegrame, prin care te imploram să mă anunţi măcar dacă eşti sănătoasă. Bineînţeles că n-au fost expediate. Marion le-a distrus. Şi totuşi, în ciuda tăcerii tale, pe care nu puteam s-o înţeleg, eram hotărît să te văd şi, îndată ce am putut, m-am îmbarcat pentru Anglia.

Emma, care ascultase cu atenţie şi-i cîntărise toate vorbele, era absolut sigură că spunea adevărul.

- Cînd s-a întîmplat asta?

- Cam după un an. În primăvara lui 1920. Am scris o telegramă şi i-am dat-o lui Marion înainte de a pleca, anunţîndu-mi sosirea şi rugîndu-te să vii să mă întîmpini la vapor. N-ai venit, pentru că n-ai primit telegrama. Prima persoană căreia i-am telefonat a fost Frank. Mi-a spus că ai plecat în voiaj de nuntă şi că te măritaseşi cu Arthur Ainsley doar cu o săptămînă în urmă.

- Dumnezeule! strigă Emma, făcînd ochii mari. O cuprinse disperarea.

Paul dădu din cap, cu un zîmbet dureros pe chip.

- Da, am venit prea tîrziu pentru a putea împiedica nunta. Din nefericire.

- Dar de ce n-ai venit mai devreme? De ce ai aşteptat un an întreg? întrebă Emma, ridicînd glasul.

- Pur şi simplu n-am putut să scap, Emma. Înţelege, tata avea cancer şi era pe moarte. S-a stins după aproape opt luni de la întoarcerea mea în Australia.

- Îmi pare rău, Paul, şopti Emma şi în ochii ei se citi o compasiune sinceră.

- Da, a fost trist. Şi tata era foarte dependent de mine în acele ultime luni. Dar să continui. Sperasem să plec imediat după înmormîntarea tatei, dar exact atunci, soţia mea... Paul ezită şi se strîmbă puţin. Soţia mea, Constance, s-a îmbolnăvit grav şi mi-am amînat iarăşi plecarea. Cînd credeam că în sfîrşit, pot pleca, s-a îmbolnăvit fiul meu. Paul o privi pe Emma cu precauţie. Ştii că am un fiu.

- Da, am auzit. Puteai să-mi fi spus, Paul. Era bine să-mi fi spus, îi reproşă ea.

- Da, ar fi trebuit, Emma. Dar Howard, cum să-ţi spun, are anumite probleme şi întotdeauna îmi vine greu să vor-

besc despre el. Paul oftă adînc şi pentru o clipă, privirea i se întunecă. Se îndreptă de spate. După ce Howard s-a restabilit, am putut porni spre Anglia.

- Şi te-ai întîlnit cu Frank?

- Nu de prima oară. Frank ezita să se vadă cu mine. Cred că n-avea o părere prea bună despre mine. Dar şi-a dat seama cît de distrus am fost aflînd de căsătoria ta şi probabil că i s-a făcut milă de mine; mai ales, după ce i-am spus la telefon că eu îţi scrisesem cu conştiinciozitate tot anul acela. Cînd mi-a spus că n-ai primit scrisorile mele şi că mi-ai scris şi tu, am rămas încremenit şi total derutat.

- Cum ai descoperit că scrisorile fuseseră furate? întrebă Emma cu o faţă la fel de gravă ca a lui Paul.

- Imediat mi-a trecut prin cap că cineva îmi cotrobăise prin corespondenţă. Cîteva scrisori rătăcite n-ar fi fost mare lucru, dar nu aproape o duzină. N-a trebuit să fac un efort prea mare ca să deduc că Marion făcuse acest lucru. Ea era evident vinovată, de vreme ce ea se ocupa de corespondenţa mea, atît la Sydney cît şi la ferma de oi din Coonsamble. Şi tot ea îmi expedia toate scrisorile personale.

- Păcat că nu le-ai expediat tu însuţi, nu? spuse Emma încet, blestemînd-o în sinea ei pe Marion Reese. Îl ţintui pe Paul cu privirea ei pătrunzătoare.

- Da, e adevărat. Recunosc că am fost imprudent. Pe de altă parte, nu aveam de ce s-o suspectez. Şi în plus, aveam pe cap nişte probleme îngrozitoare. Eram epuizat şi copleşit de griji.

- Bănuiesc că ai avut o confruntare cu ea după ce te-ai întors la Sydney, tatonă Emma.

- Bineînţeles. La început a negat. Dar pînă la urmă a cedat şi a mărturisit. Cînd am întrebat-o de ce a făcut-o, mi-a spus că sperase să saboteze iubirea noastră, ca să nu mai plec.

- A reuşit, spuse Emma sec, gîndindu-se la anii irosiţi.

- Da. Paul cercetă cu privirea chipul Emmei, pe care nu se putea citi nimic. Băgă mîna în buzunarul interior de la piept şi scoase un plic. Aceasta este o scrisoare de la avocaţii ei, prin care îi recunosc vina, cu condiţia ca eu să n-o dau în judecată, după cum o ameninţasem. Furtul corespondenţei constituie o infracţiune, ştii asta. Am cerut-o, explică el, bătînd plicul cu palma, pentru că speram că într-o zi voi avea ocazia să ţi-o arăt pentru a-ţi dovedi că nu sînt un escroc, aşa cum, fără îndoială, mă socoteşti. Îi întinse plicul şi

încheie. Şi apropo, mi-au înapoiat şi scrisorile mele către tine şi ale tale către mine.

Emma îl privi pieziş.

- Vrei să spui că le-a păstrat! Cît de ciudat! exclamă ea.

- Şi mie mi s-a părut la fel. Te rog, Emma, citeşte scrisoarea avocaţilor ei. Toată povestea este atît de incredibilă, încît m-am gîndit că ai putea bănui că eu am inventat totul.

Emma rămase o clipă pe gînduri, apoi scoase scrisoarea din plic şi se uită repede pe ea. Se întoarse spre Paul, zîmbind sfios.

- Te-aş fi crezut şi fără această scrisoare. Nimeni n-ar putea inventa o asemenea bazaconie. Oricum, îţi mulţumesc că mi-ai arătat-o. Şi ce s-a întîmplat cu Marion Reese?

- Bineînţeles că am concediat-o imediat. N-am idee unde este acum.

Emma dădu din cap. Rămase pe gînduri privindu-şi mîinile, apoi ridică capul, înfruntînd direct privirea lui Paul.

- Paul, de ce nu m-ai aşteptat acum patru ani să mă întorc din voiajul de nuntă, ca să-mi spui că mi-ai scris?

Paul îi aruncă o privire scurtă.

- Ce rost ar fi avut? Era prea tîrziu, Emma! Nu voiam să mă amestec în căsnicia ta. Şi pe lîngă asta, s-ar fi putut să nu mă crezi. Nu uita că eu doar presupuneam ce se întîmplase cu scrisorile. N-am avut nici o dovadă pînă nu m-am întors la Sydney.

- Da, înţeleg. Totuşi mă mir că Frank nu mi-a spus nimic.

- Ca să fiu corect faţă de el, recunosc că a vrut să mă reţină, ca să mă întîlnesc cu tine. A vrut să-ţi spună chiar el. Eu l-am rugat să n-o facă. Mi se părea inutil. Simţeam că te-am pierdut. Paul dădu din umeri. Atunci mi s-a părut că ar fi mai înţelept din partea mea să dispar repede şi pe tăcute.

- Şi de ce îmi spui abia acum, după atîta timp?

- Doream de mult să-ţi explic, Emma. Să mă dezvinovăţesc în faţa ta. M-a apăsat tot timpul gîndul că te-am făcut să suferi. M-am mai văzut cu Frank în călătoriile anterioare pe care le-am făcut la Londra şi m-a ţinut la curent cu viaţa ta. Dar am considerat că este inoportun să vin la tine în condiţiile de atunci, deşi o doream din tot sufletul. Săptămîna trecută, cum am sosit, am luat masa cu Frank. Mi-a spus imediat că mariajul vostru nu merge bine. Cînd am aflat că eşti nefericită cu Arthur şi că îţi petreci mult timp singură la Londra, mi-am dat seama că nu mai pot strica nimic dacă

te văd. Am insistat pe lîngă Frank să înlesnească această întîlnire. Voiam să mă justific, încheie el, rugîndu-se din toată inima să fi reuşit. Paul se aplecă peste masă, cu faţa încordată. Ştiu că ai avut un şoc cînd m-ai văzut şi poate că a fost într-adevăr cam necinstit din partea mea să dau buzna peste tine fără să te previn, dar îţi spun sincer că nu ştiam cum să procedez. Sper că nu te-ai supărat pe mine şi nici pe Frank.

- Nu, nu m-am supărat. Îmi pare bine că ne-am întîlnit.

Emma se uită în jos, spre masă, gînditoare, şi cînd îşi ridică capul pentru a înfrunta privirea neşovăitoare a lui Paul, faţa ei era gravă şi ochii îi erau umezi.

- Am fost la fel de alarmată şi de derutată ca şi tine, Paul, văzînd că nu primesc veşti. Am suferit mult. De fapt, inima mea era zdrobită, recunoscu Emma, spre surprinderea ei. E bine să afli adevărul, chiar şi acum, după atîta timp. Zîmbi stingherită. Cred că, de fapt, amîndoi sîntem victimele unor împrejurări vitrege şi a spiritului posesiv al lui Marion. Cît de diferite ar fi fost vieţile noastre dacă n-ar fi intervenit ea! Clătină din cap. De ce vor unii oameni să joace rolul lui Dumnezeu? întrebă, sfîşiată de tristeţe.

Paul oftă.

- Nu ştiu, Emma. În cazul ei, cred că a fost vorba de lucrătura unei minţi cu adevărat bolnave. Cunoşti vechea zicală: „O femeie nebăgată în seamă e mai rea ca iadul". Dar nu voi înţelege niciodată ce spera să cîştige. Nu am manifestat nici cel mai mic interes faţă de ea, ca femeie.

- Oamenii speră întotdeauna, şopti Emma. Şi visează.

- Aşa este, încuviinţă Paul. O cercetă pe Emma îndeaproape cîteva clipe, apoi spuse încet:

- Nu mă mai urăşti, Emma?

Pe faţa ei se aşternu uimirea.

- Nu te-am urît niciodată, Paul. Schiţă un zîmbet. Poate doar pe moment, cînd m-au copleşit emoţiile. Nu mă poţi condamna pentru asta.

- Nu te condamn deloc. Paul se agită pe scaun şi îşi aprinse o ţigară ca să-şi ascundă nervozitatea. Mă întrebam dacă... nu s-ar putea... să fim prieteni, Emma? Acum, după ce s-au limpezit lucrurile între noi. Sau îţi cer prea mult? Paul îşi ţinu răsuflarea.

Emma îşi coborî privirea, dintr-o dată prudentă. Avea curajul să se lase pe mîna lui din nou, fie şi ca prieteni? Simţise acut prezenţa lui ca bărbat din clipa cînd apăruse.

Era pentru ea la fel de periculos ca în trecut. În ciuda prudenţei ei înnăscute, în cele din urmă, rosti rar:

- Da, Paul, dacă aşa vrei tu.

- Vreau, răspunse ferm Paul. O cîntări din privire, ca odinioară, cu ochii plini de admiraţie. Era stăpînă pe ea şi frumoasă ca întotdeauna. Timpul nu lăsase urme pe chipul ei minunat, deşi îi descoperi o oarecare tristeţe în ochi, chiar şi cînd avea faţa relaxată. Trebui să-şi strunească dorinţa arzătoare de a o lua în braţe şi de a o săruta. Nu îndrăznea nici să-i atingă mîna. Trebuia să fie precaut dacă voia s-o recîştige şi să fie din nou a lui, cu totul. Îi văzu privirea aţintită asupra lui şi îi pieri curajul. Spuse repede, impulsiv:

- Hai să luăm masa împreună, Emma.

- Ah, Paul, nu pot, spuse ea tulburată.

- De ce? Ai o altă întîlnire?

- Nu, dar...

- Te rog, Emma. De dragul vremurilor de odinioară. Zîmbi cuceritor şi ochii lui albaştri, strălucitori, îi jucau în cap. Mie nu mi-e frică. Ţie ţi-e frică?

- De ce să-mi fie frică? replică Emma, apărîndu-se şi privindu-l fix. Inima i se opri în loc. Era greu să-i reziste.

- Te asigur că n-ai nici un motiv, rîse Paul, relaxîndu-se pentru prima dată. Pe măsură ce încordarea se risipea, deveni stăpîn pe situaţie cu degajarea lui obişnuită. Deci ne-am înţeles. Unde ai vrea să mergem?

- Nu ştiu, spuse Emma, simţindu-se ciudat de vlăguită şi atît de dominată de el, încît era incapabilă să mai refuze invitaţia.

- Hai să mergem la Rules, peste drum, în Covent Garden. Cunoşti localul?

Emma clătină din cap.

- Am auzit de el, dar n-am mîncat acolo niciodată.

- E un loc încîntător. Sînt sigur că o să-ţi placă, spuse el şi-i făcu semn chelnerului să aducă nota de plată.

Erau la jumătatea mesei, cînd Paul întrebă cam abrupt:

- De ce a mers prost căsnicia ta, Emma?

Emma fu atît de surprinsă de această întrebare neaşteptată, încît, preţ de o lungă clipă, nu răspunse. Pentru că încă te iubesc pe tine, voi să spună. Dar în loc de asta, murmură:

- Pentru că Arthur şi cu mine nu ne potrivim.

- Înţeleg. Cum arată? întrebă Paul, ros de curiozitate şi

nu puţină gelozie.

Emma spuse prudentă:

- E un bărbat bine, fermecător, dintr-o familie bună. Dar în acelaşi timp, e un om foarte slab. Şi cam înfumurat. Îi întoarse privirea lui Paul şi spuse încet: Nu e genul de bărbat cu care tu ai putea avea ceva în comun.

Nici tu, se pare, iubita mea, se gîndi Paul, dar spuse:

- Ai de gînd să divorţezi?

- Deocamdată, nu. Dar tu? replică ea şi îşi înghiţi vorbele, regretînd întrebarea.

Chipul lui Paul se înăspri:

- Aşa-mi trebuie. Am căutat-o, reacţionă el cu calm. Emma, vreau să divorţez. Vreau de mulţi ani. Dar am necazuri mari cu Constance. Tăcu, chibzui puţin, apoi continuă: Soţia mea e alcoolică. Înainte de război bea teribil de mult. E unul din motivele pentru care a eşuat căsnicia noastră. Cînd m-am întors la Sydney, ea era deja o cauză pierdută. Am internat-o imediat într-un sanatoriu. A fugit după înmormîntarea tatei. Am găsit-o abia după cinci săptămîni, într-un hal fără de hal. Debilitată fizic şi cu mintea tulburată. De aceea n-am putut veni în Anglia cînd am vrut - a trebuit s-o văd întîi restabilită. Crede-mă că eram furibund. Nu vreau să par lipsit de inimă, dar am încercat s-o ajut pe Constance de-a lungul anilor, dar fără nici un rezultat. Nu vrea să se ajute singură. Mi-am pierdut de mult răbdarea.

- Da, înţeleg ce vrei să spui, spuse Emma cu tristeţe. Îmi pare rău, Paul. Îmi pare cu adevărat rău. Este o situaţie îngrozitoare pentru oricine. Mai e în sanatoriu?

- Da, mai este. Au potolit-o, dar este foarte slăbită în toate privinţele şi nu e-n stare să-şi poarte singură de grijă sau să funcţioneze ca un om normal. Probabil că va trebui să-şi petreacă toată viaţa într-un sanatoriu. Constance e romano-catolică, Emma, încă un impediment pentru divorţ. Cu toate acestea, nu mi-am pierdut speranţa că într-o bună zi îmi voi cîştiga libertatea. Paul sorbi puţin din Montrachet. După o clipă, continuă: Mai am să-ţi spun ceva, Emma. Despre fiul meu. Ezită. Howard este... mă tem că este înapoiat mintal. La asta m-am referit mai înainte cînd am spus că are probleme.

Emma înlemni. Suferinţa de pe chipul lui era autentică.

- Ah, Paul! Paul! Ce tragedie! Şi ce cumplit să porţi singur această povară!

Chipul ei se umplu de compasiune şi privirea i se îmblînzi.

- De ce nu mi-ai spus acum cîţiva ani? Doar ştiai că te-aş fi înţeles şi poate că te-ar fi uşurat să vorbeşti despre fiul tău.

Paul scutură din cap.

- Poate că ar fi trebuit să-ţi spun, Emma. Ca să-ţi spun sincer, cred că mi-a fost un pic ruşine. Mai ales după ce ţi-am cunoscut copiii. Şi apoi, întotdeauna mi-a venit greu să vorbesc despre Howard. Îl iubesc, desigur. Dar sentimentele mele sînt contradictorii. Mă doare inima pentru el. Totodată, vina mea este imensă. Şi uneori... Paul se încruntă. Nu mi-e uşor să recunosc acest lucru şi n-am recunoscut-o în faţa nimănui pînă acum, dar uneori aproape că îl urăsc. Ştiu că n-ar trebui. Şi totuşi nu mă pot abţine. Sper să nu mă dispreţuieşti pentru asta.

- Nu te dispreţuiesc, Paul. Ştiu că părinţii copiilor înapoiaţi sînt deseori cuprinşi de ură. Se pare că ea izvorăşte din frustrare şi disperare. Zău că sentimentele tale nu sînt nefireşti. Întinse mîna maşinal şi-i atinse braţul. Cred că te simţi neputincios. Cîţi ani are Howard?

- Are doisprezece ani, Emma. Şi într-adevăr, aproape tot timpul sînt în culmea disperării. Clătină din cap. Natura ne joacă feste ciudate. Să ştii că e un băiat frumuşel. Are o faţă dulce, aproape eterică, şi ochii cei mai blînzi din lume. Dar are mintea unui copil de cinci ani. Paul îşi trecu, obosit, mîna peste faţă. Şi nu va fi niciodată altfel!

Emma tăcea, cuprinsă de tristeţe şi nu ştia cum să-i aducă mîngîiere. În cele din urmă, întrebă:

- Unde stă?

- La ferma de oi din Coonamble. Are o infirmieră care-l însoţeşte permanent şi care îi este foarte devotată. Menajera mea stă tot acolo, împreună cu un personal de serviciu numeros. Cînd mă duc la Dunoon, îmi petrec o mulţime de timp cu el, deşi sînt sigur că el nici nu ştie că sînt acolo. El trăieşte în lumea lui, foarte specială. Paul îşi aprinse o ţigară. Iartă-mă, Emma. N-am vrut să te împovărez cu toate problemele mele. Nu le discut niciodată cu nimeni. Se strîmbă. Trebuie totuşi să recunosc că în ultimii ani m-am simţit destul de copleşit de viaţa mea personală. Este atît de stearpă şi lipsită de satisfacţii. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat, că ai fost atît de înţelegătoare.

- Am fost şi eu destul de lovită de soartă, Paul, deci

cunosc realităţile vieţii, spuse Emma. Viaţa mea n-a fost niciodată uşoară. Indiferent de ce ţi-ai putea tu închipui.

El o privi cu atenţie, micşorînd ochii.

- Sînt sigur, Emma, că n-a fost uşoară.

- Dar viaţa *este* grea, Paul. Important este să ştii să înfrunţi greutăţile şi să le învingi. Zîmbi cu zîmbetul ei neînfricat. Hai să recunoaştem, Paul, că nici unul din noi n-o duce prea rău, dacă te uiţi în jur şi vezi ce probleme au alţii. Amîndoi am reuşit în viaţă. Sîntem bogaţi. Sîntem sănătoşi. Şi sîntem fericiţi fiindcă ne preocupă munca noastră.

Paul o privi uimit. Se gîndi: Este cu adevărat o femeie deosebită. Spuse:

- Da, în aceşti ultimi ani m-am cufundat în muncă, după cum sînt sigur că şi tu ai făcut-o. Şi ai dreptate, Emma. Viaţa noastră, a fiecăruia, nu este tocmai rea. Trebuie să fim recunoscători pentru tot ceea ce avem bun. Îi zîmbi cu tandreţe. Îţi mulţumesc încă o dată. Îmi pare bine că ţi-am spus de Constance şi de Howard. Mă simt mult mai uşurat.

- Şi mie îmi pare bine.

Paul ridică paharul.

- În sănătatea ta, Emma. Eşti o adevărată doamnă, înţeleaptă şi înţelegătoare. Sînt tare fericit că vom fi din nou prieteni. Tu nu te bucuri?

Emma îşi atinse paharul de al lui.

- Ba da, cred că da, Paul.

- Gata, ajunge cu necazurile! Hai să vorbim despre ceva mai vesel!

Emma îi zîmbi.

- Povesteşte-mi despre terenurile tale petrolifere din Texas şi despre Compania petrolieră Sydney-Texas. Mi-ai stîrnit curiozitatea cînd ai pomenit de noua ta investiţie.

După masă, Paul o însoţi pe Emma pînă la căsuţa ei din Wilton Mews, chiar lîngă Belgrave Square. O ajută să coboare din taxi, îi spuse şoferului să aştepte şi o conduse pînă înăuntru. O sărută timid pe obraz.

- Îţi mulţumesc, Emma, pentru această seară minunată. Pot să te sun curînd.

- Da, Paul. Şi îţi mulţumesc. Noapte bună.

- Noapte bună, Emma.

Mai tîrziu, în pat, Emma stătu trează mult timp, meditînd asupra acelei seri. Dramatica reapariţie a lui Paul McGill în viaţa ei era ultimul lucru pe care l-ar fi prevăzut. Viaţa era

plină de surprize extraordinare. Se gîndi o clipă la Marion Reese. *Dacă* Paul n-ar fi fost genul de bărbat care, fără îndoială, era, atunci probabil că femeia aceea complexată nu l-ar fi iubit niciodată şi poate că nu i-ar fi furat scrisorile. *Dacă* Paul i-ar fi scris lui Frank... *Dacă* ea nu s-ar fi grăbit să se mărite cu Arthur. Dacă... dacă... dacă. Oftă în sinea ei. E o pierdere de vreme îngrozitoare să te gîndeşti la ce ar fi putut să se întîmple. Şi e un lucru cert că firea fiecăruia îi croieşte destinul. Inima i se umplu de tristeţe pe măsură ce gîndurile ei rătăcitoare se opreau asupra tragicelor împrejurări din viaţa lui Paul. El care era atît de viril, atît de sclipitor, se sufoca sub greutatea poverilor pe care le avea de purtat. Viaţa lui era la fel de grea şi de sterilă ca a ei. Atunci îşi dădu seama, tresărind surprinsă, că îi făcuse plăcere seara aceea, după ce îşi revenise din şocul şi furia de la început. Se întrebă dacă dorise s-o vadă numai pentru a reconstitui adevărul sau dacă fusese împins şi de alte motive. O mai iubea încă? Nu ştia răspunsul la această întrebare. Se înfioră. Un singur lucru ştia. Se temea ca de moarte de farmecul lui irezistibil şi de puterea lui asupra ei. Se căzni să-l alunge din minte, dar cînd adormi în cele din urmă, se gîndea tot la Paul McGill.

52

- ARĂŢI de parcă eşti pe punctul de a comite o crimă, spuse Winston încet, oprindu-se lîngă Paul McGill. Urmări privirea lui Paul care se oprise, duşmănoasă, asupra lui Arthur Ainsley. E un dobitoc, continuă Winston. Nu-l băga în seamă. Frank şi cu mine nu-i dăm nici o atenţie.

Paul se răsuci spre Winston, cu o expresie de furie şi scîrbă.

- Mă scoate din sărite! Idiotul ăsta a făcut-o pe Emma să se simtă prost tot timpul cît a durat masa şi acum se comportă mizerabil. Imbecilul naibii! În afară de faptul că nu ştie să bea, nu-şi poate ţine mîinile locului cînd sînt alte femei de faţă. Cred că Emma este îngrozită.

Winston zîmbi insinuant, ascunzîndu-şi cu greu antipatia faţă de Arthur.

- Ştiu. Nu-i nevoie să-mi spui. E un ticălos şi jumătate! Şi pe deasupra, sînt convins că o face dinadins. Iar Emma se face că nu observă. O face desigur din instinct de apărare. Doar o cunoşti pe soră-mea. Nu-i scapă nimic. Winston

clătină din cap. O să răsuflu uşurat, după ce Frank şi Natalie se vor căsători săptămîna viitoare şi se va sfîrşi cu aceste mese interminabile. Şi atunci nu vom mai fi siliţi să suportăm tot timpul prezenţa lui Ainsley.

- E un tip cam insipid, nu? tatonă Paul. Winston tăcu, iar Paul continuă: Ştiu că mulţi englezi cu educaţia şi instruirea lui au într-adevăr nişte apucături cam efeminate şi că acestea nu indică neapărat o lipsă de masculinitate, dar dacă nu ştiam contrariul despre el, aş fi jurat că e un homosexual înveterat. Eşti de acord cu mine, Winston?

- În ultimul timp mi-a trecut şi mie asta prin cap, de nenumărate ori. Am observat că Arthur s-a schimbat în ultimele luni. Începe să iasă la iveală anumite tendinţe. Faptul că e căsătorit cu Emma şi că e tatăl gemenilor nu exclude neapărat perversiunea sexuală, deşi n-am nici o dovadă în acest sens. Şi tot timpul umblă după femei.

Paul se încruntă.

- Poate că îi plac ambele sexe. Ştii că asta nu-i ceva nemaiauzit - bisexualitatea există.

- Tare bine era dacă sora-mea nu se mărita cu el! Toţi am încercat s-o oprim, dar e foarte încăpăţînată. Acum acest gest s-a întors împotriva ei, bineînţeles.

- Îmi dau seama foarte bine de asta, murmură Paul, coborînd privirea spre paharul din mînă. Nu-i nevoie să insişti.

Winston îl trase pe Paul într-un colţ izolat al salonului lui Lionel Stewart, unde oaspeţii se adunaseră după masa dinaintea nunţii. Winston, care îl plăcuse întotdeauna pe Paul, descoperise că admiraţia şi simpatia lui faţă de australian crescuseră şi mai mult în ultimele zece zile, cînd se nimeriseră să fie împreună în diverse ocazii mondene şi se simţiseră atraşi unul faţă de celălalt. Acum spuse, pe un ton confidenţial:

- Frank mi-a spus că în ultima lună te-ai văzut foarte des cu Emma. Mă bucur. Observînd privirea mirată de pe frumoasa faţă a lui Paul, Winston zîmbi. Ştiu că mă consideri ca pe fratele cel mare şi ocrotitor şi de aceea voiam să ştii că sînt de acord, în ciuda complicaţiilor din vieţile voastre foarte complicate. Paul, Emma are nevoie de un bărbat ca tine. Mai precis, are nevoie de *tine*. Cred că eşti singurul bărbat din cîţi cunosc eu care are forţa de a-i ţine piept permanent. E o femeie care te poate intimida foarte uşor. Cei mai mulţi bărbaţi nu pot face faţă unei femei independente

şi inteligente - şi pe deasupra şi foarte atrăgătoare.

Paul zîmbi cuceritor, puţin mirat, dar încîntat de această confirmare.

- Îţi mulţumesc, Winston. Mă bucură ce mi-ai spus. Şi sînt de acord cu tine. Ochii îi rîdeau. Fă-mi un serviciu. Spune-i asta şi doamnei în chestiune. Am nevoie de tot sprijinul pe care-l pot găsi.

- I-am spus. I-a spus şi Frank. Dar o ştii pe Emma. Trebuie să decidă ea singură. Winston îl privi pe Paul cu atenţie. Poate îşi închipuie că eşti în stare oricînd s-o ştergi în Australia. La urma urmelor, ai acolo mari interese de afaceri.

- E adevărat şi asta. Dar i-am spus că am de gînd să stau pe aici o lungă perioadă de timp. Se pare că n-am produs nici o impresie asupra ei. Realmente mi-am reorganizat atît de bine afacerile în ultimii ani, încît de acum înainte va fi de ajuns să mă duc doar din cînd în cînd pe acolo - poate o dată, cel mult de două ori pe an. Emma ştie, de asemenea, că mi-am extins filialele de la Londra anul trecut şi că în viitor îmi voi conduce afacerile de aici. Clătină din cap. Acum nu prea-i mai spun nimic, pentru că întotdeauna se arată sceptică. Nu pot spune că n-o înţeleg.

- Poate că ai fost *prea* subtil, îl susţinu Winston. Ştii cum sînt femeile. Uneori trebuie să le explici lucrurile şcolăreşte.

- Emma nu se compară cu nici o altă femeie.

- Asta-i cea mai grosolană subestimare pe care am auzit-o anul ăsta, rîse Winston. Dă-i răgaz să se obişnuiască puţin cu ideea că rămîi aici definitiv. Ai să vezi că pînă la urmă o s-o accepte.

Paul confirmă din cap şi îşi roti privirea prin salonul de primire, spaţios şi elegant, căutînd-o pe Emma. O descoperi discutînd cu Frank şi Natalie şi cu părinţii acesteia. Era o zi caniculară de iulie şi toată lumea suferea de căldură. Invitaţii arătau stingheriţi şi cam ofiliţi, cu excepţia incomparabilei Emma. Purta o rochie de vară din mătase galbenă, cu o croială simplă, proaspătă şi răcoroasă. Îi dădea un aer de fetiţă lipsită de griji, accentuat şi de pălăriuţa veselă aşezată pe părul ei roşcat, tuns scurt. Arăta extrem de feminină şi toate celelalte femei păleau faţă de ea. O deosebea nu numai frumuseţea, dar şi acea incandescenţă specială pe care o răspîndea în jur. Numai o femeie extraordinară putea să se comporte cu atîta eleganţă şi stăpînire de sine, fiind confruntată cu bufoneriile lui

Ainsley, recunoscu Paul. Apoi văzu, spre surprinderea lui, că Emma dă să plece. Îi dădu repede paharul lui Winston.

- Ai grijă de pahar. Mă-ntorc imediat. Scuză-mă.

Paul o prinse din urmă pe Emma în holul de la intrare.

- Unde pleci aşa zorită? întrebă el, apucînd-o posesiv de braţ şi întorcînd-o complet cu faţa spre el. Vrei să fugi? Credeam că numai eu fac asta. Chicoti.

Emma nu se putu abţine să nu rîdă.

- Ştiu şi eu să fiu iute de picior, cînd vreau, domnule McGill, spuse ea. M-am gîndit că ar fi mai simplu s-o şterg pe tăcute. Nu vreau să le stric petrecerea şi, din păcate, trebuie să mă întorc la magazin.

Pe dracu', comentă Paul sec în sinea lui, bănuind că Emma voia să scape de ridicolul ei soţ.

- Te conduc cu maşina, se oferi repede Paul, punînd stăpînire pe situaţie şi împingînd-o spre uşă.

La început, în timp ce Paul îşi croia drum cu Rolls Royce-ul prin traficul aglomerat de sîmbătă după-amiaza din Mayfair, Emma făcu puţină conversaţie banală. Dar după cîteva clipe, tăcu, meditînd asupra prînzului. Clocotea de furie. Era îngrozită de manifestările vulgare ale lui Arthur.

Nu numai el se înjosise, o înjosise şi pe ea. De obicei indiferentă faţă de el, de data asta se simţise prost, efectiv, şi în timpul mesei şi după aceea. Făcuse faţă cu bine situaţiei, camuflîndu-şi furia sub o faţadă demnă şi totuşi o mai rîcîia încă dispreţul lui Arthur faţă de convenţiile sociale. Nu-şi mai putea permite să închidă ochii. După nunta lui Frank nu se va mai expune ieşind în lume. Stinghereala ei izvora în parte şi din faptul că Paul fusese de faţă. Şi totuşi, curios, dar prezenţa lui o îmbărbătase în acelaşi timp.

Emma se uită pe furiş la Paul, întrebîndu-se ce gîndea. Faţa lui nu lăsa să se întrevadă nimic. În ultimele ei vizite la Londra, luase în mod regulat masa cu Paul. O dusese la teatru, la operă, la petreceri. Fusese galant, fermecător şi ciudat de detaşat. După primele seri petrecute împreună, ea se aşteptase ca el să-i facă avansuri, dar oarecum spre uşurarea ei, Paul n-o făcuse. Ca să fie sinceră, dorea să-l vadă, să-şi petreacă vremea cu el şi nu putea tăgădui că exercita o mare fascinaţie asupra ei. Dar pe de altă parte, simţul ei înnăscut de autoconservare o făcea să fie încă prudentă faţă de el. Căsnicia ei nu era o căsnicie adevărată, dar, în rest, ducea o viaţă ordonată. Nu putea îngădui nimic care ar fi putut să-i pună în pericol liniştea sufletească dobîndită cu

atîtea eforturi şi Paul putea foarte uşor să facă asta, pentru că avea darul de a o face să sufere. Era hotărîtă să nu mai sufere din dragoste niciodată. O cuprinse un sentiment de tristeţe iremediabilă.

Se uită la ceas.

- Mai bine du-mă acasă, Paul, spuse ea. E cam tîrziu să mai merg la magazin. E aproape cinci.

- Desigur, spuse Paul. Cum doreşti tu, Emma. Observă că era cufundată în gînduri şi îl cuprinse un val de tandreţe. Oprindu-se la semafor, cugetă asupra Emmei, încercînd să evalueze sentimentele ei faţă de el. Era veselă şi drăguţă, ori de cîte ori se întîlneau, dar era rezervată şi Paul îşi dăduse seama cu cîteva zile în urmă că era insensibilă la farmecele lui. Ştia că era sfîşiată de un sentiment de nesiguranţă în ceea ce-l privea şi el se purtase în consecinţă, străduindu-se să-i risipească acest sentiment, dar se vede că nu reuşise. Se întrebă dacă nu cumva strategia lui fusese total greşită. Îndreptîndu-se spre Belgrave Square, luă brusc o hotărîre, ocoli scuarul, trecu pe lîngă Wilton Menes şi o luă înapoi spre Mayfair.

- Încotro o iei? întrebă Emma mirată. Am crezut că mă duci acasă.

- Exact acolo te duc. *Acasă*. La mine.

Emmei i se tăie răsuflarea.

- Dar...

- Nici un dar, Emma! spuse el autoritar, cu o fermitate care excludea orice discuţie.

Emma se ţinu ţeapănă în scaun, apucîndu-şi strîns poşeta. Dădu să protesteze, dar protestul rămase nerostit, căci i se uscase gura. Luată prin surprindere de atacul lui îndrăzneţ, Emma se simţi încolţită. Nu fusese niciodată în apartamentul lui şi era îngrozită la ideea de a fi singură cu el. Pe faţa ei se ivi un zîmbet autodispreţuitor. Ea, care nu se temea de nimeni şi de nimic, era acum speriată de-a binelea de Paul McGill! Şi totuşi nu era decît un bărbat. În fond, ea era o femeie matură, absolut capabilă să-şi poarte singură de grijă. Şi oricum nu era viaţa plină de riscuri?

Paul avea o faţă dură şi hotărîtă şi părea frămîntat. Încordarea lui, vizibilă în umerii lui laţi, se transmise şi Emmei, pe care, involuntar, o trecură fiori. Privirea i se plimbă pe mîinile lui puternice care ţineau volanul atît de strîns, încît încheieturile degetelor îi ieşeau puternic în afară şi spre consternarea ei, inima începu să-i bată

neobişnuit de repede.

Paul opri maşina în Berkeley Square. Fără să spună o vorbă, o ajută să coboare şi o apucă strîns de braţ, împingînd-o pe culoar şi băgînd-o apoi în lift. Degetele i se înfipseseră în carnea ei şi totuşi ea era bucuroasă că o sprijină. Simţea că i se înmoaie picioarele.

Nu-i dădu drumul nici după ce intrară în apartament. Trînti uşa cu brutalitate şi o întoarse cu faţa spre el. Îi ridică voalul cu cealaltă mînă, sorbind-o din priviri, apoi o trase agresiv spre el. Îi strivi buzele cu buzele lui într-o sărutare lungă şi apăsată. Ea încercă să-l îndepărteze, dar era prea puternic pentru ea. O strînse şi mai tare, atît de tare, încît muşchii braţelor îi zvîcneau şi Emma îi auzi bătăile inimii ca nişte lovituri de ciocan, în pieptul lui masiv. Gura lui îşi slăbi brusc apăsarea. Îi desfăcu uşor buzele şi-i căută limba. Emma încetă să se mai împotrivească şi se simţi cuprinsă de sfîrşeală...

Se pomeni că îi cedează, că se lipeşte de el şi îi întoarce sărutările.

Poşeta îi căzu pe jos fără s-o observe. Mîinile lui îi alunecară pe spate pînă la fese şi îşi lipi trupul de al ei pînă ce se contopiră într-unul singur. Îşi schimbă uşor poziţia şi ea simţi crescînd tăria patimii lui prin rochia subţire de mătase şi era gata să se prăbuşească; se simţi cuprinsă de acel vechi şi cunoscut val de căldură, care se răspîndea ca focul în trupul ei. El îi trase capul înapoi, lipindu-l de umărul lui lat şi îi acoperi sînul cu o mînă, frecîndu-i sfîrcul cu degetele şi jucîndu-se cu el, din ce în ce mai cuprins de patimă. Ea era total în stăpînirea lui, pradă unor senzaţii minunate, de mult uitate şi din nou atît de vii acum. Era neputincioasă în braţele lui.

Sărutările pătimaşe ale lui Paul încetară brusc şi el se uită în jos, în ochii ei. Ea îi întoarse privirea, ameţită, văzu dorinţa dezlănţuită din ochii lui albaştri, senini, observă nerăbdarea clocotitoare care-i congestiona faţa, recunoscu încordarea fizică şi emoţională care-l mîna dincolo de limita suportabilului şi o trecură din nou fiorii... Deschise gura şi îşi înăbuşi un ţipăt. Faţa lui se apropie de a ei, ochii i se întunecară, devenind violeţi şi o sărută din nou, strivindu-i buzele aproape cu cruzime, şi ea vroia să nu se mai oprească. Se ruga să nu se oprească. O învălui dorinţa şi toate sentimentele ei adevărate ieşiră la suprafaţă, alungîndu-i temerile, raţionale şi iraţionale.

Reticenţele ei se năruiră ca un castel de nisip în faţa pasiunii lui năvalnice şi capitulă de bună voie în faţa lui. Senzualitatea ei, atîta timp înăbuşită puse stăpînire pe ea, ameţind-o.

Paul o îndepărtă de el, dar nu-şi desprinse braţele de pe umerii ei. Gura i se arcui, schiţînd un zîmbet provocator. Se aplecă în faţă, lipind-o de uşă.

- Acum spune-mi că nu mă iubeşti! şopti el răguşit în urechea ei. Acum spune-mi că nu mă doreşti!

Emma îi simţea pe gît răsuflarea caldă şi ademenitoare. Înainte de a putea răspunde, el spuse cu glasul şoptit, îngroşat de patimă:

- Nu poţi nega, Emma. Ştiu că mă iubeşti şi mă doreşti!

Îi privi pătrunzător faţa învăpăiată şi văzînd că dorinţa din ochii ei o reflectă pe a lui, îi dădu drumul. Îi luă încet mîna într-a lui şi o conduse în dormitor.

Lumina soarelui de după-amiază tîrzie se revărsa prin ferestre şi Paul o lăsă pe ea să tragă perdelele. Se făcu deodată răcoare şi întuneric în cameră. Emma rămase hipnotizată în mijlocul încăperii, urmărindu-l pe Paul. El se întoarse şi veni din nou spre ea, cu mişcări mlădioase, ca o splendidă panteră, părînd mai înalt şi mai masiv, mai impunător ca oricînd. Îi scoase pălăria şi o azvîrli pe un scaun. Îi trase încet mănuşile. Îi descheie rochia şi o lăsă să alunece peste umeri. Rochia căzu pe podea, unde se adună ca o apă galbenă, unduitoare, la picioarele ei. O luă încet şi o aşezâ în fundul patului, zîmbindu-i tot timpul şi nedezlipindu-şi nici o clipă privirea de faţa ei. Îşi scoase haina, cravata, cămaşa şi ea îşi ţinu răsuflarea, încremenită la vederea toracelui lui superb, a frumuseţii lui fizice.

Îngenunche în faţa ei. Îi scoase pantofii şi-i sărută tălpile, apoi îşi îngropă capul în pîntecul ei. Ea îşi trecu automat mîinile prin părul lui negru şi ondulat şi se aplecă să-l sărute pe creştet. Îşi plimbă degetele peste umerii lui imenşi, coborîndu-le pe spatele ars de soare, simţind cum îi zvîcnesc muşchii la atingerea degetelor ei.

- N-a existat o zi, Emma, în care să nu mă gîndesc la tine. O zi în care să nu te doresc. În care să nu-mi fie dor de tine. În care să nu-ţi simt lipsa, iubirea mea. Nici o zi, în toţi aceşti ani, strigă el cu glasul sugrumat. O apucă de coapse, îngropîndu-şi faţa în trupul ei. Îşi ridică apoi capul şi privi în sus, cu ochii arzînd. N-am încetat niciodată să te iubesc, Emma.

- Nici eu n-am încetat niciodată să te iubesc, Paul, spuse ea încet şi ochii ei se făcură imenşi, se întunecară şi se înecară în lacrimi.

El se ridică şi o lipi cu spatele de pat. Se întinse peste ea, încercuind-o cu braţele, sărutîndu-i faţa, gîtul, umerii. Lui Paul i se păru că restul îmbrăcămintei lor căzu pur şi simplu de pe ei. Erau din nou goi, unul în braţele celuilalt şi el era orbit de patima lui sfîşietoare, de dorinţa ce-l răscolea, neîndurătoare. Ardea de nerăbdare s-o posede, să devină unul şi acelaşi trup cu ea, dar se stăpîni, ducînd-o mai departe, aşa cum făcuse întotdeauna, trezind în ea dorinţa, aşa cum numai el ştia. Îi acoperi tot trupul cu sărutări şi îi mîngîie fiecare părticică intimă pînă ce ea începu să gîfîie de plăcere, şi patima ei dezlănţuită îl aprinse mai tare ca niciodată.

Emma se gîndi: *Numai el există. El este singura făptură care contează în viaţa mea. E singurul bărbat pe care l-am iubit şi l-am dorit vreodată cu adevărat. Dacă va pleca şi nu-l voi mai vedea tot restul vieţii, voi rămîne cu această clipă. Îmi va fi de ajuns pentru totdeauna.*

Paul îi simţi degetele încleştîndu-se de umerii lui. Deveni ţeapănă, o cuprinseră spasmele, apoi trupul ei se zvîrcoli şi Emma îi strigă numele în şoaptă, gemînd, şi el ştiu atunci cu deplină siguranţă că numai cu el trăise acest extaz şi această împlinire. Îşi ridică capul şi îşi plimbă buzele peste pîntecul ei plat şi neted, pînă ce ajunse la sîni. Gura lui întîrzie o clipă acolo, ajungînd apoi în scobitura gîtului. Ea suspină şi tresări sub trupul lui, încercuindu-l cu braţele, lăsîndu-şi mîinile să alunece voluptoase în jos, pe spatele lui. El simţea că e gata să explodeze. Îşi arcui trupul deasupra trupului ei, cuprinzînd-o de ambele părţi cu braţele, cu privirea aţintită în ochii ei, sticlind de plăcere. Pe chipul ei se citeau cele mai profunde sentimente, chipul ei atît de iubit, care-l obsedase neîncetat şi se simţi înduioşat de miracolul care se petrecuse, de miracolul care era Emma însăşi, şi inima îi zvîcni în piept.

Şi atunci o posedă, bărbăţia lui revărsîndu-se, pătrunzînd pînă în străfundurile fiinţei ei, pentru a-i ajunge pînă în suflet şi ea răspunse cu un val năvalnic de căldură, spontan, dăruindu-se cu pasiune, fără nici o reţinere. Şi nevoia ei de el era la fel de imperioasă ca nevoia lui de ea.

Amintirile deveniră realitate. Suferinţa se prefăcu în bucurie. Pasiunea alungă supărarea.

Erau contopiţi în dorinţă şi fericire supremă. După ce fiecare suferise pentru celălalt şi pentru dragostea lor, deveniseră mai lucizi unul faţă de celălalt, intensitatea sentimentelor lor sporise, împlinirea lor, care le luase răsuflarea, era de o rară profunzime. Şi oricît de perfect fusese în trecut pentru ei actul dragostei, de data aceasta era mai uluitor ca oricînd şi amîndoi erau cutremuraţi de impactul recontopirii lor.

Mult mai tîrziu, cînd zăceau întinşi unul în braţele celuilalt, neîndurîndu-se să se dezlipească unul de celălalt, cutremuraţi şi epuizaţi, Paul spuse:

- Nu te voi mai părăsi niciodată, Emma. Niciodată, tot restul vieţii mele, Ştiu că ţi-e teamă că te voi face să suferi. Dar n-o să te mai fac să suferi. Trebuie să mă crezi, iubita mea.

- Nu mi-e teamă, Paul, spuse ea, lipită de pieptul lui. Te cred. Acum ştiu că vei rămîne cu mine pentru totdeauna.

O simţi că zîmbeşte.

- Ce este?

- Cu ani de zile în urmă cineva îmi spunea Emma Necredincioasa. Poate că aşa şi eram. Îţi aminteşti că înainte de a te întoarce pe front mi-ai citat vorbele lui Abelard, spunîndu-mi să am încredere?

- Da, iubita mea.

- Ei bine, dacă aveam această încredere cînd n-am dat de tine în Australia în 1919, poate că toată suferinţa şi chinul prin care am trecut amîndoi ar fi putut fi evitate. N-am să mă mai îndoiesc niciodată de tine.

El zîmbi, o trase mai aproape de el şi îi sărută o şuviţă de păr.

- Vom recupera toţi anii pierduţi, spuse el.

53

EMMA descuie uşa casei din Roundhay şi intră, dîrdîind din cauza vîntului friguros de decembrie. Îşi lepădă haina de samur, pe care Paul i-o cumpărase iarna trecută, cînd fuseseră împreună la New York, şi o aruncă pe un scaun. Traversă energică holul, cuprinsă de un val de tandreţe faţă de Paul. Trebuie să-l sune imediat să-l anunţe că va sosi mîine la Londra.

Dînd să intre în bibliotecă, rămase încremenită în prag, cu o expresie de uluire pe faţă.

- Dumnezeule, Edwina! Ce cauţi acasă? Ştiam că trimestrul de iarnă se sfîrşeşte abia săptămîna viitoare.

- Ei bine, nu! se răsti Edwina, aruncîndu-i o privire rece mamei ei.

Fiica ei era neobişnuit de palidă şi Emma îşi dădu seama imediat că fata era nefericită. Ajungînd la canapea, Emma încercă s-o sărute, dar Edwina îşi întoarse repede capul. Emma se aşeză şovăitoare în faţa Edwinei. La o privire mai atentă, fata părea de-a dreptul bolnavă. Sau poate uniforma gri, de şcoală, o făcea să pară atît de palidă? În lumina după-amiezei de iarnă, Edwina arăta de-a dreptul sfîrşită.

- Ce este, scumpo? întrebă Emma, realmente îngrijorată. Ce-i cu tine acasă? Ţi s-a întîmplat ceva, ai avut vreun necaz?

- Nu. Am venit acasă fiindcă voiam să vorbesc cu tine, răspunse Edwina. Voiam să discutăm despre asta, spuse ea şi scoase din buzunar un plic, pe care i-l aruncă Emmei.

- Nu ştiu ce vă învaţă în internatul acela atît de costisitor, dar bunele maniere nu, în orice caz, remarcă Emma cu glas scăzut şi se aplecă să ridice hîrtia de la picioarele ei.

Edwina strigă cu un glas piţigăiat:

- Nu te deranja să te uiţi ce e înăuntru. E certificatul meu de naştere. N-ai vrut să-mi dai originalul, aşa că am scris la Somerset House şi le-am cerut o copie. Ştii ce scrie în el. Şi acum ştiu de ce l-ai ţinut ascuns de mine atîţia ani.

Plicul tremura în mîna Emmei şi ea se uita la el cu o privire goală, simţind că îi îngheaţă sîngele în vine. O privi pe Edwina cuprinsă de un val copleşitor de greaţă, gura i se înţepeni şi buzele i se albiră. Îi pieri glasul.

La rîndul ei, Edwina o privea fix pe Emma, cu o expresie dispreţuitoare:

- De ce eşti, *mamă*, tocmai tu atît de şocată? se repezi ea. Eu sînt cea care ar trebui să fiu şocată. În fond, eu sînt copilul nelegitim. Pronunţă cuvîntul cu atîta duritate şi dispreţul ei era atît de vizibil, încît Emma se cutremură.

Edwina se aplecă apoi în faţă şi ochii ei cenuşii-argintii scăpărau de ură.

- Cum ai putut să mă laşi să cred atîţia ani că Joe Lowther era tatăl meu, cînd de fapt, era Blackie O'Neill? Rîse sarcastic. Blackie O'Neill! Scumpul nostru prieten! Păi sigur că e! De cînd îl ştiu, s-a învîrtit pe aici ca un căţel amorezat, neţinînd seama de cele două căsnicii ale tale. Îşi micşoră ochii. Mă scîrbeşti, mamă. Am suferit ani de zile, după ce

Joe a fost ucis, şi tu m-ai lăsat să sufăr. Cîtă cruzime din partea ta!

Emma reuşi să-şi vină în fire, dar glasul îi tremură cînd spuse:

- Te-ar fi ajutat cu ceva dacă îţi spuneam, Edwina? Ţi-ar fi uşurat suferinţa, ţi-ar fi micşorat-o? Joe *a fost* tatăl tău, în sensul cel mai bun al cuvîntului. Te-a iubit la fel de mult, dacă nu chiar mai mult decît dacă ai fost copilul lui. Şi tu l-ai iubit şi ai fi suferit pentru el chiar dacă ai fi ştiut adevărul. Orice bărbat poate fi un tată, Edwina. Dar ceea ce face din el un tată *adevărat*, un tată *bun*, este modul în care se poartă după naşterea copilului. Şi deşi nu eşti carne din carnea lui Joe, el te-a tratat ca şi cum ai fi fost. Şi doar asta contează.

- Ai vrut doar să te ocroteşti pe tine, tîrfă mincinoasă ce eşti!

Emma o privea îngrozită pe fata aceasta de optsprezece ani, care şedea în faţa ei şi nu ştia ce să facă sau să spună ca s-o liniştească, să-i uşureze suferinţa atît de vizibilă.

- Şi, mă rog, cum ar trebui să mă cheme, dragă mamă? N-am nume, nu-i aşa? Mă cheamă O'Neill? Sau poate Harte? Edwina trase aer în piept şi ochii ei deveniră metalici. Minţi, căţea imorală!

Emma se dădu înapoi, ca şi cum ar fi fost pălmuită, dar trecu peste insulte şi îşi stăpîni firea.

- Numele tău este Lowther, Edwina. Joe te-a adoptat şi ţi-a dat numele lui.

- Îţi mulţumesc. Atît am vrut să ştiu. Edwina se ridică şi întinse mîna. Certificatul e al meu. Doar m-am luptat ca să-l obţin! Îl smulse cu brutalitate din mîna Emmei. Eu plec.

Emma se ridică şi ea. O apucă pe Edwina de braţ, dar fata o îndepărtă furioasă.

- Să nu m-atingi! ţipa ea şi ţîşni ca o săgeată spre uşa bibliotecii.

- Edwina, te rog, stai jos, spuse Emma încet. Eşti destul de mare ca să putem avea o discuţie calmă şi inteligentă. Raţională. Glasul ei deveni rugător. Te rog, scumpo. Ştiu că suferi şi eşti furioasă, dar dă-mi voie să-ţi explic. Dă-mi o şansă, lasă-mă să-ţi povestesc...

- Orice mi-ai spune nu mă interesează. Plec, repetă Edwina.

- Unde pleci? întrebă Emma, agitată, şi înaintă cu mîna întinsă, rugătoare, spre fiica ei. Te rog, Edwina, nu pleca. Hai să lămurim povestea asta. Vreau să te fac să înţelegi şi

poate că atunci mă vei ierta că ţi-am ascuns adevărul. Am avut motive întemeiate. Am vrut să te ocrotesc. M-am gîndit numai la binele tău, iubito. Eu te iubesc.

Edwina îi aruncă Emmei o privire caustică şi glasul ei era plin de amărăciune.

- Ţi-am spus că nu mă interesează explicaţiile tale. Îşi îndreptă mîndră spatele. Plec din casa asta şi nu-i voi mai călca niciodată pragul!

- Iubita mea, nu se poate să pleci! Unde ai să te duci? Emmei îi dădură lacrimile.

- De Crăciun o să stau la verişoara Freda, în Ripon. După vacanţă am de gînd să-mi termin şcoala în Elveţia. Şcoala la care te-am rugat să mă trimiţi, dar ai refuzat să iei măcar în considerare această posibilitate. Te rog să faci acum aranjamentele necesare. Edwina zîmbi dispreţuitoare. Eşti destul de bogată ca să poţi trage nişte sfori pentru a fi primită chiar şi la o dată atît de tîrzie. Presupun că vei continua să-mi plăteşti taxele şcolare, mamă. Şi că n-o să-mi tai alocaţia.

- Cum ţi-a putut trece prin cap una ca asta? strigă Emma. Nu ţi-am refuzat nimic şi nu-ţi voi refuza niciodată. Te rog, rămîi. Ochii Emmei erau plini de lacrimi şi vocea îi tremura. Nu mă părăsi aşa! Să stăm de vorbă...

- Ţi-am spus tot ce-aveam să-ţi spun. Edwina se îndreptă hotărîtă spre uşă. Rămase o secundă cu mîna pe clanţă. Se întoarse şi o privi pe Emma, schimonosindu-se la faţă. Te urăsc, mamă! Nu vreau să te mai văd tot restul vieţii mele!

Uşa se trînti în urma Edwinei. Emma rămase cu privirea pironită pe ea, faţa i se încreţi şi se duse clătinîndu-se spre scaunul cel mai apropiat, prăbuşindu-se în el. Îşi prinse capul în mîini şi pe obraji începură să-i picure, încet, lacrimile. Ani de zile trăise cu groaza acestei confruntări oribile şi încercase s-o evite. Iar acum, după ce, în sfîrşit, avusese loc, se simţea incapabilă de a o înfrunta pe Edwina, care era atît de neînduplecată. Ştiuse întotdeauna că fiica ei va reacţiona violent şi la fel de bine ştiuse întotdeauna că va pierde afecţiunea Edwinei, puţină cîtă era, după ce va ieşi la iveală adevărul. Edwina n-avusese niciodată sentimente profunde faţă de ea, Edwina îi iubise doar pe Joe şi pe Freda. Tot devotamentul şi toată tandreţea pe care le arătase Emma primului ei născut se loviseră de un zid de piatră. Edwina o respinsese de cînd era mică. Se întrebă deodată dacă n-ar trebui să se ducă să-i spună Edwinei cine era tatăl ei adevărat. Dar asta n-ar domoli cu nimic suferinţa şi groaz-

nica umilinţă a Edwinei. Tot un copil nelegitim ar rămîne. Era mai bine să lase lucrurile aşa, pe moment. În mintea ei, se învălmăşeau tot felul de amintiri dureroase şi de imagini vii. Se gîndi la bătăliile ei, la sacrificiile pe care le făcuse, la spaimele şi umilinţele prin care trecuse. Şi se mai gîndi la tot ce făcuse pentru a o proteja pe Edwina. Totul fusese inutil? De bună seamă că nu. Şi pe lîngă asta, nu ştia ce altceva ar fi putut face, şi se străduise să procedeze cum era mai bine.

Emma îşi şterse lacrimile, şi optimismul ei înnăscut învinse. Poate că peste cîteva săptămîni, cînd Edwina se va mai linişti, va găsi un prilej de împăcare. Acest gînd o îmbărbătă şi fugi sus. O va convinge pe Edwina să se întîlnească după Crăciun cu ea, se va ruga de ea, dacă va fi nevoie, şi vor ajunge în mod sigur la o înţelegere. Dar spre disperarea Emmei, fata nu era de găsit. Emma rămase în mijlocul camerei Edwinei, cu privirea aţintită spre şifonierul gol în care umeraşele golite de haine îi dezvăluiau adevărul. Se duse spre fereastră, uitîndu-se în jos spre aleea de la intrare. Rolls-ul dispăruse. Edwina îi spusese probabil şoferului s-o ducă la gară. Emma îşi lipi capul, care-i zvîcnea, de geam şi îşi dădu seama, simţind că se prăbuşeşte cerul pe ea, că nu va exista împăcare niciodată. Fiica ei era pierdută pentru ea.

Plecă de la geam, cu faţa cenuşie şi frămîntată şi intră cu paşi de plumb în dormitor. Trebuie să vorbească cu Blackie. Întinse mîna după telefon, apoi şi-o retrase. Era plecat în Irlanda pînă săptămîna viitoare, ceea ce însemna că îi va da de ştire destul de repede. Emma se aşează obosită, copleşită de sentimentul unei mari pierderi. O durea inima pentru Edwina, care era sfîşiată de atîta suferinţă, şi tînjea s-o aline.

În cele din urmă, Emma se ridică, făcînd un efort să-şi vină în fire şi intră în baie. Îşi dădu cu apă pe faţa care o durea şi pe ochii umflaţi şi îşi refăcu machiajul. După ce îşi reveni, Emma îl sună pe Arthur la birou.

- Vii diseară acasă, la masă? întrebă ea încet, cînd el îi răspunse la telefon.

- Nu. De ce? întrebă el cu un ton tranşant, ca de obicei.

- Trebuie să te văd, Arthur. E vorba de ceva destul de urgent, fiindcă mîine plec din Londra. N-o să te reţin prea mult. Cel mult o jumătate de oră.

- Bine, consimţi el în silă, deşi mai mult de curiozitate decît din dorinţa de a-i face o plăcere. Ajung peste aproximativ douăzeci de minute.

- Îţi mulţumesc, Arthur.

Emma închise telefonul şi coborî să-şi aştepte soţul.

Cînd Arthur intră în bibliotecă puţin mai tîrziu, îi adresă o privire precaută şi spuse:

- De ce eşti cu capsa pusă? Arăţi îngrozitor. Îşi turnă de băut şi îşi duse paharul lîngă cămin. Se aşeză vizavi de Emma şi o cercetă cu o privire extrem de curioasă. Ce s-a întîmplat?

Emma spuse:

- Arthur, am să-ţi spun ceva important.

- Dă-i drumul, draga mea. Sînt numai urechi.

- Voi avea un copil, spuse Emma cu un glas calm.

Paharul lui Arthur era la jumătatea drumului spre gură şi pentru prima oară în viaţă nu ajunse la destinaţie, Arthur îl trînti pe masă, clătinîndu-se, cu gura căscată, rămînînd pentru o clipă perplex. Apoi îşi dădu capul spre spate şi izbucni în rîs:

- Of, Doamne! Asta-i bună! Micuţa mironosiţă şi-a luat, în sfîrşit, un amant! Trebuie că e cu adevărat un bărbat curajos, dacă a acceptat să se înhăiţeze cu tine! strigă el. Cine-i norocosul?

- N-am de gînd să-ţi spun, Arthur. Voiam doar să te anunţ că sînt însărcinată aproape în luna a patra. Voi naşte copilul şi tu îl vei recunoaşte.

- Doar nu-ţi închipui că o să-i dau numele meu unui bastard! E absurd! Emma, dau divorţ!

- Nu cred, Arthur. Emma îl fixă cu privirea ei rece şi zîmbi. Nu vreau să divorţez. Cel puţin, nu în acest moment. Şi nici tu nu vrei.

- Ba eu vreau al naibii! N-o să-ţi creşti odrasla din flori drept copilul meu!

Emma se ridică şi se duse spre bibliotecă. Apăsă pe un buton şi unul din panouri se deschise, cînd la iveală un seif ascuns. Emma îl deschise, scoase un teanc de documente şi se întoarse la cămin. Îi aruncă lui Arthur o privire precaută şi spuse:

- Arthur, tatăl tău e un bătrîn domn conservator. Şi deşi ţin foarte mult la el, trebuie să recunosc că are nişte vederi cam înguste şi nişte concepţii categoric învechite. Dacă îi dau aceste documente, te va şterge imediat din testament, fără să-ţi lase un ban. Şi sînt decisă să i le predau, dacă-mi dai de furcă sau dacă încerci să divorţezi. Documentele sînt o lectură fascinantă. Zîmbi cu zîmbetul ei glacial. S-ar putea

ca tatăl tău să nu fie surprins, aflînd că m-ai înşelat de-a lungul anilor, sau că te-ai ţinut numai de beţii şi de cărţi. Dar sînt absolut sigură, Arthur, că va fi şocat cînd va descoperi că fiul lui, moştenitorul lui, întreţine relaţii suspecte cu tineri dubioşi, cunoscuţi ca pervertiţi sexuali.

Arthur arăta ca un om căruia i se înmînase condamnarea la moarte.

- E o minciună ordinară! strigă el. E o cacialma!

- Nu te mint, Arthur. Am pus mai mulţi ani un detectiv pe urmele tale. Ştiu absolut tot despre viaţa ta personală. Din păcate, n-ai fost prea discret.

- Ba e o cacealma! zbieră Arthur.

Emma îi oferi documentele.

- Convinge-te singur.

El i le smulse nerăbdător şi le răsfoi, holbînd tot mai tare ochii. Păli, apoi gîtul şi faţa i se înroşiră de ruşine. Se uită la ea şi începu, cît se poate de tacticos, să rupă hîrtiile, aruncînd bucăţelele în foc.

Emma îl lăsă să continue fără să rostească o vorbă şi după ce le azvîrli pe toate, izbucni în rîs.

- O, Arthur, mă subestimezi! Erau copii. Originalele sînt puse la păstrare. Şi, mai mult de atît, nu voi ezita să mă folosesc de ele, dacă-mi forţezi mîna. Îţi promit categoric că mă voi duce la tatăl tău.

- Vacă nenorocită! Ăsta-i şantaj!

- Spune-i cum vrei, Arthur.

Emma se lăsă pe spateaza scaunului şi îşi încrucişă mîinile în poală.

El se ridică, nesigur pe picioare.

- Cîtă neobrăzare! Îţi închipuiai că o să mai stau cu tine în casa asta, în timp ce tu porţi în pîntec odrasla nelegitimă a altui bărbat? Hohoti sec. N-am de gînd să-ţi tolerez adulterul!

Emma îl privi cu răceală.

- Nu fi ipocrit! Eu tolerez asta de ani de zile.

Se îndepărtă brusc, săgetînd-o cu privirea, fără a-şi ascunde ura. Începuse să tremure şi faţa îi era încordată şi cenuşie. Se uită la ea cu dispreţ.

- Căţea! şuieră el. Repriza asta ai cîştigat-o, dar mai stăm noi de vorbă la următoarea.

Emma rămase complet nemişcată, fără să rostească o vorbă. Arthur continuă s-o străpungă cu privirea cîteva clipe, apoi traversă încăperea în cîţiva paşi, hotărîţi şi rapizi,

iar cînd ajunse la uşă, se întoarse cu faţa spre ea. Era livid şi clocotea de furie. Trase aer în piept.

- Doamne, cît te urăsc! strigă el, apoi părăsi biblioteca, trîntind uşa după el cu o bubuitură asurzitoare.

54

PAUL McGILL măsura nervos şi agitat podeaua camerei de zi a Emmei din Wilton Mews, cu mîinile vîrîte în buzunare, cu umerii aduşi. Se opri la fereastră şi privi afară, apoi, cînd îşi întoarse capul şi îşi concentră privirea asupra Emmei, o cercetă, cufundat în gînduri, cu figura răvăşită.

În cele din urmă, spuse:

- Emma, nu înţeleg de ce nu divorţezi de Arthur. Zău dacă înţeleg. Credeam că am căzut de acord că vei încerca imediat să-ţi capeţi libertatea. De ce amîni mereu această clipă? Din cauză că nu vrea Constance să divorţeze de mine? N-ai încredere în mine? Nu ştii că am de gînd să fiu veşnic cu tine? Vreau să-mi dai o explicaţie, Emma.

- Vino şi aşază-te lîngă mine, iubitule, spuse Emma cu blîndeţe.

Paul se aşeză lîngă ea, pe canapea, şi îi luă mîna într-a lui.

- Paul, sigur că am încredere în tine. Hotărîrea mea n-are nici o legătură cu situaţia ta. Ştiu că faci totul ca s-o îndreptăţi. Şi voi divorţa precis de Arthur. Dar abia după ce copilul se va naşte, va fi înregistrat în acte şi botezat. Vreau ca acest copil să aibă un nume, Paul. Nu vreau să scrie în certificatul de naştere că e un copil nelegitim.

- Vrei să spui, de fapt, că tu vrei ca acest copil, copilul *meu*, să fie crescut ca şi cum ar fi al lui Ainsley. Nu-mi place asta, Emma. Nu cred că voi tolera aşa ceva!

Emma îl privi surprinsă. Era prima oară cînd el îi vorbea atît de aspru. Trebuie să-l facă să-i înţeleagă motivele.

- Înţeleg ce simţi, ripostă ea. Dar trebuie să ne gîndim la copil, Paul. Înţelege că...

- Dar la copil mă gîndesc! Vreau să se bucure de dragostea şi de protecţia mea şi de tot ce pot să-i dăruiesc! Nu vreau să crească fără să mă cunoască! Şi mai mult de atît, vreau să crească sub influenţa mea şi nu a unui alt bărbat. Nu accept cu nici un chip să trăiască sub acoperişul lui Ainsley. Cunoşti părerea mea despre el. Credeam că m-am exprimat destul de clar în această privinţă, Emma.

- Da, iubitule, te-am înţeles. Ţi-am spus, copilul va

rămîne la Londra. Dar trebuie să-l ocrotesc. Nu trebuie să poarte toată viaţa stigmatul nelegitimităţii.

Paul oftă nerăbdător.

- Copilul va fi ocrotit de banii mei, Emma. Îl va face imun la scandal. Şi în afară de asta, ţi-am spus că îl voi adopta imediat. Te rog, Emma, hotărăşte-te să mă înscrii pe mine ca tată pe certificatul de naştere. Vreau să-i recunosc paternitatea.

- Nu! Nu putem face asta! strigă Emma, scăpărîndu-i ochii de furie. Citind imediat pe chipul lui cît de jignit este, îi duse mîna la buze şi i-o sărută. Se uită lung şi pătrunzător la Paul. Respiră adînc şi rar şi cu o voce sigură îi povesti totul.

Îi spuse mai întîi de confruntarea ei cu Edwina din ziua precedentă şi de modul în care îl tratase pe Arthur. Îi povesti despre adolescenţa ei petrecută ca slujnică la conacul Fairley. Îi mai povesti despre Edwin Fairley, îi povesti cum rămăsese însărcinată, cum el o părăsise şi cum fugise disperată la Leeds, o fată tînără şi înspăimîntată. Îi povesti despre lupta, sărăcia şi privaţiunile ei, despre calvarul acelor zile de trudă pe care le îndurase. Îi povesti cum încercase Gerald Fairley s-o violeze. Îi spuse tot ce era de ştiut şi vorbi cu multă candoare şi convingere, fără a înfrumuseţa sau dramatiza lucrurile. Îi relată faptele simplu, fără nici o emoţie.

Paul ascultă cu atenţie, cu ochii pironiţi pe chipul ei, şi îl înduioşă cum nu-l înduioşase nimeni pînă atunci. După ce termină, o luă în braţe, o mîngîie pe păr şi o trase mai aproape de el, mînat de dorinţa de a o ocroti şi de o dragoste nestrămutată.

- Cine a răspîndit ideea ridicolă că trăim într-o lume civilizată? şopti el în părul ei şi o sărută pe frunte. Tăcu, apoi spuse încetişor: Ah, Emma, Emma! Trebuie să repar atîtea... toată suferinţa pe care ai îndurat-o de-a lungul anilor. Şi o voi face. Îţi promit. Paul o îndepărtă de el şi o privi adînc, în ochi: De ce nu mi-ai spus pînă acum toate astea? Văzînd că ea îşi coboară privirea şi nu răspunde, Paul continuă cu blîndeţe: Crezi că ar fi influenţat în vreun fel sentimentele mele faţă de tine? Se aplecă şi o sărută pe buze. Nu mă cunoşti prea bine dacă tu crezi că trecutul tău are vreo importanţă pentru mine. Te iubesc cu atît mai mult pentru ceea ce ai făcut din tine, pentru ceea ce ai devenit. Şi pentru perseverenţa şi forţa ta imensă. Eşti o femeie cu totul

deosebită, Emma.

- N-am evitat cu bună ştiinţă să-ţi spun, spuse Emma încet. Dar niciodată nu mi s-a părut a fi momentul potrivit.

Paul o fixă cu privirea şi simţi că inima îi exploda de atîta dragoste. Se gîndi: Ah, iubita mea, cîtă cruzime, cîtă umilinţă trebuie să fi îndurat şi cît de vitejeşte ai luat viaţa în piept!

Emma spuse:

- Nu-i aşa că acum înţelegi, Paul? Înţelegi de ce nu vreau încă să divorţez de Arthur? Nu vreau ca într-o bună zi copilul nostru să se întoarcă împotriva mea. N-aş mai putea suporta să se repete scena de ieri cu Edwina.

- Asta nu se va întîmpla niciodată. Nu i se va întîmpla copilului nostru. Dar te înţeleg, spuse el. Voi face tot ce vrei tu, Emma.

Copilul lor, o fetiţă, s-a născut în primele zile din luna mai a anului 1925, într-un sanatoriu particular din Londra. Paul a fost cel care a măsurat în lung şi în lat sala de aşteptare. Paul a fost cel care a luat-o pe Emma în braţe după naştere. Paul a fost cel care a ales numele copilului, Daisy. Era numele mamei lui.

A doua zi, Paul o vizită pe Emma, cu faţa numai zîmbete şi cu braţele pline de flori şi de cadouri.

- Unde e fiica mea? întrebă el.

- O aduce sora îndată, spuse Emma zîmbind radioasă.

El se instală pe marginea patului şi o îmbrăţişă.

- Cum se simte iubita mea?

- Minunat, Paul. Dar nu mă mai răsfăţa.

- Ba ai face bine să te obişnuieşti cu asta. De acum înainte aşa va fi mereu. Îi luă mîna în mîna lui şi Emma văzu uimită cum îi scoate verigheta înainte ca ea s-apuce să se împotrivească, cum deschide fereastra şi o aruncă afară.

- Dumnezeule! Paul, ce faci?

El nu răspunse. Băgă mîna în buzunar şi scoase o verighetă din platină. I-o puse în deget, adăugînd la ea şi superbul inel McGill cu smarald pătrat care aparţinuse mamei lui şi bunicii lui, înaintea ei.

- E adevărat că n-am avut parte de un preot, dar în ceea ce mă priveşte tu eşti soţia mea, spuse el. Începînd din această zi şi pînă ce moartea ne va despărţi.

De cînd se întorsese în Anglia, în 1923, Paul McGill îşi manifestase deschis dragostea faţă de Emma, în toate felurile. Era îndrăgostit nebuneşte de ea şi în viaţa lui sen-

timentele aveau acum întîietate. În acelaşi timp, o admira şi era mîndru de realizările ei. După naşterea fiicei lor, aceste sentimente deveniră şi mai puternice. Ea şi fiica lor erau acum esenţa vieţii lui, raţiunea lui de a fi. Ele dădeau formă şi înţeles tuturor acţiunilor lui, modului în care îşi administra viaţa şi vasta lui reţea de afaceri. Vechi deziluzii şi înfrîngeri, suferinţe acumulate de-a lungul anilor dispăreau toate, şi în sufletul lui încoţeau speranţe de viitor. Chiar dacă Daisy nu va purta numele lui, era copilul lui, sîngele lui, şi prin ea va dăinui familia McGill şi dinastia întemeiată de bunicul lui, căpitanul de vapor scoţian care se stabilise în Coonamble în 1852.

Le adora realmente pe Emma şi pe Daisy şi n-avea de gînd să le mai slăbească din ochi sau să le priveze de prezenţa lui o perioadă mare de timp, în ciuda complicaţiilor din vieţile lor şi a obstacolelor ce decurgeau din problemele lor conjugale. Luă ferm chestiunea în propriile mîini, la sfîrşitul verii lui 1925, cînd achiziţionă o casă deosebit de frumoasă în Belgrave Square, predîndu-i imediat Emmei actele de proprietate. Se apucă apoi s-o reamenajeze, pentru a o împărţi în două apartamente, nedîndu-se înapoi de la nici o cheltuială. Apartamentul mai mic, de burlac, de la parter, îl reţinu pentru el. Cele trei etaje de deasupra, deveniră o casă extrem de cochetă, în care urma să locuiască Emma, Daisy, o dădacă, o menajeră şi o cameristă angajate de el. Pentru un privitor oarecare, cele două apartamente păreau complet separate şi de sine stătătoare, fiecare cu intrarea lui. Comunicau însă printr-un lift privat interior.

Trăiau astfel împreună, dar discret, respectînd convenienţele, căci Emma nu dorea să facă publică legătura lor, ţinînd seama de ceilalţi copii ai ei şi de responsabilităţile ei de mamă. Paul era permanent uimit de dualitatea existentă în firea ei. O tachina mereu, spunîndu-i că e un nod de contradicţii, subliniind că ea, care era atît de curajoasă în afaceri şi nu se sinchisea de ce gîndea lumea despre ea, era ciudat de sensibilă la părerile oamenilor faţă de moravurile ei personale. „După ce am să divorţez, puţin o să-mi pese", temporiza ea şi Paul zîmbea pur şi simplu, dîndu-şi seama că stînjeneala ei faţă de traiul lor în comun era consecinţa experienţelor ei din tinereţe.

Se întîmplă ca divorţul să se producă mai curînd decît se aşteptase oricine. În iunie, devenind extrem de conştient de

dorința arzătoare a Emmei de a ocroti copilul lor, Paul îi îngădui Emmei s-o ducă pe Daisy în Yorkshire, consimțind să fie botezată la o biserică locală din Leeds. Dar insistă să fie și el invitat și se duse în Yorkshire cu Frank și Natalie pentru această ocazie specială. Fiind un vechi prieten al familiei, prezența lui nu păru nelalocul ei și, datorită unor incidente neașteptate, trecu chiar neobservată. Cu cîteva zile înainte de botez, mama lui Arthur Ainsley muri de un atac de cord. Survenit atît de repede după înmormîntare, botezul a fost un eveniment trist și Frederik Ainsley și cu Arthur erau atît de copleșiți de durere, încît aproape că nici nu băgară de seamă ce făceau ceilalți invitați și, în plus, pe Arthur nu-l interesa deloc acest eveniment. Daisy fu botezată după toate regulile, fără incidente, iar a doua zi, Emma o duse înapoi, la Londra. Trei luni mai tîrziu, Frederik Ainsley, bătrîn, fragil și de mult timp bolnav, o urmă pe soția lui la groapă. Arthur deveni moștenitorul averii și dintr-un exces de galanterie fără precedent, care-i lăsă cu gura căscată pe frații Emmei, îi îngădui să divorțeze de el pe motiv de adulter. Emma nu se miră, căci cumpărase cu șiretenie generozitatea lui Arthur contra sumei de zece mii de lire.

După pronunțarea divorțului, viața Emmei se modifică radical. Îi aduse pe gemenii Robin și Elizabeth să locuiască împreună cu ea în Belgrave Square și, după cum prevăzuse, Arthur nu obiectase. În afară de faptul că era fericită că scăpase în sfîrșit de el, o încînta ideea de a-i crește ea pe gemeni, sustrăgîndu-i de sub influența lui.

Kit, care era la internat, își petrecea jumătate din trimestru și vacanțele cu Emma și nu ascundea faptul că îl accepta pe Paul și îi era devotat. Și nici nu vărsă nici o lacrimă cînd Arthur Ainsley dispăru din tînăra lui viață. Totodată, Emma își reorganiză afacerile cu stricteță, ca să-și poată petrece aproape tot timpul la Londra. Winston a fost numit director general al magazinelor și filaturilor din Yorkshire, iar Emma conducea fabricile din nord, de la sediul aflat în magazinul din Knightsbridge, ducîndu-se lunar la Leeds, unde petrecea cinci zile extrem de agitate, lucrînd ore în șir cu Winston.

Emma și Paul erau cît se poate de precauți, mai ales de față cu copiii, dar pe măsură ce trecea timpul, nimeni nu mai părea să bage în seamă ciudatul lor mod de trai și căsnicia lor oarecum ieșită din comun, cu diverșii ei copii, făcuți cu tați diferiți. Paul se impusese foarte repede ca șef al familiei

şi datorită autorităţii lui, la care se adăuga bunătatea lui înnăscută, era respectat şi în acelaşi timp adorat de copii. devenind pentru ei toţi un tată adevărat. Treptat, Emma începu să se relaxeze. Paul îi explicase cu răbdare că averile lor luate laolaltă îi aşeza deasupra convenţiilor obişnuite, făcîndu-i invulnerabili la oprobriul public şi ea recunoscu că avea dreptate. Încrederea în sine şi curajul, trăsăturile fireşti de caracter ale Emmei, înlăturară curînd temerile ei anterioare.

Paul şi Emma erau nedespărţiţi. El o împodobea cu bijuterii şi blănuri superbe, cu rochii elegante. Ţinea casă mare alături de ea, care era mereu în preajma lui în calitate de gazdă. Se duceau la teatru, la operă, la concerte, dineuri şi petreceri.

Frecventau oamenii cei mai bogaţi şi mai influenţi din Londra şi din alte mari oraşe ale lumii - politicieni, magnaţi, personalităţi cunoscute, bărbaţi şi femei din lumea artei şi a literelor, de pe trei continente. Paul o lua cu el în capitalele Europei cînd călătorea fie în interes de afaceri, fie de plăcere. Fusese cu el la New York şi în Texas, unde el avea terenuri petrolifere şi de două ori îl însoţise în vizitele lui anuale în Australia. Aşa cum se îndrăgostise de New York şi de Texas, la fel de mult o cuceriră Antipozii. Paul încă încerca să-şi cîştige libertatea, dar se lovea mereu de împotrivirea de neclintit a Constancei, care nu voia să divorţeze. Era unul din lucrurile care-i întunecau fericirea. Deşi o adoptase legal pe Daisy şi-i asigurase viitorul, Paul dorea cu disperare să se însoare cu Emma şi să facă ordine în vieţile lor. Cu toate acestea, Emma se simţea atît de sigură pe legătura lor, încît n-o deranja această situaţie şi încerca permanent să-i alunge lui Paul îngrijorarea.

Acum ea era cea care-i spunea lui să se liniştească şi să nu se mai frămînte atît, afirmînd plină de optimism că lucrurile se vor rezolva pînă la urmă, repetîndu-i mereu că îl iubeşte şi asigurîndu-l că e fericită.

Singurul factor neliniştitor din viaţa Emmei era continua înstrăinare a Edwinei, căci nu reuşise să repare fisura care se produsese între ele. Singura ei legătură firavă de comunicare cu Edwina se realiza prin intermediul lui Winston, care se ocupa în numele Emmei de chestiunile financiare ale Edwinei. După ce absolvise şcoala de doi ani din Elveţia, Edwina închiriase un apartament în Mayfair şi ducea o viaţă mondenă ameţitoare, cu prieteni din înalta societate,

bucurîndu-se de statutul ei de fiica bine pompată cu bani a unei femei foarte bogate. Emma nu-i îngrădise Edwinei cheltuielile şi-i deschisese un cont la firmă care îi asigura fetei un venit anual frumuşel. Emma tînjea s-o vadă pe Edwina, s-o aducă înapoi în sînul familiei, dar era destul de deşteaptă ca să se abţină de a-i face avansuri, ştiind că primul pas trebuie să-l facă neapărat fata.

Şi astfel, în general, Emma era mulţumită, mai mulţumită ca oricînd. Dragostea lor statornică era pentru ea un sprijin permanent.

Emma îşi găsea totodată o mare mîngîiere în Daisy, cu care se mîndrea în mod deosebit şi, deşi nu voia să recunoască nici măcar faţă de ea însăşi, o iubea pe Daisy mai mult decît pe oricare alt copil al ei. Era rodul dragostei ei, singurul copil pe care-l purtase în pîntec cu bucurie. Între ele exista o apropiere pe care n-o trăise cu cei născuţi înainte şi care devenea cu timpul tot mai profundă. Cînd se uita uneori la copila care creştea sub ochii ei, Emma îşi simţea inima zvîcnind, copleşită de tandreţe, căci vedea în ea imaginea perfectă a iubitului ei Paul. Daisy era fără îndoială fiica tatălui ei, semănîndu-i în toate privinţele. Însoţindu-l tot timpul, îi imita fără să-şi dea seama multe din gesturi şi cînd zîmbea, chipul ei devenea la fel de şiret şi de drag Emmei, ca al lui. Daisy era blîndă şi iubitoare din fire şi datorită afecţiunii şi atenţiilor cu care o înconjurau părinţii ei, era o fetiţă deschisă, sigură pe ea, deşi nu era deloc răsfăţată şi se purta firesc cu toată lumea. Avea multe din trăsăturile de caracter ale Emmei. Moştenise seninătatea mamei ei, optimismul şi voinţa ei de neclintit.

Cînd Daisy împlini cinci ani, Paul insistă să-i însoţească pe el şi pe Emma în Australia. După ce petrecură o săptămînă la Sydney, Paul le duse la Coonamble şi petrecură patru săptămîni la Dunoon. Între vioaia fetiţă şi fratele ei vitreg, Howard, se înfiripă o relaţie neobişnuită; Emma şi cu Paul erau înduioşaţi de prietenia lor. Daisy părea s-ajungă la sufletul băieţelului cum nu reuşise nimeni pînă atunci. Devotamentul ei faţă de el şi dependenţa lui de ea le încălzeau inimile. Începînd de atunci, veneau în fiecare an cu Paul, care nu voia să-l priveze pe Howard de bucuria pe care părea să i-o aducă surioara lui vitregă în viaţa lui atît de izolată.

Anii se scurseră atît de repede, încît Emma se întreba deseori ce se întîmpla cu timpul. Toţi copiii creşteau şi

părăseau casa din Belgrave Square. Kit, acum un tînăr chipeş, care semăna leit cu Joe Lowther, plecă la universitatea din Leeds, iar gemenii plecară fiecare la internatele lor respective, plîngîndu-se amarnic de faptul că pentru prima oară erau despărţiţi. Dacă Daisy era copilul cel mai iubit al Emmei, Robin era fără îndoială fiul ei preferat şi îi lipsea mai mult decît îşi închipuise. Robin n-avea nici una din trăsăturile de caracter şi obiceiurile lui Arthur Ainsley, în schimb semăna foarte mult cu Winston. Era slăbuţ şi plin de energie, dotat cu o inteligenţă vie, cu spontaneitate şi un farmec nativ. Avînd o fire studioasă, era un student strălucit şi Emma îşi punea mari speranţe în el.

Sora lui geamănă, Elizabeth, trăgea de asemenea spre familia Harte. Emma se uita cîteodată la ea cu respiraţia tăiată, văzînd asemănări uluitoare cu mama ei şi uneori, privind chipul frumos al lui Elizabeth, o zărea parcă în treacăt chiar pe Olivia Wainright.

Medită atunci pentru cîteva clipe asupra trecutului, amintindu-şi strania asemănare dintre cele două femei ce făceau parte din lumi atît de diferite şi care o surprinsese atît de mult în adolescenţă. Dintre toţi copiii Emmei, Elizabeth era o frumuseţe autentică, suplă, graţioasă, cu o faţă fină, delicată şi luminoasă, încadrată de o claie de păr şaten. Şi ei îi dăduse Dumnezeu foarte mult farmec. Din nefericire, Emma descoperise la ea şi alte trăsături care o întristau. Elizabeth avea o fire violentă, nărăvaşă, deseori greu de stăpînit. Paul era de acord cu Emma că fata avea nevoie de o mînă fermă şi sperase că disciplina din internat o va îmblînzi, fără să-i distrugă personalitatea.

Afacerile Emmei continuară să se extindă. Magazinul din Knightsbridge deveni celebru în toată lumea, iar magazinele din Yorkshire îşi cîştigară un nume de prestigiu în nord; filaturile prosperau, la fel ca şi fabricile de confecţii Kallinski.

Compania Emeremm, cunoscută acum sub numele de Întreprinderile Harte, înflori, ajungînd o organizaţie extrem de bogată, cu diverse filiale în întreaga lume. Ascultînd de propriile ei instincte abile şi de sfaturile lui Paul, Emma îşi investi banii în mod inteligent şi îşi triplă atît averea ei cît şi pe cea a lui Winston şi Frank, de ale căror afaceri financiare personale se ocupa. La împlinirea vîrstei de patruzeci şi şase de ani era multimilionară şi reprezenta o forţă redutabilă, nu numai la Londra şi în nordul Angliei, dar şi în cercurile

internaţionale de afaceri.

Deşi era atît de fericită cu Paul şi în familie, şi atît de ocupată cu gargantuelicele ei reţele de afaceri, interesul Emmei faţă de familia Fairley nu slăbise nici un pic. Treburile lor continuau s-o obsedeze ca întotdeauna. Gerald Fairley, pe care ea îl ruinase în 1923, îşi petrecea ultimii săi ani mizerabili de viaţă dependent de mărinimia lui Edwin, întrucît cărămidăria nu era o întreprindere profitabilă. Muri în 1926, „evident, din cauza vulgarelor excese către care era înclinat", remarcase Emma faţă de Blackie, cînd aflase vestea. În anii următori, privirea ei glacială rămase aţintită exclusiv asupra lui Edwin. Îi urmări cariera cu tot interesul. Cît de mult îşi dorise să fie sortită eşecului! Dar Edwin îşi făcuse un nume răsunător ca avocat de drept comun şi se tot zvonea la barou că va fi numit în Consiliul Regal, dar acest lucru încă nu se întîmplase. Îşi avea reşedinţa şi practica avocatura la Londra, dar nu-şi retezase cu totul legăturile cu Yorkshire. Se ducea deseori la Leeds, unde îşi dedica o mare parte din energie ziarului lui, „Yorkshire Morning Gazette", aşa cum făcuse şi Adam Fairley înaintea lui. Era preşedintele consiliului de administraţie şi principalul acţionar, luînd astfel tot ziarul în mîinile lui.

Emma voia ziarul şi era hotărîtă să nu precupeţească nimic pentru a-l obţine. Atît Winston, cît şi Blackie îi explicară că făcuse destul pentru a anihila influenţa familiei Fairley în Yorkshire şi încercau s-o convingă să renunţe la vendeta ei şi să dea uitării ziarul. Dar Emma, încăpăţînată ca întotdeauna, şi încă dornică să se răzbune pe familia Fairley, nu voia să asculte. Era hotărîtă să obţină şi ultima proprietate care le mai rămăsese. Începu treptat să cumpere acţiunile curente, pe măsură ce ele apăreau pe piaţă, manevrînd lucrurile, ca de obicei, în taină şi aşteptînd răbdătoare să se ivească prilejul potrivit pentru a porni atacul împotriva lui Edwin. Deşi ziarul lucra în pierdere, Edwin reuşea cumva să-l menţină pe linia de plutire şi se erampona de acţiunile lui, spre disperarea Emmei. Pînă ce nu reuşea să-i smulgă acele acţiuni, nu putea să pună stăpînire pe ziar. Visa ziua cînd îl va lichida pe Edwin. Abia atunci răzbunarea ei va fi completă.

- Şi să ştii că am răbdarea lui Iov, îi spuse ea lui Winston într-o zi de vară a anului 1935. Nu-mi voi găsi liniştea pînă ce nu voi deţine „Yorkshire Morning Gazette". Şi îl voi deţine într-o bună zi.

- Sînt convins, spuse Winston, foindu-se pe scaun. Îşi aprinse o ţigară şi continuă: M-a sunat ieri Joe Fulton. E dispus să-ţi vîndă acţiunile care i-au mai rămas la „Sheffield Star". Dacă le cumperi, vei deţine controlul. Le vrei?

- Sigur că le vreau, declară Emma şi faţa-i se lumină. Cred că ar trebui să mai vorbeşti din nou şi cu Harry Metcalfe. De mult se zbate să vîndă „Yorkshire Morning Observer". Cred că, pînă la urmă, o să-l cumpăr. Îl pot folosi ca armă împotriva lui Edwin Fairley. O să-i dau de furcă, silindu-l să se confrunte cu o concurenţă dură. Dacă vom cumpăra acţiunile ambelor ziare, voi pune într-adevăr piciorul în reţeaua publicaţiilor din nord. Îi sticliră ochii. Hai să înfiinţăm o nouă firmă, Winston. Cum s-o numim? Ce-ai zice s-o numim „Yorkshire Consolidated Newspaper Company"? propuse ea, apoi se repezi, înainte ca Winston să poată replica: Da, e un nume răsunător. Aşa să fie!

- Nu cred că există nici un motiv întemeiat de a nu cumpăra ambele ziare, dragă Emma, spuse Winston, brusc contaminat de entuziasmul ei. Pot fi puse pe picioare cu uşurinţă. Tot ce le trebuie este o bună administrare, o infuzie de bani şi cîţiva gazetari de marcă pentru a le injecta un suflu nou. Poate ne va recomanda Frank oamenii de care avem nevoie. Mă voi ocupa de asta mîine la prima oră.

- Bine ar fi fost să ne fi gîndit la asta mai înainte, exclamă Emma abia putîndu-şi stăpîni bucuria, gîndindu-se la perspectiva de a deveni editor şi de a intra în concurenţă cu Edwin Fairley.

- Ideile simple sînt în general ultimele care ne trec prin cap, ştii asta, remarcă Winston scurt şi se ridică.

Traversă încet frumosul salon de la etaj, din Pennistone Royal, impunătoarea casă de lîngă Ripon, pe care Emma o achiziţionase în urmă cu trei ani, şi rămase în faţa bovindoului care dădea spre parc. Era o splendidă zi de august, şi cerul era o explozie de albastru cristalin deasupra peluzelor bine tunse, a gardurilor vii modelate cu fantezie şi a abundenţei luxuriante de copaci înverziţi, plini de sevă şi sclipind în aerul de vară. Grădinile în stil elizabetan, tipic englezeşti, erau spectaculoase cu verdeaţa lor copleşitoare şi cu bogăţia straturilor de flori viu colorate.

Winston auzi în depărtare păcănitul mingilor de tenis şi se întrebă unde găsea Paul atîta energie ca să joace trei seturi într-o zi atît de înăbuşitoare. Se întoarse cu gîndul la vestea pe care trebuia să i-o împărtăşească Emmei, alungînd

orice altceva din minte, pentru a căuta o cale cît mai simplă de a i-o comunica. Bunul simţ îl îndemna să fie franc. O privi pe Emma şezînd pe canapea, frumoasă şi proaspătă în rochia de şantung alb, cu părul roşcat lăsat pe umeri. Trebuia să-i spună.

- Am vorbit ieri cu Edwina. Se mărită.

- Se mărită! repetă Emma, îndreptîndu-şi brusc spatele pe canapea. Lăsă jos bilanţul pe care-l citea şi îi acordă toată atenţia. Cu cine, mă rog?

Winston îşi drese glasul.

- Cu Jeremy Standish.

Emma rămase cu gura căscată.

- Cu Jeremy Standish? Contele de Dunvale?

- Exact. Nunta are loc peste două săptămîni. În Irlanda, desigur, pe domeniul lui, Clonlonghlin.

- Winston, dar e mult mai mare decît ea! spuse Emma. Nu prea îmi inspiră încredere căsătoria asta. Se încruntă. După părerea mea, nu e o pereche prea potrivită.

- Nu poţi face absolut nimic, Emma, remarcă Winston, uşurat că reacţia ei fusese atît de blîndă. La urma urmelor, are douăzeci şi nouă de ani. Şi pe urmă, el s-ar putea să aibă asupra ei acea influenţă stabilizatoare de care are nevoie. Şi are bani cu grămada.

- Poate că ai dreptate, chibzui Emma. Îl privi pe Winston. Presupun că Edwina nu va invita nici un membru al familiei.

Winston scutură din cap.

- Nu, mă tem că nu. Dar m-a rugat să-i fiu naş. Ce părere ai? Te deranjează, draga mea?

Emma se aplecă în faţă şi îl apucă de mînă.

- Bineînţeles că nu, scumpule. E minunat că te-a solicitat. Îmi face o plăcere imensă. Dacă tu vei fi acolo, nu va mai fi chiar aşa de singură. Emma tăcu o clipă, apoi întrebă şovăitoare: A pomenit ceva de mine?

- Nu, Emma, îmi pare rău.

- Bineînţeles că trebuie să-i trimit un dar de nuntă.

Emma schimbă subiectul, conştientă că nu mai era nimic de adăugat, dar ochii ei rămaseră gînditori, în timp ce continua să discute afaceri cu fratele ei.

După ce Winston se întoarse din Irlanda, Emma îl bombardă cu întrebări despre Edwina, despre contele de Dunvale şi despre nuntă. Winston îi satisfăcu curiozitatea şi îi alungă temerile legate de căsătoria Edwinei cu acest bărbat care era cu douăzeci de ani mai mare decît ea.

Winston văzuse foarte clar că Edwina era nebună de fericire, deşi nu era absolut sigur dacă asta se datora faptului că devenise contesă de Dunvale şi membră a unei faimoase şi străvechi familii anglo-irlandeze sau pentru că îşi iubea cu adevărat soţul. Dunvale, la rîndul lui, era topit după Edwina şi cel puţin în privinţa sentimentelor mirelui, Winston n-avea nici o îndoială.

Un an mai tîrziu, Emma deveni bunică, Edwina dînd naştere unui fiu, pe care-l botează Anthony George Michael. În calitate de prim născut, primea titlul onorific de Lord Standish şi era moştenitorul titlului de conte. Emma îi scrise fiicei ei ca s-o felicite şi îi trimise un dar, aşa cum făcuse şi cu ocazia nunţii. Primi de la Edwina un bileţel politicos, dar rece, prin care-i mulţumea, dîndu-i speranţe că vor ajunge într-o bună zi la împăcare. Emma se hotărî să solicite ajutorul lui Winston în acest sens. Kit nu era prea entuziast. Simţindu-se jignit pentru că nu fusese invitat la nunta surorii lui, oficiată în înalta societate, el se apucă să facă remarce înjositoare despre dispreţul ei faţă de familie şi despre snobismul ei ori de cîte ori se ivea ocazia. Paul îl mustra permanent pentru asta şi în cele din urmă îi interzise s-o mai bîrfească pe Edwina în faţa mamei lui. Iar el încurajă convingerea Emmei că va fi din nou în termeni buni cu fiica ei cea mare, ştiind că ea nu admitea o altă alternativă, iar el nu îndrăznea să-i spulbere iluziile.

Una din cele mai mari calităţi ale Emmei era capacitatea ei de a eluda problemele nerezolvabile şi, pînă la urmă, reuşi s-o alunge pe Edwina din gîndurile ei. Prezentul era pentru ea prioritatea maximă, adevărata urgenţă. Viaţa personală o solicita la fel de mult ca întotdeauna. Era preocupată de munca ei, de legătura cu Paul şi de ceilalţi copii. N-avea motive să se plîngă de ei şi, în general, trăiau în armonie. Kit lucra în filaturi şi se iniţia în afacerile cu lînă. Robin era în ultimul an de internat şi se pregătea să intre la Cambridge pentru a studia dreptul. Elizabeth îşi exprimase dorinţa de a urma o şcoală modernă de specializare în Elveţia. În sfîrşit, veni ziua cînd Daisy plecă la internat, şi Emma şi cu Paul se treziră pentru prima oară singuri, în casa din Belgrave Square.

- Mă tem că acum rămîi numai cu mine pe cap, o tachină el într-o seară, cînd beau împreună un pahar de şampanie în bibliotecă.

- Îmi lipsesc toţi, mai ales Daisy, dar mă bucur că, în

sfîrşit, stăm şi noi doi împreună, Paul. Numai noi doi.

- Şi avem atîta timp, Emma! Avem ani şi ani de zile înaintea noastră. Zîmbi. Nu ştiu ce simţi tu, iubirea mea, dar pe mine mă încîntă perspectiva de a îmbătrîni împreună cu tine.

Era prima săptămînă din septembrie a anului 1938. Şi stînd de vorbă liniştiţi în eleganta bibliotecă gălbuie, în lumina amurgului, care răspîndea umbre molatice în încăpere, Emma şi Paul nici nu se gîndeau că s-ar putea întîmpla ceva care să le tulbure liniştea. Erau împăcaţi cu ei înşişi şi fiecare cu celălalt şi încă foarte îndrăgostiţi. Vorbiră astfel mult timp despre viitorul lor comun şi făcură planuri pentru vacanţa de Crăciun la Pennistone Royal şi discutară despre iminenta lor călătorie în America din anul următor. Apoi ieşiră în oraş să ia masa la Quaglino, rîzînd şi ţinîndu-se de mînă, ca doi tineri îndrăgostiţi şi petrecură o seară lipsită de griji, cum nu mai petrecuseră de luni de zile.

Dar umbra nazistă se întindea peste Europa centrală. Hitler, care ajunsese la putere în Germania după incendierea Reichstagului în 1933, pornise la atac. Războiul era inevitabil. Era doar o chestiune de timp.

55

- E SIGUR că va izbucni războiul în Pacific, ca şi în Europa, spuse calm Paul McGill. Este un adevăr incontestabil. Japonia şi Germania au fost industrializate tîrziu şi succesul a făcut din ele două naţiuni războinice, arogante, care plănuiesc să stăpînească lumea. Se opri să tragă din ţigară. Sînt sigur că nu mă-nşel, Dan. America ar face bine să se pregătească. Din nefericire, Europa nu este pregătită.

Daniel P. Nelson, unul dintre cei mai influenţi bărbaţi din lume şi nepotul celui mai celebru dintre marii magnaţi cu avere necurată dădu din cap, îngîndurat. Zîmbi, dar în ochi i se citea îngrijorarea cînd zise:

- Nu mă-ndoiesc de spusele tale, Paul. Şi eu spun acelaşi lucru de luni de zile. I-am spus Preşedintelui chiar săptămîna trecută, cînd am fost în Hyde Park, că Japonia are mari interese în Pacific. Le are, mai exact, încă din anii douăzeci. Roosevelt nu e orb. E conştient de situaţie. Pe de altă parte, ţara asta încă nu şi-a revenit după Criză. Nu e deci nefiresc că atenţia lui se concentrează asupra treburilor interne. Avem încă zece milioane de şomeri, Paul.

- Da, știu. Ceea ce mă îngrijorează pe mine este faptul că de cînd congresul a promulgat trei decrete de neutralitate în urmă cu cîțiva ani, a prevalat atitudinea izolaționistă. Și mă tem că încă prevalează. Dar America nu poate în nici un caz să rămînă neutră dacă Anglia intră în război cu Germania.

Dan spuse:

- În ceea ce privește pe Roosevelt, știu că el personal nu e adeptul izolaționismului. Presimt că va veni în ajutorul Angliei, dacă se va ivi această necesitate. Sîntem aliați naturali de mai bine de un secol și el este conștient că nu poate lăsa Occidentul să se prăbușească. Dar hai să încheiem discuția asta deprimantă despre război. Emma are o figură mult prea serioasă.

- Sînt îngrijorată, spuse Emma, așa cum este astăzi orice persoană informată. Fratele meu, care publică lucrări politice la Londra, este convins că Hitler țintește spre puterea globală și nimic nu-l va opri s-o obțină. Din păcate, Frank, asemenea bunului lui prieten, Winston Churchill, nu este luat în seamă. Cînd va deschide lumea ochii ca să vadă ce se petrece?

Dan schiță un zîmbet.

- Perspectiva unui alt război mondial este înfricoșătoare, draga mea. Există o tendință de a-i ignora pe cei care au capacitatea de a prevedea o catastrofă iminentă. Publicul larg are prostul obicei de a-și băga capul său colectiv în nisip, așa cum o fac și un mare număr de politicieni.

- Cred că e o caracteristică a firii omenești - dorința de a ocoli o realitate atît de cumplită cum este războiul. Dar cîțiva dintre noi trebuie să fie pregătiți... Se opri brusc; observîndu-l pe Paul și dîndu-și seama că dorea să discute afaceri cu Dan Nelson, rosti: Ei, vă las. Scuzați-mă, trebuie să mă ocup de ceilalți oaspeți.

Cei doi bărbați o urmăriră traversînd cu pas ușor salonul, cu rochia de seară din șifon alb fîlfîind în urma ei, cu superbele smaralde de la gît și din urechi aruncînd reflexe pe brațe și pe mîini.

Dan spuse:

- Sînt absolut convins că Emma este cea mai formidabilă femeie pe care am cunoscut-o. Ești un bărbat norocos.

- Știu, răspunse Paul. I se adresă lui Dan Nelson, continuînd: Voiam să vorbesc cu tine despre tancurile mele petroliere și despre încă vreo două, trei chestiuni destul de urgente. Cred că mai avem răgaz înainte de a pleca la operă.

Hai să mergem în bibliotecă. Ieşiră discret din salon.

În timp ce Emma circula printre ceilalţi oaspeţi, adunaţi în luxosul lor apartament din Fifth Avenue, în subconştient o sîcîia gîndul la iminenţa războiului. Chiar în dimineaţa aceea primise o scrisoare neliniştitoare de la Frank, care tocmai se întorsese dintr-o călătorie la Berlin. Făcea o mulţime de preziceri funeste şi fiindcă întotdeauna ea avusese încredere în judecata lui, îşi dădu seama că nu exagera. Frank spunea că Anglia va intra în război înainte de sfîrşitul anului şi ea îl credea. Aruncă o privire spre ceilalţi trei bărbaţi din încăpere, care deţineau o imensă influenţă la nivel mondial, deoarece luate laolaltă, averile lor se ridicau la cîteva sute de miliarde de dolari. Văzu că în ochii lor se citea teama, deşi şi ei se prefăceau că sînt bine dispuşi în ocazia aceea festivă. Da, ştiau că lumea se afla în pragul unui nou holocaust. Emma se gîndi la cei doi fii ai ei cu o strîngere de inimă. Amîndoi aveau vîrsta de mobilizare. Încă o generaţie de tineri, în floarea vîrstei, va fi sacrificată maşinii de război. Deşi era cald în încăpere, Emma începu să tremure, apoi se gîndi la Joe Lowther şi îşi aminti Marele Război şi măcelul pe care acesta îl provocase. Cei douăzeci şi unu de ani, care trecuseră de atunci, fuseseră oare doar un armistiţiu?

Cînd, mai tîrziu, luară loc în loja lor de la Metropolitan, Emma se lăsă pe moment învăluită de senzaţia de expectativă care plutea în aer. Îşi roti privirea asupra opulentului decor, în care predominau roşul şi auriul, remarcă frumuseţea sclipitoare a femeilor acoperite cu bijuterii şi eleganţa bărbaţilor în frac. Şi se gîndi cît de normali păreau toţi; chiar lipsiţi de griji, de parcă uitaseră de norii care se adunau la orizont.

Emma îşi coborî privirea spre program, hotărîtă să se bucure de operă. Blackie fusese cel care o iniţiase în muzică şi în timp ce pe scenă se desfăşura acel spectacol fascinant, ea îşi dori deodată să fi fost şi Blackie acolo, pentru a împărţi cu ei acea trăire. Începu să se relaxeze, captivată de *Mignon*. Risë Stevens, tînăra mezzo-soprană care debutase cu două luni în urmă, era superbă în rolul titular şi, la un moment dat, vocea ei magnifică o mişcă atît de mult pe Emma, încît simţi că îi dau lacrimile. Ce dar minunat este o voce atît de superbă! Emma se simţi în curînd transportată în lumea vrăjită a fanteziei şi se lăsă învăluită de ariile melodioase, de măiestria lui Risë Stevens şi a lui Ezio Pinza, de splendidele

decoruri şi costume, preţ de cîteva ore uitînd cu totul de orice grijă.

Paul îi invitase pe cei opt oaspeţi ai lor la Demonico şi în timp ce se aşezau la masă, Emma îi aruncă o privire lui Paul, încercînd să ghicească în ce dispoziţie era. În ciuda conversaţiei grave pe care o purtase mai devreme cu Dan Nelson, acum părea lipsit de orice grijă şi ca de obicei, era o gazdă expansivă, comandînd şampanie Dom Pérignon şi caviar şi fermecîndu-i pe toţi. E cel mai spiritual şi mai chipeş bărbat dintre toţi cei de aici, se gîndi Emma, răbufnind în ea simţul proprietăţii. Era 3 februarie 1939, ziua lui de naştere. Împlinea cincizeci şi nouă de ani, dar se ţinea splendid; şuviţele albe din părul lui negru îi accentuau şi mai mult înfăţişarea frapantă. Albastrul ochilor nu-şi pierduse intensitatea, iar sprîncenele de deasupra lor, ca şi mustaţa, erau tot negre ca tăciunele. Avea riduri pronunţate în jurul ochilor, dar faţa bronzată era surprinzător de netedă şi carnea de pe el era tare şi musculoasă, ca în urmă cu douăzeci de ani. Emma se simţea întotdeauna uşor copleşită de dimensiunile lui fizice, de masivitatea acelor umeri laţi şi a toracelui. În seara aceea, îmbrăcat în frac, cu cravată albă, era parcă înconjurat de un adevărat halou luminos, fiind mai electrizant ca oricînd.

Privirea lui se încrucişă cu a ei şi Paul îi făcu cu ochiul, apoi o măsură din priviri, în maniera aceea, prea bine cunoscută de ea. Ia uite, puşlamaua, flirtează cu mine! După atîţia ani! se gîndi ea. Va împlini şi ea cincizeci în aprilie. Părea aproape cu neputinţă. Îl cunoştea pe Paul de douăzeci şi unu de ani şi trăiau împreună de şaisprezece. Şaisprezece ani incredibili. Nu fuseseră tot timpul nişte ani uşori. Ca şi ea, Paul avea uneori accese de autoritate şi de încăpăţînare şi simţea deseori nevoia de a se impune cu brutalitate. Voia s-o domine, făcea deseori pe stăpînul şi stabilise clar cine conducea în casă. Ea învăţase că trebuie să-i facă pe voie în aproape tot ceea ce privea viaţa lor personală iar el, la rîndul lui, avea înţelepciunea de a nu se amesteca niciodată în afacerile ei. Paul era totodată un coureur şi nu făcea un secret din faptul că îi plăceau cucoanele. Emma bănuia că se mai culca probabil şi cu alte femei cînd călătorea singur în străinătate, dar n-o făcuse niciodată să sufere sau să se simtă prost şi ea nu se îndoise niciodată de devotamentul lui. Şi deoarece Emma considera gelozia un sentiment inutil, rareori stătea să se gîndească la infidelităţile lui, dacă aces-

tea într-adevăr existau. Pasiunea lui pentru ea nu slăbise o dată cu trecerea timpului şi Emma ştia că era o femeie norocoasă.

Emma se lăsă pe speteaza scaunului şi, cu ajutorul şampaniei, al mîncărurilor delicioase, al conversaţiei animate şi al veseliei ce predomina printre prietenii lor, reuşi să-şi alunge gîndurile neliniştitoare despre război, care o asaltaseră la începutul serii.

În săptămîna următoare, Paul nu mai pomeni de război şi Emma avu grijă să evite şi ea acest subiect. Plecară în estul Texasului să viziteze Compania petrolieră Sydney-Texas, recent rebotezată Sitex la sugestia ei, apoi porniră spre vestul Texasului, unde Paul achiziţionă concesiuni petroliere în Odessa şi Midland, spre exasperarea lui Harry Marriott. Emma nu-l prea agrea pe asociatul lui Paul şi nu ezitase să i-o spună cu ani în urmă, cînd îl cunoscuse. În drumul de întoarcere la New York îi repetă părerea ei şi îl întrebă pe Paul de ce îl deranja atît de mult pe Marriott noua achiziţie.

Paul zîmbi şi spuse:

- Pentru că el vrea să meargă întotdeauna la sigur. Nu vrea niciodată să rişte. Se teme că vom împuţina sau vom pierde ceea ce am acumulat deja de-a lungul anilor. E un fraier. Sîntem una dintre cele mai bogate companii petroliere din America în momentul de faţă, dar trebuie să ne extindem. Este chiar vital s-o facem. Harry e bine intenţionat, dar e lipsit de imaginaţie. Îţi aduci aminte cît s-a luptat cu mine cînd am cumpărat tancurile petrolifere? I-am dovedit că n-a avut dreptate. A fost o achiziţie nemaipomenită pentru companie şi am scos de mult banii pe ele, ba au mai adus şi profit. O să-i dovedesc din nou că n-are dreptate, Emma. Am nas bun la ţiţei şi îţi garantez că peste cîţiva ani se va găsi ţiţei în Odessa şi în Midland. Am de gînd să încep forajele înainte de sfîrşitul anului.

- E bine că tu deţii majoritatea acţiunilor în această companie, fiindcă altminteri ai fi avut probabil probleme cu Marriott, spuse Emma.

- Să fiu al naibii că ai dreptate, chicoti Paul. Doar nu mă crezi atît de prost încît să cheltuiesc milioanele pe care le-am investit iniţial, fără a deţine controlul!

- Nu, consimţi ea, rîzînd. Eşti mult prea dur şi deştept pentru aşa ceva. Şovăi o clipă. Regreţi că Daisy nu e băiat?

- Doamne fereşte! Ce te face să întrebi asta, iubito?

- Păi, fiindcă Howard nu prea e în stare să-ţi calce pe

urme. Şi m-am gîndit deseori că eşti poate dezamăgit că n-ai un fiu care să ducă mai departe afacerile şi dinastia McGill.

- Ce te face să crezi că nu m-am gîndit ca Daisy să facă asta? În fond, dacă seamănă cu frumoasa ei mamă, va fi o femeie de afaceri a naibii de pricepută. Şi într-o bună zi se va mărita şi va avea copii. Vor fi nepoţii mei. Ia gîndeşte-te şi la asta, Emma.

Şi Emma se gîndi, ţinînd minte ca întotdeauna cuvintele lui.

Într-o zi, la sfîrşitul lui februarie, cînd Paul veni acasă mai devreme de la birourile Sitex din New York, Emma îşi dădu seama imediat că se întîmplase ceva îngrozitor. Paul părea ciudat de preocupat, o sărută destul de absent şi îşi prepară o băutură, ceea ce era, de asemenea ciudat, fiind abia patru. Întrucît nu-i plăcea niciodată să se ascundă după deget, Emma spuse imdiat:

- Paul, te frămîntă ceva. Ce este?

- Văd că nu pot niciodată să ascund ceva de tine, iubita mea.

Sorbi din băutură, îşi aprinse o ţigară, apoi îi spuse:

- Ţi-am rezervat un loc pentru Anglia pe vaporul Regina Elisabeta. Am avut noroc că ţi-am obţinut o cabină, deşi am rezervat-o atît de tîrziu, aşa că vei călători confortabil, iubito. Pleci joi.

- Tu nu vii cu mine? întrebă ea cît se poate de calmă, deşi i se pusese un nod în gît.

- Nu, iubito, nu pot.

- De ce, Paul? Plănuiseşi să te întorci împreună cu mine.

- Vreau să mă mai duc în Texas cîteva zile ca să pun la punct anumite chestiuni şi să mă asigur că Harry a înţeles perfect că vreau să încep forajele în Odessa cît mai curînd posibil. Apoi mă duc în Australia.

- Dar ziceai că te duci acolo abia spre sfîrşitul anului!

- Spre sfîrşitul anului ar putea fi prea tîrziu, Emma. Acum sînt nevoit să plec cît mai repede ca să mă ocup de afacerile de acolo şi să discut cu oamenii care îmi conduc firmele. Îmi cunoşti părerea despre ameninţarea japoneză în Pacific. Nu pot lăsa nimic la întîmplare.

Emma păli.

- Nu vreau să pleci! strigă ea. Mi-e teamă - mi-e teamă că dacă izbucneşte războiul ai să rămîi blocat în Australia şi n-ai să mai reuşeşti să te întorci în Anglia. Am rămîne despărţiţi

ani de zile. Se sculă şi se duse să îngenuncheze la picioarele lui. Îşi ridică ochii spre el. Te rog, nu pleca, iubitule! Te implor, nu pleca!

Emma îi atinse uşor chipul, cel mai drag chip din lume pentru ea şi în ochi i se iviră lacrimi.

- Emma scumpă, ştii că trebuie să plec, spuse el cu cea mai mare blîndeţe. O mîngîie pe cap şi o privi cu tandreţe. Dar n-o să rămîn mult. Doar două luni, cel mult. Acolo lucrurile stau relativ bine. De ani de zile e aceeaşi situaţie. Dar trebuie să fiu sigur că totul va merge bine, dacă voi fi nevoit să lipsesc mai mult de un an, cum lipsesc de obicei. Şi s-ar putea să trebuiască să lipsesc. Doar nu putem şti cît va dura acest război, nu? Îi zîmbi încrezător. O să mă întorc repede. Vreau să fiu cu tine în Anglia cînd va izbucni. Nu vreau să fii singură, îţi garantez. Hai, curaj, iubito! Nu voi lipsi decît opt săptămîni. Nu-i chiar atît de grav.

Emma renunţă să-l mai convingă pe Paul şi nici nu mai încercă să-l facă să se răzgîndească, ştiind că ar fi fost inutil. Paul deţinea proprietăţi atît de vaste, încît depăşeau orice imaginaţie şi nu putea să se lepede de responsabilităţile implicate care erau şi ele de aceeaşi amploare. Puterea atrage după sine privilegii incontestabile, dar şi răspunderi copleşitoare. Cinstit vorbind, era limpede că Paul nu putea ignora situaţia politică internaţională şi efectele pe care le va avea asupra afacerilor lui. Fiind cine era şi ce era, Emma îi înţelegea motivaţiile şi recunoştea necesitatea acţiunilor lui, deşi nu-i mergeau la suflet.

Şi astfel, îşi compuse o mină veselă în următoarele zile dinaintea îmbarcării ei spre Anglia. Dar gîndul despărţirii de Paul o deprima mai mult ca oricînd şi presimţirea aceea îngrozitoare o însoţi pe parcursul întregii călătorii spre Anglia. Chiar şi după ce se instală în casa lor din Belgrave Square, presimţirea persistă, năruindu-i liniştea sufletească.

56

CĂDEA O PLOAIE torenţială, cînd Paul părăsi sanatoriul de la marginea Sydney-ului. Îşi ridică gulerul de la trenci şi alergă spre automobilul său Daimler.

Era ud leoarcă deja cînd se urcă în maşină şi îşi dădu jos haina udă scuturînd din umeri, apoi o aruncă neglijent pe canapeaua din spate. Îşi scoase o batistă şi îşi şterse faţa de pe care picurau stropi de ploaie, apoi îşi aprinse o ţigară.

Observă că îi tremura mîna. Era furios foc pe Constance, aşa că nu era de mirare. Cu cîteva minute înainte, era cît pe-aci s-o pocnească şi trebuise să se stăpînească printr-un suprem efort de voinţă ca să-şi ia rămas bun de la ea într-un mod cît de cît civilizat. Îl îngrozi violenţa emoţiilor lui. Nu lovise în viaţa lui o femeie şi de ani de zile nu făcuse un asemenea acces de furie.

Paul băgă cheia în contact, ieşi din parcare şi vră spre drumul principal care ducea înapoi, în oraş. De ani de zile, îşi pierduse total răbdarea cu Constance, ca şi mila faţă de ea, şi acum o detesta. *O detesta*. Fir-ar să fie, n-avea de gînd să mai stea legat de ea! O să găsească o cale să ceară el divorţul! O să discute cu avocatul lui. Trebuie să existe un chiţibuş juridic, un mijloc prin care să poată scăpa de căsnicia asta ridicolă, care nu mai era căsnicie de douăzeci şi şapte de ani. Era absurd ca un bărbat ca el, cu o putere incontestabilă, să se găsească într-o asemenea situaţie imposibilă, încătuşat de fiinţa aceea dementă care precis că se crampona de el numai dintr-o perversitate. Se întrebă ce rău îi făcuse el lui Constance, pentru ca ea să-şi dorească să-l pedepsească. Fusese un soţ bun în primii ani. Numai confuzia din capul ei şi băutura îi îndepărtase, şi, inevitabil, uciseseră dragostea lui pentru ea. *Trebuia să-şi cîştige libertatea*. Pentru Emma şi Daisy. Şi să fie al naibii că o s-o cîştige, orice s-ar întîmpla. Apucă strîns volanul şi atacă furios drumul ce se aşternea în faţa lui.

Cerul palid, înălbit de fulgere, se zguduia de zgomotul asurzitor al trăznetelor, de parcă s-ar fi produs o spargere de nori; ploaia se înteţi, şiroind pe geamuri în adevărate torente şi reducîndu-i pe moment vizibilitatea. Luă prea repede curba, văzînd prea tîrziu camionul care se apropia.

Instinctiv vră şi frînă, dar maşina avea o viteză atît de mare, încît păru să se mişte din inerţie. Începu să derapeze şi maşina îi scăpă de sub control, luînd-o razna pe şoseaua umedă. Încercă să recapete controlul asupra volanului, dar, în ciuda forţei sale uriaşe, nu reuşi. Maşina se roti peste taluz, săltă în aer, plonjă în şanţ şi se lovi de o grămadă de bolovani. Paul simţi cum se striveşte de volan, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Camionagiul reuşi să-l tragă de sub rămăşiţele maşinii cu o fracţiune de secundă înainte ca aceasta să izbucnească în flăcări. Paul era încă în stare de inconştienţă două ore mai tîrziu, cînd ambulanţa ajunse la spitalul din Sydney. Şi

rămase cîteva zile în această stare. Medicul spuse că era o minune că mai era în viaţă.

Paul îşi manevră căruciorul de invalid prin camera lui de lucru pînă ajunse la birou. Îşi aprinse o ţigară şi începu să răsfoiască teancul de documente juridice, pe care i le lăsase Mel Harrison, asociatul lui, acum o săptămînă, exact înainte de a i se da drumul din spital. Le cercetase la nesfîrşit, căutînd orice omisiune cît de mică sau vreo clauză lipsită de claritate, însă pînă acum nu găsise nici una. Dar pentru a fi absolut sigur, înainte de a le semna, le mai trecu în revistă pentru ultima dată, citind încet fiecare pagină, cîntărind cu grijă fiecare cuvînt. La capătul a trei ceasuri constată cu satisfacţie că nimic nu putea fi interpretat greşit. Ca de obicei, Mel întocmise documentele cu inteligenţa aceea sclipitoare care-l caracteriza. Fiecare cuvînt era inatacabil şi putea sta în picioare în orice tribunal, în orice ţară din lume, în cazul în care documentul ar fi contestat. Nu credea că se va întîmpla aşa ceva. Ţinea mai ales ca intenţiile lui precise să fie limpede exprimate şi într-adevăr aşa erau. Paul zîmbi pentru prima dată, după multe zile. În sfîrşit, ceva mersese bine. Era aproape şase. Mel trebuia să pice în orice clipă. Fusese un prieten credincios, devotat şi de nădejde, în ultimele trei luni după accident, întotdeauna prezent cînd era nevoie de el şi, deseori, cînd nu era nevoie.

Pregătise actele juridice; se ocupase de chestiunile care erau prea confidenţiale pentru a fi încredinţate altcuiva; îl vizitase zilnic la spital; îşi neglijase chiar nevasta şi familia în week-end-uri, ca să stea cu el şi să-i dea curaj, să-l scoată din starea de deprimare care-l cuprindea uneori. După ce i se scoseseră bandajele, Paul nu mai primise nici un vizitator în afară de Mel şi de oamenii care lucrau la diversele firme McGill. Nu dorea cu nici un chip ca prietenii lui să-i vadă faţa mutilată. N-ar fi putut suporta nici simpatia, nici mila lor.

Se simţi învăluit de un val de disperare şi închise ochii, întrebîndu-se cît va mai putea rezista. Uneori credea că nu va mai putea suporta încă o zi de viaţă în halul în care era. Ce întorsătură nenorocită a soartei! Accidentul nu s-ar mai fi produs, dacă ar fi ascultat-o pe Emma la New York şi s-ar fi întors la Sydney. Şi acum, iată-l unde ajunsese, ţintuit într-un cărucior de invalid şi dependent de alţii pentru aproape orice nevoie! Întotdeauna fusese în situaţia de invidiat de a fi capabil să facă viaţa să se supună voinţei lui, să răstoarne

împrejurările în favoarea lui. Dar după accident, îl cuprinsese o senzaţie de neputinţă atît de acută, încît îi sfîşia întreaga fiinţă. Aceasta dădea naştere unui sentiment de imensă frustrare, care, amplificîndu-se se prefăcea în furie clocotitoare. Pînă şi banii şi relaţiile lui, întotdeauna arme puternice în trecut, erau acum total inutile pentru el.

Smithers, majordomul-valet, aflat în slujba lui de ani de zile, bătu la uşă şi intră în birou, întrerupîndu-i lui Paul şirul gîndurilor.

- A venit dl. Harrison, sir. Să-l poftesc aici sau vreţi să mergeţi în salon?

- Aici, Smithers, te rog.

O clipă mai tîrziu, Mel îi strîngea mîna.

- Ce mai faci, Paul?

- Poate nu-ţi vine să crezi, dar mă simt mai bine, spuse Paul şi-i făcu semn cu mîna majordomului. Te rog, prepară-ne băuturile ca de obicei, Smithers.

- Imediat, sir.

Paul îşi îndepărtă căruciorul de birou.

- Hai să stăm lîngă foc. Zilele astea am simţit tot timpul frigul în oase.

După ce majordomul plecă, Paul spuse:

- Trebuia să fi fost mai categoric în urmă cu cîteva săptămîni şi să-i fi silit să-mi dea drumul atunci din spital. Cred că m-a ajutat foarte mult faptul că stau într-un mediu familiar.

- Sînt convins, spuse Mel vesel. Noroc, bătrîne.

- Noroc, răspunse Paul. Ciocniră paharele şi Paul continuă: Am lucrat mult timp la documente, Mel. Acum sînt în ordine. Le putem semna mai tîrziu.

- E-n regulă, Paul. Apropo, i-am spus lui Audrey că nu ajung acasă la masă. Dacă mă mai suporţi o a doua noapte la tine, cred că o să rămîn pe capul tău. Mă primeşti?

- Desigur. Aş fi încîntat să iei masa cu mine. Îşi împinse căruciorul pînă la bar şi îşi turnă un whisky. Cum e băutura ta, Mel? Să ţi-o mai împrospăteze?

- Nu, încă nu, mulţumesc. Ascultă, Paul, m-am gîndit mult la Emma în ultimele zile, de cînd eşti acasă. Cred că ar trebui s-o chemăm. Am discutat şi cu Audrey şi ea este de acord cu mine.

- Nu! Paul îşi roti căruciorul cu o sută optzeci de grade. Îl fulgeră pe Mel cu privirea. Îţi interzic categoric! exclamă el cu asprime. Nu vreau să mă vadă aşa! Şi pe lîngă asta, pe zi

ce trece, veştile sînt tot mai grave. Mîine chiar am putea intra în război cu Germania. Nu vreau s-o ştiu traversînd jumătate din globul pămîntesc, într-o perioadă atît de periculoasă.

Mel îl privi pe Paul cu atenţie.

- Îţi înţeleg sentimentele. Dar şi eu mă îngrozesc, gîndindu-mă ce o să-mi facă Emma cînd va afla că am minţit-o în scrisori, ca şi tine, de altfel. Totodată ţi-ai folosit imensa ta influenţă pentru a nu lăsa să pătrundă în presă amănunte despre accident, aşa că ea nu cunoaşte gravitatea stării tale. N-ar fi timpul să-i scrii şi să-i spui adevărul? Ar trebui să ştie.

Paul clătină din cap.

- *Nu trebuie să ştie.* Sub nici un chip! Îşi îmblînzi tonul. În orice caz, nu acum. Eu voi hotărî cînd e momentul să-i spun. Chipul lui se întristă. Cum *poate* un bărbat să-i spună unei femei pătimaşe şi active, ca Emma, că este legată pe viaţă de un olog, fără speranţă de vindecare, paralizat de la talie în jos, care nu mai are jumătate din faţă şi... Se opri şi îl privi adînc în ochi pe Mel. Şi care este impotent. Nu-i uşor, prietene. Nu-i uşor deloc.

Mel nu ştia cum să răspundă şi îl cuprinse o milă atît de puternică, încît se ridică repede pentru ca Paul să nu descopere compasiunea din privirea lui. Se duse la bar şi luă sticla de whisky. Spuse:

- Cred că o subestimezi pe Emma. De fapt, sînt chiar sigur că o subestimezi. Va vrea să fie alături de tine. Ca să-ţi dăruiască toată dragostea şi tot sprijinul ei. Hai să-i trimitem o telegramă, Paul. Acum.

- Nu, spuse Paul, cu un glas brusc istovit. Nu vreau să-i fiu o povară. Nu-i sînt de nici un folos. Şi dacă e să spunem adevărul, nici mie nu-mi sînt de nici un folos.

Mel se duse înapoi la cămin, storcîndu-şi creierii, în căutarea unei căi de a-l convinge pe Paul s-o cheme pe Emma. Avea nevoie de ea mai mult decît oricînd în viaţă, dar prietenul lui era al naibii de încăpăţînat şi de fudul.

- Emma nu va vedea lucrurile în acest fel. Te iubeşte. Adoră pînă şi pămîntul pe care... Te adoră, se corectă repede Mel şi îşi drese glasul. Apoi faţa i se lumină vizibil, întrucît îi trecu prin cap o nouă idee. Spuse iute: Ascultă, dacă nu vrei s-o pui pe Emma pe drumuri, de ce nu ţi-ai rezerva tu un loc pe vapor pentru Anglia? Într-o lună eşti acolo.

- E cu neputinţă. Trebuie să mă duc aproape în fiecare zi

la spital pentru tratament. Nu există la bordul unui vas aparatura medicală de care am eu nevoie. Paul dădu pe gît whisky-ul şi puse paharul pe masă. Îşi îndreptă din nou privirea spre Mel şi ochii lui erau extrem de serioşi iar tonul îi era sumbru. Nu ţi-am spus ceva Mel. Prognoza este proastă. Chiar foarte proastă. Medicii nu ştiu cît timp mai pot să-mi protejeze rinichii de infecţie. Asta-i omoară de obicei pe paraplegici - blocajul renal.

Mel îl privi pe Paul şi faţa lui rumenă aproape că îşi pierdu culoarea.

- C-c-c-î-t m-m-m-ai a-a-i? se bîlbîi el, incapabil de a termina întrebarea.

- Nouă luni cel mult, răspunse Paul cu un ton degajat. Se obişnuise deja cu ideea că este condamnat la moarte. N-avea alternativă.

Mel spuse cu vehemenţă disperată:

- Cred că ar trebui să te mai vadă nişte specialişti, Paul. Trebuie să existe o metodă să...

- Nu, nu există, spuse Paul. Dacă mi-aş fi rupt coloana vertebrală, medicii ar fi putut s-o sudeze. Dar au fost strivite terminaţiile nervoase ale coloanei. Nu se cunoaşte nici o metodă pentru a le repara.

Mel îşi mută privirea spre foc. Nu găsea cuvinte de alinare pentru Paul. Accidentul fusese o catastrofă, dar se obişnuise să creadă că Paul avea încă de trăit ani lungi de viaţă, chiar dacă era ţintuit într-un cărucior de invalid. Dar acum... Doamne, ce pierdere! Un bărbat atît de deosebit şi de inteligent! În cele din urmă, după o lungă tăcere, spuse: Pot să fac ceva pentru tine? Orice. Nu trebuie decît să-mi ceri.

Paul zîmbi cu blîndeţe.

- Nu, bătrîne. Dar îţi mulţumesc. N-o pune şi tu aşa de mult la suflet. Şi pentru numele lui Dumnezeu, acum să nu începi să mă boceşti. Am nevoie de curajul tău, de optimismul tău. Şi apoi, tu ai devenit mîna mea dreaptă şi o să fii tot timpul în preajma mea. N-am chef să văd cum se holbează la mine o mutră posacă. Hai să mai bem un pahar şi pe urmă să luăm masa. Am nişte Chambertin nemaipomenit pe care tata l-a pus în pivniţă în urmă cu mulţi ani. Bem două sticle la masă. Am putea să-l bem acum, cît mai e... Paul îşi întrerupse brusc propoziţia. Luă paharele goale, le dădu drumul în poală şi îşi rulă căruciorul pînă la bar.

Din nou, Mel nu reuşi să răspundă coerent. Îşi scoase

batista şi îşi suflă tare nasul. Se uită la umerii laţi ai lui Paul şi la spatele masiv care se profila deasupra căruciorului şi ochii i se întunecară, învăluiţi de o infinită tristeţe. Ţi se rupea inima să vezi trupul acela superb atît de deformat şi faţa aceea extraordinar de frumoasă, atît de hidos mutilată. Şi totuşi cu cît stoicism îşi suporta suferinţa, acest bărbat incredibil! Admiraţia pe care Mel o purtase celui mai vechi şi mai drag prieten al lui crescu nemăsurat. Neasemuitul curaj al lui Paul şi tăria lui de caracter în faţa eşecului erau uriaşe. Se întrebă dacă el ar fi putut fi la fel de brav şi de neînfricat în împrejurări similare. Se îndoia. Un singur lucru ştia, şi anume că Paul avea nevoie de tot sprijinul lui şi va face şi pe dracu' numai ca să i-l ofere, fără nici o rezervă.

Mult mai tîrziu, în aceeaşi seară, mult timp după ce Mel plecase, Paul şedea în camera lui de lucru, aflată în semiîntuneric, cu un pahar de coniac în mînă şi fumînd ţigară de la ţigară. Faţa îi era calmă şi ochii gînditori, meditînd asupra conversaţiei dinainte. Poate că Mel avea dreptate. Poate că ar trebui să-i scrie Emmei şi să-i spună adevărul. În scrisorile anterioare, el diminuase gravitatea accidentului şi folosise afacerile ca scuză, pentru faptul că îşi amîna mereu întoarcerea în Anglia. Da, era dator faţă de Emma. Trebuia să-i spună adevărul. În numele a tot ce fuseseră ei unul pentru celălalt şi a tot ce însemnau ei unul pentru celălalt. Şi trebuia să fie adevărul absolut. Emma lui nu merita mai puţin de atît. Îşi deplasă căruciorul pînă la birou, trase spre el o foaie de hîrtie şi începu scrisoarea:

Sydney, 24 iulie, 1939

„Iubita mea Emma, cea mai iubită,
Tu eşti viaţa mea..."

Îşi ridică privirea, care rămase pironită pe fotografia ei cu ramă de aur de pe colţul biroului. O ridică, şi o privi cu atenţie. Era făcută cu cîţiva ani înainte de naşterea lui Daisy; Emma radia de fericire, zîmbind cu acel zîmbet luminos, zîmbetul ei unic. Simţi că i se sparge inima în piept de atîta dragoste pentru ea şi pe neaşteptate îi ţîşniră lacrimi în ochi şi-i picurară pe obraji, nestăvilite. Paul ţinu mult timp fotografia la piept, cuprinzînd-o cu braţele, de parcă Emma însăşi era în braţele lui, amintindu-şi trecutul, cugetînd asupra viitorului. Şi nu mai scrise scrisoarea.

57

FRANK HARTE părăsi barul El Vino şi porni pe Fleet Street spre redacţia ziarului „Daily Express", gîndindu-se la articolul pe care-l scrisese mai înainte, în seara aceea. Mai era şi acum pe biroul lui, fiindcă voise să iasă puţin din birou ca să mai reflecteze la tonul lui.

Nu-l relaxase deloc ora pe care o petrecuse la El Vino. Barul era ticsit de reporteri de la toate ziarele, toţi cu feţe lungi, cu glasuri sumbre, discutînd despre situaţia politică, tot mai gravă şi trecînd în revistă ştirile deprimante care năvăleau din toate părţile Europei. Acum se întreba dacă nu cumva exagerase în editorialul pe care-l scrisese pentru pagina întîi. Dar prostul ăla de Neville Chamberlain trebuia dat jos din funcţie. Winston Churchill era, fără îndoială, omul de care aveau nevoie ca prim-ministru, acum în prag de război. Ştia că Bătrînul era de acord cu el asupra acestei chestiuni. Beaverbrook şi Churchill erau vechi amici.

Frank traversă Fleet Street şi se uită în sus spre clădirea redacţiei ziarului „Daily Express", un cilindru sclipitor de sticlă neagră, oţel şi lumini strălucitoare, cu o arhitectură modernă, total nepotrivită pe fundalul clădirilor patinate de trecerea vremii, care îl flancau pe toate părţile. Era ca şi cum Bătrînul ar fi vrut dinadins să dea cu tifla tradiţiei, cînd construise clădirea, deşi nimeni nu era mai tradiţional ca lordul Beaverbrook, neobosit apărător al imperiului britanic şi a tot ce implica el. Concurenţii invidioşi o considerau o oroare estetică, o jignire adusă istoricei străzi a presei, dar Frank o iubea. El o socotea un omagiu adus gazetăriei moderne şi noilor vremuri. Bătrînul făcuse bine că o construise, căci ea era fără îndoială simbolul cel mai grăitor al acestei străzi, Fleet Street.

Frank trecu prin uşile batante de la intrarea în clădirea „Express"-ului, traversă culoarul şi luă liftul pînă la biroul lui. Îşi aruncă pălăria pe un scaun, se aşeză, luă articolul în mînă şi îşi puse picioarele pe birou. Îşi citi cuvintele cu un ochi cît mai critic posibil. Era bun, al naibii de bun, chiar dacă o spunea el însuşi. O să-l publice. Sări de pe scaun şi se duse cu el la Arthur Christiansen.

Chris, tînărul redactor şef de la „Daily Express", era copilul minune din Fleet Street. Principalul protejat al lui

Beaverbrook, el era cel care schimbase înfăţişarea şi tonul gazetăriei engleze de mare tiraj. În cămaşă şi vestă, congestionat la faţă, cu părul vîlvoi, părea hărţuit, dar era evident perfect stăpîn pe situaţie, aşezat în faţa biroului înţesat de hîrtii. Îl întîmpină pe Frank cu un zîmbet încurajator:

- Tocmai mă-ntrebam ce ţi s-a întîmplat. Era să trimit un curier după tine la El Vino ca să te cheme.

Frank îi întinse articolul.

- Voiam puţin răgaz ca să mă mai gîndesc la el. Mă temeam să nu fie prea tare.

Privirea inteligentă, iscoditoare a lui Chris se concentră asupra celor cîteva pagini ale articolului. Le parcurse repede.

- Bravo, Frank. E al naibii de inteligent. Îl dăm aşa cum e la tipar. Nu-i nevoie de nici o modificare. Dacă-l faci mai blînd îşi pierde efectul. O să-i placă Bătrînului. Ca de obicei, ai mers direct la ţintă.

- Eşti sigur că nu e exagerat?

Chris rînji din nou.

- Sînt sigur. E chiar foarte echilibrat. De altfel, tot ce ai scris tu în ultimul timp despre situaţia internaţională a fost foarte bine gîndit. Şi ce naiba, să recunoaştem, te ocupi de nişte fapte reale. Nimeni nu poate nega acest lucru. Chris scrise pe prima pagină: „Aşa cum e. Fără modificări". Băiete! strigă el, făcînd semn unui curier care îşi pierdea vremea lîngă uşa de la biroul lui. Du-i asta redactorului şef adjunct.

Frank spuse:

- Dacă n-ai nevoie de mine, eu o şterg. Mă aşteaptă soră-mea. Ai numărul ei de telefon, dacă intervine ceva.

Chris dădu din cap.

- E-n regulă, Frank. Ridică unul din telefoanele care suna strident. Christiansen la telefon. Bună seara, sir. Acoperi microfonul cu mîna şi-i spuse lui Frank: Lordul Beaverbrook. Sună de la Cherkley. Scuză-mă Frank.

Frank se duse să-şi ia pălăria din birou, apoi trecu prin tipografie, întîrziind acolo o clipă, ca de obicei. Activitatea era în toi şi forfota atinsese punctul culminant, căci se apropia ora de închidere a primei ediţii a ziarului de luni şi zgomotul era asurzitor. În aer plutea senzaţia de urgenţă şi un miros înţepător de hîrtie de ziar umedă şi de cerneală proaspătă de pe şpalturi, care-i produceau lui Frank fiori de plăcere prin tot corpul. Deşi devenise de-a lungul anilor un romancier foarte popular, de mare succes, nu se-ndura să

renunţe la gazetărie, care ajunsese pentru el necesară ca aerul pe care-l respira. O avea în sînge. Şi nimic pe lume nu se putea compara cu redacţia unui cotidian la ora asta, înainte de a se porni uriaşa rotativă. Era însuşi pulsul lumii întregi, bătăile ei de inimă.

Frank se opri la telegraful pe care apăreau ştirile de la Reuter şi se uită, tot mai absorbit, la relatările care soseau. Veştile erau proaste, se apropia războiul. Un curier trecu pe lîngă el, rupse ultimele telegrame de la Reuters şi se îndepărtă în fugă. În acest timp, privirea lui Frank fu atrasă de o nouă relatare care sosea pe telegraf. Îşi concentră atenţia asupra lui. Rămase mult timp nemişcat, buimăcit de şoc, nevenindu-i să creadă, apoi îşi reveni şi se duse spre telegraful de la „Associated Press". Peste o clipă, se duse să se uite şi la „United Press". Toate telegrafele transmiteau aceeaşi relatare şi Frank scoase un geamăt. Era limpede că nu era nici o greşeală. Absolut nici o greşeală. Rupse relatarea de la UP şi schimbă cîteva vorbe despre ea cu redactorul şef adjunct şi acesta făcu semn din cap că poate s-o ia cu el. După ce vîrî foaia de hîrtie în buzunar, Frank ieşi din tipografie, încremenit, cu inima strînsă.

Peste cîteva secunde era în stradă şi opri un taxi. În ciuda căldurii înăbuşitoare de august, Frank dîrdîia şi mîinile îi tremurau cînd îşi aprinse o ţigară. Se întreba cum Dumnezeu o să găsească tăria necesară pentru a face ceea ce trebuia să facă.

Winston venise la Londra cu afaceri şi stătea ca de obicei la Emma. Şedeau amîndoi în salon, bîndu-şi cafeaua de după masă, cînd menajera îl introduse pe Frank cîteva minute mai tîrziu.

Cînd îl văzu, Emmei i se lumină faţa şi se ridică să-l îmbrăţişeze.

- Aproape că renunţasem să te mai aşteptăm! exclamă ea, strîngîndu-l în braţe.

- Iartă-mă că am întîrziat atît, îngînă Frank.

Emma spuse:

- Să-ţi dau ceva de băut. Se întoarse spre Winston. Cît stai?

- Cîteva zile. Vrei să luăm mîine masa împreună?

- Da.

Emma îi dădu lui Frank paharul cu băutură şi se aşeză pe scaunul din faţa lui. Îl privi cu atenţie şi se încruntă.

- Eşti îngrozitor de palid, scumpule. Nu cumva te paşte

vreo boală?

- Nu, sînt doar obosit. Dădu coniacul pe gît şi se ridică. Pot să mai beau unul? Simt nevoia, astă seară.

- Desigur. Privirea Emmei se întoarse spre Winston şi ridică întrebătoare dintr-o sprînceană.

Winston observă cît de istovit era fratele lui.

- Sigur nu eşti bonav, Frank? Emma are dreptate, nu pari a fi în apele tale.

Frank se întoarse şi reuşi să zîmbească.

- Cred că mă depăşeşte toată situaţia asta, murmură el şi se duse înapoi la scaunul lui. Naziştii vor intra în Polonia. Toţi sîntem convinşi de asta.

Winston şi Emma îl încolţiră cu întrebări şi Frank răspunse mecanic, încercînd să pară coerent. Emma ascultă cufundată în gînduri, apoi se întoarse cu faţa spre Winston, care-şi prepara un whiskey cu sifon şi spuse:

- Cred că ar trebui să-ncepem să ne gîndim la personalul firmelor noastre. Vom rămîne descompletaţi rău cînd bărbaţii vor fi mobilizaţi. Îşi ţinu răsuflarea şi îşi duse nervoasă mîna la gît, începînd să se joace cu perlele. Ah, Doamne! Dar ce fac cu băieţii? Kit şi Robin vor trebui să plece. Şi Randolph! Şi el a împlinit vîrsta.

- Da, aşa e. De fapt, vrea să se înroleze în marină. *Imediat.* Winston strînse din buze. E foarte hotărît. N-o să-l pot opri.

Emma îi aruncă fratelui ei mai mare o privire îngrijorată. Îşi iubea unicul fiu ca pe lumina ochilor.

- Ştiu că Randolph e încăpăţînat. La fel sînt şi băieţii mei. N-or să ne asculte. Presupun că nu putem face nimic. Pînă la urmă, tot se vor duce să-şi ia hîrtiile. Se adresă lui Frank. Bine cel puţin că Simon al tău n-are încă vîrsta de mobilizare.

- Deocamdată, spuse Frank şi se ridică. Îşi turnă un coniac mare şi i-l aduse Emmei. Te rog să-l bei. Cred că o să ai nevoie.

Emma se uită la el, surprinsă.

- De ce spui asta? Se încruntă. Şi ştii că nu-mi place coniacul. Îmi dă palpitaţii.

- Te rog să-l bei, spuse Frank încet.

Emma duse paharul cu coniac la gură şi sorbi o înghiţitură, strîmbînd din nas, de scîrbă. Puse paharul pe măsuţa de servit a majordomului, aflată în faţa ei, şi îşi îndreptă atenţia asupra lui Frank. Observă încă o dată

paloarea lui neobişnuită. Şi cînd văzu conturîndu-se clar spaima pe faţa lui sensibilă, intră în panică. O cuprinse o presimţire cumplită, de catastrofă iminentă, şi Emma îşi încleştă tare mîinile în poală.

- S-a întîmplat ceva îngrozitor, nu-i aşa, Frank?

Frank simţi că i se usucă gura şi glasul îi era răguşit cînd spuse:

- Am aflat o veste îngrozitoare. Chiar adineauri, înainte de a pleca de la birou. Deşi se ţinea cu dinţii să nu răbufnească, glasul îi tremura tare.

- Frank, scumpule, ce s-a întîmplat? întrebă Emma, simţind instinctiv nenorocirea în toată fiinţa ei.

Winston spuse iute:

- Nu s-a întîmplat nimic la ziar, sper.

- Nu, răspunse Frank cu glasul stins. De fapt e... e vorba de Paul.

- Paul! Ai veşti proaste de la Paul! Ce-a păţit? întrebă Emma.

- Emma, nu ştiu cum să-ţi spun... Frank se opri. După o clipă groaznică de tăcere, încheie cu glas tremurător. S-a stins din viaţă.

Emma făcu ochii mari la fratele ei, încremenită, nevenindu-i să creadă şi clătină din cap a mirare.

- Ce vrei să spui? întrebă ea, incapabilă să-i perceapă cuvintele. Nu înţeleg ce spui. Abia am primit o scrisoare de la el. *Ce-mi spui tu mie* ? Căpătase o paloare cadaverică, arăta de parcă era gata să leşine şi tremura toată.

Frank se duse şi îngenunche la picioarele ei. Îşi ridică privirea gravă spre ea şi-i luă mîna. Spuse cu cea mai mare blîndeţe.

- Paul a murit, Emma. Ştirea a apărut pe telegraf cînd eu veneam încoace.

- Paul, şopti Emma, neputînd să creadă şi faţa ei exprima un amestec de stupefacţie şi de spaimă. Strigă cu glas tremurător: Eşti sigur că nu e o greşeală? *Trebuie* să fie o greşeală.

Frank clătină trist din cap.

- Toate telegrafele transmit aceeaşi ştire. Le-am verificat.

- Dumnezeule! gemu Emma, simţind că îi îngheaţă sîngele în vine.

Winston, livid ca o stafie, îngînă:

- Cum a murit Paul, Frank?

Frank se uită la Emma şi, căutînd cuvintele potrivite, faţa lui căpătă o expresie deznădăjduită. Dar nimic nu putea îmblînzi lovitura. Frank nu era în stare să scoată o vorbă.

Emma îl strînse tot mai tare, înfigîndu-i degetele în palmă.

- Paul a...? Din cauza rănilor? Erau mai grave decît mi-a spus el? Glasul abia i se auzea.

- Da, cred că erau mult mai grave decît te-a lăsat să crezi.

Ţîrîitul soneriei de la uşă îi făcu pe toţi să tresară, ochii Emmei se măriră de spaimă şi îl priviră rugători pe Winston. El dădu din cap şi se sculă de pe scaun. În timp ce ieşea din salon, se ruga să nu fie cumva de la ziar, să-i ceară o declaraţie. Spre uşurarea lui Winston, menajera îl introduse pe Henry Rossiter, asociat la banca comercială particulară care se ocupa de toate afacerile lui Paul din Anglia şi de o mare parte din afacerile Emmei. Faţa lui Henry era la fel de îndurerată ca a lui Winston. Îi strînse mîna lui Winston şi întrebă:

- A aflat? Winston înclină din cap. Şi cum suportă vestea? şopti Henry.

Winston spuse:

- E împietrită. Încă n-a receptat-o cu adevărat. Va avea reacţii extrem de întîrziate, îţi imaginezi, Henry. Mă apucă groaza cînd mă gîndesc.

Henry dădu din cap, în semn că înţelege.

- Da. Erau atît de legaţi unul de celălalt! Ce tragedie, ce tragedie! Cum a aflat Emma?

Winston îi explică repede şi îi făcu semn cu mîna spre salon.

- Mai bine hai să intrăm, Henry. Are nevoie de noi.

Henry intră şi se aşeză lîngă Emma.

- Regret. Regret din tot sufletul, scumpa mea. Am venit cît am putut de repede. Îndată ce am aflat.

Emmei i se puse un nod în gît şi îşi trecu mîna peste inima care-i bătea puternic. Spuse:

- A luat cineva din Sydney legătura cu tine, Henry?

- Da, Mel Harrison. A încercat să mă contacteze toată ziua. Din păcate, eram la ţară.

- De ce n-a încercat să ia legătura cu mine? întrebă ea cu glasul sfîşiat de durere.

- Vroia să-ţi dau eu, personal, vestea, Emma. Nu vroia să fii singură cînd vei afla...

Cînd a murit Paul? îl întrerupse ea, cu inima strînsă.

- I-au găsit cadavrul duminică noaptea. Asta înseamnă luni dimineaţă pentru noi. Mel a cerut legătura cu mine îndată ce a ajuns acolo. Şi-a dat seama că nu putea ascunde la infinit vestea faţă de presă, fiindcă poliţia trebuia să...

- Poliţia! exclamă Emma. Ce vrei să spui? Ce-a căutat poliţia acolo?

Henry se uită disperat la Frank. Schimbară priviri îngrijorate şi nici unul nu scoase nici o vorbă. Frank se gîndi s-o mintă pe Emma, dar n-avea nici un rost să ascundă faptele. Mai bine să termine mai repede! Spuse cu blîndeţe:

- Paul şi-a luat singur viaţa.

- Dumnezeule, nu! Nu! Nu! Nu-i adevărat! Nu te cred! Paul n-ar face una ca asta. Niciodată! strigă Emma.

- Mă tem că e adevărat, iubito, spuse Frank, înconjurîndu-i umerii cu braţul.

Emma scutura sălbatic din cap dintr-o parte în cealaltă, tăgăduind spusele lui Frank. Parcă se făcuse mai mică în scaun.

- Cum s-a... Nu reuşi să continue.

Frank îşi muşcă buza.

- S-a împuşcat.

Nu mai adăugă că s-a împuşcat în inimă. N-avea curajul să-i spună.

- Nu! urlă ea, pierzîndu-şi controlul. Nu-i adevărat!, strigă ea şi i se tăie răsuflarea. Un geamăt sfîşietor i se opri în gît şi îşi frîngea mîinile disperată. Ochii măriţi de şoc, erau aţintiţi asupra lui Henry.

Acesta dădu trist din cap.

- E adevărat, Emma.

- Ba nu! Ba nu! strigă ea, ridicînd glasul. Ah, Dumnezeule! Paul! Paul! Iubitul meu! De ce? Glasul i se sugrumă şi izbucni în lacrimi. Îl dădu pe Frank la o parte şi se ridică, ducîndu-se în mijlocul camerei. Îşi întinse braţele, apucînd orbeşte aerul, ca şi cum l-ar fi căutat pe Paul ca să-l strîngă în braţe. Frank sări de pe scaun şi o apucă de braţ, ducînd-o înapoi, la canapea.

- Stai jos, Emma. Te rog, iubito.

Winston se ridică nesigur pe picioare şi traversă încăperea cu ochii întunecaţi de îngrijorare, întrebîndu-se disperat unde va găsi ea forţa necesară pentru a suporta această tragedie. Luă paharul cu coniac.

Bea de aici, scumpa noastră Emma. Bea-l iubito.

Sîntem aici, cu tine. Rămînem cu tine.

Ea îi luă paharul din mînă cu amîndouă mîinile, care-i tremurau şi-l dădu repede pe gît.

- Trebuie să ştiu tot. Te rog, Frank, trebuie să-mi spui tot. Trebuie să ştiu tot. Altfel înnebunesc.

Frank se sperie.

- Am la mine relatarea de la UP, Emma, dar nu cred că e bine să...

- Ba da, e bine. Trebuie. *Te implor.*

- Cred că e mai bine să-i spui Emmei toate datele, Frank, interveni Winston, simulînd un calm, pe care nu-l simţea. N-o să-şi găsească liniştea pînă nu va afla toate detaliile. Oricît de dureroase ar fi, trebuie să i le spui.

Frank dădu din cap şi scoase foaia de hîrtie. Citi rar, cu o voce îndurerată:

- „Paul McGill, cel mai renumit industriaş al Australiei, a fost găsit mort prin împuşcare sîmbătă noaptea, în reşedinţa sa din Sydney. Dl. McGill, în vîrstă de cincizeci şi nouă de ani, a suferit cu cîteva luni în urmă un grav accident de automobil, în urma căruia a paralizat de la talie în jos. De asemenea, o parte a feţei era grav mutilată. După ieşirea din spital, dl. McGill a fost ţintuit într-un cărucior de invalid şi medicii presupun că s-a sinucis într-un moment de profundă deprimare, cauzată fără îndoială de condiţia sa fizică. Nu s-a găsit nici o notă scrisă. Dl. McGill, care în ultimii şaisprezece ani a locuit mai mult la Londra, era unicul fiu al lui Bruce McGill şi nepotul lui Andrew McGill, întemeietorul celebrei familii australiene McGill, una dintre cele mai bogate şi mai influente familii din ţară. Andrew McGill, pe atunci un căpitan de vas scoţian, a fost cel care a pus în 1852, bazele fermei de oi din Dunoon, în Coonamble. Această fermă, una dintre cele mai mari şi mai prospere din New South Wales, a intrat în moştenirea lui Paul McGill după moartea tatălui său, în 1919. Dl. McGill, considerat unul din cei mai bogaţi oameni din lume, era preşedinte al consiliilor de administraţie a numeroase companii australiene, incluzînd Corporaţia McGill, care se ocupa de ferma de oi. Societatea Imobiliară McGill-Smython, Corporaţia Minieră McGill şi Compania Carboniferă McGill. Mai era, de asemenea, preşedintele consiliului de administraţie al Corporaţiei Petroliere Sitex din America, cu sediul în Texas, preşedinte şi director executiv al Societăţii Maritime McGill-Mariott, care deţine şi exploatează una din

cele mai mari flote de petroliere din lume".

Frank se opri.

- Mai sînt o mulţime de date despre afaceri, despre familie, despre activitatea lui Paul în război, şi despre educaţia lui. Vrei să continui, Emma?

- Nu, şopti ea. Se întoarse spre Henry, cu o figură disperată. De ce nu mi-a spus despre paralizie, despre faţă? M-aş fi dus imediat la el. Trebuia să-mi spună, Henry! Din colţurile ochilor îi ţîşniră lacrimi, care-i picurau în tăcere pe obraji. Credea că pentru mine avea vreo importanţă starea în care se afla? Trebuia să fiu alături de el. Începu să plîngă în hohote. Îl iubeam!

Henry rosti cu un glas plin de înţelegere.

- Mel i-a spus să te cheme. Dar ştii cît de încăpăţînat şi de orgolios era Paul. Se pare că a fost de neînduplecat. Conform spuselor lui Mel, nu voia să-l vezi în halul în care era şi nici să afli cît era mutilat şi să porţi povara suferinţei lui.

Emmei îi pierise graiul. Să nu poarte povara suferinţei lui, se gîndi ea. Dar eu îl iubeam mai mult decît viaţa însăşi. Ah, Paul, de ce m-ai ţinut departe cînd ai avut cea mai mare nevoie de mine? Îşi imagină suferinţa lui Paul şi cumplita disperare, care-l împinsese la acel gest şi se simţi doborîtă de o tristeţe copleşitoare.

Pentru Emma lumea întreagă se oprise brusc în loc. Nu se mai auzea nici un sunet în încăpere, în afară de ticăitul uşor al ceasului în formă de caleaşcă de pe poliţa căminului. Privi în jos, spre marele smarald McGill care sclipea pe degetul ei şi la verigheta pe care i-o dăruise Paul cînd se născuse Daisy şi lacrimi nestăvilite îi picurară pe mîini, stropindu-i inelele. Şi îşi aminti cuvintele pe care le rostise în ziua aceea „Pînă ce moartea ne va despărţi", spusese el. I se strînse inima. Îşi ridică capul, se uită în jurul-ei şi simţi cum îi amorţeşte încet tot corpul. I se păru că era şi ea lovită de paralizie şi că nu va mai fi în stare să se mai mişte niciodată. Începea să sufere şi înţelese, străfulgerată de o intuiţie, că nu va scăpa niciodată de această suferinţă. Se gîndi: Nu pot trăi fără el. El era viaţa mea. Acum nu mai am nimic. Doar anii pustii pe care va trebui să-i îndur, pînă ce voi muri şi eu.

Winston şi Frank erau neputincioşi în disperarea lor. Winston nu putea suporta s-o vadă suferind şi îi telefonă medicului familiei, care sosi peste cincisprezece minute. Îi

dădu Emmei un sedativ şi menajera o aşeză în pat. Dar hohotele de plîns continuară s-o zguduie şi nu încetară decît după două ore, cînd, în sfîrşit, sedativul îşi făcu efectul şi se mai linişti. Cei doi fraţi, Henry Rossiter şi medicul veghează lîngă ea, pînă ce, în sfîrşit, se cufundă într-un somn letargic. În timp ce ieşeau din cameră, Winston spuse:

- Suferinţa ei abia începe.

Tragedia o lovise pe Emma de mai multe ori în viaţă şi o făcuse să se clatine, dar niciodată n-o îngenunchease. Moartea lui Paul o doborî dintr-o lovitură.

Toţi copiii ei, cu excepţia Edwinei, veniră acasă, ca să fie alături de ea. Îl iubiseră şi îl admiraseră pe Paul şi erau îngroziţi şi îndureraţi, îndeosebi Daisy, care fusese cea mai apropiată de el. Fiecare căuta, în felul lui, s-o aline pe mama lor, dar eforturile lor erau zadarnice.

Soţia lui Frank, Natalie, sosi imediat; Charlotte, soţia lui Winston şi fiul lor, Randolph, călătoriră de la Leeds la Londra, împreună cu Blackie şi cu fiul lui, Bryan, însoţiţi toţi patru de David Kallinski şi de fiii lui, Ronnie şi Mark. Nici unul din ei nu reuşi s-o consoleze pe Emma şi, după o scurtă vizită în dormitorul ei, se adunară în bibliotecă, cu feţele întunecate de nelinişte.

Blackie încercă să le domolească îngrijorarea, spunînd:

- Ştiţi doar că şi cea mai puternică inimă poate fi frîntă. Dar o inimă puternică îşi revine întotdeauna. Eu am investit odată în Emma. Ea s-a născut cu capacitatea de a supravieţui şi va supravieţui şi acum. Şi mai cred că e mult mai bine să-şi verse amarul. Eu ştiu precis că îşi va reveni.

Şi era absolut convins de fiecare vorbă a lui, căci ştia din ce stofă era croită Emma.

Dar zile în şir, Emma zăcu fără vlagă, pe jumătate nebună şi incoerentă de durere. La un moment dat, ajunsese atît de slăbită, încît Winston se gîndi serios s-o interneze în spital. Primele ore ale dimineţii erau cele mai dificile pentru Emma. Zăcea nemişcată în pat, îndurerată şi deznădăjduită, privind cum se furişează în cameră lumina rece şi cenuşie a zorilor, aşteptînd începutul unei noi zile, nesfîrşite şi pustii, cu privirea aţintită în gol, ca o oarbă. Dar mintea ei vie şi activă se zbuciuma tot timpul, asaltată de gînduri contradictorii şi neliniştitoare. Se întreba dacă nu greşise cu ceva faţă de Paul. Dacă nu cumva ratase ocazia de a-l convinge în decursul anilor de profunzimea şi sinceritatea dragostei ei.

Se învinui că nu plecase în Australia imediat după accident, imaginîndu-şi că l-ar fi putut împiedica să ia în mînă arma fatală. Dacă nu l-ar fi ascultat, i-ar fi putut salva viaţa, era absolut convinsă de asta. O apăsa îngrozitor povara vinovăţiei şi din această cauză deznădăjdea şi suferinţa ei erau şi mai mari. Henry Rossiter îi spusese despre prognoza descurajantă a medicilor şi încet, încet, pe măsură ce se atenua lovitura şocului, Emma începea să înţeleagă vag că un bărbat ca Paul, atît de puternic, de viril, considera sinuciderea ca singura soluţie viabilă pentru soarta lui cumplită. Şi totuşi, uneori, se simţea total abandonată şi trădată de el. Cu toate acestea, de cele mai multe ori era în stare să alunge aceste sentimente, considerînd că ele exprimă autocompasiune, o furie ciudată, care o surprindea, precum şi propria ei neputinţă. Era de asemenea de neînţeles pentru ea de ce Paul nu scrisese, căci nu putea să admită că s-ar fi sinucis fără să-i lase măcar o vorbă şi în fiecare zi aştepta scrisoarea care nu mai sosea.

Winston, care luase în mîinile lui gospodăria şi magazinul din Knightsbridge, se hotărî să n-o mai trimită pe Daisy la internat şi s-o ţină acasă după ce restul familiei plecă. Ea a fost aceea care a reuşit în cele din urmă s-o consoleze pe Emma şi să-i aducă o oarecare alinare. Ultimul născut al Emmei era o fetiţă surpinzător de matură pentru cei patrusprezece ani ai ei şi extrem de înţelegătoare pentru vîrsta ei. Suferea şi ea cumplit, dar se străduia cu multă grijă să-şi ascundă aproape tot timpul suferinţa şi pînă la urmă realiză o adevărată breşă în carapacea mamei ei. O convinse pe Emma să mănînce cîte puţin în fiecare zi şi, prin prezenţa ei plină de afecţiune, reuşi treptat să oprească şuvoiul ei de lacrimi. Uneori, Emma se uita cu atenţie la Daisy şi îl vedea pe Paul atît de clar reflectat pe chipul copilei, încît îi dădeau din nou lacrimile şi se lipea de fiica lor, strigîndu-l pe Paul. Daisy îi ştergea lacrimile şi o liniştea cu vorbe blînde, legănînd-o în braţe, de parcă ea ar fi fost mama şi Emma fiica. Într-o noapte, după ce Emma avusese din nou o cădere, Daisy o amăgi cu vorbe frumoase şi cu multă tandreţe, reuşind s-o aducă într-o stare sufletească mai liniştită şi, pentru prima oară, pe Emma o cuprinse un somn sănătos, greu şi profund. Cînd se trezi după cîteva ore, se simţi odihnită şi căpătase chiar o oarecare stăpînire de sine. O observă imediat pe Daisy moţăind, ghemuită în fotoliu, şi, deodată, o văzu pe fiica ei cu un ochi obiectiv. Citind brusc

în sinea ei, Emma își dădu seama că o împovărase pe această copilă cu suferința ei, cînd ea însăși avea nevoie de dragoste și de sprijin. Cu un efort suprem, se smulse din letargie și o parte din formidabila ei tărie începu să pătrundă din nou în trupul ei istovit.

Emma se dădu jos din pat fără ajutor și se deplasă încet spre fotoliu, cu pași tremurători și nesiguri. Daisy se trezi imediat și, văzînd-o aplecată deasupra ei, îi apucă iute mîna și în ochi i se citi teama.

- Ce-i mami? Te simți iarăși rău?

- Nu, scumpo. Chiar mă simt ceva mai bine. Emma o luă în brațe pe Daisy și o lipi de ea, mîngîindu-i părul negru și lucios. Am greșit foarte mult, Daisy, aruncînd pe umerii tăi povara necazului meu. Am greșit îngrozitor. Te rog, iartă-mă, scumpo. Acum, te rog, pregătește-te de culcare și dormi și tu o noapte ca lumea. Nu vreau să-mi mai porți de grijă. O să-mi revin. Și mîine te trimit înapoi, la internat.

Daisy se dezlipi de Emma și o privi surprinsă în ochii ei de un albastru viu, sclipeau lacrimi.

- Dar, mami, eu vreau să rămîn cu tine! Să am grijă de tine! Paul așa ar fi dorit, sînt sigură. N-ar fi vrut să rămîi singură, mami.

Emma zîmbi cu blîndețe.

- M-ai îngrijit foarte bine, dar acum e rîndul meu să am grijă de tine. O să-mi revin. Zău, iubito.

Daisy începu să plîngă și își îngropă capul la pieptul Emmei, hohotind, de parcă inima îi era gata să se frîngă.

- Ajunge, iubito, liniștește-te, șopti Emma. Trebuie să fim curajoase și puternice și să ne ajutăm una pe alta, în lunile ce vor urma.

- Mi-a fost atît de teamă, mami dragă, suspină Daisy în timp ce lacrimile îi picurau pe cămașa de noapte mototolită a Emmei. Am crezut că o să mori și tu.

Emma spuse cu o voce surprinzător de sigură:

- Eu n-o să mor, Daisy. Acum trebuie să trăiesc pentru tine.

Era o superbă după-amiază de sfîrșit de septembrie, însorită, caldă, cu un cer fără nori, ce răspîndea lumină. Dar Emma tremura în timp ce traversa lent salonul. Se ghemui într-un fotoliu în fața focului, ca să se încălzească, cu gîndul la fiii ei. Războiul fusese declarat pe 3 septembrie și deși atunci fusese prea copleșită de durere ca să-i dea atenție,

situaţia nu mai putea fi trecută cu vederea. Anglia se pregătea de luptă cu aceeaşi viteză şi eficienţă pe care o manifestase în tinereţea ei şi Emma ştia că îi aşteaptă un lung asediu.

Încălzindu-se puţin, îşi schimbă poziţia pe scaun. Făcînd aceasta, o rază strălucitoare de soare scoase la lumină ravagiile pe care le făcuse suferinţa asupra ei. Pierduse multe kilograme şi arăta dureros de slabă în rochia simplă, din lînă neagră, a cărei sobrietate nu era atenuată de nici o bijuterie. Singurele pe care le purta erau inelele de la Paul şi un ceas. Dar părul ei era strălucitor şi viguros.

- Am sosit, iubito, strigă Blackie din uşă, făcînd-o să tresară. Ea se ridică să-l întîmpine, izbuti să schiţeze un zîmbet.

- Mă bucur că te văd, Blackie, scumpule, spuse Emma, îmbrăţişîndu-l.

El o cuprinse în braţe şi o lipi de pieptul lui lat. I se puse un nod în gît cînd simţi cît de fragil era trupul ei. Era un sac de oase. O îndepărtă de el, privi în jos, spre faţa ei, şi îi atinse bărbia cu mîna.

- I se rupe omului inima cînd te vede aşa, fătucă dragă. Dar e minunat să te văd iarăşi pe picioare.

Se aşezară în faţa focului şi discutară cîtva timp despre război şi despre probabilitatea iminentă ca băieţii să fie mobilizaţi.

- Bryan e în Londra, la mine, îi spuse Blackie. A vrut să mă însoţească, dar nu ştiam dacă îl poţi primi.

- Vai, Blackie, mă dezamăgeşti! Mi-ar face plăcere să-l văd, exclamă ea, luminîndu-se la faţă. Poate veni mîine? Doar ştii cît ţin la Bryan.

- Sigur că poate. O să vin eu cu el. Blackie îi aruncă apoi o privire precaută. Cînd crezi că vei fi în stare să te întorci la magazin?

- Săptămîna viitoare. Deşi doctorul nu e de acord. El e de părere că ar trebui să mă duc în Yorkshire să mă odihnesc. Dar, pur şi simplu, nu mai pot să-mi neglijez afacerile şi sînt nedreaptă cu Winston. El răspunde de toate. Şi pe lîngă asta, ar trebui să se întoarcă la Leeds. Trebuie făcută o reorganizare serioasă acolo.

- Înţeleg ce vrei să spui. Şi eu am aceleaşi probleme. Oricum, Emma, eu cred că e o idee bună să te înhami iarăşi la treabă. Trebuie să-ţi ocupi mintea cu ceva, ca să nu te mai gîndeşti la toate alea.

Chipul ei se întunecă pentru o clipă.

- Da, e adevărat.

Slujnica bătu la uşă şi intră cu tava cu ceai. Emma se uită îndoită la ceainicul acela greu în stil georgian, întrebîndu-se dacă avea puterea necesară pentru a-l ridica. Zile de-a rîndul fusese ca o femeie paralizată, scăpînd luerurile din mînă şi vărsînd totul pe alături. Îl ridică cu grijă şi turnă ceai în două ceşti. Răsuflă uşurată văzînd că, în sfîrşit, nu-i mai tremurau mîinile. Spuse:

- Am vorbit ieri cu David. Părea foarte deprimat. Ronnie şi Mark s-au înrolat deja. Îi vor lipsi îngrozitor. De cînd a murit Rebecca, ei sînt toată viaţa lui.

Blackie observă cum i se umezesc brusc ochii şi spuse repede:

- O să reziste, Emma. Ştii ceva? O să-l iau sub aripa mea, cînd o să mă întorc la Leeds. O să-l scot din mauzoleul ăla în care trăieşte singur ca un cuc, înconjurat de lux. O să-i facă bine să se mai vadă şi el cu lumea.

- Ar fi bine să faci asta, scumpule. Sînt îngrijorată pentru el.

Emma privea gînditoare flăcările şi cînd se întoarse din nou spre Blackie faţa ei era plină de tristeţe.

- Blackie, cum poţi merge mai departe? E tare greu, nu-i aşa?

- Da, Emma, dar nu e imposibil, pentru o femeie vitează ca tine.

- În ultimele săptămîni nu prea am avut putere, spuse ea, istovită.

- Nu poţi forţa lucrurile, Emma. Ai mult de luptat ca să te readaptezi. Trebuie să-ţi îngădui un oarecare răgaz, iubito.

- Tu cum te-ai descurcat după moartea Laurei? întrebă ea.

- Uneori mă întrebam şi eu atunci. O umbră de zîmbet îi trecu pe faţă. După ce m-am întors pe front, am făcut tot ce se putea ca să încasez un glonte şi să mor. Dar bunul Dumnezeu m-a ocrotit de propria mea prostie. După război, mi-a trebuit mult timp ca să mă iert pe mine însumi fiindcă sînt în viaţă, dar o dată ce am reuşit, am început să trăiesc din nou. M-am uitat în jur şi am devenit conştient că am nişte responsabilităţi, că am o datorie faţă de Bryan. Mi-a fost de mare ajutor, Emma. A fost un mare sprijin pentru mine. Cum va fi şi Daisy pentru tine. Dintre toţi copiii tăi, fetiţa asta

seamănă cel mai mult cu tine la fire. Te înţelege şi te adoră, fătuco dragă.

- Da, ştiu, răspunse încet Emma şi îşi abătu din nou privirea în altă parte. Numai că... nu ştiu cum am să pot trăi în continuare fără Paul.

Blackie îi luă mîna şi i-o strînse tare.

- Poţi, iubito. Şi o vei face. Sufletul omului e foarte tare. Tăcu şi ochii lui negri măsurară cu privirea chipul ei plin de suferinţă. Spuse cu blîndeţe: Ţii minte cuvintele pe care ţi le-a spus Laura pe patul de moarte? De cînd mi le-ai spus tu atunci, nu le-am uitat niciodată şi ele m-au ajutat de multe ori. Îţi aduci aminte ce-a spus ea despre moarte, Emma?

Emma dădu din cap.

- Da, îmi amintesc cuvintele ei de parcă le-ar fi rostit ieri. Laura a spus că în vocabularul ei nu există cuvîntul moarte şi că atîta timp cît vom trăi tu şi cu mine, va trăi şi ea, pentru că noi vom purta veşnic amintirea ei în inimile noastre.

Blackie spuse:

- Da, fătuco dragă şi Laura era o femeie înţeleaptă. Ea credea cu adevărat acest lucru şi am ajuns să cred şi eu. Trebuie să crezi şi tu. Sînt sigur că te va ajuta. Şi aşa cum eu îl am pe Bryan, tu o ai pe fiica lui Paul. Ea e carne din carnea lui, e o parte din el şi trebuie să te agăţi de ea şi să-ţi tragi tăria din asta.

Cuvintele lui o mai alinară parcă şi el continuă:

- Mi-ai mai povestit că Laura a spus că Dumnezeu nu ne dă niciodată o povară pe care să n-o putem duce. Avea dreptate, Emma. Gîndeşte-te bine la asta. Îşi înăbuşi un oftat. Ştiu că ţi-e inima zdrobită, că te simţi singură şi fără rost. Dar nici unul din noi nu e singur, Emma. Îl avem pe Dumnezeu şi Dumnezeu a fost cel care m-a ajutat de-a lungul anilor. De ce nu vrei să vezi ce poate face El pentru tine?

Emma făcu ochii mari.

- Ştii că nu cred în Dumnezeu.

Observînd privirea de pe faţa ei, Blackie se abţinu să mai facă vreun comentariu şi se gîndi că e mai înţelept să treacă la alte subiecte.

Dar mai tîrziu, după ce plecă de la Emma, Blackie se duse la capela Brompton. Se închină cînd intră în acea veche şi frumoasă biserică, se aşeză într-o strană şi îşi ridică faţa spre altar. Şi se rugă lui Dumnezeu să-i dea Emmei mîngîiere şi curaj în cumplita ei încercare şi se mai rugă pentru sufletul ei.

În noaptea aceea, înainte de a se duce la culcare, Emma se aşează în faţa ferestrei de la dormitor şi stătu acolo cîteva ceasuri, meditînd la cuvintele Laurei. Cerul avea culoarea cobaltului, un albastru limpede, dar intens; pe el străluceau sute de stele şi sus de tot strălucea palid luna argintie. Emmei i se tăie răsuflarea în faţa frumuseţii perfecte a acelui cer, care i se dezvăluia numai ei şi o cuprinse copleşitoarea senzaţie a Infinitului. Era un sentiment pe care nu-l mai trăise şi o învălui o emoţie ciudată. În timp ce stătea cu privirea aţintită asupra acelui incredibil cer al nopţii. Atunci i se păru că Paul era cu ea în cameră şi se gîndi: Dar bineînţeles că este, căci el e întotdeauna în inima mea. Această convingere o întări şi în noaptea aceea se cufundă într-un somn adînc şi liniştit.

Două zile mai tîrziu, Emma primi o scrisoare de la Paul. Fusese expediată cu o zi înainte de moartea lui şi făcuse trei săptămîni pe drum. Se uită la ea mult timp înainte de a-şi face curaj să rupă plicul şi s-o citească.

Iubita mea Emma, cea mai iubită,

Tu eşti viaţa mea. Nu pot trăi fără viaţa mea. Nu pot trăi fără tine. De aceea, trebuie să pun capăt nefericitei mele existenţe, căci acum nu mai există viitor pentru noi doi. Dacă socoteşti cumva că sinuciderea mea este un gest de slăbiciune, vreau să te asigur că nu este. Este un gest care exprimă tărie şi voinţă, căci pentru a-l comite, sînt fericit că voi fi în stare să preiau controlul asupra mea, pe care l-am pierdut în ultimele luni. Este un gest suprem de putere asupra propriului meu destin.

Iubirea mea, aceasta este pentru mine singura cale de ieşire şi voi muri cu numele tău pe buze, cu icoana ta în faţa ochilor, cu dragostea mea pentru tine închisă pentru totdeauna în inima mea. Am fost doi oameni norocoşi, Emma. Am avut parte de atîţia ani buni împreună, am trăit atîtea în comun şi toate amintirile fericite sînt vii pentru mine, aşa cum ştiu că sînt şi pentru tine şi vor fi atîta timp cît vei trăi. Îţi mulţumesc că mi-ai dăruit cei mai frumoşi ani ai vieţii mele.

Nu te-am chemat pentru că n-am vrut să fii legată de un infirm neputincios, fie şi numai pentru cel mult cîteva luni. Poate că am greşit. Dar, pe de altă parte, vreau să mă ţii minte aşa cum am fost şi nu aşa cum am ajuns după accident. Mîndrie? Poate. Dar încearcă să-mi înţelegi motivele şi

încearcă, iubita mea, să găseşti în inima ta puterea de a mă ierta.

Cred foarte mult în tine, neprețuita mea Emma. Tu nu ai o inimă slabă. Eşti puternică şi neînfricată şi vei avea curajul de a trăi în continuare. Trebuie. Trebuie să te gîndeşti la fiica noastră. Ea este întruparea dragostei noastre şi sînt sigur că o vei îndrăgi, că vei avea grijă de ea şi o vei creşte astfel încît să fie la fel de vitează, de puternică şi de iubitoare ca tine. Ți-o încredințez, iubita mea.

Cînd vei primi aceste rînduri, eu voi fi mort. Voi continua să trăiesc în Daisy. Ea este acum viitorul tău, scumpa mea Emma. Şi al meu.

Te iubesc din toată inima, din tot sufletul meu şi cu toată puterea minții mele şi mă rog lui Dumnezeu ca într-o bună zi să fim reuniți în Eternitate.

Te sărut, iubita mea.

Paul

Emma rămase nemişcată pe scaun, cu mîinile încleştate pe scrisoare, iar din ochi îi țîşniră lacrimi, care se rostogoliră în tăcere pe obrajii ei palizi. Îl văzu în minte, înalt şi frumos, cu ochii lui violeți, aşa cum voia el să şi-l amintească. Se gîndi la bucuria, la dragostea, la toți anii pe care el i-i dăruise. Şi îl iertă, înțelegînd acum cu o mare capacitate de pătrundere atît dilema care-l frămîntase, cît şi motivele pentru care o făcuse.

La începutul lui octombrie Mel Harrison se îmbarcă pe un hidroavion cu patru motoare „Clasa C" Qantos, pe ruta Sydney-Caraci, iar de acolo se urcă la bordul unui avion englezesc, care zbura spre Marea Britanie. Peste cîteva zile sosi la Londra. Scopul călătoriei: s-o vadă pe Emma şi să înmîneze testamentul lui Paul McGill avocaților care se ocupau de problemele juridice ale familiei McGill în Anglia şi în Europa.

Emma, îmbrăcată auster, în negru, părea palidă şi fragilă, dar era stăpînă pe ea, cînd sosi la birourile Price, Ellis and Watson pentru deschiderea testamentului lui Paul McGill. Era însoțită de Winston, Frank şi Henry Rossiter.

- Paul te-a desemnat ca executoarea testamentară a averii lui, o informă Mel, după ce ea se aşeză. Emma fusese luată prin surprindere, dar dădu doar din cap, negăsindu-şi cuvintele. Erau prevăzute sume de bani pentru servitori, pentru vechi şi devotați angajați ai firmelor lui şi fusese des-

chis un credit de două milioane de lire pentru întreţinerea soţiei şi a fiului lui, pe toată perioada vieţii lor. După moartea lor, banii urmau să revină unor instituţii de binefacere. Întreaga lui avere o lăsase prin testament Emmei în păstrare veşnică, urmînd să fie transmisă lui Daisy, după moartea ei şi de la Daisy urmaşilor ei. Spre surprinderea Emmei, Paul îi lăsase tot ce deţinuse el, adică bunuri în valoare de peste două sute de milioane de lire. Făcuse din ea una dintre cele mai bogate femei din lume, iar din fiica lor, moştenirea unei averi imense. Dar ceea ce o mişca pe Emma cel mai mult era faptul că Paul îi acordase ei respectul şi consideraţia cuvenite de obicei văduvei legitime a unui bărbat, şi nu soţiei sale legale. După moarte, ca şi în viaţă, Paul îşi declarase dragostea şi devotamentul faţă de ea, recunoscînd-o în faţa lumii întregi. Şi în mîinile ei încredinţase soarta dinastiei McGill.

58

DUREREA EMMEI era ca o mantie de fier, dar, treptat, reuşi să-şi stăpînească zbuciumul inimii. În realitate, suferinţa ei nu se micşoră, îi era dor de Paul şi-i simţea permanent lipsa, dar îşi ţinea în frîu sentimentele şi pe măsură ce treceau săptămînile, începu să funcţioneze ca înainte. În acelaşi timp, glasul suferinţelor ei a fost curînd amuţit de diversele incidente din viaţa ei şi de izbucnirea crizei mondiale.

Era asaltată de probleme tot mai arzătoare pe măsură ce Anglia se avînta în conflictul european şi, drept urmare, energia ei era solicitată la maximum, lăsîndu-i prea puţin răgaz şi prea puţine resurse pentru a se autocompătimi. Fiii ei se înrolaseră, Kit în armată, iar Robin în RAF*.

Elizabeth, care intrase la Academia Regală de Artă Dramatică, în vara anului 1939, se căsători discret cu Tony Barkstone, în timpul vacanţei de Crăciun. Deşi Elizabeth avea numai optsprezece ani şi era încă necoaptă pentru măritiş, după părerea mamei ei, Emma nu se îndură să se opună. Fiecare trebuie să se agaţe de fericire cînd poate, mai ales în aceste vremuri cumplite, aşa că, în pofida temerilor ei, le dădu binecuvîntarea. Cei doi tineri erau vizibil îndrăgostiţi nebuneşte unul de celălalt şi Emma îl

* Royal Air Force - Forţele Aviatice Regale.

aprecia pe Tony, prieten cu Robin de la Cambridge şi pilot în RAF.

În ciuda austerităţii, la nuntă a dominat o atmosferă veselă şi-întreaga familie a fost pentru scurt timp reunită, cu excepţia Edwinei, care rămăsese înstrăinată de Emma, şi de Kit, care nu putuse căpăta permisie. June, soţia lui, cu care se căsătorise în urmă cu un an, venise la Londra pentru această ocazie specială şi rămase cu Emma pînă la Anul Nou. În ianuarie 1940, Elizabeth s-a retras de la Academia Regală, pentru a se angaja infirmieră la Crucea Roşie, spre marea surprindere a Emmei.

- Dar am crezut că ţi-ai visat dintotdeauna să devii o actriţă celebră şi numele tău să fie cunoscut de toată lumea! exclamă ea, cînd află vestea.

- Ei, astea-s prostii, răspunse repede Elizabeth. Simt nevoia să-mi aduc şi eu contribuţia la susţinerea acestui război, mami.

În scurt timp, Emma rămase impresionată de seriozitatea lui Elizabeth şi de devotamentul cu care îngrijea bolnavii şi începu să-şi dea seama că această căsătorie va avea asupra celui mai capricios copil al ei, influenţa stabilizatoare de care avea nevoie.

Veştile erau zi de zi tot mai deprimante şi în martie, Emma se gîndi s-o trimită pe Daisy în America, să locuiască la familia Nelson, pe domeniul lor de lîngă rîul Hudson. Dar cu cît chibzuia mai mult, cu atît mai mult ezita, dîndu-şi seama că traversarea cu transatlanticul putea fi riscantă şi se hotărî s-o lase la internatul din Ascot, unde se afla atunci, căci era pînă la urmă locul cel mai sigur.

Pe măsură ce anul se apropia de sfîrşit, Emma se avînta în muncă ca un fel de răzbunare, dar era pentru ea un efort binevenit, căci o distrăgea de la durerea ei. Henry Rossiter, care se ocupase în trecut de cîteva din afacerile ei, deveni consilierul ei financiar permanent, întrucît Emma avea acum de administrat atît întreaga avere a familiei McGill, cît şi pe a ei proprie. Ţinea permanent legătura cu Mel Harrison la Sydney şi cu Harry Marriott în Texas şi ziua ei de muncă era mai lungă şi mai febrilă ca orcînd, întrucît responsabilităţile ei sporiseră. Dar ţinea pasul cu toate. Îşi recăpătase dinamismul din tinereţe, şi mai ales din timpul primului război mondial, cînd tot aşa, trebuise să se descurce de una singură. Chipul Emmei era tot mai posomorît pe măsură ce treceau zilele, dar la fel erau chipurile tuturor englezilor,

căci toată ţara era cuprinsă de o disperare atroce pentru că blitzkrieg-ul lui Hitler continua fără întrerupere.

Spre sfîrşitul lui mai, chiar a doua zi după ce împlinise cincizeci şi patru de ani, David Kallinski sosi la Londra pentru a discuta cu Emma despre interesele lor comune de afaceri. Mai era încă un bărbat bine şi ochii lui albaştri pătrunzători nu-şi pierduseră strălucirea, deşi părul îi încărunţise şi talia i se îngroşase. De-a lungul anilor, rămăsese la fel de devotat Emmei ca întotdeauna şi îl preocupa tot timpul soarta ei. Cînd Emma îl întîmpină în casa din Belgrave Square, David observă încîntat, că privirea aceea pierdută dispăruse de pe faţa ei, că era din nou frumoasă şi chiar se mai împlinise puţin. Mai tîrziu veni şi Blackie şi, după o cină uşoară, se instalară în bibliotecă, la cafea şi lichioruri şi conversaţia lor se axă în jurul războiului.

- Credeţi că vom reuşi să ne aducem băieţii acasă la timp? întrebă Emma, gîndindu-se nu numai la Kit, la Ronnie şi Mark Kallinski, dar şi la miile de soldaţi britanici staţionaţi la Dunquerque.

- Un singur om poate face asta, pe legea mea, Winston Churchill! afirmă Blackie. Se foi pe scaun, apoi continuă. A adunat o forţă armată, ce nu s-a mai văzut pînă acum, deşi este cam pestriţă. Dar o uneşte un ţel comun - acela de a-i aduce pe băieţii noştri în siguranţă acasă, la Deal şi la Ramsgate, înainte de a fi lichidaţi de trupele germane care pătrund în Franţa, traversînd Ţările de Jos.

- Am citit că au venit din toată Anglia pentru a ajuta distrugătoarele Marinei Regale, interveni David, pufăind din trabuc. Vin voluntari de toate categoriile sociale, cu bărci cu vîsle, bărci cu pînze, traulere de pescuit, iahturi, şalupe, chiar şi vaporaşe de plăcere. Este cea mai superbă manifestare de patriotism şi de eroism de care am auzit în viaţa mea.

Blackie confirmă din cap.

- Aşa este, David. Sînt şapte sute de ambarcaţiuni de toate formele şi dimensiunile, incluzînd, desigur, distrugătoarele. Se pare că voluntarii iau oamenii şi îi duc pe nave mai mari pentru a putea ajunge cît mai aproape de plajă, iar între timp alţii îi trec pe băieţi cu feribotul peste Canalul Mînecii, zi şi noapte. Sînt nişte bărbaţi extraordinar de viteji, îţi spun eu, zău aşa, şi sînt neobosiţi.

- Cît crezi că va dura evacuarea? se interesă Emma cu

glasul stins, plimbîndu-şi privirea, consternată, de la Blackie la David.

David spuse:

- Cel puţin încă vreo cîteva zile. Doar ştii că trebuie scoşi de acolo sute de mii de soldaţi britanici şi francezi.

- Am citit azi că Luftwaffe continuă să bombardeze plajele în ritm susţinut, spuse Emma. Mi-e groază să mă gîndesc cîte victime or fi.

- Emma, trebuie să fie cîteva victime, spuse Blackie. Dar băieţii de la RAF sînt sus, în avioanele de luptă, făcînd tot posibilul ca să...

- Bryan, Robin şi Tony sînt printre ei, Blackie! exclamă Emma, privind în gol.

- Toţi ne simţim inutili şi neputincioşi, stînd aici, în Londra. Dar nu putem face altceva decît să ne rugăm ca fiii noştri să nu păţească nimic. Şi trebuie să ne facem curaj, spuse Blackie. Acum, haideţi să mai bem un rînd. Ne face bine.

În timp ce Emma prepara băuturile, privirea lui Blackie se rătăci deasupra ceasului de pe policioara căminului.

- Emma, te deranjează dacă dăm drumul la radio? Trebuie să vorbească Winston Churchill.

- Bineînţeles că nu. Şi eu vreau să-l ascult.

Se ridică şi mişcă butonul de la radio pînă ce prinse BBC-ul şi după o clipă, răsună acea cunoscută voce de orator.

- Bună seara. Vă vorbeşte primul-ministru.

Cei trei prieteni, care trăiseră atîtea evenimente împreună în ultimii treizeci de ani, se aşezară comod în fotolii şi ascultară şi mai puternic legaţi între ei de teama pentru fiii lor şi toţi fiii Angliei. După ce primul ministru termină, Emmei îi dădură lacrimile şi glasul îi tremura cînd spuse:

- Cît de mult ne îmbărbătează pe toţi acest om! Ce ne făceam dacă nu-l aveam pe Churchill?

Epopeea Dunquerque-ului înflăcăra imaginaţia Angliei şi a aliaţilor ei. Din acel iad se întorceau toate şalupele, bărcile cu vîsle şi vaporaşele de plăcere, aducîndu-i înapoi pe cei rămaşi în viaţă şi pe răniţi. Evacuarea durase unsprezece zile şi în momentul cînd germanii capturară acel orăşel francez de coastă, fuseseră salvaţi 340.000 de soldaţi aliaţi. Rămăseseră acolo doar 40.000, majoritatea francezi. Emma şi David au avut noroc. Printre cei care au debarcat la

Ramsgate pe 1 şi 2 iunie s-au aflat şi Ronie cu Mark, iar pe 3 iunie, Kit coborî de pe şlepul care-l transportase pînă la Deal, după ce traversase Canalul Mînecii, pe o mare cu hulă şi plină de ambarcaţiuni şi de rămăşiţe de epave. Mai tîrziu, cînd Kit veni acasă în permisie, îi spuse Emmei:

- Am scăpat ca prin urechile acului, mamă. Probabil că am un înger păzitor care mă veghează. O strînse la piept şi lipindu-se de el, Emmei i se tăie răsuflarea, gîndindu-se la tatăl lui, care, după cum se vădea acum, murise în Franţa în 1916, în zadar.

Pe 4 iunie, Churchill ţinu un discurs despre Dunquerque în Camera Comunelor. La un moment dat, spuse:

- Vom lupta pe plaje, vom lupta pe pistele de aterizare, vom lupta pe cîmpuri şi pe străzi, vom lupta pe dealuri; nu vom capitula niciodată.

Peste şase zile, guvernul francez şi Înaltul Comandament al Armatei fugiră din Paris, căci se apropia armata nazistă. După patru zile, capitala Franţei era invadată de nemţi, care o capturară fără să tragă un singur foc de armă. Franţa căzuse.

Nu mai rămăsese decît Marea Britanie.

Vara aceea a fost cea mai rea din cîte îşi amintea Emma. În iulie începu efectiv bătălia pentru Anglia. Hitler ordonase o ofensivă generală împotriva RAF-ului, specificînd uzinele britanice de avioane şi bazele de avioane de luptă aflate în jurul Londrei. Zi de zi, noapte de noapte, escadrile uriaşe de bombardiere Dornier şi Heinkel traversau Canalul Mînecii pentru a pulveriza Anglia, în timp ce avioanele de luptă Messerschmitt se luptau cu avioanele englezeşti Hurricane şi Spitfire, care se înălţau rapid în văzduh pentru a riposta.

Trezită în miezul nopţii de urletul sirenelor ce anunţau raidurile aeriene, Emma se scula din pat şi se ducea la fereastra dormitorului cufundat în beznă şi privea cerul nopţii iluminat puternic de reflectoare şi răsunînd de bîzîitul neîntrerupt al bombardierelor şi avioanelor de luptă, gîndindu-se cu inima strînsă la Robin, Tony şi Bryan şi la ceilalţi tineri piloţi care îşi riscau viaţa acolo, sus. În unele nopţi, i se alătura şi Elizabeth, care renunţase la micul apartament închiriat în perioada cînd urma cursurile Academiei Regale şi locuia din nou acasă.

- Eşti trează, mami? întreba ea invariabil în şoaptă, strecurîndu-se în cameră în cămaşă de noapte.

- Da, iubito, răspundea Emma şi stăteau amîndouă la

fereastră, îmbrăţişate, urmărind cum ţîşnesc pe deasupra avioanele.

Într-o noapte, Elizabeth o înşfăcă pe mama ei cu putere de braţ şi glasul ei sună neobişnuit de aspru cînd strigă:

- De ce, mami? De ce a trebuit să izbucnească acest război cumplit? Ce rost are? Vor fi toţi ucişi! Tony, Robin, Bryan şi toţi băieţii noştri!

Emma nu ştia ce să-i răspundă fiicei ei şi nici ei însăşi. Elizabeth îşi pierdu stăpînirea de sine şi izbucni în hohote de plîns, nemaiputînd să se abţină. Emma o luă după umeri şi o duse spre pat.

- Nu vor fi ucişi, iubito, o linişti Emma. Nu vor păţi nimic. Îţi promit. Bagă-te la mine în pat. Dormi cu mine în noaptea asta. O să ne ţinem de urît una alteia.

- Bine, mami, rămîn cu tine, spuse Elizabeth strecurîndu-se sub plapumă. Emma o luă în braţe, aşa cum făcea cînd era mică şi se speria de întuneric.

- Nu plînge şi încearcă să nu-ţi mai faci griji, Elizabeth.

- Dacă Tony va fi ucis, eu n-am să pot suporta, rosti Elizabeth printre lacrimi. Îl iubesc atît de mult! Şi dacă Robin...

- Taci, iubito. Încearcă să dormi. Trebuie să te odihneşti.

- O să încerc. Îţi mulţumesc, mami. Noapte bună.

- Noapte bună, scumpo.

Emma stătea întinsă în pat, pe întuneric, aşteptînd ca trupul încordat al fiicei ei să se relaxeze şi să se cufunde în somn. Dar trupul ei nu se relaxa şi Emma îşi dădu seama că Elizabeth va petrece încă o noapte de insomnie, îngrijorată ca şi ea, pentru soţul ei şi fratele ei geamăn.

Emma îşi făcuse obiceiul să se ducă zilnic la magazinul din Knightsbridge şi pe măsură ce vara înainta, drumul ei la magazin era acompaniat de bubuitul tunurilor antiaeriene, de urletul sirenelor, de zgomotul clădirilor care se prăbuşeau şi al geamurilor sparte. Se cutremura cînd vedea cîte o clădire binecunoscută căzută la pămînt, o străveche biserică în ruine, vechi locuri frecventate de ea cu Paul, făcute una cu pămîntul. Şi totuşi, în ciuda dezastrului care domnea în Londra, a atmosferei sinistre şi a chipurilor istovite pe care le zărea pe stradă, Emma se minuna de stoicismul şi de neînfricarea compatrioţilor ei. Deseori, auzea deodată un glas vesel intonînd un cîntec în dialectul londonez - aparţinînd poate unui pompier care împroşca apă cu furtunul peste o grămadă de cărămizi fumegînde sau unui

muncitor care aduna moloz, în timp ce vreun şofer de taxi făcea cîte un comentariu ironic şi toate acestea îi dădeau curaj. În asemenea momente îşi amintea vorbele lui Churchill: „Nu vom capitula niciodată" şi-i revenea puterea, pasul îi devenea mai vioi, îşi îndrepta spatele şi ridica mîndră capul. Şi poverile ei păreau ceva mai uşor de purtat.

Vara se apropia de sfîrşit. În septembrie, o mare parte din docurile din East End a fost distrusă de un masiv atac aerian. Raidurile zilnice continuară şi piloţii englezi erau puşi la încercare peste limita lor de suportabilitate, în misiuni de zbor non-stop. Obişnuitele permisii de două, trei zile nu se mai acordau şi Emma nu-l mai văzu săptămîni întregi pe Robin. RAF-ul era ultima forţă de apărare a Angliei şi, deşi proporţia era de trei avioane germane la unul britanic, băieţii în uniforme albastre doborau cu avioanele lor Spitfire şi Hurricane avioanele Luftwaffe. În octombrie, se dovedi că planul Führer-ului de a distruge RAF-ul şi de a zdrobi moralul englezilor, pentru a pregăti o invazie de mare amploare, dăduse greş. De fapt, Hitler suferise prima lui mare înfrîngere. Totuşi bombardierele germane continuau raidurile aeriene nocturne asupra marilor oraşe, pe multe din ele ştergîndu-le de pe suprafaţa pămîntului. Şi astfel, aceşti ani cumpliţi nu se mai terminau. Ani de blitzkrieg; ani de cupoane, cartele şi cozi; de privaţiuni şi lipsuri, de necazuri şi suferinţă, pe măsură ce vechi prieteni şi fiii şi fiicele unor vechi prieteni erau ucişi sau daţi dispăruţi în luptă.

Dar în mijlocul acestui dezastru, se ivi raza miraculoasă a unei noi vieţi. În iunie 1941, June, soţia lui Kit, născu o fetiţă. Emma ţinea mult la June şi era încîntată că avea un al doilea nepot. Se duse la Leeds la botezul fetiţei, care primi numele de Sarah. În acelaşi an, la sfîrşitul trimestrului de vară, Daisy părăsi internatul şi veni să locuiască acasă, împreună cu mama ei şi cu Elizabeth, în Belgrave Square. Acum casa nu mai părea atît de pustie şi existau chiar momente de rîsete şi veselie, mai ales cînd venea Robin de la Biggin Hill, unde era încartiruit. Aducea întotdeauna cu el unul sau doi dintre prietenii lui din escadronul 111 al RAF-ului, explicîndu-i Emmei:

- Or să stea şi băieţii cîtva timp la noi, mami. Sper că nu te deranjează. Toate hotelurile sînt ticsite.

Pe Emma n-o deranja. De fapt, uşile ei erau deschise pentru oricine. Era bucuroasă să-şi deschidă uşa casei şi

inima acelor tineri piloţi neînfricaţi.

De Crăciun, Robin avu norocul să capete în ultimul moment o permisie de trei zile şi sosi neanunţat în ajunul Crăciunului, tîrînd după el, ca de obicei, trei prieteni. În clipa cînd David Amory păşi în camera de zi, Emmei i se opri inima în loc. Era înalt şi negricios, cu ochi albaştri şi un zîmbet cuceritor şi avea în înfăţişarea lui şi în felul lui fermecător de a se purta, ceva care-i amintea de Paul McGill. Deşi David nu era nici pe departe la fel de arătos ca Paul în tinereţe şi nici nu avea robusteţea şi personalitatea lui puternică, îi amintea întrucîtva de acesta, aşa cum arătase el în timpul primului război mondial. David avea douăzeci şi patru de ani, venise de curînd la Biggin Hill şi era deja un fel de erou de război. Avînd în el o candoare care fermeca pe oricine, o cuceri imediat pe Emma.

Crăciunul acela a fost un Crăciun deosebit de vesel şi casa răsuna de hohote de rîs, de tachinăriile amicale dar neiertătoare dintre băieţii de la RAF şi fiicele ei, de melodiile ce se revărsau fără încetare din gramofon şi de clinchetul paharelor. Emma era o gazdă plăcută, luîndu-i pe toţi sub aripa ei ocrotitoare, bucurîndu-se că tinerii se distrează. Dar fie că juca rolul amfitrioanei amabile, fie că stătea liniştită într-un colţ, privind sau tricotînd un passe-montagne, era conştientă de prezenţa lui David Amory.

Zîmbetul ei era binevoitor, dar privirea ei era la pîndă, observînd cum cel mai iubit copil al ei, fiica ei de şaptesprezece ani, Daisy, era vrăjită şi cădea în mrejele fatale ale tînărului şi cuceritorului ofiţer de aviaţie. Iar David părea la fel de amorezat de Daisy şi nu se dezlipea o clipă de ea. Emmei i se tăia răsuflarea, dîndu-şi seama că se îndrăgosteau unul de celălalt şi că nu putea face nimic ca să-i împiedice. Nici nu era prea sigură că voia să se amestece. După vacanţă, David Amory deveni un oaspete permanent în Belgrave Square, venind fie singur, fie însoţindu-l pe Robin, şi după cîteva luni, Emma ajunse să-l îndrăgească. Se trăgea dintr-o veche familie din Gloucestershire, era bine crescut şi instruit în şcoli bune, studiind dreptul la data cînd izbucnise războiul. Emma descoperi repede că avea caracter şi o minte sclipitoare, precum şi o blîndeţe, pe care ea o găsea înduioşătoare, aşa că nu putea decît să accepte legătura lui cu Daisy. Nu rămase surprinsă cînd David îi ceru permisiunea de a se căsători cu fiica ei cea mai mică. Se cununară în mai 1943, la scurt timp după ce Daisy împlinise

optsprezece ani.

- Dar e atît de tînără, David, scumpule! exclamă Emma, cu intenţia de a-i convinge să mai aştepte. Dar în loc de asta, se trezi spunînd: Cînd v-aţi gîndit să vă cununaţi?

Daisy, care se tot învîrtea nervoasă pe lîngă cămin, o îmbrăţişă cu atîta furie, încît Emma strînse din ochi. Faţa lui David radia de fericire şi ochii îi sticleau.

- Săptămîna viitoare, mami, dacă eşti de acord.

A fost o nuntă liniştită, aşa cum fusese şi a lui Elizabeth, din cauza războiului şi a repulsiei Emmei de a-şi etala averea în vremuri atît de grele. Daisy era îmbrăcată într-o rochie albastră de mătase, o pălărie fantezi asortată şi în mînă ţinea un buchet de flori de vară. Winston era naşul, Robin cavaler de onoare şi Elizabeth doamnă de onoare. Părinţii şi surorile mai mici ale lui David au venit din Gloucestershire la cununie, după care au dat acasă o mică petrecere. Tînăra pereche a petrecut o „lună de miere" de o noapte la hotelul Ritz, după care David s-a întors la Biggin Hill şi Daisy, acasă la mama ei.

Apoi, cînd Emma aproape că nici nu apucase să-şi tragă sufletul, Robin se căsători în ianuarie 1944 cu Valerie Ludden, o infirmieră, prietenă cu Elizabeth, iar peste cîteva săptămîni, Elizabeth dădu naştere unui băiat, pe care-l botează Alexander. Dorind să fie aproape de Tony, Elizabeth găsi o căsuţă lîngă aeroport şi se mută în ea, cînd copilul împlini o lună.

- Mi se pare aproape de necrezut că acum toţi sînt căsătoriţi, îi spuse Emma lui Winston într-o zi de primăvară, cînd dejunau împreună. Sau că eu am trei nepoţi. Mă simt foarte bătrînă.

- Prostii, declară Winston. Eşti cea mai chipeşă bunică pe care am văzut-o în viaţa mea. Iar tu, Emma, n-ai să îmbătrîneşti niciodată. Ai un gen de frumuseţe nepieritoare. Îi zîmbi afectuos. Mai mult de atît, Frank mi-a spus că maiorul pe care l-ai cunoscut la el acasă a pus ochii pe tine. S-ar putea să te trezeşti cu un pretendent peste noapte.

- Nu fi prost, Winston, i-o reteză Emma, dar zîmbi cînd rosti aceste cuvinte.

- Ba nu-s prost deloc, replică Winston. La urma urmelor, luna viitoare împlineşti doar cincizeci şi cinci de ani. Şi pe lîngă asta, arăţi cu mult mai tînără. Tăcu şi îi aruncă o privire pătrunzătoare. Apoi, Paul e mort de aproape cinci ani.

Emma nu scoase nici o vorbă şi Winston schimbă subiec-

tul. Discuta mereu cu Frank posibilitatea ca Emma să se aşeze de un alt bărbat şi se străduiau mereu să-i prezinte prieteni de-ai lor, buni de însurătoare. Dar deşi sora lor era amabilă cu ei, era evident că n-o interesau. Nimeni nu va lua în viaţa ei, locul lui Paul; nu voia să-i ia nimeni locul.

Anul 1945 începu sub auspicii bune pentru Emma. Daisy născu primul ei copil în ianuarie. Era o fetiţă.

- Cum te simţi, iubito? întrebă Emma intrînd în rezerva lui Daisy în Clinica Londoneză.

- Slabă, spuse Daisy rîzînd. O îmbrăţişă pe Emma. Am avut mare noroc. A fost o naştere uşoară.

- Ştiu. Mi-a spus doctorul. Emma îndepărtă o şuviţă de păr de pe faţa lui Daisy şi o sărută. Am vorbit adineauri la telefon cu David la Biggin Hill. E nebun de fericire. Sărbătoreşte evenimentul cu băieţii din escadrilă, mîndrindu-se cu rolul de tată. O să te sune puţin mai tîrziu. Şi am o veste bună, iubito. A căpătat o permisie de douăzeci şi patru de ore. Soseşte mîine.

- Ah, minunat, mami! Abia aştept să-l văd. Daisy strîmbă din nas. Nu prea-mi dau seama cu cine seamănă copilul. E foarte boţită şi roşie, sărăcuţa de ea. Dar are păr negru şi cred că o să aibă acel V pe frunte, după felul în care i se formează linia părului. Şi are ochii violeţi. Crezi că îşi vor schimba culoarea?

- S-ar putea, spuse Emma, aşezîndu-se. Se schimbă deseori. Totuşi ai tăi au rămas albaştri.

- M-am hotărît să-i dau două nume de botez, mami, anunţă Daisy. O s-o cheme Paula McGill. Ca pe tata.

Pe chipul Emmei, de obicei impenetrabil, se putea citi de data asta tot ce simţea şi Daisy izbucni în rîs.

- Dar de ce eşti aşa şocată? Zău, mami, pentru o femeie atît de sofisticată ca tine, eşti îngrozitor de naivă uneori. Credeai că nu ştiu că Paul e tatăl meu?

Emma spuse:

- Eu... eu ... Şi se opri.

Daisy izbucni din nou în rîs, dar acum era un rîs blînd, plin de afecţiune.

- Chiar şi cînd eram foarte mică, bănuiam că el e tatăl meu. Doar stătea tot timpul cu noi şi călătoream pretutindeni cu el. Apoi, cînd am crescut, mi-am dat seama cît de mult semăn cu el, fizic. Şi hai să fim sincere, eu nici nu l-am cunoscut pe Arthur Ainsley, al cărui nume îl port. Daisy se opri şi ochii ei albaştri, strălucitori o străpungeau pe Emma

cu privirea. Oricum, cînd am împlinit doisprezece ani, mi-a spus chiar Paul.

Emma rămase cu gura căscată.

- Paul ţi-a spus că e tatăl tău! Nu pot să cred!

Daisy confirmă din cap.

- Ei bine, mi-a spus. Mi-a zis că vrea ca eu să ştiu, că sînt destul de mare ca să înţeleg, dar că va trebui să păstrăm secretul, cîţiva ani. Se temea că o să te superi. Mi-a explicat totul cu multă grijă şi sinceritate şi cu o neasemuită blîndeţe. Mi-a povestit de ce voi doi nu v-aţi putut căsători şi că spera să rezolve această problemă într-o bună zi. Mi-a mai spus că mă adoptase din punct de vedere legal şi că ne iubeşte pe amîndouă mai mult decît orice pe lume. Lui Daisy i se umeziră ochii. Îşi drese glasul şi încheie: De fapt, pentru mine nu prea a fost o surpriză, mami, fiindcă pe atunci bănuiam deja. I-am spus şi a chicotit. A spus că ştia că Prinţesa este cea mai isteaţă fetiţă din lume.

- Şi nu te-a... nu te deranjează că eşti un copil nelegitim? izbuti Emma să întrebe.

- Ah, mami, nu fi aşa de demodată! Bineînţeles că nu. Prefer să fiu fiica nelegitimă a lui Paul McGill decît fiica legitimă a lui Arthur Ainsley, chiar şi pentru o singură zi.

Emmei îi dădură lacrimile şi se scotoci după o batistă.

- Nu.. nu ştiu ce să spun, începu ea şovăitoare.

Daisy se aplecă în faţă şi îşi întinse braţele spre Emma.

- Te iubesc, mami. Şi pe Paul l-am iubit. N-aş fi putut avea părinţi mai buni ca voi nici dacă mi i-aş fi ales eu singură. Iar tu eşti cea mai minunată mamă din lume!

- Dar de ce nu mi-ai spus pînă acum că ştii? întrebă Emma sufocată, cu faţa lipită de umărul lui Daisy. De ce nu mi-ai spus după moartea lui Paul?

- Am considerat că nu era momentul potrivit. Principala mea preocupare era să încerc să-ţi alin durerea.

Emma se lăsă pe speteaza scaunului şi îşi suflă nasul. Îi zîmbi stînjenită lui Daisy şi toată faţa ei exprima numai dragoste.

- Mă bucur că ştii, iubito. Trebuia să-ţi fi spus chiar eu. Dar m-am gîndit că o să reacţionezi ca ... m-am gîndit că o să te necăjeşti şi că o să ne urăşti pe mine şi pe Paul.

- Eşti o gîsculiţă proastă, mami. N-aş putea niciodată să vă urăsc sau să vă critic pe tine sau pe tata pentru ce-aţi făcut. V-aţi iubit. Daisy îi luă mîna Emmei şi i-o strînse tare. Sînt mîndră că sînt fiica voastră. Daisy îi aruncă Emmei o

privire îndoită. Eşti sigură că nu te deranjează să-i dau copilului meu numele tatei?

- Sînt absolut fericită, spuse Emma.

Intră infirmiera şi le întrerupse conversaţia. Emma luă copilul în braţe şi chipul ei radia de fericire privind grămăjoara cuibărită la umărul ei. E primul nepot al lui Paul, se gîndi ea şi inima începu să-i bată nebuneşte. De-ar fi trăit să-l vadă! Paula McGill Amory, primul copil dintr-o nouă generaţie a dinastiei McGill.

După o săptămînă, Daisy veni acasă, în Belgrave Square, unde vechea ei cameră de copil fusese împodobită sărbătoreşte pentru a-şi primi noul locatar. Aproape din prima clipă, copilul deveni nucleul universului Emmei şi dacă uneori ea uzurpa rolul de mamă al lui Daisy, Daisy nu părea să aibă nimic împotrivă. Era fericită s-o vadă pe Emma atît de veselă şi zîmbitoare. Şi o încuraja plină de entuziasm pe mama ei cînd vorbea despre planurile ei pentru Paula şi pentru viitorul ei.

Şi viitorul, în general, începea să se arate luminos.

- Naşterea Paulei pare să fi fost de bun augur, spuse Emma într-o dimineaţă după micul dejun, arătînd cu mîna spre ziarul pe care-l citea. Aliaţii fac într-adevăr o breşă. Cred că războiul se va sfîrşi în curînd.

Presupunerea ei era corectă. Cînd noul an intră în primăvară, toată Anglia prinse curaj. În martie, Armata Întîi Americană trecu Rinul pe podul de la Remagen şi îşi stabili un cap de pod al invaziei Germaniei. Între 20 şi 25 aprilie, ruşii intrară în Berlin şi după cinci zile Hitler şi Eva Braun se sinuciseră. Cel de al treilea Reich, despre care Führerul spusese că va dura o mie de ani, se dezintegrase, după o înfrîngere umilitoare. Pe 7 mai, nemţii capitulară necondiţionat la Rheims, în Franţa.

Emma se afla în Leeds pe 8 mai, zi care pentru Anglia a fost ziua victoriei. Luă masa în seara aceea cu Winston şi Charlotte şi băură două sticle de şampanie pentru a sărbători evenimentul. Dar în ciuda steagurilor care atîrnau la ferestre şi fluturau pe stîlpi, în tot oraşul şi a serbărilor care se desfăşurau în jurul lor, Emma avea mai degrabă un sentiment de uşurare decît de victorie şi pentru prima oară, după şase ani, răsuflă uşurată. Fiii ei, ginerii ei şi fiii fratelui ei şi ai celor mai dragi prieteni ai ei, Blackie O'Neill şi David Kallinski, scăpaseră cu viaţă. În familiile lor nu avuseseră nici o victimă şi Emma era profund recunoscătoare pentru

asta. Şi, treptat, toţi se întoarseră acasă.

- Am trecut pe la tine doar ca să te felicit, Emma, spuse Blackie O'Neill, intrînd în salonul de la Pennistone Royal. Winston mi-a spus că „Yorkshire Consolidated Newspaper Company" a preluat şi „Yorkshire Morning Gazette". Deci în cele din urmă ai învins!

Emma schiţă un zîmbet.

- Da, am cîştigat. Dar ai ştiut întotdeauna că o să cîştig, nu-i aşa?

- Aşa e. O privi adînc în ochi şi o întrebă: Cum ai reuşit, Emma? Sînt foarte curios.

- Cu multă răbdare şi un adversar slab. Emma îşi încrucişă mîinile în poală, se uită în jos la smaraldul McGill, apoi continuă vioaie:

- Ziarele mele sînt cele mai citite ziare din Yorkshire şi încet, încet, au înghiţit tot tirajul din „Gazette". Acest ziar e în pierdere de la sfîrşitul războiului. Ca să fiu sinceră, l-am distrus în mod deliberat şi să ştii că am făcut-o fără nici o remuşcare. Edwin Fairley nu este un bun afacerist. Trebuia să se limiteze la avocatură. Emma rîse sec. Şi a făcut cîteva greşeli fatale, dintre care, aceea de a vinde un mare pachet din acţiuni în urmă cu doi ani n-a fost cea mai neînsemnată. Prin asta şi-a slăbit poziţia. De mult timp nu mai tratează de pe poziţii de forţă.

- Dar a rămas preşedinte al consiliului de administraţie! exclamă Blackie.

- Da, dar n-a vrut să-şi recunoască precaritatea poziţiei şi în afară de asta, i-a subestimat pe ceilalţi acţionari, atît pe cei vechi, cît şi pe cei recenţi. Pur şi simplu nu a înţeles că loialitatea se duce naibii cînd sînt în joc foarte mulţi bani. Consiliul de administraţie era de mai mulţi ani îngrijorat de degringolada ziarelor lor şi, cînd Întreprinderile Harte i-au abordat, oferindu-se să le cumpere acţiunile, au acceptat să vîndă. Toţi au fost de acord, pînă la ultimul om. Ani la rînd am achiziţionat acţiuni ale firmei care, cuplate cu ultimele mele achiziţii, mi-au întărit puterea. Acei acţionari care la început n-au vrut să-mi vîndă acţiunile, m-au susţinut cînd m-am oferit să intervin pentru a instala noua conducere la firma lor. Lucrurile s-au petrecut foarte simplu: Edwin Fairley a pierdut la voturi în ultima şedinţă de consiliu şi a fost înlăturat din funcţia de preşedinte. Întreprinderile Harte

au făcut o ofertă pentru acţiunile rămase şi, în mod surprinzător, el le-a vîndut.

- Ai dat o adevărată lovitură, Emma, nu-i aşa? remarcă Blackie. Dar mă surprinde că n-ai fost prezentă la acea şedinţă de consiliu ca să asişti la prăbuşirea lui. Winston a spus că a fost el în locul tău.

Expresia Emmei se schimbă radical şi în ochi i se ivi o licărire rece. Spuse:

- În urmă cu patruzeci şi cinci de ani i-am spus lui Edwin Fairley că nu vreau să-l mai văd cît voi trăi. Doar nu-ţi închipui că o să accept acum să dau ochii cu el.

Blackie dădu din umeri.

- Presupun că nu, răspunse el încet. Ţi-a spus Winston cum a reacţionat Edwin cînd a aflat că tu eşti în spatele înlăturării lui de la putere la gazetă?

Emma confirmă din cap.

- Aparent nu i s-a clintit nici un muşchi pe faţă. Ştii doar că toţi avocaţii sînt actori buni. Apoi a zis: „Înţeleg". Dar Winston mi-a spus că Edwin avea o expresie ciudată pe faţă, care lui i s-a părut greu de descifrat. Emma se opri şi îl privi pe Blackie drept în ochi. Winston a spus că după părerea lui Edwin părea mulţumit. Bizar, nu?

- Da, aşa pare. Nu pricep de ce ar fi Edwin mulţumit că tu ai pus stăpînire pe ziarul lui. Clătină din cap, nedumerit. Ziarul ăsta aparţine de trei generaţii familiei lui.

- Dumnezeu ştie, spuse Emma. Pentru mine e un mister. I-am spus lui Winston că probabil ceea ce a văzut el a fost manifestarea unui sentiment de uşurare. Rîse ironic. Într-un fel, s-ar putea spune că i-am luat lui Edwin o greutate de pe umeri.

- Da, fătuco dragă, spuse Blackie şi în timp ce îşi aprindea un trabuc, pe faţa lui nu se putea citi nimic. Poate că Emma are dreptate, se gîndi el. Poate că Edwin Fairley se simte într-adevăr uşurat, dar nu din motivul la care se gîndeşte ea.

PARTEA A ŞASEA

VALEA 1968

„Şi totuşi, acţiunea piesei urmează cursul stabilit:
Nimic nu poate-opri cortina să cadă în final.
Sînt singur. Fariseismul a făcut un gol în jurul meu.
Nu-i jucărie să-ţi trăieşti pînă la capăt viaţa."

BORIS PASTERNAK, *Doctorul Jivago*

59

EMMA şedea la biroul din frumosul salon de la etaj de la Pennistone Royal şi studia documentele juridice întinse în faţa ei, parcurgînd repede paginile cu privirea ei ageră. În cele din urmă, dădu din cap satisfăcută, vîrî hîrtiile înapoi în servietă, o închise şi o puse pe jos, lîngă birou. Se sculă de pe scaun pe jumătate zîmbind şi se îndreptă cu pas uşor spre o măsuţă în stil George, unde se opri o clipă să-şi toarne un sherry. Îşi duse paharul la cămin şi se instală ca de obicei cu spatele la foc, încercînd să-şi încălzească membrele îngheţate.

Emma Harte Lowther Ainsley avea şaptezeci şi opt de ani. La sfîrşitul lui aprilie, peste numai o lună, împlinea şaptezeci şi nouă de ani. Şi totuşi, acum la bătrîneţe, înfăţişarea ei era la fel de atrăgătoare ca în tinereţe, surprinzîndu-te cîtă vitalitate şi seninătate degaja. Părul, pe care încetase de ani de zile să şi-l mai vopsească era ca o aureolă de argint pur în jurul feţei ei ovale, impecabil coafat şi ondulat, iar acel V pronunţat pe care-l forma pe fruntea lată, era la fel de dramatic. Neasemuiţii ei ochi verzi de odinioară păreau acum mai mici, umbriţi de pleoapele încreţite de bătrîneţe, dar erau mai pătrunzători şi mai iscoditori ca oricînd, nescăpîndu-le nimic. Faţa era brăzdată de riduri şi marcată de trecerea anilor, avea cute şi

încreţituri la gît, dar excelenta ei structură osoasă nu se deteriorase o dată cu înaintarea în vîrstă şi tenul ei roz-alb era la fel de transparent ca în tinereţe. Ţinînd toată viaţa un regim strict, îşi păstrase silueta: putea trece uşor drept o femeie de şaizeci şi ceva de ani, deşi nu dorea în mod conştient acest lucru, căci vanitatea nu fusese niciodată una din slăbiciunile ei.

În seara aceea purta o splendidă rochie lungă din şifon negru, creaţie a casei Balmain, cu o croială amplă, lejeră, ca un caftan cu mîneci lungi şi largi. La gît, în urechi şi pe încheieturile fine ale mîinilor, smaraldele răspîndeau intense culori prismatice şi uriaşul smarald pătrat McGill strălucea ca un foc verde pe mîna ei stîngă, atît de mică. În ultimii zece ani, căpătase un gen diferit de frumuseţe, o frumuseţe austeră şi autoritară, arătînd exact ceea ce devenise - o femeie extrem de bogată şi de influentă. Era o adevărată matroană, în toată accepţiunea cuvîntului şi, deşi era pretenţioasă şi despotică, era în acelaşi timp înţelegătoare şi chiar şi duşmanii ei trebuiau să recunoască fără voia lor că era una din cele mai extraordinare femei din vremea aceea. Fiind cu unsprezece ani mai bătrînă decît secolul, nu exista aproape nimic nevăzut sau netrăit de ea. Era o legendă vie.

Sorbi din sherry, se întoarse să pună paharul pe poliţa căminului şi privi gînditoare flăcările, meditînd asupra serii care o aştepta. Copiii şi nepoţii ei sosiseră toţi, fie în seara precedentă, fie în dimineaţa aceea, convocaţi de ea la Pennistone Royal, aparent pentru a petrece un week-end în familie după atacul ei de pneumonie, dar în realitate, pentru confruntarea pe care o plănuise cu mai multe săptămîni în urmă. Expresia feţei i se schimbă şi ochii i se întunecară, gîndindu-se scîrbită la copiii ei, sau mai exact la primii ei patru născuţi - Edwina, Kit, Robin şi Elizabeth. Complotiştii prinşi asupra faptei, dar ignorînd încă faptul că ea fusese informată despre duplicitatea şi trădarea lor sau de faptul că ea le întinsese deja o cursă...

Cînd Gaye, secretara ei, îi dezvăluise în ianuarie, la New York, complotul copiilor, Emma fusese şocată. Dar nu îngăduise emoţiilor să-i întunece inteligenţa, căci inteligenţa ei vie o salvase de multe ori în viaţă de la dezastru. Văzuse imediat totul cu obiectivitate, neimplicată sentimental, şi acţionase rapid, cu ingeniozitate şi competenţă, aşa cum proceda ori de cîte ori avea de a face

cu un adversar. În timp ce ei se agitau, neputincioşi în uneltirile lor, ea luase măsuri pentru a le anihila puterea asupra ei.

Emma clătină tristă din cap. După ce preluase compania de presă „Yorkshire Morning Gazette" îi pierise cheful de luptă şi îşi îngropase sabia cu mulţi ani în urmă. Socotea că este regretabil că tocmai copiii ei o sileau s-o ridice din nou pentru a apăra tot ceea ce construise ea cu îndărătnicie de-a lungul a nu mai puţin de şaizeci de ani de înverşunare şi de sacrificii. Scena care urma să fie jucată în seara aceea nu era pe placul ei, dar afacerile ei şi dinastia pe care o întemeiase, trebuiau conservate.

Se deschise uşa şi intră Paula, întrerupîndu-i cugetările. Paula se opri în pragul uşii, privind-o cu luare aminte pe Emma. Pune ceva la cale, se gîndi Paula. Deşi bunica m-a asigurat de contrariul, sînt sigură că week-end-ul acesta n-a fost plănuit pentru motivele pe care mi le-a spus ea. E gata de luptă. Cunosc prea bine privirea din ochii ei.

- Ah, bunico, arăţi fantastic! exclamă Paula. O sărută pe Emma şi se îndepărtă cu o expresie admirativă pe faţă. O să-i dai gata cu rochia şi cu bijuteriile tale.

- Mă-ndoiesc, spuse Emma. Se îmblînzi privind-o pe nepoata ei preferată, şi căutătura dură de mai înainte îi dispăru de pe faţă. Dădu din cap aprobator. Paula purta o rochie de seară din mătase albastră-violet, care se potrivea perfect cu culoarea ochilor ei şi care-i punea în valoare pielea catifelată. Părul negru ca tăciunele se revărsa neglijent în jurul feţei, dîndu-i un aer vulnerabil, care o înduioşă pe bunica ei. Emma spuse:

- Arăţi superb, Paula. Ca un petec de cer primăvăratec.

- Îţi mulţumesc, bunico. Paula se duse spre măsuţa în stil George şi îşi turnă vin alb într-un pahar. S-o vezi pe Emily. Arată colosal în rochia ta de şifon roşu şi cu cerceii cu diamante. Am observat cum a pus maică-sa ochii ei lăcomi pe ei.

- Elizabeth a fost întotdeauna acaparatoare, spuse Emma sec şi îşi luă paharul cu sherry. Sorbi puţin şi continuă: Presupun că s-au adunat toţi şi că mă aşteaptă să cobor. Mor de curiozitate să vadă cum se mai ţine bătrîna. Rîse cinic. Sînt convinsă că au crezut că de data asta o să dau ortul popii. Dar încă n-am de gînd să mă fac oale şi ulcele. Va mai dura mult pînă se va întîmpla asta.

Paula spuse:

- Da, se îndreaptă toţi încet, încet, spre salonul mare, unde unchiul Blackie întreţine musafirii. Nu-mi vine să cred că e încă atît de robust la cei optzeci şi doi de ani ai lui. E un miracol, nu-i aşa?

- Este într-adevăr, spuse Emma. Se simţi cuprinsă de un val de tandreţe cînd se gîndi la Blackie. Erau prieteni de şaizeci şi patru de ani şi întotdeauna fusese alături de ea la nevoie. Cel mai drag prieten al meu, adăugă Emma aproape pentru sine, apoi continuă: Jim a sosit?

- Da. Mătuşile şi unchii au rămas absolut încremeniţi cînd au văzut un Fairley în casa asta. Şi încă la o reuniune de familie! Mai ales unchiul Robin a fost şocat.

- Nu mă mir. Ştii că nu prea se dă în vînt după Jim. E de părere că i-am acordat prea multă putere în compania de presă şi că i-am cîntat în strune. E adevărat, într-o oarecare măsură. Dar nu pot să angajez un om să-mi conducă ziarele şi pe urmă să-i pun cătuşe la mîini. Emmei îi scăpărară ochii. De cînd unchiul Robin e în parlament şi reprezintă sud-estul Leeds-ului, trăieşte cu greşita impresie că ziarele mele trebuie să fie un mijloc de exprimare a vederilor lui socialiste. Dar eu n-am îmbrăţişat niciodată opiniile lui politice şi nici n-am intenţia s-o fac acum. Îl acuză fără nici un temei pe Jim pentru politica conservatoare a ziarelor, scăpînd din vedere faptul că eu dictez politica lor. Am făcut-o întotdeauna şi o voi face întotdeauna. Oricum nu mă interesează deloc părerile lui Robin. E mult prea de stînga pentru gustul meu.

- Filozofia politică a lui Robin nu prea face casă bună cu modul lui de viaţă, remarcă Paula. Deviza lui faţă de alegători este „Împărţiţi totul în mod egal". Dar asta nu-i valabil decît în măsura în care nu trebuie să împartă ceea ce deţine el. E un ipocrit şi un oportunist, dacă vrei să ştii părerea mea.

Emma îşi dădu capul spre spate şi izbucni în rîs.

- Am vorbit destul despre Robin. Jim a discutat cu tatăl tău?

- Asta face chiar acum. Sînt amîndoi în bibliotecă. Jim zicea că vrea să discute cu tine între patru ochi, înainte de masă. Eşti de acord?

- Desigur. Poate să vină imediat. Aş vrea să vorbesc mai întîi cu mătuşa ta, Edwina, dar ceea ce am de vorbit cu ea nu va dura mult. Hai, vino şi şezi aici, lîngă mine cîteva minute, iubito. Avem destul timp şi oricum n-am nici o grabă să

cobor. Zîmbi puţin răutăcios. N-au decît să aştepte.

Paula veni şi se aşeză pe canapea lîngă Emma, şi ochii ei violeţi, care erau leit ochii lui Paul McGill, se întunecară.

- S-a întîmplat ceva, bunico? Ai o voce gravă.

- Nu, spuse Emma. Nu fi îngrijorată. Luă mîna Paulei cu degete lungi, în mîna ei mică şi puternică şi cercetă cu privirea chipul nepoatei ei. Sper că acum eşti fericită.

- O, da, bunico! Nemaipomenit de fericită! Chipul Paulei radia de bucurie. Îl iubesc atît de mult pe Jim! Îţi mulţumesc că ai revenit asupra hotărîrii tale şi ne-ai dat îngăduinţa să ne căsătorim. Mi-ai schimbat tot cursul vieţii, mi-ai dăruit singurul lucru pe care-l doream cu adevărat.

- Sînt tare bucuroasă, tare, tare bucuroasă, iubito, şopti Emma. Fericirea ta este pentru mine mai importantă decît orice altceva pe lume. A fost, de fapt, un mic dar, ţinînd seama de tot ceea ce însemni tu pentru mine. După cum ţi-am spus seara trecută, mi-am dat seama că este ridicol şi este chiar o faptă rea să îngădui ca mîndria şi amărăciunea unei femei bătrîne să stea în calea dorinţei inimii tale şi a viitorului tău. Privi adînc în ochii Paulei. Familia Fairley mi-a adus suferinţă în viaţă, încă de cînd eram o fetişcană de patrusprezece ani. Poate că acum, ultimul din familia Fairley va aduce în viaţa mea bucurie. Emma clătină din cap, pierdută în gînduri. E ciudat cînd mă gîndesc. M-am zbătut să-mi ocrotesc copiii de familia Fairley, să nu-i las să pătrundă pe orbita lor şi totuşi nu mi-a trecut niciodată prin cap să-mi ocrotesc nepoţii de ei şi mai ales pe tine. Probabil din cauză că nu mai rămăsese nici un Fairley în afară de Jim.

- Şi totuşi l-ai angajat la compania de presă, bunico.

Emma rîse crispată.

- Da, asta am făcut-o. Trebuie să recunosc că am fost cam derutată cînd şi-a prezentat cererea, dar pe urmă m-am lăsat învinsă de curiozitate. Voiam să văd cu ochii mei cum arată. Cînd s-a prezentat la interviu în Fleet Street, am fost impresionată de calităţile lui, în ciuda teribilelor mele prejudecăţi. Mi-am dat seama că era omul potrivit, cel mai bun dintre toţi candidaţii. Dacă l-aş fi respins, ar fi însemnat să mă ascund după deget. Emma făcu o grimasă amuzată. Probabil că simţeam şi o mare satisfacţie la gîndul că un Fairley va lucra pentru mine. Dar nici în cele mai nebune închipuiri nu m-aş fi gîndit vreodată că voi doi vă veţi întîlni, mai-ales ţinînd seama că tu nu aveai nici o legătură cu partea de publicistică a întreprinderilor Harte. Emma se aplecă în

față. Cum l-ai cunoscut? M-am întrebat de multe ori.

- Să știi că nu l-am cunoscut la Leeds, dacă asta te liniștește cu ceva, bunico. L-am cunoscut în avion, cînd mă întorceam o dată de la Paris. Eu fusesem acolo ca să mă ocup de parada modei de la magazinele noastre, iar el fusese în vacanță. Paula zîmbi. De fapt, pusese ochii pe mine la aeroport și a făcut tot posibilul ca să obțină locul de lîngă mine. I-am simțit prezența și m-a atras imediat. Dar cînd mi-a spus cum îl cheamă și la cine lucrează, era să fac infarct. Nu-i pentru nimeni un secret că ai urît întotdeauna familia Fairley și știam că n-ai fi acceptat să ies cu el. Una e să ai ca angajat un Fairley și alta, s-o curteze pe nepoata ta.

Emma îi aruncă Paulei o privire pătrunzătoare.

- Dar în ciuda îndoielilor tale, ai ieșit cu el. Dar cred că ești la fel de încăpățînată și de independentă ca mine.

Paula îi întoarse Emmei privirea fără să șovăie. Exact așa cum ai vrut tu să fiu, se gîndi ea. Conștientă că Emma era curioasă să asculte mai departe, spuse:

- Acum, cînd privesc în urmă, îmi dau seama că m-am îndrăgostit de Jim a doua oară cînd ne-am întîlnit. M-a invitat la masă în seara următoare. Știam că nu trebuie să accept, că intram în bucluc, dar nu m-am putut abține. Și ca să fiu foarte cinstită cu Jim, trebuie să spun că el nu știa cine sînt. Nu-i povestisem mare lucru despre mine. Am luat masa la Mirabelle și chelnărul tău preferat, Louis, m-a dat de gol. Bineînțeles că s-a tot agitat pe lîngă mine și te-a ridicat în slăvi. Voia să afle cînd te vei întoarce în oraș și cînd vei lua iarăși masa la restaurant. Jim a început să-mi pună întrebări despre tine. Voia să știe cine era celebra mea bunică.

Emmei îi sticliră ochii, imaginîndu-și scena.

Și ce-ai spus?

Pe Paula o umflă rîsul.

- Am fost cam răutăcioasă, recunosc. N-am putut rezista să nu spun: „Bunica mea este președinta consiliului de administrație a companiei «Yorkshire Consolidated Newspaper» și șefa ta". Jim era să cadă de pe scaun. M-a privit încremenit, apoi a remarcat că amîndouă avem acel V al părului pe frunte și că probabil că în tinerețe arătai ca mine. Știu că nu crezi că semănăm la înfățișare, dar eu cred. Am văzut atîtea fotografii vechi de ale tale, bunico, și se vede limpede că semănăm.

- Unchi-tău Blackie ar fi de acord cu tine dacă te-ar auzi, dar eu nu sînt la fel de sigură. Poate din cauză că am socotit

întotdeauna că semeni la înfăţişare cu bunicul tău. Bine, şi ce s-a mai întîmplat după ce aţi luat masa împreună?

- Am continuat să mă văd cu Jim, deşi raţiunea mă oprea s-o fac. N-am putut rezista unul altuia. Cînd mi-am dat seama cît de tare ne-am implicat, cît de serioase erau intenţiile lui Jim, eu m-am retras. Restul îl ştii.

Emma îşi coborî privirea spre mîinile ei, cu o expresie gînditoare pe faţă.

- Deci v-aţi cunoscut din întîmplare. V-aţi fi cunoscut, indiferent dacă Jim lucra sau nu pentru mine. Pobabil că nici chiar eu nu pot ţine sub control mersul lucrurilor. Poate că aşa a fost să fie.

- Cred că da, bunico. Jim este destinul meu şi eu al lui.

Emma tresări şi-i aruncă Paulei o privire stranie.

- E ciudat că spui asta. Bunicul tău mi-a spus în urmă cu cincizeci de ani că eu sînt destinul lui.

Se auzi o bătaie în uşă înainte ca Paula să apuce să răspundă şi Edwina îşi făcu apariţia, înţepată, cu un pahar de whiskey în mînă:

- Ai spus că vrei să vorbeşti cu mine, mamă, spuse ea rece, dînd scurt din cap spre Paula.

- Da, Edwina. Văd că ţi-ai luat deja ceva de băut, aşa că vino şi ia loc aici. Te rog să ne scuzi, dragă Paula. Spune-i lui Jim că îl voi primi în scurt timp.

- Bine, bunico, îngînă Paula şi ieşi.

Edwina, moştenitoarea titlului de contesă de Dunvale, traversă maiestuoasă salonul şi se aşeză în faţa Emmei, ascunzîndu-şi prost antipatia. Îşi aţinti privirea asupra mamei ei, stînd în expectativă cu o expresie precaută pe faţă.

Emma o privea pe Edwina cu un interes reînăscut. Se gîndi: „Dacă Adele Fairley ar fi trăit pînă la vîrsta pe care o are acum Edwina, exact aşa ar fi arătat". Edwina avea şaizeci şi doi de ani şi nu se ţinea la fel de bine ca mama ei. Frumuseţea ei delicată, de blondă, nu rezistase trecerii anilor şi farmecul ei dispăruse de mult. Părul avea aceeaşi nuanţă aurie-argintie sclipitoare, dar culoarea aceasta provenea acum dintr-o sticluţă şi frumoşii ei ochi argintii de odinioară erau întunecaţi şi acoperiţi de pleoape grele.

- Ai o rochie frumoasă, Edwina, spuse Emma, sorbind din sherry şi privind-o pe fiica ei cea mai mare pe deasupra paharului.

- Ce voiai să vorbeşti cu mine, mamă? întrebă Edwina cu un dispreţ glacial. Sînt convinsă că nu m-ai chemat aici ca să

mă complimentezi pentru rochie.

- E perfect adevărat, spuse Emma. Schiţă un zîmbet. Edwina nu se îmblînzise o dată cu trecerea timpului. Înainte de a răspunde la întrebarea ta, dă-mi voie să te întreb eu ceva. De ce ai răspuns invitaţiei mele de a veni aici în week-end?

- Invitaţie! exclamă Edwina, cu o privire ostilă. Ca de obicei, a fost o poruncă, mamă. Şi nici unul din noi nu poate ignora vreodată poruncile tale, nu? Eu nu eram prea hotărîtă să vin. Dar ai spus că vrei să-l vezi şi pe Anthony şi cînd i-am spus, el a insistat să facem drumul. Edwina îi aruncă Emmei o privire mîhnită. Fiul meu te adoră. Nici dorinţele mamei lui, nici măcar nişte cai sălbatici nu l-ar fi putut ţine departe de această mică adunare. Era de asemenea foarte îngrijorat pentru sănătatea ta. Deci, întrucît îmi iubeşc fiul şi vreau să-i fac pe plac, am consimţit. Te asigur că dacă nu insista Anthony, n-aş fi venit.

Emma scoase un oftat sonor.

- În 1951, cînd unchiul tău, Winston a realizat concilierea noastră, am sperat că vom putea deveni prietene. Dar întotdeauna a fost doar un fel de armistiţiu, nu-i aşa?

- Da, mamă. Şi dacă vrei să ştii adevărul, Jeremy a fost cel care m-a convins să te revăd. Soţul meu a avut întotdeauna profunde sentimente familiale. El a considerat că trebuie să ne împăcăm.

- Asta e situaţia, răspunse Emma. Dar hai să nu ne mai ciorovăim. Am vrut să vorbim între patru ochi pentru că am să-ţi spun ceva important. Vreau să-ţi vorbesc despre tatăl tău.

Chipul Edwinei se încordă.

- Nu-mi pot imagina ce ai avea tu de spus despre el, i-o reteză ea, roşindu-se toată. Chiar în acest moment şade jos, la parter şi face pe marele senior. Zău, nu ştiu cum de ai putut fi atît de nechibzuită încît să-l chemi aici în prezenţa mea şi a fiului meu, care este, la urma urmelor, unul din primii nobili ai regatului. Acest individ insuportabil mă face să mă simt prost. Dar bănuiesc că îţi face plăcere să ne sîcîi pe toţi. Recunoaşte, mamă. Ai o pasiune să manevrezi oamenii.

- Niciodată nu m-ai cunoscut foarte bine, Edwina, oftă Emma. Şi nu există nici un motiv ca Blackie O'Neill să te facă să te simţi prost sau să-ţi producă vreo senzaţie neplăcută. Nu este tatăl tău.

Edwina se schimbă la faţă. Căscă ochii mari la Emma,

dar nu spuse nimic. Recăpătîndu-şi graiul, strigă repede:

- Dar pe certificatul meu de naştere a numele lui!

- E adevărat, dar din cu totul alt motiv decît crezi tu. Blackie era singurul meu prieten cînd eu aveam şaisprezece ani, eram singură, aproape fără nici un ban şi te purtam pe tine în pîntec. M-a cerut în căsătorie, probabil numai din prietenie. Am refuzat. A insistat să-l trec pe el ca tată, pentru că socotea că expresia „tată necunoscut" va fi pentru tine un stigmat tot restul vieţii. Şi a mai socotit că asta ne va ocroti într-o oarecare măsură, şi într-un fel ne-a ocrotit, încheie Emma, gîndindu-se că îi dăduse curajul de a nega paternitatea Edwinei şi chiar existenţa ei, faţă de Gerald Fairley.

Atunci cine a fost sau este tatăl meu? întrebă Edwina.

- Tatăl tău a fost Edwin Fairley.

Edwina se aplecă în faţă, alertată.

- Te referi la Sir Edwin Fairley? Celebrul avocat de drept comun, care a murit anul trecut? Unul din reprezentanţii familiei Fairley din satul Fairley?

- Exact, spuse Emma încet.

- Dumnezeule! Edwina se lăsă pe speteaza scaunului, uluită şi luă o înghiţitură zdravănă din pahar. După o clipă, spuse: De ce nu mi-ai spus asta în ziua cînd ţi-am arătat copia după certificatul de naştere?

- Nu mi-ai lăsat răgaz să-ţi explic nimic. Ai fugit la verişoara Freda, dacă îţi mai aduci aminte. Şi pe lîngă asta, nu cred că ţi-aş fi dezvăluit atunci identitatea lui. Poate că ţi-aş fi dezvăluit-o, dar mă îndoiesc. Familia Fairley mi-a produs multă durere în suflet. Nu voiam ca tu să suferi sau să fii pusă într-o situaţie dificilă. Şi de asemenea...

- Dar de ce acum? De ce te-ai hotărît deodată să-mi spui acum? Ce a determinat această manifestare de sinceritate fără precedent din partea ta, atît de tîrziu?

- Pentru că astă-seară voi anunţa logodna Paulei cu Jim Fairley, unicul nepot al tatălui tău. Va face parte din această familie şi tu eşti singura lui rudă de sînge în viaţă. Părinţii lui au murit într-un accident de avion în 1948. Am considerat că trebuie să ştii că eşti mătuşa lui. Şi aş vrea să şterg totul cu buretele odată pentru totdeauna. Ochii Emmei căpătaseră o expresie gînditoare. Vreau ca Paula şi Jim să-şi înceapă căsnicia aşa cum se cuvine. Fără rufe murdare ascunse în familie. Fără să-i bîntuie vechi taine. Dar în afară de toate acestea, am simţit că îţi datorez adevărul, Edwina. Ţi-l

datorez de mult.

Un raţionament la mintea cocoşului, se gîndi Edwina cu amărăciune. În cele din urmă, spuse rar:

- Edwin Fairley a fost un jurist strălucit, celebru în toată ţara şi, poate ceea ce e mai important, a fost un gentleman. Avea o educaţie aleasă şi se trăgea dintr-o familie nobilă. Nu mi-e ruşine să-l recunosc ca tată. Poţi să-i spui lui Jim dacă vrei. De fapt, cred că mi-ar face chiar plăcere s-o faci.

- Îţi mulţumesc Edwina.

Edwina se ridică.

- Ar fi fost mai bine să fi fost sinceră cu mine cu mulţi ani în urmă, mamă. Totul ar fi decurs altfel între noi.

Mă îndoiesc sincer, se gîndi Emma, dar spuse:

- Poate că ar fi fost altfel.

Edwina se îndreptă spre uşă fără a mai rosti vreo vorbă şi Emma era conştientă de privirea recunoscătoare din ochii fiicei ei. E o snoabă ridicolă, îşi spuse în sinea ei. Acum, cînd a aflat că tatăl ei a fost nobil, n-o mai deranjează că e copil nelegitim.

Emma strigă după ea:

- Te rog, spune-i lui Jim să urce.

Edwina se întoarse spre ea.

- Da, mamă. Ezită puţin, apoi spuse: Parcă ai spus că familia Fairley ţi-a produs multă suferinţă şi totuşi... mi-ai dat numele tatălui meu...

- Mă tem că a fost o scăpare din partea mea, spuse Emma cu înţeles, dar asta este o altă poveste.

Cîteva minute mai tîrziu, intră Jim Fairley şi Emma se îndreptă de spate, zîmbind încîntată. Jim avea treizeci de ani, aproximativ 1,90 metri înălţime, umeri laţi, talia subţire şi picioare lungi. Avea o faţă atrăgătoare, destul de sensibilă, deşi gura lui senzuală contrasta puternic cu trăsăturile ascetice şi cu ochii albaştri-cenuşii şi plini de viaţă. Părul şaten-deschis, cu fire blonde prin el, era periat neglijent pe capul frumos modelat şi era ceva mai lung decît era moda. Înfăţişarea lui era fără cusur, căci era întotdeauna îmbrăcat impecabil, fiind personificarea absolută a gentlemanului englez, din cap pînă în picioare, acestea din urmă fiind încălţate în pantofi de comandă. Purta un costum de seară cu o croială perfectă, cu o tăietură stil edwardian, la modă pe atunci, iar cămaşa de seară din batist avea jabou şi butoni cu safire.

Jim descinsese parcă dintr-o altă epocă şi cînd păşi spre

ea, cu un zîmbet cuceritor, Emma se simţi transportată înapoi pe vremea elegantului dineu oferit de Olivia Wainright la conacul Fairley în 1914. Întotdeauna mi s-a părut că Jim seamănă cu Edwin, se gîndi Emma. Cînd Jim se opri, îşi dădu seama că în seara aceea în faţa ei se afla Adam Fairley. James Arthur Fairley, ultimul descendent al familiei, era reîncarnarea străbunicului lui.

Emma rămase o clipă înlemnită, dar alungă ciudata senzaţie de *déjà vu* şi îi întinse mîna.

- Bine ai venit în casa mea. Bun venit în familia mea.

Jim îi dărui un zîmbet cald. O respecta şi aproape că o venera pe această bătrînă cu o prestanţă de regină, care-i strînse mîna, şi admiraţia i se citea limpede pe chip.

- Bună seara, doamnă Harte. Şi vă mulţumesc. Sînt onorat că voi face parte din familia dumneavoastră şi că mă aflu în casa dumneavoastră. Îi ţinu degetele în mîna lui şi privi în jos, în ochii ei. O iubesc pe Paula din tot sufletul. Îi voi fi un soţ bun.

- Sînt convinsă, Jim, spuse Emma, retrăgîndu-şi mîna. Pot să-ţi ofer ceva de băut? În timp ce vorbea, se duse spre masa în stil George.

Jim o reţinu, spunînd:

- Vă mulţumesc. Am să beau un pahar cu vin. Dar îmi iau singur. Nu vă deranjaţi.

Emma îl urmări cum traversează încăperea cu acea graţie degajată pe care o dă unui om încrederea în sine, izvorită dintr-o creştere aleasă şi o descendenţă nobilă şi îl văzu totuşi, din nou, cu un ochi devenit obiectiv, întrebîndu-se cum de nu observase pînă în acel moment asemănarea lui evidentă cu Adam. Poate că este mai vizibilă din cauza costumului de seară în stil Edward, trase ea concluzia şi privi flăcările, cuprinsă de amintiri.

Jim se întoarse cu paharul cu băutură.

Emma îşi ridică paharul.

- Am înţeles de la Paula că vrei să vorbeşti cu mine.

- Da, doamnă Harte. Dar mai întîi, am ceva pentru dumneavoastră. Puse jos paharul şi băgă mîna în buzunar. Scoase o cutiuţă argintie de carton şi i-o întinse.

Emma îşi ridică privirea spre Jim.

- Ce este?

- Deschideţi-o, spuse Jim.

Emma o deschise repede, mînată de curiozitate. Cutia conţinea o batistă de mătase albă, îngălbenită de trecerea

timpului, care fusese împăturită cu grijă, în aşa fel încît să se vadă clar iniţialele E.F. Mîinile îi tremurară cînd ridică puţin colţurile. Îşi ţinu respiraţia, privind în jos, spre piatra aşezată pe mătasea de demult. Era pietricica plată pe care ea şi Edwin o găsiseră în peştera de pe Acoperişul Lumii şi pe care fusese pictat portretul în miniatură al unei femei. Era extraordinar de bine păstrat, culorile în ulei fiind la fel de vii ca în urmă cu aproape o jumătate de secol. O luă şi se uită la ea, apoi îşi ridică, întrebătoare, privirea spre Jim.

- Mi-a dat-o bunicul în ziua cînd a murit, îi spuse Jim, observîndu-i chipul. Mi-a spus să v-o aduc. Voia s-o păstraţi dumneavoastră.

- De ce? întrebă Emma cu glas şoptit. Deci Edwin Fairley n-o uitase, pînă la urmă. Îşi amintise de ea pe patul de moarte.

- Am s-ajung imediat şi la asta, doamnă Harte. Dar mai întîi aş vrea să vă explic ceva. Bunicul ştia de legătura mea cu Paula. Vă mărturisesc că am dus-o la el acasă, în Harrogate, ca să-l cunoască, după primele noastre întîlniri. Pe atunci, nu înţelegeam de ce cînd a intrat ea, bunicul arăta de parcă văzuse o stafie. Oricum, după cîteva luni, a început să ţină la ea şi era încîntat de idila noastră. Parcă îi insufla energie. Dorinţa lui cea mai fierbinte era să ne căsătorim. Jim se opri, îşi aprinse o ţigară, trase din ea, apoi continuă: Şi atunci Paula a rupt-o brusc cu mine, explicîndu-mi că dumneavoastră nu veţi accepta niciodată un Fairley în familie, că nutreaţi faţă de noi o ură inexplicabilă pentru ea. Mi-a spus că nu va face niciodată nimic care v-ar putea mîhni, pentru că aţi avut parte de prea multă durere şi suferinţă în viaţă. M-am certat cu ea, am rugat-o să venim să stăm de vorbă cu dumneavostră sau să mă lase pe mine să discut cu dumneavoastră. Dar s-a înfuriat atît de tare, numai cînd i-am sugerat acest lucru, încît m-am hotărît s-o las să se liniştească, în speranţa că se va răzgîndi. După cum ştiţi, nu s-a răzgîndit.

Emma confirmă din cap.

- Şi i-ai explicat toate astea bunicului tău?

- Da. L-am implorat să mă lămurească. De mai multe ori, de fapt. A refuzat categoric. Ştiam că în 1950 i-aţi luat „Yorkshire Morning Gazette" şi l-am întrebat dacă ura dumneavoastră faţă de familia noastră nu izvorăşte cumva din nişte conflicte de afaceri. A refuzat din nou să-mi răspundă sau să discute despre dumneavoastră. După ce

Paula m-a părăsit, s-a simţit parcă tot mai rău. Ştiţi, el m-a crescut şi eram foarte legaţi unul de celălalt, dar nici măcar eu nu mai puteam pătrunde în sufletul lui. Devenise extrem de fragil în ultimele săptămîni de viaţă şi într-o bună zi, în decembrie trecut, a trimis după mine. Cred că şi-a dat seama că e pe moarte...

- Şi ţi-a dat această piatră ca să mi-o dai mie, interveni Emma. Apoi ţi-a spus toată povestea, nu-i aşa? Ţi-a povestit despre mine şi despre ceea ce s-a petrecut între noi în tinereţe, încheie ea cu glasul stins.

- Da. Mi-a spus totul. Mi-a spus că speră să vă răzgîndiţi şi să ne daţi binecuvîntarea, dar dacă nu ne-o veţi da, să vin să vă dau această piatră. A mai spus că este extrem de important să aflaţi că este portretul mamei dumneavoastră şi nu al Oliviei Wainright, cum crezuse el cînd a găsit-o.

Jim se opri şi o privi cu atenţie, încercînd să-i ghicească sentimentele, dar chipul Emmei era o mască impenetrabilă.

În realitate, Emma nu era surprinsă de dezvăluirea lui.

- M-am gîndit că e mama, şopti ea cu blîndeţe. Cred că am ştiut-o dintotdeauna. Adam Fairley a pictat-o, nu-i aşa?

- Exact. Bunicul i-a dat piatra tatălui lui după moartea Oliviei, gîndindu-se că va dori s-o păstreze din motive sentimentale. Se pare că bunicul i-o mai oferise o dată lui Adam şi nici atunci n-a vrut s-o primească. Străbunicul mi-a explicat apoi de ce. Mi-a spus că era portretul mamei dumneavoastră şi i-a spus bunicului că se iubiseră în copilărie.

Emma dădu încet din cap.

- Am bănuit şi asta în urmă cu mulţi ani. Bănuiam că existase o prietenie adîncă între ei.

Jim trase aer în piept.

- Mama dumneavoastră şi străbunicul meu au fost mai mult decît prieteni, doamnă Harte. Au fost iubiţi.

Emma sări brusc în picioare, ţinînd strîns piatra în mînă.

- Eşti sigur, Jim?

- O, da. Străbunicul i-a explicat bunicului totul, amănunţit, cu multă grijă. Se pare că Adam s-a îndrăgostit de mama dumneavoastră, Elizabeth, şi ea de el. Adam a lăsat-o însărcinată şi atunci ea a fugit din Fairley. A găsit-o cîteva săptămîni mai tîrziu la Ripon. S-a hotărît să abandoneze cariera militară, să-l înfrunte pe tatăl lui şi să emigreze cu mama dumneavoastră în America. Dar era prea tîrziu. Elizabeth avortase. Adam n-a aflat dacă fusese un

avort natural sau provocat de vreo moaşă şarlatancă. Elizabeth s-a îmbolnăvit grav. A fost la un pas de moarte. Nu era de acord cu planul lui Adam de a fugi. În cele din urmă, s-a restabilit, s-a întors la Fairley şi după scurt timp s-a căsătorit cu tatăl dumneavoastră, Jack Harte. Şi n-a mai vorbit niciodată cu Adam Fairley.

Emma nu scoase nici o vorbă, cuprinsă de o tristeţe sfîşietoare. Am ştiut întotdeauna, se gîndi ea. Probabil de aceea l-am urît cu atîta înverşunare pe Adam Fairley. Dar de unde ştiam? Am auzit cumva ceva din întîmplare în copilărie? Vreo ceartă de familie? Acuzaţii pe care şi le-au adus părinţii mei? Bîrfe din sat?

Îşi stoarse creierii, dar nu găsi nici un răspuns.

Jim veni şi se aşeză lîngă ea, pe canapea.

- Sper că nu v-am supărat prea tare, doamnă Harte, deschizînd vechi răni, dureroase pentru dumneavoastră. Dar am considerat că trebuie să aflaţi că bunicul mi s-a destăinuit şi voiam să vă dau această piatră, chiar dacă v-aţi răzgîndit din proprie iniţiativă în privinţa mea şi a Paulei.

Pe chipul Emmei se aşternu o privire melancolică.

- Nu, nu m-ai supărat, Jim. Mă bucur că ţi-ai ascultat instinctul. Mi-am iubit foarte mult mama şi n-am nici o fotografie de-a ei. Voi păstra această piatră ca pe o comoară. Acum, te rog, continuă. Sînt sigură că povestea nu s-a terminat.

- Într-adevăr. Cînd bunicul mi-a dat piatra ca să v-o dau mai departe, mi-a spus că bărbaţii din familia Fairley au fost întotdeauna atraşi în mod fatal de femeile din familia Harte, dar că dragostea le-a fost întotdeauna refuzată. „Condamnaţi de obîrşia lor", a fost expresia pe care a folosit-o. A spus aşa: „Spune-i Emmei să pună capăt acestui blestem. Spune-i să îngăduie acestei generaţii fericirea, care ei şi mie ne-a fost refuzată, care le-a fost refuzată mamei şi tatălui meu. Spune-i că pentru a avea conştiinţa curată, trebuie să-i pună capăt o dată pentru totdeauna. Spune-i că ea, numai ea, poate uni în cele din urmă familiile noastre printr-o sfîntă cununie". Era foarte emoţionat, doamnă Harte. I-am promis că voi face ce mi-a cerut.

Emma luă mîna lui Jim într-a ei şi ochii ei, bătrîni şi înţelepţi, erau umezi.

- De ce n-ai venit mai curînd la mine, Jim? Bunicul tău e mort de trei luni.

- Am vrut să vin în ianuarie, dar aţi plecat pe neaşteptate

cu Paula în America. După ce v-aţi întors, v-aţi îmbolnăvit. Am avut intenţia să vă vorbesc acum cîteva săptămîni, dar eraţi atît de preocupată, că n-am vrut să vă deranjez, mai ales fiind atît de curînd după boală. Zîmbi. Apoi v-aţi apropiat de mine din senin şi mi-aţi spus că sînteţi de acord dacă amîndoi mai dorim să ne căsătorim.

- Mă bucur că eu am făcut primul gest, spuse Emma. Asta mă face să mă simt ceva mai bine. Clătină din cap îngîndurată. E ciudat, nu-i aşa, că trei generaţii de bărbaţi din familia Fairley s-au îndrăgostit de femei din familia Harte şi, pînă acum, planurile le-au fost întotdeauna dejucate. Trei generaţii, Jim, desfăşurate pe o perioadă de aproape o sută de ani. Oftă adînc. Prea mult timp. Şi prea multe inimi sfîşiate. Bunicul tău a avut dreptate. Acum trebuie să se sfîrşească. Zîmbi. Dar s-a sfîrşit, nu-i aşa Jim?

- Da. Slavă Domnului.

Spre surprinderea Emmei, Jim îngenunche pe pardoseală la picioarele ei şi-i apucă strîns mîna. O privi drept în ochi, aproape implorînd-o din priviri.

- Bunicul m-a mai rugat ceva, doamnă Harte. Chiar înainte de a muri, a spus: „După ce îi vei spune Emmei toate acestea, vreau să cazi în genunchi în faţa acestei femei şi să-i ceri iertare pentru toată suferinţa pe care i-a pricinuit-o familia Fairley. Îndeosebi, roag-o să mă ierte pe mine. Spune-i că n-am încetat s-o iubesc nici măcar o zi din viaţa mea şi că fără ea, viaţa mea a fost lipsită de sens. În ziua cînd am renegat-o pe Emma, în grădina de trandafiri, o parte din mine a murit şi am plătit scump pentru ceea ce am făcut". I-am promis cu toată sinceritatea că îi voi împlini dorinţa, doamnă Harte, dar bunicul a devenit deodată foarte agitat şi m-a pus să promit de mai multe ori. Şi a mai spus cu un glas teribil de trist: „Jim, nu voi zăcea liniştit în mormînt dacă Emma nu mă va ierta. Te rog, Jim, s-o implori să mă ierte, pentru ca sufletul meu chinuit să se poată odihni în pace". I-am spus că sînt sigur că îl veţi ierta şi în cele din urmă, am reuşit să-l liniştesc. A dormit puţin, apoi, cînd a deschis ochii, nu părea să mă mai vadă. Privirea lui era dusă departe. S-a uitat mult timp pe fereastră. Cînd s-a lăsat din nou pe perne, mi-am dat seama că se stingea. Deodată a zîmbit şi era un zîmbet fericit, victorios. A strigat cu un glas deosebit de puternic: „Emma! Emma! Mă întorc pe Acoperişul Lumii". Apoi a murit liniştit în braţele mele.

Emma clipi ca să-şi alunge lacrimile.

- Sărmanul Edwin! Sărmanul Edwin! spuse ea cu glas tremurător. Poate, că la urma urmelor, bunicul tău a suferit mai mult ca mine.

- Eu aşa cred, spuse Jim. Faţa i se încordă. Nu-i aşa că îi iertaţi pe cei din familia Fairley, doamnă Harte? Şi mai ales, pe bunicul...

- Îi iert, Jim. Pe toţi. Şi mai ales pe Edwin. Îi atinse uşor chipul, cu tandreţe. Dar în faţa ei stătea acum, îngenuncheat, Edwin. O viaţă întreagă am căutat să mă răzbun pentru ce mi-ai făcut, se gîndi ea. Dar, de fapt, n-a fost nevoie. În locul meu a acţionat propria ta conştiinţă. Dacă aş fi ştiut... Cîtă suferinţă şi cîte eforturi ar fi fost cruţate! Ai vrut ca eu să ies învingătoare.

Acesta a fost balsamul pentru vina care te copleşise. De aceea păreai atît de uşurat cînd ţi-am răpit „Yorkshire Morning Gazette". Ştiai că în sfîrşit, vendeta se încheiase.

- Doamnă Harte, nu vă simţiţi bine? întrebă Jim îngrijorat.

Emma clipi şi îşi îndreptă privirea spre el.

- Ba da, mă simt foarte bine. Acum fii drăguţ şi împrumută-mi batista ta. Nu pot să cobor să-anunţ logodna voastră cu lacrimile şiroind pe faţă, nu crezi?

- Dinspre partea mea puteţi face tot ce doriţi, spuse Jim întinzîndu-i batista.

Emma îşi suflă nasul şi spuse:

- Voiam să-ţi spun astă seară că am purtat în pîntec copilul bunicului tău, Jim. Voiam să ştii asta. Fiica mea cea mai mare Edwina, contesa de Dunvale, este mătuşa ta. Sau mai exact, mătuşa ta vitregă.

- Am bănuit cînd m-am întîlnit cu ea astă seară, rînji Jim. Aduce cu familia Fairley, dacă nu vă deranjează că spun asta.

Emma chicoti.

- Seamănă, într-adevăr. În tinereţe era leit străbunica ta, Adele. Acum, hai, oferă-i braţul unei femei bătrîne şi condu-o jos să-şi întîmpine familia.

- Va fi o onoare pentru mine, spuse Jim.

60

CINA ÎNCEPUSE deja de cîtva timp. Emma se aşeză în capul mesei lungi de mahon din sufrageria superb decorată, înconjurată de copiii ei, de soţii sau soţiile lor şi de nepoţi. Mîncarea era delicioasă, vinurile excelente şi în momentul

acela predomina o atmosferă destul de veselă. Toţi păreau relaxaţi, şi geloziile, resentimentele sau conflictele dintre ei erau date uitării sau bine ascunse sub chipurile lor zîmbitoare.

„Toţi clovnii poartă măşti", se gîndi Emma, citînd un vers dintr-o poezie pe care o citise odinioară, căci simţi o oarecare tensiune în atmosferă, deşi poate nu atît de pronunţată ca în clipa cînd apăruse ea în salon, la braţul lui Jim Fairley. Nepoţii, care o iubeau din suflet şi îi erau teribil de devotaţi, o întîmpinaseră cu entuziasm şi cu multă căldură, dînd la iveală camaraderia care-i lega. Copiii fuseseră destul de prietenoşi, deşi un pic cam rezervaţi, dar Emma simţise în cîţiva o oarecare prudenţă, în alţii o ostilitate camuflată, şi precauţie în toţi, cu excepţia lui Daisy.

Se amuzase, plină de sarcasm, în sinea ei, constatînd că cei patru complotişti se străduiseră să se evite. Totuşi nu-i scăpaseră privirile alarmate pe care le schimbau între ei Kit şi Robin, atunci cînd credeau că nu sînt observaţi. Totuşi şi ei rămaseseră departe unul de celălalt. Chiar şi Elizabeth, care era ca întotdeauna ataşată de Robin, se ţinea acum, precaută, departe de fratele ei geamăn, acordîndu-i atenţie lui Blackie, pe care-l linguşea de zor. Edwina a stat lîngă fiul ei tot timpul cît a durat masa. Logodna fusese anunţată, se rostiseră toasturile la şampanie, cursese din belşug cu felicitări şi în ciuda faptului că fuseseră vizibil surprinşi aflînd că Emma acceptase un Fairley în sînul familiei, expresia de pe feţele copiilor ei nu-i trădase.

Acum, în lumina pîlpîietoare a lumînărilor, în timp ce îşi plimba desertul pe farfurioară, Emma îşi ridica din cînd în cînd privirea, pe furiş, spre cei patru inculpaţi, şi ochii ei verzi stăteau la pîndă sub pleoapele care-i ascundeau. Avantajul era de partea ei. Experienţa ei de-o viaţă în relaţiile cu oamenii îi sporise capacitatea firească de a evalua calităţile şi defectele fiecărui copil al ei, în parte. Le descoperise de mult cusururile şi n-o mai surprindeau. Citea în fiecare ca într-o carte. După această seară, nu va mai trebui să-şi bată capul. Cartea va fi închisă.

Privirea ei întîrzie o clipă asupra lui Kit. Cît de mult ajunsese să semene cu Joe Lowther, odată cu trecerea anilor! Muncitor, flegmatic şi lipsit de imaginaţie sau de iniţiativă. Şi ce prostie colosală făcuse să se dea pe mîinile lui Robin, care-l va trăda la primul semnal de alarmă. Îşi mută privirea asupra celui din urmă. Cît de chipeş e Robin

astă seară, se gîndi ea şi o trecu un fior de tristeţe. Robin fusese întotdeauna fiul ei preferat şi o durea mai mult decît îşi imaginase că el fusese instigatorul complotului. Era politicos şi afabil, ca un politician înrăit, întorcînd cu uşurinţă vorbele, ca un afacerist. Din păcate, ca şi tatăl său, Arthur Ainsley, avea un defect fatal - un orgoliu nemăsurat - care-i întuneca permanent judecata.

În multe privinţe, sora lui geamănă era mult mai abilă decît el, numai că ea rareori se ostenea să-şi folosească această calitate. Emma aruncă o privire spre Elizabeth, învеşmîntată în lamé argintiu şi în şifon turcoaz şi plină de diamante. Problema ei era că nu urmărea în viaţă decît plăcerea. Exact ca taică-său!

La cei patruzeci şi şapte de ani ai ei, Elizabeth îţi lua încă privirea, fiind adevărata frumuseţe a familiei, dar devenise mai irascibilă ca în tinereţe, era arţăgoasă şi în multe privinţe, necoaptă. Emma se gîndi: E o femeie teribil de nefericită. Dar la urma urmelor, a fost Elizabeth fericită vreodată? Şi cîţi soţi a avut după ce a divorţat de Tony Barkstone, tatăl lui Alexander şi al lui Emily? Emma aproape că pierduse socoteala. Michael Villiers, apoi Derek Linde, cu care le făcuse pe gemenele Amanda şi Francesca. După naşterea lor, nu-i mai plăcuseră englezii şi căutase o pradă mai exotică. Un prinţ polonez cu un nume imposibil de pronunţat, urmat rapid de un conte italian, cu cincisprezece ani bătuţi pe muchie mai tînăr decît ea. Halal conte, se gîndi Emma cinică. Arată ca un gigolo.

Emma observă că acum contele era excesiv de atent cu Edwina, care, la rîndul ei, îşi juca perfect rolul de moştenitoare a titlului de contesă de Dunvale, purtîndu-se cu atîta condescendenţă şi etalîndu-şi superioaritatea, de ţi se făcea greaţă. Cît de transparentă era Edwina! După informaţiile pe care le căpătase în seara aceasta asupra peternităţii ei, se va simţi cu adevărat îndreptăţită să umble cu nasul pe sus faţă de toată lumea. Ajunge, i-am observat destul pe cei patru, remarcă Emma în sinea ei, cu o detaşare rece. Puţină bucurie şi alinare mi-au oferit la bătrîneţe! Dar mi-au dăruit nepoţi şi pentru asta le voi fi veşnic recunoscătoare. Emma îşi puse jos furculiţa şi se lăsă pe spetеaza scaunului, cu un zîmbet duios pe buze. Dar ochii ei pîndeau tot timpul şi dacă vreunul din ei ar fi privit-o mai atent, ar fi detectat o licărire cinică în străfundul lor. Îşi mişcă puţin capul şi se uită peste masă la Blackie, care şedea

în scaunul de onoare, demn şi distins. Părul îi era alb ca neaua, dar încă bogat şi ondulat, pielea rumenă îi lucea de sănătate şi ochii lui negri erau la fel de veseli ca în urmă cu şaizeci de ani. Devenise un bărbat cu o ţinută impunătoare, era la fel de solid, avea mintea la fel de ageră şi îşi purta bătrîneţea cu voioşie. Le supravieţuise lui Winston şi Frank, care muriseră amîndoi după 1960, la un an diferenţă unul de celălalt şi lui David Kallinski, care se stinsese în vara anului 1967. Numai noi doi am mai rămas, se gîndi Emma. Şi Blackie va dăinui veşnic. Ţine la drum lung. Dar şi eu.

Atenţia Emmei fu atrasă de Emily, aşezată înspre celălalt capăt al mesei, care îşi dădea ochii peste cap şi rostea muţeşte cuvinte pe care Emma nu le înţelegea. Se încruntă şi-i făcu semn lui Emily să vină în capul mesei.

- Ce naiba se-ntîmplă cu tine, Emily? Parcă eşti apucată!

Emily se aplecă în faţă şi şopti:

- Din cauza mătuşii Edwina, bunico. A luat-o razna şi se cam clatină. Ca de obicei. A turnat în ea o groază de vin, plus patru whiskey-uri şi şampania dinainte de masă. Dacă vrei să ştii părerea mea, are probleme din cauza băuturii. Este îngrozitor de arogantă cu Gianni. Ştiu că nu-l înghiţi, dar e inofensiv şi se poartă frumos cu gemenele şi cu mami. Mami se comportă oribil de necivilizat şi el se simte îngrozitor. Şi mami e beată. Deşi nu e ceva neobişnuit în ultimul timp. N-ar trebui să servească Hilda cafeaua?

Emma o mîngîie tandră pe braţ.

- Bravo, îmi pare bine că mi-ai spus. Acum, fii, te rog, drăguţă şi du-te pînă sus. O să găseşti servieta mea în salon. Pune-o în spatele biroului din bibliotecă.

- Da, bunico, imediat.

Emily se întoarse la locul ei de la masă, întinse mîna şi îşi luă paharul. Rămase în picioare în spatele scaunului şi îşi drese sonor glasul.

- Vă rog, faceţi linişte! rosti ea cu un glas puternic.

Zumzetul conversaţiei încetă brusc şi toţi o priviră surprinşi.

Emily cea stăpînă pe sine, pe care nimic n-o putea intimida, exclamă:

- Făcînd parte din generaţia mai tînără a familiei, e departe de mine gîndul că vreuna din persoanele de faţă ar fi fost uitucă astă seară. Dar aş vrea să vă atrag atenţia că nimeni n-a rostit un toast în cinstea bunicii, care abia s-a restabilit după o boală gravă. Cred că ar trebui să bem în

sănătatea ei. Căci toţi o iubim din toată inima...

Emily se opri şi-i străfulgeră cu privirea pe Robin şi Kit, pe care nu putea să-i sufere. Ochii ei verzi, atît de asemănători cu ai Emmei, erau acuzatori.

- Deci voi rosti un toast în cinstea ei. În sănătatea Emmei Harte! O mare doamnă, căreia toţi îi datorăm atît de mult! Îi urăm să fie alături de noi cît mai mult timp de acum înainte! În sănătatea Emmei Harte!

- În sănătatea Emmei Harte! spuseră ei la unison, ridicînd paharele.

Pe Emma o mişcă gestul lui Emily. Dar poate şi mai important era că se mîndrea cu nepoata ei de douăzeci şi unu de ani. Are curaj fata asta, se gîndi Emma. Nu se teme de nimeni şi nici măcar de toţi unchii ei. Emma înregistră expresiile furioase de pe chipurile fiilor ei şi îşi ascunse un mic zîmbet cînd se ridică.

- Vă mulţumesc, spuse ea, înclinînd capul. Şi acum, haideţi să ne mutăm în bibliotecă pentru cafea şi lichioruri. Şi pentru ultima rundă, adăugă în sinea ei, gîndindu-se la atú-urile pe care le ascundea sub mînecă.

61

BIBLIOTECA era o încăpere mare cu tavan înalt şi ferestre cu sprosuri, care dădeau spre grădini. Cu aspectul său occidental şi panelurile din pin de la începutul secolului al optsprezecelea, alcătuia un decor graţios pentru frumoasele mese şi vitrine preţioase, impunătorul birou Chippendale, numeroasele cărţi, canapelele confortabile acoperite cu creton verde deschis cu motive florale, scaunele tapiţate cu catifea verde închis şi draperiile de aceeaşi culoare.

Emma păşi energică pe covorul Aubusson care acoperea pardoseala din lemn închis la culoare şi se instală în faţa măsivului cămin din piatră sculptată, căminul originar care data din 1611, cînd fusese construit Pennistone Royal. Îşi răsfiră degetele ca să le încălzească în faţa focului de buşteni, apoi îşi ridică ochii spre coşul care se înalţa pînă în tavan. Privirea i se opri asupra basoreliefului din mijloc. Ce potriveală, se gîndi cu un uşor zîmbet ironic. Pe el era reprezentată Judecata lui Solomon.

Emma se întoarse, căci Emily dădu buzna în cameră cu răsuflarea tăiată. Îi arătă servieta, zîmbi strengăreşte şi o

așează în spatele biroului, apoi alergă spre cămin, cu rochia de șifon roșu fluturînd în urma ei. O îmbrățișă pe Emma.

- Ador rochia asta, bunico. Îți mulțumesc încă odată că mi-ai dat-o.

Zîmbind drăgăstos, Emma atinse obrazul lui Emily, cu un gest tandru.

- Poți păstra și cerceii, iubito.

Emily rămase cu gura căscată.

- Ah, nu se poate! Vorbești serios? Emily făcu ochii mari către bunica ei și privirea îi strălucea. Vorbești serios! Văd după fața ta. Ah, ești o scumpă! Îți mulțumesc. Of, fir-ar să fie! Tăcu și fața ei tînără se întristă. Mami o să turbeze de furie. S-a enervat îngrozitor cînd m-a văzut că-i port.

Emma își înăbuși un zîmbet.

- Cred că am dreptul să dispun cum vreau de bijuteriile mele, Emily. Nu-i treaba mamei tale și a nimănui, de altfel. Nu-ți bate capul cu asta.

Sarah, unicul copil al lui Kit, apăru în pragul ușii. Alcătuia o imagine frapantă cu rochia ei lungă din catifea verde, bouteille, cu părul roșcat-auriu care-i încadra fața pistruiată, îndulcind trăsăturile ei aspre. Slavă Domnului că nu seamănă cu taică-său sau cu Joe, bunicu-său, se gîndi Emma, în timp ce Sarah veni spre ele, în fața căminului.

Nepoata ei de douăzeci și șase de ani își vîrî posesiv brațul sub brațul Emmei și spuse încruntată:

- Nu știu ce-i cu tata. A fost cu capsa pusă toată seara. Adineauri am dat peste el în holul de piatră. Discuta cu unchiul Robin. Amîndoi erau furioși foc și păreau să se certe îngrozitor. Sper să nu ne strice această minunată petrecere cu ciondănelile lor. Sînt, ca de obicei, imposibili.

- Sînt sigură că nu e ceva important, Sarah. Nu-ți face griji, spuse Emma și se gîndi: Deci, complotiștii se iau la harță. Nu-i de mirare. Emily continuă cu glasul ei precipitat: Am impresia că toți babacii se poartă cam ciudat de cînd au venit aici. Sînt cam arțăgoși, bunico. Mai ales mami. Dar, de fapt, ea e întotdeauna un sac de nervi. În fond ce-mi pasă? Noi ne distrăm.

- Într-adevăr, spuse Emma și se cufundă într-o discuție animată despre afaceri cu nepoatele ei.

Treptat începură să-și facă apariția și ceilalți. Se așezară în jurul încăperii sau se adunară în grupuri. Hilda, menajera,

le servi cafeaua, iar majordomul împărţi băuturile de după masă şi trabucurile. Blackie veni spre Emma cu un pahar de coniac în mînă şi pufăind dintr-un trabuc.

- Minunată seară, Emma. O privi drept în faţă. Şi tu arăţi splendid, fătucă dragă. Dacă aş fi cu doi ani mai tînăr, te-aş cere de nevastă. Jur pe toţi sfinţii că aşa aş face, rîse el, vorbind iarăşi cu accent irlandez, după cum i se întîmpla în ultimul timp.

- Un prost bătrîn e mai prost decît orice prost, rîse Emma, apoi faţa ei deveni serioasă. Şi apropó de proşti, nu crezi că ar trebui s-o laşi mai moale cu astea? întrebă ea, indicînd băutura şi trabucul.

- La vîrsta mea n-are rost să mă mai preocupe sănătatea. Şi aşa am trăit prea mult, exclamă el, apoi continuă: Bryan îţi transmite sărutări. Şi am fericirea să te anunţ că Geraldine aşteaptă pe cel de al treilea nepot al meu.

- Felicitări, Blackie. Asta e într-adevăr minunat.

Elizabeth, care părea extrem de agitată, îi făcu lui Blackie semn cu cotul şi-l trase de lîngă Emma, sporovăind neîntrerupt în timp ce îl mînă spre soţul ei. Emily şi Sarah se îndepărtară şi Emma rămase singură în faţa căminului, observînd în linişte adunarea. Se simţea total împăcată cu sine şi o bucura prezenţa celor nouă nepoţi ai ei, care o făceau, fiecare în felul lui, atît de fericită. Cei din generaţia tînără gravitară, rînd pe rînd, în jurul ei. O întreţineau, încălzindu-i inima istovită şi Emma se simţea fericită, învăluită în dragostea ce emana dinspre ei. Şi era mai convinsă ca oricînd că făcuse tot ce se cuvenea pentru menţinerea dinastiei ei.

Philip, pe care-l chemase din Australia la începutul săptămînii, îi povesti întîmplări de la ferma de oi şi în timp ce îl asculta, pe Emma o cuprinseră amintiri dragi despre Dunoon şi despre zilele fericite petrecute cu Paul şi Daisy în frumoasa casă bătrînească. Paul ar fi fost mîndru de nepoţii lui, se gîndi ea. Reuşiseră în viaţă. Philip era drept ca lumînarea, inteligent, muncitor şi se dovedea a fi un om de afaceri priceput. Împreună cu Paula va asigura succesul permanent al întreprinderilor McGill.

Emma aruncă o privire spre nepoata ei, care era total absorbită de Jim Fairley, radiind de fericire şi gîndurile ei se întoarseră automat spre familia Fairley. Îi dusese la ruină şi

se întrebă dacă meritase efortul. Dar regretele sînt o pierdere de vreme. Îşi aminti vorbele rostite de Paul cu mulţi ani în urmă: „Succesul este cea mai bună răzbunare, Emma", spusese el. Poate că propriul ei succes ar fi fost pînă la urmă îndeajuns şi totuşi dacă n-ar fi fost aţîţată de ura ei faţă de familia Fairley, poate că n-ar fi ajuns pe culme. Răzbunarea fusese stimulentul ei. Acum se afla în valea vieţii şi după seara aceasta se va putea relaxa, avînd siguranţa că tot ceea ce construise va rămîne intact pentru această generaţie şi cele care-i vor urma.

Trebuie să termin odată cu asta. Să termin odată, îşi spuse în sinea ei. Trecuse deja o oră şi era timpul să dea cărţile pe faţă. Se desprinse discret de grupul din faţa căminului şi îşi croi drum printre oaspeţi, pînă ce ajunse în faţa biroului ei din celălalt capăt al încăperii.

- Îmi acordaţi puţină atenţie, vă rog, spuse Emma, trecînd în spatele biroului. Zumzetul conversaţiei se menţinu neîntrerupt. Ridică un presse-papier din sticlă şi buşi tare cu el în mapa de piele de pe birou. Discuţiile încetară şi se făcu linişte. Toate feţele se întoarseră spre ea. Vă rog să vă aşezaţi comod. Am de reglementat cu voi o mică chestiune de familie.

Cîţiva schimbară priviri îngrijorate şi toţi făcură ceea ce le ceruse. După ce se instalară, Emma se aşeză la birou şi îşi deschise servieta. Scoase teancul de documente şi le împrăştie în faţa ei, fără grabă. Îşi încrucişă privirea cu a lui Jonathan, care îi făcu cu ochiul şi îi zîmbi cu toată gura. Seamănă cu Arthur Ainsley mai mult decît Robin, cugetă ea, umblînd prin hîrtii. E o întîmplare că la caracter seamănă mai mult cu mine. Îi zîmbi lui Jonathan.

- Te rog,fii drăguţ şi adu-mi un pahar cu apă, scumpule.

Jonathan sări de pe scaun şi făcu ce-i spuse ea. Emma sorbi puţin, savurînd momentul, ţinîndu-i dinadins pe complotişti în tensiune.

Emma luă în sfîrşit un document de pe masă şi glasul ei rosti răspicat:

- „Subsemnata Emma Harte Lowther Ainsley, cu reşedinţa la Pennistone Royal, în Yorkshire, fiind în deplinătatea facultăţilor mele mentale şi trupeşti, declar că acesta este ultimul meu testament, revocînd astfel toate testamentele şi codicilele întocmite anterior de mine".

Se simţea în aer că toţi stăteau cu sufletul la gură. Emma se opri şi îşi ridică capul argintiu. Toţi ochii erau aţintiţi asupra ei şi tăcerea din încăpere era atît de profundă, încît dacă ar fi căzut un ac ar fi răsunat ca un tunet. Emma zîmbi, simţind o bucurie răutăcioasă la vederea figurilor uluite ale copiilor ei. Numai Daisy şi nepoţii păreau netulburaţi.

Emma zîmbi, dar privirea ei era ca de oţel.

- Ştiu că nu se obişnuieşte ca testatorul să dea citire testamentului său, dar se pare că nu există nici un temei legal ca aceasta să nu se facă. Poate că nu este strict regulamentar, dar eu nu m-am conformat niciodată regulilor.

- Mamă, dar nu-i cam morbid? exclamă Elizabeth într-o doară, cu faţa încordată.

- Te rog să nu mă întrerupi! Şi nu cred că e ceva morbid. Emma bătu uşor cu mîna testamentul şi continuă: Este un document cam voluminos pentru a fi citit cuvînt cu cuvînt, întrucît are peste o sută de pagini. Şi abundă în termeni juridici. De aceea, cred că va fi mai simplu să vă fac un rezumat şi să vă spun în cuvinte obişnuite cum am dispus de acţiunile mele în afaceri, de proprietăţi şi de averea mea, nu tocmai de lepădat.

Emma se lăsă pe speteaza scaunului. Privirea ei se roti prin încăpere, observînd cu atenţie. Nimeni nu rosti o vorbă şi cei patru care uneltiseră împotriva ei arătau de parcă fuseseră prefăcuţi în stane de piatră pe scaunele lor.

Dînd la o parte testamentul, Emma continuă:

- Înainte de a proceda la împărţirea averii mele, aş vrea să limpezesc un lucru. Am impresia că există o neînţelegere în privinţa imperiului familiei McGill moştenit de mine. Recent mi-a trecut prin cap ideea că printre voi există poate persoane care îşi închipuie că Paul mi-a lăsat totul necondiţionat şi că eu pot deci să dispun de averea familiei McGill după placul meu. Nu este cazul.

Luă o înghiţitură de apă şi îşi schimbă poziţia pe scaun. Privi adunarea în ansamblul ei şi rosti cu un ton solemn:

- Conform condiţiilor stabilite în ultimul testament al lui Paul McGill, fiica lui naturală, Daisy Ainsley Amory, va moşteni automat întreaga avere după moartea mea. De la ea averea va fi transmisă celor doi copii ai ei, Paula McGill Amory şi Philip McGill Amory, urmînd să fie împărţită în mod egal între ei după moartea mamei lor.

Se ridică un uşor murmur. Emma le făcu semn cu mîna să tacă.

- Cît timp va trăi, Daisy va încasa veniturile aduse de averea familiei McGill, de care se va ocupa Banca Comercială Rossiter. Am numit-o pe Daisy executor al averii McGill şi pe Henry Rossiter co-executor.

După moartea mea, fiica lui Daisy, Paula, îmi va lua locul în consiliul Corporaţiei Petroliere Sitex şi va acţiona în numele mamei ei, fiind instruită de mine în acest sens. De asemenea, după moartea mea, fiul lui Daisy, Philip, va prelua controlul deplin asupra afacerilor McGill din Australia şi le va conduce în numele mamei lui, întrucît a învăţat să facă acest lucru sub îndrumarea mea, în ultimii trei ani. Presupun că toţi înţelegeţi clar că este absolut imposibil ca vreunul din ceilalţi copii sau nepoţi ai mei să moştenească măcar un bănuţ din averea familiei McGill.

Nimeni nu rosti o vorbă. Emma micşoră ochii şi privirea ei se plimbă rapid peste feţele care o fixau cu o concentrare maximă. Orice ar fi gîndit ceilalţi copii ai ei, îşi păstrau pentru ei sentimentele şi chipurile lor erau total imobile.

Emma spuse:

- Odată clarificată problema moştenirii McGill, voi proceda acum la împărţirea propriei mele averi. Emma simţi cum tensiunea şi sentimentul de aşteptare cresc atît de palpabil, încît parcă ajungea pînă la ea şi o atingeau sub forma unor unde. Privirea ei se pironi asupra unicului copil al Edwinei, contele de Dunvale, în vîrstă de treizeci şi doi de ani, nepotul lui Edwin Fairley şi vărul vitreg al lui Jim. Anthony, vino te rog lîngă mine.

Tînărul conte, care era cam timid, păru pe moment surprins că este ales dintre ceilalţi, dar făcu ceea ce i se spusese şi îşi luă poziţia, în dreapta Emmei. Îi dărui un zîmbet şi se întoarse din nou cu faţa spre ceilalţi.

- Nepotul meu cel mai vîrstnic, Anthony, va primi venitul ce va decurge din contul de două milioane de lire pe care l-am deschis în numele lui. Îi dau de asemenea lui Anthony casa mea din Jamaica, din Indiile de Vest britanice şi tot ce se află în această casă, cu excepţia tablourilor care împodobesc în mod curent pereţii ei. Emma îşi ridică ochii spre Anthony, căruia îi pierise graiul de uimire, apoi spuse: Nu ţi-am lăsat nici o cotă parte la afacerile mele pentru că n-ai lucrat

niciodată pentru mine şi pentru că eşti total ocupat cu administrarea domeniilor tale din Irlanda şi cu diversele afaceri pe care le-ai moştenit de la tatăl tău. Se opri şi îi aruncă o privire pătrunzătoare. Sper că înţelegi şi nu te simţi în nici un fel înşelat.

- Doamne, bunico, nici gînd strigă el, roşind. Nici nu ştiu ce să spun. Sînt copleşit. Eşti neînchipuit de generoasă cu mine. Îţi mulţumesc. Dădu să se întoarcă la locul lui.

Emma îl reţinu.

- Rămîi aici cu mine, spuse ea. Anthony dădu din cap şi se trase cu un pas înapoi, instalîndu-se în dreapta, în spatele scaunului Emmei.

- Acum, cele două nepoate mai mici, Amanda şi Francesca. Le făcu semn cu mîna celor două gemene de patrusprezece ani, fiicele lui Elizabeth, nepoatele lui Arthur Ainsley, care şedeau pe podea la picioarele lui Blackie. Fetele se ridicară, părînd uşor nedumerite şi se apropiară de birou ţinîndu-se de mînă.

- Staţi acolo, lîngă vărul vostru, fetelor, le dădu Emma instrucţiuni. Am deschis, de asemenea, un cont de două milioane pentru Amanda şi unul la fel pentru Francesca, care vor primi venitul cuvenit din aceste conturi la împlinirea vîrstei de optsprezece ani. Se răsuci ca să le privească pe gemene. Ştiu că sînteţi prea tinere ca să înţelegeţi aceste proceduri. Am să vă explic totul mai tîrziu.

- Bine, bunico, spuseră ele în cor. Amanda strigă cu lacrimi în ochi: Dar n-ai să mori, bunico, nu-i aşa?

Emma clătină din cap şi zîmbi ca s-o liniştească.

- Încă nu, scumpo. Dar trebuie să iau măsurile necesare pentru a vă asigura viitorul. Despre asta e vorba aici.

- Nu putem să venim să stăm cu dumneata? întrebă Francesca cu un ton plîngăreţ, încreţindu-şi mutriţa.

- O să vorbim mîine despre asta, scumpo.

Emma se aplecă în faţă, încleştîndu-şi mîinile de birou şi vocea ei, întotdeauna puternic, răsună mai tare ca oricînd.

- Acum voi pune în discuţie dispoziţiile privitoare la Întreprinderile Harte, concernul care cuprinde fabricile mele de confecţii, filaturile, firma Deerfield, Corporaţia Roe Land Development, cît şi General Retail Trading Company şi compania de presă „Yorkshire Consolidated". După cum ştiţi, este o companie pe acţiuni, în valoare de cîteva

milioane de lire, în care dețin sută la sută din acțiuni...

Se opri, sorbi din paharul cu apă și se lăsă din nou pe speteaza scaunului, cu o față indescifrabilă. Un surîs vag îi flutură o clipă pe buze. Deși pînă atunci cei patru complotiști fuseseră extrem de concentrați, acum erau de-a dreptul hipnotizați. Îl străpunse cu privirea pe Robin, apoi pe Kit.

- Las prin testament nepotului meu, Alexander Barkstone, cincizeci și doi la sută din acțiunile mele în Întreprinderile Harte.

Îl auzi pe Kit trăgînd aer în piept, în timp ce pe fața lui se așternu stupoarea. Robin șopti cu glas înăbușit:

- Dumnezeule! se făcu cenușiu la față și dădu să se ridice.

Emma îl străfulgeră cu privirea.

- Să continuăm. Le las prin testament nepoților mei Sarah Lowther, Jonathan Ainsley și Emily Barkstone restul acțiunilor mele în Întreprinderile Harte. Numitele acțiuni vor fi împărțite în mod égal între cei trei, fiecare primind șaisprezece la sută din acțiunile rămase.

Le făcu semn cu mîna celor patru beneficiari să vină la birou. Se înșiruiră în fața ei, cu figuri serioase, așa cum se cuvenea. Emma îi privi pe fiecare în parte și spuse cu un ton neutru:

- Sper că înțelegeți raționamentul care a stat la baza împărțirii Întreprinderilor Harte. După o adîncă chibzuință, am ajuns la concluzia că singura cale prin care se poate menține compania, prevenind orice disensiuni sau conflicte ulterioare, era de a încredința controlul asupra companiei în mîinile unei singure persoane. După părerea mea avizată, Alexander este cel mai dotat cu cunoștințe și experiență, pentru a conduce compania. Această apreciere nu se referă și la aptitudinile voastre, care sînt superioare. Veți continua să lucrați în filiale și veți lua fiecare în stăpînire partea voastră, după moartea mea. Și veți încasa desigur un venit considerabil din acțiunile pe care vi le-am dat. Am înființat de asemenea cîte un cont de un milion de lire pentru fiecare din voi, inclusiv pentru Alexander. Sper că nu considerați că am favorizat pe cineva sau că am fost nedreaptă.

O asigurară că înțelegeau foarte bine, fiecare îi mulțumi pe rînd cu toată recunoștința, apoi păși în stînga biroului.

Sarah privea fix căminul de piatră, incapabilă să înfrunte privirea furioasă a lui Kit. Ştia că tatăl ei se aşteptase să moştenească o bucată grasă din acţiunile Întreprinderilor Harte, Jonathan îşi privea tălpile, ocolind fulgerele din privirile lui Robin din acelaşi motiv. În schimb, taciturnul Alexander şi exuberanta sa soră, Emily, păreau indiferenţi faţă de Elizabeth. Reacţia mamei lor era a unei persoane stupefiate, care aproape că încremenise, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Emma continuă:

- Mă voi îndepărta pentru o clipă de problema acţiunilor mele în afaceri. Aş vrea să vă comunic cum voi dispune de diversele mele case, colecţii de tablouri, sculpturi şi bijuterii. Nepotului meu, Philip McGill Amory îi las tot ce a mai rămas din colecţia mea de tablouri şi sculpturi, cu excepţia tablourilor de aici, de la Pennistone Royal, a celor care sînt expuse în mod curent în celelalte case ale mele, în birourile mele din Londra, Paris şi New York. Philip, te rog, vino aici, alături de verii tăi.

Philip se opri în faţa biroului ca să-i mulţumească. Emma spuse:

-Ţie nu-ţi mai las nimic altceva, Philip, pentru că vei fi multimilionar conform dispoziţiilor testamentului bunicului tău. Sper că îmi înţelegi raţionamentul.

- Desigur, bunico. Ai fost extraordinar de dreaptă.

- Acum, celelalte case ale mele. Las prin testament următoarele reşedinţe următorilor nepoţi. Lui Alexander, vila de la Cap Martin în sudul Franţei. Lui Sarah, casa din Belgrave Square. Lui Emily, apartamentul de pe Avenue Foch de la Paris. Lui Jonathan, apartamentul de pe Fifth Avenue din New York. Aceeaşi nepoţi vor moşteni de asemenea tot ce se află în sus-numitele reşedinte. Bijuteriile mele, cu excepţia smaraldelor, urmează să fie împărţite între nepoatele mele Sarah, Emily, Francesca şi Amanda. Emma se opri şi-i făcu semn cu ochiul lui Daisy. Fiica ei cea mai mică, profund conştientă de ostilitatea care plutea în aer, se ridică şi traversă repede încăperea, instalîndu-se lîngă fiul ei, Philip. Emma spuse:

- Fiicei mele, Daisy, îi dau inelul, cerceii şi colierul McGill cu smaralde, pe care le-am primit în dar de la tatăl ei. Îi las de asemenea prin testament această casă, Pennistone

Royal şi tot ce conţine, spre folosinţa ei, cît timp va trăi. După moartea lui Daisy, va trece în posesia fiicei ei, Paula.

Se auziră vociferări şi şuşoteli. Rochiile foşniră. Scaunele scîrţîiră, în timp ce trupurile se agitau pe ele, furioase. Primii ei patru născuţi, care şedeau în partea opusă a încăperii, erau cu privirile aţintite asupra ei, cu o duşmănie făţişă, dar privirea Emmei nu şovăi şi chipul ei era neîndurător. Ochii ei erau aţintiţi asupra lui Jim Fairley. Ridică un document din teancul de hîrtii.

- Ăsta e pentru tine, Jim, spuse ea, băgîndu-le repede într-un plic şi întinzîndu-i-l.

Jim rămase surprins, făcu ochii mari, apoi veni repede lîngă ea. Emma îi întinse plicul.

- Este noul tău contract, care îţi asigură un post la Compania de Presă „Yorkshire Consolidated" pe următorii zece ani. Studiază-l, arată-l avocaţilor tăi şi înapoiază-mi-l săptămîna viitoare. Te numesc, de asemenea, director al companiei, începînd de luna viitoare, cu un salariu mărit.

- Vă mulţumesc din inimă, doamnă Harte. Nu ştiu cum să-mi exprim recunoştinţa. O să...

Emma spuse vioaie:

- Mai tîrziu, Jim. Şi rămîi, te rog, aici împreună cu ceilalţi.

Emma ridică paharul cu apă şi-l bău pînă la fund. Îşi îndreptă spatele, luîndu-şi o ţinută autoritară şi o expresie g[illegible]ială.

- Acum mă voi ocupa de dispoziţiile privitoare la reţeaua [illegible] magazine Harte, un subiect pe care sînt sigură că sînteţi nerăbdători să-l abordez. Se opri şi privirea ei deveni îngîndurată. Am construit această reţea pornind de la zero, cu truda acestor mîini. Şi le ridică pentru ca toţi să le vadă. Construirea reţelei pe care o vedeţi astăzi a însemnat o viaţă întreagă de muncă. Este una dintre cele mai mari reţele de magazine din lume. M-am decis cu cîteva săptămîni în urmă s-o las pe mîini bune, s-o las singurei persoane care va asigura menţinerea ei, care o va conduce eficient, în maniera în care am condus-o eu întotdeauna... Se opri dramatic înainte de sfîrşitul frazei. Tăcerea devenise apăsătoare, tensiunea aproape de nesuportat.

- Îi dăruiesc şi îi las prin testament *toate* acţiunile mele în Magazinele Harte nepoatei mele, Paula McGill Amory.

Tot Paulei îi las restul colecţiei mele de smaralde.

Paula se ridică automat, descoperind, spre disperarea ei, că era nesigură pe picioare, în timp ce traversă lunga porţiune acoperită de covor. Dar reuşi să-şi menţină o expresie impenetrabilă cu ochii aţintiţi numai asupra Emmei. Deşi toată săptămîna se pregătise pentru un eventual scandal, nu se aşteptase la o scenă atît de dramatică şi nici nu îndrăznea să se gîndească la urmări. Veni în faţa biroului.

- Îţi mulţumesc, bunico, pentru încrederea pe care mi-o arăţi. Îţi promit că magazinele Harte vor avea întotdeauna o situaţie sigură.

- Crezi că nu ştiu acest lucru, iubito? spuse Emma.

Paula se alătură celorlalţi care o înconjurau pe Emma. Parcă sînt falanga personală a bunicii, împărţind camera în două tabere, îşi spuse Paula în sinea ei, întrebîndu-se, tot mai curioasă ce se va întîmpla în continuare.

- În sfîrşit, o numesc pe fiica mea, Daisy Amory, executor testamentar al averii mele şi pe Henry Rossiter, de la Banca Comercială Rossiter, co-executor.

Edwina, Kit, Robin şi Elizabeth erau paralizaţi în urma şocului primit şi Emma văzu cum pe chipurile lor împietrite răzbătea un amestec de ură, amărăciune şi dezamăgire. Rămase total nemişcată, aşteptînd să înceapă balamucul.

Robin îşi reveni primul. Sări în picioare, arătînd de parcă era în pragul apoplexiei.

- Ascultă, mamă! Eşti cumplit de nedreaptă! Ne-ai tăiat cu premeditare din testament, deposedîndu-ne de ceea ce ni se cuvine. Înţeleg foarte bine tot ce se referă la partea de avere ce aparţine familiei McGill, dar averea ta proprie şi acţiunile în afacerile tale proprii trebuiau să revină automat copiilor tăi. Noi sîntem moştenitorii tăi legali. Eu n-am de gînd să accept această situaţie. Voi contesta testamentul şi ceilalţi mă vor susţine. Este evident că s-a exercitat asupra ta o influenţă nedorită. Voi dovedi că n-ai avut competenţa de a întocmi acest testament. Este limpede că nu mai eşti responsabilă de acţiunile tale. Orice tribunal va recunoaşte acest fapt. Şi mai mult...

- Taci şi stai jos, spuse Emma, cu un glas tăios. Se ridică şi se sprijini de marginea biroului. Într-adevăr v-am tăiat din testament. Din motive întemeiate. Aflaţi că ştiu că voi patru aţi complotat să-mi smulgeţi din mînă imperiul, pentru a

pune voi stăpînire pe tot, chiar şi în dauna propriilor voştri copii. Rîse sarcastic. Poate că fără voia mea v-aş fi purtat şi un oarecare respect, dacă uneltirile voastre ar fi fost inteligente. Întotdeauna mi-am admirat adversarii abili. Dar voi aţi fost incapabili şi transparenţi. Trase aer în piept. Şi complotul vostru a avut o greşeală fatală. M-aţi subestimat.

Îi privi fix cu ochii ei verzi, micşoraţi sub pleoapele bătrîne.

- Henry Rossiter v-a descris o dată ca un cuib de vipere. Cîtă dreptate a avut! Nu meritaţi, de fapt, nici o consideraţie avînd în vedere comportarea voastră necumpătată. Dar nu sînt atît de răzbunătoare, cum probabil vă imaginaţi şi cum ar fi mulţi alţii în locul meu. Deci am hotărît să nu revoc conturile pe care le-am deschis pentru fiecare din voi, în urmă cu cîţiva ani. Gura Emmei făcu o grimasă dispreţuitoare. Cît despre contestarea testamentului, să ştiţi că m-am aşteptat la asta. Ţi-am ghicit gîndurile, Robin. Sînt pregătită pentru această eventualitate. Emma luă în mînă un plic, din care scoase patru foi de hîrtie. Le ridică şi le flutură între degete.

- Acestea sînt cecuri făcute pe numele fiecăruia din voi. Valoarea fiecărui cec? Un milion de lire. Este doar un strop într-o găleată faţă de ceea ce aţi fi primit dacă nu m-aţi fi trădat, dar reprezintă totuşi o sumă considerabilă după orice criteriu. Zîmbi cu cinism. Să nu le socotiţi drept nişte cadouri, căci nu sînt cadouri. Pur şi simplu vă cumpăr. Şi ştiu că voi toţi aveţi un preţ. După ce puse cecurile pe birou, luă în mînă un vraf de documente.

- Dacă veţi accepta fiecare cecurile de un milion de lire, care pot fi ridicate începînd de luni, veţi semna un contract individual cu mine. Flutură spre ei documentele pe care le ţinea în mînă. După cum vedeţi, sînt deja întocmite. Fiecare contract este o înţelegere legalizată, între noi, care stipulează că nu-mi veţi ataca testamentul. Tu, Robin, în calitate de avocat, ştii că semnînd o asemenea înţelegere şi acceptînd o compensaţie bănească, nu mai puteţi contesta niciodată testamentul.

Privirea ei se plimbă de la Robin la Kit, Edwina şi Elizabeth.

- Vă previn de acum că m-am asigurat ca testamentul meu să fie irevocabil. Acesta fiind cazul, vă veţi întreba poate de ce mă ofer acum să vă dau fiecăruia cîte un milion

de lire. Foarte simplu: ca să fiu sigură că nu veţi tulbura nici cu cel mai mic val apele imperiului meu de afaceri şi să mă asigur că nici unul din voi nu va face greutăţi nepoţilor mei. Luă din nou cecurile în mînă, fluturîndu-le în aer. Să zicem doar că eu cred în poliţe de asigurare.

Se aşeză privindu-i fără nici o emoţie. Kit se prăbuşise în scaun. Era agitat şi nu putea să-i înfrunte privirea. Elizabeth îşi frîngea nervoasă mîinile, sfîşiată de îndoieli. în timp de Robin, şeful de bandă, adoptase o expresie de falsă bravură. Dintre toţi, Edwina părea cea mai calmă, cea mai indiferentă.

Emma, care nu le dăduse nici o atenţie nurorilor şi ginerului ei, contele, în timpul prezentării testamentului, se adresă acum lor:

- Vreţi să vă consultaţi cu jumătăţile voastre? întrebă ea, apoi rîse. Un milion de lire nu e o sumă de lepădat.

June şi Valerie, care ţinuseră întotdeauna la Emma şi erau evident îngrozite de duplicitatea soţilor lor, clătinară din cap, tăcute. Iar contele, conştient de poziţia lui precară în familie, refuză şi el politicos.

- Hai, hotărîţi-vă, spuse Emma răspicat. N-am chef să stau toată noaptea. Se ridică şi începu, energică, să bage documentele înapoi în servietă. Cum vreţi. Dar vă previn pentru ultima oară: nu veţi cîştiga, dacă veţi încerca să contestaţi testamentul după moartea mea. Niciodată. Vă voi dovedi şi din mormînt că sînt mai deşteaptă decît voi.

Elizabeth se trezi prima.

- Unde-i stiloul? strigă ea, ridicîndu-se şi ocolind privirea furioasă a lui Robin. Edwina o urmă. Robin li se alătură spumegînd de furie. Semnară toţi contractele şi acceptară cecurile. Kit veni ultimul. Emma observă că îi tremura mîna şi că nu era în stare s-o privească în ochi.

Emma încuie contractele în servietă.

- Şi acum, după ce am încheiat în mod satisfăcător această mică afacere de familie, vă propun să continuăm petrecerea.

Urmă o clipă de tăcere absolută şi toţi o priviră cu gura căscată, apoi circul pe care ea îl anticipase se declanşă brusc. Începură să vorbească toţi o dată, îmbulzindu-se în jurul ei. Emma îşi luă servieta şi spuse:

- Vă rog să mă scuzaţi cîteva minute. O luă pe Paula de

braţ. Du-te cu Jim sus, în salon. Vreau să vorbesc o clipă numai cu voi. Şi ia, te rog, şi servieta cu tine.

- Desigur, bunico.

Emma traversă încăperea. Îl luă de braţ pe Blackie.

- Vii să bei eu mine un pahar, în linişte?

- Cu multă plăcere, spuse Blackie. Îi ridică faţa spre a lui, cum făcea el de obicei şi o privi adînc în ochi, în timp ce ai lui sticleau.

- Minunat spectacol, Emma! Minunat spectacol!

Emma îi întoarse zîmbetul, dar rămase tăcută şi ieşiră împreună din bibliotecă, traversară Sala de Piatră, urmîndu-i pe Paula şi Jim pe impunătoarea scară în spirală. Ceva o făcu pe Emma să se oprească la cotul scării. Se întoarse şi aruncă o privire înapoi.

Kit, Edwina, Robin şi Elizabeth stăteau în uşa bibliotecii, urmărind-o cum urcă, cu feţe indescifrabile. Dar ea ştia ce gîndeau. Se îndreptă de spate şi dădu cu piciorul în rochia ei lungă de şifon, cu un gest sfidător, prin care le arăta că îi elimină cu dispreţ din preocupările ei. Şi continuă să urce scara, cu obişnuita ei ţinută semeaţă, de regină.

Intrînd în salon, Emma îşi ceru scuze şi se duse în dormitor. Cînd se întoarse, peste cîteva minute, îi găsi pe Jim şi Paula aşezaţi pe o canapea şi pe Blackie pe cealaltă. Se instală în faţa căminului şi îşi plimbă privirea de la Jim la Paula.

- I-ai spus Paulei extraordinara poveste a femeilor din familia Harte şi a bărbaţilor din familia Fairley?

Jim spuse repede:

- Nu, doamnă Harte. Am socotit că dumneavoastră trebuie s-o faceţi.

- Ce poveste extraordinară? întrebă Paula, curioasă.

- O să ţi-o spună Jim mai tîrziu. Nu e momentul acum. Emma îşi desfăcu pumnul drept. După moartea mamei, am găsit acest medalion printre lucrurile ei. Pe el este gravat: „De la A lui E. 1885". Ştiu că a fost dăruit mamei mele, străbunica ta, de către Adam Fairley, străbunicul lui Jim. Vreau să-ţi rămînă ţie, Paula.

Curioasă, Paula luă medalionul şi îl examină.

- Mulţumesc, spuse ea. Îl voi păstra veşnic. Se uită la Jim. Trebuie să-mi spui povestea cînd ne ducem jos. Se anunţă fascinantă.

Emma se întoarse apoi spre Jim.

- Şi o dată cu medalionul am găsit şi acest ac de cravată din aur. S-ar putea să fi aparţinut străbunicului tău?

- Da, cred că da! exclamă Jim, răsucindu-l în mînă pe toate părţile. Cînd am scotocit prin lucrurile bunicului Edwin, am găsit în biroul lui o fotografie a străbunicului. Adam era foarte tînăr în fotografia aceea şi purta un costum de călărie. Sînt sigur că purta şi acest ac.

- Te rog să-l păstrezi, Jim, spuse Emma încetişor.

- Vai, vă mulţumesc, doamnă Harte. Sînt profund înduioşat. Şi vă mulţumesc pentru contract şi pentru avansare. Pentru tot. Nu mă aşteptam să ...

- N-am făcut mare lucru pentru tine, îl întrerupse Emma. Acum, hai, duceţi-vă şi vă distraţi. Vreau să stau puţin de vorbă cu Blackie. Aproape că n-am schimbat o vorbă toată seara. Am rămas în urmă cu o groază de bîrfe.

Jim se ridică. Se aplecă s-o sărute pe obraz.

- Sînteţi cu adevărat o mare doamnă.

Emma zîmbi. Paula o îmbrăţişă pe bunica ei şi îi şopti la ureche:

- Ştiam eu că eşti o vulpe bătrînă şi că pui ceva la cale. Dar chiar şi eu am rămas încremenită. Eşti încă plină de surprize, bunico. Şi te iubesc tare mult!

Emma se uită după ei cum ieşeau împreună, ţinîndu-se de mînă, zîmbind şi privindu-se în ochi. O să le meargă bine, îşi spuse în sinea ei.

Blackie o privi cu atenţie, pufăind din trabuc, cu multă tandreţe în ochi. O iubea de şaizeci şi patru de ani pe sălbatica lui fătucă de pe dealuri. Ajunseseră departe amîndoi, împărţiseră împreună atîtea necazuri şi bucurii şi totuşi ea nu încetase să-l uimească. În cele din urmă, spuse:

- Deci, în sfîrşit, vendetta s-a încheiat. Ai unit, în fine, cele două familii. Paula va deveni o Fairley. Îi zîmbi cu blîndeţe. Începe să cred că, pînă la urmă, eşti o bătrînă sentimentală, Emma Harte.

- Poate că sînt. Emma se lăsă pe spetează canapelei şi îşi netezi rochia. Ştii, Blackie... dacă voi trăi destul, voi apuca să ţin în poală strănepoţii familiei Fairley. Cine ar fi crezut una ca asta? Îi sticlirăochii. Mă bucur atît de mult că am cedat în privinţa lui Jim şi a Paulei! Acum nu mai contează decît fericirea lor. Ei reprezintă viitorul.

Blackie spuse:

- Într-adevăr. Se ridică şi se îndreptă spre masa în stil georgian. Bei ceva, Emma? întrebă el, turnîndu-şi un coniac.

- Un Bonnie Prince Charlie, te rog.

Blackie se întoarse şi se aşeză lîngă ea pe canapea. Ciocniră paharele.

- Să bem pentru cei pe care i-am iubit şi i-am pierdut, pentru cei pe care i-am iubit şi i-am păstrat şi pentru cei dintre ai noştri care urmează să se nască, Emma.

- Da, pentru generaţia următoare, Blackie.

Şezură aşa un timp, în tăcere, cugetînd, simţindu-se bine împreună, aşa cum se simţiseră toată viaţa, începînd din acea primă zi, cînd se întîlniseră pe dealurile ce se înălţau deasupra satului Fairley. Blackie îi luă brusc mîna şi spuse:

- Ai parcurs un drum extraordinar, Emma, în căutarea puterii şi averii şi sînt curios să aflu un lucru. Ia spune-mi, ai descoperit ceva deosebit pe drumul acesta, ceva vrednic de împărtăşit vechiului tău prieten?

- Da, Blackie. Cred că am descoperit taina vieţii. Blackie îşi ridică atent privirea spre ea.

- Şi care e taina vieţii, fătuco dragă?

Emma îl privi şi ea o lungă clipă. Apoi zîmbi cu acel zîmbet incomparabil care-i răspîndea pe faţă lumina fericirii.

- Taina vieţii este să dăinuieşti, spuse ea.